

THE JOURNAL
OF THE
BIHAR AND ORISSA
RESEARCH SOCIETY

VOL. XXIV

PARTS I-II

THE JOURNAL
OF THE
BIHAR AND ORISSA
RESEARCH SOCIETY

MARCH
JUNE

1938

PATNA

PUBLISHED BY THE BIHAR AND ORISSA RESEARCH SOCIETY

Price Rs. 10

LIST OF OFFICERS AND MEMBERS OF COUNCIL

OF THE

Bihar and Orissa Research Society

for the year 1938

Patron

His Excellency the Governor of Bihar.

Vice-Patrons

Sir Edward Albert Gait, K.C.S.I., C.I.E., F.R.D., I.C.S., (Retd.).

Maharajadhiraj Sir Kameshwar Singh, K.C.I.E., of Darbhanga.

Sir Thomas Frederick Dawson Miller, K.Y., K.C.

Maharaja Bahadur Guru Mahadeva Asram Prasad Sahi, Hathwa.

Rai Bahadur Radhakrishna Jalan, Patna.

P. C. Manuk Esq., Barrister-at-Law, Patna.

President

His Excellency Sir Maurice Garnier Hallett, K.C.S.I., C.I.E., I.C.S.

Vice-President

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, K.Y., M.A., I.C.S., Barrister-at-Law.

Secretary

Mr. J. L. Hill, M.A.

Treasurer

Mr. Sharn Bahadur, Barrister-at-Law.

Librarian

Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.PHIL.

Editorial Board

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. JAMES, KT., M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.

Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.PHIL.

*Members of the Council (in addition to the President, Secretary,
Treasurer, and Librarian, who are ex-officio members).*

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. JAMES, KT., M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.

Rai Bahadur Sarat Chandra Roy, M.A., B.L.

Mr. D. N. Sen, M.A.

The Hon'ble Mr. Justice Saiyid Fazl Ali.

Dr. S. Sarkar, M.A., D.PHIL.

The Hon'ble Mr. Justice S. Varma.

Mr. H. R. Batheja, M.A.

LIST OF OFFICERS AND MEMBERS OF COUNCIL
OF THE
Bihar and Orissa Research Society

for the year 1938

Patron

His Excellency the Governor of Bihar.

Vice-Patrons

Sir Edward Albert Gait, K.C.S.I., C.I.E., PH.D., I.C.S., (Retd.).
Maharajadhiraj Sir Kameshwar Singh, K.C.I.E., of Dar-
bhanga.

Sir Thomas Frederick Dawson Miller, KT., K.C.
Maharaja Bahadur Guru Mahadeva Asram Prasad Sahi,
Hathwa.

Rai Bahadur Radhakrishna Jalan, Patna.
P. C. Manuk Esq., Barrister-at-Law, Patna.

President

His Excellency Sir Maurice Garnier Hallett, K.C.S.I., C.I.E.,
I.C.S.

Vice-President

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, KT., M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.

Secretary

Mr. J. L. Hill, M.A.

Treasurer

Mr. Sham Bahadur, Barrister-at-Law.

Librarian

Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.PHIL.

Editorial Board

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, KT., M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.

Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.PHIL.

*Members of the Council (in addition to the President, Secretary,
Treasurer, and Librarian, who are ex-officio members).*

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, KT., M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.

Rai Bahadur Sarat Chandra Roy, M.A., B.L.

Mr. D. N. Sen, M.A.

The Hon'ble Mr. Justice Saiyid Fazl Ali.

Dr. S. Sarkar, M.A., D.PHIL.

The Hon'ble Mr. Justice S. Varma.

Mr. H. R. Batheja, M.A.

LIST OF OFFICERS AND MEMBERS OF COUNCIL

OF THE

Bihar and Orissa Research Society

for the year 1938

Patron

His Excellency the Governor of Bihar

Vice-Patrons

Sir Edward Albert Gait, K.C.S.I., C.I.E., PH.D., I.C.S., (Retd).
Maharajadhiraj Sir Kameshwar Singh, K.C.I.E., of Darbhanga.

Sir Thomas Frederick Dawson Miller, KT., K.C.
Maharaja Bahadur Guru Mahadeva Asram Prasad Sahi,
Hathwa.

The Hon'ble Rai Bahadur Radhakrishna Jalan, Patna.
P. C. Manuk Esq., Barrister-at-Law, Patna.

President

His Excellency Sir Maurice Garnier Hallett, K.C.S.I., C.I.E.,
I.C.S.

Vice-President

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, M.A., I.C.S.

Secretary

Mr. J. L. Hill, M.A.

Treasurer

Mr. Sham Bahadur, Barrister-at-Law.

Librarian

Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.PHIL.

Editorial Board

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.

Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.PHIL.

*Members of the Council (in addition to the President, Secretary,
Treasurer, and Librarian, who are ex-officio members).*

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.

Rai Bahadur Sarat Chandra Roy, M.A., B.L.

Mr. D. N. Sen, M.A.

The Hon'ble Mr. Justice Saiyid Fazl Ali,

Dr. S. Sarkar, M.A., D.PHIL.

The Hon'ble Mr. Justice S. Varma.

Mr. H. R. Batheja, M.A.

JOURNAL

OF THE

BIHAR AND ORISSA RESEARCH SOCIETY

March-June 1938

CONTENTS

	PAGE
<i>Leading Articles</i>	
I. The Vice-President's Address at the Annual Meeting	1
II. The History of the Widow's Right of Inheritance By Dr. A. S. Altekar, M.A., D. Litt., Professor, Hindu University, Benares.	4
III. Pre-Dravidian, Proto-Dravidian and Dravidian By Rao Sahib C. S. Srinivasachari, M.A., Professor of History and Politics, Annamalai University ..	29
<i>Miscellaneous Contributions</i>	
IV. Note on the Kosam Coin of Bhavanāga By E. H. C. Walsh Esq., C.S.I., I.C.S., (Retd.)	57
V. On the Cult of the Godling Bir Kuar in the Palamau District By Sarat Chandra Mitra M.A., B.L.	58
<i>Notes of the Quarter</i>	
I. Proceedings of the Council Meeting held on January 30, 1938	70
II. Annual Report for 1937-38	73
III. Statement of Accounts from April, 1937 to February 28, 1938	79

	PAGE
IV. Proceedings of the Annual General Meeting held on March 22, 1938	82

Appendix

Pramāṇavārttika of Āchārya Dharmakīrti, <i>Edited</i> <i>by Rev. Rābula Sāṅkṛityāyana, Patna</i>	I
---	---

JOURNAL

OF THE

BIHAR AND ORISSA RESEARCH SOCIETY

September 1938

CONTENTS

	PAGE
<i>Leading Articles</i>	
I. Punch-Marked Copper Band From Patna (with Plates) <i>By Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.Phil., (Oxon.) Patna</i>	85
II. Antiquity of Gaya <i>By J. C. Ghose, Calcutta</i>	89
<i>Miscellaneous Articles</i>	
III. Paternal "Despotism" in Ancient India <i>By V. R. Ramchandra Dikshit, M.A., University of Madras</i>	112
IV. The Pilgrim's Way, a Buddhist recension <i>By Ananda K. Coomaraswamy, D.Sc., Boston, America</i>	118
V. Correspondence-Pargiter's Ancient Indian Historical Tradition <i>versus</i> Basu's Purāṇapraveśa. <i>By Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D. Phil., (Oxon.), Patna</i>	120
<i>Reviews of Books</i>	
<i>By Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.Phil.</i>	
VI. The Mahābhārata, <i>edited by V. S. Sukthankar, M.A., Poona, Udyogaparyan, Fas. 9.</i>	125
Sanskrit Buddhism in Burma. <i>By Nihar Ranjan Ray, University of Calcutta</i>	126

VII. Errata-By E. H. C. Walsh, C.S.I., I.C.S., (Rstd.).	
London	128

Notes of the Quarter

I. Proceedings of the Meeting of the Council held on April 15th, 1938	129
II. Proceedings of the Meeting of the Council held on August 14th, 1938	131
III. Annual Accounts for the year 1937-38 ..	134

Appendix

I. Pramāṇavārtika-Vṛtti— <i>Edited By Rev. Rābula</i> <i>Sāṅkṛityāyana</i>	I
---	---

JOURNAL

OF THE

BIHAR AND ORISSA RESEARCH SOCIETY

December 1938

CONTENTS

<i>Leading Articles</i>	PAGE
I. Search for Sanskrit Manuscripts in Tibet By <i>the Rev. Rābula Sāṅkṛtyāyana</i>	137
II. A Palm-leaf Manuscript of Viṣṇu-Purāṇa dated 1464 A.D. (with plate) By Dr. A. <i>Banerji-Sastri, M.A., D.Phil., (Oxon.)</i> ..	164
III. Note on Pakṣadhara Miśra By Dr. A. Banerji- <i>Sastri, M.A., D.Phil., (Oxon.) and Sābityā- cārya Subhadrā Jha, M.A.</i>	166
IV. Dastur-ul-Imla—A Collection of Letters of Historical Importance By <i>Syed Hasan Asḥari, M.A., B.L., Patna College</i>	173
V. History of Ibrahim Adil Shah of Bijapur (from <i>Fatuhāt-i-'Adil Shāhī</i>) By K. K. Basu, <i>M.A., T. N. J. College, Bhaṅgalpur</i>	189
<i>Miscellaneous Articles</i>	
VI. Dariyā Sahab of Bihar and his Works By <i>Dharmendra Brahmachari Sastri, M.A., Patna College</i>	205
VII. Corrections to a Note on Punch-Marked Copper Band from Patna By Dr. A. Banerji- <i>Sastri, M.A., D.Phil. (Oxon.)</i>	219
VIII. The Pratihāras and the Gurjaras By D. C. <i>Ganguly, M.A., Ph.D., Dacca University</i> ..	221

Reviews of Books

	PAGE
IX. Māyāvāda or the Non-Dualistic Philosophy (Vedānta) (153 18 pp.) (b) Critical Examination of the Philosophy of Religion in 2 volumes by Sadhu Santinath, published by the Oriental Book Agency, Poona By Dr. D. M. Dutta, M.A., P.R.S., Ph.D., Patna College	231

Notes of the Quarter

I. Manuscripts acquired by the Society in 1938-39	234
II. List of Members of the Bihar and Orissa Research Society on the 31st December, 1938	236
III. Transliteration pages	244

Appendix

I. Pramāṇavārttikavṛtti, Edited By the Rev. Rāhula Sāṅkṛtyāyana	57
---	----

JOURNAL
OF THE
BIHAR AND ORISSA
RESEARCH SOCIETY

VOL. XXIV]

1938

[PARTS I-II

VICE-PRESIDENT'S ADDRESS

YOUR EXCELLENCY AND GENTLEMEN,

I will not recapitulate what is contained in the annual report which has been printed and distributed to all the members of the Society. I have the pleasure to announce that Khan Bahadur Saiyid Muhammad Ismail has again made a generous donation to the Society, on this occasion a gift of Rs. 90 for the purchase of works dealing with Islamic culture, for which we are all very grateful to him.

The matter of the discovery of manuscripts of lost or hitherto imperfectly known Sanskrit works by Rāhula Sāṅkṛityāna in Tibet has been the subject of considerable discussion during the year. The Boden Professor of Sanskrit desired that the work of editing all these manuscripts should be done by European scholars of repute and that the publication should if possible be done at the Clarendon Press. It was ultimately decided that the work of publication should be done in Bihar; and Rai Bahadur Radha

Krishna Jalan undertook the risks of publication, for which I am told he has already entered into contract for the purchase of machinery at considerable expense. Some members may have been rendered uneasy by a recension which was published in the last ordinary volume of the Journal. I put the matter on the lowest ground in saying that it would be manifestly unfair to Rai Bahadur Radha Krishna Jalan to give him manuscripts for printing which on publication would be subject to devastating criticism at the hands of competent scholars, whereby the reputation of the whole series would be ruined; but Dr. Banerji-Sastri who has undertaken the general editorship may be trusted to avoid undue haste in rushing into print, and to see that all matter submitted to Rai Bahadur Radha Krishna Jalan for publication shall be of the first class. It is essential that in this Dr. Banerji-Sastri should have the full support of all members of the Society.

It was found on examination that excellent though the work of Rāhula Sāṅkrityāna had been in the procuring of photographic copies of these manuscripts, many of the copies were imperfect; and it was necessary that another journey to Tibet should be undertaken for the obtaining of better copies of many of the manuscripts. The Provincial Government has generously provided Rs. 6,000/- for the cost of this expedition, which is to be led by Dr. Banerji-Sastri. I understand that it is possible that Rāhula Sāṅkrityāna may himself go to Tibet with this expedition. It may appear carping to criticise when the Provincial Government has been so generous; but of the party

which Dr. Banerji-Sastri is to lead, I would feel happier over its prospects of success if his followers consisted exclusively of persons qualified to assist him in furthering the object of the expedition; and I think that prospects of success would be greater if the personnel of the party were drastically pruned. On that subject I say no more.

His Excellency has spoken of the great loss under the shadow of which we meet tonight. From the time of the institution of this Society Dr. Kashi Prasad Jayaswal was its most active member and he more than any other has contributed to maintain and secure the high position which the Society enjoys in the learned world. In his early youth when as an undergraduate in Oxford he obtained the rare distinction of a University scholarship, he showed a flair for difficult and little-known oriental languages; and in later life, he combined painstaking and successful work at the Bar with work in epigraphy, numismatics, archaeology and history which won him an Asiatic and a European reputation. All of us here mourn the loss of a friend; the loss to the Society is irreparable; but his work will live after him to inspire future generation of scholars in Bihar.

The thanks of the Society are due to Dr. Banerji-Sastri for his work in editing the Journal, to Mr. Sham Bahadur for his work as Treasurer of the Society and to Mr. J. A. Hill, whom we are shortly about to lose on his departure to Europe, for his work as Hon. Secretary.

THE HISTORY OF THE WIDOW'S RIGHT OF INHERITANCE

By PROFESSOR A. S. ALTEKAR

M.A., LL.B., D. LITT.

Benares Hindu University

Everywhere in ancient times there was a great prejudice against allowing women to hold property. The word *dampati* suggests that Hindu culture theoretically recognised the wife to be the co-owner of the family property with her husband ; but in actual practice the wife could not force a partition on her husband against his will. Her proprietary rights against him were limited. It is then no wonder that for a long time the widow's right to inherit her husband's property should have remained unrecognised. Vedic texts, which declare women to be incapable of inheriting property,¹ are particularly aimed against the widow. Joint family of the patriarchal type was the order of the day ; males alone could be coparceners in it ; women were entitled only to a maintenance. In early times the custom of Niyoga was very common ; so widows without sons were very few. Most of the widows therefore used to have to their credit their husband's shares, if not directly as their heirs, at least indirectly as the guardians of their minor sons. Very

¹ तस्मात्स्त्रियो निरिन्द्रिया अवायावीः । T. S., VI, 5, 8, 2.

ताः (स्त्रियः) नात्मनश्च नैवात न वायस्य च नैवात ।

Ś. Br., IV. 4. 4. 13.

often they used to marry, and so the question of giving them a share in their first husband's property would not arise at all. The refusal to recognise the widow as the heir to her husband was thus causing not much actual hardship in society.

We therefore find that down to c. 300 B. C. the right of the widow to inherit her husband's property was not recognised by any jurist. Vedic texts opposed this right. Most of the Dharmasūtra writers do the same. Baudhāyana rejects the widow's claim on the authority of the *Taittirīya saṃhitā* quoted above. Āpastamba lays down that in the absence of the son the property should devolve not upon the widow but upon the nearest *male* Sapiṇḍa. If none such is in existence within seven degrees to claim the property, it should devolve upon the preceptor. If he also is dead, then it should be taken over by a disciple of the deceased to be spent for charitable purposes.¹ This exhaustive scheme of Āpastamba about the devolution of property nowhere mentions or provides for the widow. The same is the case with Manu. He lays down that the property of a sonless deceased person will devolve upon his father, then upon his brother, and finally upon a Sapiṇḍa and a Sakulya in accordance to his proximity. When none of these is forthcoming, first a preceptor then a disciple and finally the king should take it away.²

¹ पुत्राभावे यः प्रत्यासन्नः सपिण्डः । तदभावे आचार्यः । आचार्याभावे अन्तेवासी हूत्वा धर्मकृत्येषु योजयेत् । वृद्धिर्वा वा । II, 14, 2-4.

² पिता हरेदपुत्रस्य रिक्त्वं भ्रातर एव च ।

अनन्तरं सपिण्डाघस्तस्य तस्य धनं हरेत् ।

अत ऊर्ध्वं सकुल्यः स्यादाचार्यः शिष्य एव वा ॥ X, 185, 187.

Elsewhere he recognises the mother also as an heir (IX, 217); the widow is, however, nowhere suggested to be possessing any rights of inheritance. It is true that Kullūka, a 15th century commentator, no doubt contends that in Manu IX, 185, the widow is intended to be understood as an heir after the son;¹ he is however obviously reading later ideas in the earlier text. There can be no doubt that Medhātithi, the 9th century commentator of Manu, is correct when he maintains that Manu has not recognised the widow as an heir at all (IX, 187).

At about the beginning of the Christian era, both Niyoga and the widow-remarriage fell into disrepute. It was deemed to be more honorable for a widow to spend her remaining life in penances of religion than in pleasures of the family life. Leaders of society began to feel that if the widow was not to marry or get a son by Niyoga, she ought to be assigned a definite share in the family property. Early Dharmasūtra writers however were inclined to assign only a maintenance to the widow. This is the case with Kautilya also, who makes the widow's maintenance a charge upon the husband's estate in the hands of whosoever may happen to inherit it.²

It was however being felt that this was not a

¹ न भ्रातरो न पितरः पुत्रा रिक्थहराः पितुः ।

पिता हरेदपुत्रस्य रिक्थं भ्रातर एव च ।

While commenting upon this verse Kullūka says :—

अविद्यमानमुख्यपुत्रस्य पत्नीदुहीतुरहितस्य च पिता धनं

गृह्णीयात् ।

It will be noticed that there is nothing in the text to justify the underlined words.

² अदायादकं राजा हरेत् स्त्रीवृत्तिप्रेतकदर्यवर्जम् ॥ III, 5.

satisfactory arrangement. Jurists gradually began to come forward to plead for a better recognition of the widow's claim. Gautama put forth a modest proposal that the widow should be regarded at least as a coheir with other Sapindas.¹ In course of time the opinion in favour of the recognition of the widow's right began to grow stronger. Why should she get only a share in the husband's estate and not the whole of it? It was felt that she ought to be the sole heir and not a coheir. This view has been for the first time advocated by Vishṇu at about the beginning of the Christian era. He definitely lays down that the widow shall inherit the whole estate on the failure of sons.² About a couple of centuries later Yājñavalkya joined Vishṇu in championing the widow's right; it is his verses³ which were mainly relied upon by British courts when they recognised the right of inheritance of the widow on the failure of sons. It may be pointed out that the Upanishadic sage

¹ पिण्डगोत्रविसंबंधा रिक्तं भजेरन् स्त्री चानपत्यस्य

If we read here स्त्री चानपत्यस्य instead of स्त्री चानपत्यस्य, as is done in the Bibliotheca and Ānandāśrama editions of the work, the widow will be an alternative heir, and not a coheir.

² अपत्यस्य धनं पत्यभिनामि । तदभावे दुहितृगामि । XVII, 43.

In his *Pāra Mīmāṃsā*, VII, 6, 14 Jaimini recognises the right of the wife to hold property. He is however probably referring to wives with husbands living, who only were eligible to perform sacrifices. It does not seem that Jaimini was inclined to recognise the widow as an heir to her husband. *Vishṇusmṛiti* would therefore be the first work to recognise this right as stated in the text above.

³ पत्नी दुहितरस्त्वेव पितरौ भ्रातरस्तथा ।

तत्सुता गोत्रजा वंशु शिष्यसन्नप्राचारिणः ।

एषामभावे पूर्वस्य धनभागानुरोत्तरः ।

स्वर्गातस्य ह्यपत्यस्य सर्ववर्णेष्वयं विधिः ॥ II, 135-6.

Yājñavalkya had divided all his property between his two wives, when was about to renounce the world. It would therefore appear that the Yājñavalkya school was since early days more favourably inclined to recognise women's rights than was the case with other jurists.

The proposal of Vishṇu and Yājñavalkya to recognise the widow as an heir was a sensational one. It immediately provoked considerable determined opposition. During the period 400-1000 A. D. jurists were divided into two schools, the orthodox one which was not prepared to recognise the widow as an heir and the reformist one, which was bent upon agitating for the popularisation of its new reform.

Nārada, Kātyāyana and king Bhoja of Malava (c. 1015 to c. 1055 A. D.) were the chief advocates of the orthodox view. Nārada lays down that if a man dies without any issue or heirs, his property should ultimately escheat to the king, who was to provide only maintenance to the widow.¹ It is clear that Nārada did not mind property escheating to the crown; he would not, however, allow it to be inherited by the widow. Kātyāyana apparently holds an identical view.² Bhoja would allow the

¹ अन्यत्र ब्राह्मणात्किंतु राजा धर्मपरायणः ।
तत्सूत्रीणां जीवनं वधादेश धर्मः सनातनः ॥ XIII, 52.

² अराधिकं राजनामि योषिद्वृत्तीदृश्वदेहिणम् ।
अपास्य श्रोत्रियद्वयं श्रोत्रियेभ्यस्तदपयेत् । Quoted by Vijñāneśvara at *Yājñavalkyasmṛiti*, II, 136.

Kātyāyana and Bṛhaspati exist only in quotations and we come across verses attributing contradictory views to these writers. Thus Vijñāneśvara at the above place attributes the following verse to Kātyāyana, which advocates the widow's right:—

पत्नी पत्युर्धनहरी यास्यादव्यभिचारिणी ।
तदभावे तु दुहिता यद्यनूदा भवेत्तदा ॥

widow to be an heir only if she submitted to Niyoga. This virtually amounted to denying her right of inheritance. For Niyoga had become very obnoxious at this time (1000 A. D.), and no woman would have agreed to the condition. And even if she had accepted it, her ownership would have been a short-lived one; it would have terminated with the birth of the expected son.

There were several thinkers who recognised this state of affairs as unsatisfactory, but had not the courage enough to recommend that the widow should be recognised as a full heir. They proposed half way measures. Some of them recommended that the wife should be allowed to inherit property worth about 2000 or 3000, in addition to any Stridhana that may have been given to her by her husband.¹ Others thought that she should be permitted to inherit the moveables only.² A third view was that the widow

Similarly Devagabhatta ascribes a verse to Brihaspati, which concedes only partial right of inheritance to the widow. See Note No. 3 below. It would appear that these books were not very carefully preserved and interpolations were often made in them by interested parties to support their own views.

¹ द्विसाहस्रः परो दायः स्त्रियै देवो घनस्य वै ।

भर्ता यच्च घनं दत्तं सा यथाकालमाप्नुयात् ॥ Vyāsa in Aparārka, p. 752.

Silver Para, roughly equal to a six anna piece, is the coin referred to in the verse. Its purchasing power today would be equal to that of Rs. 2. Property worth 2000 would therefore be equal to property worth Rs. 10,000 today. Mbh., XIII, 82, 24, puts the limit at 3,000.

² यद्विभक्ते घनं किञ्चिदाध्यायि विविधं स्मृतम् ।

तज्जाया स्वावरं मुक्त्वा लभेत मृतभर्तुका ॥

वृत्तस्यापि कुतेप्यंशं न स्त्री स्वावरमर्हति ।

Brihaspati in SCV, p. 676.

This text of Brihaspati is opposed to a number of other verses attributed to him and may be of doubtful authority.

should inherit the property if allowed to do so by her next reversioners like the father-in-law or brothers-in-law.¹ Probably it was expected that she would surrender a portion of her share in their favour in order to get their consent. Such a proposal would effect a working compromised between contending claims.

The school of reformers, however, was not prepared to accept any such compromises. It insisted that the widow's right to inherit the full share should be recognised. It based its case on logic and reason. Bṛihaspati pointed out that the Vedas, the Smṛitis and sages of antiquity have unanimously declared that the husband and the wife are the joint owners of the family property, and together constitute one legal personality. A man therefore cannot be said to be completely dead as long as his wife is alive. How then can property pass on to another in the lifetime of the widow?² Vṛiddhamanu points out that the widow can offer Pinḍas to her deceased husband, and so she should be allowed to inherit his property.³ To remove any doubt in the matter, Prajāpati lays down that the widow has the inherent right to control all her husband's property including moveables, im-

¹ स्वर्वातस्य ह्ययूतस्य भ्रातृगामि द्रव्यम् ।
तदभावे पितरौ हरेयाताम् ज्येष्ठो वा पत्नी । Sankha in *Mit.*
on *Yāj.* II, 136.

² आम्नाये स्मृतिर्त्वे च पूर्वान्धार्येन सूरिभिः ।
शरीरार्थं स्मृता भार्या पुण्यापुण्यफलं समा ॥
यस्य नोपरता भार्या देहार्थं तस्य जीवति ।
जीवत्यर्थं शरीरे तु कथमन्यः स्वमाप्नुयात् ॥
Quoted in *Dāyabhāṣya*, Section XI.

³ अपुत्रा शयनं भर्तुः पालयन्ती अत्रे स्थिता ।
पत्न्येव दद्यात्तर्पिणं कृत्स्नमंशं हरेत् च ॥ Quoted in *Mit.* on
Yāj. II, 135-6.

moveables, bullion, ornaments, stores, etc. Her right is not in the least affected even if her elderly relations, male or female, are alive. She will of course show them proper reverence, but hold the property in her own possession. If any male relation obstructs her peaceful enjoyment of the estate, it is the bounden duty of the king to punish him as a thief.¹

It is perhaps Jīmūtavāhana, who argues the widow's case in the most masterly fashion. 'There is no authority to hold that the ownership in the husband's property, which the wife acquires at the time of marriage, terminates with his death. How then can it be argued that the wife's right is destroyed the moment she is widowed? Nor can it be maintained that she is to utilise just as much of the income as may be necessary for her bare maintenance. Vishnu says that the property of a person dying without sons will first devolve upon the widow, then upon the daughter, parents etc. Now it is admitted that in the above text the term property denotes the whole income of the estate, when construed with all other heirs like the daughter, the brother, parents, etc. How then can it have a restricted meaning when it is construed with the widow alone?'²

१ स्थावरं जंगमं हेमं कुप्यं धान्यं रसांबरम् ।
आदाय दापयेच्छ्राद्धं मातसंवत्सरादिकम् ।
पितृव्यगुरुदोहिनाम्भर्तृस्वस्वीयमातुलाम् ।
पूजयेत्कव्यपूरुषान्यां वृद्धानायातिथीं स्तिवा ॥
तत्सपिडा ब्राह्मणा वा ये तस्याः परिपंथिनः ।
हिंस्युर्धनानि तान्नाजा चौरवष्टेन् श्लासयेत् ॥

Quoted in *Parāśaramādhyaya*, Vol. III, p. 536. These verses have been attributed to Bṛhaspati in the *Dāyabhāga*, Section XI.

२ परिजपनोत्पन्नं भर्तृघने पत्न्याः स्वामित्वं भर्तृमरणाश्रयतीत्यत्र च

We have seen already how there were early texts, which did not recognise the widow as an heir and allowed her only a maintenance. The new school cleverly explained them away as referring to concubines or unchaste wives. The chaste widow, it was argued, could never be deprived of her inherent right to inherit the entire property of the husband.¹ Now there can be no doubt that this interpretation of the old texts is altogether unjustifiable; earlier writers did undoubtedly intend to exclude from inheritance not only concubines and unchaste wives, but also chaste widows. Later champions of women's rights could not follow the straightforward course of condemning the opinions of their predecessors; they had to devise some means, whereby they could explain away the earlier contrary texts without showing disrespect to their writers. Reform in Hindu social customs and institutions has always taken this peculiar course owing to the great conservatism of the race.

Let us resume our subject. The new school maintained that the widow's right of inheritance was an inherent one. The only circumstance that could defeat it was unchastity. When we note the ideas

प्रमाणा भावात्, सति पुनः तदधिकारशास्त्रादेव पत्नीस्वत्वनाशोऽवगम्यते ।
.....। न च वर्तनीययुक्तपत्न्ये मातृधिकाराद्यै पत्नीवचनमिति वाच्यम् ।
अपुत्रस्य धनं पत्न्यभिगामि तदभावे दुहितृगामि तदभावे पितृगामि इत्यत्र
सकुलपुत्रस्य धनपदस्य पत्न्यपेक्षया कृत्स्नपरत्वं कृत्स्नपरत्वं च भ्रात्राद्यपेक्ष-
येति तात्पर्यभेदस्यान्वयत्वात् । *Dāyabhāga*, Section XI.

¹ यदुक्तं 'स्त्रीणां तु जीवनं दद्यात्' इति संवर्धनमात्रं वचनं तद्वत्सीला-
धानिकसंविकारयोक्तस्थपत्नीविषयम् । *Kullūka on Manu*, IX, 187.

यदपिनारदः 'तत्स्त्रीणां जीवनं दद्यात्' इति तद्वत्सीलास्त्रीत्परं पत्नी-
पदाश्रयणात् । *VMV, Sapratibandhadāya* section.

current on the subject in contemporary times, this condition would not appear to be an unexpected one. The modern law on the point is very peculiar. It allows an inheritance to devolve upon a widow only if she is chaste at the time of its opening. Her subsequent unchastity, however, does not divest the estate.

In spite of the able advocacy of the cause of the widow by the reform school, it took several centuries for her right to be recognised throughout India. The Deccan was more advanced in this respect than northern India. A writer of about 500 B. C. observes that it is customary for the southerners to recognise the proprietary rights of women.¹ The provenance of Brihaspati, Vyāsa and Prajāpati is not known, but the Yājñavalkya school was a southern one, and his famous commentator Vijñāneśvara was a court Pandit of the Chālukya emperor Vikramāditya VI and flourished at his capital Kalyāṇi. That the widow's right of inheritance, so enthusiastically advocated in the *Mitākṣharā*, was actually recognised in contemporary times in the Deccan can be proved from epigraphical evidence. A 12th century inscription from Karnatak, while describing the accepted scheme of devolution of property in a certain village, mentions the widow as the heir immediately after the son (*E. I.*, V, p. 28). An inscription from Tanjore district, belonging to the same century, declares that a lawfully wedded wife inherits the whole property of the husband, including land, cattle, slaves, jewels and other valuables (*J. I. E. R.*, for 1919, pp. 97-8).

¹ गर्तारोहिणीव वनलाभाय वक्षिणाजी । *Nirukta*, III, 5.

The widow's right of inheritance came into recognition in northern India somewhat later. In the days of Kālidāsa (c. 400 A. D.), if a person died without leaving a son his property used to escheat to the king who had to provide merely a maintenance to the widow. This is quite clear from the *Sākuntala* episode of the merchant dying in the shipwreck, whose property was proposed to be immediately resumed by the zealous ministers of Dushyanta. In Gujarat the widow's right of inheritance was not recognised down to c. 1200 A. D. King Kumārapāla of that province (1144-1173) admits frankly that his subjects were justified in their impression that their king always desired his rich subjects to die issueless, so that he may resume their property.¹ A poet of his court tells us that it was this king who showed a magnanimity of mind possessed not even by kings born in the golden age like Raghu and Nahusha, and voluntarily forswore his right to the property of the 'weeping widow.'² It would be thus seen that this reform met with considerable opposition from the governments of the day because their revenues were adversely affected. As a partial compensation some of them introduced a death duty on the property of persons dying without sons (*Rāshṭrakūṭas and their Times*, p. 232).

¹ निष्पुत्रं निवमाषमाह्वयमवनीपालो हृहा वाञ्छति ।

Mohaparājaya, Act III.

² न भुक्तं यत्पूर्वं रघुनन्दनभागवरत्न
प्रभृत्युर्वीणार्थः कृतयुग कृतोत्पत्तिभिरपि ।
विभूञ्चन्सन्तोषात्तद्विहृ रदतीवित्तमधुना
कुमारक्षमापाल त्वमसि महतां मस्तकर्माणः ॥

Kumārāpālāpratiṇidhā, p. 48.

Most of the digest writers, who wrote subsequent to 1200 A. D., have recognised the widow's right of inheritance. We may therefore conclude that by c. 1300 A. D. the right had come to be sanctioned throughout the country.

The Dāyabhāga school of Bengal liberalised the law still further in favour of the widow. The Mitāksharā school recognised the widow's right of inheritance only if her husband had separated from the joint family before his death.¹ An examination of the context of the verse, in which Yājñavalkya mentions the widow as the next heir, makes it clear that he intended to recognise her right only if her husband was not a member of the joint family at the time of his death. This conclusion becomes irresistible from *§*. 138, where Yājñavalkya declares that even when members of a family have reunited after separation, the surviving male coparceners will succeed the deceased and not his wife. Vijñāneśvara is therefore correct in holding that according to Yājñavalkya only the widow of a separated coparcener can become an heir to her husband. Of course he could have liberalised the law still further by drawing further deductions from the text of Bṛhaspati, which declares that none can succeed to the property of a person as long as his wife is alive. He could have argued that whether the deceased was a member of the joint family or not was an immaterial question. As long as the wife was alive, the husband ought to

¹ तस्मादपुत्रस्य स्वर्पातस्य विभक्तस्यासंसृष्टिनो धनं परिणीता स्त्री संयता सकलमेव गृह्णातीति स्थितम् । On Yāj. II, 136.

संसृष्टिनस्तु संसृष्टी सोदरस्य तु सोदरः । II, 138.

be regarded as living; the inheritance would not open at all till the death of the wife. She must be therefore allowed to enjoy the property of her husband, irrespective of the consideration whether he had separated from the family or not before his death.

Vijñāneśvara, however, was not prepared to take this step. He had included inherited property under *Strīdhana*, and he was probably reluctant to sanction a scheme of succession, whereunder extensive property would automatically and very frequently pass out of the joint family to female *Strīdhana* heirs. He probably felt that if a coparcener effects a separation from the joint family, the members of the latter should have no grievance if the property of the deceased passes as *Strīdhana* to his daughter. If, however, no separation was effected and the share of an undivided coparcener were allowed to devolve on his wife, it would have passed out of the family with an alarming frequency, since unlike the *Dāyabhāga* school, the *Mitāksharā* school had declared this share as the *Strīdhana* of the wife. Most of the medieval jurists agree with the *Mitāksharā* and recognise the widow's right of inheritance only when her husband was not a member of the joint family at the time of his death.

To *Jīmutavāhana*, the founder of the *Dāyabhāga* school, belongs the credit of liberalising the law still further in favour of the widow. He would not include inherited property under *Strīdhana*. This was so because he wanted to disarm social opposition to his revolutionary proposal to give to every widow the right to her husband's share in the family property,

even when he was a member of the joint family at the time of his death. While anxious that every widow should get her husband's share in the joint family property, he wanted to prevent it from going outside the family to Strīdhana heirs. He therefore did not include it under her Strīdhana.

The Dāyabhāga law undoubtedly marks a further step in the expansion of the widow's right. It lays down that the widow can get her husband's share in the family property even when he was a member of the joint family at the time of his death. Jīmūtavāhana relies upon a text of Bṛihaspati, which is silent about separation, and declares that the property of a person can go to his brother, only when he dies without leaving a son or widow behind.¹ He further points out that even when brothers are living as members of a joint family, under the Dāyabhāga conception of this institution, each has got his own share clearly determined though not specifically separated by metes and bounds ; it is then but fair that it should be earmarked for his wife.² There is further nothing to prove that the wife's co-ownership in the husband's property, that arises at the marriage, automatically terminates at the death of the husband if it takes place while the family is still joint. It is therefore but fair that she should be allowed to inherit her husband's share irrespective of the consideration as to

¹ यदा कश्चित्प्रमीयेत प्रव्रजेद्वा कथंचन ।

न लुप्यते तस्य भागः सोदरस्य विधीयते ॥

अनपत्यस्य धर्मोयमभार्यापितुकस्य च ॥ Section XI.

² न हि संसृज्यतेऽपि यदेवैकस्य तदेवापरस्यापि किंतु अविज्ञातैकदेशं तदयोर्यत्तु सप्तममेव । Ibid.

whether he had separated from the joint family or not.

If the texts, on which Jimūtavāhana had relied, had been utilised to their fullest capacity, they would have easily enabled him to declare that the estate which the widow inherits is an absolute and not a limited one. The widow is the living half of the husband, says Bṛihaspati, and therefore no one can get the right to inherit the deceased's property as long as she is alive. Now Jimūtavāhana could have easily argued that the powers of the surviving half (widow) cannot be less extensive than those of the expired half (husband), and so the widow's estate was as absolute as that of her husband, she having the power of sale, mortgage or gift. He, however, did not take this step, but maintained that the widow had only a life estate in her inheritance; she could utilise its full income in any way she liked, but she could not touch its corpus.

To understand Jimūtavāhana's reluctance to grant to the widow a full estate in her inheritance, we shall have to discuss the history of the question. The early jurists, like Vishṇu and Yājñavalkya, who have recognised the widow as an heir, have not anywhere used language to show that they regarded her as a limited heir. It is possible to argue that they intended to invest her just with the same full powers which they have granted to other heirs like the son, the father or the brother whom they have mentioned along with her. In the long discussion of the subject in the *Mitākṣharā*, Vijñāneśvara nowhere states or hints that the widow was a limited heir, having no right to

dispose of the corpus of the property. In the concluding sentence of his discussion he states, "Therefore the chaste and regularly married wife of a person who has died without leaving behind any sons, and who had separated from the joint family and not reunited with it, inherits his entire property."¹ He has introduced here several qualifying adjectives very carefully; but there is none to suggest that the widow's estate was a limited one.

A number of other jurists, however, declare definitely that the widow is a limited heir. An authority quoted by the Mahābhārata states that the widow can only utilise the income of the property she has inherited; she can under no circumstances dispose it of.² Kātyāyana states that the inheritance will revert to reversioners after the death of the widow, she having no power to dispose it of.³ Bṛhaspati, we have seen, was a fervent champion of the widow's rights, but even he expressly declares that her powers over her inheritance are limited; she cannot sell, mortgage or gift it away. He, however, permits a gift for religious purposes, which presumably was to be of a small portion only.⁴ Nārada

¹ तस्मादपुत्रस्य स्वयंतस्य विभक्तस्यासंसृष्टिनो धनं परिणीता स्त्री सकलमेव गृह्णाति । At *Yaj.* II, 136.

² स्त्रीणां स्वपतिदायाद उपभोगफलः स्मृतः ।

नापहारं शिष्यः कुर्युः पतिवित्तात्कथंचन ॥ XIII, 82, 25.

³ अपुत्रा शयनं भर्तुः पालयन्ती पतिव्रता ।

लभेतामरणात्क्रांता दायादा ऊर्ध्वमाप्नुयुः । Quoted in *SCV*, p. 677.

⁴ मृते भर्तुरि भर्तृशं लभेत कुलपालिका ।

यावज्जीवं हीनस्वाम्यं दानाधमनविक्रये ।

व्रतीपदासनिरता ब्रह्मचर्ये व्यवस्थिता ।

धर्मदानरता नित्यमपुत्रापि दिवं व्रजेत् । Quoted at *Ibid.*

declines to concede full powers to the wife even over her Stridhana, if it comprised of any immoveable property. The wise have declared, says the jurist, "that transactions of landed property like sale or mortgage or gift, if made by women, are automatically invalid."¹

To conclude, we find that even some of the warmest champions of the widow's right of inheritance like Brihaspati definitely declare her to be a limited heir, while others like Yājñavalkya and Vishṇu are merely silent on the point. No one specifically invests her with the power to dispose of the immoveable property in her inheritance, gifts for religious purposes being the only exception. It is therefore clear that down to the 12th century the widow was intended to be given only limited power over her inheritance. Society was, as shown already, very reluctant to recognise the widow even as a limited heir; it would have summarily rejected her claim, if it had been suggested that she should be invested with absolute powers over her inheritance.

Late medieval period, c. 1200-1800 A. D., was undoubtedly the most conservative one in the history of Hindu customs and institutions. It, however, can claim the credit of attempting to liberalise the widow's powers over her estate in one direction. We have seen above how down to c. 1200 A. D. jurists were unwilling to concede to the widow the right to

¹ भर्ता प्रीतेन यद्वत् स्त्रियै तस्मिन्मृतेऽपि तत् ।
सा यथाकाममथनीयाद्वाङ्मा स्थावराद्वृत्ते ॥
स्त्रीकृतान्वप्रमाणानि कार्याभ्याहुर्मनीषिणः ।
विशेषतो गृहक्षेत्रदानाद्यमनविक्रयाः । V, 26-7.

alienate her estate. The Nibandha writers after that date are, however, seen to encourage the tendency to recognise the right under certain circumstances. There was a text in Bṛihaspati which, as pointed out already, permitted the widow to gift away a portion of her property for religious and spiritual purposes. Writers like Devanabhaṭṭa and Nilakaṇṭha particularly emphasise on this right. The former states that when sale or mortgage of the immoveable property was prohibited to the widow, what was meant was that she should not gift it away to persons of questionable character like the singers, dancers and actors.¹ The latter maintains that women have inherent powers to make gifts for spiritual purposes.²

Neither Devanabhaṭṭa nor Nilakaṇṭha, however, state whether the consent of the next reversioners was necessary for validating such a transaction. The language which they have used would suggest that if the gift was a bona fide one for religious purposes, the widow could give it herself without requiring anybody's consent. The actual practice seems to have varied considerably. We have no recorded cases for northern India, but south Indian inscriptions of the medieval period show that the silence of the authorities was interpreted differently by different persons and localities.

There was one view that the express permission

¹ मृते भर्तरीत्यस्मिन्दृष्टदानप्रतिरोधः । . . . । अदृष्टार्थदानविधाना-
त्तदितरदृष्टार्थनर्तकादीनां दानादौ अस्वातन्त्र्यप्रतिपादनार्थमिति मन्तव्यम् ।
एवं च धर्मदाने स्वातन्त्र्यमस्त्येव । अनुज्ञा शयनमादि काल्याणनोक्तं विभक्त-
दशाविषयम् । pp. 676-7.

² अदृष्टार्थदानं तदुपयोग्याधमनादि भवत्येव ।

of the reversioner was an essential prerequisite for such a transaction. It would be therefore better still if the gift purported to be a gift made jointly by the widow and the reversioners. Some inscriptions from south India show that this opinion was acted upon in practice on several occasions. Thus a 10th century epigraph from Mysore records a gift of land given by a widow and her brother-in-law (*E. C.*, XI, Holkere No. 33). The brother-in-law is obviously introduced here to show that the transaction had the full consent of the next reversioner. The widow alone could not have legally sold the property. A 12th century inscription from the same state records the donation given by a widow to a temple along with her brother-in-law and Srivaishnavas. Here it is clear that the consent of not only the next reversioner but of the whole caste was deemed necessary to validate the transaction (*Ibid*, X, No. 100 A). A 13th century inscription from Madura district narrates how two childless widows wanted to give a garden to a temple, how their relations would not sanction the transaction, and how eventually they could achieve their object only by securing the permission of some other reversioners (*S. I. E. R.*, 1916, No. 401). It is quite clear from the above cases that the widow's estate was regarded as a limited one. The permission of the next reversioner, if not of the whole caste, was necessary to enable her to gift it even for a religious purpose.

There are, however, other records equally numerous and hailing from the same part of the country, which record sales or gifts of landed property by

widows made for religious purposes, but are silent about any permission of the reversioners. A 12th century inscription from Trichinopoly district records the gift of a piece of land by a Brahmana widow made in favour of a temple; a 13th century inscription from Kolar district refers to a sale by a widow of her own share in her landed property; a 15th century record mentions a Brahmana widow building a temple and giving to it a gift of land for the spiritual benefit of herself and her husband; a 17th century inscription describes how a Brahmana lady gifted away a whole village to a temple.¹ In none of these records is it anywhere mentioned or suggested that any of the widows had obtained any reversioner's consent or permission for her disposal of the landed property. Had any such permission been received, it would have been surely mentioned, as was done by the persons who drew up the documents referred to in the last para. It is to be noted that these epigraphs were lithic deeds of titles, intended to last for ever; it is natural to presume that they would have carefully mentioned all relevant circumstances that would have been necessary to prove that the transactions recorded were valid ones, and the donees had acquired full and unquestioned titles.

The epigraphic evidence then shows that the custom differed with different sections and different localities in south India. Some sections of society felt that the permission of the reversioners was necessary

¹ *I. M. P.*, III, p. 1544; *E. C.*, X, Kolar No. 103; *I. M. P.* I, p. 56; *E. C.*, XI, Holkere No. 80.

to validate even a religious gift; others thought that it might be dispensed with. When we note that all our jurists belonged to the priestly caste, it would not be wondered that the general tendency should have been to give the widow an unrestricted power in the matter.

While pleading for an unrestricted power to the widow to make gifts for religious purposes, Mitra-misra, a 17th century jurist of the United Provinces, uses some expressions suggesting that he was half inclined to sanction bona fide sales or gifts made even for non-religious purposes. "To those who contend" says he, "that women have no right to sell or gift away their husbands' inheritance, we ask, do you mean to maintain that even if the gift or sale in question has already become an accomplished fact, it would become invalid merely because it was made by a woman? This is unfair.....Texts prohibiting sales etc. refer to the disposal of landed property made to vicious persons with the malicious purpose of defeating the rights of coparceners. They do not invalidate gifts etc. properly made. *Ownership gives the right of disposal as much over the immoveables as over the moveables, and an accomplished transaction cannot be unsettled even by a hundred sacred texts.*"¹ This principle

¹ समुक्षमेव वचनार्थमादाय नास्त्येव स्त्रिया भर्तृरिक्त्वे दानक्रिया-
धिकार इत्याहुः। तत्रेदं वाच्यम्। किं तस्य तस्या कृतेपि दानादौ तत्स्व-
रूपानिष्पत्तिरेव। मन्वादिवचनैः सकल भर्तृधनग्रहणे तस्या उक्ते सति तस्या
अस्वतंत्रत्वे दानादिस्वरूपानिष्पत्तेर्बाधितत्वात्.....। दानादि प्रतिषेध-
वचनानि दुर्वृत्तं पुंस्वं प्रति कृद्वदुःखदानार्थमेव दानादिक्रियाप्रतिषेधका-
नि न तु दानादि स्वरूपानिष्पत्तिप्रतिपादकानि। यथेष्टविनियोगार्हत्वल-
क्षणस्वत्वस्य द्रव्यान्तर इव स्थिरेष्वविशेषाद्वचनशतेनापि वस्तुनोऽन्यथाकरणा-

would have undoubtedly invested the widow with full right of disposal even over immoveable property. But Mitramisra not only does not draw its natural corollary, but proceeds immediately to circumscribe its application. For he concludes his discussion with the observation, 'It therefore follows that a widow can dispose of her immoveable property either for making a religious gift or for maintaining herself or for other proved necessities';¹ he does not add 'or for any other purpose she may like.' In spite of his liberal principles Mitramisra was thus prepared to invest the widow just with those powers, which have been recognised in modern courts. It is clear that society was not yet prepared to grant the widow an unrestricted power over her immoveable inheritance.

Should we now change the law and invest the widow with full power of disposal over her immoveable inheritance? This is a question on which opinion is divided at present. Dr. Deshmukh's bill introduced in 1936 in the Imperial Assembly sought to invest the widow with this power, but the effort failed. The educated woman naturally feels it an insult that she should not have a power over her inheritance which is conceded to the most illiterate and inexperienced villager. We must however note that even at present the widow can sell or mortgage

शक्त्या तत्प्रतिपादनानुपपत्तेरिति निरूपितम् ।

Viramitradaya, Vp. p. 628-9.

¹ तस्माददृष्टार्थं दाने दृष्टादृष्टावश्यकार्यार्थमाद्यौ विक्रये चारुयेव पत्न्या सकलभर्तृघन विषयेऽप्यधिकारः । नियमस्तु नटनर्तकादिदानादौ जनावश्यकाधिविक्रयनिवृत्त्यर्थमिति सिद्धम् ।

her property for legal necessities. The disability is that her powers in this connection are not unrestricted. This is of course a disability from one point of view, but also a protection from another. In the Punjab and Palestine, for instance, male peasants had unrestricted powers of alienation; the result was that many of them sold away their valuable lands and eventually became paupers as they could not properly utilise and invest the sale proceeds. Eventually the government had to restrict these powers in the interests of the peasants themselves. We should not forget that 95 per cent widows are still uneducated and inexperienced and altogether innocent of the provisions of law. If they are given the right to dispose of their landed property, many of them will be induced by interested parties to enter into unwise transactions. The money realised in cash will not last long, and the majority of widows entering into such transactions will eventually find that they have lost both their land and its sale proceeds. Their condition will then become pitiable. In the present circumstances, therefore, it is not in the interests of the widows as a class that they should have unrestricted powers of alienation. A beginning, however, may be made by giving it to those widows who possess certain minimum educational qualifications. This of course will often adversely affect the prospective rights of reversioners, but they have been already annihilated by the ruling of the Privy Council giving the widow an unrestricted power of adoption. If coparceners cultivate friendly and cordial relations with the widow, there is no reason why she should wantonly defeat their

expectations. She would then feel as much interest in her husband's family as the coparceners and would not normally stand in the way of its continued prosperity after her death by selling or willing away her share.

Till 1937 it was only in Bengal that the Hindu widow could inherit her husband's property even if he had died as a member of the joint family. Outside Bengal, she was recognised as an heir only if her husband had effected a separation from the joint family before his death. This was the law as it was laid down in the *Mitākṣharā* and enforced in modern courts. The latter, however, were anxious to help the widow as much as they could, and sought to facilitate matters in her favour by decreeing that a person should be regarded as being separated from the joint family not only when he had actually severed his connection, but also when he had merely communicated his intention of doing so to his other coparceners. This used to enable many persons, who did not share the traditional regard about the sanctity of the joint family, to secure the devolution of their share upon their wives. Those wives, however, who did not advise their husbands to take this rather unpleasant step, got as a reward for their regard for the joint family, the misfortune of losing their right of inheritance to their husbands. This was undoubtedly an undesirable and anomalous state of affairs. The new law that has been passed in 1937 practically extends the *Dāyabhāga* law to the whole of India and invests the widow with the right to inherit her husband's share in the family property, irrespective of

the consideration as to whether her husband had effected his separation from the joint family or not. This is a development in the right direction.¹

¹This article forms a portion of a chapter in the author's forthcoming book on '*The position of women in Hindu civilisation.*'

PRE-DRAVIDIAN, PROTO-DRAVIDIAN AND DRAVIDIAN

A short study

By RAO SAHIB PROFESSOR C. S. SRINIVASACHARI
Annamalai University

The Dravidian problem which naturally involves a study of the problem of any racial or cultural pre-Dravidian strain, like the labour of Sisyphus, has not found, even after several decades of attempts at interpretation, any very acceptable solution for the different stresses, ethnological and cultural, that have marked scholarship and research in this field. It has once again come to the foreground owing to the prominence attempted now to be given to the theory of the Dravidian origin of the Mohenjo-Daro civilisation. An attempt is made in this paper to survey a few aspects that have been stressed in connection with the subject by some scholars.

1. *Pre-Dravidian*

The population of South India is made up of different racial types which have, since pre-historic times, become superimposed one upon another. The earliest races of which any traces have been found are connected with the pre-historic remains discovered in the old sites, both sepulchral and residential, scat-

tered in the districts of Chingleput, North Arcot and Nellore, and in Bellary and the Nizam's Dominions. The collection of stone implements discovered in these sites has been figured and catalogued by Mr. R. Bruce-Foote, one of the pioneers of a pre-historic survey on scientific lines in South India. The implements of the races who lived in what may be called the neolithic age, are not very many,—due, it was believed —“not so much to the want of sites connected with the peoples of this age, but to the want of careful exploration of the country.” On the summit of Peacock Hill in Bellary, Mr. Bruce-Foote found many evidences of the former settlements of neolithic man —‘in the shape of terraces rivetted with rough stone walls, near which were great accumulations of pottery, bones of bovine animals, tanks made by damming streams, and shallow troughs hollowed in the rocks, which were apparently used for crushing corn.’ He also discovered stone-celts in all stages of manufacture, chipped, ground and polished, as well as flakes struck off them. Their mode of burial was by inhumation of several bodies in polygonal spaces, enclosed by stones set in an upright position; the bodies were interred at a slight depth, with knives, arrow-heads of flint and ornaments formed of steatites, beads, shells, etc.¹ Later, when cremation was practised, the ashes were placed in baked clay urns, which were deposited in sepulchral chambers formed of slabs. According to available evidence, neolithic man used, in many places of Southern Deccan, some of the rock

¹ *Vide The Foote Collection of Indian Pre-historic and Proto-historic Antiquities*, Introduction pp. 4-6.

shelters on the granite-hills rising abruptly out of the plains. Bruce-Foote could not get any traces of human habitation or inhumation assignable definitely to the palaeolithic or neolithic race in these regions. Megalithic remains and burials of the Iron Age occur in numerous places in Central and Southern India, and in marked abundance in the Hyderabad State; and these have been detailed by writers and explorers from the time of Meadows Taylor and Brecks. Mr. B. S. Guha, writing on the racial affinities of the peoples of India,¹ holds that these megalithic remains reveal "a uniform culture throughout as judged by the nature and contents of the objects found," though there might have been several phases of the same. He could not, however, be certain as to the origins of this culture and also as to the precise period of time to which it may be assigned; and he holds that the presence of iron in these remains should not be regarded as setting a limiting date to them, such as post-Vedic, though he says that "it will be safer to regard the megalithic remains of South India as post-Vedic and later than similar remains of the Central Indian plateau from where the culture would seem to have spread southwards."

In the early iron age, stone implements were almost entirely displaced by iron ones; the art of smelting and working iron was known. Wheel-made pottery had also come into general use, while gradually the people came to be acquainted with three more metals: gold, copper and tin. The discoveries belong-

¹ *Vide the Census of India, 1931: Vol. III India, Part III Ethnographical, Introduction, p. LXV.*

ing to this age cover a wide field and come from very many distant parts of South India, being usually connected with pre-historic burial grounds, such as stone-circles, cairns, cromlechs, barrows and cist-væens. Among the places where these have been traced and even opened in certain cases, are sites in the Nilgiris, Travancore, Malabar, Cochin, Tinnevely, Madura the Palni Hills, Coimbatore, Salem, North Arcot, South Arcot, Chingleput, Coorg, Anantapur, Bellary and Kurnool. A good idea of these can be gathered from the bulk of the Brecks Collection, and those of Rae and Bruce-Foote, in the pre-historic galleries in the Madras Museum.

We are told that the pre-historic pottery of South India bears a certain resemblance, especially in the vases, to Egyptian, Greek, and Etruscan ceramic wares, though they fall short of the finish of proportion of the classical Western forms.¹ In the sepulchral urns were found various weapons and domestic implements, spears, javelins, arrow-heads, knives, etc., razors, sickles, shears and tweezers. 'In many cases the bronze vessels are so elegant in shape that it is difficult to believe that they are produced in India, for they resemble Græco-Bactrian art works.' The costumes of the people represented in the figurines found on the lids of jars are much more archaic than those of the Sanchi Stupa figures, which were worn more than two thousand years ago. This itself would throw back the age of the figurines probably by many centuries, and gives great probability to the assump-

¹ *Catalogue of Pre-historic Antiquities*, Preface, pp. X and XVI.

tion that the art of iron-smelting and working were known in India fully three thousand years ago, if not earlier.¹

The next question is—Have the pre-historic types of South Indian man left any remnants or descendants at the present time? One set of authorities would lead us to infer that some at least of the wilder tribes living in the jungles and hills may be racially traced to the primitive man of palaeolithic times. According to them, the non-Aryan population of South India is made up of at least two different racial stocks, which have been called pre-Dravidian (or arche-Dravidian) and Dravidian respectively. If the Dravidian represents the neolithic man, is it not possible that the pre-Dravidian represents in part even the palaeolithic man? This is the trend of reasoning arrived at after many years of speculation by eminent ethnologists of recent times like Dalton and Keane.

It is now fairly well established that some at least of the forest and hill tribes of South India represents racially an element distinct from the Dravidians, who form its main bulk. In the past, the learned Dr. Caldwell and others held that the jungle and hill tribes and the servile castes of the South were a section of the Dravidians who had been driven to the hills or were rendered servile by the rest of their own people. This theory finds very little support now. For want of a better name, these tribes have been called the pre-Dravidian race. They include the Kurumbas the Sholagans, the Iruḷans, the Chenchus, the Yénádis,

¹ Ibid, Preface.

the Kadars, the Malai-Vedans, the Pañiyans etc. To the same stock must probably be traced the Veddahs of Ceylon. According to Dr. Haddon, the jungle tribes of Ceylon should be classed along with the Kurmbas, the Irulas, and some other jungle tribes of South India, as pre-Dravidian. It is still undecided as to what branch of the human race we should ascribe these kindred jungle tribes of South India and Ceylon.

2. *The Pre-Dravidian and Proto-Dravidian races*

De Quatrefages maintained that the Pre-Dravidians were the representatives of a submerged Negrito element, which in early days found its way into South India. Flower, Lydekker and Topinard all wrote of the Negro element present in the races of South India. This Negro or Negrito element could hardly have come from Africa or Australia according to them. It probably came from Malaysia; and "its spoor may be everywhere followed (through Tenasserim and Arakan, round the Bay of Bengal) from the Negroid flat-faced, curly-haired Kochs of Assam, to the swarthy irregular-featured Nepalese Hayas, thence to the numerous Santals of Chota Nagpur, with a cast of countenance almost approaching the Negro type, and thence to the Khonds and Gonds of the Vindhya range." According to their authority Negroid contact and influences are everywhere betrayed in the aboriginal tribes of South India. Mr. E. Thurston, a noted investigator of a previous generation in South Indian ethnology, supports the view that these pre-Dravidians have affinities with the Sakais of

the Malay Peninsula; and possibly the Australian Negroes are also related to them. Haeckel put forward the view that three out of the twelve species of man—the Dravidas, Nubians and Mediterraneans—agree in several characteristics and that the primeval species, *Homo Dravida*, is only represented by the Deccan tribes in the southern part of Hindustan and by the neighbouring mountain-folk of Ceylon; and the race showed, on the one hand, traits of relationship to the Australians and Malays and, on the other, to the Mongols and the Mediterraneans. Huxley postulated an identity of the aboriginal Australians with the ancient inhabitants of the Deccan. W. Crooke was of the view that the Dravidians represented an emigration from the African continent, while the Aryan invasion was more social than racial. A. H. Keane elaborates the definition of the term, pre-Dravidian, the use of which was first due to Lapicque and would comprehend in its racial scope "certain jungle-tribes of South India, the Veddahs of Ceylon, the Sakai of the Southern Malay Peninsula, the basal element of certain tribes of the Eastern Archipelago and the main element in the Australians."¹

Tradition supports the view that some at least of the pre-Dravidian tribes had attained to something

¹ The chief pre-Dravidian features are coarse hair, more or less wavy or curly, a narrow head, a very broad nose, dark brown skin and short stature. The Kadars of the Anamalai hills and the mountain-ranges south into Travancore, the Paniyans of Malabar, the Wynaad and the Nilgiris and the Irulas, the darkest of the Nilgiri tribes, and the jungle Kurumbas of the Nilgiris may be taken as examples. (*Man Past and Present*, revised edition by A. H. Quiggin and A. C. Haddon—(1920), Chapter XII.)

like civilized life at the time that they came in contact with the Dravidians proper. The Kurumbas—who probably represent the civilized element among these elements—apparently had risen to a fairly respectable social and political eminence at one time. They appear to be remnants of a widespread people who erected dolmens. The postulate of a submerged continent of Lemuria refers to the assumption underlying the widespread habitat of the pre-Dravidian element, when Australia formed almost continuous land with the African continent and this land mass was accessible on the north and north-west to primitive migration both from India and from Papuasia.¹

The Nicobarese are, according to the latest authorities believed to have migrated from the Tenasserim district of Burma and occupied the coastal portions of the Nicobar islands. They do not however show any racial affinity with the Monkhmer speaking tribes of Burma, namely, the Mons and the Palaung-Wa of the northern Shan States. The Chenchus, the Kadars and the Nattu-Malayans have also been examined by the authorities of Census Survey operations of 1931. The Kadars have still semi-nomadic habits; and they are said to contain a definite Negrito element. The presence of a Negrito racial strain in the aboriginal population of South India was suspected by some previous writers; but definite evidence as to it was lacking. Dr. Hutton, the latest Census Commissioner for India, has recently drawn attention to the presence of the Negrito type among the Angami Nagas of

¹ *Vide* Thurston's *Castes and Tribes of Southern India*, Vol. I, Introduction—pp. XXXI *et seq* for an elaboration of this idea.

Assam and it may be presumed that the remnants of the Negrito race now found among the Semangs and the Andamanese were much more widely spread at one time and extended well into the Indian continent, survivals of them being seen among the Kadars and the Pulayans of the Western Ghats.

Rai Bahadur Sarat Chandra Roy thus traces the successive strata in the racial composition of the land. The earliest inhabitants were, in all probability, a small black curly-haired Negrito race allied to the Semangs of Malaya and the Mincopis of the Andamans. Then there came a long-headed race, called pre-Dravidian and sometimes proto-Australoid, who might have entered India from the north-east or the north-west or by the submerged Lemurian continent. "Wherever the pre-Dravidian might have originated, the racial type of the Indian proto-Australoid would appear to have been ultimately fixed in India under the influence of the Indian climatic conditions and he is thus the true aborigine of India." Most of the Indian aboriginal tribes appear to have been descended from this type. The type spread to the extreme south and can be credited with the introduction of neolithic culture and hand-made pottery. Then there was the Melanesian strain seen in the tribes of the hilly regions between Assam and Burma and also on the Malabar Coast—the type having probably originated in a miscegenation between the Oceanic Negrito and the Proto-Australoid from India. The next important wave of immigration into India appears to have been an early branch of the Mediterranean race who brought with them a rudimentary knowledge of agriculture,

the practice of urn-burial, the erection of rude stone-memorials for the dead, neolithic implements, the art of navigation and a new speech. The main body of this race occupied peninsular India which was then perhaps sparsely inhabited by the pre-Dravidians and by some remnants of the original Negritos. "The sections of the early Mediterranean immigrants who stayed on in Northern India were in time mostly absorbed in the dominant pre-Dravidian population of the North. Most of the new immigrants into Southern India, whom we may call the Proto-Dravidians, and their descendants, too, gradually received varying degrees of infusion of Proto-Australoid blood, and in time worked out a civilisation now known as the Dravidian culture. To them perhaps India owes the first establishment of settled villages and a village organisation with its village officials, village deities and village groves." To them Rai Bahadur S. C. Roy would also attribute the dolmens, cairns, menhirs and other megaliths found in South India, as well as the large terracotta funeral urns, the coloured and glazed pottery, metal weapons, ornaments and utensils unearthed in the pre-historic sites. The widespread snake-cult is also regarded as one of their contributions.¹

Further, Mr. Roy holds that the descendants of these Proto-Dravidians became the Dravidians; they acquired various arts and industries and became great

¹ The Presidential Address of Rai Bahadur S. C. Roy before the Anthropology section of the Seventh Session of the All-India Oriental Conference, Baroda, 1935 (pp. 198 *et seq* of the *Proceedings and Transactions*). The Mediterranean race, referred to above, should be understood in its most extended sense.

builders also, and long before the Christian era developed a considerable civilisation and consolidated themselves into powerful kingdoms. Gradually with the development of village life among them, a rudimentary division of labour came into existence among them, marked by hereditary function and endogamy.

It may have been that the deviations from the Mediterranean race (Proto-Dravidian) which can be found in the population of South India were caused by the inter-breeding between them and the pre-Dravidian races still surviving in the jungles. The assumption that the Mediterranean race itself originated in India has been put forward, but does not seem to be very probable; it is based on the view that the original Dravidian home was in the submerged continent that connected South India with Africa, when the Indo-Gangetic basin had not yet been formed.¹

3. *Theory of Continuity of Pre-Dravidian and Dravidian*

The late Professor P. T. Srinivasa Aiyangar sought to explain that the Old Stone Age in South India ended very gradually and shaded off very imperceptibly into the neolithic culture and that, throughout South India, there was no geological or other indication of catastrophic phenomena when the palaeolithic age ended and the next age began. "The substitution of trap-rock for quartzite, the acquisition of the skill to polish the tools made with trap-rock

¹ See Dr. G. Slater: *The Dravidian Element in Indian Culture* (pp. 19-21); and G. Elliot Smith: *Migrations of Early Culture*; and H. J. Fleure: *Racial Affinities of South India and Early Culture Contacts*. (Note to Ch. I in Slater's work).

till they became extraordinarily smooth to the touch, the domestication of the wild dog, and the cultivation of the wild rice led to the peaceful evolution of the epoch of new stone tools from that of the older rough implements, the settled life of the neolithians from the nomad life of the palaeolithians."¹

The learned writer further holds that dialects of the same family of languages were spoken throughout India, except in the Vindhyan regions, in the neolithic age; and that the neolithians of North India spoke languages of their own which were structurally allied to the so-called Dravidian family of languages and not to Sanskrit or Prakrit and which might have been evolved from the holophrastic dialects of very primitive peoples. In South India, as in China, no brief copper age or long bronze age intervened between the neolithic age and the iron age.

The Adichchanallur graves which extend over a hundred acres of land on high ground on the south bank of the Tambaraparani, west of Sri Vaikuntam in the Tinnevely district, form the most extensive and the most important pre-historic burial place as yet known in South India. They reveal no evidence of cremation and obviously belong to the early iron age. In the State of Pudukkottah rows of early iron age graves have been discovered in several neighbouring places. The most notable of these sites is near the village of Annavasal. The tools found in these graves are both of stone and iron.

Megalithic tombs were supposed to have been

¹ *The Stone Age in India* (Madras, 1926)—Ch. II; *The New Stone Age*, p. 25.

introduced in the end of the neolithic or in the beginning of the iron age. Some anthropologists are of the opinion that the fashioning of megalithic tombs began in the Nile Valley and spread in the wake of an ancient Egyptian sun cult. A tomb of the megalithic type was discovered about twenty-five years ago at Gajjalakonda in the Kurnool district; and there have been discovered many other megalithic sites. The iron age sites in South India do not have relics of houses built of brick. There are evidences of extensive intercourse even in neolithic times—and certainly in later times—between South India and the rest of the world.¹

Thus, according to this view, the Dravidian race was indigenous to the country; and the Tamil and other allied peoples were indigenous; and their languages were evolved where they are now spoken. "A careful study of South Indian pre-historic antiquities *in situ* cannot lead to any other conclusion than that the passage of culture from stage to stage in ancient times was not a catastrophic change such as

¹ "There is a remarkable resemblance between the terra-cotta sarcophagi found at Pallavaram and 'certain terra-cotta coffins discovered near Baghdad, and also between the latter and the more highly developed and ornamental Etruscan terra-cotta coffin tombs.' Numerous legged vessels of the neolithic times resemble in shape some of the vessels found by Dr. Schliemann in the ruins of Troy. Foote found near the French Rocks near Mysore 'part of a large *ebatty* with two ornaments cunciform in shape, with a small gap in each re-entering angle and a raised garland-like ring surrounding each cross.' This is evidently a *swastika*, and it bears a strong resemblance to the Trojan type of *swastika*. These facts negative the hasty assumptions of historians about the age-long isolation of India from the rest of the world and prove that in the Lithic Ages, as later, India had an active intimate intercourse, cultural and commercial, with the rest of Asia, with *Africa and Europe*." (Ibid, p. 43).

indicates the struggle of alien intruders with the pre-existing population, but a peaceful course of evolution. An inspection of the map of neolithic India is enough to prove that the country was thickly populated by people of one homogeneous form of culture and that the people ought to have been autochthonous, as the Tamil people have always claimed to be in the traditions recorded in their ancient literature. In the most ancient layers of the Tamil language can be discovered not only ample traces of neolithic culture, but also the birth of the iron age culture that succeeded it."¹ A fundamental obstacle in the way of the acceptance of this theory of continuity of race evolution down to the Dravidian culture-epoch is the existence of Negrito and other alien race-marks in some of the indigenous hill-tribes of the interior, as pointed out before.

4. *Objections to the theory of racial continuity*

The student is faced with obvious difficulties that lie in this path of his work. First, the theory of an indigenous origin of ancient Tamils has been enforced by several scholars in the past few decades. It is, however necessary, as a postulate for this indigenous origin theory, to prove whether the so-called pre-Dravidian races and types could be satisfactorily explained as belonging to the same race as the Tamils proper and whether the racial marks of the pre-Dravidian and the Dravidians respectively can be exactly and scientifically differentiated from each other. Dr.

¹ Ibid, p. 47.

A. H. Keane recognised at least three distinct races in the population of South India. Ancient Tamil literature and tradition classify rational beings into three types—*Makkal* (i.e., the Tamils proper), *Dēvar* (Aryan Brahmans settled in the south) and *Narakar* (or *Nāgar*) perhaps aboriginal tribes, Naga being a word loosely applied to the tribes who inhabited the forests and hilly regions not fully colonised by the Tamils. The depressed classes who constitute nearly a seventh of the Tamil-speaking population, are said to belong to a different race altogether. One Tamil scholar would hold them to be the descendants of the ancient Eyina tribesmen (mentioned in early Tamil books) who disliked to call themselves Tamils.¹

(2) If the Tamils who are deemed to be the main representatives of the Dravidian race should be distinct from the pre-Dravidians, it is necessary to assume that they should have come from elsewhere; but this assumption goes against the grain of a certain class of scholars who hold not merely that the Tamils were indigenous to the land, but that South India was perhaps the earliest home of man, the *Homo Sapiens*. This *a priori* assumption that the *Homo Primigenous*

¹ "Further, the various modes of disposing of the dead prevalent among the Tamils of ancient times, namely, cremation, interment and exposure, could not have been practised at the same time by one and the same race. These facts clearly go to prove that there were in the Tamil country at least three distinct races, namely, the aborigines (whatever may be their names), the Dravidian Tamils and the Aryan immigrants. Though there was a free intermixture of the aborigines and the Dravidian Tamils and though some isolated instances of the fusion of the second and third are noticeable, the existence of three different types is clear." (M. Srinivasa Iyengar's *Tamil Studies*—p. 12).

flourished in South India, is attempted to be supported by interpretation of the relics of early man discovered so far in the Peninsula. These relics have not been so abundant as in the cave dwellings of the European palaeolithians, that have yielded skeletons of different age, owing to men seeking refuge in caves on account of the cold of the recurring glacial epochs. Turning now to the other side, we find that the Dravidian race of South India is assumed to have been a rapidly multiplying and colonising one. In historical times we have evidences of their penetration as traders and colonists into the islands and countries of Indonesia. In the past also, a similar extension has been postulated; and ancient Tamil tradition embodied in the Sangham literature has fully supported their trade relations both with Indonesia and with the Eastern Mediterranean world, in the pre-Christian epoch as well as in the early centuries of the Christian era.¹

(3) Regarding the alleged connection of the Tamils with the Brahuīs of Baluchistan based on the similarity in a few points existing between the two languages, Sir Denys Bray, the greatest authority on the Brahuīs, says that the Brahuīs contain a large Pathan element and that their nucleus perhaps picked up their language on arrival from the aborigines of the region like the Nichari. Sir George Grierson put forward, some time back, the ingenious theory that the true Dravidian ethnic type had been lost in India proper through admixture with other aboriginal nationalities and was preserved in its purity in Brahui

¹T. K. Krishna Menon: *The Dravidian Culture and its Diffusion* (1937).

alone. Bray holds that it is "as fanciful to elevate the Brahui into the authentic Dravidian archetype as it is to trace on his countenance the feature of the modern Dravidian of Southern India." The idea, accepted even in some authentic quarters, is that the Brahui is a smaller man than the Baloch and the Pathan, 'but sturdy with the round face and blunt features of the Dravidian.' The Dravidian type is marked neither by the round face nor by very blunt features, but by the long head and the broad nose which is often depressed at the root. Neither would the physical features of the typical Brahui answer to the Vedic description of the Dasa as *andśdb* or noseless.¹

The Brahui has been classified as belonging to the 'Turko-Iranian type by Sir Herbert Risley. Sir Aurel Stein would not support the tracing of any lineal descent between the pure-blooded Brahui and the authors of the Mohenjo-Daro civilization, though perhaps, they might be the descendants of the semi-barbarous peoples, who lived on the fringes of that civilisation. The unfortunate Brahuīs have been greatly tortured by scholars. As Sir Denys Bray remarks: "The Brahuīs hve been classed as Dravidian because of their language; as Semites because of their display of tokens of virginity, after consummation; as Syrian, because of their name; Turko-Iranian, because of their head-measurements; Mongolian, because of the colouring of their infant buttocks; Scythian, because of some of their tribal names; and Sumerian, because of ancient pottery found in their country; and the

¹ Bray: *The Brahui Language—Parts II and III* (1934)—Part II—*The Brahui Problem*.

silver design or Nushki sword-hilts is characteristically Assyrian."¹

5. *Dravidians and Tamils*

The term Dravidian is now widely used as a synonym for Tamil; and according to Sanskrit Pandits, Dravida connoted a particular country in South India, while it has also been often loosely applied to the whole of the Peninsula. H. H. Wilson and Monier-Williams have given three senses in which the term has been used, namely, (1) the country in which the Tamil language is spoken; (2) an inhabitant of the country; and (3) one of the five Pancha-Dravida Brahman communities, as distinguished from the Pancha-Gaudas. The Tamil-speaking non-Brahman classes have always called themselves 'Tamilar' but never 'Dravidas.' Sankaracharya referred to Tirugnanasambanda, one of the primary Saiva Samayāchāryas, as the Drāvīdaṣiṣu i.e., Dravida child.²

The Pancha-Dravida Brahmans have had a separate ritualistic system and a different social code which

¹ Ibid, p. 40. A hypothesis was put forward that the Brahuīs might have migrated from the south to their present habitat. (S. Konow in the article Dravidian in the *Encyclopaedia Britannica*).

² This use of the word obtains even to-day. A Tamil-speaking Brahman who has settled down in the Bombay Presidency is spoken of as a 'Dravid' and the word is affixed to the name of the person, e.g., Chintaman Dravid, Natesa Dravid. But the Tamil-speaking non-Brahmans are known by their caste titles—Mudaliyar, Pillai, and so on. Similarly, the Telugus of the north call the Tamil Brahmans 'Dravidu' or 'Dravidas'; while the Tamil non-Brahmans are called Sūdrālū or Dakshinādi-Sūdrālū. These clearly show that in practice the ethnological application of the name Dravida was restricted and limited to a particular class; namely, the Tamil-speaking Brahmans. (M. Srinivasa Aiyangar: *Tamil Studies*, 1914, pp. 2-3).

have come to the call 'Dravida Sampradaya' or 'Dravida Achara.' One view is that the first introducers of this Achara were the Tamil-speaking Brahmans and an extension of its meaning and application to the other four groups of the Pancha-Dravida is due to the latter observing this Achara.

Thus it is quite a clear matter that the term 'Dravida' had no ethnological significance at first. Dr. Caldwell was the first writer to give the term a great extension of meaning. He called the allied languages of South India by the term, Dravidian, and the people speaking them, Dravidians. His extension of the word as a generic term for covering the entire South Indian group of languages has been generally accepted, though he says that the term had already been used more or less distinctively by Sanskrit philologists. Dr. Caldwell says that the word 'Dravida', though sometimes used in a restricted sense, as equivalent to Tamil, is better fitted for use as a generic term. The derivation of the word 'Dravida' has been regarded as doubtful. As some think that it might have had a purely Sanskrit origin and others hold that it is a corruption or Sanskritised form of Tamil. The word Tamil itself could not be analysed as to its origin very clearly. Dr. Caldwell himself, agreeing with certain pandits, drives it from the Sanskrit Dravida. A learned Tamil scholar of a previous generation, Mr. C. W. Thamoatham Pillai, derives Tamil from the root, *Tami*, i.e., lonely, and believes that Tamil means the peerless language. A few other grammarians and lexicographers regard that Tamil means the sweet language. Another Tamil scholar,

the author of the well-known, "*Tamils 1800 Years Ago*," (1904), regards Tamil as an abbreviated form of Tamralitta.

6. *Theories of Dravidian Origin*

Apart from the question of the origin of the word Tamil and its relation to the term 'Dravida,' we can try to see how far the problem of the origin of the so-called Dravidian race and of its relation to the pre-Dravidian stock has been attempted to be explained. Early ethnologists and scholars "following Bunsen and Max Muller, would trace the Dravidians to the Turanian family, and would say that the last Turanian wanderers to the south were the forefathers of the Tamils and allied peoples, as the last wanderers to the north were the ancestors of the Finns, the Basques of Spain, and the Samoyedes of Siberia. Dr. Caldwell believes in the Caucasian physical type of the Dravidians, and would point to the Toda type as an illustration. Sir W. W. Hunter would ascribe to them a north-western passage, and declare that they and the Kolarians belonged to one racial stock. We may, however, dismiss theories which assign a trans-Himalayan origin to the Dravidians as altogether untenable, according to Sir H. Risley. Risley does not appear to suggest in his great work, *People of India* (1903) that the Dravidians were autochthonous, and would leave their origin as an open question for the time being. According to him the pre-Dravidian type is ignored, and the Dravidian race extends from Ceylon to the Ganges Valley. Purest specimens of the type are the Santals of Chota Nagpur and the

Paniyans of Malabar. Risley himself was not fully satisfied with his own classification.

Mr. V. Kanakasabhai Pillai, in his *Tamils Eighteen Hundred Years Ago*, already referred to, held that the aboriginal inhabitants of South India were the Villavas and the Minavas, who were conquered by a highly civilized race called the Nagas, coming from Central Asia. Subsequently these Nagas were conquered by a Mongolian race, called the Tamralittis or Tamils, who had migrated from the Tibetan plateau and came to South India along the east coast in four bands—the Mārar, who founded the Pandyan Kingdom; the Tiraiyar tribe of the Cholas; the Vānavar, who were the ancestors of the Chola kings; and the Kōsar of the Kongu country. The Tamil immigrants came at distant intervals and in separate tribes, and were fewer in number than the aboriginal Nagas and Villavas; they had to adopt the ancient Dravidian language, which they in course of time modified into Tamil. In attributing a Mongolian origin to the Tamils, Mr. Kanakasabhai relied partly on literary evidence and partly on the similarity of sounds in certain words.

He would say that the Nagas were civilized and were good weavers of cloth; and from them the Aryans learned their alphabet, which thenceforth was known as the Devanagari. He is also of the opinion that the Maravars, the Eyinars, the Oliyars, the Aruvāḷars, etc., mentioned as rude tribes in the Tamil works of the Sangham period, belonged to the above Naga race and had always been hostile to the Tamils.¹

¹ pp. 59-64, Ch. IV.

Objections were raised against these assumptions—the most weighty being the argument that a large body of people of very black and conspicuously long-headed type could not have come from Mongolian regions peopled exclusively by races with broad heads and yellow complexions.

The last theory that has got to be noted is that the Dravidians came from Western Asia, either by a direct sea-route or by land through the north-western mountain passes, and became super-imposed on the aboriginal stock, probably of Lemurian origin (pre-supposing the existence of a Lemurian continent connecting Malaysia with Africa) long before there was any Aryan influence at all. The original home of these people should have been Assyria and Asia Minor; and they should have lived with the ancient Accadians and other Turanian races before they migrated. Objections to this theory have been raised by Sir H. Risley and Sir Denys Bray. The arguments brought forward in support of this theory group themselves under three heads. (1) Linguistic—Dr. Caldwell thinks that the Dravidian languages may be affiliated morphologically to the Accadian tongue. There is identity in form and meaning of several important words in the Semitic, Altaic and Tamil languages. And there is the additional support of the Brahui dialect of Baluchistan having probably sprung from the same source as the Dravidian language group. (2) The Indian oblong sarcophagi, discovered at various places in the Chingleput, Nellore, North and South Arcot districts, are practically identical in form with similar objects found near Bagdad. The author of

Manimekalai, (a Tamil classic), enumerates five methods of disposing of the dead, including exposure. So far as we know, the only nation which exposed the dead in this fashion were the ancient Persians. The artificial irrigation of the soil by constructing large reservoirs and canals on a large scale was encouraged by the Tamils as in Babylonia. (3) The ancient Tamil people were, like the Assyrians and the Babylonians, a ferocious race of hunters and soldiers, armed with bows and lances, making war, slaying, pillaging and ravaging.¹ The theory of the Dravidian race being an element of the Mediterranean race has been adverted to. From the time of Professor G. Sergi who introduced this term and believed that, possibly, the home of this race was East Africa, we have been hearing of the migrations of this race to Arabia, Syria and Mesopotamia whose Sumerians belonged to it and to Persia and India. In Persia it mixed in the south with a Negroid and in the north with an Alpine strain. According to Professor Elliot Smith, the predominant element in India is undoubtedly identical in type with the Mediterranean element in Europe and Africa, the difference in the Indian skin-colour being "partly due to the fact that the original population of India was made up of pre-Dravidians and Proto-Australians, and probably in part to the stream of Negroes who passed through India when migrating from Africa towards

¹ M. Srinivasa Iyengar: *Tamil Studies*, p. 41. The writer compares some passages of accounts of Assyrian military campaigns with those embodied in Tamil classical works like the *Purapporul Venbā Mālai*.

Melanesia." He further holds that "the physical characteristics of the population of Southern India reveal a considerable amount of admixture with Australian and Negro strains, but, nevertheless, both in the ancient and the modern people, Mediterranean characteristics predominate."¹

The Rev. H. Heras, S. J., has been led, in the course of his attempts to decipher the script of the Indus Valley seals, to strengthen the theory that the Mohenjo-Daro civilization had perhaps a Dravidian origin, saying that the controversy going on about the pre-Aryan character of the inhabitants of Mohenjo-Daro has only strengthened the possibility of the theory of the Dravidian origin of the Mohenjo-Daro civilization, and that a fixing of the identity and the original habitat of these Dravidians will help greatly in solving the Mohenjo-Daro riddle. He would support the theory that the original home of the Dravidians was probably Libya whose people spread over the southern countries of Europe and Egypt in its pre-dynastic days and whose culture was brought to India by the people who were called Dravidians, the culture itself being improved by their mixture with the Negritoes and the Kolarians who were inhabiting India at the time of their arrival. It was this mixture with the Negritoes that gave the Dravidian race some of their characteristics; and it is also postulated that they mixed much more freely with the Austric peoples who were racially less different from them. Professor

¹ Human History (1930)—p. 156; and also W. J. Perry: *Growth of Civilization*—Ch. V. The Archaic Civilization and its Spread.

Heras holds that the culture of the Dravidian people received a new impulse after their mixture with the earlier settlers ; and one fruit of this is the hitherto unknown proto-Dravidian script which was very likely the parent of the Mohenjo-Daro script.¹

Professor P. T. Srinivasa Aiyangar maintains that the artefacts and other relics of ancient times discovered so far in Southern India form an unbroken series, showing that there has been in this country a regular evolution of culture, which was never rendered discontinuous by any catastrophe, from the lowest palaeolithic stage to the latest age of metals.² The Tamil language existed in South India during the course of this evolution. The words necessary for the linguistic expression of every stage of this culture are found in the earliest strata of Tamil, and the customs of these early ages continued sufficiently long to be enshrined in the earliest extant specimens of Tamil literature. It may therefore be taken as fairly certain that the Tamils were indigenous to South India.³

7. Conclusion

The problem of Dravidian origin therefore has become very much more difficult for solution than

¹ *The New Review*, Calcutta, Vol. IV—pp. 3 *et seq* (article on Light on the Mohenjo-Daro Riddle). In his booklet—*India, the Empire of the Svastika*—reprinted from the *Coronation Souvenir*, the Rev. H. Heras, S. J., maintains that the *svastika* symbol was originally a Dravidian symbol which was adopted by the Aryans and was in reality the plan of a city (*pura*) which was the cause of its prosperity.

² For the evidences for this statement, vide his *Stone Age in India*, and *supra*, pp. 9-11.

³ See his *Pre-Aryan Tamil Culture*—pp. 3-5.

ever it was. The old Aryo-Dravidian problem which is one phase of the question and which is based on the assumption of the superior claims to culture of the Aryan was attempted to be challenged by the Tamils, who raised a discussion but, in the end, have left the field more complicated than before. A number of Tamil scholars have, in the last half a century, taken up the question and studied the matter very diligently. They have tried to prove that there were two prime elements in the Indian civilization, Aryan and Dravidian and that deep seated differences separate the one from the other, and that the Dravidian element is as good as, if not superior to the Aryan; but they did not and could not however, fix the racial identity of the Dravidian and Aryan respectively. Research in ethnology and philology has not been fruitful in bringing about any decisive result.

One bold scholar, more venturesome than others, would go further and on the basis of an examination of the Vélán epic, which is very important for the Tamils, has built upon it an unconvincing, but very bold, theory that the long-headed and short-headed types of the original *Homo Sapiens* first lived in the submerged Atlantis in the bed of the Indian Ocean to the south of India and the Vélans adopted meteoric iron in the place of the palaeolithic spear-edge; and this gave them an assured superiority over their rivals, the Surans, who used only stone clubs. Thus there was postulated the parallel evolution of the long-headed Vélans and the short-headed Surans through the ages. Then the Surans and the Vélans fought a great war during the closing scenes of their life in

their submerged land-cradle ; and the former entered and left India without leaving any relic behind ; and only a portion of the latter proceeded to Europe. The Surans gave birth to the Latins, the Greeks, the Indians and the Aryans ; while from the Vélans sprang forth the Celts, the Teutons, the Vends and the Letts ; and these dispersed from their secondary Russian cradle after a sojourn there.¹

One theory put forward, perhaps diffidently, by Caldwell, Lepsius and others, may receive some notice here as it has been recently made the basic idea of an elaborate treatise by F. A. Uxbond. The grouping of the Dravida languages with the Ugrian family of Turanian (Uralo-Altaian) languages by Caldwell has brought forth supporting scholarship in its proof and defence, in the course of which the idea of a Dravida-Magyar connection, linguistically, was advanced by a Hungarian scholar, Balint, who advocated the deep relationship between Magyar and Tamil and tried to prove his theory by quoting a number of supposedly analogous words in both languages, in a paper with the title, as translated, running thus—The Tamil Language as the Sanskrit of Turanian idioms or has the Magyar a sister language ? (1888). The Hungarian Academy of Sciences declared that there was no relationship whatever between the Magyar and the Dravidian languages. But the scholar adverted to above, tried to prove a

¹ The book containing these speculative ideas is a curious monument of learning marked by an eagerness to explode existing theories of race and culture classification. It is entitled *The Origin of the Indo-European Races and Peoples*—Vol. I (1935) by V. Chockalingam Pillai (Palamcottah).

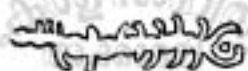
connection between Maori and Magyar and between Maori and Munda and consequently a relationship between Magyar and Maori, with a number of supports of inter-related customs, relics of traditions etc., between the two respective groups. He says that the Mundas and the Dravidas lived fairly harmoniously and that amalgamation between them was easy. The Dravidas were worshippers of the moon and, later on, of the snake and the phallus. The Mundas worshipped Mother Earth and later followed the Dravidian cults. In the border tracts, the two races, Munda and Dravida, were completely blended and formed new tribes; and in many places it is only the Munda speech which indicates the original dweller; and the Dravidian land organisation was superimposed upon the Munda division of the country.¹ The above are only a few of the difficulties that beset the path of the Dravidian problem.

¹ F. A. Uxbond: *Munda-Magyar-Maori: An Indian Link between the Antipodes: New Tracks of Hungarian Origins* (1928)—Chap. X-XII.

Miscellaneous Contributions

NOTE ON THE KOSAM COIN OF BHAVANĀGA

Dr. Jayaswal, in his interesting description of a cast copper coin of Kosam, of the "Lanky-Bull" type, bearing the inscription [Śrī] Bhavanāgo, in the J.B.O.R.S. of June 1936, p. 71, to which Sir R. Burn refers in his Article in J.B.O.R.S. 1937, pp. 269-72, describes an object at the bottom of the obverse as "bottom, a serpent [nāga]." Dr. Jayaswal gives an enlarged photograph of the coin (Plate I), on which the object is clear, and a tracing from it shows the object to be clearly a centipede, *vṛścika*.

The reference on page 74 to the Narwar Coin of Bhīmanāga illustrated by Cunningham in *Coins of Mediæval India* should be C. M. I. Pl. II. 15.

E. H. C. WALSH

ON THE CULT OF THE GODLING BĪR KUĀR
IN THE PALAMAU DISTRICT IN
CHOTA NAGPORE

By SARAT CHANDRA MITRA, M.A., B.L.

The Bhuiyās are a people of aboriginal descent and constitute the most populous caste which lives in the district of Palamau in Chota Nagpore. They now earn their livelihood by serving as labourers and serfs (*kāmiyās*). They nominally follow the tenets of the Hindu faith. But this veneer of Hinduism, which has been laid on them, is of recent introduction. They still retain many of their old animistic beliefs and practices. They worship a godling named Bīr Kuār, who was originally a Bhuiyā but was murdered for having carried on an intrigue with an Ahir woman. This godling is symbolized by two posts which are set up outside the village. A pit is dug between these two posts and filled with wood, which is then set fire to. The Baigā or village-priest, having then bathed and put on a yellow-dyed *dhoti*, sprinkles *ghi* or clarified butter on the fire and spreads a layer of grass over it. He then mounts upon a pig and, thus mounted, rides through the fire. The beast is then killed by being stabbed to the heart. The flesh of the slain pig is then distributed among those Bhuiyās who are present there. If any meat is left over, it is buried under the ground. Another offering consists of a hen which is made to eat rice and then killed. This godling is believed to

be present at the scene of the sacrifice and to chastise his worshippers with a leather-whip, which is plied by a man impersonating his deityship.¹

Among the Hindu castes who live in the Palamau district, the most numerically strong are the Ahirs or Goālās. Like the Bhuiyās, they also worship the godling Bīr Kuār, who is symbolized by the two wooden posts. The officiating priest invokes the deity to appear and, throwing himself into an ecstatic condition, leaps about, lashing his own body with a rope made of hair. When this condition passes away, the worshippers consult him about the diseases which are ailing their cattle and hands over some rice to him. The oracle then looks at this rice and then declares whether or not the beasts will recover from their ailments. This rice is then thrown into the cattle-shed under the belief that it will act as a charm.

The legend current among the Ahirs about the evolution of this godling is that Bīr Kuār was an Ahir whose sister was a great witch. She taught many young girls the principles of the art of witchcraft at the dead of night. Her meeting-place was situated near a pool in a forest. The women, who took part in these witches' revels, had to strip themselves naked and keep their clothing apart. One night, Bīr Kuār took them by surprise and stole their clothes. His sister, being ashamed to come out stark naked, metamorphosed herself into a tigress and began to kill all the cattle of the Ahirs. In this distressful condition, the Ahirs appealed to Bīr Kuār, saying that if his deity-

¹ See *Gazetteer of Palamau*. By L. S. S. O'Malley, I.C.S. 1907. The Bengal Secretariat Book Depot, Calcutta, page 46.

ship would preserve them from the ravages of this tigress, each of them would give him a horse. One night, while he was sleeping among his buffaloes, the demon-tigress came and tried to kill him. But the buffaloes were so devoted to him that they formed a circle round the tigress and killed her. Ever since then, the Ahirs' cattle have been immune from all dangers. But when these Goāllās were called upon to fulfil their promises of offering horses to Bir Kuār, they refused to do so. At last, they compromised by giving him small earthenware horses. It is for this reason that heaps of small earthenware horses may be seen in every shrine of Bir Kuār, who protects the Ahirs' cattle from the attacks of tigers.¹

The most interesting points in the foregoing description of the cult of Bir Kuār are the following :—

- (1) The Bhuiyā legend about the evolution of the godling Bir Kuār.
- (2) The rite of the Baigā's mounting upon a pig and riding through the fire.
- (3) The incident of the Baigā's distributing part of the sacrificed beast's flesh to the worshippers.
- (4) The incident of the Baigā's burying the remainder of the sacrificial meat under the ground.
- (5) The incident of the worshippers' being lashed with a leather-whip by Bir Kuār's proxy.

¹ Op. cit., pages 46-47.

- (6) The incident of the Baigā's acting as an oracle.
- (7) The use of rice for the purposes of divination.
- (8) The use of charmed rice as a scarer of disease-demons.
- (9) The incident, in the Ahir legend, of Bir Kuār's stealing the clothes of the naked witches.
- (10) The incident of the witch's metamorphosing herself into a demon-tigress.

Now, I shall take up the aforementioned points for discussion. As regards point (1) *supra*, I shall say that the exponents of cultural anthropology are of opinion that the ghosts of persons who come by their deaths from foul play or meet with their ends in accidents become malignant and are ever ready to inflict misfortunes and troubles upon human beings. It is for this reason that they are either propitiated or exorcised away or very rarely destroyed. In case they are propitiated, they acquire the status of local godlings, and shrines are erected to them. Instances of this phase of superstitious belief are to be met with all over India. Among the Binds who constitute the fishing caste of Bihar, a godling named Kāsī Bābā is worshipped under the belief that he is the protector of their cattle. A Brahman named Kāsī Nāth was suspected of having caused murrain to break out among the cattle belonging to the Binds and was, therefore, murdered. Thereafter the ghost of this Brahman was deified under the name of Kāsī Bābā and, has, since then, been worshipped. In the district

of Gaya in South Bihar, a Bābhan named Raghuni killed his own daughter and a labourer under the suspicion that both the latter had been carrying on an adulterous intrigue. Then he himself committed suicide. The ghosts of all these three persons are now collectively known under the name of Raghuni Dauk and are widely worshipped throughout the aforementioned district.

Then again, the Musahars of the district of Monghyr in South Bihar worship the deified ghost of a murdered man under the name of Murkātiyā. In this case also, the victim was the murderer's labourer and was killed under suspicious circumstances similar to those in the Gaya example.

Similarly, in various parts of Northern India, the ghosts of persons who have been killed by such wild beasts as tigers, panthers and bears are regarded as being very malevolent. For the purpose of propitiating them, these malignant spirits are canonized as godlings, and shrines are erected in their honour. For instance, in the district of Gaya in South Bihar, the ghosts of low-caste men who have been killed by tigers are deified under the name of *Bagbant*. Then again, in the district of Bhagalpur in the same part of Bihar, the apotheosized ghost of a *goālā* or cowherd, who had been slain by a tiger, is worshipped under the name of *Bisu Raut*.

Similarly, the Pauris or Hill-Bhuiyās of Orissa worship the deified ghosts of persons killed by tigers under the name of *Bagba*. The apotheosized spirits of those who are killed by bears are designated as *Bauti* and propitiated by the same primitive folk.

But no shrines are erected for the habitation of these godlings.

Under the influence of the same kind of superstitious awe, the Bhuiyās of the Palamau district in Chota Nagpore have deified the ghost of their murdered caste-fellow and dubbed him with the name of Bīr Kuār.

In the next place, I shall take up for discussion the point (2) which is about the fire-walking ceremony. The significance of this rite is that the *Baigā* or village-priest, acting as the proxy of the whole body of his caste-fellows, mounts upon the pig and thereby transfers to that beast, the diseases and other tribulations that are troubling their cattle. By riding, thus mounted through the fire, the transferred ailments and misfortunes are supposed to be burnt or destroyed by the devouring element. In this way, the cattle and other live-stock of the Bhuiyās are supposed to be freed from all kinds of diseases and troubles.

Then as regards the point (3), I may state that, for the purpose of making assurance doubly sure so that none of the transferred evils may be left over, the pig is killed by way of sacrifice to the godling Bīr Kuār, who is thereby more effectively propitiated.

Then the *Baiga* distributes parts of the sacrificed pig's flesh to the worshippers in order that the latter, by partaking of the same may, set up a bond of alliance or union with the godling Bīr Kuār. The object of this alliance is that, by reason of it, the deity will take greater care of and, be more favourably disposed towards, his votaries and their belongings.

On this point, Miss C. S. Burne says: "The

bond set up by sharing food, the sympathetic effect of the food on the eater which we have had occasion to observe in considering the mutual relations of mankind with one another all appear in the worship of divine powers by prayer and sacrifice."

"A sacrifice, for our present purpose, may be defined as something devoted to a god, and consumed either in his honour, or by him, or by him and his worshipper. It is thus distinguished from a simple offering, which may be anything dedicated to the service of a god, such as an altar, a slave, a garment, a jewel. It is further important to observe whether the deity alone is supposed to be the consumer of the sacrifice or whether the worshippers share the feast. *For if sharing food sets up a bond of union, food shared with a god sets up an alliance or fellowship with the god.* But when there is no commensality, the ideas of communion and covenant cannot be present."¹

Then as regards the point (4), it may be stated that the burial of the remnant of the sacrificial meat *under the ground* signifies that the pig has also been offered as a sacrifice to the Earth-Mother or the Earth Goddess in order that her deityship may grant bumper crops to the worshippers and that she may keep the pastures and the grazing grounds full of green and luscious grass and herbage for the sacrificers' cattle and other livestock to browse upon.

With reference to point (5), it may be said that the godling Bīr Kuār's proxy lashes the worshippers

¹ *Vide The Handbook of Folk-Lore.* By C. S. Burne. Revised and Enlarged Edition. London: Sidgwick and Jackson Ltd. 1914, page 99.

with a leather-whip by way of punishment for the sins that the latter might have committed, so that this punishment may act as a deterrent to other members of the caste from committing the same moral delinquencies.

It will not be out of place to mention here the case of another curious sect, namely, the Nikalsenis of the Punjab among whom the members are flogged, from time to time, by their *guru* or spiritual preceptor who was an English officer. The sectarians themselves said that this treatment was meted out to them by way of punishment for their moral transgressions and that this was done for their good. This will appear from the following testimony of Mr. L. S. S. O'Malley :—

“A better known case is that of John Nicholson, who for seven or eight years before his death, was adored by a small sect, which gave him the designation of Guru and much to his annoyance, worshipped him as an incarnation of divinity. It was apparently only in this way that they could express the mingled awe and love which they felt for a man who inspired terror in battle and went in and out among them as their protector and their judge. The members of the sect are said to have been a quiet inoffensive set of people who wore saffron-coloured robes and called themselves after his name Guru Nikalsenis. The form which worship took appears to have consisted simply of singing hymns in every verse of which the refrain was Guru Nikalsen. *As is well known, Nicholson tried to stop this unwelcome worship and flogged his devotees ; but this increased rather than diminished their awe and reverence. Floggings, they said, were a just*

punishment for unholy living. When Nicholson fell at Delhi, one of them cut his throat, saying that he could no longer live in a world from which his Guru had departed. Others decided to have the same God as Nicholson, and embraced Christianity."¹

Regarding the point (6), it may be stated that the *Baiga* works himself up into a state of frenzy and leaps about for the purpose of making the celebrants of worship believe that he has been filled with the divine afflatus or spirit of the godling Bīr Kuār and that his deityship is now ready to speak through his mouth and to advise his votaries on matters about which he may be consulted. This kind of incident in which the priest or *shaman* or medicine-man works himself up into an ecstatic state and is superstitiously believed to be obsessed by a spirit or a deity is common in every cult which is prevalent throughout the world.

With reference to point (7) I may state that the use of rice by the *Baiga* for the purpose of divination is curious. Most likely, the supposed oracle, for the purpose of mystifying his clients, goes through this part of the rite and pretends to draw omens from the appearance of the rice, just in the same way that the ancient Roman augurs drew omens by watching the flight of birds and by looking at the intestines of sacrificed victims.

The use of rice for the purpose of divination should be compared with the use of *kurthi* pulse in the witch-finding ceremony performed by the *Ojhas* of the Palamau district. In the course of this ceremony which

¹ See *Popular Hinduism*. By L. S. S. O'Malley, I.C.S., C.I.E. Cambridge: At the University Press, 1935, pages 171-172.

is called the "*Kansa Kaurthi*," a bell-metal vessel is filled with water and a handful of *kaurthi* (a kind of coarse pulse) is thrown into it. The *Ojha* then looks into the shadow cast by the pulses floating on the surface of the water. After looking at it for a few minutes, he retires to a little distance. Then one of his assistants comes forward and looks at the same shadow. Thereafter the *Ojha* asks the latter various questions until the latter names the person who is suspected of being the witch. The name of a person with whom the *Ojha* is on inimical terms is usually mentioned as being that of the suspected witch. If there is no such enemy on whom the *Ojha's* vengeance has to be wreaked the name of a barren woman is mentioned by the *Ojha's* assistant.¹

Then as regards point (8), I think that the ignorant worshippers, who participate in this ceremony, superstitiously believe that the rice, having come in contact with the supposed oracle, has acquired some magical potency and is efficacious for exorcising away evil spirits and demons. It is for this reason that the charmed rice is thrown into the cattle-shed under the belief that it will scare away the disease-spirits that are troubling their cattle.

With reference to point (9), I shall say that the incident, mentioned in the Ahir legend, about Bīr Kuār's stealing the clothes of the naked witches, appears to me to be somewhat similar to the well-known episode in Hindu mythology, according to which the divine cowherd Śrī Kṛiṣṇa is stated to

¹ See *Gazetteer of Palamanu*. By L. S. S. O'Malley, I.C.S. 1907, Calcutta, The Bengal Secretariat Book Depot, page 43.

have stolen the clothes of the milkmaids of Brindaban.

I am inclined to think that the clothes of the witches possess some magical potency which imparts to them at least some power of casting spells and practising nefarious magic upon other persons. I am further of opinion that by stealing the clothes of the witches the godling Bîr Kuâr intended to deprive them of some power at least of causing mischief to others.

Now I come to the last or the 10th point which deals with the witch's power of metamorphosing herself into a tigress.

Cultural anthropologists are of opinion that among many peoples in a primitive stage of civilization the belief prevails that some men among them possess a knowledge of magic and that, by means of this knowledge they can transform themselves into beasts. For instance during the Middle Ages, the terrible belief in Lycanthropy prevailed in Europe. It is said that, under the influence of this belief people thought that some persons, who were human beings by day time, could change themselves at night into wolves. These men-wolves were called *wer-wolves*.

A similar belief prevails in India, Burma and the Malaya Peninsula even at the present day. It is believed that some men, by their knowledge of magic, can change themselves into tigers. In this connection, my paper entitled: "*On some Malay, Burman and Indian Folk-Beliefs about the Man-Tiger or Wer-Tiger, with Some Remarks on the Origin of Lycanthropy*" which has been published in the *Journal of the Anthropological*

Society of Bombay, Vol. XV, pages 412-420, may be referred to.

In Southern India, there is a class of magicians who are known under the name of Odiyans. It is believed that, by the exercise of their magical powers, they can render themselves invisible and transform themselves into animals. On this point, Mr. L. S. S. O'Malley says :—

"The Odiyans are credited with terrible powers derived from what is called child-oil or foetus-oil. This is distilled from a human foetus of six or seven month's growth. To get it, the sorcerer, lures or charms away from her house a woman who is in her first pregnancy, takes her away and removes the foetus, sometime killing her in the process. There are authenticated cases of women being done to death in this way. *With the help of this magical oil, he is believed to have the power of rendering himself invisible, or transforming himself into an animal, luring his victims from their homes even in their sleep, and torturing or killing them at his will.*"¹

In Beluchistan, sorcerers are believed to transform themselves into black bears. In South Africa, they are credited with the possession of the power of changing themselves into hyaenas.²

¹ See *Popular Hinduism*. By L. S. S. O'Malley, I.C.S., C.I.E. Cambridge : At the University Press, 1935, Pages 163-164.

² *Vide The Handbook of Folk-Lore*. By C. S. Burne. Revised and Enlarged Edition, London : Sidgwick and Jackson Ltd. 1914, page 40.

Notes of the Quarter

*Proceedings of a meeting of the Council of the Bihar and
Orissa Research Society held on January 30, 1938.*

Present

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, M.A.,
I.C.S., (in the chair).

Dr. A. P. Banerji-Sastri, M.A., D. Phil.

Mr. Sham Bahadur, Barrister-at-Law.

Mr. J. L. Hill, M.A., (Oxon).

1. Confirmed the proceedings of the meeting of the Council held on August 15th 1937.
2. Passed accounts for the months July to December 1937.
3. Confirmed the payment of the following bills :—

	Rs.	as.	p.
(a) Bill No. 362 printing charges of Vol. XXIII. pt. II June issue 1937	353	15	0
(b) Bill No. 362 printing charges of Index for 1936	46	8	0
(c) Bill No. 488 printing charges of Vol. XXIII pt. III September issue 1937	609	14	6
(d) Bill No. 500 printing charges of Vighrahavyavartani	53	10	0
(e) Printing charges of advertisement paid to <i>The Statesman</i> , Calcutta	36	0	0
(f) Printing charges of advertisement paid to <i>The Times of India</i>	9	10	0

4. Elected the following persons as ordinary members of the Society :—
 - (a) Dr. Wali Mohammad, M.A., Ph.D., Librarian, Lucknow University, Lucknow.
 - (b) Allen Cameron, Esq., M.A., Principal, Scottish Churches College, Calcutta.
 - (c) Krishna Deva Esq., M.A., (in ancient History and Culture), M. L. Bhavan, Bihar Sharif.
 - (d) Babu Jagdish Nandan Singh, Proprietor, Junior Branch, Madhubani.
5. Read the invitation to send delegates to the second session of the Congrès international des Sciences anthropologiques et ethnologiques. Resolved that Dr. Sten Konow, Oslo, be asked to represent the Society.
6. Placed the Office of the Superintendent for Epigraphy, Mylapore, Madras, on the Society's exchange list.
7. Read letter no. 398, dated September 1st 1937, from the Secretary, Karnatak Historical Research Society, conveying sympathy with the Society in the loss of Dr. Jayaswal. Resolved that the Society's thanks be sent to the Karnatak Historical Research Society.
8. Read letter no. 208, dated September 23rd from the Secretary, Maheshvar Public Library asking for free copies of the Bihar and Orissa Research Society Journal. Resolved that the Council regret that this can not be granted.
9. Considered arrangements for the Annual General

Meeting of the Society.

Fixed Tuesday, March 22nd 1938, subject to His Excellency the President's convenience, as the date of the annual meeting.

Resolved that Dr. R. C. Mazumdar, Vice-Chancellor of the University of Dacca, be invited to address the meeting.

10. Considered the question of the *Pramanavartikasavritti* Tilka and the *Pramanavartikabhāṣya*, which were edited by the Rev. Rahula Sankrityāyana, and sent to the Allahabad Law Journal Co. for printing on the orders of the late Dr. Jayaswal. Resolved that it is more desirable that the Rev. Rahula's recensions should be published separately, than that they should be published in the society's journal; and that the Rev. Rahula be invited to make separate arrangements for publication by the Local Government or otherwise, if possible.
11. The following books, which had been issued from the Society's Library to Dr. Jayaswal, and which after his death could not be traced, were written off:

Receipt No.

207 Indian Culture, July 1934.

208 Journal of Oriental Research, Madras,
Vol. VIII (1)

215 Annual Bibliography of Archaeology
1932.

J. L. HILL

Honorary General Secretary

ANNUAL REPORT FOR 1937-38

I.—MEMBERSHIP

The total number of ordinary members and subscribers to the Society's Journal on the 31st December 1937, was 122. This represents a decrease of five from the corresponding figure at the end of 1936, the Society losing twelve of its ordinary members : five by resignation and three by death, while the Council decided that the names of 4 members, much in arrears with their subscriptions, should be taken off the Society's List of Membership. Seven new members and one new subscriber were enrolled in the course of the year. With the 14 honorary members and 14 life members, the total membership of the Society stands at 150.

At last year's Annual General Meeting the following were elected office-bearers of the Society and members of the Council :—

President.—His Excellency Sir Maurice Garnier Hallett, K.C.S.I., C.I.E., I.C.S.

Vice-President.—The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, M.A., I.C.S., Barrister-at-Law.

Secretary.—Mr. J. L. Hill, M.A.

Treasurer.—Mr. Sham Bahadur,

Librarian.—Dr. A Banerji-Sastri, M.A., Ph. D.

Editorial Board.—Mr. K. P. Jayaswal, M.A.

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, M.A., I.C.S., Barrister-at-Law.

Dr. A Banerji Sastri, M.A., Ph. D.

Members of the Council (in addition to the President, Secretary, Treasurer, and Librarian who are ex-officio members.)

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James,
M.A., I.C.S., Barrister-at-Law.

Mr. G. E. Fawcus, M.A., C.I.E., O.B.E.

Dr. K. P. Jayaswal, M.A., Barrister-at-Law.

Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., Ph. D.

Dr. Hari Chand Sastri, D. Litt.

Rai Bahadur Sarat Chandra Roy, M.A., B.L.

Mr. D. N. Sen, M.A.

The Hon'ble Mr. Justice Saiyid Fazl Ali

Dr. S. Sarkar, M.A., Ph.D.

II—DR. K. P. JAYASWAL

The Society has this year sustained an irreparable loss in the death of Dr. Jayaswal, who has been so intimately connected with the Society since its inception, and has been for 19 years the editor of the Society's Journal. The Society and its Journal stand to-day high in the learned world's esteem largely, even chiefly, from what Dr. Jayaswal has given to it.

The Council of the Society decided that a memorial to Dr. Jayaswal could most fittingly take the shape of a special number of the Bihar and Orissa

Research Society Journal, of which he was so long the editor. An obituary notice to Dr. Jayaswal appeared in the September issue of the Journal.

III—MEETINGS

The last Annual General Meeting was held on the 17th March, 1937, in the Physics Lecture Theatre of the Science College, Patna. His Excellency Sir Maurice Garnier Hallett, K.C.S.I., C.I.E., I.C.S., President of the Society, presiding. After the transaction of the formal business, the Vice-President reviewed the work of the Society during the past year. The meeting was followed by a most interesting lecture on "the Development of Stūpa Architecture" delivered by the Rev. Anāgarika B. Govinda.

Meetings of the Council were held on 15th August 1937 and on 30th January 1938.

IV—JOURNAL

During the period under review parts, 1, 2, 3, and 4 of Volume XXIII of the Society's Journal, containing 588 pages, 16 plates and maps have been published.

The printing of Buchanan's "Account of Bhagalpur" is going on under the Editorship of Dr. A. Banerji-Sastri, assisted by Dr. K. K. Dutt and Mr. J. N. Sarkar.

The following publications have been put on the Journal's exchange list :—

The publications of the office of the Superintendent for Epigraphy, Mylapur, Madras.

Rivista Degli Studi Orientali, Citta University,
Roma.

Archaeological Department, Baroda State,
Baroda.

Institute Fur Volkerkunde an der Universtat,
Wein.

V—LIBRARY

During the year 286 books (438 volumes) of which 151 were Sanskrit, 3 Pali, and 1 Oriya-Hindi Dictionary were added to the Library. Of this total 48 were presented, while 235 were obtained by exchange and 155 by purchase. On the 31st December, 1937, the Library contained 7646 volumes as compared with 7208 volumes at the end of the previous year.

The Library Grant of Rs. 1,000 has been restored this year by the Government of Bihar.

VI—SANSKRIT BUDDHIST TEXTS

In last year's annual report mention was made of the Sanskrit Buddhist Texts discovered by the Rev. Rahula Sankrityayana in Tibet. Their discoverer, with his usual generosity, made over the photographs of these texts for publication to the Research Society, which set itself to find how best these texts might be published. The Council of the Society felt that it should be guided by two principles : the first, that the importance of the texts demanded the most scrupulous and scholarly editing ; the second, that, if possible consistent with the first principle, publication of these texts should be kept within the Province.

An edition of the texts has now been planned in conformance it is hoped with both these principles. For the fact that this has been made possible, the Society has to thank another of its most generous patrons, Rai Bahadur Radhakrishna Jalan, who has not only undertaken to print this edition at his Law Press, taking upon himself whatever risk of financial loss there may be, but had ordered specially for its printing a new monotype press with both English and Sanskrit fonts. To make sure that the series shall be edited according to the highest standards of scholarship, the Society will obtain the help of the best Sanskritists available in Europe and India.

VII—AN EXPEDITION TO TIBET

Some of the Rev. Rahula's photographs of the original texts on which the edition will be based have been found to be failures or too much out of focus to be read with certainty, and one such failure makes it impossible to print the text in which it occurs. The Rev. Rahula, therefore, planned to return to Tibet with a small expedition, including a skilled photographer, who would be able to develop all the plates on the spot, and so discover immediately any failure. For this purpose the Government, with a liberality for which the Society is most grateful, made a grant of Rs.6,000 to cover the expedition's expenses.

In September the Rev. Rahula decided to go to Russia to secure the help of Professor Tcherbatsky in editing *Pramāṇavārtikavṛtti* and *Pramāṇavārtika-svavṛttibhāṣya*, and the leadership of the expedition

was undertaken by Dr. Banerji-Sastri. The personnel of the expedition now consists of:—

1. Dr. A. Banerji-Sastri, M. A., Ph. D., Leader.
2. Sj. Ganga Saran Singh.
3. Copyist, Sj. Kedar Nath Khanna.
4. Bhikshu Nagarjuna.
5. Bhikshu Aryadeva.
6. Abhaya Charan Pereira (at present at Gyan-tse). The photographer has not been selected.

VIII—SEARCH FOR MANUSCRIPTS

The Mithila Pandit was engaged throughout the year in reading the proofs of the Tibetan Sanskrit Texts which are being printed in the Journal. These texts include *Pramāṇavārtika* of Dharmakīrti, *Pramāṇavārtikavṛtti* of Manoratha Nandin, *Adhyardhaśataka* of Mātṛceṭa and *Vigrahavyāvartanī* of Nāgārjuna. He is also helping in preparing the press-copy of the *Jayamaṅgala* commentary on the *Arthaśāstra* of Kauṭilya. Volume III of the Descriptive Catalogue of Manuscripts in Mithila was edited by Dr. A. Banerji-Sastri and printed and published with funds generously placed at the disposal of the Society for the purpose by the late Maharajadhiraja of Darbhanga. Volume IV is in the press.

The Catalogue of Oriya Manuscripts, prepared by Pandits Nagendranatha Mahapatra, Vishvanatha Ratha and Chintamani Mishra has been sent to the Principal, Ravenshaw College, Cuttack, on the understanding that the Orissa Government will arrange for the publication of a suitable selection from it.

STATEMENT OF ACCOUNTS FROM
APRIL 1, 1937 TO FEBRUARY 28, 1938

A. The Actuals for 1936-37 showed a closing balance of Rs. 2,668-10-2, with the amount transferred to fixed deposit, and Public account, *viz.*, Rs. 4,603-12-6, the total balance to the credit of the Society was Rs. 7,272-6-8 at the end of 1936-37.

B. As regards the actuals up to the 28th February, 1938 the current account closing balance was Rs. 4,410-7-8. To this must be added the amount in the Public account, *viz.*, Rs. 2,645-12-0 which gives a total of Rs. 7,056-3-8.

C. The chief sources of income are the Government grant subscriptions, sale proceeds of the Society's Journal and interest on the amount in the Public account. The subscriptions realised up to the 28th February, 1938 amounted to Rs. 1,167-8-0, up to the 28th February, 1937 the realised amount was Rs. 1,297-0-0. The estimate for the whole financial year was Rs. 1,300.

Our realization from the sale-proceeds of published literature amounted to Rs. 632-15-0 up to the end of February, 1938. For the same period last year, the amount was Rs. 433-6-0.

The interest on fixed deposits amounted to Rs. 41-15-6 up to the 28th February, 1938.

March 9, 1937

S. BAHADUR
Honorary Treasurer

ACTUALS UP TO FEBRUARY 28, 1938

INCOME

	Actuals			Revised Budget		
	Rs.	a.	p.	Rs.	a.	p.
Subscription . . .	1,167	8	0	1,300	0	0
Sale of Journal . . .	125	15	0	200	0	0
Miscellaneous . . .	182	1	0	..		
Postage Recovered . .	11	4	0	10	0	0
Sale of Catalogue of Mithila Manuscripts .	5	0	0	..		
Sale of Purnea Report .	502	0	0	..		
Government Grant . .	5,873	0	0	4,883	0	0
Opening Balance:—						
Hathwa Fund . . .	-315	2	0	-315	2	6
Darbhangra Fund . .	1,483	1	9	1,483	1	9
Mayurbhanj Fund . .	796	1	1½	796	1	1½
Tibetan Fund . . .	2,000	0	0	2,000	0	0
General Balance . . .	3,308	5	9½	3,308	5	9
Interest on F. D. . .	41	15	6	..		
GRAND TOTAL . . .	15,181	2	2	13,665	6	1½

March 9, 1938

S. BAHADUR
Honorary Treasurer

ACTUALS UP TO FEBRUARY 28, 1938

EXPENDITURE

	Actuals			Revised Budget		
	Rs.	a.	p.	Rs.	a.	p.
Establishment . . .	1,173	9	0	1,280	0	0
Mithila Pandit . . .	1,168	12	0	1,608	0	0
Telephone . . .	192	0	0	192	0	0
Printing Charges . . .	2,837	9	3	2,400	0	0
Postage . . .	392	6	3	375	0	0
Stationery . . .	62	9	0	90	0	0
Library . . .	492	1	11	654	4	11
Electrical Charges . . .	86	8	0	133	0	0
Hathwa Fund . . .	2	11	6	..		
Darbhanga Fund			1,511	1	9
Mayurbhanj Fund . . .	405	10	1	796	1	1½
Miscellaneous . . .	311	1	6	300	0	0
Tibetan Fund . . .	1,000	0	0	2,000	0	0
TOTAL . . .	8,124	14	6	11,339	7	9½
CLOSING BALANCE . . .	7,056	3	8	2,325	14	4
GRAND TOTAL . . .	15,181	2	2	13,665	6	1½

Details of closing Balance on 28th February 1938:—

	C/A			P/A			Total		
	Rs.	a.	p.	Rs.	a.	p.	Rs.	a.	p.
Hathwa Fund . . .	184	2	6	..			184	2	6
Darbhanga „ . . .	385	15	3	1,144	2	0	1,530	1	3
Mayurbhanj „ . . .	325	3	11½	715	11	0	390	7	0½
General Balance	3,165	9	10½	785	15	0	3,951	8	10½
Tibetan . . .	1,000	0	0	..			1,000	0	0
TOTAL . . .	4,410	7	8	2,645	12	0	7,056	3	8

S. BAHADUR

March 9, 1938

Honorary Treasurer

Proceedings of the Annual General Meeting of the Bihar and Orissa Research Society held in the Physics Lecture Theatre of the Science College, Patna, on Tuesday, the 22nd March, 1938, at 6-30 p. m.

Before the transaction of formal business, His Excellency the President, spoke of the loss the Society and India has sustained through the death of Dr. K. P. Jayaswal. The whole assembly stood for a few minutes in respect for the memory of Dr. Jayaswal.

1. The President, His Excellency Sir Maurice Garnier Hallett, K.C.S.I., C.I.E., I.C.S., declared the meeting open.
2. The following members were elected office-bearers and members of the Council of the Society for the year 1938-39 on the motion of Khan Bahadur S. M. Ismail.

President—His Excellency Sir Maurice Garnier Hallett, K.C.S.I., C.I.E., I.C.S.

Vice-President—The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James, M. A., I. C. S.,
Barrister-at-Law.

Secretary—Mr. J. L. Hill, M.A.

Treasurer—Mr. Sham Bahadur.

Librarian—Dr. A. Banerji-Sastri, M.A., D.Phil.

Editorial Board—The Hon'ble Mr. Justice J.
F. W. James, M.A., I.C.S.,
Barrister-at-Law.
Dr. A. Banerji-Sastri, M.A.,
D.Phil.

*Members of the Council (in addition to the President,
Secretary, Treasurer and Librarian, who are ex-
officio members).*

The Hon'ble Mr. Justice J. F. W. James,
M.A., I.C.S., Barrister-at-Law.

Rai Bahadur Sarat Chandra Roy, M.A., B.L.
Mr. D. N. Sen, M.A.

The Hon'ble Mr. Justice Saiyid Fazl Ali.
Dr. S. Sarkar, M.A. Ph.D.

The Hon'ble Mr. Justice S. Varma.
Mr. H. R. Batheja, M.A., I.E.S.

3. The Honorary Secretary presented the Annual Report.
4. The Honorary Treasurer presented the Annual Statement of Accounts.
5. The Vice-President reviewed the year's work of the Society.
6. The President invited Dr. R. C. Mazumdar, Vice-Chancellor of Dacca University, to address the meeting.
7. Dr. Mazumdar in a most interesting lecture entitled "A Forgotten Empire" traced the development and decline of the Sailendras in the Malaya Archipelago.
8. The President proposed a vote of thanks to the lecturer. He said that so interesting

a lecture made him wish that a wide and more popular audience could be made aware of what the Society had to offer.

9. Dr. A. Banerji-Sastri proposed a vote of thanks to the Chair.
10. The President declared the meeting closed.

J. L. HILL

March 31, 1938

Honorary General Secretary

APPENDIX TO J. B. O. R. S., VOL. XXIV

PRAMĀNAVĀRTTIKAM

By

Ācārya Dharmakīrti

Edited by Rābula Sāṅkṛtyāyana

PREFACE

Dharmakīrti has a unique position not only among the foremost Buddhist logicians and philosophers, but among all Indian Thinkers. If Dīnāga is the harbinger of a new era in Indian logic and is rightly considered as 'the father of Indian mediæval logic,' Dharmakīrti's contribution is so vast and so profound that after his time the whole Indian philosophical literature, specially logic, bears the stamp of his master mind. How Jaina logic originated imbibing most of Dharmakīrti's original thoughts, and how the Navya-Nyāya discarded many of the points condemned by Dharmakīrti, points which the old Naiyāyikas so keenly contested, is not my theme here. Suffice it to quote Jayanta Bhaṭṭa, the author of Nyāyamañjarī, a valiant opponent of Dharmakīrti—

‘इति सुनिष्ठबुद्धिलक्षणं वस्तुकामः
पदबुगलमपीदं निर्ममे नानवद्यम् ।
नस्तु मतिमहिम्नश्चेष्टितं दृष्टमेत—
उज्ज्वलनिबन्धनीरं वीमतो धर्मकीर्तिः ॥”

—Nyāyamañjarī (P. 100)

Śriharṣa, the greatest Vedantist, writes in his Khaṇḍana-khaṇḍa-khāḍya

“दुरावाध इव चायं धर्मकीर्तिः पन्था इत्यबहितेन भाव्यमिहेति ।”
(Chapter I).

Vācaspati Miśra has criticised Dharmakīrti in his Tātparyatīkā and Bhāmati. The Sammatī-tarka has many quotations from Dharmakīrti. The same is the

case with Śālikanātha Mīśra and Pārthasārathi Mīśra, the authors of the commentaries on Vṛṣati and Śloka-vārttika respectively. Sometimes he is quoted as Kīrti, and sometimes his full name is mentioned. Though in the Tanjur we have the translations of some works on Tantra and poetry¹ attributed to Dharmakīrti, their authorship is doubtful. Dharmakīrti's nine works—seven original works and two commentaries on his own works—are translated into Tibetan.² They are all works on logic. Among them *Pramāṇa-vārttika* is his masterpiece. It is written as an independent commentary on Dīñnāga's *Pramāṇa-samuccaya*, but the treatment of the subject and method of explanation are such that it is accepted as an original work on logic. In fact, the *Pramāṇa-samuccaya* was, as observed above, superseded by this work.

The popularity of the *Pramāṇa-vārttika* in Nālandā and other centres of Buddhist learning in India is evidenced by the number of commentaries and sub-commentaries on it,³ eight of which are preserved in Tibetan translations. The commentaries by Manoranandin and Karṇakagomin, which I discovered in Tibet, were never translated into Tibetan. There might have been some more commentaries on this important work which are now lost.

The *Pramāṇa-samuccaya* contains two hundred

¹ *Jātakamālāṭīkā* [Tanjur, Mdo, XCI; 2] *Buddhaparinirvāṇa Stotra* [Tanjur, Sto, I : 47] : and small treatises on *Tantrikism* [Tanjur XII : 23, XVII : 6, LI : 6, LXIII : 10].

² See my appendix G to the *Vādanāyā* (1935-36). JBORS.

³ Out of about hundred and seventy thousand Ślokas on logic translated into Tibetan about hundred and thirty-seven thousand are on Dharmakīrti's works and one hundred and five thousand are on Pv. alone.

and forty-seven verses which are divided into the following chapters :—

Chapter	Subject	Slokas
I	प्रत्यक्ष-परीक्षा	48
II	स्वार्थानुमान	51
III	परार्थानुमान	50
IV	दृष्टान्त-परीक्षा	21
V	अपौरुष-परीक्षा	52
VI	जाति-परीक्षा	25
		<hr/> 247

The *Pramāṇa-vārttika* deals with the first three chapters of the *Pramāṇa-Samuccaya*. Out of its four chapters the three are devoted to *Pratyakṣa*, *Svārthānumāna* and *Parārthānumāna* and one chapter is to support and explain the first salutation verse of the *Pramāṇa-Samuccaya*.⁴

The order of Chapters in the Pv. is not the same in all the works dealing with it. Our manuscript of the text and the commentaries translated into Tibetan give the following order :—

Chapter	Subject	Slokas
I	स्वार्थानुमान	342
II	प्रमाणसिद्धि	285½
III	प्रत्यक्ष	541
IV	परार्थानुमान	286
		<hr/> 1454½

⁴ प्रमाणभूतान् अनङ्गितैविणो प्रगम्य शास्त्रे सुगताय तामिने ।
प्रमाणसिद्धये स्वमतात्समुच्चयः कश्चिद्यते विप्रसिताविहङ्गकः ॥

This arrangement of chapters is not correct as it will be seen if we compare it with the arrangement of chapters in the *Pramāṇa-Samuccaya* or if we take into account the logical order which should be:—I *Pramāṇa-Siddhi*, II *Pratyakṣa*, III *Svārthānumāna*, and IV *Parārthānumāna*. In the commentary of Manorathanandin we find the above order followed. Hereby the *Pramāṇa-siddhis* meant the *Pramāṇa-siddhi* ("The establishment of proof") of the Buddha, referring to the first verse of the PS. The reason for the change of order of chapters is this. Dharmakīrti wrote his own commentary on the *Svārthānumāna* chapter of Pv. and most of the earliest commentators like Devendrabuddhi (Devendramati) and Prajñākara-gupta did not comment on the chapter which has Dharmakīrti's own commentary. It seems that for this reason the *Svārthānumāna* chapter was separated from the other three and was made Chapter I. There are many commentaries on the Pv. in Tibetan written by Tibetan scholars ; they also follow this irregular arrangement found in the Pv. MS.

Vārttika means a commentary which has the freedom to criticise the author wherever necessary to do so. We know the *Vārttika* of Kātyāyana on Pāṇini's grammar which is not a commentary but a critical appendix. The new style of *Vārttikas* begins with the *Nyāya-vārttika* of Udyotakara (350 A.C.). Kumārila (600 A.C.) brought it to a very high standard in his *Sloka-vārttika*. In naming his treatise as *Pramāṇa-vārttika*, Dharmakīrti was influenced by *Nyāyavārttika* and *Slokavārttika* which were the main target of his criticism.

In his second verse the author explains the aim of his work—"The ordinary people of feeble intellect generally not only show indifference to the good work (of Dinnāga) but become malicious on account of their envy and jealousy. Therefore, it was not of great use. Thinking so, and with my aptitude developed with the long and continuous study of the good work (of Dinnāga) I undertook my present work".

This work of Dharmakīrti is most difficult in its construction of sentences. It seems that the author wants to put so many ideas of his deep thinking in as compact a manner as possible. This is the reason why the Pv. is so difficult to follow. In fact, many portions of it would have remained sealed if we had not been able to get Manorathanandin's commentary. It seems that the works of Dharmakīrti did not find general approval in his own lifetime. A verse of his is quoted by Śrīdharadāsa in which Dharmakīrti throws contempt on general opinion regarding his composition :

"Nobody blames Vālmiki for saying that a dyke across the sea was made of rocks brought by monkeys; nor Vyāsa for exaggeration in attributing it to the arrows of Pārtha. But people open their mouth to criticise my composition wherein I have weighed every word and sense. Recognition! I do bow to thee!"⁶

⁶ Sadāktikāṭpāṃṣa (p. 327). (Punjab Sanskrit Book Depot, Lahore).

शैलेर्बन्धयति रम वानरद्वृतैर्वाल्मीकिरम्भोनिधि ,
व्यासः पार्यशरैस्तथापि न तयोस्त्युक्तिरद्भुताव्यते ।

Indeed every word and its meaning in the Pv. is as it were weighed on scales.

We are not in a position to state the chronological order of Dharmakīrti's seven treatises, and we are not aware of the length of life which he lived, but the Pv. cannot be his first work, since it is the product of a mature intellect. Dharmakīrti was conscious of his intellectual performance, and he knew the fate of Dinnāga's great work whose merits were not properly recognized, and so he was rather pessimistic about the reception of his own work which is reflected by the last verse of the Pv.⁶

"My view whose depth has not been reached by the power of mighty brains, whose real purport has not been perceived even with great efforts, and which has not found in this world an appreciator (taker) befitting it, will, like the water of the ocean, attain old age within its own confines."

But his fears were not justified, as we see his works admired equally both by his friends and foes.

वागर्थो न तुलाभूताविव तथाप्यस्मत्प्रबन्धानयं
लोको दूषयितुं प्रसारितमुखस्तुभ्यं प्रलिष्टे नमः ॥

⁶ अलक्ष्यवसितावगाहनमनल्पधीशक्तिना—

व्यदृष्टपरमार्थसारमधिकाभियोर्धैरपि ।

मर्तं मम जगत्पलम्बसदृशप्रतिप्राहकं

प्रवास्यति पयोनिधेः पय इव स्वयेहे जराम् ॥

MSS and Text

Owing to the importance of the *Pramāṇa-vārttika* by Dharmakīrti in the history of Indian thought for the post-Diṇnāga-period, I started restoring it from the Tibetan version into Sanskrit in 1930. I stopped the restoration on hearing of the existence of a MS. of the PV. in the MSS. library of the Rājaguru Pandit Hemarāja Śarman, Nepal. I obtained its photographs, and in my second journey to Tibet I made a special search for the PV., and was able to find an incomplete MS. of the *Bhāṣya* (on the Pv.) by Prajñākara-gupta which contained Dharmakīrti's original Kārikās of a portion of the third and the whole of the fourth chapter. Taking together the photographs of the MS. of the Rājaguru which he kindly gave me and the fragment book of Prajñākara-gupta, about three hundred Kārikās of the Pv. were still found missing. I restored the three hundred missing verses from the Tibetan translation. At that moment I had no hope of recovering the original three chapters of the Pv. In my third journey to Tibet (1936), however, I had the good fortune of realizing my great desire discovering the whole text of the Pv., in addition I found a complete literature on it, which is briefly described in the March issue of the *Journal of Bihar and Orissa Research Society*, 1937. From the monastery of Śhalu, I recovered material to fill up the missing three chapters. At the monastery of Sā-skyā, I discovered a complete commentary. I also recovered a fragmentary commentary by Dharmakīrti himself on the first chapter of Pv. Although this latter was not a complete copy, the deficiency was more than compensated by the discovery of a *ṭīkā*—a sub-commentary

on it, and a commentary on the whole Pv. by Manorathanandin, which has the value of making the Pv. easy of comprehension.

The description of the MSS. utilized for the Text

1. PH.—A palm-leaf MS. of the Pv. belonging to the Rājaguru Pt. Hemarāja Sarman of Nepal. The script is Māgadhi, i.e., the Script prevalent in Eastern India during the twelfth and thirteenth centuries. In the colophon, we find:

“लिखितमिदं पुस्तकं पक्कडिद्वीपमण्डलपालेने[ति] ।”

This shows that it was written by a Maṇḍalapāla (the head of a district-Saṅgha) of Pakkaḍidvīpa. Though the MS. was discovered in Nepal, the word ‘Pakkaḍi’ shows that it was written in the plains where we have got plenty of पक्कड़ों’s, *Pakkaḍi* is a common name for many villages in eastern U. P. and Bihar. The MS. has not many mistakes, but there are many lacunae; and as many as ten leaves are missing.

2. PS.—A palm-leaf MS. of PV., belonging to the monastery of Śhalu. The size is $12\frac{1}{2}'' \times 1\frac{3}{4}''$. There are 31 leaves; each page containing seven lines. The character is Kuṭilā of the 12th century. It has no colophon. The MS. is mostly correct. The first chapter was not included in this MS.

3. P.V.—A palm-leaf MS. of the Pramāṇa-vārttika-ṣiṭṭi by Dharmakīrti, belonging to Sa-skya monastery. The Size is $22\frac{1}{4}'' \times 2\frac{1}{8}''$. The number of leaves is eleven, each page containing seven to eight lines. The script is Māgadhi. It is only a fragment of the whole work. Probably it was carried to Tibet by Śākyaśrībhadrā

and his companions who reached Tibet in 1203 A.C. I made a search for the missing leaves of this MS., but I could not succeed. I still hope that some of the leaves may be found in Chhag-pe-lha-khang if a thorough search is made.

4. PVT.—A palm-leaf MS. of a commentary on No. 3 by Karṇakagomin. The size is $32\frac{1}{2}'' \times 2''$, and it contains 250 leaves, each page having six lines. Only the twelfth and the thirty-seventh leaves are missing. The script is Māgadhi. There is no colophon, but it may belong to Śākyaśribhadra or his party. Only in a few places it was helpful in reconstructing the Kārikās. It will also greatly help in restoring Dharmakīrti's commentary which has also a Tibetan translation in Tanjur.

5. VA.—A paper MS. of the P.V.-Bhāṣhya or *Vārttikālaṅkāra* by Prajñākaragupta belonging to Sa-skya monastery. Size $27'' \times 4''$. Leaves 39, each page containing 10 to 19 lines. It is an incomplete MS. written by Vibhūti-chandra who accompanied Śākyaśribhadra into Tibet. The colophon says “लिखितमूलरस्याम्” (written in the north). This shows that Vibhūti-chandra copied it after his arrival in Tibet. The MS. has not many mistakes.

6. VB.—A palm-leaf MS. of the P.V. Bhāṣhya belonging to the monastery of Sa-skya (Chhag-pe-lha-khang). Size $22'' \times 2\frac{1}{2}''$. Leaves 340, each page containing six to eight lines. The script is Māgadhi. This MS. originally belonged to Dānaśrī, a companion of Śākyaśribhadra. The MS. is complete and contains the Kārikās of three chapters.

7. PVM.—A paper MS. of a commentary on PV. by Manorathanandin belonging to the monastery of Śhalu. Size $26\frac{1}{2}'' \times 2''$. Leaves 105, each page containing six to seven lines. It is a complete MS. written by Vibhūtiçandra (Māgadhī Script). Though Kārikās are not given, the author comments on each and every word of PV., so it was a great help in getting the correct reading in so many doubtful cases.

8. BB.—A block print of Tibetan translation of the PV. from the monastery of Sa-skyā. I used it in comparing the readings of the MSS. mentioned above, and the variations are given in the foot-notes. The PV. was translated into Tibetan by Pt. Subhūtiśrīśānti with the help of Lotsava (Tibetan translator) Dge-bai-blo-gros at the command of King Dvang-sde (1080 A.C.) of Western Tibet. This translation was revised by Bhāvyarāja of Kashmere with the help of Lotsava Blo-dan-shes-rab (1059-1108 A.C.). The third revision was made by Śākyaśrībhadrā (1127-1225 A.C.) and others with the help of Sa-paṅ Kun-dgaḥ-rgyal-tshan (1182-1225 A.C.) during the former's sojourn in Tibet (1203-1213 A.C.). The translation is perfect as is expected from the methods of translation developed in Tibet.

I have included some of the readings from quotations in Brahmanical and Jaina works on logic, but the Pv. is so widely quoted in the post-Dharmakīrti literature that my comparison with quotations is anything but complete.

In all the MSS., no distinction is made between व and व, and often व and व are interchanged. Throughout the MSS. anusvāras at the end of a sentence are employed instead of ँ. This seems to be a common

practice during that time. I have retained this feature in the text.

The divisions of sections and sub-sections are my own in making which I am helped by the commentaries.

Patna }
28-7-37 }

Rāhula Sāṅkṛtyāyana

विषय-सूची

प्रथम-परिच्छेदः

सार्वाभुषणम्

कारिकाः

नमस्कारलोकः	१।१
शास्त्रारम्भप्रयोजनम्	१।२
१. हेतुचिन्ता	१।३
(१) हेतुलक्षणम्	१।३
(२) हेतुस्तिग्धा	१।३
(३) हेत्वाभासाः	१।३
२. अनुपलब्धिचिन्ता	१।५
(१) व्याप्तिचिन्ता	१।१७
(२) सामान्यचिन्ता	१।४०
क. न्यायमीमांसामतनिरासः	१।६७
ख. सांख्यमतनिरासः	१।१६४
ग. जैनमतनिरासः	१।१८२
३. शब्दचिन्ता	१।१८६
(१) निर्वृत्युक्तविनाशः	१।१९४
(२) अनुपलब्धिचिन्ता	१।१९९
४. आप्तमचिन्ता	१।२१४
(१) पौख्येयत्वे	१।२२१
५. अपौख्येयत्वे	१।२२५
(१) वेदप्रामाण्यनिरासः	१।२२६
क. अपौख्येयत्वेऽप्यप्रामाण्यम्	१।२२९
ख. सम्बन्धचिन्ता	१।२३३
ग. नापौख्येयता	१।२४१

घ. न नित्यता	११२४२
(क) शुर्वध्ययनपूर्वकत्वादपि न नित्यता	११२४२
(ख) अनादित्वेऽर्थसंस्कारभेदेन संशयः	११२४६
(ग) स्फोटनिरासः	११२६३
(घ) वर्णानुपूर्विचिन्ता	११२६१
(ङ) निर्हेतुको चिन्ताः	११२७१
(२a.) नव्यमीमांसक (भाट्ट) मतनिरासः	११२८६
क. अपौरुषेयत्वेऽपि दोषाः	११२८६
ख. कृतकत्वेऽपि न दोषः	११२८६
ग. नित्यत्वे दोषाः	११२८६
घ. सम्प्रकाराणामुक्त्या फलविशेषः	११३०२
ङ. वर्णानुपूर्विचिन्ता	११३०३
च. आतृचिन्ता	११३११
(२b.) बृद्धमीमांसक (जैमिनि) मतनिरासः	११३३२
क. वेदवैकदेशसंवाधित्वान्न सर्वस्य प्रामाण्यम्	११३३२
ख. वेदप्रामाण्यबोधया जैमिनेर्वाच्यम्	११३३४

द्वितीय-परिच्छेदः

प्रमाणसिद्धिः

१. प्रमाणलक्षणम्	२११
(१) अविसर्वादि ज्ञानम्	२११
(२) अज्ञातार्थप्रकाशकम्	२१५
(३) भगवतः प्रामाण्यम्	२१७
(४) ईश्वरादेरप्रामाण्यम्	२१८
क. नित्यानित्ययोरप्रमाणात्ता	२१८
ख. ईश्वरप्रथम्	२१९०
२. भगवान् प्रमाणम्	२१२९
(१) ज्ञानवत्त्वात्	२१२९
(२) हेयोपादेयवेदकत्वात् न तु सर्ववेदकत्वात्	२१३२
(३) कारुणिकत्वात्	२१३४
क. जन्मान्तरसिद्धिः	२१३४

(क) भूतनैतन्यमलनिरासः	२।३५
(ख) विद्यानासिद्धिः	२।३९
(ग) पुनर्जन्मपरिग्रहः. (जन्मनिरासः)	२।८४
(घ) विज्ञानं कारणम्	२।१०३
(ङ) कर्मसिद्धिः	२।११४
ख. युक्तः कर्तव्याभ्यासः	२।१२२
(४) शास्तृत्वाद् भगवान् प्रमाणम् (शास्तृत्वव्याख्यानम्)	२।१३२
(५) सुगतत्वाद् भगवान् प्रमाणम्	२।१३९
(६) तायित्वाद् भगवान् प्रमाणम्	२।१४५
क. तावः चतुः सत्यप्रकाशनम्	२।१४६
ख. चत्वारि आर्षस्तुतानि	२।१४७
(क) दुःखसत्यम्	२।१४७
a. दुःखं संसारिणः कल्पनाः	२।१४७
b. रागादीनां वातादिदोषजन्यनिरासः	२।१४८
c. रागादीनां भूतधर्मैरनिरासः	२।१४८
d. चतुराकारं दुःखसत्यम्	२।१४९
(ख) समुदयसत्यम्	२।१७९
a. चतुराकारः समुदयः	२।१७९
b. कृष्णकर्मणी जन्मसमुदयः	२।१८०
(ग) निरोपस्तयम्	२।१९०
a. संसारमात्रे मुक्तिव्यवस्था	२।१९१
b. मुक्त्यां संसारे स्थितिः	२।१९२
c. सत्कायद्वैविध्यः	२।१९३
d. स्वयच्छब्दव्यवस्था	२।२०२
(घ) मार्गसत्यम् (चतुराकारम्)	२।२०५
ग. संस्कारदृष्टिः	२।२०६
घ. आगममात्रेण न मुक्तिः (मार्गभावना)	२।२१७
(क) दीक्षाऽकिम्पित्करी	२।२१८
a. आत्मनोऽभूतत्वे न पापगौरवसाधनम्	२।२१८
b. आत्मनो नित्यत्वे न पुण्यजन	२।२१७
c. चैतन्ये चतुर्भिर्गतिः	२।२१८
ङ. सम्यग्दर्शिनैरुत्तम्यदृष्टिः	२।२७१
(क) चत्वारि आर्षस्तुतानि	२।२७२

(ख) अक्षीणकर्मणो न मोक्षः	२।२७४
च. ताव्यात् सुगतत्वसिद्धिः	२।२८०
(७) संवादकत्वाद् भगवान् प्रमाणम्	२।२८३

तृतीय-परिच्छेदः

प्रत्यक्षम्

१. प्रमाणसंख्याविप्रतिपत्तिनिरासः	३।१
२. सत्यद्वयचिन्ता	३।३
३. सामान्यतत्कल्पनानिरासः	३।३-१७३
(१) सामान्यचिन्ता	३।५
(२) परमते दोषः	३।१९
४. अनुमानचिन्ता]	३।५५
(१) अनुमानसिद्धिः	३।५५
(२) अनुपलब्धिचिन्ता	३।८५
५. प्रत्यक्षचिन्ता	३।१२३-२८७
(१) प्रत्यक्षलक्षणविप्रतिपत्तिनिरासः	३।१२३
(२) सामान्यनिरासः	३।१४५
(३) अवयविनिरासः	३।१५०
(४) नानुमानतः सामान्यसिद्धिः	३।१५४
(५) अन्यापोहचिन्ता	३।१६३
(६) प्रत्यक्षे शब्दकल्पनानिरासः	३।१७४
६. प्रत्यक्षभेदाः	३।१९१
(१) इन्द्रियप्रत्यक्षम्	३।१९१
(२) मानसप्रत्यक्षम्	३।२३९-४९
(३) स्वसंवेदनप्रत्यक्षम्	३।२४९-८०
(४) योगिज्ञानप्रत्यक्षम्	३।२८१
७. प्रत्यक्षाभासचिन्ता	३।२८८
८. प्रमाणफलचिन्ता	३।३००-१९
९. विज्ञप्तिमात्रताचिन्ता	३।३२०-५३९

(१) अर्थसंवेदनचिन्ता	३।३२०
(२) स्मृतिचिन्ता	३।३७४
(३a.) स्वसंवेदनचिन्ता	३।४२३
(३b.) स्वसंवित्तिसिद्धिः	३।४८५
(४) प्रत्यभिज्ञाचिन्ता	३।५०३
(५) योगिनां ज्ञानम्	३।५३२
(६) हेतुसामग्र्याः सर्वसंभवः	३।५३६
(७) आत्मानुभूतं प्रत्यक्षम्	३।५३९

चतुर्थ-परिच्छेदः

परार्थानुमानम्

१. परार्थानुमानलक्षणम् (विग्रहागस्य)	४।१
(१) तत्र स्वदृष्टग्रहणफलम्	४।१
(२) तत्र अर्थग्रहणफलम्	४।१३
२. पक्षचिन्ता	४।१५-१८८
(१) पक्षहेतुवचनमसाधनम्	४।१५
(२) प्रतिज्ञा म साधनावयवः	४।२३
(३) पक्षलक्षणकरणे प्रयोजनम्	४।२८
(४) आत्मार्यत्वविवादे दोषः	४।३१
(५) स्वर्षशब्दग्रहणफलम्	४।४२
३. शब्दाप्रामाण्यचिन्ता	४।४८
(१) शास्त्रविरोधोऽकिञ्चित्करः	४।४८
(२) वन्त्यथा स्वर्षशब्दोऽनर्थकः	४।७२
(३) सहानिराकृतग्रहणफलम्	४।९१
(४) वाधा चतुर्विधा	४।९२
(५) आगमस्ववचनयोस्तुल्यवल्ता	४।९३
(६) प्रतीतिवाधा	४।१०८
(७) प्रत्यक्षवाधा	४।१३१
४. सामान्यचिन्ता	४।१३१
(१) सामान्यं व्यावृत्तिलक्षणम्	४।१३३

(२) स्वधनिग्रहणप्रयोजनम्	४११३६-४६
(३) धर्मस्वरूपनिरासः	४११४७
५. पक्षदोषाः	४११४९
(१) हेतुनिरपेक्षः पक्षदोषः	४११४९
(२) अव्ययविनिरासः	४११५२
(३) नैयायिकपक्षलक्षणे दोषः	४११६४
(४) प्रतिज्ञालक्षणे दोषः	४११७२
(५) सामान्यचिन्ता	४११७६
६. हेतुचिन्ता	४११८९
(१) हेतुलक्षणम्	४११८९
(२) हेतुभेदाः	४११९५
(३) कार्यस्वभावहेत्वोन्निर्देशस्य फलम्	४११९९-२०४
(४) विवादाद् भेदसामान्य इत्यस्य व्याख्यानम्	४१२०५
(५) साध्याभावस्य साधनाभावेन न व्याप्तता	४१२०८
(६) सामग्रीशक्तिभेदाद् विश्वरूपता	४१२४८
७. अनुपलब्धिचिन्ता	४१२६०
८. भावस्वभावचिन्ता	४१२८०

BIBLIOGRAPHY

- PSA. प्रमाणसमुच्चय (restored Ch. 1) by विन्नाय (Mysore University)
- NR. न्यायरत्नाकर (श्लोकवार्तिकटीका) by पार्थसारथिमिश्र (Chaukhamba Sanskrit Series, Benares)
- VP. बृहतीपञ्चिका by शालिकनाथ (Madras University)
- P. प्रमेयकल्पमार्तण्ड by प्रभाचन्द्र (Nirṇaya Sāgar Press, Bombay)
- S. सम्प्रतिर्क by सिद्धसेनदियाकर (Gujrat Vidyapith, Ahmedabad)
- N. न्यायमंजरी by जयन्तभट्ट (Vizianagaram Sanskrit Series, Benares)
- V. न्यायवार्तिकतात्पर्यटीका by वाचस्पतिमिश्र (Kashi Sanskrit Series, Benares)
- KKK. खण्डनखण्डखाद्य by श्रीहर्ष (Chaukhamba Sanskrit Series, Benares)
- B. भामती by वाचस्पतिमिश्र (Nirṇayasāgar Press, Bombay)
- VN. वादन्यायटीका by धर्मकीर्ति, with a commentary by शान्तिरक्षित (The Mahabodhi Society, Sarnath, Benares)
- SD. शास्त्रदीपिका by पार्थसारथिमिश्र (Pandit 1891, Benares)
- SH. साहित्यदर्पण by विद्वनाथ (Nirṇayasāgar Press, Bombay)

MSS. CONSULTED

1. PH. प्रमाणवार्तिककारिका Palm on which is based this edition (belonging to राजगुरु पंडित हेमराज शर्मा, Nepal)
2. PS. प्रमाणवार्तिककारिका Palm (Shalu monastery, Tibet)
3. PV. प्रमाणवार्तिकवृत्ति by घर्मकीर्ति (Sa-skya Chhag-pe-lha-khang, Tibet)
4. PVT. प्रमाणवार्तिकवृत्तिटीका by कर्णकगोमी (Sa-skya Chhag-pe-lhakhang, Tibet)
5. VA. वार्तिकालङ्कार by प्रज्ञाकरगुप्त (Sa-skya Gu-rim-lha-khang, Tibet)
6. VB. वार्तिकालङ्कार (Sa-skya Chhag-pe-lha-khang, Tibet)
7. PVM. प्रमाणवार्तिकवृत्ति by मनोरथनन्दी (Shalu monastery, Tibet)
8. भो० वा० Tibetan translation of P.V.

प्रमाणवार्तिकम्

प्रथमः परिच्छेदः^१

स्वार्थानुमानम्

क. नमस्करश्लोकः

[विधूतकल्पनाजालगम्भीरोदारमूर्तये ।

नमः समन्तभद्राय समन्तस्फरणत्विषे ॥ (१)]

ख. शास्त्रात्मप्रयोजनम्

प्रायः प्राकृतसंस्कारप्रतिबलप्रज्ञो जनः केवलं,
नानर्घ्येव सुभाषितैः परिगतो बिद्वेष्ट-यपीर्ष्यामलैः ।

तेनायं न परोपकार इति नः चिन्तापि चेत्तश्चिरं ।

सूक्ताभ्यासविषद्विगतव्यसनमित्यत्रानुबद्धस्पृहम् ॥ (२)]

१. हेतुचिन्ता

(१) हेतुलक्षणम्; (२) हेतुस्त्रिधा; (३) हेत्वाभासाः

^१[पक्षधर्मस्तदंशेन व्याप्तो हेतुः, त्रिधैव सः ।

अविनाभावनियमात्; हेत्वाभासास्ततोऽपरे ॥ (३)

कार्यं स्वाभावैर्यावद्विरविनाभावि कार्यवत् ।

अप्रवृत्तिः प्रमाणानां, हेतुभेदव्यपेक्षया ॥ (४)

22 विरुद्धकार्ययोः सिद्धिरथ हेतुस्वभावयोः ।

२. अनुपलब्धिचिन्ता

दृश्यात्मनोरभावात्मानुपलब्धिश्चतुर्विधा ॥ (५)

तद्विरुद्धनिमित्तस्थ ^२सोपलब्धिः प्रयुज्यते ।

निमित्तयोर्विरुद्धत्वाभावो^३ हि व्यभिचारवान् ॥ (६)

^१ चतुरस्रबन्धनी [] निबद्धः पाठ आचार्यमनोरधनन्दिशतप्रमाणवार्तिक-
वृत्ति (PVM.) साहाय्येन पुरितोऽस्मिन् परिच्छेदेऽप्यत्र तु VA. पाठः

^२ PVT.

^३ PVM. योप० ।

(इष्टं विरुद्धका) येषां देशकालाद्यपेक्षणः ।

अन्यथा व्यभिचारी स्यात् (भस्मेवा) शीतसाधने ॥ (७)

हेतुना यः समप्रेण कार्योत्पादो (ऽनुमीयते) * ।

* इतरार्थानपेक्षत्वात् स्वभावोऽनुवर्णितः ॥ (८)

सामग्रीफलशक्तीनां परिणामानुबन्धिनि ।

अनैकान्तिकता कार्य * प्रतिबन्धस्य सन्भवात् ॥ (९)

एकसामग्र्यधी] नस्य रूपादेरस्ततो गतिः ।

हेतुतुल्यानुमानेन * धूमेन्धनविकारवत् ॥ (१०)

शक्तिप्रवृत्त्या न विना रसः सैवान्यकारणः ।

इत्य(तोताध्वनां बोधो जायते) * कार्यलिङ्गतः ॥ (११)

हेतुना च समप्रेण यत्कार्यमनुमोयते ।

भेदे च भेदसामर्थ्याद्देहाद्रागानुमानवत् ॥ (१२)

2b * [विपक्षेऽदृष्टिमात्रेण कार्य] * सामान्यदर्शनात् ।

हेतुज्ञानप्रमाणार्थं वचनाद्रागितादिवत् ॥ (१३)

न चादर्शनमात्रेण विपक्षेऽव्यभिचारिता ।

संभाव्यव्यभिचारित्वात्स्थालीतंजुलपाकवत् ॥ (१४)

* [यस्यादर्शनमात्रेण व्यतिरेकः] * प्रदर्श्यते ।

तद्वि * संशयहेतुत्वाच्छेषवत्तदुदाहृतं ॥ (१५)

(ईश्वरसेनमतनिरासः)

हेतोश्चिह्नपि रूपेषु निश्चयस्तेन वर्णितः ।

असिद्धविपरीतार्थव्यभिचारिविपक्षतः ॥ (१६)

(१) व्याप्तिचिन्ता

(व्यभिचारिविपक्षेण) * वैधर्म्यवचनञ्च यत् ।

यद्य * व्यक्तीफलं तच्च तदनुक्रेपि गम्यते ॥ (१७)

न च नास्तीति वचनात्तन्नास्त्येव यथा यदि ।

नास्ति सं * ख्याय्यते चायमु(क्तौ) नेति गतिस्तदा * ॥ (१८)

* PVM. अर्थात्तरा * PVM. कार्य * PVM. हेतुधर्मानुमानेन ।

* PVM. तस्य । * PVM. यददृष्टिः । * PVM. स ख्याप्यते ।

- यद्यदृष्ट्वा^१ निवृत्तिः स्याच्छेषवद् व्यभिचारि किं ।
 व्यतिरेक्यपि हेतुः स्यान्न वाच्याऽसिद्धियोजना ॥ (१९)
 विशेषस्य व्यवच्छेदहेतुता स्यादर्शनान् ।
 प्रमा^२णान्तरबाधा चेन्नेदानीन्तास्ति तादृशः ॥ (२०)
 तद्यान्यत्रापि संभाव्यं प्रमाणान्तरबाधनं ।
 दृष्टा युक्तिरदृष्टे^३ स्यात् स्पर्शस्याविरोधिनी ॥ (२१)
 3a देशादिभेदाद् दृश्यन्ते भिन्ना द्रव्येषु शक्यः ।
 तत्रैकदृष्ट्या नान्यत्र युक्तस्तद्भावनिश्चयः ॥ (२२)
 आत्मसृष्टचेतनादीनां यो भावस्याप्रसाधकः ।
 स एव^४ अनुपलम्भः किं हेत्वभावस्य साधकः^५ ॥^६ (२३)
 तस्मात्तन्मात्रसंबन्धः स्वभावो भावमेव वा ।
 निवर्तयेत्कारणं वा कार्यमव्यभिचारतः ॥ (२४)
 अन्यथैकनिवृत्त्यान्यविनिवृत्तिः कथं भवेत् ।
 नाशवानिति संदेहे किं न वा पशुसंशयः ॥^७ (२५)
 सन्निधानात्तथैकस्य कथमन्यस्य सन्निधिः ।
 गोमानित्येव स(त्त्ये)न भाव्यमश्ववतापि किं ॥ (२६)
 तस्माद्वैधर्म्यदृष्टान्ते नेष्टोवरयमिहाश्रयः ।
 तदभावेपि तन्नेति वचना^८दपि तद्वृत्तेः^९ ॥ (२७)
 तद्भावहेतुभावौ हि दृष्टान्ते तदवेदिनः ।
 ख्याप्येते विदुषां वाच्यो हेतुरेव हि केवलः ॥^{१०} (२८)
 तेनैव ज्ञातसंबन्धे द्वयोरन्यतरोक्तिः ।
 अर्थापत्त्या द्वितीये^{११}पि स्मृतिः समुपजायत ॥ (२९)
 हेतुस्वभावाभावतः^{१२} प्रतिषेधे च कस्यचित् ।
 हेतुर्युक्तोपलम्भस्य तस्य चानुपलम्भनं ॥ (३०)
 इतीयन्त्रिविधो^{१३}क्ताप्यनुपलब्धिरनेकधा ।
 3b ते च तेषां^{१४}विरुद्धा^{१५}दिगतिभेदप्रयोगतः ॥ (३१)

^१PVM. यद्यदृष्टौ ।^२PVM. दृष्टाश्रुतिः० ।^३VN. टीका पृ० १४० (४५) ।^४PVM. तद्वृत्तिः ।^५तद्भावेति भेदेन VN. टीका पृ० ११० (४५) ।^६PVM.०भावोत^७PVM. तत्तद्विरुद्धाद्यतिगतिः० ।

कार्यकारणभावाद्वा स्वभावाद्वा नियामकात् ।
 अविनाभावनियमोऽदर्शानां न दर्शनात् ॥ (३२)
 [अवश्यंभावनियमोऽन्वया परस्य कः परैः^१
 अर्थान्तर]निमित्ते वा धर्मे वाससि रागवत् ॥ (३३)
 अर्थान्तरनिमित्तो हि धर्मः स्यादन्य एव सः ।
 पश्चाद्भावात् हेतुत्वं फलोप्येकान्तता कुतः ॥ (३४)
 कार्यं [धूमो द्रुतभुजः कार्यधर्मानुवर्त्त^२नात्^३ ।
 स^४ भवन् तस्या]भावे तु हेतुमत्तां विलंघयेत् ॥ (३५)
 नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वाऽहेतोरन्यानपेक्षणात् ।
 अपेक्षातो हि^५ भावानां कादाचित्कस्य संभवः ॥ (३६)
 [अग्निस्वभावः शक्यस्य मूर्द्धा यद्य]ग्निरेव सः ।
 अधानग्निस्वभावोसौ धूमस्तत्र कथं भवेत् ॥ (३७)
 धूमहेतुस्वभावो हि वह्निस्तच्छक्तिभेदवान् ।
 अधूमहेतोर्धूमस्य भावे स स्याद[हेतुकः ॥ (३८)
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां य^६स्य दृष्टोनुवर्त्तकः ।
 स्वभावस्तस्य तद्धेतुर[तोभिन्नान्त सम्भवः(३९)] ॥ (—संग्रहलोकः ।)

(२) सामान्यचिन्ता

[स्वभावे]ज्यविनाभावो भावमात्रानुरोधिनि ।
 तदभावे स्वयम्भावस्या[भावः स्यादभेदतः (४०)] ॥
 [सर्वे भावाः स्वभावेन स्वस्वभावव्यवस्थितेः ।
 स्वभावपरभावाभ्यां व्यावृत्तिभगिनो यतः ॥ (४१)
 तस्माद् व्यावृत्तिरर्थानां यतश्च तन्निबन्धनाः ।
 जातिभेदाः प्रकल्प्यन्ते तद्विशेषावगाहिनः ॥^७ (४२)
 तस्माद् विरोधो यो येन धर्मेण संप्रतीयते ।
 न स शक्यस्ततोन्त्येन तेन भिन्ना व्यवस्थितिः ॥ (४३)
 एकस्यार्थस्वभावस्य प्रत्यक्षस्य सतः स्वयम् ।
 कोन्यो भागो न दृष्टः स्यात् यैः प्रमाणैः परीक्ष्यते ॥ (४४)^८

^१ PVM. ० वृत्तिः ।

^२ PVM. तस्याभावे तु स भवन् ।

^३ PVM. अपेक्षातत्त्व ।

^४ NR. (५० ५७८)० द्यतो यतोऽर्थानां व्यावृत्तिः ० ।

^५ NR. (५० ५९०)

नो चेद् भ्रान्तिनिमित्तेन संयोज्येत गुणान्तरम् ।
 शुक्तौ वा रजताकारो रूपसाधर्म्यदर्शनात् ॥ (४५)
 तस्माद् दृष्टस्य भावस्य दृष्ट एवाखिलो गुणः ।
 भ्रान्त्या^१ न निश्चय इति साधनं संप्रवर्त्तते ॥ (४६)
 वस्तुग्रहेनुमानाच्च धर्मस्यैकस्य निश्चये ।
 सर्वग्रहो ह्यपोहे तु नायं दोषः प्रसज्यते ॥ (४७)
 तस्मादपोहविषयं लिङ्गमिति प्रकीर्तितम् ।
 अन्यथा धर्मिणः सिद्धौ किमतः साधकं परम् ॥ (४८)
 क्वचित् सामान्यविषयं दृष्टे ज्ञानमलिङ्गजम् ।
 कथमन्यापोहविषयं तन्मात्रापोहगोचरः ॥ (४९)
 निश्चयारोपमनसोर्वाध्यबाधकभावतः ।
 समारोपविवेकेऽस्य प्रवृत्तिरिति गम्यते ॥ (५०)
 यावन्तोऽशसमारोपा निश्चयास्तन्निरासतः ।
 तावन्त एव शब्दाभिन्नव्यवच्छेदगोचराः ॥ (५१)
 अन्यथा वस्तु विषयीकुरुत एकेन वा धिया ।
 एकत्र नान्यो विषयोस्तीति स्यात् पर्यायता ॥ (५२)
 नानोपाधिविशिष्टस्य भेदिनोर्थस्य ग्राहिका ।
 उपकाराङ्गशक्तिभ्योऽभिन्नात्मनिश्चयग्रहे ॥ (५३)
 सर्वात्मना कृते ग्राहे को भेदः स्यादनिश्चितः ।
 तयोरात्मनि सम्बन्धादेकज्ञाने द्वयग्रहः ॥ (५४)
 धर्मोपकारशक्तीनां भेदे ताः तस्य किं यदि ।
 नोपकारस्ततः तासां तथा स्यादनवस्थितिः ॥ (५५)
 एकोपकारके ग्राह्येऽदृष्टाः तस्मिन्न सन्ति ते ।
 सर्वोपकारकं ह्येकं तद्ग्रहे सकलग्रहः ॥ (५६)]

क. न्यायमीमांसानुसारात्:

- 52 *यदि भ्रान्तिनिरासार्थं गृहीतेष्वन्यदिष्यते ।
 तद्व्यवच्छेदविषयः सिद्धोतोऽन्योऽपि तादृशः ॥ (५७)

^१ PVM. भ्रान्तेर्न ।

^२ PVM. यदि भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थं गृहीतेष्वन्यदिष्यते । तद्व्यवच्छेदविषयं सिद्धन्तद्वा ततोऽपरम् ।

- तद्विपक्षसमारोपविषये यदि निश्चयैः ।
 निश्चीयते न यद् रूपं ततोषां विषयः कथम् ॥ (५८)
 प्रत्यक्षेण गृहीतेऽपि वि]शेषेऽश्विबर्जिते ।
 यद्विशेषावसायोस्ति प्रत्ययः स प्रतीयते ॥ (५९)
 *प्रत्यये चान्यव्यावृत्तिरन्यव्यावृत्ति(प्र)त्ययः ।
 शब्दाश्च निश्चया[श्चैव निमित्तमनुरुन्धते ॥ (६०)]
 द्वयोरेकाभिधानेपि विभक्तिर्व्यतिरेकिणी ।
 भिन्नमर्थमिवान्वेति वाच्यते स विशेषतः ॥ (६१)
 भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपौ तयोर्द्वयोः ।
 [तयोः सङ्केतभेदस्य ज्ञातृवाङ्म]नुरोधिनः ॥ (६२)
 भेदोऽमेव सर्वत्र द्रव्यभावाभिधायिनोः ।
 शब्दयोर्न तयोर्वाच्ये विशेषस्तेन कश्चन ॥ (६३)
 जिज्ञापयिषुरर्थं तन्तद्वितेन कृतापि वा ।
 अन्येन वा यदि ऋ]थाभेदो नास्ति ततोऽपरः ॥ (६४)
 तेनान्यापोहविषये तद्वत्पक्षोपवर्जनं* ।
 प्रत्याख्यातं पृथक्त्वे हि स्वादोषो जातितद्गतोः ॥ (६५)
 येषां वस्तुवशा वाचो न विवक्षा[पराश्रयाः ।
 १b षष्ठीवच(न)भेदादि चोद्य]न्तान् प्रति युक्तिमतः ॥ (६६)
 यद्यथा वाचकत्वेन वक्तृभिर्विनियम्यते ।
 अनपेक्षितवाह्यार्थन्तत्तथा वाचकं वचः ॥ (६७)
 दाराः पण्यगरीत्यादौ भेदाभेदव्यवस्थितेः ।
 खस्य स्वभावः खत्वं वेत्यत्र वा किं निबन्धनं ॥ (६८)
 पररूपं स्वरूपेण यथा संव्रियते धिया ।
 एकार्थप्रतिभासिन्या भावानाश्रित्य भेदिनः ॥ (६९)
 तथा संवृतनानार्थाः* संवृत्या भेदिनः स्वर्य ।
 अभेदिन इवाभान्ति भावा* रूपेण केनचित् ॥ (७०)

* PVM. तत्रापि चान्यव्यावृत्तिरन्यव्यावृत्त इत्यपि ।

* PVM. तदोषोपवर्जनं । * सण्डितोऽपि VN. टीकायां पृ० ३० (९) ।

* VN. टीका पृ० ३० (१०) ।

* कारिकाद्विदं VV. भेदभाषान्तरे PVM च ।

* PVM. नानात्वाः । * PVM. भेदा ।

तस्या अभिप्रायवशात्सामान्यं सत्प्रकीर्तितं ।
 (तदसत्परमार्थेन यथा संकल्पितं तथा ॥ ७१)^१
 (व्य)^२क्तयो नान्व^३यन्त्यन्यदनुयायि न भासते ।
 ज्ञानादव्यतिरिक्तत्वं^४ कथमर्थान्तरं ब्रजेत् ॥ (७२)
 तस्मान्मिथ्याविकल्पोयमर्थेष्वेकात्मताप्रहः ।
 इतरेतरभेदोस्य बीजसंज्ञा यदर्थिका ॥ (७३)
 एकप्रत्यवमरार्थ[ज्ञानाद्येकार्थसाधने ।
 केचिद्भेदेऽपि नियताः]^५स्वभावेनेन्द्रियादिवत् ॥ (७४)
 ज्वरादिशमने काञ्चित् सह प्रत्येकमेव वा ।
 दृष्टा यथा बौध्धयो नानात्वेऽपि न चापराः ॥ (७५)
 अविशेषात् सामान्यमविशेषप्रसङ्गतः ।
 तासां चोत्रादि[भेदेऽपि भ्रौव्याचानुपकारतः ॥ (७६)
 तत्त्वभावविकल]^६पा धीस्तदर्थेवाप्यनर्थिका ।
 विकल्पिकाऽतत्कार्यार्थभेदेऽपि प्रजायते ॥ (७७)
 तस्यां यद्रूपमाभाति बाह्यमेकमिवान्यतः ।
 व्यावृत्तमिव निस्तत्त्वं परीक्षानङ्गमाश्रितः ॥ (७८)
 अर्थज्ञान[निविष्टास्त एवं व्यावृत्तरूपकाः ।
 अभिज्ञा इव चाभान्ति]^७व्यावृत्ताः पुनरन्यतः ॥ (७९)
 त एव तेषां सामान्यसमानाधारगोचरैः ।
 ज्ञानाभिधानै[र्व्यवहारे मिथ्यार्थः स^८] प्रतन्यते ॥ (८०)
 स च सर्वपदार्थानामन्योन्याभावसंश्रयः ।
 तेनान्या[पोहविषयः तदतत्कार्यकारिणाम् ॥ (८१)
 वस्तुलाभाश्रयो यत्र]^९यथोक्तानुमितौ यथा ।
 नान्यत्र भ्रान्ति[साम्येऽपि दीपतेजो मणौ यथा ॥ (८२)]
 तत्रानेकापि^{१०} कार्यैका न तत्कार्यपराश्रया^{११} ।
 [ज्ञानाभिधानैरेकत्वात् व्यवहारः प्रतीयते ॥ (८३)
 ततश्चैकोप्यनेककृत् तद्भावपरिदीपनात् ।]
 6a अतत्कार्यार्थभेदेन नाना धर्मः प्रतीयते ॥ (८४)

^१ VV. (पृ० ५२) ६९-७९ कारिकाः, कोष्ठकपाठस्तु ततः ।

^२ PVM. ०नुयन्ति ।

^३ PVM. वा ।

^४ PVM. नास्ति ।

^५ PVM. ०कोपि ।

^६ PVM. ०श्रयैः ।

यथाप्रतीतिकथितः शब्दार्थोसावसन्नपि ।
 सामानाधिकरण्यञ्च वस्तुन्यस्य न संभवः ॥ (८५)
 धर्मधर्मिण्यवस्थानं भेदोभेदश्च यादृशः ।
 असमीक्षिततत्त्वार्थो^१ यथा लोके प्रतीयते ॥ (८६)
 तत्तथैव समाश्रित्य साध्यसाधनसंस्थितिः^२]
 परमार्थावताराय विद्वद्भिरवकल्प्यते ॥ (८७)
 संसृज्यन्ते न भिद्यन्ते स्वतोर्थाः पारमार्थिकाः ।
 रूपमेकमनेकञ्च तेषु बुद्धेरुपलवः ॥ (८८)
 भेदस्ततोपि बौद्धेऽर्थे सामान्यं भेद इत्यपि ।
 तस्यैव चान्यव्यावृत्त्या धर्मभेदः प्रकल्प्यते ॥ (८९)
 [साध्यसाधनसंकल्पे वस्तु]^३दर्शनहानितः ।
 भेदः^४ सामान्यसंसृष्टो ग्राह्यो नात्र स्वलक्षणं ॥ (९०)
 समानभिन्नायाकारैर्न तद् ग्राह्यं कथञ्चन ।
 भेदानां बहुभेदानां तत्रैकस्मिन्नयोगतः ॥ (९१)
 तद्रूपं सर्वतो भिन्नं तथा तत्प्रतिपादिका ।
 न श्रुति [ः कल्पना वास्ति सामान्येनैव वृत्ति]^५तः ॥ (९२)

(—इति) संग्रहलोकाः ॥

शब्दाः सङ्केतितं प्राहुर्व्यवहाराय स स्मृतः ।
 तदा स्वलक्षणमस्ति सङ्केतस्ते(न) तत्र न ॥ (९३)
 अपि प्रवर्तेत पुमान्विज्ञायार्थक्रियाक्षमान् ।
 तत्साधनायेत्यर्थेषु संयोज्यन्तेऽभिधाक्रियाः ॥ (९४)
 (अत्रानर्थक्रियायोग्यो नास्ति)^६तद्वानलं स च ।
 साक्षात्त योज्यते कस्मादान्त्याच्चेदिदं समं ॥ (९५)
 तत्कारिणामतत्कारिभेदसाम्ये न किं कृतः ।
 तद्गोपस्य साम्याच्चेदस्तु जातिरलं परा ॥ (९६)
 तदन्यपरिहारेण प्रवर्तेतेति च ध्वनेः ।
 ते(न तेभ्योऽव्यवच्छेदे)^७प्रवर्तेत कथञ्च सः ॥ (९७)
 व्यवच्छेदोस्ति चेदस्य नन्वेतावत् प्रयोजनं ।
 शब्दानामिति किं तत्र सामान्येनापरेण वः ॥ (९८)

^१ PVM. °तत्त्वार्थो । ^२ PVT. सामान्येनैव शब्दस्य कल्पनायाश्च वृत्तितः ।

- ज्ञानार्थक्रियां तास्तां दृष्ट्वा भेदेऽपि^१ कुर्वतः ।
 अर्धान् तदन्यविश्लेषविषयैर्ध्वनिभिः सह ॥ (९९)
 संयो[ज्य प्रत्यभिज्ञा^२ने पूर्वदृष्टान्यदर्श]^३ने ।
 परस्यापि न सा बुद्धिः सामान्यादेव केवलात् ॥ (१००)
 नित्यं तन्मात्रविज्ञाने व्यक्त्यज्ञानप्रसङ्गतः (१)
 तदा कदाचित्संबन्धस्यागृहीतस्य तद्वतः ॥ (१०१)
 तद्वत्तानिश्चयो न स्याद् व्यवहारस्ततः कथं ।
 एकवस्तुसंहायश्चेद् व्यक्तिकर्तृनस्य कारणं^४ ॥ (१०२)
 6b प्रत्येकं^५ वस्तु किं तासां नानात्वं समपोहति ।
 नानात्वाच्चैकविज्ञानहेतुता तासु नेष्यते ॥ (१०३)
 अनेकमपि यद्येकमपेक्ष्यामिन्नबुद्धिकृत् ।
 ताभिर्धिनापि प्रत्येकं क्रियमाणान्धियं प्रति ॥ (१०४)
 तेनैकेनापि सामान्यात्तासां नेत्यग्रहे (धिया^६) ।
 नीलादेर्नेत्रविज्ञाने पृथक् सामर्थ्यदर्शनात् ॥ (१०५)
 शक्तिसिद्धिः समूहेऽपि नैवं व्यक्तेः कथञ्चन ।
 तासामन्यतमापेक्षं^७ तच्चेच्छक्तं न केवलं^८ ॥ (१०६)
 तदैकमुपकुर्वन्ताः कथमेकां धियञ्च न ।
 कार्यञ्च तासां प्राप्नोसौ जननं यदुपक्रिया ॥ (१०७)
 [अभिन्नप्रतिभासा धी^९भिन्नेष्वि]^{१०}तिचेन्मतं ।
 प्रतिभासो धियां^{११} भिन्नः समाना इति तदग्रहात् ॥ (१०८)
 कथन्ता भिन्नधीप्राज्ञाः समाश्वेदेकार्यता ।
 सादृश्यं ननु धीः कार्यं तासां सा च विभिद्यते ॥ (१०९)
 एकप्रत्यवमर्शस्य हेतुत्वाद्धीरभेदिनी ।
 एकधा^{१२} हेतुभावेन व्यक्तीनामप्यभिन्नता^{१३} ॥ (११०)

^१ PVM. भेदेन ।^२ PVM. प्रत्यभिज्ञानं ।^३ PVM. ० सम्बद्धस्य ।^४ PVM. तदेकं ।^५ PVM. ०पेक्ष्यं ।^६ PVM. धीर्नेत्रेभिः ।^७ PVM. धिया ।^८ PVM. एकधीहेतुः ।^९ VN. टीका पृ० ८४ (२५) ।

- स^१ चातत्कार्यविश्लेषस्तदन्यस्यानुवर्तिनः ।
 अदृष्टेः प्रतिषेधाच्च संकेतस्तद्विदर्शकः ॥ (१११)
^२अतत्कारिविवेकेन प्रवृत्त्यर्थतया श्रुतिः ।
 अकार्यकृतितत्कारितुल्यरूपावसायिनो^३ ॥ (११२)
 धियं वस्तु(पृथग्भूतामेव धीजमनर्थिकां)^४ ।
 जनयन्त्यप्यतत्कारिपरिहाराद्भवतः ॥ (११३)
 वस्तुभेदाश्रयाच्चार्थे न विसंवादिक्कामतः ।
 ततो न्यापोहविषया तत्कर्त्राश्रितभावतः ॥ (११४)
 अदृष्टव्यतिरेकेण वृत्तार्थग्रहणे द्वयं ।
 अ[न्योन्याश्रयत^५ एकग्रहाभावे]^६ द्वयाग्रहः ॥ (११५)
 सङ्केतासंभवस्तस्मादिति केचित्प्रचक्षते ।
 तेषामवृत्तास्सङ्केते व्यवच्छिन्ना न वा यदि ॥ (११६)
 व्यवच्छिन्नाः कथं ज्ञाताः प्राग्वृत्तग्रहणादृते ।
 अनिराकरणे ते[षां सङ्केते व्यवहारिणां ॥^७ ११७]
 न स्यात्तत्परिहारेण प्रवृत्तिवृत्तभेदवत् ।
 अविधाय निषिध्यान्यत्पदर्वैकं पुरःस्थितं ॥ (११८)
 वृत्तोयमिति संकेतः क्रियते तत्प्रपद्यते ।
 व्यवहारेपि तेनायमदोष इति चेत्तरुः ॥ (११९)
 अयमप्ययमेवेति [प्रसङ्गो न निवर्तते]^८ ।
 72 एकप्रत्ययमर्याद्वेज्ज्ञान^९ एकत्र हि स्थितः ॥ (१२०)
 प्रपत्ता तदतद्वेतूनर्थान् विभजते स्वयं ।
 तद्वबुद्धिवर्तिनो भावा(म्) भालो^{१०} हेतुतया धियः ॥ (१२१)
 अहेतुरुपविकलानेकरूपानिव स्वयं ।
 भेदेन प्रतिपद्यतेत्युक्तिर्भेदे मित्यु[च्यते ॥ (१२२)
 (तं तस्या धीर्विकल्पिका भ्रान्त्यै)^{११}कं वस्तिवेक्षते ।
 कश्चिद्विशेषनायार्थे विनिवर्त्य कुतश्चन ॥ (१२३)

^१ PVM. सा ।^२ नास्ति भोटभाषान्तरे ।^३ PVM. तुल्यरूपावसायिनी—भोट-भाषान्तरे च ।^४ PVM. अन्योन्याश्रयमित्येकं । ^५ PVM. एकप्रत्ययमर्याद्वे ज्ञाने^६ भान्ति—भो० भा० ।

बुद्धेः प्रयुज्यते शब्दस्तदर्थस्यावधारणात् ।
 व्यर्थोन्यथा प्रयोगः स्यात्तज्ज्ञेयादिपदेष्वपि ॥ (१२४)
 व्यवहारोपनीतेषु व्यवच्छेदो^१स्ति कश्चन ।
 निवेशनं च यो यस्माद् भिद्यते तन्निवर्तना^२त् ॥ (१२५)
 तद्भेदे भिद्यमानानां समानाकारभासिनि ।
 स चायमन्यव्यावृत्त्या गम्यते तस्य वस्तुनः ॥ (१२६)
 कश्चिद्भाग इति प्रोक्तो रूपं नास्यापि किञ्चन ।
 तद्गतावेव शब्देभ्यो गम्यतेन्यनिवर्तनं ॥ (१२७)
 न तत्र गम्य^३ते कश्चित् केनचिद् भेदवान् परः^४ ।
 न चापि शब्दो द्वयकृदन्योन्याभाव इत्यसौ ॥ (१२८)
 अरूपे रूपवत्त्वेन दर्शनं बुद्धिविप्लवः ।
 तेनैवापरमार्थोपावन्यथा न हि वस्तुनः ॥ (१२९)
 व्यावृत्तिर्वस्तु भवति भेदोऽस्यास्मादितीरणात् ।
 एकार्थरले^५षविच्छेद एको व्याप्रियते ध्वनिः ॥^६ १३०]
 लिङ्गं वा तत्र विच्छिन्नं वाच्यं वस्तु न किञ्चन ।
 यस्याभिधानतो वस्तुसामर्थ्यादखिले गतिः ॥ (१३१)
^७भवेन्नानाफलः शब्द एकाधारो भवत्यतः ।
 विच्छेदं सूचयन्नेकमप्रतिक्षिप्य वर्तते ॥ (१३२)
 यदान्यं तेन स^८व्याप्त एकत्वेन च भासते^९ ।
 सामानाधिकरण्यं स्यात्तदा बुद्धयनुरोधतः ॥ (१३३)
 वस्तुधर्मस्य संस्पर्शो विच्छेदकरणे ध्वनेः ।
 स्यात्सत्यं सति तत्त्वे हि नैकवस्त्वभिधायिनि ॥ (१३४)
 बुद्धावभासमानस्य दृश्यस्याभावनिश्रयात् ।
 तेनान्या^{१०}पोहविषयाः श^{११}ब्दाः सामा^{१२}न्यगोचराः ॥ (१३५)
 शब्दाश्च बुद्धयश्चैव वस्तुन्येषामसम्भवात् ।
 एकत्वाद्वस्तुरूपस्य भिन्नरूपा मतिः कुतः ॥ (१३६)
 अन्वयव्यतिरेकौ वा नैकस्यैकार्थगोचरौ ।
 अभेदव्यवहाराश्च भेदे^{१३}स्युरनिबन्धनाः ॥^{१४} १३७]

^१ व्यवच्छेदो—भो० भा० ।

^२ PVM. भूयान्ना ०

^३ PVM. प्रोक्ताः ।

- 7b सर्वत्र भावाद् व्यावृत्तेनैते दोषाः प्रसङ्गिनः ।
 एककार्येषु भेदेषु^१ तत्कार्यपरिचोदने^२ ॥ (१३८)
 गौरवाशक्तित्वैकल्याद्भेदाख्यायाः समा श्रुतिः ।
 कृता वृद्धैरतत्कार्यव्यावृत्तिविनिवन्धना ॥ (१३९)
 न भावे सर्वभावानां [स्वस्वभावव्यवस्थितेः ।
 यद्रूप]^३ शाबलेयस्य बाहुलेयस्य नास्ति तत् ॥ (१४०)
 अतत्कार्यपरावृत्तिर्द्वयोरपि च^४ विद्यते ।
 'अर्थाभेदेन च विना शब्दाभेदो न युज्यते ॥ (१४१)
 तस्मात्तत्कार्यतापीष्टाऽतत्कार्यादेव भिन्नता ।
 चक्षुरादा[वनेकत्र रूपविज्ञानके]^५ क्वचित् ॥ (१४२)
 अविशेषेण तत्कार्यचोदनासंभवे सति ।
 सकृत्सर्वप्रतीत्यर्थं कश्चित्साङ्केतिकीं श्रुतिं ॥ (१४३)
 कुर्यादृतेपि तद्रूपसामान्याद् व्यतिरेकिणः ।
 एकप्रवृत्तेरेकोपि [यथेकश्रुतिमान् भवेत् ॥ (१४४)
 वृत्तिराधेय]^६ ता व्यक्तिरिति तस्मिन्न युज्यते ।
 नित्यस्यानुपकार्यत्वाभाधारः प्रविस्मर्तः ॥ (१४५)
 शक्तिस्तद्देशजननं कुर्यादेव्यवदरादिषु ।
 न संभवति साप्यत्र तदभावेऽप्यवस्थितेः ॥ (१४६)
 न स्थितिः साप्ययुक्तैव भेदाभेदविवेच[ने ।
 विज्ञानोत्पत्तियोग्यत्वाया]^७ त्मन्यन्यानुरोधि यत् ॥ (१४७)
 तद् व्यंग्यं योग्यतायाश्च कारणं कारकं मतं ।
 प्रागेवास्य च योग्यत्वे तदपेक्षा न युज्यते ॥ (१४८)
 सामान्यस्याधिकार्यस्य तत्सामान्यवतः कुतः ।
 अज्ञानादेरिव व्यक्तेः संस्कारो[ऽक्षस्य न भवेत् ॥ (१४९)
 तत्प्रपत्तेरभि]^८ अत्वात्तद्भावाभावकालयोः ।
 व्यञ्जकस्य च जातीनां जातिमत्ता वदीष्यते ॥ (१५०)

^१ PVM. भावेषु

^२ परिवेदनात्—भो० भा० ।

^३ विद्यते—भो० भा० । अतद्रूपपरावृत्तिरित्येतेन पाठभेदेन सह यद्रूपमित्यादि
 श्लोकः श्लोकवार्तिकटाकायां न्यायरत्नाकरे (NR. पृष्ठे ५६६तमे) ।

^४ अर्थाभेदेन च विना शब्दाभेदो न युज्यते—भो० भा० ।

^५ भौटभाषान्तरे तु—विज्ञानकार्यवत् ।

- प्राप्तो गोत्वादिना तद्वान् प्रदीपादिः^१ प्रकाशकः ।
 व्यक्तेरन्याथवानन्या येषां जातिस्तु विद्यते ॥ (१५१)
 तेषां व्यक्तिष्वपूर्वासु क(थं सामान्यबुद्ध्यः ।
 एकत्र दृष्टस्या)^२न्यत्र दर्शनासम्भवात्सतः ॥ (१५२)
 अनन्यत्वेऽन्वयाभावादन्यत्वेऽप्यनपाश्रयात् ।
 न याति न च तत्रासीदस्ति पञ्चान्न चांशवत्^३ ॥ (१५३)
 जहाति पूर्वं नाधारमहो व्यसनसन्ततिः ।
 अन्यत्र वर्तमानस्य ततोऽन्यस्थानजन्मनि ॥ (१५४)
 8a स्वस्थानादचलतोऽन्यत्र घृत्तिर]^४युक्तिमात् ।
 यत्रासौ वर्तते भावस्तेन संबध्यतेऽपि न ॥ (१५५)
 तद्देशिनश्च व्याप्नोति किमप्येतन्न चाद्भुतं^५ ।
 व्यक्त्येवैक[व्यक्ताऽथ सर्वंगा जातिरिष्यते]^६ ॥ (१५६)
 सर्वत्र दृश्येताभेदात्साऽपि न व्यक्त्यपेक्षणात्^७ ।
 व्यञ्जकाकल्पनायान्तु व्यंग्ये सम्यङ् न कल्पितम् ॥ (१५७)
 विपर्ययः पुनः) कस्मादिष्टः सामान्यतद्गतोः ।
 पाचकादिष्वभिन्नेन विनाप्यर्थेन वाचकः ॥^८ (१५८)
 भेदान्न हेतुः कर्मास्य न जातिः कर्म[संश्रयात्] ।
 [ओत्र^९न्तरनिमित्तान्न कर्मणोऽप्यस्ति वर्तनम् ॥ १५९
 असं]वन्धान्न सामान्यं नायुक्तं शब्द[कारणात्] ।
 अतिप्रसंगात् कर्मा]^{१०}पि नासञ्ज्ञानाभिधानयोः^{११} ॥ (१६०)
 अनैमित्तिकतापत्तेर्न च शक्तिरनन्वयात् ।
 सामान्यं पाचकत्वादि यदि प्रागेव तद्भवेत् ॥ (१६१)
 व्यक्तिः^{१२} सत्तादिवन्नो चेन्न पञ्चादविशेषतः ।
 क्रियोपकारापेक्षस्य व्यञ्जकत्वेऽधिक[ारिणः ॥ १६२

^१PVM. प्रदीपादिप्रकाशकः ।

^२SD. नायातीति पाठभेदः पृ० ७३ (Reprint from the Pandit 1891)

^३PVM. ० तन्महाद्भुतं । ^४PVM. व्यक्त्यपेक्षिणी ।

^५VN. टीका पृ० २७ (७) ।

^६PVM. श्रुत्यन्तरनिमित्तत्वात्कर्मणो न निमित्तता ।

^७न सञ्ज्ञानाभिधानयोः—भो० भा० । ^८PVM. व्यक्तं ।

अतिशये वा ह्य]’प्यस्य क्षणिकत्वात्क्रिया कुतः ।
तुल्ये भेदे यथा जातिः प्रत्यासत्त्या प्रसर्पति ॥ (१६३)
कथिन्नान्यत्र सैवास्तु शब्दज्ञाननिबन्धनं ।

ज. सांख्यमलनिरासः

न निवृत्तिं विहायास्ति यदि भावान्वयोपरः ॥ (१६४)
एकस्य कार्यमन्यस्य न स्यादत्यन्तभेदतः ।
यद्येकात्मतयानेक (कार्यस्यैकस्य) ‘कारकः ॥ (१६५)
आत्मैकत्रापि^१ सोप्तीति व्यर्थाः स्युः सहकारिणः ।
नापैत्यभिन्नं तद्रूपं विरोधाः स्वत्वपायिनः ॥ (१६६)
एकापाये फलाभावादिशेषेभ्यस्तदुद्भवः ।
स पारमार्थिको भावो य एवार्थक्रियाक्षमः ॥ (१६७)
स च नान्वेति यो[न्वेति न तस्मात् ‘का]र्यसंभवः ।
तेनात्मना हि भेदोपि हेतुः कश्चिन्न चापरः ॥ (१६८)
स्वभावोयमभेदे तु स्यातां नाशोद्भवौ सकृत् ।
भेदोपि तेन नैवं चेद्य एकस्मिन्विनश्यति ॥ (१६९)
तिष्ठत्यात्मा न तस्यातो न स्यात्सामान्यभेदयोः ।
निवृत्तेर्निः[स्वभावत्वान्न] ‘स्थानास्थानकल्पना ॥^२ (१७०)
उपलवञ्च सामान्यधियस्तेनाप्यदूषणा ।
यत्तस्य जनकं रूपं ततोऽन्यो जनकः कथं ॥ (१७१)
भिन्ना विरोधा जनका अप्यभेदोपि तेषु चेत् ।
8b (तेन)^३ ते जनकाः प्रोक्ताः प्रतिभासोपि भेदकः ॥ (१७२)
अनन्यभाक् स एवार्थस्तस्य व्यावृत्तयोपरे ।
तत् कार्यं कारणञ्चोक्तं तत्स्वतन्त्राणामिष्यते ॥ (१७३)
तत्त्वागाप्तिफलाः सर्वाः पुरुषाणां प्रवृत्तयः ।
यथा भेदाविशेषेपि न सर्व्वं सर्व्वसाधनं ॥ (१७४)
तथा[ऽ] भेदा[ऽ]विशेषे[ऽपि]^४ न सर्व्वं सर्व्वसाधनं ।
भेदे हि^५ कारकं किञ्चिद्वस्तुधर्मतया भवेत् ॥ (१७५)

^१ PVM. वास्तीति ।

^२ VPT. व्यावृत्तेर्न स्व०

^३ भेदोपि—भो० भा० ।

अभेदे तु विरुध्येते तस्यैकस्य क्रियाक्रिये ।
 भेदोप्यस्त्यक्रियातश्चेत् न कुर्युः सहकारिणः ॥ (१७६)
 पर्यायेणाथ कर्तृत्वं स किं तस्यैव वस्तुनः ।
 अत्यन्तभेदाभेदौ तु [स्यातां तद्वति]^१वस्तुनि ॥ (१७७)
 अन्योन्यं वा तयोर्भेदः सदृशासदृशात्मनोः ।
 तयोरपि भवेद्भेदो यदि येनात्मना तयोः ॥ (१७८)
 भेदः सामान्यमित्येतच्च यदि भेदस्तदात्मना ।
 भेद एव तथा च स्यान्निःसामान्यविशेषता ॥ (१७९)
 भेदसामान्ययोर्य[द्वत् घटादीनां]^२ परस्परं ।
 यमात्मानं पुरस्कृत्य पुरुषोऽयं प्रवर्तते ॥ (१८०)
 तत्साध्यफलबाध्यावान् भेदाभेदौ तदाश्रयौ ।
 चिन्त्येत स्वात्मना भेदो व्यावृत्त्या च समानता ॥ (१८१)
 अस्त्येव वस्तु नाम्नेति प्रवृत्त्यादिप्रसङ्गातः ।

ग. जैनमतनिरासः

एतेनैव^१ य[त्किञ्चिदयुक्तम्]^२श्लीलमाकुलं ॥ (१८२)
 प्रलपन्ति प्रतिक्षिप्तं तदप्येकान्तसम्भवात् ।
 सर्वस्योभयरूपत्वे तद्विशेषनिराकृतेः ॥ (१८३)
 चोदितो दधि खादेति किमुष्टं नाभिधावति ।
 अथास्त्यतिशयः कश्चिद्येन भेदेन वर्त्तते ॥ (१८४)
 स एव विशेषोऽन्यत्र]^३ नास्तीत्यनुभयं परं ।
 सर्वात्मत्वे च सर्वेषां भिन्नौ स्यातां न धीध्वनी ॥ (१८५)
 भेदसंभारवादस्य तदभावाद^४[संभवः] ।

३. शब्दचिन्ता

द्रव्याभावादभावस्य शब्दा रूपाभिधायिनः ॥ (१८६)
 [नाशङ्क्या] एव सिद्धास्तेऽतो व्यवच्छेदवाचकाः]^१ ।
 तथा^२ विभेदापेक्षो वा स्वभावः केवलोऽथवा ॥ (१८७)

^१ PVM. एतेनैव यदाहलीकाः किमप्ययुक्तमाकुलम् ।

^२ PVM. तदभेदात् ।

^३ PVM. क्वचित् ।

उच्यते साध्यसिद्ध्यर्थं नाशो कार्यत्वसत्त्ववत् ।
 सत्ता[स्वभावो हेतुश्चेत् सा सत्ता साध्यते कथम्^१ ॥ (१८८)
 भेदेनानन्वयात् सोऽयं व्याहृतो हेतुसाध्ययोः ।
 १७ भ[वोपादानमात्रे^२ तु साध्ये सामान्यधर्मिणि ॥ (१८९)
 न कश्चिदर्थः सिद्धः स्यादनिषिद्धञ्च तादृशं ।
 उपात्तभेदे साध्येस्मिन् भवेद्धेतुरनन्वयः ॥ (१९०)
 सत्तायां तेन साध्यायां [विशेषः साधितो भवेत् ।
 अपरामृष्टतद्भेदे वस्तुमात्रस्य^३ साधने ॥ (१९१)
 तन्मात्रव्य[ापिनः साध्यस्यान्वयो न विहन्यते ।
 नासिद्धे भावधर्म्मोऽस्ति व्यभिचार्युभयाश्रयः ॥ (१९२)
 धर्मो विरुद्धोऽभावस्य सा सत्ता साध्यते कथं ।
 सिद्धः स्वभावो गमकोऽतो गम्यस्तस्य व्यापकः ॥ (१९३)
 स्व^४भावनियतो बोध्यः तत्सि^५द्धौ वा निवर्तकः ।

(१) निर्हेतुकविनाशः

अनित्यत्वे यथा कार्यमकार्ये^६ वाऽविनाशिनि ॥ (१९४)
 अहेतुत्वादिनाशस्य स्वभावाद्नुबन्धिता ।
 सापेक्षायां हि भावानां नावश्यम्भाव^७तेऽप्युच्यते ॥ (१९५)
 बाहुल्ये[पीति चेत् तस्य हेतोः कचिदसम्भवः ।]^८
 एतेन व्यभिचारित्वमुक्तं कार्यव्यवस्थितेः ॥ (१९६)
 सर्व्वेषां नाशहेतूनां हेतुमन्नाशवादिनां ।
 असामर्थ्याच्च तद्धेतोर्भवत्येव स्वभावतः ॥ (१९७)
 यत्र नाम भवत्यस्मादन्यत्रापि स्वभावतः ।
 या [भाव^९विषया काचिद्^{१०} द्विधैवानुमितिः ततः ॥ (१९८)
 स्वसाध्ये कार्यभावाभ्यां संबन्धनियमात्तयोः ।

(२) अनुपलब्धिपिन्ता

प्रवृत्तेर्बुद्धिपूर्वत्वात्तद्भावानुपलम्भने ॥ (१९९)

^१ सत्ताविशेषमात्रे—भो० भा० । ^२ PVM. वस्तुमात्रे तु ।

^३ PVM. सिद्धः स्वभावो नियतः स्वनिवृत्तौ निवर्तकः ।

^४ PVM. अकार्यं । ^५ PVM. ०भाविता ।

^६ PVM. या काचिद्भावविषयाऽनुमितिर्द्विधैव सा ।

- प्रवर्तितव्यं नेत्युक्ताऽनुपलब्धेः प्रमाणता ।
 शास्त्राधिकारासम्बद्धा बहवो[ऽर्थाकृतेन्द्रियाः^१ ॥ २००]
 अलिङ्गाश्च कथन्तेषां अभावानुपलब्धितः ।
 सदसन्निश्चयफला न हि स्याद्वाऽप्रमाणता ॥ (२०१)
 प्रमाणमपि काचित्स्याल्लिङ्गातिशयभाविनी ।
 स्वभावज्ञापकाज्ञानस्यार्थं न्याय उदाहृतः ॥ (२०२)
 9b [कार्ये तु कारकाज्ञान]^२मभावस्यैव साधकं ।
 स्वभावानुपलम्भश्च स्वभावेऽर्थस्य लिङ्गिनि ॥ (२०३)
 तदभावः प्रतीयेत हेतुना यदि केनचित् ।
 दृश्यस्य दर्शनाभावकारिणो^३ऽसम्भवे सति ॥ (२०४)
 भावस्यानुपलम्भस्य [भावा]भाव[ः प्रतीयते]^४ ।
 विरुद्धस्य च भावस्य भावे तद्भावबाधनात् ॥ (२०५)
 तद्विरुद्धोपलब्धौ स्यादसत्ताया विनिश्चयः ।
 अनादि^५वासनोद्भूतविकल्पपरिनिष्ठितः ॥ (२०६)
 शब्दार्थस्त्रिविधो धर्मी भावाभावोभयाश्रयः ।
 तस्मिन्भावानुपा[दाने साध्येऽ]^६ स्यानुपलम्भनं ॥ (२०७)
 तथा हेतुर्न तस्यैवाभावे^७ शब्दप्रयोगतः ।
 परमार्थैकतानत्वे शब्दानामनिश्चयधना ॥^८ (२०८)
 न स्यात् प्रवृत्तिरर्थेषु दर्शनान्तरभेदिषु ।
 अतोताजातयोर्वापि न च [स्यादनृतार्थ]^९ता ॥ (२०९)
 वाचः कस्याश्चिदित्येषा बौद्धार्थविषया मता ।
 शब्दार्थापह्नवे साध्ये धर्माधारनिराकृतेः ॥ (२१०)
 न साध्यः समुदायः स्यात्तिसद्वो धर्मश्च केषलः ।
 सदसत्पक्षभेदेन [शब्दार्थानप]^{१०}वादिभिः ॥ (२११)
 वस्तुवेव चिन्त्यते ह्यत्र प्रतिबद्धफलोदयः ।
 अर्थक्रिया[ऽ]समर्थस्य विचारैः किं तदर्थिनां ॥ (२१२)

^१ VN. ० कबलेषामभावोऽनुपलम्भता—इति भेदेन टीकायां पृ० २४(५)।

^२ PVM. ० कारकाज्ञाने भवे । ^३ असद्वगवासना—भो० भा० ।

^४ PVM. ० भावः । ^५ VN. टीका पृ० ७२ (२३, २४) ।

^६ धर्मं वस्त्वाश्रयासिद्धिरयं—भो० भा० ।

षण्डस्य रूपवैरूप्यकादिभिः^१ किं परीक्षया ।

[शब्दार्थः कल्पनाज्ञानविषयत्वेन कल्पितः ॥ (२१३)

धम्मो वस्त्वाश्रयाऽसिद्धिरस्योक्ता न्यायवादिना ।

४. आगमचिन्ता

नान्तरीयकताऽभावाच्छब्दानां वस्तुभिस्सह ॥ (२१४)

10a नार्थसिद्धिस्ततस्तद्धि वक्तुरर्थभिधायकं ।

[आप्तवादाविसंवादसामान्यादनुमानता ॥ (२१५)

सम्बन्वाऽनुगुणोपायं पुरुषार्थाभिधायकम् ।]

परीक्षाधिकृतं वाक्यं असौनधिकृतम्परं ॥ (२१६)

प्रत्यक्षेणानुमानेन द्विविधेनाप्यबाधनं ।

दृष्टादृष्टार्थयोरस्याविसंवादः तदर्थयोः ॥ (२१७)

आप्तवादाविसंवादसामान्यादनुमानता ।

बुद्धेरगत्याभिहिता निषिद्धाप्यस्य गोचरे ॥ (२१८)

हेयोपादेयत्वस्य सोपायस्य प्रसिद्धितः ।

प्रधानार्थाविसंवादादनुमानम्परत्र वा ॥ (२१९)

पुरुषातिशयापेक्षं यथार्थमपरे विदुः ।

इष्टोयमर्थः[प्रत्येतुं शक्यः] सोतिशयो यदि ॥ (२२०)

अयमेवं न वे[त्यन्यदो]पानिर्दोषतापि वा ।

दुर्लभत्वात्प्रमाणां दुर्बोधेत्वपरे विदुः ॥ (२२१)

सर्वेषां सविपक्षत्वाभिर्द्वासातिशयश्रिताः ।

सात्त्विकभावात्तदभ्यासाद्वृत्तयेरब्रह्मवाः क्वचित् ॥ (२२२)

(निरु)पद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः ।^२

न बाधा यन्नवत्वेपि बुद्धेस्तत्पक्षपाततः ॥ (२२३)

सर्वासां दोषजातीनां जातिः सत्कायदर्शनात् ।

साऽविद्या तत्र तस्मिन्नेहसत्त्वाद् द्वेषादिसम्भवः ॥ (२२४)

मोहो निदानं दोषाणां अत एवाभिधीयते ।

सत्कायदृष्टिरन्यन्न तत्प्रज्ञा^३ये प्रहायतः ।०॥ (२२५)

^१ PVM. रूपे वैरूप्ये कामिन्याः ।

^२ PVM. नार्थसिद्धिस्ततस्ते हि

वक्त्रनिप्रायसूचकाः ।—इति VN. टीका पृ० २३ (४) ।

(१) वेदप्रामाण्यनिरासः

गिराम्मिध्यात्वहेतूनां दोषाणां पुरुषाश्रयात् ।
 अपौरुषेयं सत्यार्थमिति केचित्प्रचक्षते ॥ (२२६)
 गिरां सत्यत्वहेतूनां गुणानां पुरुषाश्रयात् ।
 अपौरुषेयं मिथ्यार्थं किं नेत्थं वै प्रचक्षते ॥ (२२७)
 अर्थज्ञापनहेतुर्हि सङ्केतः पुरुषाश्रयः ।
 गिरामपौरुषेयत्वेऽप्यतो मिथ्यात्वसम्भवः ॥ (२२८)

क. अपौरुषेयत्वेऽप्यप्रामाण्यम्

सम्बन्धापौरुषेयत्वे स्यात्प्रतीतिरसंविदः ।
 सङ्केतात्तदभिध्यक्षावसमर्थान्यकल्पना ॥ (२२९)
 10b गिरामेकार्थनि(यमे)^१न स्यादर्थान्तरे गतिः ।
 अनेकार्थाभिसम्बन्धे विरुद्धव्यक्तिसम्भवः ॥ (२३०)
 अपौरुषेयतायाश्च व्यर्था स्यात्परिकल्पना ।
 वाच्यश्च हेतुभिन्नानां सम्बन्धस्य व्यवस्थितेः ॥ (२३१)
 असंस्कार्यतया पुंभिः सर्व्वथा स्यान्निरर्थता ।
 संस्कारोपगमे मुख्यं ग[जस्ताननिभं भ]^२वेत् ॥ (२३२)

ख. सम्बन्धचिन्ता

संबन्धिनामनित्यत्वान्न संबन्धेऽस्ति नित्यता ।
^१नित्यस्यानुपकार्यत्वादकुर्वाणश्च नाश्रयः ॥ (२३३)
 अर्थैरतः स शब्दानां संस्कार्यः पुरुषैर्भिषा ।
 अर्थैरेव सहोत्पादे न स्वभावो^३ विपर्ययः ॥ (२३४)
 शब्देषु युक्तः, सम्बन्धे नायं दोषो विकल्पिते ।
 नित्यत्वादाश्रया[पा]येत्यनाशो यदि [सम्मतः] ॥^२ २३५]
 नित्येष्व्वाश्रयसामर्थ्यं किं येनेष्टः समाश्रयः ।
 ज्ञानोत्पादेन हेतूनां संबन्धात्सहकारिणां ॥ (२३६)
 तदुत्पादनयोग्यत्वेनोत्पत्तिर्व्यक्तिरिष्यते ।
 घटादिष्वपि युक्तिश्चैरविशेषेऽविकारिणां ॥ (२३७)

^१ नास्तीदं श्लोकाद्वै भोटभाषान्तरे ।

^२ PVM. स्वभावविपर्ययः ।

^३ PVM. स नाश्रयः ।

व्यञ्जकैः स्वैः कुतः कोर्थो व्यक्तास्तैस्ते य[तो]^१ मताः ।
 सम्बन्धस्य च वस्तुत्वे स्याद्भेदाद् बुद्धिचित्रता ॥ (२३८)
 ताभ्यामभेदे तावेव नातो न्या वस्तुनो गतिः ।
 भिन्नत्वाद्बस्तुरूपस्य सम्बन्धः कल्पनाकृतः ॥ (२३९)
 सद्वद्ब्रह्मं स्वात्पराधीनं सम्बन्धोऽन्यस्य वा कथं ।
 वर्णा निरर्थकाः सन्तः [पदा]^२दिपरिकल्पिताः ॥ (२४०)
 अवस्तुनि कथं वृत्तिः सम्बन्धस्यास्य वस्तुनः ।

ग. नापौरुषेयता

अपौरुषेयतापीष्टा कर्तृणामस्मृतेः किल ॥ (२४१)
 सन्त्यस्याप्यनुवक्तार इति धिग् व्यापकं तमः ॥

घ. न नित्यता

(क) उपेक्ष्ययनपूर्वकत्वादपि न
 [यथाऽय]मन्यतोऽश्रुत्वा नेमं वर्णपदक्रमं ॥ (२४२)
 व[क्तुं स]^३मर्थः पुरुषस्तथान्योपीति कश्चन ।
 अन्यो वा रचितो ग्रन्थः सम्प्रदायादृते परैः ॥ (२४३)
 दृष्टः कोऽभिहितो येन सोप्येवं नानुमीयते ।
 यज्जातीयो यतः सिद्धः स[विशिष्टोऽपि]ष्टवत् ॥ (२४४)
 अदृष्टहेतुरप्यन्य[स्तद्भवः संप्रतीयते]^४ ।
 ११२ तत्राप्रदर्श्य ये भेदं कार्यसामान्यदर्शनात् ॥ (२४५)
 हेतवः प्रथितन्यन्ते सर्वे ते व्यभिचारिणः ।
 सर्वथानादितः सिद्ध्येदेवं नापुरुषाश्रयः ॥ (२४६)
 तस्मादपौरुषेयत्वे स्यादन्योऽपुरुषाश्रयः^५ ।
 स्लेच्छ[ादिव्यवहारा]णां नास्तिक्यवचसा[मपि] ॥ (२४७)
 अनादित्वाद् भवेदेवं^६ पूर्वसंस्कारसन्ततेः ।
 तादृशोऽपौरुषेयत्वे कः सिद्धेऽपि गुणो भवेत् ॥ (२४८)

^१ PVM. ०परिकल्पितं

^२ VV. (पृ० १४४)० तस्मादग्निफाण्डवत् ।० न्यो विशिष्टः संप्रतीयते ।

^३ PVM. ०नराश्रयः ।

^४ PVM. तथाभावः ।

(ख) अनादित्वेऽर्थसंस्कारभेदेन संशयः

अर्थसंस्कारभेदानां दर्शनात्संशयः पुनः ।
 अन्याविशेषाद्वर्णानां साधने किं फलं भवेत् ॥ (२४९)
 वा[क्यं भिन्नं न व]र्णोभ्यो विद्यतेतुपलम्भतः ।
 १ (अनेकांगतया) २सिद्धेः पृथक् तेषां निरर्थता ॥ (२५०)
 अतद्रूपे च ताद्रूप्यं कल्पितं सिद्धतादिवत् ।
 प्रत्येकं सार्थकत्वेपि मिथ्यानेकत्वकल्पना ॥ (२५१)
 एकावयवगत्या च वाक्यार्थप्रतिपद्धवेत् ।
 सकृच्चछुतौ च सर्वे[षां कालभेदो न युज्यते ॥ (२५२)

(ग) स्कोदनिरासः

एकत्वेपि [द्व]भिन्नस्य क्रमशो गत्यसम्भवात् ।
 अनित्यं यत्नसम्भूतं पौरुषेयं कथञ्च तत् ॥ (२५३)
 नित्योपलब्धिर्नित्यत्वेऽप्यनावरणसम्भवात् ।
 अभ्रुतिर्विकलत्वाच्चेत् कस्यचित्सहकारिणः ॥ (२५४)
 काममन्यपरोक्षो ३क्तिर्नियमस्तु विरुध्यते ।
 सर्वत्रानुपलम्भः स्यात् तेषामव्यापिता यदि ॥ (२५५)
 सर्वेषामुपलम्भः स्यात् युगपद् व्यापिता यदि ।
 संस्कृतस्योपलम्भे च कः संस्कर्त्ताऽविकारिणः ॥ (२५६)
 इन्द्रियस्य स्यात्संस्कारः शृणुयान्निखिलञ्च तत् ।
 संस्कारभे[दभि] ०नत्वादेकार्थनियमो यदि ॥ (२५७)
 अनेकशब्दसंताने १ भ्रुतिः कलकले कथं ।
 ध्वनयः केवलं तत्र श्रूयन्ते चेन्न वाचकाः ॥ (२५८)
 ध्वनिभ्यो भिन्नमस्तीति श्रद्धेयमविवक्षितं ।
 स्थितेध्वन्येषु शब्देषु श्रूयते वाचकः कथं ॥ (२५९)
 11b कथं वा शक्तिनियमाद्विन्नध्वनिगतिर्भवेत् ।
 ध्वनयः संमता यैस्ते दोषैः कैरप्यवाचकाः ॥ (२६०)
 ध्वनिभिर्व्यञ्ज्यमानेस्मिन् वाचकेपि कथं न ते ।

१PVM. अनेकावयवात्मत्वे पृथक् ।

२PVM. प्रतीक्षोक्तिः । ३PVM. ० संघाते ।

(घ) वर्णानुपूर्वविधित्वा

वर्णानुपूर्वी वाक्यं चेन्न वर्णानामभेदतः ॥ (२६१)

तेषाञ्च न व्यवस्थानं क्रमान्तरविरोधतः ।

देशकालक्रमाभावो व्याप्ति[नित्यत्ववर्णाना]^१त् ॥ (२६२)

अनित्याव्यापितायाञ्च दोषः प्रागेव कीर्तितः ।

व्यक्तिक्रमोपि वाक्यं न नित्यव्यक्तिनिराकृतेः ॥ (२६३)

व्यापारादेर्हि^२ तत्सिद्धेः करणानाञ्च कार्यता ।

^३स्वज्ञानेनान्यधीहेतुः सिद्धेर्धे व्यञ्जको मतः ॥ (२६४)

यथा दीपोन्यथा वापि को विरोधोऽस्य कारकात् ।

कर[णानां]^४ समग्राणां व्यापारादुपलब्धितः ॥ (२६५)

नियमेन च कार्यत्वं व्यञ्जके तदसम्भवात् ।

तद्रूपावरणानां च व्यक्तिस्ते विगमो यदि ॥ (२६६)

अभावे करणग्रामसामर्थ्यं किं न तद्भवेत् ।

शब्दाविरोधादन्येषामपि व्यक्तिः प्रसज्यते ॥ (२६७)

तथाभ्युपगमे सर्वकार[काणां]^५ निरर्थता ।

साधनं प्रत्यभिज्ञानं सत्प्रयोगादि यन्मतं ॥ (२६८)

अनुदाहरणं सर्वभावानां क्षणभङ्गातः ।

दूष्यः कुहेतुरन्योपि बुद्धेरपुरुषाश्रये ॥ (२६९)

बाधाभ्युपेतप्रत्यक्षप्रतीतानुमितैः समं ।

आनुपूर्व्याञ्च वर्णोभ्यो [भेदः] स्फोटेन चिन्तितः ॥ (२७०)

करूपनारोपिता सा स्यात् कथं वा पुरुषाश्रया ।

(ङ) निर्हेतुको विनाशः

सत्तामात्रानुबन्धित्वाभाशस्यानित्यता ध्वनेः ॥ (२७१)

अविनाशात्स एवास्य विनाश इति चेत्कथं ।^६

अन्यो[S^७र्थोन्यस्य ना]शोस्तु काष्ठं कस्मान्न दृश्यते ॥ (२७२)

^१ PVM. ०देव । ^२ SH. स्वज्ञानेनेत्यादिकारिका “यथा दीपोऽव्यथा-
भावे”—इति भेदेन साहित्यदर्पणे तृतीयपरिच्छेदेऽप्युद्धृता ।

^३ अग्नेरर्थान्तरं जातं काष्ठं हि दृष्टं न भवेत् ।—इति भोटभाषान्तरेऽभि-
कं श्लोकादम् । ^४ PVM. अन्योऽर्थोऽन्यस्य ।

त[त्परिग्रहत]^१श्चेन्न तेनानावरणं यतः ।
 विनाशस्य[१]विनाशित्वं स्यादुत्पत्तेस्ततः पुनः ॥ (२७३)
 काष्ठस्य दशनं हन्तृघाते चैत्रापुनर्भवः ।
 यथात्राप्येवमिति चेत् हन्तुर्नामरण्यत्वतः ॥ (२७४)
 [अनन्य]त्वे विनाशस्य स्यान्नाशः [काष्ठमेव तु]^२ ।
 १२३ तस्यासत्त्वाद्हेतुत्वं नातो न्या विद्यते गतिः ॥ (२७५)
 अहेतुत्वेपि नाशस्य नित्यत्वाद् भावनाशयोः ।
 सहभावप्रसङ्गरचेदसतो नित्यता कुतः ॥ (२७६)
 असत्त्वे [५]भावनाशित्वप्रसङ्गोपि न युज्यते ।
 [नाशेन] यस्माद् भावस्य न विनाशनमिष्यते ॥ (२७७)
 [नश्यन् भावो न^३ परापेक्षः तस्य]^४ज्ञापनाय सा ।
 अवस्थाऽहेतुरुक्तास्या भेदमारोप्य चेतसा ॥ (२७८)
 स्वतोपि भावेभावस्य विकल्पश्चेदयं समः ।
 न तस्य किञ्चिद् भवति न भवत्येष केवलं ॥ (२७९)
 भावे शेष विकल्पः स्याद्विषेर्वस्व[नुरोपतः] ।
 न भावो भवतीत्युक्तमभा[वो भवतीति न ॥^५ (२८०)]
 अपेक्षेत परं कार्यं यदि विद्येत किञ्चन ।
 यदकिञ्चित्करं वस्तु किं केनचिदपेक्ष्यते ॥ (२८१)
 एतेनाहेतुकत्वेपि ह्यभूत्वा नाशभावतः ।
 सत्तानाशित्वदोषस्य प्रत्याख्यातं प्रसङ्गनं ॥ (२८२)
 यथा केषाञ्चिदेष्टः प्र[ति घो ज]^६न्मिनां तथा ।
 नाश^७स्वभावो भावानां नानुत्पत्तिमतां यदि ॥ (२८३)
 स्वभावनियमाद्धेतोः स्वभावनियमः फले ।
 नानित्ये रूपभेदोस्ति भेदकानामभावतः ॥ (२८४)
 प्रत्याख्येयाऽत एवेषां सम्बन्धस्यापि नित्यता ।
 स[म्बन्ध]^८दोषैः प्रागुक्तैः शब्दशक्तिश्च दूषिता ॥ (२८५)

^१ PVM. भावः परापेक्षो न ।

^२ PVM. नाशस्वभावो ।

(२ ३.) नव्यमीमांसक (भाट्ट) मत-निरासः

क. अपौरुषेयत्वेऽपि दोषाः

नाऽपौरुषेयमित्येव यथार्थज्ञानसाधनं ।

दृष्टोऽन्यथापि बह्वधादिरदुष्टः पुरुषागता ॥ (२८६)

न ज्ञानहेतुतैव स्यात् तस्मिन्न कृतके मते ।

नित्येभ्यो वस्तुसामर्थ्यात् न च जन्मास्ति कस्यचित् ॥^१ २८७

विकल्पवासनोद्भूताः समारोपितगोचराः ।

जायन्ते बुद्ध्यस्तत्र केवलं नार्थगोचराः ॥ (२८८)

ख. कृतकत्वेऽपि दोषाः

मिथ्यात्वं कृतकेष्वेव दृष्टमित्यकृतं वचः ।

सत्यार्थं व्यतिरेकस्य विरोधिर्व्यापनाद् यदि ॥ (२८९)

12b हेतावसम्भवे (ऽप्यभावात्तत्) तस्यापि शङ्क्यते ।

विरुद्धानाम्पदार्थानामपि व्यापकदर्शनात् ॥ (२९०)

नासत्तासिद्धिरित्युक्तं सर्वतोऽनुपलम्भनात् ।

असिद्धायां सत्तायां संदिग्धा व्यतिरेकिता ॥ (२९१)

अन्वयो व्यतिरेको वा सत्त्वं वा साध्यधर्मिणि ।

तन्निश्चयफलैर्ज्ञानैः सिद्ध्यन्ति यदि साधनं ॥ (२९२)

[यत्र साध्यविपक्षस्य]^२ वर्यते व्यतिरेकिता ।

स एवास्य सपक्षः स्यात् सर्वो हेतुरतो^३ न्वयी ॥ (२९३)

समयत्वे हि मन्त्राणां कस्यचित् कार्यदर्शनं^४ ।

अथापि भावशक्तिः स्यादन्यथाप्यविरोधतः ॥ (२९४)

क्रमस्यार्थान्तरस्वञ्च पूर्वमेव निराकृतं ।

नित्यं तदर्थसिद्धिः स्यादसामर्थ्यमपेक्ष्यते^५ ॥ (२९५)

सर्वस्य साधनं ते स्युर्भावशक्तिर्यदीदृशी ।

ग. नित्यत्वे दोषाः

प्रयोक्तृभेदापेक्षा^६ च नासंस्कार्यस्य युज्यते ॥ (२९६)

^१ PVM. ० रनन्वयी ।

^२ कार्यसाधनं—भो० भा० ।

^३ कर्तुं भेदापेक्षा च—भो० भा० ।

संस्कार्यस्यापि भावस्य वस्तुभेदो हि भेदकः ।
 प्रयोक्तृभेदान्नियमः शक्तौ न, समये भवेत् ॥ (२९७)
 अनाधेयविशेषाणां किङ्कर्माणः प्रयोजकः ।^१
 प्रयोगो यद्यभिव्यक्तिः सा प्रागेव निराकृता ॥ (२९८)
 व्यक्तित्व^२ बुद्धिः सा यस्मात् स फलैर्यदि युज्यते ।
 स्याच्छ्रोतुः फलसंबन्धो वक्ता हि व्यक्तिकारणं ॥ (२९९)
 अनभिव्यक्तशब्दानां करणानां प्रयोजनं ।
 मनोजपो वा व्यर्थः स्याच्छब्दो हि श्रोत्रगोचरः^३ ॥ (३००)
 पारम्पर्येण तज्जत्वात्तद्व्यक्तिः सापि चेन्मतिः ।
 ते तथा स्युस्तद्वर्था चेदसिद्धं कल्पनान्वयात् ॥ (३०१)

घ. समयकारणानुक्तया फलविशेषः

स्वसामान्यस्वभावानामेकभावविवक्षया ।
 उक्तेः समयकारणामधिरोधो न वस्तुनि ॥ (३०२)
 आनुपूर्व्यामसत्त्वां स्वात्सरो रस (इति श्रु)^४तौ ।

ङ. वर्णानुपूर्वचिन्ता

न कार्यभेद इति चेदस्ति सा पुरुषाश्रया ॥ (३०३)
 यो यद्वर्णसमुत्थानज्ञानजाञ्ज्ञानतो ध्वनिः ।
 जायते तदुपाधिः स श्रुत्या समवसीयते ॥ (३०४)
 तज्ज्ञानजनितज्ञानः स श्रुतावपदुश्रुतिः ।
 अपेक्ष्य तत्स्मृतिं पश्चात् [स्मृतिमाधत्त आत्म]^५नि ॥ (३०५)
 इत्येषा पौरुषेयैव तद्वेतुग्राहिचेतसां ।
 कार्यकारणता वर्णं ह्यानुपूर्वीति कथ्यते ॥ (३०६)
 अन्यदेव ततो रूपं तद्वर्णानां पदापदं^६ ।
 कर्तृसंस्कारतो भिन्नं सहितं [कार्यभेद]^७कृत् ॥ (३०७)
 13a सा चानु(पूर्वी वर्णानां वर्तते वा)^८चनाकृता^९ ।
 इच्छा^{१०}ऽविरुद्धसिद्धीनां स्थि(र्)तक्रमविरोधतः ॥ (३०८)

^१ व्यक्ता च—भो० मा० ।

^२ PVM. पदे पदे ।

^३ PVM. तद्वेतुग्राहिचेतसां ।

^४ PVM. श्लोकाद्वनभिदं नोपलभ्यते ।

कार्यकारणतासिद्धेः पुंसां^१ वर्णक्रमस्य च ।
 सर्वो वर्णक्रमः पुंभ्यो दहनेन्धनयुक्तिवत् ॥ (३०९)
 असाधारणता सिद्धा (च पुंसां क्रम)कारिणां ।
 [अतो ज्ञान]प्रभावाभ्यामन्येषां [तदभावतः ॥ (३१०)

च. भ्रातृचिन्ता

येऽपि^२ त]^३न्त्रविदः केचिन्मन्त्रान्कारश्चन कुर्वते ।
 प्रभु^४प्रभावस्तेषां स तदुक्तन्यायवृत्तितः ॥ (३११)
 कृतकाः पौरुषेयाश्च मंत्रा वाच्याः फलेप्सुना ।
 अशक्तिसाधनं पुंसामनेनैव निराकृतं ॥ (३१२)
 बुद्धीन्द्रियोक्तिपुंस्त्वादिसाधनं यत्तु वय्यते ।
 [प्रमाणाभं]^५यथार्थास्ति न हि शेषवतो गतिः ॥ (३१३)
 अर्थोयं नायमर्थो न इति शब्दा वदन्ति न ।
 कल्प्योयमर्थः पुरुषैस्ते च रागादिसंयुताः ॥ (३१४)
 स एकस्तत्त्वविज्ञान्य इति भेदश्च किंकृतः ।
 तद्वत्पुंस्त्वे कथमपि ज्ञानी कश्चित्कथं न वः ॥^६ (३१५)
 यस्य प्रमाण^७संवादि वचनं सोऽर्थविद्यवि ।
 न ह्यत्यन्तपरोक्षेषु प्रमाणस्यास्ति सम्भवः ॥ (३१६)
 यस्य प्रमाणसंवादि वचनं तत्कृतं वचः ।
 स आगम इति प्राप्तं निरर्थाऽपौरुषेयता ॥ (३१७)
 यद्यत्यन्तपरोक्षेऽर्थेऽनागमज्ञानसम्भवः ।
 अतीन्द्रियार्थवित्कश्चिदस्तीत्यभिमतं भवेत् ॥ (३१८)
 स्वयं रागादिमात्रार्थं वेत्ति वेदस्य नान्यतः ।
 न वेदयति वेदोपि वेदार्थस्य कुतो गतिः ॥ (३१९)
 तेनाग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इति श्रुता ।
 छादेच्छ्वर्गमांसमित्येष नार्थ इत्यत्र का प्रमा ॥ (३२०)
 प्रसिद्धो लोक[वा]^८दश्चेत्तत्र कोतीन्द्रियार्थहृक् ।
 अनेकार्थेषु शब्देषु येनार्थोऽयं विवेचितः ॥ (३२१)

^१ PVM. पुंभ्यो ।

^२ PVM. प्रभोः ।

^३ PVM. मन्त्रविदः ।

^४ PVM. प्रमाणमविसम्बादि ।

- स्वर्गोर्विश्यादिशब्दश्च दृष्टोऽरूढार्थवाचकः ।
 शब्दान्तरेषु तादृष्टु तादृश्येवास्तु कल्पना ॥ (३२२)
 13b प्रसिद्धिश्च नृणां वादः प्रमाणं स च^१नेष्यते ।
 ततश्च भूयोर्यगतिः किमेतद् द्विष्टकामित्वं ॥ (३२३)
 अथ प्रसिद्धिमुल्लंघ्य कल्पने न निबन्धनं ।
 प्रसिद्धेरप्रमाणत्वात्तद्ग्रहे किं निबन्धनं ॥ (३२४)
 उत्पादिता प्रसिद्धयैव शङ्का शब्दार्थनिश्चये ।
 यस्माभ्रानार्थवृत्तिस्त्वं शब्दानां तत्र दृश्यते ॥ (३२५)
 अन्यथ[संभवाभावात्]^१ नानाशक्तेः स्वयं ध्वनेः ।
 अवश्यं शङ्कया भाव्यं नियामकमपर्यतां ॥ (३२६)
 एष स्यागुरयं मार्गं इति वक्ष्येति कश्चन ।
 अन्यः स्वयं ब्रवीमीति तयोर्भेदः परीक्ष्यतां ॥ (३२७)
 सर्वत्र योग्यस्यैकार्यद्योतने संभवः^१ कुतः ।
 ज्ञातावातीन्द्रियाः के[न वि]वक्षावचनादृते^१ ॥ (३२८)
 विवक्षानियमे हेतुः सङ्केतस्तत्प्रकाशनः ।
 अपौरुषेये सा नास्ति तस्य सैकार्थता कुतः ॥ (३२९)
 स्वभावनियमेन्यत्र न योग्येत तथा पुनः ।
 सङ्केतश्च निरर्थः स्याद् व्यक्तौ च नियमः कुतः ॥ (३३०)
 यत्र स्वातंत्र्यमिच्छाया नियमो नाम तत्र कः ।
 द्योत[ये]^१त्तेन सङ्केतो नेष्ट्रमेवास्य योग्यतां ॥ (३३१)

—अन्तरस्तोकाः ।

(२ b.) बृद्धमीमांसक (जैमिनि) मतनिरासः

क. वैधेकदेशसंवाचित्वे न सर्वस्य प्रमाणत्वम्

यस्मात्किलेदृशं सत्यं यथाग्निः शीतनोदनः ।

वाक्यं वैदैकदेशत्वादन्यदप्यपरोऽब्रवीत् ॥ (३३२)

रसवत्तुल्यरूपत्वादेकभाण्डे च पाकवत् ।

शेषवद् व्यभिचारित्वात्तिष्ठं न्यायविदेदृशं ॥ (३३३)

^१ PVM. नियमः ।

^१ विवक्षानियमादृते—भो० भा० ।

ख. वेदप्रामाण्यवश्या वैमिनेर्घोष्ठपम्

नित्य[स्य] 'पुंसः कर्तृत्वं नित्यान्भावानतीन्द्रियम् ।

ऐन्द्रियान्विषयं हेतुं भावानां विषयमां स्थितिं ॥ (३३४)

निवृत्तिश्च प्रमाणाभ्यामन्यद्वा व्यस्तगोचरं ।

विरुद्धमागमापेक्षेणानुमानेन वा वदन् ॥ (३३५)

विरोधमसमाधाय शास्त्रार्थं चाप्रदर्श्य सः १

सत्यार्थं प्रतिजानानो जयेद्वाष्ट्यर्थेन ध्वक्कीं ॥ (३३६)

सिद्ध्येत्यप्रमाणं यद्येवमप्रमाणमयेह किं ।

न ह्येकं नास्ति सत्याथ पुरुषे बहुभाषिणि ॥ (३३७)

नार्यं स्वभावः कार्यं वा वस्तूनां वक्तरि ध्वनिः ।

न च तद्व्यतिरिक्तस्य विद्यते(ऽव्यभिचारिता)^२ ॥ (३३८)

प्रवृत्तिर्वाचकानाञ्च वाच्यदृष्टिकृतेति चेत् ।

परस्परविरुद्धार्था कथमेकत्र सा भवेत् ॥ (३३९)

वस्तुभिर्भागमास्तेन कथञ्चिन्नान्तरीयकाः ।

प्रतिपत्तुर्नसि[ध्यन्ति] कुतस्तेभ्यो[ऽन्यनिश्च]यः ॥ (३४०)

1.42 तस्मा[ज्ज तन्निवृत्त्यापि वस्त्व^३भा]^४वः प्रसिध्यति ।

तेनासन्निरचयफलाऽनुपलब्धिर्न सिध्यति ॥०॥ (३४१)

वेदप्रामाण्यं कस्यपिक्वर्तृवादः ज्ञाने धर्मेच्छा जातिवादावलोपः ।

संतापारम्भः पापहानाय चेति ध्वस्तप्रज्ञा(नां प)ञ्च

लिङ्गानि जाह्नये॥प्र॥^५

^१ इति (घ) ध्वक्कीति कीर्तितप्रमाण^२ वार्तिके स्वार्थानु-

माननिवधयपरिच्छेदः ॥ (१) ॥

^१ PVM. भावाभावः ।

^२ PVM. नास्ति ।

^३ प्रमाणवार्तिककारिकायाः स्वार्थानुमानं नाम प्रथमः परिच्छेदः —

द्वितीयः परिच्छेदः

प्रमाणसिद्धिः

१. प्रमाणलक्षणम्

(१) अविसंवादि ज्ञानम्

प्रमाणमविसंवादि ज्ञानम् ; अर्थक्रियास्थितिः ।
अविसंवादनं; शाब्देष्वभिप्रायनिषेधनात् ॥ (१)
वक्तृव्यापारविषयो योर्थो बुद्धौ प्रकाशते ।
प्रामाण्यं तत्र शब्दस्य नार्थतत्त्वनिबन्धनं ॥ (२)
गृहीत[ग्रहणा]भेष्टं साम्बृतं धोप्रमाशता ।
प्रवृत्तेस्तत्प्रधानत्वात् हेयोपादेयवस्तुनि ॥ (३)
विषयाकारभेदाच्च धियोधिगमभेदतः ।
भावादेवास्य तद्भावात् स्वरूपस्य स्वतो गतिः ॥ (४)
प्रामाण्यं व्यवहारेण; शास्त्रं भोहमिवर्तनं ।*

(२) अज्ञातार्थप्रकाशकम्

अज्ञातार्थप्रकाशो वा; स्वरूपाधिगतेः परं ॥ (५)
प्राप्तं सामान्यविज्ञानं; नाविज्ञाते स्वलक्षणम् ।
यज्ज्ञानमित्यभिप्रायात्; स्वलक्षणविचारतः ॥ (६)

(३) भगवतः प्रामाण्यम्

तद्वत्प्रमाणं भगवान् अभूतविनिवृत्तये ।
भूतोक्तिः; साधनार्थेणा ततो युक्ता [प्रमा]*णता ॥०॥ (७)

* VB. तज्ज्ञान ।

(४) ईश्वरादेरप्रामाण्यम्

क. नित्यानित्ययोरप्रमाणता

नित्यं प्रमाणं नैवास्ति प्रामाण्याद्; वस्तुसङ्गतेः ।

ज्ञेयानित्यतया तस्या अधौख्यात् क्रमजन्मनः ॥ (८)

नित्यानुत्पत्तिविश्लेषादपेक्षाया अयोगतः ।

कथञ्चिन्नोपकार्यत्वाद्; अनित्येऽप्यप्रमाणता ॥ (९)

ख. ईश्वरद्वयम्

स्थिति^१प्रवृत्तिसंस्थान^२विशेषार्थक्रियादिषु ।

इष्टसिद्धिरसिद्धिर्वा दृष्टान्ते संशयोऽथवा ॥ (१०)

सिद्धं बाह्यविघ्नानुभावाभावानु^३वृत्तिमत् ।

सन्निवेशादि तत्पुक्तं तस्माद्यदनुमीयते ॥ (११)

वस्तुभेदे प्रसिद्धस्य शब्दसामान्यादभेदिनः ।

14b न युक्ता^४[नुमितिः]^५ पाण्डुरद्व्यादिवद् हुताशने ॥ (१२)

अन्यथा कुम्भकारेण मृष्टिकारस्य कस्यचित् ।

घटादेः करणस्त्रिष्वेद् बल्मीकस्यापि तत्कृतिः ॥ (१३)

साध्येनानुगमात्कार्ये सामान्येनापि साधने ।

सम्बन्धिभेदाद्भेदोक्तिदोषः कार्यसमो मतः ॥ (१४)

[जात्यन्तरे^६ प्रसि^७]^८द्वस्य शब्दसामान्यदर्शनात् ।

न युक्तं साधनं गोत्वाच्छशादीनां^९ विषा^{१०}शवत् ॥ (१५)

विषाणापरतन्त्रत्वान्न शब्दाः संति कुत्र वा^{११} ।

तद्भावादर्थसिद्धौ तु सर्व्व सर्व्वस्य सिध्यति ॥ (१६)

एतेन कापिलादीनामचैतन्यादि^{१२} चिन्तितं ।

अनित्यादेश्च चैतन्य^{१३}मरणात्त्वगपेततः^{१४} ॥ (१७)

वस्तुस्वरूपेऽसिद्धेयं न्यायः सिद्धे^{१५} विशेषणं ।

अबाधकमसिद्धावप्याकाशाश्रयवद् ध्वनेः ॥ (१८)

^१ PS. VB. स्थित्वा । ^२ VB. ०वात् । ^३ VB. जात्युत्तरे प्रसि० ।

^४ PS. PVM. ०त्वाद्वाणादीनां ।

^५ PVM. विषाणिवत् ।

^६ कुत्र न—भो० भा० ।

^७ PH. ०मिच्छेत्यादि ।

^८ PS. त्वगपेततः, VB. त्वगपेततम् ।

^९ PS.VB. सिद्धे ।

- असिद्धावपि शब्दस्य सिद्धे वस्तुनि सिध्यति ।
 श्रौतृत्वस्य यथा बोद्धेनोक्तं मूर्त्या^१दिसाधनं^२ ॥ (१९)
 तस्यैव व्यभिचारादौ शब्देऽप्यव्यभिचारिणि ।
 दोषवत् साधनं ज्ञेयं वस्तुनो वस्तुसिद्धितः ॥ (२०)^३
 यथा तत् कारणं वस्तु तथैव तदकारणं ।
 यदा तत् कारणं केन मतं नेष्टमकारणं ॥ (२१)
 शस्त्रौषधाभिसंबन्धा^४श्चैत्रस्य त्रणरोदहणे ।
 असम्बद्धस्य किं स्थाणोः कारणत्वं न कल्प्यते ॥ (२२)
 स्वभावभेदेन विना व्यापारोपि न युज्यते ।
 नित्यस्याव्यतिरेकित्वात्सामर्थ्यं दुरन्वयं ॥ (२३)
 यस्य सत्त्वे^५ भवत्येव यत्तेभ्योन्यस्य (कल्प)णे^६ ॥ (२४)
 तद्धेतुत्वेन सर्वत्र हेतुनामनवस्थितिः^७ ॥ (२४)
 स्वभावपरिणामेन हेतुरङ्कुरजन्मनि ।
 भूम्यादिस्तस्य संस्कारे तद्विशेषस्य दर्शनात् ॥ (२५)
 यथा^८ विशेषेण विना विषयेन्द्रियसंहतिः ।
 १५३ बुद्धेर्हेतुस्तथेदं^९ [अचेन्न तत्रा]^{१०}पि विशेषतः ॥ (२६)
 पृथक् पृथग्गशक्तानां स्वभावातिशयेऽसति^{११} ।
 संहतावप्यसामर्थ्यं स्यात्सिद्धोतिशक्तदा^{१२} ॥ (२७)
 तस्मात्पृथग्गशक्तेषु येषु संभाव्यते गुणः ।
 संहतौ हेतुता तेषां नेश्वरादेरभेदतः ॥ (२८)

^१ VB. मूर्त्यादि ।

^२ गमनात्प्राणिमत्त्वाच्च गजः शृङ्गीति साधनम् ।

अस्य शब्दस्य वाच्यं हि प्रतिद्वधा युक्त्यसम्मतम् ॥

अधिकेयं कारिका भोटभाषायाम् ।

^३ PS. PVM. येषु सत्सु । ^४ PS. कल्पने ।

^५ VB. येषु सत्सु ० स्य कल्पने । ० त्वेन हेतूनां सर्वेषामन ० ।

^६ यदि—भौ० भा० । ^७ PS. VB. सन्तानातिशये सति ।

^८ PVM. VB. ० सततः ।

२. भगवान् प्रमाणम्

(१) ज्ञानवत्त्वात्

प्रामाण्यञ्च परो[क्षा]र्थज्ञानं तत्साधनस्य च ।

(अभावाभ्यास्यनुष्ठान)^१मिति केचित्प्रचक्षते ॥ (२९)

ज्ञानवान् मृश्यते^२ कश्चित्तदुक्तप्रतिपत्तये ।

अज्ञोपदेशकरणे विप्रलम्भनशङ्किभिः ॥ (३०)

तस्मादनुष्ठेयगतं ज्ञानमस्य विचार्यतां ।

कीटसंख्यापरिज्ञाने तस्य नाक्षोपि^३ युज्यते ॥ (३१)

(२) हेयोपादेयवेदकत्वात् न तु सर्ववेदकत्वात्

हेयोपादेयत[त्त्वस्य]^४ साभ्युपायस्य वेदकः^५ ।

यः प्रमाणमसाविष्टो न तु सर्वस्य वेदकः ॥ (३२)

दूरं पर्यतु वा मा वा तत्त्वमिष्टन्तु पश्यतु ।

प्रमाणं दूरदर्शी चेदेहि गृध्रानुपास्महे^६ ॥ (३३)

(३) कारुणिकत्वात् भगवान् प्रमाणम्

क. जन्मान्तरसिद्धिः

साधनं करुणाभ्यासात् सा बुद्धेर्देहसंश्रयात् ।

असिद्धा^७भ्या^८स इति चेन्नाश्रयप्रतिषेधतः ॥ (३४)

(क) सूतचैतन्यमतनिरासः

प्राणापानेन्द्रियधियां देहादेव न केवलात् ।

^९स्वजातिनिरपेक्षायां जन्म जन्मपरिग्रहे ॥ (३५)

अतिप्रसंगाद् यद्^{१०} दृष्टं प्रतिसन्धानशक्तिमत् ।

किमासीत्तस्य यन्नास्ति पश्चाद्येन न सन्धिमतः^{११} ॥ (३६)

न स कश्चित्पृथिव्यादेरंशो यत्र न जन्तवः ।

संस्वेदजाया जायन्ते सर्व्व बीजात्मकं ततः ॥ (३७)

^१ PVM. मृश्यते ।

^२ PS. PVM. VB. तस्य नः स्तोपः; NR. (पृष्ठे ८१) ।

^३ VB. हान्युपायस्य वेदकः ।

^४ VB. चेवेत० ।

^५ PVM. असिद्धो० । ^६ PVM. सजाति० । ^७ PS. यद्य ।

तत् स्वजात्यनपेक्षाणामक्षादीनां समुद्भवे ।
परिणामो यथैकस्य स्यात्सर्वस्याविशेषतः ॥ (३८)

(ख) विद्यानसिद्धिः

- प्रत्येकमुपधा[ते पि] नेन्द्रिया[णां]^१ मनोमतेः ।
वपधातोस्ति; भङ्गस्यास्तेषां भङ्गश्च दृश्यते ॥ (३९)
तस्याः^१ स्थित्याश्रयो बुद्धेर्बुद्धिमेव समाश्रितः ।
कश्चिन्निमित्तमक्षाणां तस्मादक्षाणि बुद्धितः ॥ (४०)
यादृश्याक्षेपिका सासीत् पश्चादप्यस्तु तादृशी ।
15b [तज्ज्ञानै]^१रूपकार्यत्वादुक्तं कायाश्रितं मनः ॥ (४१)
यद्यप्यक्षौर्विना बुद्धिर्न तान्यपि तथा विना ।
तथाप्यन्योन्यहेतुत्वं ततोप्यन्योन्यहेतुके ॥ (४२)
नाक्रमात् कमिणोऽभावो^२ नाप्यपेक्षाऽविशेषिणः ।
क्रमाद् भवन्ती धीः कायात् क्रमं तस्यापि शंसति ॥ (४३)
प्रतिक्षणं न [पूर्वस्य]^३ पूर्वः पूर्वः क्षणो भवेत् ।
तस्य हेतुरतो हेतुर्दृष्ट एवास्तु सर्वदा ॥ (४४)
चित्तान्तरस्य सन्धाने को विरोधोऽन्त्यचेतसः ।
तद्वदप्यर्हत्तश्चित्तं^४ असन्धानं कुतो मत् ॥ (४५)
असिद्धार्थः प्रमाणेन किं सिद्धान्तोऽनुगम्यते ।
हेतोर्वैकल्यतस्तस्मात्^५ किं तदेवात्र नोदितं ॥ (४६)
तद्धीवद् ग्रहणप्राप्तेर्मनोज्ञानं न सेन्द्रियात् ।
ज्ञानोत्पादनसामर्थ्यभेदान्न सकलादपि ॥ (४७)
अचेतनत्वान्नान्यस्माद्धेतुत्वभेदात्सहस्रिषिः ।
अक्षवद्रूपरसवदर्थद्वारेण विक्रिया ॥ (४८)
सत्तोपकारिणी यस्य नित्यं तदनुबन्धतः ।
स हेतुः सप्तमी तस्मादुत्पादादिति बोध्यते ॥ (४९)
अस्तूपकारको वापि कदाचिच्चित्तसन्ततेः ।
बहुधाविषद् घटादीनां विनिवृत्तिर्न तावता ॥ (५०)

^१ PS. तन्नेत् । PVM. तस्मात् ।

^२ PVM. नावो ।

^३ PS. PVM. ० मपूर्वस्य । ^४ PS. तद्वाप्य ० । ^५ VB. PVM. ० तन्नेत् ।

- अनिवृत्तिप्रसङ्गाच्च^१ देहे तिष्ठति चे[त]“सः ।
 तद्भावभावाद्द्वयत्वात्प्राणापानौ ततो न तत् ॥ (५१)
 प्रेरणाकर्षणे वायोः प्रयत्नेन विना कुतः ।
 निर्हासातिशयापत्तिर्निर्हासातिशयात्तयोः ॥ (५२)
 तुल्यः प्रसङ्गोपि तयोर्न तुल्यं चित्तकारणे ।
 स्थित्यावेधक[मन्यव]^२ यतः कारणमिष्यते ॥ (५३)
 न दोषैर्विगुणो देहो हेतुर्व्वर्त्वादिषद् यदि ।
 मृते शमीकृते^३ दोषे पुनरुज्जीवनं भवेत् ॥ (५४)
 निवृत्तेऽप्यनले काष्ठविकाराविनिवृत्तिवत् ।
 तस्याऽनिवृत्तिरिति चेन्न चिकित्साप्रयोगतः ॥ (५५)
 [अ]“पुनर्भावतः किंचिद्विकारजननं कथित् ।
 किंचिद्विपर्ययादग्निर्यथा काष्ठसुवर्णयोः ॥ (५६)
 आद्यस्याल्पोप्यसन्तापः^४ प्रत्यानेयस्तु यत्कृतः ।
 विकारः स्यात्पुनर्भावः तस्य हेन्नि स्वरत्नव[त्] ॥ (५७)
 16a दुर्लभत्वात् समाधातुरसाध्यं किञ्चिदीरितं ।
 आयुःक्षयाद्वा दोषे तु^५ केवले नास्त्यसाध्यता ॥ (५८)
 मृते विषादिसंहारात्तदंशच्छेदतोपि वा ।
 विकारहेतोर्विगमे स नोच्छ्वसिति किं पुनः ॥ (५९)
 उपादानाविकारेण नोपादेयस्य विक्रिया ।
 [कर्तुं शक्याऽविका]^६रेण मृदः कुण्डादिनो यथा ॥ (६०)
 अविकृत्य हि यद्वस्तु यः पदार्थो विकार्यते ।
 उपादानं न तत्तस्य युक्तं गोगवयादिवत् ॥ (६१)
 चेतःशरीरयोरेव तद्धेतोः कार्यजन्मनः ।
 सहकारात् सहस्थानमप्रिताम्रद्रवत्ववत् ॥ (६२)
 अना[श्रयात्सद]^७सतोर्भाश्रयः स्थितिकारणं ।
 सतरचेदाश्रयो नास्याः स्थातुरव्यतिरेकतः ॥ (६३)

^१ PS. अप्रवृत्तिः ।^२ PS.VB. समीकृते ।^३ VB. ० स्थान्योप्यसंहार्यः । PVM. ० प्यसंहार्यः ।^४ VB. ० दोषेण ।

- व्यतिरेके तु^१ तद्वस्तुस्तेन भावस्य किं कृतं ।
 अविनाशप्रसङ्गः स नाशहेतोर्मतो यदि ॥ (६४)
 तुल्यः प्रसङ्गस्तत्रापि; किम्पुनः स्थितिहेतुना ।
 [अना^२श] कागमात् स्थानं ततश्चेद्वस्तुधर्मता ॥ (६५)
 नाशस्य; सत्यबाधोसाविति किं स्थितिहेतुना ।
 यथा जलादेराधार इति चेतुल्यमत्र च ॥ (६६)
 प्रतिक्षणविनाशो हि भावानां भावसन्ततेः ।
 तथोत्पत्तेः सहेतुत्वादाश्रयोऽयुक्त[मन्य]^३था ॥ (६७)
 स्यादाधारो जलादीनां गमनप्रतिबन्धतः ।
 अगतीनां किमाधारैर्गुणसामान्यकर्मणां ॥ (६८)
 एतेन समवायश्च समवायि च कारणं ।
 व्यवस्थितत्वं जात्यादेर्निरस्तमनपाश्रयात् ॥ (६९)
 परतो भावनाशश्चेत्तस्य किं स्थिति[हि]तुना ।^४
 स विनश्येद्विनाष्यन्त्यैर्न^५ शक्ताः स्थितिहेतवः ॥ (७०)
 स्थितिमान्साश्रयः^६ सर्वः सर्वोत्पत्तौ च साश्रयः^७ ।
 तस्मात् सर्वस्य भावस्य न विनाशः कथञ्चन^८ ॥ (७१)
 16b स्वयं विनश्वरात्मा चेत् त[स्य]^९ कः स्थापकः परः ।
^{१०}स्वयं न नश्वरात्मा चेत्तस्य कः स्थापकः परः ॥ (७२)
 बुद्धिब्रह्मापारभेदेन निर्द्वासातिशयावपि ।
 प्रज्ञादेर्भवतो देहनिर्द्वासातिशयैर्बिना^{११} ॥ (७३)
 इदं वीपप्रभादीनामाश्रितानां न विद्यते ।^{१२}
 स्यात्ततोपि विशेषोस्य न चित्तेऽनुपकारिणि ॥ (७४)
 रागादिवृद्धिः पुष्ट्यादेः [कदा]चित् सुखदुःखजा ।
 तयोश्च धातुसाम्यादेरन्तरर्थस्य सन्निधेः ॥ (७५)
 एतेन सन्निपातादेः स्मृतिभ्रंशादयो गताः ।
 विकारयति धीरेव ह्यन्तरर्थविशेषजा ॥ (७६)

^१ VB.PVM. ०रेकेपि ।^२ PVM. आनाश० ।^३ PVM. ०न्यैरशक्ताः । ^४ PS. स्थितिमात्सा० ; PVM. स्थिमाज्ञाश्र० ।^५ PS. वसंश्रयः ।^६ VB.PVM. कदाचन ।^७ PS.VB. ।^८ VB.PVM. ०यौ विना ।

शार्दूलशोणितादीनां सन्तानातिशये क्वचित् ।
 मोहादयः सम्भवन्ति श्रवणेक्ष्णतो यथा ॥ (७७)
 तस्माद्य^१स्यैव संस्कारं नियमेनानुवर्तते ।
 तन्त्रान्तरीयकं चित्तमतश्चित्तसमाश्रितं ॥ (७८)
 यथा श्रुतादिसंस्कारः कृताश्रयणचेतसि^२ ।
 कालेन व्यज्यते [S]भेदात् स्यादेहेपि ततो [गुणः] ॥^३ (७९)

(ग) पूर्वजन्मपरिग्रहः

अनन्यसत्त्वनेयस्य^४ हीनस्थानपरिग्रहः ।
 आत्मस्नेहवतो दुःखसुखस्यागातिवाञ्छया ॥ (८०)
 दुःखे विपर्यासमतिः तृष्णा चाबन्धकारणं^५ ।
 जन्मिनो यस्य ते न सो न स जन्माधिगच्छति ॥ (८१)
 गत्यागती न [दृष्टे]^६ चेदिन्द्रियाणामपाटवात् ।
 अदृष्टिर्मन्दनेत्रस्य तनुधूमागतिर्यथा ॥ (८२)
 तनुत्वान्मूर्त्तमपि तु किञ्चित् कचिदसक्तिमत्^७ ।
 जलवत् सूतवद्धेग्नि नादृष्टेर^८सदेव वा ॥ (८३)

(अवधिनिरासः)

पाण्यादिकम्पे सर्व्वस्य^९ जन्मप्राप्तेर्विरोधिनः^{१०} ।
 एकत्र^{११} कर्मणोऽयोगात् स्यात् पृथक् सिद्धिरन्यथा ॥ (८४)
 एकस्य चावृत्तौ सर्व्वस्यावृत्तिः स्यादनावृत्तौ ।
 दृश्येते रक्ते चैकस्मिन् रागोऽरक्तस्य बाऽगतिः ॥ (८५)
 नास्त्येक^{१२}[समुदायोऽस्मा]दनेकत्वेपि पूर्व्ववत् ।
 अविशेषादगुत्वाच्च न गतिश्चेन्न सिध्यति ॥ (८६)
 अविशेषो, विशिष्टानामैन्द्रिय^{१३}त्वमतोऽनगुः ।
 एतेनावरणादीनामभावश्च निराकृतः ॥ (८७)

^१ PVM. तस्मात् स्वस्यैव ।

^२ PS. ० कृतचेतसि चेतसि । VB. ० कृतचेतसि चेतसि ।

^३ PS. अनन्यनेयस ० ।

^४ PS. VB. तृष्णा चाबन्ध ० ।

^५ PS. VB. ० शक्ति ० ।

^६ PVM. नादृष्टेनासदेव ।

^७ PS. VB. PVM. ० विकम्पे सर्व्वस्य कम्पप्रा ० ।

^८ PVM. एकस्मिन् ।

^९ VB. ० मिन्द्रियत्व ।

- कथं वा शूत^१ हेमादिमिश्रं तप्तोपलादिकं^२ ।
 दृश्य[मः पृथग्शक्तानामक्षादीनां गतिः]^३ कथं ॥ (८८)
 संयोगाच्चेत् समानोत्र प्रसङ्गो हेमशूत^४योः ।
 दृश्यः संयोग इति चेत् कुतोऽदृष्टाशये^५ गतिः ॥ (८९)
 रसरूपादियोगश्च विरुद्ध^६ उपचारतः ।
 इष्टश्चेद् बुद्धिभेदोस्तु पंक्तिर्दीर्घेति वा कथं ॥ (९०)
 संख्यासं[योगकर्मा]देरपि तद्वत्स्वरूपतः ।
 अभिलाषाच्च^७ भेदेन रूपं बुद्धौ न भासते ॥ (९१)
 शब्दज्ञाने विकल्पेन वस्तुभेदानुसारिणा ।
 गुणादिष्विव कल्प्यार्थे नष्टाजातेषु वा यथा ॥ (९२)
 भूतो वसुपचारोत्र स इष्टो यन्नि[बन्ध]^८नः ।
 स एव सर्व्वभावेषु हेतुः किं नेष्यते तयोः ॥ (९३)
 उपचारो न सर्व्वत्र यदि भिन्नविशेषणं ।
 मुख्यमित्येव च कुतोऽभिन्नेऽभिन्नार्थेति चेत् ॥ (९४)
 अनर्थान्तरहेतुत्वेऽप्यपर्यायाः सितादिषु ।^९
 संख्यादियोगिनः शब्दास्तत्राप्यर्थान्तरं यदि ॥ (९५)
 गुणद्रव्याविशेषः स्याद्विज्ञो व्यावृत्तिभेदतः ।
 स्यादनर्थान्तरार्थत्वेऽप्यकर्माद्रव्यशब्दवत् ॥ (९६)
 व्यतिरेकोव यच्चापि सूच्यते भाववाचिभिः ।
 संख्यादि^{१०}तद्वत्तः शब्दैस्तद्वर्मान्तरभेदकं ॥ (९७)
 श्रुतिस्तस्मात्रजिज्ञासोरनाक्षिप्ताखिलापरा^{११} ।
 भिन्नं धर्म्ममिवाचष्टे योगोऽङ्गुल्या इति क्वचित् ॥ (९८)
 युक्ताङ्गुलीति सर्व्वेषां आक्षेपाद्वर्म्ममिवाचिनो ।^{१२}
 17b ख्यातैकार्थाभिधानेपि तथा विहितसंस्थितिः ॥ (९९)
 रूपादिशक्तिभेदानामनाक्षेपेण वर्त्तते ।
 तत्समानफला[ऽ]हेतुव्यवच्छेदे घटश्रुतिः ॥ (१००)

^१ PS. VB. शूत ।^२ PS. VB. ० लादि वा ।^३ PVM. ० दृश्या ० ।^४ PVM. संयोग ।^५ VB. ० लापार्थ ।^६ VB. ० सोर्न वा क्षिप्ता ० ।

अतो न रूपं घट इत्येकाधिकरणा श्रुतिः ।
 भेदश्चायमतो जातिसमुदायाभिधानयोः^१ ॥^१ (१०१)
 रूपा[ह]यो घटस्येति तत्सामान्योपसर्जनाः ।
 तच्छक्तिभेदाः ख्याप्यन्ते वाच्योन्वयोपि दिशाऽनया ॥ (१०२)

(प) विज्ञानं कारणम्

हेतुत्वे^२ च समस्तानामेकाङ्गविकलेपि न ।
 प्रत्येकमपि सामर्थ्यं युगपद् बहुसम्भवः ॥ (१०३)
 नानेकत्वस्य तुल्यत्वात्प्राणापानौ^३ नियामकौ ।
 एकत्वेपि बहुव्यक्तिस्तद्देतोर्भित्यसन्निधेः ॥ (१०४)
 नानेकहेतुरिति चेन्नाविशेषात्क्रमादपि ।
 नैकप्रायेष्यनेकार्थग्रहणान्नियमस्ततः ॥ (१०५)
 एकवानेकविज्ञाने बुद्ध्या^४स्तु सकृदेव तत् ।
 अविरोधात् ; क्रमेणापि मामूतद्विशेषतः ॥^५ (१०६)
 बहवः क्षणिकाः प्राणा अस्वजातीयकालिकाः ।
 तादृशमेव चित्तानां कल्प्यन्ते यदि कारणं ॥ (१०७)
 क्रमवन्तः कथं ते स्युः^६ क्रमवद्देतुना विना ।
 पूर्वस्वजा^७ति हेतुत्वे न स्यादाद्यस्य सम्भवः ॥ (१०८)
 तद्देतुस्तादृशो नास्ति सति वानेकता भ्रुवं ।
 प्राणानां भिन्नदेशत्वात् सकृज्जन्मधियामतः ॥ (१०९)
 यथेककालिकोऽनेकोप्येकचैतन्यकारणं ।
 एकस्यापि न [वैकल्ये] ^८स्यान्मन्दस्वसितादिषु ॥ (११०)
 अथ हेतुर्यथाभावं ज्ञानेपि स्याद्विशिष्टता ।
 न हि तत्तस्य कार्यं यद्यस्य भेदान्न भिद्यते ॥ (१११)
 विज्ञानं शक्तिनियमादेकमेकस्य कारणं ।
 अन्यार्थासक्तिविगुणे ज्ञाने नार्था[न्तर]^९ग्रहात् ॥^{१०} (११२)
 १४२ शरीरात् सकृदुत्पन्ना धीः स्वजात्या नियम्यते ।
 परतरचेत् समर्थस्य देहस्य विरतिः कुतः ॥ (११३)

^१ PVM. भेदोपमीदृशो ०भिधायिनोः ।

^२ PVM. हेतुत्वं ।

^३ बुद्ध्या तु—भौ० भा० ।

^४ VA. तेभ्यः ।

^५ PVM. ०राग्रहात् ।

(क) कर्मसिद्धिः

अनाश्रयान्निवृत्ते^१ स्याच्छरीरे चेतसः स्थितिः ।
 केवलस्येति चेच्चित्तसन्तानं स्थितिकारणं ॥ (११४)
 तद्वेतुवृत्तिलाभाय नाङ्गतां यदि गच्छति ।
 हेतुर्देहान्तरोत्पत्तौ^२ पञ्चायतनमैहिकं ॥ (११५)
 तदङ्गभावहेतुत्वनिषेधेनुपलम्भनं ।
 अनिश्चयकरं प्रोक्तं इन्द्रियाद्यपि शेषवत् ॥ (११६)
 दृष्टा च शक्तिः पूर्वेषामिन्द्रियाणां स्वजातिषु ।
 विकारदर्शनात्सिद्धं अपरापरजन्म च ॥ (११७)
 शरीराद्यदि^३ तज्जन्म प्रसङ्गः पूर्ववद्भवेत् ।
 चित्ताच्चेत्तत एवास्तु जन्म देहान्तरस्य च ॥ (११८)
 तस्मान्न हेतुवैकल्यात् सव्वेषामन्त्यचेतसां ।
 असन्धिरीदृशं तेन शेषवत् साधनं मतं ॥ (११९)

ख. गुणः कृष्णान्यासः

अभ्यासेन विशेषेपि लङ्घनो[इ]^४ कृतापवत् ।
 स्वभावान्तिक्रमो माभूदिति चेदाहितः स चेत् ॥ (१२०)
 पुनर्यत्रमपेक्षेत यदि स्याद्वास्थिराश्रयः ।
 विशेषो नैव वर्द्धेत^५ स्वभावश्च न तादृशः ॥ (१२१)
 तत्रोपयुक्तशक्तीनां विशेषानु[त्त]^६ 'रान्' प्रति ।
 साधनानामसामर्थ्यान्नित्यश्चानाश्रयस्थितेः ॥ (१२२)
 विशेषस्यास्वभावत्वाद् बृद्धावप्याहितो यदा^७ ।
 नापेक्ष्येत^८ पुनर्यत्र यन्नोन्यः स्याद्विशेषकृत् ॥ (१२३)
 काष्ठपारव^९ हेमा[दि]^{१०} रम्यादेरिव चेतसि ।
 अभ्यासजाः प्रवर्तन्ते स्वरसेन कृपादयः ॥ (१२४)
 तस्मात् स चैषा^{११} मुत्पन्नः स्वभावो जायते गुणः ।
 तदुत्तरोत्तरो यन्नो विशेषस्य विधायकः ॥ (१२५)

^१ PS. अनाश्रयश्रवणं ।

^२ VA. वर्द्धेत ।

^३ VA. PVM. नापेक्षेत ।

^४ PS. PVM. VA. तेषां ।

^५ PS. तेन देहान्तरप्राप्ती ।

^६ PS. यदि ।

^७ VA. ° पारवत् ।

- 18b यस्माच्च तुल्यजा[ती]^१यपूर्वबीजप्रवृद्धयः ।
 कृपादिवृद्धयस्तासां सत्य[ि]भ्या^२से कुतः स्थितिः ॥ (१२६)
 न चैवं लङ्घनादेव लङ्घनं बलयत्नयोः ।
 तद्धेतव्योः स्थितशक्तित्वाल्लङ्घनस्य स्थितात्मता ॥ (१२७)
 तस्यादौ देहवैगुण्यात् पश्चाद्व[द]^३विलङ्घनं ।
 शनैर्यत्नेन वैगुण्ये निरस्ते स्वबले स्थितिः ॥ (१२८)
 कृपा स्वबीजप्रभवा स्वबीजप्रभवैर्ज्ञेयं चेत् ।
 विपक्षैर्वाध्यते चित्ते प्रयात्यत्यन्तसात्मता^४ ॥ (१२९)
 तथा हि मूलमभ्यासः पूर्वः पूर्वः परस्य^५ तु ।
 कृपावैराग्यबोधादेश्चित्तधर्मस्य पाटवे । (१३०)
 कृपात्मकत्वमभ्यासाद् घृणा वैराग्यरागवत्^६ ॥
 [निष्पन्नकरुणोत्कर्षपरदुःखक्षमेरितः ॥१३१]
 (४) शास्तृत्वाद् भयवान् प्रमाणम्
 (शाधतुल्यवाक्यान्तरम्)
 दयावान् दुःखहानार्थमुपायेष्वभियुज्यते ।
 परोक्षोपेयतद्धेतोस्तदाख्यानं हि दुष्करं ॥ (१३२)
 युक्त्यागमाभ्याम्बिमृशन् दुःखहेतुम्परीक्षते ।
 तस्यानित्यादिरूपं च दुः(ः)खस्यैव विशेषणैः ॥ (१३३)
 यतस्तथा स्थिते हेतौ निवृत्तिर्ज्ञेयं पश्यति ।
 फलस्य हेतोर्हानार्थं तद्विपक्षं परीक्षते ॥ (१३४)
 साध्यते तद्विपक्षो हि 'हेतो रूपावबोधतः ।
 आत्मात्मीयप्रवृद्धतः स्नेहः संस्कारगोचरः । (१३५)
 हेतुर्विरोधि नैरात्म्यदर्शनं तस्य बाधकं ।
 बहुशो बहुधोपायं कालेन बहुनास्य^७ च ॥ (१३६)
 [गच्छन्त्यभ्यस्यतस्तत्र]^८ गुणदोषाः प्रकाशतां ।
 बुद्धेरच पाटवाद्वेतोर्व्यासनातः प्रहीयते ॥ (१३७)
 परार्थवृत्तेः खण्णादेर्विशेषोऽयं महामुनेः ।
 उपायाभ्यास एवायं तावर्थाच्छासनं मत्तं ॥ (१३८)

^१ PVM. सत्यभ्यासे ।^२ प्रयाति तदात्मताम्—भो० भा० ।^३ PS. वैराग्यरागः ।^४ PS. बहुवा० ।

19a [निष्पत्तेः^१ प्रथमम्भावा]द्देतुरुक्तमिदं द्वयं ।

(५) सुगतत्वात् भगवान् प्रमाणम्
हेतोः प्रहाणं त्रिगुणं सुगतस्त्वमनिश्चयात् ॥ (१३९)
दुःखस्य शस्त्रशैराल्पदृष्टेः^२ युक्तितोपि वा ।
पुनरावृत्तिरित्युक्तौ जन्मदोषसमुद्भवौ ॥ (१४०)
आत्मदर्शनबीजस्य हानादपुनरागमः ।
तद्भूतमिमात्म[तयाऽशेषमक्लेशः]^३संक्रमः^४ ॥ (१४१)
कायवागबुद्धिवैगुण्यं मार्गोक्त्यपद्रुतापि वा ।
अशेषहानमभ्यासादुक्त्यादेर्दोषसंचयः ॥ (१४२)
नेत्येके व्यतिरेकोऽस्य संदिग्धो^५ व्यभिचार्यतः ।
अक्षयित्वं च दोषाणां नित्यत्वादनुपायतः ॥ (१४३)
[उपायस]यापरिज्ञानादपि वा परिकल्पयेत् ।
हेतुमत्त्वाद्विरुद्धस्य^६ हेतोरभ्यासतः क्षयात् । (१४४)
हेतुस्वभावज्ञानेन तज्ज्ञानमपि साध्यते ॥०॥

(६) तावित्वात् भगवान् प्रमाणम्
तायः स्वदृष्टमार्गोक्तिर्वैफल्यद्वक्ति नानृतं ॥ (१४५)
द्यालुत्वात्परार्थञ्च सर्वारम्भ[मि]योगतः ।

क. तायः चतुःसत्यप्रकाशनम्

तस्मात्^७ प्रमाणं तायो वा चतुःसत्यप्रकाशनं ॥ (१४६)

ख. अत्वारि मार्यसत्त्वानि

(क) दुःखसत्यम्

३. संसारिणः स्वर्गाय दुःखम्

दुःखं संसारिणः स्कन्धा रागादेः पाटवेक्षणात् ।

अभ्यासान्न यदृच्छातोऽहेतोर्जन्मविरोधतः ॥ (१४७)

६. रागादीनां वातादिदोषजन्यविरासः

व्यभिचारान्न वातादिधर्म्मः प्रकृतिसंकरात् ।^८

अदोषश्च तदन्योपि धर्म्मः किं तस्य नेक्ष्यते ॥ (१४८)

^१ PS.VA. स्तद् ।

^२ PS.VA. निर्जरं । PVM. ०निज्वरं ।

^३ VA. संदिग्धा ।

^४ VA. निपसस्य ।

^५ VA. ततः ।

- न सर्वधर्मः सर्वेषां समरागप्रसङ्गात् ।
 रूपादिवददोषश्चेतुल्यं तत्रापि चोदनं ॥ (१४९)
 आधिपत्यं विशिष्टानां यदि तत्र न कर्मणां ।
 विशेषेपि च दोषाणां [मवि]^१ शेषादसिद्धता ॥ (१५०)
 न विकाराद्विकारेण सर्वेषां न च सर्वजाः ।
 कारणे वर्द्धमाने च कार्यहानिर्न युज्यते ॥ (१५१)
 तापादिष्विव रागादेर्विकारोपि सुखादिजः ।
 वैषम्येन दुःखेन रागस्यानुद्भवो यदि ॥ (१५२)
 19b वाच्यं केन ('ोद्भवः' साम्या^२ न्मदबुद्धिः स्मरस्ततः ।
 रागी विषमदोषोपि दृष्टः साम्येपि नापरः ॥ (१५३)
 क्षयादिनिच्छतो^३ 'प्यन्ये नैकस्त्रोनिवतो' मदः ।
 तेनैकस्यां न हीच्छुः^४ स्यात् अङ्गरूपाद्यपीति चेत् ॥ (१५४)
 न सर्वेषामनेकान्तात्त्र चाप्यनियतो भवेत् ।
 अगुणग्राहिणो [पि]^५ स्यादङ्गं सोपि गुणग्रहः ॥ (१५५)
 यदि सर्वो गुणग्राही स्याद्धेतोरविशेषतः ।
 यदवस्थो मतो रागी न द्वेषी स्याच्च तादृशः ॥ (१५६)
 तयोरसमरूपत्वाभ्रियमश्चात्र नेक्ष्यते ।
 न^६ जातिवासनाभेदप्रतिषेद्धप्रवृत्तयः ॥ (१५७)
 यस्य रागादयस्तस्य नैते दोषाः प्रसजिनः ।

c. एगादीनां भूतधर्मत्वमिरातः

- एतेन भूतधर्मत्वं निषिद्धं, निश्चयस्य च ॥ (१५८)
 निषेधान्न प्रुथिव्यादिनिधिता घवलादयः ।
 तदुपादाय शब्दश्च हेत्वर्थः^७ स्वाश्रयेण च ॥ (१५९)
 अविनिर्भागवर्तित्वाद्वापादेराश्रयेपि वा^८ ।
 मदादिशक्तेरिव चेद्विनिर्भागो न वस्तुनः ॥ (१६०)

^१ PS. स त्या० ।

^२ PS. VA. ०दसूक्ष्मतो ।

^३ PS. ०स्त्रीनियमो ।

^४ PS. VA. PVM. वीक्षः ।

^५ VA. स्व; PVM. स. ।

^६ PS. हेतुतः ।

^७ VA. त्वादाश्रयोऽप्युक्तमन्यथा । PVM. ०राश्रयो० ।

शक्तिरर्थान्तरं वस्तु नश्येन्नाश्रितमाश्रये ।
 तिष्ठत्यविकले याति तत्तुल्यञ्चेन्न भेदतः ॥ (१६१)
 भूतचेतनयोर्मिन्नप्रतिभासावि^१बोधतः ।
 अ^२विकारश्च कायस्य तुल्यरूपं भवेन्मनः ॥ (१६२)
 रूपादिव^३द्विकल्पस्य कैवाच परतन्त्रता ।
 अनपेक्ष्य यदा कार्यं वासनाबोधकारणं ॥ (१६३)
 ज्ञानं स्यात्कस्यचित्किञ्चित्कुतरिच^४त्तेन किञ्चन ।
 अविज्ञानस्य विज्ञानानुपादानाच्च सिद्ध्यति ॥ (१६४)
 विज्ञानशक्तिसम्बन्धादिष्टञ्चेत्सर्व^५[व]स्तुनः ।
 एतच्छ्रुत्वा^६[? त्सां]ख्यपशोः कोन्यः सलज्जो वक्तुमोहते ॥ (१६५)
 अदृष्टपूर्वमस्तीति तृणामे करिणां शतं ।^७
 यद्रूपं दृश्यतां यातं तद्रूपं प्राक् न दृश्यते ॥ (१६६)
 शतधा विप्रकीर्णोपि हेतौ तद्विद्यते कथं ।
 [रागाद्यनिय]^८भोऽपूर्वप्रादुर्भावे प्रसज्यते ॥ (१६७)
 भूतार्थता^९ऽनतिक्रान्ते[ः]सर्वो रागादिमान् यदि ।
 सर्वः समानरागः स्याद् भूतातिशयतो न चेत् ॥ (१६८)
 भूतानां प्राणितो^{१०} भेदेप्यर्थं भेदो यदाश्रयः ।
 २०८ तन्निर्हास[तिशयवत्तद्भावात्] तानि ह्रापयेत् ॥ (१६९)
 न चेद्भेदेपि रागादिहेतुतुल्यात्मताक्षयः ।
 सर्वत्र रागः सदृशः स्याद्भेतोस्तदृशात्मनः^{११} ॥ (१७०)
 न हि गोप्रत्ययस्यास्ति समानात्मभुवः कचित् ।
 तारतम्यं पृथिव्यादौ प्राणितादेरिहापि वा ॥ (१७१)
 औष्ण्यस्य तारतम्येपि नानुष्णोष्णिः क[दाचन] ।
 (तथेहापी)^{१२}ति चेन्नाग्नेरौष्णवाद् भेदनिषेधतः ॥ (१७२)
 तारतम्यानुभविनो यस्यान्यस्य सतो गुणाः ।
 ते कचित्प्रतिहन्यन्ते तद्भेदे धबलादिवत् ॥ (१७३)

^१ PVM. ०बोधतः ।^२ PVM. आविकारञ्च ।^३ VA. कदाचि० ।^४ VN. टीकायां पृ० ४२ (१२) ।^५ PVM. भूतात्मता० ।^६ PVM. प्राणिताऽभेदे ।^७ PS. स्याद् भावात्सद ० ।

रूपादिवन्न नियमस्तेषां भूताविभागतः ।
 तत्तुल्यञ्चेन्न रागादेः सहोत्पत्तिप्रसङ्गतः ॥* (१७४)
 विकल्प^१विषयत्वाच्च विषया न नियामकाः ।
 सभागहेतुविरहाद्रागादेर्नियमो न वा । (१७५)
 सर्व्वदा सर्व्वबुद्धीनां जन्म वा हेतुसन्निधेः ।

d. चतुष्कारं दुःखसत्यम्

कदाचिदुपलम्भात्तद्धुबं दोषसंशयात्^२ ॥ (१७६)
 दुःखं हेतुवशत्वाच्च न चात्मा नाप्यधिष्ठितं^३ ।
 नाकारणमधिष्ठाता नित्यं वा कारणं^४ कथं ॥ (१७७)
 तस्मादनेकमेकस्माद्विभक्तकालं न जायते ।
 कार्यानुत्पादतोन्वयेषु सङ्गतेष्वपि हेतुषु ॥ (१७८)
 हेत्वन्तरानुमानं स्यान्नैतन्नित्येषु विद्यते ।

(ख) समुदयसत्यम्

a. चतुष्कारः समुदयः

कादाचित्कतया [सिद्धा]^५ दुःखस्यास्य सहेतुता ॥ (१७९)
 नित्यं सत्वमसत्त्वं वा हेतोरन्यानपेक्षणात् ।
 तैत्तृण्यादीनां यथा नास्ति कारणं कण्टकादिषु ॥ (१८०)
 तथाऽकारणमेतत्स्यादिति केचित्प्रचक्षते ।
 सत्येष्वस्मिन् यज्जन्म विकारे चापि^६ विक्रि[या] ॥* (१८१)
 तत्तस्य कारणं प्रादुस्तत्तेषामपि विद्यते ।
 स्पर्शस्य रूपहेतुत्वाद्दर्शनेस्ति निमित्तता ॥ (१८२)
 नित्यानां प्रतिषेधेन नेष्टरादेशच सम्भवः ।
 असामर्थ्यादतो हेतुर्भववाञ्छापरिग्रहः ॥ (१८३)
 20b य^७स्व[ारेशवि]शेषस्य तत्प्राप्त्याशाकृतो नृणां ।
 सा भवेच्छाप्स्यनाप्तीच्छोः प्रवृत्तिः सुखदुःखयोः ॥ (१८४)
 यतोपि प्राणिनः कामविभवेच्छे च ते मते ।
 सर्वत्र चात्मस्नेहस्य हेतुत्वात्संप्रवर्तते^८ ॥ (१८५)

^१ PVM. विकल्प्य ।

^२ PVM. VA. निषयात् ।

^३ VA. जनकः—भो० भा० च । ^४ PVM. हेतोर्बाह्यानपेक्षणात् ।

^५ PS. PVM. वापि ।

^६ VA. अस्मा । ^७ PS. वर्तने ।

अमुत्वे सुखसंज्ञस्य तस्मात्तृष्णा भव[िष्यः] ।^१
 विरक्तजन्मादृष्टेरित्याचार्याः संप्रचक्षते ॥ (१८६)
 अदेहरागादृष्टेऽत्र देहाद्रागसमुद्भवः ।
 निमित्तोपगमादिष्टमुपादानं तु वार्यते ॥ (१८७)
 इमान्तु^२ युक्तिमन्विच्छन्वाधते स्वमतं स्वयं ।
 जन्मना सहभावश्चेत्तद्युजो^३ रागदर्शनात् ॥ (१८८)
 सभागजातेः प्राक् सिद्धिः कारणत्वेऽपि नोदित ।

b. तृष्णाकर्मैषी जन्मसमुत्पद्यः

अज्ञानमुक्ता तृष्णैव संतानप्रेरणाद्भवे ॥ (१८९)
 आनन्तर्याच^४ कर्मापि सति तस्मिन्नसंभवान् ।

(ग) निरोधसत्त्वम्

तदनात्यन्तिकं हेतोः प्रतिबन्धादिसंभवात् ॥^५ (१९०)

a. संसार्यमाणे युक्तिन्यवस्था

संसारित्वादनन्मोक्षो नेष्टत्वादप्रसिद्धितः ।
 यावच्चैवमनि^६ न प्रेम्णो हानिः स परितृष्यति^७ ॥ (१९१)
 तावद्दुःखितमारोप्य न च स्वस्थोवतिष्ठते ।
 मिथ्याध्यारोपहानार्थं यन्नोसत्यपि मोक्षरि ॥^८ (१९२)

b. युक्तानां संसारे स्थितिः

[अवस्था वी]तरागाणां दयया कर्मणापि वा ।
 आक्षिप्तो[ऽ]विनिवृत्तीष्टेः सहकारिज्ञयादलं ॥ (१९३)
 नाक्षेप्तुमपरं कर्म भवतृष्णाविलब्धिना ।
 दुःखज्ञानेऽविरुद्धस्य पूर्व्वसंस्कारवाहिनी ॥ (१९४)
 वस्तुधर्मदयोत्पत्तिर्न सा सत्वानुरोधिनी ।
 [आत्मा]^९न्तरसमारोपाद्रागो धर्मेऽतदात्मके ॥ (१९५)
 दुःखसन्तानसंस्पर्शमात्रेणैव द्योदयः ।
 मोहश्च मूलं दोषाणां स च सत्वग्रहो विना^{१०} ॥ (१९६)

^१ नास्ति भोटभाषान्तरे कारिकायम् । ^५ PS. PVM. VA. जातानां ।

^२ VA. ०न्तर्यात् न ।

^६ VA. यावदात्मनि ।

^३ PVM. परितृष्यति ।

^७ PH. धिया ।

तेनाद्यहेतौ न द्वेषो न दोषोऽतः कृपा मता ।

212 नामुक्तिः पूर्व[संस्कारक्षयेऽ]न्याप्रतिसन्धितः ॥ (१९७)

अक्षीणशक्तिः संस्कारो येषां तिष्ठन्ति तेऽनघाः ।

मन्दत्वात् कर्तृणां न यत्रः स्थापने महान् ॥ (१९८)

तिष्ठन्त्येव पराधीना येषां तु महती कृपा ।

c. सत्कायदृष्टिनिवृत्तिः

सत्कायदृष्टेर्विगमादाद्य एवाम्भा भवेत् ॥ (१९९)

मार्गे चेत्सहजाहाने[र्न हानौ वा भवः कुतः]^१ ।

सुखी भवेयं दुःखी वा मा भूवमिति वृत्त्यतः ॥ (२००)

यैवाहमिति धीः सैव सहजं सत्त्वदर्शनं ।

न स^२ पश्यन्नहमिति स्ति^३ ह्यत्यात्मनि कश्चन ॥ (२०१)

न चात्मनि विना प्रेम्णा सुखकामोभिधावति ।

d. बन्धनोद्धारप्रकारः

दुःखो^४ त्पादस्य हेतुत्वं [बन्धो नित्यस्य]^५ तत्कुतः ॥ (२०२)

अदुःखोत्पादहेतु^६ धे मोक्षो नित्यस्य तत्कुतः ।

अनित्यत्वेन योऽवाच्यः स हेतुर्न हि कस्यचित् ॥ (२०३)

बन्धमोक्षाववाच्येपि न युज्येते^७ कथञ्चन ।

नित्यं तमाहुर्विद्वांसो यत्स्वभावो^८ न नश्यति ॥ (२०४)

त्वक्त्वेमां क्लेश (नीं)[दृष्टिम्]^९ तो [ऽ] नित्यः स वच्यतां^{१०} ।

(घ) मार्गसत्य (चतुराकारम्)

उक्तो मार्गस्तदभ्यासादाभयः परिवर्तते ॥ (२०५)

सान्येपि दोषभावश्चेन्मार्गवन्नाविमुक्ततः ।

ग. सत्कायदृष्टिः

विषयग्रहणं धर्मो विज्ञानस्य यथास्ति सः ॥ (२०६)

^१ PVM. न ह्यपश्य० ।

^२ PVM. कश्चिदात्मनि स्ति ह्यति ।

^३ PVM. दुःखस्योत्पादहेतुत्वं ।

^४ PVM. हेतुत्वं ।

^५ VA. न विद्येते ।

^६ VA. PVM. यः स्वभावो ।

^७ PVM. ह्येषां दृष्टिं-यो० भा० च ।

^८ VA. कथ्यतां ।

- गृह्यते सोऽस्य जनको विद्यमानात्मनेति च ।
 [एषा प्रकृ]१तिरस्यास्तत्रिमित्तान्तरतः स्वतन्त्र ॥ (२०७)
 व्यावृत्तौ प्रत्ययापेक्षमदृढं सर्पबुद्धिवत् ।
 प्रभास्वरमिदञ्चितं प्रकृत्यागन्तव्यो मलाः१ ॥ (२०८)
 तत्प्रागप्यसमर्थानां पञ्चाच्छक्तिः क तन्मये ।
 नालं प्ररोदुमत्यन्तं स्यन्दि[न्यामग्निव]२द्रुवि ॥ (२०९)
 बाधकोत्पत्तिसामर्थ्यगर्भे शक्तोपि वस्तुनि ।
 निरुपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः ॥ (२१०)
 न बाधा यन्नवस्वेपि बुद्धेः तत्पक्षपाततः ।
 आत्मग्रहैक्योनित्वात् कार्यकारणभाव[तः] ॥ (२११)
 21b रागप्रतिषेध]३योर्बाधा भेदेपि न परस्परं ।
 मोहाविरोधान्मैत्र्यादेर्नात्वन्तं दोषनिग्रहः ॥ (२१२)
 तन्मूलाश्च मलाः सर्व्वे स च सत्कायदर्शनं ।
 विद्यायाः प्रतिपक्षत्वाच्चैतत्त्वेनोपलब्धितः ॥ (२१३)
 मिथ्योपलब्धिर्ज्ञानं४ युक्तैश्चान्यद्युक्तिमत् ।
 [व्याख्येयो]५ विरोधो यस्तद्विरोधाच्च तन्मयैः ॥ (२१४)
 विरोधः शून्यतादृष्टेः सर्व्वदोषैः प्रसिद्ध्यति ।
 नाक्षयः प्राणिधर्मत्वाद्रूपादिवदसिद्धितः ॥ (२१५)
 सम्बन्धे प्रतिपक्षस्य त्यागसन्दर्शनादपि६ ।
 न काठिन्यवदुत्पत्तिः पुनर्दोषविरोधिनः ॥७ (२१६)
 सात्मत्वेनानपायत्वात् अनेकान्ताच्च भस्मवत् ।

[इत्यन्तरालोको]

- यः पश्यत्यात्मानं तत्रास्याहमिति८ शाश्वतः स्नेहः ॥ (२१७)
 स्नेहात्सुखेषु तृष्यति तृष्णा दोषास्त्रिरस्क्रुते९ ।
 गुणदर्शी परितृष्यन् ममेति तत्साधनान्बुपादत्ते ॥ (२१८)
 [तेना]१०त्माभिनिवेशो यावत्तावत्स संसारे ।
 आत्मनि सति परसंज्ञा स्वपरविभागात्परिग्रहद्वेषौ ॥ (२१९)

१ संयुक्तनिकाये, अभिषर्मेकोषे च ।

२ ० रयुवत—भो० भा० ।

३ VA. सं(सर्व्व)नादपि; PVM. ० त्यागस्यादर्शन० ।

४ PS. ० नानं तस्याहमिति ।

५ VA. स्थिरीकुस्ते ।

अनयोः संप्रतिबद्धाः सर्व्वे दोषाः प्रजायन्ते ।
 नियमेनात्मनि स्निह्यस्तदीये न विरज्यते ॥ (२२०)
 न चास्त्यात्मनि [निर्दोषे]^१ स्नेहापगमकार^२णम् ।
 (मार्गभावना)

स्नेहः सदोष इति चेत्ततः किं तस्य वर्जनं ॥ (२२१)
 अदूषितेऽस्य विषये न शक्यं तस्य वर्जनं ।
 प्रहाणिरिच्छाद्वेषादेर्गुणदोषानुबन्धिनः ॥ (२२२)
 तस्य न दृष्टिर्विषये न तु पश्चिमशीलिभिः^३ ।^४
 न हि स्नेहगुणात्स्नेहः किन्त्वर्थगुणदर्शनात् ॥ (२२३)
 कारणेऽविकले तस्मिन्कार्यं केन निवार्यते ।

[इति संग्रहः ॥]

का वा सदोषता दृष्टा स्नेहे दुःखसमाश्रयः ॥ (२२४)
 तथापि न विरागोत्र^५ स्वत्वदृष्टेर्यथात्मनि ।
 २२३ [न तैर्विना दुःखहेतुः]^६ भावस्चेत्तेपि^७ तादृशाः ॥ (२२५)
 निर्दोषं द्वयमप्येवं वैराग्यान्न द्वयोस्ततः ।
 दुःखभावनाया स्वात्वेदहिदृष्टा^८ हानिवत् ॥ (२२६)
 आत्मीयबुद्धिहान्यात्र त्यागो न तु विपर्य्यये ।
 उपभोगाश्रयत्वेन गृहीतेष्विन्द्रियादिषु ॥ (२२७)
 स्वत्त्वधीः केन वा^९र्यते वैराग्यं तत्र तत्कुतः ॥^{१०}
 प्रत्यक्तमेवं सर्व्वस्य केशादिषु कलेवरात् ॥ (२२८)
 च्युतेषु सघृणा बुद्धिर्जनस्यान्येषु^{११} सस्पृहा ।
 समवायादिसम्बन्धजनिता तत्र हि स्वधोः ॥ (२२९)
 स तथैवेति सा दोषदृष्टावपि न हीयते ।
 समवायाद्यभावेपि स^{१२}[र्वत्रास्त्युपकारिता] ॥^{१३} (२३०)

^१ PVM. नैतच्छ्लोकादं विवृतं वृत्तिकृता ।

^२ PS. VA.; PVM. तयोरदृष्टिर्विषये न तु बाह्येषु यः क्रमः ।

^३ आत्मवृष्टे—भो० भा० । ^४ PS. VA., PVM. हेतुरात्मा चेत्तेपि ।

^५ PVM. जायतेत्येषु ।

- दुःखोपकारात्र भवे^१दङ्गुल्यामिव चेत्स्वधीः ।
 न ह्येकान्तेन तद् दुःखं भूयसा^२ सविधान्नवत् ॥ (२३१)
 विशिष्टमुखसङ्गा^३स्त्यात्तद्विरुद्धे विरागिता ।
 किञ्चित्परित्यजेत्सौख्यं विशिष्टमुखतृष्ण्या ॥ (२३२)
 [नैरात्म्ये तु]^४ यथा लाभमात्मस्नेहात्प्रवर्तते ।
 अलाभे मत्तकाशिन्या^५ दृष्टा तिर्यक्तु कामिता ॥ (२३३)
 यस्यात्मा वल्लभस्तस्य स नारी कथमिच्छति ।
 निवृत्तसर्वानुभवव्यवहारगुणाश्रयं ॥ (२३४)
 इच्छेत्प्रेम कथं प्रेम्णः प्रकृतिध्व(न)^६ [तादृशी]^६ ।
 सर्वव्यात्मग्रहः स्नेहमात्मनि द्रव्यत्यलं ॥ (२३५)
 आत्मीयस्नेहबोजन्तु^७ तदवस्थं व्यवस्थितं ।
 यज्ञेऽप्यात्मीयवैराग्यं गुणलेशसमाश्रयात् ॥ (२३६)
 वृत्तिमान्प्रतिबध्नाति तद्दोषान्संवृणोति च ।
 आत्मन्यपि विरागश्चेत्^८ [ने]^९दानीं यो विरज्यते ॥ (२३७)
 त्यजत्यसौ यथात्मानं व्यर्थातो दुःखभावना ।
 दुःखभावनयाप्येष दुःखमेव विभावयेत् ॥ (२३८)
 प्रत्यक्षं पूर्वमपि तत्तथापि न विरागवान् ।
 यद्यप्येकत्र^{१०} दोषेण तत्क्षणं चलिता मतिः ॥^{११} (२३९)
 २३b विरक्तो नैव तत्रापि कामीच वनितान्तरे ।
 त्याज्योपादेयभेदे हि सक्तिर्वैकमाविनी ॥ (२४०)
 सा चीजं सर्वसक्तोनां पर्यायेण समुद्भवे ।
 निर्दोषविषयः स्नेहो निर्दोषः साधनानि च ॥ (२४१)
 एतावदेव च जगत् क्वेदानीं स विरज्यते ।
 सदोषतापि चेत्तस्य तत्रात्मन्यपि सा समा ॥ (२४२)
 तत्राधिरक्तस्तद्दोषे केदानीं स विरज्यते ।
 गुणदर्शनसम्भूतं स्नेहं बाधे^{१२}त दोषदृक् ॥ (२४३)

^१ दुःखजननात्र—भो० भा० ।

^२ विशिष्टमुखरागात्—भो० भा० ।

^३ PS. VA. प्रकृतिर्न हि । ^४ VA.० नत् ।

^५ तत्र यद्यपि—भो० भा० ।

^६ PS. भूयसां ।

^७ PVM. ० काशिन्या ।

^८ PVM. ० चेदिवानीं ।

^९ PVM. बाधितदोष०

- स चेन्द्रियादौ नत्वेवं बालादेरपि सम्भवान्^१ ।
 दोषवत्यपि सङ्गाथा[त्त्वभावा]द् गुणवत्यपि ॥ (२४४)
 [अन्यत्रा]^२स्मीयतायां वा व्यतीतादौ विहानितः ।
 तत एव च नात्मीयबुद्धेरपि गुणेक्षणम् ॥ (२४५)
 कारणं हीयते सापि तस्मान्नागुणदर्शनात् ।
 अपि चासद्गुणारोपः स्नेहात्तत्र हि दृश्यते ॥ (२४६)
 तस्मात्तत्कारणा वा धी विधिस्त^३ बाधते कथं^४ ।
^५वरापरप्रार्थनतो विनाशोत्पादबुद्धितः ॥ (२४७)
 इन्द्रियादेः पृथग्भूतमात्मानं वेत्यर्थं जनः ।
 तस्मान्नैकत्वदृष्ट्यापि स्नेहः स्निह्यन्स आत्मनि ॥ (२४८)
 उपलम्भान्तरङ्गेषु प्रकृत्यैवानुरज्यते ।
 प्रत्युत्प[न्ना]त्तु यो[^६दुःखान्निर्व्वेदो द्वेष ईदृशः । (२४९)
 न वैराग्यं तदाप्यस्ति^७ स्नेहोवस्थान्तरैषणात् ।
 द्वेषस्य दुःखयोनित्वात्स तावन्मात्रसंस्थितिः ॥ (२५०)
 तस्मिन्निवृत्ते प्रकृतिं स्वामेव भजते पुनः ।
 औदासीन्यं [तु सर्वत्र हा^८]^९नोपादानहानितः ॥ (२५१)
 वासी चन्दन^{१०}कल्पानां वैराग्यं नाम कथ्यते ।
 संस्कारदुःखतां मत्वा कथिता दुःखभावना ॥ (२५२)
 सा च नः प्रत्ययोत्पत्तिः सा नैरात्म्यदृगाभयः ।
 23a मुक्तिस्तु शून्यतादृ[ष्टेस्तदर्थः शेष]^{११}भावनाः ॥ (२५३)
 अनित्यात्^{१२} प्राह तेनैव दुःखं^{१३} दुःखादना^{१४}त्मतां ।
 अविरक्तश्च वृष्णावान् सर्व्वारंभसमाश्रितः^{१५} ॥ (२५४)
 सोऽमुक्तः^{१६}क्लेशकर्मभ्यां संसारी नाम तादृशः ।
 आत्मीयमेव यो नेच्छेद्भोक्ताप्यस्य न विद्यते ॥ (२५५)
 आत्मापि न तदा तस्य क्रियाभोगौ हि त[त्तु] ॥ (२५६)
 तस्मादनादि]^{१७}सन्तानतुल्यजातीयबीजिकां ॥ (२५६)

^१ VA. दर्शनात् । ^२ VA. विशिष्टं । ^३ PS.; PVM. परापर० ।

^४ VA. ०प्यस्य । ^५ PVM. त्पाणो० । ^६ VA. वासीवदन० ।

^७ PS. अनित्यान् । ^८ VA. इत्थं । ^९ PVM. दुःखान्निरात्मताम् ।

^{१०} PS. समाभयः । ^{११} VA. सो युक्तः ।

उत्खातमूलां कुरुत सत्वदृष्टिं मुमुक्षुवः ।

घ. आगममात्रेण न मुक्तिः

आगमस्य तथाभावनिबन्धनमपश्यतां ॥ (२५७)

मुक्तिमागममात्रेण बद्ध^१परितोषकृत् ।

(क) दीक्षाऽकिञ्चित्करी

नालं बीजादिसंसिद्धो विधिः पुंसामजन्मने ॥ (२५८)

तैल[भ्यङ्गाग्निदा]^२हादेरपि मुक्तिप्रसङ्गतः ।

II. अज्ञानोऽमूर्तत्वे न पापगौरवज्ञापयम्

प्राग्गुरोर्लाघवात्पञ्चात्र पापहरणं कृतं ॥ (२५९)

मा भूद्गौरवमेवास्य न पापं गुर्वमूर्ततः^३ ।

मिथ्याज्ञानतदुद्भूततर्पसञ्चेतनावशात् ॥ (२६०)

हीनस्थानगतिर्जन्म तेन^४ तच्छिद्धं जायते ।

तयो[रिव हि]^५ सामर्थ्यं ज्ञातौ तन्मात्रभावतः ॥ (२६१)

ते चेतने स्वयं कर्मैत्यखण्डं जन्मकारणं ।

गतिप्रतीत्योः करणान्याश्रयस्तान्यदृष्टतः ॥ (२६२)

अदृष्टनाशादगतिस्तत्संस्कारो^६ न चेतना ।

सामर्थ्यं करणोत्पत्तेर्भावाभावानुवृत्तितः ॥^७ (२६३)

दृष्टं बुद्धेर्ज्ञानस्य सन्ति तानि न यन्ति किं ।

धारणप्रेरणज्ञोभनिरोच्चाञ्चेतनावशाः ॥ (२६४)

न स्युस्तेषामसामर्थ्यं तस्य दीक्षाद्यनन्तरं ।

अथ बुद्धेस्तदाभावाच्च स्युः सन्धीयते मलैः ॥ (२६५)

बुद्धिस्तेषामसामर्थ्यं जीवतोपि [स्यु]^८रक्षमाः ।

निर्हासातिशयात्पुष्टौ प्रतिपक्षस्वपक्षयोः ॥ (२६६)

दोषाः स्वबीजसन्ताना दीक्षितेऽप्यनिवारिताः ।

b. अज्ञानो नित्यत्वे न पुनर्जन्म

नित्यस्य निरपेक्षत्वात्क्रमोत्पत्तिर्बिर्बुध्यते ॥ (२६७)

^१ VA. बृवन्न ।

^२ PS. ततः ।

^३ PVM. PS. गर्वमूर्ततः ।

^४ PS. °नाद्यात्र गतिः ।

- क्रियायामक्रियायाञ्च क्रिययोः^१ सहशात्मनः^२ ।
 २३b ऐक्यश्च हेतुफलयोर्व्यतिरेके ततस्तयोः ॥ (२६८)
 कर्तृभोक्तृत्वहानिः स्यात्सामर्थ्यश्च न सिद्ध्यति ।

c. नैगारम्ये स्मृतिसंगतिः

अन्यस्मरणभोगादिप्रसङ्गाश्च न बाधकाः ॥ (२६९)
 अस्मृतेः, कस्यचित्तेन श्रुतभूतेः स्मृतोद्भवः ।
 स्थिरं सुखं ममाद्भवेत्यादि सत्यचतुष्टये ॥ (२७०)
 [अभूतान्]^३ षोडशाकारान् आरोप्य परितृष्यति ।

ङ. सम्मदृष्टिर्नात्म्यदृष्टिः

तत्रैव तद्विरुद्धात्मतत्वाकारानुबोधिनी^४ ॥ (२७१)

(क) तृष्णाक्षयान्मोक्षः

हन्ति सानुचरां तृष्णां सम्यग्दृष्टिः सुभाविता ।
 त्रिहेतोर्नोद्भवः कर्मदेहयोः स्थितयोरपि ॥ (२७२)
 एकाभावाद्भिना बीजं नाङ्कुरस्येव जन्मनः^५ ।
 असंभवाद्विपक्षस्य^६ न हानिः कर्मदेहयोः ॥ (२७३)
 अशक्यत्वाच्च तृष्णायां स्थितायां पुनरुद्भवात् ।

(ख) अक्षीयकर्मणो न मोक्षः

द्वयक्षयार्थं यत्ने च^७ व्यर्थः कर्मक्षये श्रमः ॥ (२७४)
 फलवैचित्र्यदृष्टेः शक्तिभेदोऽनुमीयते ।
 कर्मणां तापसंक्लेशात् नैकरूपादतः^८ क्षयः ॥ (२७५)
 फलं कथञ्चित्तज्जन्यमल्पं^९ स्यान्न विजातिमात् ।
 अद्यापि तपसः शक्त्या शक्तिसङ्करसंक्षयैः ॥ (२७६)
 क्लेशाल्पुतश्चिद्ध्येत[1]शेषमक्लेशलेशतः ।
 यदोष्टमपरं क्लेशात् तत्तपः क्लेश एव चेत् ॥ (२७७)

^१ VA. क्रिया च ।

^२ VA. ०कारावबोधिनी ।

^३ VA. सम्भवः ।

^४ VA. यत्नेन ।

^५ VA. ०पाततः ।

^६ VA. ०न्य सत्यं ।

तत् कर्मफलमित्यस्मान्न शक्तेः सकृदादिकं ।^१
 उत्पित्सुदोषनिर्घाताद् येपि दोषविरोधिनः ॥ (२७८)
 तज्जे^२ कर्मणि शक्ताः स्युः कृतहानिः कथं भवेत् ।
 दोषा न^३ कर्मणो दुष्टः^४ करोति न विपर्ययात् ॥ (२७९)
 मिथ्याविकल्पेन विना नामिलाषः सुखादपि ।

च. तायात् सुगुणत्वसिद्धिः

तायात्त[त्त्वस्विराशे]^५ निःशेषज्ञानसाधनं^६ ॥ (२८०)
 बोधार्थत्वाद् गमेर्बाह्यशैक्षाशैक्षाधिकस्ततः ।
 परार्थज्ञानघटनं तस्मात्तच्छासनं दया^७ ॥ (२८१)
 ततः^८ परार्थतत्रत्वं सिद्धार्थस्याविरामतः ।

(७) संवादकत्वाद् भगवान् प्रमाणम्

- दयया श्रेय आचष्टे ज्ञानात् सत्यं^९ [ससाधनं] ॥^{१०} (२८२)
 42 तच्चाभियोगवान्बुक्त्तुं यतस्तस्मात्प्रमाणता ।
 उपदेशतथाभावस्तुतिस्तदुपदेशतः ॥ (२८३)
 प्रमाणतत्त्वसिद्धयर्थमनुमानेप्यवारणात् ।
 प्रयोगदर्शनात् वास्य यत्किञ्चिदुदयात्मकं ॥ (२८४)
 निरोधधर्मकं सर्व्वं तदित्यादावनेकधा^{११} ।
 अनुमान[श्रयो लिंगमविनाऽभाव^{१२}लक्षणं ॥ (२८५)
 व्याप्तिप्रदर्शनाद्धेतोः साध्येनोक्तञ्च तत् स्फुटं^{१३} ।
 प्रमाणवार्तिकाम्भोधौ द्वितीयः परिच्छेदः^{१४} (॥२॥)

^१ VA. उक्ते ।

^२ PS. VA. दोषा न ।

^३ VA. द्रष्टुः ।

^४ VA. PVM. तत्त्वस्विराशेषविशेषः ।

^५ PVM. ततः ।

^६ PVM. दयापरार्थः । ^७ VA. ०द्भूतं ।

^८ PS. VB. प्रयोगदर्शनाद्धेतोः साध्येनोक्तस्तच्च स्फुटः ।

^९ प्रमाणवार्तिकत्वात् प्रमाणसिद्धिर्नाम द्वितीयः परिच्छेदः—भो० भा०

PS. इति प्रमाणवार्तिके द्वि० ।

तृतीयः परिच्छेदः

प्रत्यक्षप्रमाणम्

१. प्रमाणसंख्याविप्रतिपत्तिनिरासः

- २.४३ मानं द्विविधं विषयद्वैविध्याच्छ्रुतशक्तितः ।
अर्थक्रियायां; केशादिभार्योनर्थाधिमोक्षतः ॥ (१)
सदृशा[ऽसदृशत्वाच्च]^१विषयाविषयत्वतः ।
शब्दस्यान्यनिमित्तानां भावे धीः[] सदसत्त्वतः ॥ (२)

२. सत्यद्वयचिन्ता

- अर्थक्रियासमर्थं यत्तदत्र परमार्थसत् ।
अन्यत्संवृत्तिसदृशोक्तं ते स्वसामान्यलक्षण्ये ॥ (३)
[इत्यन्तरालोकः ॥]

३. सामान्यतत्कल्पनानिरासः

- अशक्तं सर्वमिति चेद् बीजादेरङ्कुरादिषु ।
दृष्टा[शक्ति]^१र्मता सा चेत्संवृत्त्यास्तु यथा तथा ॥ (४)

(१) सामान्यचिन्ता

- सास्ति सर्वत्र चेद् बुद्धेर्नान्वयव्यतिरेकयोः ।
सामान्यलक्षण्येऽदृष्टेऽश्चरूपविबुद्धिवत् ॥ (५)
एतेन समयाभोगाद्यन्तरङ्गानुरोधतः ।
घटोत्प्लेपणसामान्यं संख्यादिषु धियो [ग]^१ताः ॥ (६)
केशादयो न सामान्यमर्थानभिनिवेशतः^१ ।
ज्ञेयत्वेन प्रह्लाद् दोषो नाभावेषु प्रसज्यते ॥ (७)

^१ VA. PS. PVM. ० मनर्थाभिनिवेशतः ।

- तेषामपि तथाभावेऽप्रतिषेधात् स्फुटाभता ।
 ज्ञानरूपतयार्थश्चेत्केशादीति मतिः [ः] पुनः ॥ (८)
 सामान्यविषया; [के] शप्रतिभासमनर्थकम् ।
 ज्ञानरूपतयार्थस्त्वे सामान्ये चेत् प्रसज्यते ॥ (९)
 तथेष्टत्वाद्वोषोर्थरूपत्वेन समानता ।
 सर्वत्र समरूपत्वात्तद्व्यवृत्तिसमाश्रयात् ॥ (१०)
 तद्वत्स्वभिधेयत्वात् साफल्यदत्त[संहतेः] ।^१
 24b नामादिबन्धने वक्तृश्रोतृवाच्यानुबन्धिनि ॥ (११)
 असम्बन्धिनि नामादावर्थे स्यादप्रवर्तनम् ।
 सारूप्या[द्] भ्रान्तितो वृत्तिरर्थे चेत्स्यान्न सर्वदा ॥ (१२)
 देशभ्रान्तिश्च न ज्ञाने तुल्यमुत्पत्तितो धियः ।
 तथाविधाया (ः) अन्यत्र तत्रानुपगमाद्वियः ॥ (१३)
 बाह्यार्थप्रतिभासाया [उपाये]^२ बाऽप्रमायता ।
 विज्ञानव्यतिरिक्तस्य; व्यतिरेकाप्रसिद्धितः ॥ (१४)
 सर्वज्ञानार्थवत्त्वाच्चेत् स्वप्रादावन्यथेक्षणात् ।
 अयुक्तं; न च संस्थानात्री^३ लादिप्रतिभासतः ॥ (१५)
 नीलाद्यप्रतिघातान्न ज्ञानं तस्योपदेशकैः ।
 अज्ञातस्य स्वयं ज्ञानान्नामा^४द्येतेन वर्णिष्यतं ॥ (१६)
 सैवेष्टार्थवती केन चक्षुरादिमतिः (ः) स्मृता^५ ।
 अर्थसामर्थ्यदृष्टेऽद्येद्व्यत्ययप्रामाण्यमर्थकं ॥ (१७)
 अप्रवृत्तिरसम्बन्धेऽप्यर्थसम्बन्धवद्यदि ।
 अतीतानागतं वाच्यं न स्यादर्थेन तत्क्षयात् ॥ (१८)

(२) परमते दोषः

- सामान्यग्रहणाच्छब्दादप्रसङ्गो मतो यदि ।
 तत्र^६ केवलसामान्याग्रहणाद्^७ ग्रहणेपि वा ॥ (१९)
 अतत्समानताव्यक्ती तेन नित्योपलम्भनं ।
 नित्यत्वाच्च यदि व्यक्तिर्व्यक्तेः प्रत्यक्षतां प्रति ॥ (२०)

^१ VA.PS. ०र्थत्वात् । ^२ VA. संस्कारात्री ।

^३ VA. मता । ^४ VA. PVM. तत्र ।

^५ PS. सामान्यग्रहणाद् ।

- आत्मनि ज्ञानजनने यच्छक्तं शक्तमेव तत् ।
 अथाशक्तं क[दाचिच्चे]‘दशक्तं सर्वदैव तत् ॥ (२१)^१
 तस्य शक्तिशक्तिर्व्या वा स्वभावेन संस्थिता ।
 नित्यत्वादपि किं तस्य^२ कस्तां क्षपयितुं क्षमः ॥ (२२)
 तच्च सामान्यविज्ञानमनुरुन्धन् विभाव्यते ।
 नीलाद्याकारलेशो चः स तस्मिन् केन निर्मि[तः] ॥^३(२३)
 प्रत्यक्षप्रत्ययार्थत्वान्नाद्याणां व्यर्थतेति चेत् ।
 सैवैकरूपाच्छब्दादेर्भिन्नाभासा मतिः कुतः ॥ (२४)
 न जातिर्जातिमद् व्यक्तिरूपं येनापराश्रयं ।
 सिद्धं; पृथक् चेत्कार्यस्त्वं ह्युपेक्षेत्यभिधीयते ॥ (२५)
 25A निष्प[त्तेरपराधीनमपि]‘कार्यं स्वहेतुतः ।^४
 सम्बध्यते कल्पनया किमकार्यं कथञ्चन ॥ (२६)
 अन्यत्वे तदसम्बद्धं सिद्धात[ः] निःस्वभावता ।
 जातिप्रसङ्गोऽभावस्य नापेक्षाभावतस्तयोः ॥ (२७)
 तस्मादरूपा रूपाणां आश्रयेणोपकल्पिता ।
 तद्विशेषावगाहार्थेर्जातिः शब्दैः प्रका[श्यते] ॥ (२८)
 [तस्यां रूपाव‘भा]सोयं तत्त्वेनार्थस्य वा ग्रहः ।
 भ्रान्तिः साऽनादिकालीनदर्शनाभ्यासनिर्मिता ॥ (२९)
 अर्थानां यच्च सामान्यसंन्यव्यावृत्तिलक्षणं ।
 यन्निष्ठास्त इमे शब्दा न रूपं तस्य किञ्चन ॥ (३०)
 सामान्यबुद्धौ सामान्येनारूपायामवीक्षणान् ।
 [अर्थभ्रान्तिरपीष्येत]^५ सामान्यं साध्यभिन्नवात् ॥ (३१)
 अर्थरूपतया तत्त्वेनाभावाच्च न रूपिणी ।
 निःस्वभावतयाऽवाच्यं कुतश्चिद्वचनान्मतं ॥ (३२)
 यदि वस्तुनि^६ वस्तुनामवाच्यत्वं कथञ्चन ।
 नैव वाच्यमुपादानभेदाद्भेदोपचारतः ॥ (३३)
 अतीतानागतेष्वर्थे साम[ान्यवि]^७निबन्धनाः ।
 श्रुतयो निविशन्ते सदसद्वर्मैः^८ कथम्भवेत् ॥ (३४)

^१ VN. स्वात्मनि ० — टीकायां पृ० ९४ (३५) ।

^२ VN. ०त्वादपिशक्तिरूपस्य ० — टीकायां पृष्ठ ९५ (३६) ।

^३ PS. हेतुतः । ^४ PS. वस्तु न । ^५ यदसद्वर्मैः — इति भोटभाषान्तरे ।

षपचारात्तदिष्टं चेद्वर्त्तमानघटस्य का ।
 प्रत्यासत्तिरभावेन या पटादौ न विद्यते ॥ (३५)
 बुद्धेरस्वल्लिता वृत्तिर्मुख्यारोपितयोः सदा ।
 सिंहे माणवके [तद्वद् घो] 'षणाप्यस्ति लौकिकी ॥ (३६)
 यत्र रूढ्याऽसदर्थोपि जनैः शब्दो निवेशितः ।
 स मुख्यस्तत्र तत्साम्याद् गौणोन्यत्र स्वल्लद्गतिः ॥ (३७)
 यथाभावेप्यभावाख्यां यथा कल्पनमेव वा ।
 कुर्यादशक्ते शक्ते वा प्रधानादिश्रुतिं जनः ॥ (३८)
 २५b शब्देभ्यो [यादृ] 'शी बुद्धिन्नष्टेऽनष्टेपि दृश्यते ।
 तादृश्येव सदर्थानां नैतच्छ्रोत्रादिचेतसां ॥ (३९)
 सामान्यमात्रग्रहणात् सामान्यं चेतसोर्द्वयोः ।
 तस्यापि केवलस्य प्राग्ग्रहणम्विनिवारितं ॥ (४०)
 परस्परविशिष्टानामविशिष्टं कथम्भवेत् ।
 रूपं द्विरूपतायां वा [त] 'द्वस्त्वेकं कथम्भवेत् ॥ (४१)
 ताभ्यां तदन्यदेव स्याद् यदि रूपं समन्तयोः ।
 तयोरिति [न] सम्बन्धो व्यावृत्तिस्तु न बुध्यति ॥ (४२)
 तस्मात् समानतैवास्मिन् सामान्येऽवस्तुलक्षणं ।
 कार्यश्चेत्तदनेकं स्यान्नश्वरश्च न तन्मतं ॥ (४३)
 वस्तुसंज्ञानुबन्धित्वाद्भिनाशस्य न नित्यता ।
 असम्बन्धश्च जातीनामकार्यत्वादरूपता ॥ (४४)
 यच्च वस्तुबलाज्ज्ञानं जायते तदपेक्षते ।
 न सङ्केतं न सामान्यबुद्धिष्वेतद्विभाव्यते ॥ (४५)
 याप्यभेदानुगा बुद्धिः काचिद्वस्तुद्वये[त्] 'शे ।
 सङ्केतेन विना सार्थप्रत्यासत्तिनिबन्धना ॥ (४६)
 प्रत्यासत्तिर्विना जात्या यथेष्टा बहुरादिषु ।
 ज्ञानकार्येषु जातिर्वा ययान्वेति विभागतः । (४७)
 कथञ्चिदपि विज्ञाने तद्रूपानवभासतः^१ ।
 यदि नास्मेन्द्रियाणां स्याद् दृष्टा भासेत^२ [तद्वदुः] ॥ (४८)
 [तद्] रूपत्वान्; न जातीनां केवलानामदर्शनात् ।
 व्यक्तिग्रहे च तच्छब्दरूपादन्यत्र दृश्यते ॥ (४९)

^१ PS. ० नवभासनात् ।^२ PS. दृष्टा भासेत ।

- ज्ञानमात्रार्थकरणेप्ययोग्यमत एव तत् ।
 तदयोग्यतयाऽरूपं तद्वचवस्तुषु^१ लक्षणं ॥ (५०)
 यथोक्तविपरीतं यत् (तत् स्वलक्षणमिष्यते) (१)^२
 २६२ सामान्यं त्रिविधं तच्च भावाभावोभयाश्रयात् ॥ (५१)
 यदि भावाश्रयं ज्ञानं भावे भावानुबन्धतः ।
 नोक्तोत्तरत्वाद् दृष्टत्वादतीतादिषु चान्यथा ॥ (५२)
 भावधर्मत्वहानिश्चेद् भावग्रहणपूर्वकं ।
 तज्ज्ञानमित्यदोषोऽयं [मेयं] त्वेकं स्वलक्षणं ॥ (५३)
 त[स्मादर्थक्रियासिद्धेः सद] सत्ताविचारणात् ।
 तस्य स्वपररूपाभ्यां गतेर्मैयद्वयं मतं ॥ (५४)

४. अनुमानश्रित्ता

(१) अनुमानसिद्धिः

- अथवाभिनिवेशेन द्वितीया भ्रान्तिरिष्यते ।
 गतिश्चेत्पररूपेण न च भ्रान्तेः प्रमाणाता ॥ (५५)
 अभिप्रायाविसंवादादपि भ्रान्तेः प्रमाणाता ।
 गतिरप्यन्य[था दृष्टा पक्षश्चायं कृतो]^३त्तरः ॥ (५६)
 मण्डिप्रदीपप्रभयोर्मणिबुद्ध्याभिधावतोः ।
 मिथ्याज्ञानाविशेषेपि विशेषोऽर्थक्रियां प्रति ॥ (५७)
 यथा तथाऽयथार्थत्वेप्यनुमा न तदाभयोः ।
 अर्थक्रियानुरोधेन प्रमाणात्वं व्यवस्थितं ॥ (५८)
 बुद्धिर्ब्रह्मार्थसामर्थ्याद[न्वयव्यतिरे]^४किणी ।
 तस्य सतन्त्रं ग्रहणमतोन्यद्वस्त्वतीन्द्रियं ॥ (५९)
 तस्यादृष्टात्मरूपस्य गतेरन्योऽर्थ आश्रयः ।
 तदाश्रयेण सम्बन्धी यदि स्याद् गमकः तदा ॥ (६०)
 गमकानुगसामान्यरूपेणैव तदा गतिः ।
 तस्मात् सर्व[ः] परोक्षोऽर्थो विशेषेण न गम्यते ॥^५ (६१)
 या च सम्बन्धिनो धर्माद्भूतिर्धर्मिणि जायते ।
 सानुमानं परोक्षाणामेकं तेनैव साधनं ॥ (६२)

^१ PS. तद्वचवस्थास्व । १०

- न प्रत्यक्षपरोक्षाभ्यां मेयस्यान्यस्य सम्भवः ।
 तस्मात् प्रमेयद्वित्वेन प्रमाणद्विष्वभिष्यते ॥ (६३)
 श्र्येकस्तथ्यानिरासो वा प्रमेयद्वय[दर्श]नात् ।
 एकमेवाप्रमेयत्वादसतश्चेन्मतश्च नः ॥ (६४)
 अनेकान्तोऽप्रमेयत्वे(ऽ)सद्भावस्यापि^१ निश्चयः ।
 तन्निश्चय[ः] प्रमाणं वा द्वितीयं नात्तजा मतिः ॥ (६५)
 अभावेऽर्थबलाज्जातेरर्थशक्त्यनपेक्षणे ।
 26b व्यवधानादिभाषेपि जायेतेन्द्रियजा]^२ मतिः ॥ (६६)
 अभावे विनिवृत्तेश्चेत् प्रत्यक्षस्यैव निश्चयः ।
 विरुद्धं सैव वा लिङ्गमन्वयव्यतिरेकिणी ॥ (६७)
 सिद्धञ्च परचैतन्यप्रतिपत्तेः प्रमाद्वयं ।
 व्याहारादौ प्रवृत्तेश्च सिद्धस्तद्भावनिश्चयः ॥ (६८)
 प्रमाणमविसंवादात् तत्कचिद्वधमिचारतः ।
 नाशवास इति चे[ल्लिङ्गं दुर्दृष्टि]^३रतदीदृशं ॥ (६९)
 यतः कदाचित्सिद्धास्य प्रतीतिर्व्वस्तुनः कचित् ।
 तदवश्यं ततो जातं तत्त्वभावोपि वा भवेत् ॥ (७०)
 स्वनिमित्तात्स्वभावाद्वा विना नार्थस्य सम्भवः ।
 यच्च रूपं तयोर्दृष्टं तदेवान्यत्र लक्षणं ॥ (७१)
 स्वभावे स्वनिमित्ते वा दृश्ये दर्शनं हेतुषु ।
 अन्येषु सत्त्वदृश्ये च सत्ता वा तद्वतः कथं ॥ (७२)
 अप्र[ति]माण्ये च सामान्यबुद्धेस्तज्ज्ञोप आगतः ।
 प्रेत्यभाववद्ज्ञैस्त^४पर्यायेण प्रतीयते ॥ (७३)
 तच्च नेन्द्रियशक्त्यादावक्ष्यबुद्धेरसम्भवात् ।
 अभावप्रतिपत्तौ स्याद् बुद्धिजन्मनिमित्त^५कं ॥ (७४)
 स्वलक्षणे च प्रत्यक्षमविकल्पतया विना ।
 विकल्पेन न सामान्यप्रद्वस्तस्मिंस्ततोनुमा ॥ (७५)
 प्रमेयनियमे वण्णानित्यता न प्रतीयते ।
 प्रमाणमन्यत्तद् बुद्धिर्व्विना लिङ्गेन सम्भवात् ॥ (७६)

^१ PS. ह्युभावस्यापि० ।^२ PS. ० क्षीयते० ।^३ PVM. बुद्धेर्जन्मानिमित्तकं ।

- विशेषदृष्ट लिङ्गस्य^१ सम्बन्धस्याप्रसिद्धितः ।
 तत्प्रमाणान्तरं [मेय]^२ बहुत्वे बहुतापि वा ॥ (७७)
 प्रमाणानामनेकस्य^३ वृत्तेरेकत्र^४ वा यथा ।
 विशेषदृष्टेरेकत्रिसंख्यापोहो न वा भवेत् ॥ (७८)
 विषयानियमादभ्यप्रमेयस्य च सम्भवात् ।
 योजनाद्वस्तु^५ सामान्ये नायं दोषः प्रसज्यते ॥ (७९)
 नावस्तुरूप[न्तस्यैव तथा सिद्धे]^६ प्रसाधनात् ।
 अन्यत्र नान्यसिद्धिश्चेन्न तस्यैव प्रसिद्धितः ॥ (८०)
 यो हि भावो यथाभूतो न तादृग्^७ लिङ्गचेतसः ।
 हेतुस्तज्जा तथाभूते तस्माद्वस्तुनि लिङ्ग[र्]गधीः ॥ (८१)
 लिङ्गलिङ्गिधिषोरेवं पारम्पर्येण वस्तुनि ।
 २७८ प्रति[बन्धान् तदाभासशून्ययोरप्य]^८ वञ्चनं ॥ (८२)
 तद्रूपाव्यवसायाच्च तयोस्तद्रूपशून्ययोः ।
 तद्रूपावञ्चकत्वेपि कृता भ्रान्तिव्यवस्थितिः ॥ (८३)
 तस्माद्वस्तुनि बोद्धव्ये व्यापकं व्याप्यचेतसः ।
 निमित्तान्तस्त्वभावो वा कारणं तच्च तद्विद्यः ॥^९ (८४)

(२) अनुपलब्धिचिन्ता

- प्रतिषेधस्तु सर्वत्र साध्यतेन उपलम्भतः ।^{१०}
 [सिद्धिप्रमाणैर्वदताम्]^{११} र्थादेव विपर्ययात् ॥ (८५)
 दृष्टा विरुद्धधर्मोक्तिस्तस्य तत्कारणस्य वा ।
 निषेधे यापि तस्यैव सा(S)प्रमाणत्वसूचना ॥ (८६)
 अन्यथैकस्य धर्मस्य सम्भवोक्त्याऽपरस्य तत् ।
 नास्तित्वं केन गम्येत विरोधाच्चेदसावपि ॥ (८७)
 सिद्धः केनास[हस्थानादिति चेत् तत्कु]^{१२} तो मतं ।
 दृश्यस्य दर्शनाभावादिति चेत्साऽप्रमाणा ॥ (८८)

^१ PS. विशेषलिङ्गो दृष्टस्य ।

^२ PS. नेकत्र ।

^३ PH. वृत्तेरेकं त्रि ।

^४ PVM. वर्णसामान्ये ।

^५ PS. तादृग ।

^६ PS. वा तस्माद् वस्तुनि लिङ्गधीः ।

^७ PS. अनुपलम्भनात् ।

- तस्मात्स्वशब्देनोक्तापि साऽभावस्य प्रसाधिका ।
 यस्याप्रमाणं स वाच्यो^१ निषेधस्तेन सर्वथा ॥ (८९)
 एतेन तद्विरुद्धार्थकार्योक्तिरुपबर्णिता ।
 प्रयोगः केवलं भिन्न[स्त्वर्थत्रायो न]^२ भिद्यते ॥ (९०)
 विरुद्धं तच्च सोपायमविधायपिधाय च ।
 प्रमाणोक्तिर्निषेधे या न सामान्यानुसारिणी ॥ (९१)
 उक्त्यादेः सर्ववित्प्रेत्यभावादिप्रतिषेधवत् ।
 अतीन्द्रियाणामर्थानां विरोधस्याप्रसिद्धितः ॥ (९२)
 बाध्यबाधकभावः कः स्वा[ता]^३ यद्युक्तिसंविदौ ।
 तादृशोनुप^४ देशश्चेत् उच्यतां सैव साधनं ॥ (९३)
 अतिश्रयफलं^५ प्रोक्तं ईदृक् कानुपलम्भनं ।
 तन्नात्यन्तपरोक्षे^६ सदसत्ताविनिश्चयौ ॥ (९४)
 भिन्नोऽभिन्नोपि वा धम्मः स विरुद्धः प्रयुज्यते ।
 यथाग्निरहि[मे सा]^७ ध्ये सत्ता वा जन्मबाधनी ॥ (९५)
 यथा वस्त्वेव वस्तुनां साधने साधनं मतं ।
 तथा वस्त्वेव वस्तुनां स्वनिवृत्तौ निवर्त्तकं ॥ (९६)
 एतेन कल्पनान्यस्तौ यत्र कचन सम्भवात् ।
 धर्मः पक्षसप्तान्यतरत्वादिरपोदितः ॥ (९७)
 27b तत्रापि व्याप[को]^८ धर्मो निवृत्तेर्गमको मतः ।
 व्याप्यस्य स्वनिवृत्तिश्चेत्परिच्छिन्ना कथञ्चन ॥ (९८)
 यदप्रमाणाभावे लिङ्गं तस्यैव कथ्यते ।
 तद[त्यन्त]विमूढार्थमागोपालमसंबृतेः ॥ (९९)
 एतावन्निश्चयफलमभावेनुपलम्भनं ।
 तच्च हेतौ स्वभावे [वाऽ]^९ दृश्ये दृश्यतया मतं ॥ (१००)
 अनुमानादनित्यादेर्ग्रहणेऽयं क्रमो मतः ।
 प्रामाण्यमेव नान्यत्र गृहीतग्रहणान्मतं ॥ (१०१)
 नान्यास्य^{१०} नित्यताभावात् पूर्वसिद्धः स चैन्द्रियात् ।
 नानेकरूपो वाच्योसौ वाच्यो धर्मो विकल्पजः^{११} ॥ (१०२)

^१ PVM. साज्वाध्यः । ^२ PVM. ० नुपलब्धे ० ।

^३ PVM. अनिश्चयकरं । ० परोक्षेषु ।

^४ PVM. नान्यास्यानित्यता ० ।

- सामान्याश्रयसंसिद्धौ सामान्यं सिद्धमेव तत् ।
 तदसिद्धौ तथास्यैव ह्यनुमानं प्रसिद्धये^१ ॥ (१०३)
 क्वचित्तदपरिज्ञानं सदृशापरसम्भवात् ।
 भ्रान्तेरपर्यतो मेदं मायागोलकभेदवत् ॥ (१०४)
 तथा ह्यलिङ्गमावालमसंश्लिष्टोत्तरोदयं ।^२
 परमं परिच्छिन्नस्येव दोषादि नाशिनं जनः ॥ (१०५)
 भावस्वभावभूतायामपि शक्तौ फलेऽदृशः ।
 अन्या[? ना]नन्तर्यतो मोह [?] विनिश्चेतुरपाटवान् ॥ (१०६)
 तस्यैव विनिवृत्त्यर्थमनुमानोपवर्णनं ।
 व्यवस्यन्तीक्षणादेव सर्वाकारा[न्महाधियः^३] ॥ (१०७)
 व्यावृत्ते सर्वतस्तस्मिन् व्यावृत्तिविनिबन्धनाः ।
 बुद्धयोर्ध्वं [प्र]वर्तन्तेऽभिन्ने भिन्नाश्रया इव ॥ (१०८)
 यथा चोदनमाख्यारच सोऽसति भ्रान्तिकारणे ।
 प्रतिभाः प्रतिसन्धत्ते स्वानुरूपाः स्वभावतः ॥ (१०९)
 सिद्धोऽत्र^४[ाप्यथवा ध्वंसोऽलिङ्गादनु]पलम्भनात् ।
 प्राग् भूत्वा ह्यभवद्भावो नित्य इत्यभिधीयते ॥ (११०)
 यस्योभयान्तव्यवधिः सत्ता सम्बन्धवाधिनी ।
 अनित्यताश्रुतिस्तेन वाबन्ताविति कौ स्मृतौ ॥ (१११)
 २८१ प्राक् पश्चादप्यभावश्चेत् [स एवानित्यता न किं ।]^५
 पश्चादप्ययोगादिति चेत् अन्तयोः स कथं भवेत् ॥ (११२)
 सत्तासम्बन्धयोर्ध्वोऽन्यादन्ताभ्याम् विशेषणं ।
 अविशेषणमेव स्यादन्तौ चेत्कार्यकारणे ॥ (११३)
 असम्बन्धान्न भावस्य प्रागभावं स वाञ्छति ।
 तदुपाधिसमाख्याने तेष्व[स्य च न सिध्यतः] ॥ (११४)
 [सत्ता स्व]^६कारणाश्लेषकरणात्कारणं किल ।
 सा सत्ता स च सम्बन्धो नित्यौ कार्यमथेह किं ॥ (११५)
 यस्याभावः क्रियेतासौ न भावः प्रागभाववान् ।
 सम्बन्धान्भ्युपगमाभित्यं विश्वमिदं ततः ॥ (११६)

^१PVM. प्रवर्तते ।

तस्मादनर्थास्कन्दिन्योऽभिन्नार्थाभिमतोऽपि ।
 शब्देषु^१] वाच्यमेदिन्यो व्यतिरेकास्पदं धियः ॥ (११७)
 विशेषप्रत्यभिज्ञानं न प्रतिक्षणभेदतः ।
 न वा विशेषविषयं दृष्टसाम्येन तदुग्रहात् ॥ (११८)
 निदर्शनं तदेवेति सामान्याग्रहणं यदि ।
 निदर्शन[त्वात्] सिद्धस्य प्रमाणेना[स्य किं पुनः] ॥ (११९)
 विस्मृतत्वाददोषश्चेत्तत एवानिदर्शनम् ।
 दृष्टे तद्भावसिद्धिश्चेत्प्रमाणाद्, अन्यवस्तुनि ॥ (१२०)
 तत्त्वारीपो विपर्यासस्तत्सिद्धेरप्रमाणात् ।
 प्रत्यक्षेतरयोरैक्यादेकसिद्धिर्द्वयोरपि ॥ (१२१)
 सन्धीयमान[ञ्चान्येन व्यवसाय]^२ स्मृतिं विदुः ।
 तल्लिङ्गापेक्षान्नो चेत्स्मृतिर्न व्यभिचारतः ॥ (१२२)

५. प्रत्यक्षचिन्ता

(१) प्रत्यक्षलक्षणविप्रतिपत्तिनिरासः
 प्रत्यक्षं कल्पनापोढं प्रत्यक्षेणैव सिद्धयति ।
 प्रत्यात्मवेशः सर्वेषां विकल्पो नामसंश्रयः ॥ (१२३)
 संवृत्त्य सर्वव्यतिथिर्ना [स्तिमितेना]^३न्तरात्मना ।
 स्थितोपि चक्षुषा रूपमीक्षते साक्षजा मतिः ॥ (१२४)
 पुनर्विकल्पयन्किञ्चिदासीन्मे कल्पनेदृशी ।
 इच्छा^४ चेति न पूर्वोक्तावस्थायामिन्द्रियाद् गतौ ॥ (१२५)
 २४b एकत्र दृष्टो भेदो [हि]^५ कचिन्नान्यत्र दृश्यते ।
 न तस्मात् भिन्नमस्त्यम्यत्सामान्यं बुद्धयभेदतः ॥ (१२६)
 तस्माद्विशेषविषया सर्वैवेन्द्रियजा मतिः ।
 न विशेषेषु शब्दानां प्रवृत्तावस्ति सम्भवः ॥ (१२७)
 अनन्वयाद्विशेषाणां [स]ङ्केतस्याप्रवृत्तितः^६ ।
 विषयो यश्च शब्दानां संयोज्येत स एव तैः ॥ (१२८)
 अस्येदमिति सम्बन्धे यावर्थौ प्रतिभासिनौ ।
 तयोरेव हि सम्बन्धे^७[I]न तदेन्द्रियगोचरः ॥ (१२९)

^१नो० भा०, PVM. वेति । ^२PS. ०प्रसिद्धितः । ^३PVM. सम्बन्धो ।

- वि[शब्द]प्रतिभासस्य [तद^१]^२र्थस्याविभाबनात् ।
 विज्ञानाभासभेदश्च पदार्थानां विशेषकः ॥ (१३०)
 बहुषोऽर्थावभासेऽपि यं यश्चाऽप्यतिशंसति^३ ।
 स एव योज्यते शब्दैर्न स्तत्विन्द्रियगोचरः ॥ (१३१)
 अव्यापृतेन्द्रिय[स्या]^४न्यथाहमात्रेणाविभाबनात् ।
 न चानुदितसम्बन्धः स्वयं ज्ञानप्रसङ्गतः ॥ (१३२)
 मनसोर्युगपद्वृत्तेः सविकल्पाविकल्पयोः ।
 विमूढोऽसम्प्रवृत्तेर्वानयोरैक्यं^५ व्यवस्यति ॥ (१३३)
 विकल्पव्यवधानेन विच्छिन्नं दर्शनं भवेत् ।
 [इति चेद् भिन्न] 'जातीयविकल्पेन्यस्य वा कथं ॥ (१३४)
 अलातदृष्टिवद्वावपक्षश्चेद् बलवान्मतः ।
 अन्यत्रापि समानं तद्वर्णयोर्व्यासकृच्छ्रुतिः ॥ (१३५)
 सकृत्सङ्गतशब्दा^६र्थेऽप्येन्द्रियेऽपि सत्स्वपि ।
 पञ्चभिर्व्यवधानेपि भात्यव्यवहितेषु या ॥ (१३६)
 सा मति[र्नाम पर्यन्तक्षणिक]^७ज्ञानमिश्रणात् ।
 विच्छिन्नामेति तच्चित्रं तस्मात्सन्तु सकृद्विद्यः ॥ (१३७)
 प्रतिभासविशेषश्च^८ सान्तरानन्तरे कथं ।
 शुद्धे मनोविकल्पे च न क्रमग्रहणम्भवेत् ॥ (१३८)
 योऽग्रहः सकृत्तेष्यर्थे कथिदासक्तचेतसः ।
 १९a शक्त्या[नोत्पत्तिर्बैगुण्याच्चोद्यं वै]^९तद्वद्वयोरपि ॥ (१३९)
 शीघ्रवृत्तेरलातादेरन्वयप्रतिधाति^{१०}र्नी ।
 चक्रभ्रान्तिं दृशा^{११} धत्ते न दृशां घटनेन सा ॥ (१४०)
 केचिदिन्द्रियजत्वादेर्वातधीवदकल्पनां ।
 अद्वर्वाला विकल्पे च हेतुं सङ्केतमन्दतां ॥ (१४१)

^१ PVM. तदा० ।^२ PS. PVM. यं परोक्षेति संसति ।^३ PS. विमूढेन प्रवृत्तेर्वानयोरैक्यं । PVM. विमूढो लघु० ।^४ PVM. ०सर्वार्थे० ।^५ नास्ति कल्पनाप्यनेत्यधिकः पाठः । PVM. प्रतिभासाविशेष० ।^६ PVM. ०धातिनी । दृगावत्ते ।

तेषां प्रत्यक्षमेव स्याद् बाला[नामविकल्पनात्]^१(१)
 [सङ्केतोपायविगमा]^२त्पञ्चादपि भवेन्न सः ॥ (१४२)
 मनोऽव्यु^३त्पन्नसङ्केतमस्ति तेन न चेन्मतं^४ ।
 एषमिन्द्रियजेपि स्याद्भेदवच्छेदमीदृश^५ ॥ (१४३)
 यदेव साधनं बाले तदेवात्रापि कथ्यतां ।
 साम्यादक्षधिया^६ युक्तमनेनानुभवादिकं ॥ (१४४)

(२) सामान्यनिरासः

विशेषणं [विशेष्यं च सम्बन्धं लौकि]^७कीं स्थितिं ।
 गृहीत्वा सङ्कलन्यैतत्तथा प्रत्येति नान्यथा ॥ (१४५)
 यथा दण्डिनि जात्यादेर्विवेकेनानिरूपणात् ।
 तद्वता योजनानास्ति कल्पनाप्यत्र^८ नास्त्यतः ॥ (१४६)
 यद्यप्यन्वयि^९ विज्ञानं शब्दव्यक्त्यवभासि तत् ।
 वरणाकृत्यत्तराका[रशून्यं गोत्वं हि च]^{१०}यस्यते ॥ (१४७)
 समानत्वेपि तस्यैव नेक्षणं नेत्रगोचरे ।
 प्रतिभासद्वयाभावाद् बुद्धेर्भेदश्च दुर्लभः ॥ (१४८)
 समवायाप्रहादक्षैः सम्बन्धादर्शनं स्थितं ।
 पटस्तन्तुष्विवे^{११}त्यादिशब्दाश्चेमे स्वयं कृताः ॥ (१४९)
 शृङ्गं गवीति लोके [स्यात् शृङ्गे]^{१२} गौरित्यलौकिकं ।

(३) अवयवनिरासः

गवाक्षयपरिशिष्टाङ्गविच्छेदानुपलम्भनात् ॥ (१५०)
 तैः तन्तुभिरियं शाटीत्युत्तरं कार्यमुच्यते ।
 तन्तुसंस्कारसम्भूतं नैककालं कथञ्चन ॥ (१५१)
 कारणारोपतः कश्चित् एकापोद्धारतोपि वा ।
 त[न्वाख्यां वर्तये]^{१३}त्कार्यं दर्शयन् नाश्रयं श्रुतेः ॥ (१५२)

^१ PVM. मनोव्युत्पन्नः ।

^२ PS. ० स्तिचेत्त चेन्मतः । PVM. अस्ति तेन स चेन्मतः ।

^३ PS., PVM. स्याच्छेदवच्छे ० । ^४ PVM. ० धियामुक्त ० ।

^५ विशेषे च—इति भो० भा० । ^६ PS. यदप्य ० ।

^७ PVM. ० प्विहेत्वादि ० ।

उपकार्योपकारित्वं^१ विच्छेदाद् दृष्टिरेव वा ।
मुख्यं यदस्वलज्ज्ञानमादिसङ्केतगोचरः ॥ (१५३)

29b (४) नानुमानतः सामान्यसिद्धिः

अनुमानश्च जात्यादौ वस्तुनो नास्ति भेदिनि ।
सर्वत्र व्यपदेशो हि [द्वं] देरपि सांवृतात् ॥ (१५४)
वस्तुप्रासादमालादिशब्दाश्चान्यानपेक्षितः ।
गेही यद्यपि संयोगस्तन्माला किन्तु तद्भवेत् ॥ (१५५)
जातिश्चेद्रेह एकोपि मालेत्युच्येत वृत्तवत् ।
मालाबहुत्वे तच्छब्दः कथं जातेरजातितः ॥ (१५६)
मालादौ च म[हत्त्वादि]^२ष्टो यश्चोपचारिकः ।
मुख्याविशिष्टविज्ञानप्राप्तत्वान्नौपचारिकः ॥ (१५७)
अनन्यहेतुता तुल्या सा मुख्याभिमतेष्वपि ।
पदार्थशब्दः कं हेतुमन्यं षट्कं समीक्षते ॥ (१५८)
यो यथा रुडितः सिद्धस्तत्साम्याद्यस्तथोच्यते ।
यत्र^३ गौणश्च भावेष्वप्यभावस्योपचारतः ॥^४ (१५९)
सङ्केतान्वयिनी रुढिर्वक्तुरिच्छान्वयी च सः ।
क्रियते व्यबहारार्थं छन्दः शब्दा^५र्थनामवत् ॥ (१६०)
वस्तुधर्मतयैवार्थं^६ स्तादृग्विज्ञानकारणं ।
भेदेपि यत्र तज्ज्ञाना[त्त^७त्त]^८था प्रतिपद्यते ॥ (१६१)
ज्ञानान्यपि तथा भेदेऽभेदप्रत्यवमर्शने ।
इत्येत^९त्कार्यविश्लेषस्यान्वय[१] नैकवस्तुनः ॥ (१६२)
वस्तूनां विद्यते तस्मात्तन्निष्ठा वस्तुनि श्रुतिः ।

(५) अन्यापोहन्तिता

बाह्यशक्तिव्यवच्छेदनिष्ठा[ऽभावेपि तच्छ्रुतिः]^{१०} ॥ (१६३)
विकल्पप्रतिविम्बेषु तन्निष्ठेषु[^{११}f]नब्रह्मते ।
ततोऽन्यापोहनिष्ठत्वादुक्तान्यापोहकृच्छ्रुतिः ॥ (१६४)

^१ ० कारित्वेऽविच्छेदाद्—इति भो० भा० ।

^२ PS. मुख्यो गौणश्च भावेष्वप्यारोपेण वृत्तितः ।

^३ PVM. शब्दांशः ।

^४ PVM. ०वार्थास्तादृगं० ।

^५ PVM. ०तान्त्वया ।

^६ PS. PVM. इत्यतत् ।

व्यतिरेकीव यज्ज्ञाने भात्यर्थप्रतिबिम्बकं ।
 शब्दात्तदपि नार्थात्मा भ्रान्तिः सा वासनोद्भवा^१ ॥ (१६५)
 १[तस्याभिधाने श्रुतिभिरर्थे कौशोवगम्यते ।
 16b तस्यागतौ च संकेतक्रिया व्यर्था तदधिकं ॥ (१६६)
 शब्दोर्थाशकमाहेति तत्रान्यापोह उच्यते ।
 आकारः स च नार्थेस्ति तन्वदन्नर्थभाक् कथं ॥ (१६७)
 शब्दस्यान्वयिनः कार्यमर्थेनान्वयिना स च ।
 अनन्वयी धियोऽभेदाद् दर्शनाभ्यासनिमित्तः ॥ (१६८)
 तद्रूपारोपगतान्यव्यावृत्ताधिगतिः^२ पुनः^३ ।
 शब्दार्थोर्थः स एवेति वचनेन विरुध्यते ॥ (१६९)
 मिथ्यावभासिनो वैते प्रत्ययाः शब्दनिर्मिताः ।
 अनुयान्तीममर्थाङ्गमिति वापोहकृच्छ्रुतिः ॥ (१७०)
 तस्मात् संकेतकालेपि निर्विष्टार्थेन संयुतः ।
 स्वप्रतीतिफलेनान्यापोहः संबध्यते श्रुतौ ॥ (१७१)
 अन्यत्रादृष्ट्यपेक्षत्वात् कचित्तद्दृष्ट्यपेक्षणात् ।
 श्रुतौ संबध्यते[ऽ]पोहो नैतद् वस्तुनि युज्यते ॥ (१७२)
 तस्माद् जात्यादितद्योगा नार्थे तेषु च न श्रुतिः ।
 संयोज्यतेन्यव्यावृत्तौ शब्दानामेव योजनात् ॥ (१७३)

(६) प्रत्यक्षे शब्दकल्पनानिरासः

संकेतस्मरणोपायं दृष्टसंकलनात्मकं ।
 पूर्वापरपरामर्शशून्ये तच्छाब्देषु कथं ॥ (१७४)
 अन्यत्र गतचित्तोपि चक्षुषा रूपमीक्षते ।
 तत्संकेताग्रहस्तत्र स्पष्टस्तज्ज्ञा च कल्पना ॥ (१७५)
 जायन्ते कल्पनास्तत्र यत्र शब्दो निवेशितः ।
 तेनेच्छातः प्रवर्त्तन्नेक्षेरन् बाह्यमक्षजाः ॥ (१७६)
 रूपं रूपमितीक्षते तद्विद्या^४ किमितीक्षते ।
 अस्ति चानुभवस्तस्याः सो विकल्पः कथं भवेत् ॥ (१७७)

^१ PS. वासनामयी ।

^२ PVM. ङगतेः ।

^३ PS. हस्तलेखतः ।

^४ PVM. तद्विषयं ।

तयैवानुभवे दृष्टं न विकल्पद्वयं सकृत् ।
 एतेन तुल्यकालान्यविज्ञानानुभवो गतः ॥ (१७८)
 स्मृतिर्भवे^१दतीते च सा गृहीते^२ कथं भवेत् ।
 स्याच्चान्यधीपरिच्छेदा भिन्नरूपा स्वबुद्धिधीः ॥ (१७९)
 अतीतमपट्टान्तमलिङ्गश्चार्थ^३दर्शनं ।
 सिद्धं तत्केन तस्मिन् हि न प्रत्यक्षं न लैङ्गिकं ॥ (१८०)
 तत्त्वरूपावभासिन्या बुद्धानन्तरया यदि ।
 रूपादिरिव गृह्येत^४ न स्यात् तत्पूर्वधीग्रहः ॥ (१८१)
 सो विकल्पः स्वविषयो विज्ञानानुभवो यथा ।
 अशक्यसमर्थं तद्वदन्यदप्यविकल्पकं ॥ (१८२)
 सामान्यवाचिनः शब्दास्तदेकार्थाव^५कल्पना ।
 अभावे निर्विकल्पस्य विशेषाधिगमः कथं ॥ (१८३)
 अस्ति चेन्निरविकल्पश्च किञ्चित्^६ तत्तुल्यहेतुकं ।
 सर्व्वन्तयैव हेतोर्हि भेदाद् भेदः फलात्मना ॥ (१८४)
 अनपेक्षितबाह्याया योजना समयस्मृतेः ।
 तथानपेक्ष्यसम^७र्था वस्तुशक्त्यैव नेत्रधीः ॥ (१८५)
^१संकेतस्मरणपेक्षं रूपं वक्ष्यते चेत्तसि ।
 17a अनपेक्ष्य न चेच्छक्यं^८ स्यात् स्मृतावेव लिङ्गावत् ॥ (१८६)
 तस्यास्तत्संगमोत्पत्तेरक्षधीः स्यात् स्मृतेर्न वा ।
 ततः कालान्तरेपि स्यात् कचिद् व्याप्तेरसंभवात् ॥ (१८७)
 क्रमेणोभयहेतुश्चेत् प्रागेव स्यादभेदतः ।
 अन्योच्चबुद्धिहेतुश्चेत् स्मृतिस्तत्राप्यनर्थिका ॥ (१८८)
 यथा समितसिद्धं^९वर्धमिष्यते समयस्मृतिः ।
 भेदश्चासमितो ग्राह्यः स्मृतिस्तत्र किमर्थिका ॥ (१८९)
 सामान्यमात्रग्रहणे भेदापेक्षा न युज्यते ।
 तस्माच्चक्षुश्च रूपञ्च प्रतीत्योदेति नेत्रयोः ॥ (१९०)

^१ PVM. सागृहीते ।

^२ PVM. ०वेदनं ।

^३ PVM. तदेकार्था न कल्पना ।

^४ PVM. समयं ।

^५ भो० भा० इतः प्राक्—वस्तुपेक्षाभावे रूपं चेदशब्दबुद्धिः ।—

इति श्लोकाद्वैमर्शिकम्

साक्षाच्चेत् ज्ञानजनने समर्थो विषयोक्तवत् ।

६. प्रत्यक्षभेदाः

31A (१) इन्द्रियप्रत्यक्षम्

अथ कस्माद् द्वयाधीनजन्म तत्तेन नोच्यते ॥ (१९१)

समोदय गमकत्वं हि व्यपदेशो न गृह्यते ।

तच्चाक्षुष्यपदेशोऽस्ति तद्धर्मश्च नियोज्यतां ॥ (१९२)

ततो लिङ्गस्वभावोत्र व्यपदेशो नि'योज्यतां ।

निवर्त्तते व्यापकस्य स्वभावस्य निवृत्तितः ॥ (१९३)

सञ्चितः समुदायः स सा^१ साध्यं तत्र चाक्षुषीः ।

सामान्यबुद्धिश्चावश्यं विकल्पे नानुबध्यते ॥ (१९४)

^१अर्थान्तराभिसम्बन्धावजायन्ते येषां परे ।

[वृत्तास्ते सञ्चितास्ते]^२ हि निमित्तं ज्ञानजन्मनः ॥ (१९५)

अणूनां सविशेषश्च नान्तरेणापरानणून् ।

तदेकानियमाज्ज्ञानमुक्तं सामान्यगोचरं ॥ (१९६)

अथैकाग्रतनत्वेऽपि नानेकं दृश्यते सकृत् ।

सकृद् भूतावभासः^३ किं वियुक्तेषु तिलादिषु ॥ (१९७)

प्रत्युक्तं लाघवं [चात्र तेष्वेव क्रमपातिषु]^४ ।

किं नाक्रमग्रहस्तुल्यकालाः स्रव्वाश्च बुद्ध्यः ॥ (१९८)

काश्चित्तास्वक्रमाभासाः क्रमवत्योऽपराश्च किं ।

स्रव्वार्थग्रहणे तस्मादक्रमोऽर्थं प्रसज्यते ॥ (१९९)

नैकं चित्रपतङ्गादि रूपं वा दृश्यते कथं ।

चित्रन्तदेकमिति चेदिदं चित्र[तरन्ततः]^५ ॥ (२००)

[नैकस्वभा]^६वं चित्रं हि मणिरूपं यथैव तत् ।

नीलादिप्रविभा^७गश्च तुल्यश्चित्रपटादिषु ॥ (२०१)

तत्रावयवरूपञ्चेत् केवलं दृश्यते तथा ।

नीलादीनि निरस्यान्यचित्रं चित्रं यदीक्षते ॥ (२०२)

^१ PVM. सामान्यं ।

^२ PVM. अर्थान्तरा० ।

^३ PVM. सकृद्वृद्धा०, सकृद्वृद्धावभासः विभिन्नेषु इति भोटभाषान्तरे ।

^४ PVM. ०प्रतिभासत्त्व ।

तुल्यार्थाकारकालत्वेनोपलक्षि[तयोर्द्वयोः] ।
 नानार्था क्रमवत्येका किमेकार्थाक्रमापरा ॥ (२०३)
 वैश्वरूप्याद्विद्यामेव भावानां विश्वरूपता ।
 तच्छेदनङ्गां केनेयं सिद्धा भेदव्यवस्थितिः ॥ (२०४)
 विजातीनामनारम्भाद्वा^१लेख्यादौ विचित्रधीः ।
 अरूप[त्वाद्वा]^२ संयोगश्चित्रो भक्तेश्च नाश्रयः ॥ (२०५)
 प्रत्येकमविचित्रत्वाद् गृहीतेषु क्रमेण च ।
 न चित्रधीसङ्कलनमनेकस्यैक्याग्रहात् ॥ (२०६)
 नान^३र्थैका भवेत्तस्मात्सिद्धातोप्यविकल्पिका ।
 विकल्पयन् न^४प्येकार्थं य[तोऽन्यद]^५पि पश्यति ॥ (२०७)

(चित्रैक्यविनिता)

चित्रावभासेष्वर्थेषु यद्येकत्वं न युज्यते ।
 सैव तावत्कथं बुद्धिरेका चित्रावभासिनी ॥ (२०८)
 इदं वस्तुबलायातं यद्वदन्ति विपरिचयः ।
 यथा यथार्था विद्य^६न्ते विविच्यन्ते तथा तथा ॥^७ (२०९)
 ३।b किं स्यात्सा चित्रतैकस्यां न स्यात्तस्यां मतावपि ।
 यदीदं स्वयमर्थानां रोचते तत्र के वचं ॥ (२१०)
 तस्मान्नार्थेषु न ज्ञाने स्थूलाभासस्तदात्मनः^८ ।
 एकत्र प्रतिषिद्धत्वाद्^९ बहुष्वपि न सम्भवः ॥ (२११)
 परिच्छेदोन्तरग्योन्यभासो बहिरिष स्थितः^{१०} ।
 [ज्ञानस्याभे]^{११}दिनो भेद^{१२}प्रतिभासो ह्युपलवः ॥ (२१२)
 तत्रैकस्याप्यभावे च^{१३} द्वयमप्यवहीयते ।
 तस्मात्तदेव तस्यापि तत्त्वं या द्वयशून्यता ॥ (२१३)

^१ PVM. ०वालेख्यादौ न विचधीः । ^२ PVM. नानार्थ्यैका ।

^३ PVM. ०आप्येकार्थं । ^४ PVM. चित्त्यन्ते विणीर्यन्ते ।

^५ V. उद्धृतो न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायां पृ० ६६० । ^६ PS. प्रतिबद्धत्वाद् ।

^७ PVM. PS. ०न्योर्य भागो । ०भेदिनो भिन्नौ । भागो बहिरवस्थितः ;

NR. (पृ० २७२) ०च्छेदान्तराच्चायं भागो ० ज्युपप्ल० ।

^८ PVM. ०भावेन ।

तद्भेदाश्रयिणी चेयं भावानां भेदसंस्थितिः ।
 तदुपप्लवभावे च तेषां भेदोपि सम्भवः^१ ॥^२ (२१४)
 न ग्राह्यग्राहकाकारबाह्यमस्ति च लक्षणं ।
 ३२८ अतो लक्षणशून्यत्वान्निःस्वभावाः प्रकाशिताः ॥ (२१५)
 व्यापारोपाधिकं सर्व्वं स्कन्धादीनां विशेषतः ।
 लक्षणं स च तत्त्वेषु^३ तेनाप्येते विलक्षणाः ॥ (२१६)
 यथा [स्वप्न]^४त्ययापेक्षादविद्यो^५पल्लुतात्मनां ।
 विज्ञानिर्व्वितथाकारा जायते तिमिरादिवत् ॥ (२१७)
 असंविदिततत्त्वा च सा सर्व्वपरदर्शनैः ।
 असम्भवाद्भिना तेषां ग्राह्यग्राहकविप्लवैः ॥ (२१८)
 तदुपेक्षिततत्त्वार्थैः कृत्वा^६गजनिमीलनं ।
 केवलं लोकबुद्धयै व बाह्यचिन्ता प्रतन्यते ॥ (२१९)
 नीलादिचित्रविज्ञाने ज्ञानोपाधिर[न]न्यभाक् ।
 अशक्यदर्शनस्थं^७ हि पतत्यर्थे विवेचयन् ॥ (२२०)
 यद् यथा भासते ज्ञानं तत्तथैव प्रकाशते^८ ।
 [इति नात्मै^९]कभावः स्याच्छिब्राकारस्य चेतसि ॥ (२२१)
 पटादिरूपस्यैकत्वे तथा स्याद्विवेकिता ।
 विवेकी न विवक्षान्य^{१०}द्विवेकी च नेक्ष्यते ॥ (२२२)
 को वा विरोधो बहवः[संजातातिशयाः पृथक्]^{११} ।
 भवेयुः कारणं बुद्धेयं हि नात्मेन्द्रियादिवत् ॥ (२२३)
 हेतुभाषादृते नान्या ग्राह्यता नाम काचन ।
 तत्र बुद्धिर्यदाकारा तस्यास्तद् ग्राह्यमुच्यते ॥ (२२४)
 कथं वाऽवयवी ग्राह्यः सकृत्स्वावयवैः सह ।
 न हि गोप्रत्ययो दृष्टः सास्तादीनाम[दर्शने] ॥ (२२५)

^१ PVM. PS. भेदोप्युपप्लवः । ^२ PS. PVM. तत्त्वत्र ।

^३ PS. ०पेक्षमवि । ^४ PS. ०क्यसमयस्त । PVM. ०दर्शनस्त ।

^५ PS. तत्तथैवानुभूयते । ^६ PVM. नामैकभावः ।

^७ PS. विवेकीनि विभक्तान्य० । PVM. विवेकीनि निरस्वान्यदा विवेकि

- [गुणप्रधानाधिगमः स]^१हाप्यभिमतो यदि ।
 सम्पूर्णाङ्गो न गृह्येत सकृन्नापि गुणादिमान् ॥ (२२६)
 विवक्षापरतन्त्रत्वात् विशेषणविशेष्ययोः ।
 यदङ्गभावेनोपात्तन्तत्तेनैव हि गृह्यते ॥ (२२७)
 स्वतो वस्त्वन्तराभेदाद् गुणादेर्भेदकस्य च ।
 [अग्रहादेकबुद्धिः स्यात् पर्य]^२तोप्यप^३रापरं ॥ (२२८)
 गुणादिभेदग्रहणान्नात्त्वप्रतिपद्यति ।
 अस्तु नाम तथाप्येषां भवेत्सम्बन्धिसङ्करः ॥ (२२९)
 शब्दादीनामनेकत्वात्सिद्धोनेकग्रहः सकृत् ।
 सन्निवेशाग्रहायोगादग्रहे सन्निवेशिनां ॥ (२३०)
 [सर्वतो विनिवृत्तिर्यतो यतः] तस्य विनिवृत्तिर्यतो यतः ।
 तद्भेदाद् भिन्नलिङ्गा^४ सा धर्मिण्योनेकरूपिता^५ ॥ (२३१)
 ते कल्पिता रूपभेदा निर्विकल्पस्य चेतसः ।
 न विचित्रस्य चित्राभाः कादाचित्कस्य गोचरः ॥ (२३२)
 यद्यप्यस्ति सित[त्वादि यादृगिन्द्रियगो]^६चरः ।
 न सोभिधीयते शब्दैर्ज्ञानयो रूपभेदतः ॥ (२३३)
 एकार्थत्वेपि बुद्धीनां नानाश्रयतया स चेत् ।
 ओत्रादिचित्तानोदानीं भिन्नार्थानीति तत्कृतः ॥ (२३४)
 जातो नामाश्रयोन्योन्यः^७ चेतसां तस्य वस्तुनः ।
 [एकस्यैव कुतो]^८ रूपं भिन्नाकारावभासि तत् ॥ (२३५)
 वृत्तेष्ट^९श्यापरामर्शो नाभिधानविकल्पयोः ।
 दर्शनात्प्रत्यभिज्ञानं गवादीनां निवारितं ॥ (२३६)
 अन्वयाच्चानुमानं यदभिधानविकल्पयोः ।
 2b दृश्ये [गवादी जात्या]^{१०}देस्तदप्येतेन दूषितं ॥ (२३७)
 दर्शनान्येष भिन्नान्यप्येकां कुर्वन्ति कल्पनां ।
 प्रत्यभिज्ञानसंख्यातां स्वभावेनेति वर्णिष्यते ॥ (२३८)

^१ PVM. पश्यतोपि परापरं ।

^२ PS. PVM. तद्भेदोन्नीतभेदा ।

^३ PS. PVM. रूपता ।

^४ नानाश्रयोन्योन्यः—इति मोटभाषान्तरे ।

(२) मानसप्रत्यक्षम्

पूर्वानुभूतग्रहणे मानसस्याप्रमाणात् ।
 अदृष्टग्रहणेन्वादेरपि स्वादर्शदर्शनं^१ ॥ (२३९)
 क्षणिकत्वादतीतस्य दर्शने च न सम्भवः ।
 वाच्यमक्षणिक[त्वे स्थलक्षणां]^२ सविरोधणं ॥ (२४०)
 निष्पादितक्रिये कस्त्रिद्विशेषमसमाधत् ।
 कर्मण्यैन्द्रियमन्यद्वा साधनं किमितीष्यते ॥ (२४१)
 सकृद्भावश्च सर्वसां धियां तद्भावजन्मनां ।
 अन्यैरकार्यभेदस्य तदपेक्षाविरोधतः ॥ (२४२)
 तस्मादिन्द्रियविज्ञानानन्तरप्रत्ययोद्भवः^३ ।
 [मनोन्य]मेव गृह्णाति विषयं नान्धहक ततः ॥ (२४३)
 स्वार्थान्वयार्थापेक्षैव हेतुरिन्द्रियजा मतिः ।
 ततोऽन्यग्रहणेऽप्यस्य नियतप्राप्तता मता ॥ (२४४)
 तदतुल्यक्रियाकालः कथं स्वज्ञानकालिकः ।
 सहकारी भवेदर्थ इति चेदक्षचेतसः ॥ (२४५)
 अजातपूर्वसामर्थ्यात्^४ पश्चाच्चानुपयोगतः^५ ।
 प्राग्भावः सर्वहेतूनां नातीर्थः स्वधिया सह ॥ (२४६)
 भिन्नकालं कथं ग्राह्यमिति चेद् ग्राह्यतां विदुः ।
 हेतुत्वमेव युक्तिज्ञा ज्ञानाकारार्पणक्षमं^६ ॥ (२४७)
 कार्यं ह्यनेकहेतुत्वेऽप्यनुकुर्वदुदेति यत् ।
 तत्तेन[ाप्यत्र तद्रूपं गृही]‘तमिति चोच्यते ॥ (२४८)

(३) स्वसंवेदनप्रत्यक्षम्

अशक्यसमयो ह्यात्मा रागादीनामनन्यभाक् ।
 तेषां मतः^१ स्वसंवेदित्वाभिज्ञत्वापानुषङ्गिणी ॥ (२४९)

^१ PS. ०वेदनं ।

^२ PS. ०द्भवः ।

^३ PS. PVM. असतः प्रागसा० ।

^४ पश्चाच्चान्वययोगतः—इति भो० भा० ।

^५ NR. (पृ० २८३) हेतुत्वमेव तत्सूक्तमिति पाठः SD. (शास्त्रदीपिकायां)

पृ० ३३ ।

^६ PS. PVM. तेषामतः ।

- अवदकाः परस्यापि ते स्वरूपं कथं विदुः ।
 एकार्थाश्रयिणा वेद्या विज्ञानेनेति केचन ॥ (२५०)
 तद्वद्रूपिणोभा[वास्तद्वद्रूपहेतुजाः]^१ ।
 तत्सुखादि किमज्ञानं विज्ञानाभिन्नहेतुजं ॥ (२५१)
 सार्थं सतीन्द्रिये योग्ये यथास्वमपि चेतसि ।
 दृष्टं जन्म सुखादीनां तत्तुल्यं मनसामपि ॥ (२५२)
 असत्सु सत्सु चैतेषु न जन्माजन्म वा कश्चित् ।
 ३३२ दृष्टं सुखादेर्बुद्धे[र्वा तत्ततो नान्यतश्च ते]^२ ॥ (२५३)
 सुखदुःखादिभेदश्च^३ तेषामेष विशेषतः ।
 तस्या एव यथा बुद्धेर्मान्यपाटवसंश्रयाः ॥ (२५४)
 यस्यार्थस्य निपातेन ते जाता धीसुखादयः ।
 असत्सु^४ तं प्रतिपद्येत सुखादीनेव सा कथं ॥ (२५५)
 अविच्छिन्नार्थ भासेत तत्संवित्तिः क्रमग्रहे ।
 तज्ज्ञातवाच्चेत्तत्तुल्य[मित्यसम्बेदनं न किं ॥ (२५६)
 न चैक्या] ^५द्वयज्ञानं नियमादक्षचेतसः ।
 सुखाद्यभावेऽप्यर्थाच्च जातौ^६ तच्छक्त्यसिद्धितः ॥ (२५७)
 पृथक् पृथक् च सामर्थ्यं द्वयोर्जीलादिवत्सुखं ।
 गृह्येत केवलं तस्य तद्धेतुत्वमगृह्यतः ॥ (२५८)
 न हि संवेदनं युक्तमर्थेनैव सहग्रहे ।
 किं सामर्थ्यं सुखादीनां [नेष्टा धीर्यत्तदुद्भवा ॥ (२५९)
 विनार्थेन]^७ सुखादीनां वेदने चक्षुरादिभिः ।
 रूपा^८दिस्थ्यादिभेदोक्त्या न गृह्येत कदाचन ॥ (२६०)
 न हि सत्यन्तरङ्गैर्धे शक्तेर्वीर्याद्यदर्शनी ।
 अर्थग्रहे सुखादीनां तज्ज्ञानां स्यादवेदनं ॥ (२६१)
 धियोर्गुणपदुत्पत्तौ तत्तद्विषय[सम्भवात्] ।^९
 [सुखदुःख]विदौ स्यातां सकृदर्थस्य सम्भवे ॥ (२६२)
 सत्यान्तरेण्युपादाने ज्ञाने दुःखादिसम्भवः ।
 नोपादानं विरुद्धस्य तच्चैकमिति चेन्मतं ॥ (२६३)

^१ PVM. ०भेदश्च ।^२ PVM. मुक्त्वा ।^३ SP. PVM. जातेः ।^४ PVM. रूपादिः स्थ्यादिभेदोऽश्रया ।

- तदज्ञानस्य विज्ञानं केनोपादानकारणं ।
 आधिपत्ये^१ तु [कुर्वीत तद्विरुद्धेऽपि] *हरयते ॥ (२६४)
 अक्षयोर्यथैक आलोको नक्तञ्चरतदन्ययोः ।
 ३३b रूपदर्शनवैगुण्यावैगुल्ये कुरुते सकृत् ॥ (२६५)
 तस्मात्सुखादयोर्थानां स्वसङ्क्रान्तावभासिनाम् ।
 वेदकाः स्वात्मनश्चैषामर्थेभ्यो ज[न्म केवलं ॥ (२६६)
 अर्था] *त्मा स्वात्मभूतो हि तेषां तैरनुभूयते ।
 तेनार्थानुभवल्यातिरालम्बस्तु तदाभता ॥ (२६७)
 कश्चिद् बहिःस्थितानेव सुखादीनप्रचेतनान् ।
 ग्राह्यानाह न तस्यापि सकृद् युक्तो द्वयग्रहः ॥ (२६८)
 सुखाद्यभिन्नरूपत्वाग्रीलादेश्चेत्स[कृद्ग्रहः] * ।
 भिन्नावभासिनोर्ग्राह्यं चेतसोस्तदभेदि किं ॥ (२६९)
 तस्याविशेषे बाह्यस्य भावनावारतम्यतः ।
 तारतम्यञ्च बुद्धौ स्यान्न प्रीतिपरितापयोः ॥ (२७०)
 सुखाद्यात्मतया बुद्धेरपि यद्यविरोधिता ।
 स इदानीं कथं बाह्यः सुखाम्या *सैहिं गम्यते ॥ (२७१)
 अग्राह्य[ग्राहकत्वाच्चे] *द् भिन्नजातीययोः पुमान् ।
 अग्राहकः स्यात्सर्वस्य ततो ह्यियेत भोक्तृता ॥ (२७२)
 कार्यकारणतानेन प्रत्युक्तञ्चकार्यकारणे ।
 ग्राह्यग्राहकताभावाद्भावेन्यत्रापि सा भवेत् ॥ (२७३)
 तस्मात्त आन्तरा एव सम्वेद्यत्वाच्च चेतनाः ।
 संवेदनं न यद्रूपं न^२ [हि तत्तस्य वेदनं] ॥ (२७४)
 अतस्त्वभावोऽनुभवो बौद्ध[ः] *स्तान् समवैति चेत् ।
 मुक्त्वाप्यक्षस्मृताकारां संवित्तिं बुद्धिरत्र का ॥ (२७५)
 तांस्तानर्थानुपादाय सुखदुःखादिवेदनं ।
 एकमाविर्भवद् दृष्टं न दृष्टं त्वन्यदन्तरा ॥ (२७६)
 संसर्गादविभागश्चे[दयोगोलक] *बहिषत् ।
 भेदाभेदव्यवस्थैवमुच्छिन्नानां सर्ववस्तुषु ॥ (२७७)

^१ PVM. आधिपत्यं ।^२ PVM. ०ज्ञात्मेति ।^३ बुद्धिः—इति भो० भा० ।

अभिन्नवेदनस्यैवये यन्नैवं तद्विभेदवत् ।
 सिध्येत्साधनत्वेस्य न सिद्धं भेदसाधनं ॥ (२७८)
 भिन्नाभः सितदुःखादिरभिन्नो बुद्धिवेदने ।
 अभिन्न[भेदि^१ भिन्ने चेत् भे]^२दाभेदौ किमाशयौ ॥ (२७९)
 तिरस्कृतानां पटुनाप्येकदाऽभेददर्शनात् ।
 प्रवाहे वित्तिभेदानां सिद्धा भेदव्यवस्थितिः । (२८०)

(४) योगिज्ञानप्रत्यक्षम्—

प्रागुक्तं योगिनां ज्ञानं तेषां तद्भावनामयं ।
 विधूतकल्पन[ज्ञानं स्पष्टमेवावभासते] ॥ (२८१)
 कामशोकभयोन्मादचौरस्वप्राधुपप्लुताः ।
 अभूतानपि पश्यन्ति पुरतोवस्थितानिव ॥ (२८२)
 न विकल्पानुबद्धस्य स्पष्टार्थप्रतिभासिता^३ ।
 स्वप्नेपि स्मर्यते स्मार्त्तं न च तत्तादृगर्थवत् ॥ (२८३)
 19b ^१[अशुभा पृथिवी कृत्स्नाद्यभूतमपि वण्णयते ।
 स्पष्टाभं निर्विकल्पञ्च भावनावलनिर्मितं ॥ (२८४)
 तस्माद् भूतमभूतं वा यद् यदेवाभिभाव्यते ।
 भावना परिनिष्पत्तौ तत्स्फुटा कल्पधोफलं ॥ (२८५)
 तत्र प्रमाणं सम्बादि यत् प्राङ्निर्णयितवस्तुवत् ।
 तद्भावनाजं प्रत्यक्षमिष्टं शेषा उपस्रवाः ॥ (२८६)
 शब्दार्थग्राहि यद् यत्र तज्ज्ञानं तत्र कल्पना ।
 स्वरूपञ्च न शब्दार्थस्तत्राध्यक्षमतोऽखिलं ॥ (२८७)

७. प्रत्यक्षाभासचिन्ता

त्रिविधं कल्पनाज्ञानमाश्रयोपलवोद्भवं ।
 अविकल्पकमेकञ्च प्रत्यक्षामञ्चतुर्विधं ॥ (२८८)
 अनञ्जत्वसिद्धयर्थमुक्ते द्वे भ्रान्तिदर्शनात् ।
 सिद्धानुमादिवचनं साधनायैव पूर्वयोः ॥ (२८९)
 संकेतसंश्रयान्यार्थसमारोपविकल्पने ।
 प्र^४त्यक्षासन्नवृत्तित्वात् कदाचिद् भ्रान्तिकारणं (२९०)

^१ PVM. अभिन्नाभे विभिन्ने । ^२ PVM. ०स्यास्ति स्फुटार्थावभासिता ।

^३ PS. हस्तलेखतः ।

^४ PVM. न प्रत्यक्षानु० ।

यथैवेयं परोक्षार्थकल्पना स्मरणात्मिका ।
 समयापेक्षिणी नार्थं प्रत्यक्षं प्रत्यक्ष^१स्यति ॥ (२९१)
 तथानुभूतस्मरणमन्तरेण पटा^२दिषु^३ ।
 न प्रत्ययोनुर्यस्तस्य प्रत्यक्षात् परिहोयते ॥ (२९२)
 अपवादश्चतुर्योत्र तेनोक्तमुपघातजं ।
 केवलं तत्र विमिरमुपघातोपलक्षणं ॥ (२९३)
 मानसं तदपीत्येके तेषां ग्रन्थो विरुध्यते ।
 नोलद्विचन्द्रादिधियां हेतुरक्षाण्यपीत्ययं ॥ (२९४)
 पारम्पर्येण हेतुश्चेद्विन्द्रियज्ञानगोचरे ।
 विचार्यमाणे प्रस्तावो मानसस्येह कोटशः ॥ (२९५)
 किम्वैन्द्रियं यदक्षाणां भावाभावानुरोधि चेत् ।
 तत्तुल्यं विक्रियावच्चेत् सैवेयं किं निषिध्यते ॥ (२९६)
 सर्पादिभ्रान्तिवच्चास्याः स्यादक्षविकृतावपि ।
 निवृत्तिर्न निवर्त्तत निवृत्तेष्वक्षविमले^४ ॥ (२९७)
 कदाचिदन्यसन्ताने तथैवाप्येत वाचकैः ।
 दृष्टस्मृतिमपेक्षेत न भासेत परिस्फुटं ॥ (२९८)
 सुप्तस्य जाग्रतो वापि यैव धीः स्फुटभासिनो ।
 सा निर्लिवकलोभयथाप्यन्यथैव विकल्पिका ॥ (२९९)
 तस्मात्तस्याविकल्पेपि प्रामाण्यं प्रतिषिध्यते ।
 विसम्बादात् तदर्थञ्च^५ प्रत्यक्षाभं द्विधोदितं ॥ (३००)

८. प्रमाणफलचिन्ता

क्रियासाधनमित्येव सर्व्वं सर्व्वस्य कर्मणः ।
 साधनं नहि तत्तस्य साधनं वा क्रिया यतः ॥ (३०१)
 तत्रानुभवमात्रेण ज्ञानस्य सदृशात्मनः ।
 भाव्यं^६ तेनात्मना येन प्रतिकर्म विभज्यते ॥ (३०२)
 [अनात्मभूतो भेदोऽस्य विद्यमानोऽपि हेतुषु ।
 भिन्ने कर्मण्यभिन्नस्य न भेदेन नियामकः ॥ (३०३)

^१ PVM. अप्यवस्यति ।

^२ PVM. पटादिषु ।

^३ NR. (पृ० २७४) ० भाष्यन्ते ० ।

तस्माद् यतो स्यात्सभेदादस्याधिगतिरित्यर्थः ।
 क्रियायाः कर्मनियमः सिद्धा सा तत्प्रसाधना ॥ (३०४)
 अर्थेन घटयत्येतां न हि मुक्त्यर्थरूपता ।
 अन्यत्त्वभेदो^१ ज्ञानस्य भेदकोपि कथञ्चन ॥ (३०५)
 तस्मात्(त) प्रमेयाधिगतेः साधनं मेयरूपता^२ ।
 साधनेन्यत्र तत्कर्म सम्बन्धो न प्रसिध्यति ॥ (३०६)
 सा च तस्यात्मभूतैव तेन नार्थान्तरं फलम् ।
 दधानं तच्च तामात्मन्यर्थाधिगमनात्मना ॥ (३०७)
 सव्यापारमिवाभाति व्यापारेण स्वकर्मणि ।
 तद्वशात्तद्व्यवस्थानादकारकमपि स्वयम् ॥ (३०८)
 यथा फलस्य हेतूनां सदृशात्मतयोद्भवाद् ।
 हेतुरूपग्रहो लोके[S]क्रियावत्त्वेपि कथ्यते ॥ (३०९)
 आलोचनासम्बन्धविशेषणधियामतः ।
 नेष्टं प्रामाण्यमेतेषां व्यवधानात्क्रियां प्रति ॥ (३१०)
 (प्रमाणफल-व्याख्या)

सर्वेषामुपयोगेपि कारकाणां क्रियां प्रति ।
 यद्वन्त्यं भेदकं तस्यास्तत्साधकतमं मतम् ॥ (३११)
 सर्वसामान्यहेतुत्वाद्वाप्यामस्ति नेदृशं ।
 तद्भेदेपि ह्यमिन्नस्य तस्येदमिति^३ तत्कुतः ॥ (३१२)
 एतेन शेषो^४ व्याख्यातं विशेषणधियां पुनः ।
 अतादृष्येण^५ भेदोपि तद्वन्वधियोपि वा ॥ (३१३)
 नेष्टो विषयच्छेदोपि^६ क्रियासाधनयोर्द्वयोः ।
 एकार्थत्वे द्वयं व्यर्थं न च स्यात्^७ त्कमभाविता ॥ (३१४)
 साध्यसाधनताभावः सकृद्भावे धियोरशयोः ।
 तद्व्यवस्थान्नयत्वेन साध्यसाधनसंस्थितिः ॥ (३१५)

^१PVM. अन्यः स्वभेदात् ।

^२कारिकाद्वयमधिकं PS. PVM.

^३PS. PVM. तद्वदेपि स्यतद्रूपस्यास्येदमिति ।

^४PS. अनेन शेषः । PVM. अतादृष्ये न ।

^५PS. PVM. विषयभेदोपि । ^६SP. न चास्ति ।

सर्व्वात्मनापि सम्बद्धं कैश्चिद्देवावगम्यते^१ ।
 धर्मः स नियमो न स्यात् सम्बन्धस्याविशेषतः ॥ (३१६)
^१(तद्भेदेऽपि भेदोऽयं यस्मात्तस्य प्रमाणता ।)
 संस्काराच्चेदताद्रूप्ये न तस्याप्यव्यवस्थितेः ॥ (३१७)
 क्रियाकारणयोरैक्यविरोध इति चेदसन् ।
 धर्मभेदाभ्युपगमादुत्पत्तिभिन्नमितीष्यते ॥ (३१८)
 एवं प्रकारा सर्व्वैव क्रियाकारकसंस्थितिः ।
 भावे ह्य^२भिन्नाभिमतत्वेऽप्यारोपेण वृत्तितः ॥ (३१९)

९. विज्ञप्तिमात्रताचिन्ता

(१) अर्पणवेदनचिन्ता

कार्थसम्बन्धदेवेदं प्रत्यक्षं प्रतिवेदनं ।
 तदर्थवेदनं केन ताद्रूप्याद्व्यभिचारि तन् ॥ (३२०)
 अथ सोऽनुभवः (ः) क्वास्य तद्देवेदम्बिचार्यते ।
 सरूपयन्ति तत् केन स्मृताभासाश्च^३ तेऽणवः ॥ (३२१)
 तन्नाथरूपता तस्य सत्यार्थाव्यभिचारिणी ।
 तत्सम्बेदनभावस्य न समर्था प्रसाधने ॥ (३२२)
 तत्सारूप्यतदुत्पत्ती यदि सम्बेदलक्षणं ।
 सम्बेदं स्यात्समानार्थं विज्ञानं समन्तरं ॥^४ (३२३)
 इदं दृष्टं श्रुतम्बेदमिति यन्नावसायधीः ।
 स तस्यानुभवः सैव प्रत्यासत्तिव्यवधार्यते ॥ (३२४)
 दृश्यदर्शनचोपेयं तस्य तत्साधनम्मतं^५ ।
 तयोः सम्बन्धमाश्रित्य द्रष्टुरेष विनिश्चयः ॥ (३२५)
 आत्मा स तस्यानुभवः स च नान्यस्य कस्यचित् ।
 प्रत्यक्षप्रतिवेदश्चैवमपि तस्य तदात्मता ॥ (३२६)

^१ PS. देवानुभूयते ।

^२ PS. भोदभावावाञ्वापिकं श्लोकाद्वैम् ।

^३ PS. भावेऽप्य० । PVM. भावस्य । ^४ PVM. ०भासञ्च ।

^५ VV. (पृ० ७९) ।

^६ PS. PVM. तद्दर्शनम्मतं ।

नान्योनुभाव्यस्तेनास्ति^१ तस्या नानुभवो परः ।
 तत्त्वापि तुल्यचोद्यत्वात्स्वयं सैव प्रकाशते^२ ॥ (३२७)
 नीलादिरूपस्तस्यासौ स्वभावोनुभवश्च सः ।
 नीलाद्यनुभवः^३ ख्यातः स्वरूपानुभवोपि सन् ॥ (३२८)
 प्रकाशमानस्तादात्म्यात्स्वरूपस्य प्रकाशकः ।
 यथाप्रकाशोभिमतस्तथा धीरात्मवेदिनी ॥ (३२९)
 * (तस्याश्चार्थान्तरे वेद्ये दुर्घटौ वेद्यवेदकौ ।)
 अवेद्यवेद्यकाकारा यथा भ्रान्तैर्मिरीक्ष्यते ॥ (३३०)
 विभक्तलक्षणप्राह्यप्राह्यकाकारविप्लवा ।
 तथाकृतव्यवस्थेयं केशादिज्ञानभेदवत् ॥ (३३१)
 यदा तदा न संचोद्यप्राह्यप्राह्यलक्षणा ।
 तदान्यसम्बिदोभावात् स्वसम्बिदफलमिष्यते ॥ (३३२)
 यदि बाह्योनुभूयेत को दोषो नैव कश्चन ।
 इदमेव किमुक्तं स्यात् स बाह्योर्थोनुभूयते ॥ (३३३)
 यदि बुद्धिस्तदाकारा सात्त्वाकारनिवेशिनी^४ ।
 सा बाह्यादन्यतो वेति विचारमिदमर्हति ॥ (३३४)
 दर्शनोपाधिरहितस्याग्रहात्तद्ग्रहे ग्रहाद् ।
 दशनं नीलनिर्भासं नार्थो बाह्योस्ति केवल [ऽ] ॥ (३३५)
 कस्यचित् किञ्चिदेवान्तर्वासनायाः प्रबोधकम् ।
 ततो धियाम्बिनियमो न बाह्यार्थव्यपेक्षया ॥ (३३६)
 तस्माद् द्विरूपमस्त्येकं यदेवमनुभूयते ।
 स्मर्यते चोभयाकारस्यास्या^५ सन्वेदनं फलम् ॥ (३३७)
 यदा निष्पन्नतद्भाव इष्टोनिष्ठोपि बापरः ।
 विज्ञप्तिहेतुर्विषयस्तस्याश्चानुभवस्तथा ॥ (३३८)

^१ PS. भाव्यो बुद्ध्यास्ति । NR. (पृ० २७५) • भाव्यो बुद्ध्यास्ति • ।
 प्राह्यप्राह्यवैधुर्पात् ।

^२ PS. तत्स्वयं तत्प्रकाशते ।

^३ PVM. •भवात् ।

^४ PS. अधिकं श्लोकाद्वै ।

^५ PS. PVM. •रविरोषिणी ।

^६ PVM. •स्यास्य ।

यदा सविषयं ज्ञानं ज्ञानार्कशैथिल्यवस्थितेः ।
 तदा य आत्मानुभवः स एवार्थविनिश्चयः ॥ (३३९)
 यदीष्टाकार आत्मा स्यादन्यथा वानुभूयते ।
 इष्टोऽनिष्टोपि वा तेन भवत्यर्थः प्रवेदितः ॥ (३४०)
 विद्यमानेपि बाह्येयं यथानुभवमेव सः ।
 निश्चितात्मा स्वरूपेण नानेकात्मत्वदोषतः ॥ (३४१)
 यदि बाह्यं न विद्येत कस्य सम्वेदनम्भवेत्
 यद्यगत्या स्वरूपस्य बाह्यस्यैव न किम्मत^१ ॥ (३४२)
 अभ्युपायोपभेदेन^२ न स्वादनुभवो द्वयोः ।
 अदृष्टावरणान्नो चेन्न^३ नामार्थवशा गतिः ॥ (३४३)
 तम[नि]कात्मकं भावमेकात्मत्वेन दर्शयेत्^४ ।
 तददृष्टं कथं नाम भवेदर्थस्य वेदकम्^५ ॥ (३४४)
 ३५६ [इ]ष्टानिष्टावभासिन्यः कल्पना नाक्षधीर्येदि ।
 अनिष्टादावसन्धानं^६ इष्टं^७ तत्रापि चेतसा ॥ (३४५)
 तस्मात्प्रमेये^८ बाह्येपि युक्तं स्वानुभवः फलं ।
 यतः स्वभावोऽस्य यथा तथैवार्थविनिश्चयः ॥ (३४६)
 तदार्थाभासतैवास्य प्रमाणं न तु सन्नपि ।
 [माह]कात्माऽपरार्थत्वा^९द् बाह्येष्वर्थेष्वपेक्षते^{१०} ॥ (३४७)
 यस्माद्^{११} यथा निविष्टोसावर्थात्मा प्रत्यये तथा ।
 निश्चोयते निविष्टोसावेवमित्यात्मसंविदः ॥ (३४८)
 इत्यर्थसंविदसैवेष्टा यतोर्थात्मा न दृश्यते ।
 तस्या^{१२} बुद्धिनिवेश्यार्थः^{१३} साधनं तस्य सा क्रिया ॥ (३४९)
 यथा निविशते सोऽर्थो ज्ञाने तद्वत्प्रकाशते^{१४} ।
 अर्थो^{१५} स्थितेस्तदात्मत्वात्स्वविदप्यर्थविन्मता ॥ (३५०)

^१ PS. PVM. नास्तीत्यं कारिका । ^२ PS. PVM. अभ्युपायेपि भेदेन ।

^३ PS. PVM. अदृष्टावरणात् स्याच्चेन्न । ^४ PVM. दर्शयेत् ।

^५ PS. PVM. ०दर्शकम् । ^६ अनिष्टादावसत्त्वानां—इति यातिका-
 लंकारपुस्तके । ^७ इष्टं—इति PVT. PVM. VA. VB. भो० भा० च ।

^८ तस्मात्प्रत्यये—इति VA. ^९ अपेक्षते—इति VA. ^{१०} PS. यथा ।

^{११} PVM. तस्माद् । ^{१२} VA. निवेश्यार्थः ।

^{१३} PS. PVM. ०यौवतः सा प्रयते तथा ।

तस्माद्विषयभेदोपि न स्वसंवेदनं फलं ।
 उक्तं स्वभावचिन्तायां तादात्म्यादर्थसंविदः ॥ (३५१)
 तथा^१ वभासमानस्य तादृशोन्यादृशोपि वा ।
 ज्ञानस्य हेतुरर्थोपीत्यर्थस्येष्टा प्रमेयता ॥ (३५२)
 यथाकथञ्चिन्नान्नास्यार्थरूपं^२ युक्त्यावभासिनः ।
 ३५b अर्थग्रहः कथं सत्यं न जानेहमपीदृशं ॥ (३५३)
 'अविभागोपि बुद्ध्यात्मा विपर्ययासित'दर्शनैः ।
 प्राज्ञप्राज्ञकसंवित्तिभेदवानिति^३ लक्ष्यते ॥ (३५४)
 मंत्राद्युपप्लुतात्तायां यथामृच्छकलादयः^४ ।
 अन्यथैवावभासन्ते तद्रूपरहिता अपि ॥ (३५५)
 तथैवादर्शनात्तेषामनुपप्लुतचक्षुषां^५ ।
 [दूरे यथा वा मरुषु]^६ महानल्पोपि दृश्यते ॥ (३५६)
 यथानुदर्शनञ्चेयं मेयमानफलस्थितिः ।
 क्रियते (S) विद्यमानापि प्राज्ञप्राज्ञकसंविदां ॥ (३५७)
 अन्यथैकस्य भावस्य नानारूपावभासिनः ।
 सत्यं^७ कथं स्युराकारास्तदेकत्वस्य हानितः ॥^८ (३५८)
 [अन्यस्या^९न्य]त्वहानेश्च नाभेदो रूपदर्शनात् ।
 रूपाभेदे^{१०}पि पश्यन्तो धीरभेदं व्यवस्यति ॥ (३५९)
 भावा येन निरूप्यन्ते तद्रूपं नास्ति तत्त्वतः ।
 यस्मादेकमनेकं वा^{११} रूपं तेषां न विद्यते ॥ (३६०)
 साधर्म्यदर्शनाल्लोके भ्रान्तिर्त्रामोपजायते ।
 [अतदात्मनि^{१२} तादा]त्म्यव्यवसायेन नेह तत् ॥ (३६१)
 अदर्शनाजगत्यस्मिन्नेकस्यापि तदात्मनः ।
 अस्तोयमपि यात्वन्तरूपस्यसमुद्भवा ॥ (३६२)

^१ PVM. PS. ०चित्तत्पार्थ ० PVM. ० मुक्तावभा ० ।

^२ NR. बलोकवार्तिकव्याख्यायां न्यायरत्नाकरे पृ० २७२ ।

^३ PS. PVM. NR. भेदवानिव । ^४ PS. ते वै मृ० ।

^५ VA. चेतसाम् ।

^६ NR. (पृ० २८६) ० वैकल्पनावः स्याज्ज्ञानाकाराव० । सत्त्वं० तथैकत्व०

PS. सत्या ।

^७ अन्यस्थान्य—VA.

^८ VA. क्पात् भेदं हि ।

^९ च—इति VA. PVM.

दोषोद्भवा प्रकृत्या सा वितथप्रतिभासिनी ।
 अनपेक्षितसाधर्म्यदृगादि[स्तैमिरादिवत् ॥ (३६३)
 तत्र बुद्धेः परिच्छेदो^१ ग्राहकाकारसम्मतः ।
 तादात्म्यादात्मवित्तस्य स तस्याः साधनं ततः^२ ॥ (३६४)
 तत्रात्मविषये माने यथा रागादिवेदनं ।
 इयं सर्वत्र संयोज्या^३ मानमेवफलस्थितिः ॥ (३६५)
 तत्राप्यनुभवात्म[त्वात्ते योग्या स्वात्म^४संविदि ।
 इति सा योग्यता मानमात्मा मेयः फलं स्ववित् ॥ (३६६)
 ग्राहकाकारसंख्याता परिच्छेदात्मतात्मनि ।
 सा योग्यतेति च प्रोक्तं प्रमाणं स्वात्मवेदनं ॥ (३६७)
 सर्वमेव हि विज्ञानं विषये[भ्यः समुद्भवद् ।
 तदर्थं^५ स्यापि हेतुत्वे कथं स्याद्विषयाकृति ॥ (३६८)
 यथैवाहारकालादिहेतुत्वेऽपत्यजन्मनि^६ ।
 पित्रोस्तदेकस्याकारं धत्ते नान्यस्य कस्यचित् ॥ (३६९)
 तद्धेतुत्वेन तुल्येपि तदन्यविषयं^७ भवति ।
 विषयत्वं तद[ज्ञे^८नं तदभावे न तद्भवेत् ॥ (३७०)
 अनर्थाकारशङ्का स्वाद्व्यर्थवति चेतसि ।
 अतीतार्थग्रहे सिद्धे द्विरूपत्वात्मवेदने^९ ॥ (३७१)
 नीलाद्याभासभेदित्वाग्राह्यो जातिरतद्वति ।
 सा वा नित्या न जातिः [स्यान्नित्या वा जनिका कथं ॥^{१०} (३७२)
 36a नामादिकं निषिद्धं प्राक् नायमर्थवतां क्रमः ।
 इच्छामात्रानुबन्धित्वाद^{११} र्थराक्ति[र् न सिध्यति ॥ (३७३)
 (२) स्मृतिचिन्ता
 स्मृतिश्चेद्विषयं ज्ञानं तस्याश्चानुभवाद्भवः ।
 स चार्थाकाररहितः सेदानीं तद्वती कथं ॥ (३७४)

^१ PS. परिच्छेदे । ^२ VA. साधनं ततः । PVM. तस्य साधनं ततः ।

^३ PS. ०त्र योज्या सा ।

^४ PS. PVM. तदन्य० ।

^५ PVM. कथञ्चिद् ।

^६ PS. PVM. ०कालादेर्हे० ।

^७ PS. VA. PVM. तदन्यैर्भिन्नव्ये । ^८ PVM. तदर्थेन ।

^९ VA. कथं विद्यात्म० ।

^{१०} PS. PVM. ० मात्रानुरोपि ० ।

नार्थाद्भावास्तदाऽभावात्स्यात्तथानुभवेऽपि सः ।^१
 आकारः स च] नार्थस्य स्पष्टाकारविवेकतः ॥ (३७५)
 व्यतिरिक्तं तमाकारं^२ प्रतीयादपरस्तथा ।
 नित्यमात्मनि सम्बन्धे प्रतीयात्कथितञ्च न ॥ (३७६)
 एकैकेनाभिसम्बन्धे प्रतिसन्धिर्न युज्यते ।
 एकार्थाभिनिवेशात्मा [प्रवक्तृश्रोतृचेतसोः ॥ (३७७)
 तदेकव्यवहारश्चेत्सादृश्यादतदाभयोः ।^३
 भिन्नात्मार्यः कथं प्राप्यस्तदा स्याद्धीरनर्थिका ॥ (३७८)
 तथानुभवविज्ञानमु^४ भयाद्भावावलम्बिना ।
 एकाकारविशेषेण तज्ज्ञानेनानुबध्यते^५ ॥ (३७९)
 [अन्यथा ह्यतदाकारं कथं]^६ ज्ञानेऽधिरोहति ।^७
 एकाकारोत्तरं ज्ञानं तथाष्टुत्तरमुत्तरं ॥ (३८०)
 तत्सार्थरूपेणा^८ कारावात्माकारश्च कश्चन ।
 द्वितीयस्य तृतीयेन ज्ञानेन हि विविच्य^९ ते ॥ (३८१)
 अर्थकार्यतया ज्ञान [स्मृतावर्थस्मृतेर्यदि ।
 भ्रा] न्त्या^{१०} सकलनं ज्योतिर्मनस्कारे च सा भवेत् ॥ (३८२)
 सर्वेषामपि कार्याणां कारणैः स्वात्तया ग्रहः ।
 कुलालादिविवेकेन न स्मर्येत घटस्ततः ॥ (३८३)
 यस्मादतिशया(ज्)ज्ञानमर्थसंसर्गभाजनं ।
 [सारूप्यात्तत्किमन्यत्स्याद्^{११} दृष्टे]श्च यमलादिषु ॥ (३८४)
 आद्यानुभयरूपत्वे ह्येकरूपे व्यवस्थितं ।
 द्वितीयं व्यतिरिच्येत न परामर्शचेतसा ॥ (३८५)
 अर्थसंकलनाभूतेषा षोड्वितीयावलम्बते ।
 नीलादिरूपेण धियं [भासमानां पुरस्ततः^{१२} ॥ (३८६)
 36b अन्यथाद्वाद्यमेवैकं संयोज्येतार्थसम्भवात् ।
 ज्ञानं नादृष्टसम्बन्धं पूर्वार्थिनोत्तरोत्तरं ॥ (३८७)

^१PVM. तदाकारं । ^२PVM. ०विज्ञानेनोभयांशा० । PS. स्वज्ञानेना० ।

^३ PS. ह्यतदारुहं । PVM. ०तदारुहं । ^४ VA. तत्सार्थरूपेण ।

^५ VA. विभाव्यते । ^६ PS. सारूप्य० ।

सकृत्संवेद्यमानस्य नियमेन धिया सह ।
विषयस्य ततोऽन्यत्वं केनाकारेण सिध्यति ॥ (३८८)
भेदश्च भ्रान्ति^१ विज्ञानैर्दृश्येते[न्दाविवाद्ये ।]^२
[सम्बन्धितनियमो नास्ति भिन्नयोर्नोऽलपीतयोः ॥ (३८९)
नार्थोऽसं] वेदनः कश्चिदन्वयस्यापि^३ वेदनं ।
दृष्टं सम्बन्धमानं तत् तयोर्भास्ति विरोधिता^४ ॥ (३९०)
तस्मादर्थस्य दुर्ध्वारं ज्ञानकालावभासिनः ।
ज्ञानादव्यतिरेकित्वं हेतुभेदानुमा भवेत् ॥ (३९१)
अभावादक्षुब्धदीनां सत्त्वव्यन्येषु हेतुषु ।
नि [यमं यदि न ब्रूयाद्^५ प्रत्ययात्सम]नन्तरात् ॥ (३९२)
बीजादङ्कुरजन्माग्नि^६ धूमात्सिद्धिरितोदृशो ।
बाह्यार्थाश्रयिणी चापि कारकज्ञापकस्थितिः^७ ॥ (३९३)
सापि तद्रूपनिर्भासास्तथा नियतसङ्गमाः ।
बुद्धीराश्रित्य कल्पेत यदि किं वा विरुध्यते ॥ (३९४)
अनभिजन्यो धू[मः स्यात्तत्कार्या^८त्कारणेऽगतिः ।]
न स्यात् कारणतायाम्बा कुत एकान्ततो गतिः ॥ (३९५)
तत्रापि धूमाभासा धोः प्रबोधपदुवासनां^९ ।
गमयेद्^{१०}भिनिर्भासान्धियमेव न पावकं ॥ (३९६)
तद्योग्यवासनागर्भ एव धूमावभासिनी ।
व्यनक्ति चित्तसन्तानो धियं धू[मोऽग्नितस्ततः ॥^{११} (३९७)
अस्त्येष वि]दुषां वादो बाह्यन्त्वाश्रित्य वण्ण्यते ।
द्वैतस्य सहसंबन्धितनियमात्तच्च सिध्यति ॥ (३९८)
ज्ञानमिन्द्रियभेदेन पदुमन्दाविलादिका ।
प्रतिभासभिदामर्थे विभ्रदेकत्र दृश्यते ॥ (३९९)
अर्थस्याभिन्नरूपत्वादेकरूपं [भवेन्मनः ।
सर्वं तदर्थमर्था]^{१२}श्चेत्तस्य नास्ति तदाभता ॥ (४००)

^१ PVM. भ्रान्तः; VV. (पृ० ७९) । ^२ PS. PVM. ०नर्थं वापि ।

^३ VA. PVM. विवेकिता । ^४ PS. ०जन्मादे । PVM. ०जन्मान्तेः ।

^५ PS. ०रकव्यापकस्थितिः । ^६ PS. पदुवासनी । ^७ PS. गमयत्य० ।

अर्थाश्रयेणोद्भवतस्तद्रूपमनुकुर्वतः ।

तस्य केनचिदंशेन^१ परतोपि भिदा भवेत् ॥ (४०१)

तथा ह्याश्रित्य पितरं तद्रूपो हि सुतः पितुः ।

मेवं केनचिदंशेन कुतरिचदवलम्बते ॥ (४०२)

[मयूरचन्द्रकाकारं नी]ललोहितभास्वरं ।^२

37a सम्पश्यन्ति प्रदीपादेर्मण्डलं मन्दचक्षुषः ॥ (४०३)

तस्य तद्वाह्यरूपत्वे का प्रसन्नेक्षणेऽक्षमा ।

भूतं पश्यञ्च^३ तद्दर्शी^४ कथञ्चोपहृतेन्द्रियः^५ ॥ (४०४)

शोधितं तिमिरेणा^६स्य व्यक्तं च^७क्षुरतीन्द्रियं ।

पश्यतो न्याय्य^८दृश्ये^९र्धं तदव्यक्तं कथं पुनः ॥ (४०५)

आलोकाक्षमनस्काराद^{१०}न्यस्यैकस्य गम्यते ।

शक्तिर्हेतुस्ततो नान्योऽहेतुश्च विषयः कथं ॥ (४०६)

स एव यदि धीहेतुः किं प्रदीपमपेक्षते ।

दीपमात्रेण धी^{११}भावादुभयत्रापि^{१२} कारणं ॥ (४०७)

दूरासन्नादिभेदेन व्यक्ताव्यक्तं न युज्यते ।

तत्स्यादा[लोकभेदाच्चेत्तत्पिधानापि^{१३}धान]योः ॥ (४०८)

तुल्या दृष्टिरदृष्टिर्वा सूक्ष्मोऽशस्तस्य कश्चन ।

आलोकेन न मन्देन दृश्यतेऽतो भिदा यदि ॥ (४०९)

एकत्वेऽर्थस्य बाह्यस्य दृश्यादृश्यभिदा कुतः ।

अनेकत्वेऽणुशो भिन्ने दृश्यादृश्यभिदा कुतः ॥ (४१०)

मान्द्यपाटवभेदेन भासो बुद्धिभिदा यदि ।^{१४}

भिन्नेऽन्यस्मिन्नभिन्नस्य कुतो भेदेन भासनं ॥ (४११)

मन्वं तदपि तेजः किमावृत्तेरिह सा न किम् ।

तनुत्वाच्चेजसोप्येतदस्त्यन्यत्राप्यतानर्वं ॥ (४१२)

अत्यासन्ने च सुव्यक्तं तेजस्तत्स्यादतिस्फुटं ।

तत्राप्यदृष्टमाश्रित्य भवेद्रूपा^{१५}न्तरं यदि ॥ (४१३)

^१ VA.० वंशेन । ^२ PS. पश्यञ्च ।

^३ VA. भूतमपश्यन्त—नो० वा० च ।

^४ PS. कथं वोपहृ० । ^५ PVM. ०न्यास० ।

^६ VA. दीपमात्रेण सद्भावात् । ^७ PS. ०बुभुक्षन्नात् ।

अन्योन्यावरणात्^१] तेषां स्यात्तेजोविहितस्ततः ।
 तत्रैकमेव दृश्येत तस्यानावरणे सकृत् ॥ (४१४)
 पश्येत् स्फुटास्फुटं रूपमेकोऽदृष्टेन वारणे ।
 अर्थानर्थो न येन स्तत्तददृष्टं करोति किं ॥ (४१५)
 तस्मात्सम्बिद् यथा हेतुर्जायमानार्थसंश्रयात् ।
 [प्रतिभासमिदां धत्ते शेषाः]^२ कुमतितुर्न्मयाः ॥ (४१६)
 ज्ञानशब्दप्रदीपानां प्रत्यक्षस्येतरस्य वा ।
 जनकत्वेन पूर्वेषां क्षणिकानाम्बिनाशतः ॥ (४१७)
 व्यक्तिः कुतोऽसतां ज्ञानादन्यस्वानुपकारिणः ।
 व्यक्तौ व्यज्येत सर्वार्थस्तद्धेतोर्नियमो [यदि ॥ (४१८)
 ३७b नैषापि कल्पना ज्ञा]^३ने ज्ञानं त्वर्थावभासतः ।
 तं व्यनक्त्येति कथ्येत तदभावेऽपि तत्कृतं ॥ (४१९)
 नाकारयति चान्योर्थोऽनुपकारात्सहोदितः ।
 व्यक्तौ नाकारयज्ज्ञानं^४ स्वाकारेण कथं भवेत् ॥ (४२०)
 ब्रह्मोपलादिरप्यर्थः स्थिरः सोऽन्यानपेक्षणात् ।
 सकृत्सर्वस्य [जनयेज्ज्ञानानि जगतः समं ॥^५ (४२१)
 क्रमाद्भव]न्ति तान्यस्य सहकार्युपकारतः ।
 आहुः प्रतिक्षणं भेदं स दोषो^६ऽपि पूर्ववत् ॥ (४२२)

(३a.) स्वसंवेदनचिन्ता

संवेदनस्य तादात्म्ये न विवादोऽस्ति कस्यचित् ।
^१तस्यार्थरूपता^१ [S]सिद्धा सापि सिध्यति संसृतेः ॥ (४२३)
 भेदेनाननुभूतेस्मिन्नविभक्ते स्वगोचरैः ।
 [एवमेतन्न शब्देवमिति सा स्यान्न^२] भेदिनी ॥ (४२४)
 न चानुभवमात्रेण कश्चिद्भेदो विवेचकः ।
 विवेकिनी न चास्पष्टभेदे धीर्यमलादिषत्^३ ॥ (४२५)
 द्वैतव्यसाधनेनापि प्रायः सिद्धं स्ववेदनं ।
 स्वरूपभूताभासस्य तदा संवेदनेक्षणात् ॥ (४२६)

^१ PVM. व्यक्तौ । PS. व्यक्तेर्नाकारयन् ।

^२ VA. तद्दोषो ।

^३ VA. तस्वार्थरूपता ।

^४ PS. भेदधी० ।

[धियाऽतद्रूपया ज्ञाने निरुद्धे]^१ऽनुभवः कुतः^२ ।
 स्वञ्च रूपं न सा वेत्तीत्युत्सन्नोऽनुभवोऽर्थिनः^३ ॥ (४२७)
 बहिर्मुखञ्च तज्ज्ञानं भात्यर्थप्रतिभासवत् ।
 बुद्धेऽपि प्रादिका बुद्धिर्^४न्निर्णयमन्तर्मुखात्मनि ॥ (४२८)
 यो यस्य विषयाभासस्तन्वेत्ति न तदित्यपि ।
 प्राप्ता^५ [का सम्बिदन्यास्ति तद्रूप्यादिति चे]^६न्मतं ॥ (४२९)
 प्राप्तं संवेदनं सर्व्वसदृशानां परस्परं ।
 बुद्धिः स्वरूपा^७ तद्विचेत् नेदानीं वित्सरूपिका ॥ (४३०)
 स्वयं सोऽनुभवस्तस्या न स सारूप्यकारणः ।
 क्रियाकर्मव्यवस्थायास्तल्लोके^८ स्यान्निबन्धनं ॥ (४३१)
 [स्वभावभूततद्रूपसंविदा]^९रोपविष्णवात् ।
 नीलादेरनुभूताख्या नानुभूतेः परात्मनः ॥ (४३२)
 धियो नीलादिरूपत्वे बाह्योर्थः किंप्रमाणकः ।
 धियोऽनीलादिरूपत्वे स तस्यानुभवः कथं ॥ (४३३)
 यदासंवेदनात्मत्वं^{१०} न सारूप्यनिबन्धनं ।
 [सिद्धं तत्स्वत एवास्य किमर्थेनोपनीयते]^{११} ॥ (४३४)
 [सर्व्वीत्मना हि सारूप्ये ज्ञानमज्ञानतां व्रजेत्^{१२} ।
 साम्ये^{१३} केनचिदङ्गशेन स्यात्सर्व्वं सर्व्ववेदनं^{१४} ॥ (४३५)
 यथा नीलादिरूपस्त्वाग्नीलाद्यनुभवो मतः ।
 तथानुभवरूपस्त्वात्तुल्यो^{१५} प्यनुभवो भवेत् ॥ (४३६)
 नानुभूतोऽनुभव इत्यर्थवत्तद्विनिश्चयः ।
 तस्माद्विषय इति चेत् नार्थेऽप्यस्त्येष सर्व्वदा ॥ (४३७)
 कस्माद्द्वानुभवे नास्ति सति सत्तानिबन्धने ।
 अपि चेद् यदाभाति दृश्यमाने सिलादिके ॥ (४३८)

^१ PS. PVM. कथं । ^२ PVM. प्रलिलः । ^३ PVM. विति ० ।

^४ PS. प्राप्ता । ^५ PS. PVM. सरूपा । ^६ PS. व्यवस्थायां त० ।

^७ PS. PVM. यदा न संवे० । ^८ PS. (४३५-५२५)

^९ PS. PVM. न च सर्व्वीत्मना साम्यमज्ञानत्वप्रसङ्गतः । ^{१०} PVM. न च ।

^{११} PS. PVM. ०द्येन सर्व्वं सर्व्वस्य वेदनं । NR. (पृ० २७५) एकदेशेन

सारूप्ये सर्वः स्यात् सर्व्ववेदकः । सर्व्वीत्मना तु० ^{१२} PVM. तस्याप्य ।

पुंसः^१ सिताद्यभिव्यक्तिरूपं सम्वेदनं स्फुटम्^२ ।
 तत्किं सिताद्यभिव्यक्तेः^३ पररूपमथात्मनः ॥ (४३९)
 पररूपेऽप्रकाशायां व्यक्तौ व्यक्तं कथं सितं^४ ।
 ज्ञानं व्यक्तिर्न सा व्यक्तेत्यव्यक्तमखिलं जगत् ॥ (४४०)
 व्यक्तेर्व्यक्त्यन्तरव्यक्तावपि दोषप्रसङ्गतः ।
 दृष्ट्या बाह्यातस्मिन्धन्विशिनष्टि तत्रा कथम् ॥ (४४१)
 यस्माद् द्वयोरेकगतौ न द्वितीयस्य दर्शनम् ।
 द्वयोः संसृष्टयोर्दृष्टौ स्याद् दृष्टमिति निश्चयः ॥ (४४२)
 सारूपं दर्शनं यस्य दृश्यतेन्येन चेतसा ।
 दृष्टाख्यातञ्च चेत्सिद्धं सारूप्येस्य स्ववेदनम् ॥ (४४३)
 अथात्मरूपज्ञो वेत्ति पररूपस्य वित्कथम् ।
 सारूप्याद्वेदनाख्या च प्रागेव प्रतिपादिता ॥ (४४४)
 दृष्टयोरेव सारूप्यप्रहोर्ध्वञ्च न दृष्टवान् ।
 प्राक् कथमदर्शनेनास्य सारूप्यं सोध्यवस्यति ॥ (४४५)
 सारूप्यमपि नेच्छेद्यः तस्य नोभयदर्शनं ।
 तदर्थो ज्ञात^५मिति च ज्ञाते चेति गता कथा ॥ (४४६)
 अथ स्वरूपं न^६ तर्हि स्वयमेव प्रकाशते ।
 यत्तस्यामप्रकाशावामर्थः स्यादप्रकाशितः ॥ (४४७)
 एतेनानात्मविस्पष्टे सर्वार्थादर्शनेन ये ।
 अप्रत्यक्षां धियं प्राहुस्तेपि निर्वर्णिणोत्तराः ॥ (४४८)
 आश्रयालम्बनाभ्यासमेवाद् भिन्नप्रवृत्तयः ।
 सुखदुःखामिलाषादिभेदा बुद्धय एव ताः ॥ (४४९)
 प्रत्यक्षाः तद्विविक्तञ्च नान्यत्किञ्चिद्विभाव्यते ।
 तथा सति परोप्येनान्^७ भुञ्जीतान्येन विद्यादि ॥ (४५०)

^१ PS. पुंसां । ^२ स्वभाववेदनद्योतं किमिदमुत्पत्तिभासकम् ॥

१२ इत्यधिको नो० भा० ।

^३ PS. किं तत् सिता० ।

^४ PS. पररूपप्रकाशायां व्यक्तौ व्यक्तं सितं कथम् ।

^५ PVM. ज्ञान० ।

^६ PS. PVM. सा ।

^७ PS. PVM. यत्तज्ज्ञानं परोप्येतान् ।

तज्ज्ञा तत्प्रतिभासा वा यदि धोर्वेत्ति नापरा ।
 आलम्बमानस्यान्यस्याप्यस्यवश्यमिदं^१ द्वयम् ॥ (४५१)
 अथ नोत्पद्यते तस्मान्न च तत्प्रतिभासिनी ।
 सा धीर्निर्विषया प्राप्ता सामान्यश्च तद्ग्रहे ॥ (४५२)
 न गृह्यत इति प्रोक्तं न च तद्वस्तु किञ्चन ।
 तस्मादर्धावभासोसौ नान्यस्तस्या धियस्ततः ॥ (४५३)
 सिद्धे प्रत्यक्षभावात्मविदा गृह्णाति तत्पुनः^२ ।
 नाध्यक्षमिति चेदेष कुतो भेदः समर्थयोः ॥ (४५४)
 अट्टष्टैकार्थयोगादेः सम्बिदो नियमो यदि ।
 सर्व्वथान्यो न गृह्णीयात्सम्बिदुर्भेदोप्यपोदितः ॥ (४५५)
 येषाञ्च योगिनोन्यस्य प्रत्यक्षेण सुखादिकं ।
 विदन्ति तुल्यानुभवास्तद्वत्तेपि^३ स्युरातुराः ॥ (४५६)
 विषयेन्द्रियसम्पाताभावात्तेषां तदुद्भव^४ ।
 नोदेति दुःखमिति चेत् न वै दुःखसमुद्भवः ॥ (४५७)
 दुःखासम्बेदनं^५ किन्तु दुःखे ज्ञानसमुद्भवः^६ ।
 दुःखोपकारयोर्हेतुर्न हि दुःखाद्यवेदने^७ ॥ (४५८)
 भासमानं स्वरूपेण पीडा दुःखं स्वयं यदा ।
 न तदालम्बनं ज्ञानं न तदैवं प्रयुज्यते ॥ (४५९)
 भिन्ने ज्ञानस्य सर्व्वस्य तेनालम्बनवेदने ।
 अर्थसारूप्यमालम्ब्य^८ आत्मवित्तिः स्वयं स्फुटः ॥ (४६०)
 [अपि चाध्यक्षताऽभावे धियः स्थाल्लिङ्गतो गतिः ।
 तच्छाक्षमर्थो धीः पूर्व्वो मनस्कारोपि वा भवेत् ॥ (४६१)]
 कार्यकारणसामग्र्यामस्यां सम्बन्धिनापरं ।
 सामर्थ्या[र्ध्या]दर्शनात्तत्र नेन्द्रियं व्यभिचारतः ॥ (४६२)
 तथायौ धीमनस्कारौ ज्ञानं तौ च न सिध्यतः ।
 नाप्रसिद्धस्य लिङ्गत्वं व्यक्तिरर्थस्य चेन्मता ॥ (४६३)

^१ PS. • न स्यादन्यस्याऽ; VA. आलम्बनस्या नास्या • ।

^२ PS. तान् पुनः । ^३ PS. तद्वदेव ।

^४ PS. PVM. दुःखस्य वेदनं । ^५ PS. दुःखाज्ज्ञान • ।

^६ PS. PVM. न हि दुःखाद्यसम्बेधं पीडानुग्रहकारणं ।

^७ PS. PVM. • रूपमालम्ब • ।

लिङ्गं सैव ननु ज्ञानं व्यक्तोर्धनेन वर्णितः ।
 व्यक्तावननुभूतायां तद्व्यक्तत्वाविनिश्चयात् ॥ (४६४)
 अथार्थस्यैव कश्चित्स विशेषो व्यक्तिरिष्यते ।
 नानुत्पादव्ययवतो विशेषोऽर्थस्य कश्चन ॥ (४६५)
 तदिष्टौ वा प्रतिज्ञानं क्षणभङ्गः प्रसज्यते ।
 स च ज्ञातोऽथवाऽज्ञातो भवेज्ज्ञातस्य लिङ्गता ॥ (४६६)
 यदि ज्ञातेऽपरिच्छिन्ने ज्ञातोसाविति तत्कृतः ।
 ज्ञातत्वे नापरिच्छिन्नमपि तद् गमकं कथम् ॥ (४६७)
 अदृष्टदृष्टयोर्धेन दृष्टादृष्टा न हि क्वचित् ।
 विशेषः सोऽन्यदृष्टावप्यस्तीति स्यात्स्वधीगतिः ॥ (४६८)
 तस्मादनुमितिर्बुद्धेः स्वधर्मनिरपेक्षिणः ।
 केवलान्नार्थधर्मात्कः स्वधर्मः स्वधियो परः ॥ (४६९)
 यः^१ प्रत्यक्षो धियो हेतुः तुल्यकारणजन्मनः (१) ।
 तस्य भेदः कृतो बुद्धेर्धर्मिचार्यन्यजश्च सः ॥ (४७०)
 रूपादीन् पञ्च विषयानिन्द्रियाण्युपलम्भनम् ।
 मुक्त्वा न कार्यमपरं तस्याः समुपलभ्यते^२ ॥ (४७१)
 तत्रात्यन्तं द्वयं पञ्चस्वर्थेष्वेकोपि नेह्यते ।
 रूपदर्शनतो जातो योन्यथा व्यस्तसम्भवः ॥ (४७२)
 [यदेवमप्रतीतं तल्लिङ्गमित्यप्य^३लौकिकं ।]
 विद्यमानेपि लिङ्गे तान्तेन सार्द्धमपरयतः ॥ (४७३)
 कथं प्रतीतिलिङ्गं हि नादृष्टस्य प्रकाशकम् ।
 तत एवास्य लिङ्गात्प्राक् प्रसिद्धेरुपवर्णने ॥ (४७४)
 दृष्टान्तान्तरसाध्यत्वं तस्यापोत्वनवस्थितिः ।
 इत्यर्थस्य धियः सिद्धिः नार्थात्तस्याः कथञ्चन ॥ (४७५)
 तदप्रसिद्धावर्थस्य^४ स्वयमेवाप्रसिद्धितः ।
 प्रत्यक्षाञ्च धियं दृष्ट्वा तस्याश्चेष्टाभिधादिकं ॥ (४७६)
 परचित्तानुमानञ्च न स्यादात्मन्यदर्शनात् ।
 [सबन्धस्य] मनोबुद्धावर्थलिङ्गाप्रसिद्धितः ॥ (४७७)

^१ PVM. प्रत्यक्षाधिगतो ।^२ PS. समुपलभ्यते ।^३ PS, PVM. । ०त्पतिलौकिकं ।^४ PS. तदप्रसिद्धार्थत्वस्य ।

प्रकाशिता कथम्वा स्यात् बुद्धिर्बुद्धयन्तरेण वः ।
 अप्रकाशात्मनोः सा मा^१ व्यङ्ग्यव्यञ्जकता कुतः ॥ (४७८)
 विषयस्य कथं व्यक्तिः प्रकाशे रूपसंक्रमात् ।
 स च प्रकाशस्तद्रूपः स्वयमेव प्रकाशते ॥ (४७९)
 तथाभ्युपगमे बुद्धेः बुद्धौ बुद्धिः स्ववेदिका ।
 सिद्धान्वया तुल्यधर्मा विषयोपि धिया सह ॥ (४८०)
 इति प्रकाशरूपा नः स्वचं धीः संप्रकाशते^२ ।
 अन्योस्यां^३ रूपसंक्रान्त्या प्रकाशः सम्प्रकाशते ॥ (४८१)
 सादृश्येपि हि धीरन्या प्रकाश्या न तथा मता ।
 स्वयं प्रकाशाना^४ दर्शस्तद्रूपेण प्रकाशते ॥ (४८२)
 यथा प्रदीपयोर्दीपघटयोश्च तद्वाच्यः ।
 व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावेन^५ व्यवहारः प्रतन्यते ॥ (४८३)
 विषयेन्द्रियमात्रेण न दृष्टमिति निश्चयः ।
 तस्माद्यतोयं तस्यापि बाध्यमन्यस्य दर्शनम् ॥ (४८४)
 (३b.) स्वसंवित्सिद्धिः
 स्मृतेरप्यात्मवित्सिद्धा ज्ञानस्यान्येन वेदने ।
 दोषादिग्रहणं स्याद्वचमुमात्रा^६ नवस्थितेः ॥ (४८५)
 अवस्थितावक्रमायां सकृदाभासनाम्तौ ।
 वर्णः स्यादक्रमो दोषः क्रमवानक्रमां कथं ॥ (४८६)
 उपकुर्यादसंश्लिष्यन्वर्णभागः परस्परं (१)
 अक्रमेण प्रहादन्तक्रमवद्धीश्च नो भवेत् ॥ (४८७)
 आन्तर्यं पूर्वस्थितादूर्ध्वं वर्द्धमानो ध्वनिर्भवेत् ।
 धियः स्वयञ्च न स्थानं तदूर्ध्वविषयास्थितेः ॥ (४८८)
 स्थाने स्वयञ्च नश्येत् सा पञ्चादप्यविशेषतः ।
 दोषोयं^७ सकृदुत्पन्नाक्रमवर्णस्थितावपि ॥ (४८९)
 सकृद्यत्नोद्भवाद् व्यर्थः स्याद्यत्नोत्तरोत्तरः ।
 व्यक्तावप्येष वर्णानां दोषः समनुषज्यते ॥ (४९०)

^१ PVM. साम्यात् ।^२ PS. ० रूपार्था धीः स्वयं सत्प्रकाशते ।^३ PS. अन्योत्वा ।^४ PVM. प्रकाशमानार्थः ।^५ PS. PVM. व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावेन ।^६ PS. ० वचमात्रा० । ^७ PS. हात्वायं ।

अनेकया तद्ग्रहणे यान्त्या धीः सातुभूयते ।
 न दीर्घमाहिका सा च तन्न स्याद्दीर्घधीस्मृतिः ॥ (४९१)
 पृथक् पृथक् च बुद्धीनां सन्वितौ तु ध्वनिः श्रुतेः^१ ।
 अविच्छिन्नाभता न स्याद् घटनञ्च निराकृतम् ॥ (४९२)
 विच्छिन्नं शृण्वतोऽप्यस्य यद्यविच्छिन्नविभ्रमः ।
 ह्रस्वद्वयोच्चारणेऽपि स्यादविच्छिन्नविभ्रमः ॥ (४९३)
 विच्छिन्ने दर्शने चाक्षादविच्छिन्नाधिरोपणं ।
 नाक्षात्सर्व्वाद्य^२ बुद्धीनां वितथत्वप्रसङ्गतः ॥ (४९४)
 सर्व्वान्त्योऽपि हि वर्ण्णात्मा निमेषतुलितस्थितिः ।
 स च क्रमादनेकाणुसम्बन्धेन [ि] न^३ तिष्ठति ॥ (४९५)
 एकाव्यत्ययकालश्च कालोऽणी^४ यान् क्षणो मतः ।
 बुद्धिश्च क्षणिका तस्मात्क्रमाद्वर्णान्प्रपद्यते ॥ (४९६)
 इति वर्णेषु^५ रूपादावविच्छिन्नावभासिनी ।
 विच्छिन्नाप्यन्यथा^६ बुद्धिः सर्व्वा स्याद्वितथार्थिका ॥ (४९७)
 घटनं यच्च भावानामन्यत्रेन्द्रियविभ्रमात् ।
 भेदालक्षणविभ्रान्तं स्मरणान्तद्विकल्पकं । (४९८)
 तस्य स्पष्टावभासित्वं जल्पसंसर्गिणः कुतः ।
 नाक्षमाद्येऽस्ति शब्दानां योजनेति विवेचितम् ॥ (४९९)
 विच्छिन्नं पश्यतोऽप्यक्षैर्घटयेद्यदि कल्पना ।
 अर्थस्य तत्सम्बन्धेऽस्य सततं भासमानयोः ॥ (५००)
 बाधकेऽसति सन्ध्याये विच्छिन्न इति तत्कुतः ।
 बुद्धीनां शक्तिनियमादिति चेत्स कुतो मतः ॥ (५०१)
 युगपद् बुद्धयदृष्टेऽर्च्ये तदेवेदं विचार्यते ।
 तासां समानजातीये सामर्थ्यनियमो भवेत् ॥ (५०२)
 तथाहि सम्यक् लक्ष्यन्ते विकल्पाः क्रमभाविनः ।
 (४) प्रत्यभिज्ञाचिन्ता
 एतेन यः समक्षेण प्रत्यभिज्ञानकल्पनां (५०३)

^१ PS. ०त्तौ न तद्ध्वनिश्रुतिः । PVM. सन्वितौ तद् ।

^२ PVM. सर्वाक्षदु० । ^३ PVM. नितिष्ठति ।

^४ PVM. कालोऽणीयान् । ^५ PVM. वर्णेषु । ^६ PVM. ०न्यथा ।

स्पष्टावभासां प्रत्यक्षां कल्पयेत् सोऽपि वारितः^१ ।
 केशगोलकदीपादावपि स्पष्टावभासनात् ॥ (५०४)
 प्रतीतिभेदे^२प्यव्यक्ता धोः कथन्तादृशो भवेत् ।
 तस्मान्न प्रत्यभिज्ञानाद्वर्णाद्येकत्वनिश्चयः ॥ (५०५)
 पूर्वानुभूतस्मरणोत्तद्धर्मोपपत्तिना ।
 स एवायमिति ज्ञानं नास्ति तच्चाक्षजे कुतः ॥ (५०६)
 न चार्थज्ञानसम्बन्धोऽयमपस्तम्भवो यतः ।
 लक्ष्यते प्रतिभासो वा^३ नार्थार्थज्ञानयोः पृथक् (५०७)
 न ह्यर्थाभासि च ज्ञानमर्थो बाह्यश्च केवलः ।
 एकाकारमतिप्राप्ते^४ भेदाभासप्रसङ्गतः । (५०८)
 सूपलक्ष्येण भेदेन यौ सम्बन्धौ न लक्षितौ ।
 अर्थार्थप्रत्ययौ परचात् स्मर्येते तौ पृथक् कथम् ॥ (५०९)
 क्रमेणानुभवोत्पादेऽप्यर्थार्थमनसोरयं ।
 प्रतिभासस्य नानात्वबोधादोषो दुरुद्धरः ॥ (५१०)
^५अर्थसम्बेदनं तावत्ततोर्थाभासवेदनं (१)
 न हि सम्बेदनं शुद्धं भवेदर्थस्य वेदनं ॥ (५११)
 [तथा हि] नीलाद्याकार एक एकं च वेदनं (१)
 लक्ष्यते न तु नीलाभे वेदने वेदनं परं^६ ॥ (५१२)
 ज्ञानान्तरेणानुभवो भवेत्तत्रापि च^७ स्मृतिः ।
 दृष्टा तद्वेदनं केन तस्याप्यभ्येन चेदिमां ॥ (५१३)
 मालां ज्ञानविदां कोऽयं जनयत्वनुबन्धिनीम् ।
 पूर्वार्था धीः सैव चेन्न स्यात्सञ्चारो विषयान्तरे ॥ (५१४)
 तां ग्राहयलक्षणाप्राप्ताभासमां जनिकां धियं ।
 अगृहीत्वोत्तरं ज्ञानं गृहीत्यादपरं कथम् ॥ (५१५)
 आत्मनि ज्ञानजनने स्वभावे नियताश्च तां ।
 को नामान्यो विबध्नीयाद् बहिरङ्गो^८ऽन्तरङ्गिकाम् ॥ (५१६)

^१ PS. स निवारितः । ^२ PS. प्रतीतिभे० । ^३ PS. PVM. ० भासी द्वौ ।

^४ PS. एकाकारमिति ग्राह्ये । ^५ PVM. नोपलभ्यतेऽस्य व्याख्यानं ।

^६ PS. पृथक् । ^७ PS. हि; NR. (पृ० २७७) ० भवे ह्रीष्टा० ;

प्रमाणसमुच्चये १।१३ ० नान्तरेणानुभवोऽनिष्टस्तत्र० । ^८ PS. बहिरङ्गो ।

बाह्यः सन्निहितोऽप्यर्थः तां विबन्धुं^१ हि न प्रभुः ।
 धियं नानुभवेत् कश्चिदन्यथार्थस्य सन्निधौ ॥ (५१७)
 न च^२ [I] सन्निहितार्थास्ति दशा काचिदतो धियः ।
 उत्स^३ भ्रमूला स्मृतिरप्युत्सन्नेत्युज्ज्वलं मतम् ॥ (५१८)
 अतोतादिविकल्प(I) नां येषां नार्थस्य सन्निधिः ।
 सञ्चारकरणाभावादुत्सोदेदर्थचिन्तनम् ॥ (५१९)
 आत्मविज्ञानजनने शक्तिसंज्ञयतः शनैः ।
 विषयान्तरसञ्चारो यदि सैवार्थधीः कुतः ॥^४ (५२०)
^५ [शक्तिक्षये पूर्वधियो] नहि धोः प्राग्धिया विना ।
 अन्यार्थाशक्तिविगुणे ज्ञाने ज्ञानोदयागतेः ॥ (५२१)
 सकृद्विजातीयजातावप्येकेन पटीयसा ।
 चित्तेनाहितवैगुण्यादालयाभ्रान्यसम्भवः ।^६ (५२२)
 नापेक्षेतान्यथा साम्यं मनोवृत्तेर्मनोन्तरं ।
 मनोज्ञानक्रमोत्पत्तिरप्यपेक्षाप्रसाधनी ॥ (५२३)
 एकत्वान्मनसोन्यस्मिन्शक्तस्यान्या गतिर्यदि^७ ।
 ज्ञानान्तरस्यानुदयो न कदाचित्सहोदयात् ॥ (५२४)
 समवृत्तौ च तुल्यत्वात्सर्व्वदान्यागतिर्भवेत् ।
 जन्म चात्ममनोयोगमात्रजानां सकृद् भवेत् ॥ (५२५)
 एकैव चेत्किर्यैकः स्यात् किन्दीपो नैकदर्शनः ।
 क्रमेणापि न शक्तं स्यात्पश्चादप्यविशेषतः ॥ (५२६)
 अनेन देहपुरुषावुक्तौ संस्कारतो यदि ।
 नियमः स कुतः पश्चात् बुद्धेरचेदस्तु सम्मतम् ॥ (५२७)
 422 न ग्राह्यतान्याजननाजननं ग्राह्यतत्त्वार्थं ।
 अग्राह्यं न हि तेजोस्ति न च सौक्ष्म्याद्यनंश^८ के ॥ (५२८)

^१ PVM. विबध्नुः ।

^२ PVM. न च सन्निहितार्थाः । ^३ PVM. उत्सातः ।

^४ प्र० स० १।१३; NR. (पृ० २७७)० तथा नस्यात् स चेप्यते ।

^५ PS. पूर्वधीशक्तिनाशे हि नार्थे संक्रमणं भवेत्—भो० भा० ।

^६ PS. ०याद्याद्यसम्भवः । ^७ PS. PVM. ०स्यान्यगतैर्यदि ।

^८ VA. ०द्यनंगके—इति वा.

प्राह्यताशक्तिहानिः स्यात् नान्यस्य जननात्मनः ।
 प्राह्यताया न खल्वन्यजननं प्राह्यलक्षणे ॥ (५२९)
 साक्षात्तं ह्यन्यथाबुद्धे रूपादिरुपका[रकः ।
 प्राह्यताल^१क्षणा]दन्यस्तद्भावनियमोस्य कः ॥ (५३०)
 बुद्धेरपि तदस्तीति सापि तत्त्वे व्यवस्थिता ।
 प्राह्योपादानसंविती चेतसो प्राह्यलक्षणं ॥ (५३१)

(५) योगिनां ज्ञानम्

रूपादेश्वेतसञ्चैवमविशुद्धधियं प्रति ।
 प्राह्यलक्षणचिन्तेयमचिन्त्या योगिनां गतिः ॥ (५३२)
 [तत्र सूक्ष्मादिभावेन]^२ प्राह्यमप्राह्यतां व्रजेत् ।
 रूपादिबुद्धेः किं जातं पश्चाद् यत् प्राक् न विद्यते ॥ (५३३)
 सति स्वधीप्रहे^३ तस्मात्सैवान्तरहेतुता ।
 चेतसो प्राह्यता सैव ततो नार्थान्तरा गतिः^४ ॥ (५३४)
 नानैकशक्त्यभावेपि भावो नानैकार्थकृत् ।
 [प्रकृत्यैवेति गदितं ना]नैकस्मान्न चेद्भवेत् ॥^५ (५३५)

(६) हेतु सामग्राः सर्वसम्भवः

न किञ्चिदेकमेकस्मात् सामग्राः सर्वसम्भवः ।
 एकं स्यादपि सामग्र्योरित्युक्तं तदनेककृत् ॥ (५३६)^६
 अर्थपूर्वञ्च^७ विज्ञानं गृहीयाद् यदि धोः परा ।
 पूर्वपरार्थभासित्वाच्चिन्तादावेकचेतसि^८ ॥ (५३७)
 अभिलापद्वयं^९ नित्यं स्याद् दृष्टक्रममक्रमम् ।
 द्विद्विरेकं च भासेत भासनादात्मतद्विदोः^{१०} ॥ (५३८)

(७) आत्मानुभूतं प्रत्यक्षम्

विषयान्तरसङ्गारे यद्यन्य^{११} ज्ञानुभूयते ।
 परानुभूति^{१२} वत्सर्वानुभूतिः प्रसज्यते ॥ (५३९)

^१ PS. स्वध्यप्रहे । ^२ VA. वैव । ^३ PS. नार्थान्तरे ।

^४ VN. टीकायां पृ० ३९ (११) । ^५ PS. अर्थ पूर्व० ।

^६ PS. चित्रा० ।

^७ PS. PVM. ०वात्मतद्विदोः ।

^८ PVM. यद्यन्त्य० ।

^९ PS. PVM. परानुभूत० ।

आत्मानुभूतं [प्रत्यक्षं नानुभूतं परैः यदि १)^१
 आत्मानुभूतिः सा सिद्धा कुतो येनैवमुच्यते ॥ (५४०)
 व्यक्तिहेत्वप्रसिद्धिः स्यात् न व्यक्तेर्व्यक्तमिच्छतः ।
 व्यक्त्यसिद्धावपि व्यक्तं यदि व्यक्तमिदं जगत् ॥ (५४१)

इति प्रमाणवार्तिककारिका[सु] प्रत्यक्षपरिच्छेद[तृतीयः^१ ॥ ॥^२

^१ PS. प्रमाणवार्तिककारिकासु तृतीयः परिच्छेदः ।

चतुर्थः परिच्छेदः

परार्थानुमानम्

१. परार्थानुमानलक्षणम् (विगतावस्य)

(१) तत्र स्ववृष्टप्रवृत्तफलम्

42b परस्य प्रतिपाद्यत्वात् अदृष्टोपि स्वयं परैः ।

दृष्टः^१ साधनमित्येके तत्तेपायात्मदृग् वचः ॥ (१)

अनुमाधिषये नेष्टं परीक्षितपरिग्रहात् ।

वाच्य^२ प्रामाण्यमस्मिन् हि नानुमानं प्रवर्तते ॥ (२)

बाधनावागमस्योक्तेः साधनस्य परं प्रति ।

सोप्रमाणं तदा [S] सिद्धं तत्सिद्धम[शिक्षन्ततः] ॥ (३)

तदागमवतः सिद्धं यदि^३ क]^४स्य क आगमः ।

बाध्यमानः प्रमाणेन स सिद्धः कथमागमः ॥ (४)

तद्विरुद्धाभ्युपगमस्तेनैव च कथं भवेत् ।

तदन्योपगमे तस्य त्यागाङ्गस्याप्रमाण्याता ॥ (५)

तत्किं^५ न साधनं प्रोक्तं स्वप्रतीतिर्यदुद्भवा ।

युक्त्या यथागमो ग्राह्यो ग्राहि^६ कास्यापि सा न किं ॥ (६)

[प्राकृतस्य सतः प्राग् यैः प्रतिपत्त्यक्षसं]^७ भवैः^८ ।

साधनैः साधनान्यर्थशक्तिज्ञानेस्य तान्यलं ॥ (७)

विच्छिन्नानुगमा येपि^९ सामान्येनाप्यगोचराः ।

साध्यसाधनचिन्तास्ति न तेष्वर्थेषु काचन ॥ (८)

^१ PVM. दृष्टसाधनं ।

^२ PS.VA. PVM. वाचः ।

^३ PS. भिति ।

^४ PVM. तत्कस्मात्साधनं नोक्तं ।

^५ PVM. परस्यापि च ।

^६ PS.VA. PVM. सम्भवौ ।

^७ येऽपि विच्छिन्नसम्बन्धाः—भोटभाषान्तरे पाठः; VA. ये च ।

पुंसामभिप्रायवशात् तत्त्वातत्त्वव्यवस्थितौ ।
 लुप्तौ हेतुतदाभासौ तस्य वस्त्वसमाश्रयात् ॥ (९)
 स[त्रयो ज्ञानसापेक्षो नासन् ज्ञाने]^१न^१ साधकः ।
 सतोपि वस्त्वसंरिण्टाऽसंगत्या सदृशी गतिः ॥ (१०)
 लिङ्गं स्वभावः कार्यं वा दृश्यादर्शनमेव वा ।
 सम्बद्धं वस्तुतस्सिद्धं^२ तदसिद्धं किमात्मनः ॥ (११)
 परेणाप्यन्यतो गन्तुमयुक्तं परकल्पितैः ।
 प्रसङ्गो द्वयसम्बन्धादेकाभावे^३न्य[हानये ॥ (१२)

(२) तत्रार्थग्रहणफलम्

तदर्थग्रहणं शब्द[विकल्पादपि^४तात्मना ।
 अलिङ्गत्त्वप्रसिद्धयर्थमर्थार्थ^५प्रसिद्धितः ॥ (१३)
 कल्पनागमयोः कर्तुरिच्छामात्रानुवृत्तिः^६ ।
 वस्तुनश्चान्यथाभावात् तत्कृता^७ व्यभिचारिणः ॥ (१४)

२. पञ्चचिन्ता

(१) पक्षहेतुवचनमसाधनम्

अर्थार्थगत्यैः शक्तिः पक्षहेत्वभिधानयोः ।
 नार्थे तेन तयोर्न[स्ति स्वतः साधनसंस्थितिः ॥ (१५)
 त]^८स्पष्टवचनं वक्तुरभिप्रायनिवेदने ।
 प्रमाणं संशयोत्पत्तस्ततः साक्षान्न साधनं ॥ (१६)
 साध्यस्यैवाभिधानेन पारंपर्येण नाप्यलं ।
 शक्तस्य सूचकं हेतुवचोऽशक्तमपि स्वयं ॥ (१७)
 हेत्वर्थविषयत्वेन तदशक्तोक्तिरीरिता ।
 शक्तिस्त[स्यापि चेद्वेतुवचनस्य प्रवर्तनात् ॥]^९ (१८)

43a तत्संशयेन जिज्ञासोर्भवेत्प्रकरणाश्रयः ।

विपक्षोपगमेऽप्येतत्तुल्यमित्यनवस्थितिः ॥ (१९)

^१ PS.VA. PVM. ज्ञानेन । ^२ PS. VA. वस्तुतः सिद्धं ।

^३ PVM. ०देकापाये ।

^४ PS. VA. PVM. कल्पनारोपि० ।

^५ PVM. अर्थस्य सिद्धितः ।

^६ VA. ०मात्रानुरोधतः ।

^७ VA. कल्पिता ।

अन्तरङ्गं तु सामर्थ्यं त्रिषु रूपेषु संस्थितं ।
 तत्र स्मृतिसमाधानं तद्वचस्येव संस्थितं ॥ (२०)
 अख्यापिते हि विषये हेतुवृत्तेरसंभवात् ।
 विषयख्यापनादेव सिद्धा^१ चेत् [इति(स्यात्) मतं ॥ (२१)
 व्याप्तिपूर्वे^२ विनाप्यस्मात्]^३ कृतकः शब्द ईदृशः^४ ।
 सर्व्वे [ऽ]नित्या इति प्रोक्तेष्वर्थान्तराशङ्कीभवेत् ॥ (२२)

(२) प्रतिज्ञा न साधनावयवः

अनुक्तावपि पक्षस्य सिद्धेरप्रतिबन्धतः ।
 त्रिष्वन्यतरूपस्यैवानुक्तिर्यूनतोदिता ॥ (२३)
 साध्योक्तिं वा प्रतिज्ञां स वदन्^५ दोषैर्न युज्यते ।
 साधनाधिकृतेरेव हेत्वाभासप्रसङ्गतः ॥^६ (२४)
 [अविशेषोक्तिरप्येकजा]^७तोये संशयावहा ।
 अन्यथा सर्व्वसाध्योक्तेः प्रतिज्ञात्वं प्रसज्यते ॥ (२५)
 सिद्धोक्तेः साधनत्वाच्चे^८त्परस्यापि न दुष्यति ।
 इदानीं साध्यनिर्देशः साधनावयवः कथं ॥ (२६)
 साभासोक्त्याद्युपपत्तेरपरिहारविडम्बना ।
 असम्बद्धा [तथा ह्येष न न्याय इति सूचि]^९तं ॥ (२७)

(३) पक्षलक्षणकरणे प्रयोजनम्

गम्यार्थत्वेपि साध्योक्तेरसंमोहाय लक्षणं ।
 तच्चतुर्लक्षणं रूपं निपातेषु^{१०} स्वयं पदैः ॥ (२८)
 असिद्धासाधनार्थोक्तं वाच्य^{११}भ्युपगम^{१२}प्रहः ।
 अनुक्तोपीच्छया व्याप्तः साध्य आत्मार्थवन्मतः ॥ (२९)
 सर्व्वान्वेष्टनिवृत्तावप्यारां [कास्थानधारणं ।
 वृत्तौ स्वयं]^{१३}श्रुतेः प्राह कृता चैषा तदर्थिका ॥ (३०)

^१ VA. सामर्थ्यमिति चेन्नतः; PS. PVM. ०ख्यापनावेव सिद्धी
 वेतस्य शक्यता ^२ PS. जप्तमत्र । ^३ PVM. ईदृशः ।

^४ VA. सम्बन्धन् ।

^५ VA. हेत्वाभास प्र० ।

^६ PVM. साधनत्वाच्च ।

^७ PVM. VA. रूपनिपा ० ।

^८ VA. ०र्षोत्तवाच ।

^९ PVM. ०गतप्रहः ।

(४) आत्मार्थत्वविवादे दोषः

विशेषस्तद्व्यपेक्षा^१तः कथितो धर्मधर्मिणोः ।

अनुक्तावपि बाह्याया भवेत्प्रकरणाद् गतिः ॥ (३१)

अनन्वयोपि^२ दृष्टान्ते दोषस्तस्य यथोदित^३ ।

आत्मा परश्चेत्सोऽसिद्ध [इति तत्रेष्टघातकु^४त्ता]^५ ॥ (३२)

साधनं यद्विवादे न न्यस्तं तच्चेन्न साध्यते ।

किं साध्यमन्यथानिष्टं भवेद्वैफल्यमेव वा ॥ (३३)

सद्वितीयप्रयोगेषु निरन्वयो विरुध्यते ।

एतेन कथिते साध्यं सामान्येनाय सम्मतं ॥ (३४)

तदेवार्थान्तराभावाद् [देहानाप्तौ न सिध्यति]^६

वाच्यं शून्यं प्रलपतां तदेतज्जाह्नववर्णिगत^७ ॥ (३५)

तुल्यं नाशेपि चेच्छब्दपटभेदेन कल्पने ।

न सिद्धेन विनाशेन तद्वतः साधना[द्] ध्वनेः ॥ (३६)

तथार्थान्तरभावे स्यात्तद्वान् कुम्भोप्यनित्यता ।^८

43b [विशिष्टो^९ ध्वनिनान्वेति नोचेन्नायोगवारणात् ॥ (३७)

द्विविधो हि व्यवच्छेदो विचोगापरयोगयोः ।

व्यवच्छेदाद्योगे तु नान्येनानन्वयागमः^{१०} ॥ (३८)

सामान्यमेव तत् साध्यं न च सिद्धप्रसाधनं ।

विशिष्टं धर्मिणा तच्च न निरन्वयदोष[वत्] ॥ (३९)

एतेन धर्मिधर्माभ्यां विशिष्टौ धर्मधर्मिणौ ।

प्रत्याख्यातौ निराकुर्वन् धर्मिण्येवमसाधनात् ॥ (४०)

समुदायापवादो हि न धर्मिणि विरुध्यते ।

साध्यं यतस्तथा नेष्टं साध्यो धर्मोत्र केवलः ॥ (४१)

[इति,संग्रहः]

(५) स्वयंशब्दग्रहणफलम्

एकस्य धर्मिणः शास्त्रे नानाधर्मस्थितावपि ।

साध्यः[ः स्यादात्मनैवेष्ट इत्युपात्ता]^{११} स्वयं श्रुतिः ॥ (४२)

^१ PVM. ० व्यपेक्षत्वात् । ^२ VA. ० न्वयो हि । ^३ VA. यथोदितः ।

^४ PVM. ० विघातवत् । ^५ VA. जाह्नवचिन्तितं ।

^६ PS. PVM. विशिष्टा । ^७ PVM. वार्यनान० ।

शास्त्राभ्युपगमादेव समादानात्^१ प्रबाधने ।
 तत्रैकस्यापि दोषः स्याद्यदि हेतुप्रतिज्ञयोः ॥ (४३)
 शब्दनाशे प्रसाध्ये स्याद् गन्धे^२ भूगुणतात्तते ।
 हेतुर्विवरुद्धोपकृतेश्च^३ चेदन्यत्र सा समा ॥ (४४)
 अथ [तत्र धर्मा प्रकृतस्तत्र शा]^४ स्मार्थबाधनं^५ ।
 अथ वादीष्टतां ब्रूवाद्धर्मिधर्मादिसाधनैः ॥ (४५)
 कैश्चित्प्रकरयैरिच्छा भवेत्सा गम्यते च तैः ।
 बलात्तवेच्छेयमिति व्यक्तमीरवरचेष्टितं ॥ (४६)
 वदन्न कार्यलिङ्गां तां व्यभिचारेण बाध्यते ।
 अना[न्तरीयकेचार्ये बाधिते]^६ न्यस्य का क्षतिः ॥ (४७)

३. शब्दाप्रामाण्यचिन्ता

(१) शास्त्रविरोधोऽकिञ्चित्करः
 उक्तञ्च नागमापेक्षमनुमानं स्वगोचरे ।
 सिद्धं तेन सुसिद्धं^१ तत्र तदा शास्त्रमीक्ष्यते ॥ (४८)
 वादत्यागस्तदा स्याच्चेन्न तदानभ्युपायतः ।
 उपायो ह्यभ्युपाये[ऽ]यमनङ्गं स तदापि सन् ॥ (४९)
 शास्त्रा^२ [विशुद्धे विषयद्वये शास्त्रपरिग्रहं]^३ हं ।
 चिकीर्षोः स हि कालः स्यात्तदा शास्त्रेण बाधनं ॥ (५०)
 तद्विरोधेन चिन्तायास्तत्सिद्धार्येष्वयोगतः ।
 तृतीयस्थानसंक्रान्तौ न्याय्यः शास्त्रपरिग्रहः ॥ (५१)
 तत्रापि साध्यधर्मस्य^४ नान्तरीयकबाधनं^५ ।
 परिहार्यं न [चान्येषामनवस्था प्रसङ्गतः ॥]^६ (५२)
 केनेयं सर्वचिन्तासु शास्त्रं ग्राह्यमिति स्थितिः ।
 कृतेदानीमसिद्धान्तैर्ग्राह्यो धूमेन नानलः ॥ (५३)
 रिक्तस्य जन्तोर्जातस्य गुणदोषमपश्यतः ।
 विलब्धा वत केनामो सिद्धान्तविषमग्रहाः ॥ (५४)

^१ PS.VA. PVM. सर्वादानात् ।

^२ PVM. गन्धभूगुण० ।

^३ PS.VA. ०र्थसाधनं ।

^४ PS. प्रतिद्धं ।

^५ PS.VA. तथा । PVM. तदा ।

^६ PS. साध्यं ष० ।

^७ VA. सम्बद्धस्यैव बाधनं ।

यदि साधन एकत्र सर्वशास्त्रनिदर्शने^१ ।
 दर्शयेत् साधनं स्यादित्येषा [लोकोत्तरा स्थितिः ॥ (५५)
 असम्बद्धस्य धर्मस्य किमसि]^२द्वौ [न सिध्यति ॥]
 हेतुस्तत्साधनायोक्तः किं दुष्टस्तत्र सिध्यति ॥ (५६)
 धर्माननुपनीयैव दृष्टान्ते धर्मिणोऽखिलान् ।
 बाग्धूमादेर्जनोन्वेति चैतन्यदहनादिकं ॥ (५७)
 स्वभावं कारणं^३ बाधोऽव्यभिचारेण साधयन् ।
 कस्यचिद्वादि^४बाध[यां स्वभावात् निवर्त्तते ॥ (५८)
 प्रपद्यमानश्चान्य]^५स्तं नान्तरीयकमीप्सितैः ।
 साध्यार्थैर्हेतुना तेन कथमप्रतिपादितः ॥ (५९)
 उक्तोक्तोपि चे^६हेतुविरोधो^७ बादिनोत्र किं ।
 न हि तस्योक्तिदोषेण स जातः शास्त्रबाधनः ॥ (६०)
 बाधकस्याभिधानाच्चेदोषो यदि [बदेन्न सः ।
 किन्न बाधेत सोऽकुर्वन्न]^८युक्तं केन दुष्यति ॥ (६१)
 अन्येषु हेत्वाभासेषु स्पष्टस्यैवाप्रसाधनात् ।
 दुष्येद् व्यर्थाभिधानेन नात्र तस्य प्रसाधनात् ॥ (६२)
 यदि किञ्चित् कचिच्छास्त्रे न युक्तं प्रतिषिध्यते ।
 ब्रुवाणो युक्तमप्यन्यदिति राजकुल[स्थितिः ॥ (६३)
 सर्वानर्थान् समीकृत्य वक्तुं^९शक्यं न साधनं ।
 सर्वत्र तेनोत्सन्नेयं^{१०} साध्यसाधनसंस्थितिः ॥ (६४)
 विरुद्धयोरेकधर्मिण्ययोगादस्तु बाधनं ।
 विरुद्धैकान्तिकेनात्र तद्वदस्ति विरोधिता ॥ (६५)
 अबाध्यबाधकत्वेपि तयोः शास्त्रार्थविस्रवात् ।
 [असम्बन्धेपि बाधा चेत् स्यात् सर्व]^{११}सर्वबाधकं^{१२} ॥ (६६)
 सम्बन्धस्तेन तत्रैव^{१३} बाधनादस्ति चेदसत् ।
 हेतोः सर्वस्य चिन्त्यत्वात् स्वसाध्ये गुणदोषयोः ॥ (६७)

^१ PS.VA. PVM. सर्वं शास्त्रं निदर्शने । ^२ PVM. बाधो ।

^३ PS.VA. PVM. ०चिद्वाद ।

^४ PVM. वा हेतुः ।

^५ PVM. विरोधा ।

^६ PVM. तेन मुच्छन्नेयं ।

^७ VA. ०बाधनं ।

^८ PVM. तस्यैव ।

नान्तरीयकता साध्ये सम्बन्धः सेह नेच्यते ।
 44b केवलं शास्त्रवादेह^१ दोषः सान्य[कृते समा^२ ॥ ६८]
 (शास्त्राभ्युपगमात् साध्यः शास्त्रदृष्टोऽखिलो यदि ।^३
 प्रतिज्ञा[ऽ]सिद्धदृष्टान्ते हेतुवादः प्रसज्यते ॥ (६९)
 लक्तयोः साधनत्वेन नो चेदीप्सितबाधतः^४ ।
 न्यायप्राप्तं न साध्यत्वं वचनाद्विनिवर्त्तते ॥ (७०)
 अनीप्सितमसाध्यश्चेद्वादिनान्योप्यनीप्सितः ।
 धर्म[ऽ]साध्यस्तदाऽसाध्यं बाधमानं विरोधि किम् ॥]^५ (७१)

(२) अन्यथा स्वयंशब्दोऽनर्थकः

पक्षलक्षणबाधार्थः स्वयंशब्दोऽप्यनर्थकः ।
 शास्त्रेष्विच्छाप्रवृत्त्यर्थो यदि शङ्कागतो हि यः^६ ॥ (७२)
 सोनिषिद्धः प्रमाणेन गृह्यन् केन निवार्यते ।
 निषिद्धश्चेत्प्रमाणेन बाधा केन प्रवर्त्यते^७ ॥ (७३)
 पूर्वमप्येष सिद्धान्तं स्वेच्छयैव गृहीतवान् ।
 कथं^८ त्विदं न पुनर्गृही^९ तु लभते न किं ॥ (७४)
 दृष्टेर्विप्रतिपत्तीनामत्राकार्पात् स्वयं श्रुतिः ।
 शृष्टाक्षतिमसाध्यत्वमनवस्थाञ्च दर्शयन् ॥ (७५)
 समयाहितभेदस्य परिहारेण धर्मिणः ।
 प्रसिद्धस्य गृहीत्यर्था^{१०} जगादान्यः स्वयं श्रुतिः ॥ (७६)
 विचारप्रस्तुतेरेव प्रसिद्धः सिद्ध आ^{११} अयः ।
 स्वेच्छाकल्पितभेदेषु पदार्थेष्वविवादतः ॥ (७७)
 असाध्यतामथ प्राह सिद्धादेरोन धर्मिणः ।
 स्वरूपेणैव निर्देश्य इत्यनेनैव तद्गतं ॥ (७८)

^१ PS. VA. PVM. ०वीदेह ।

^२ PS. समः ।

^३ VA. PS. PVM. शास्त्राभ्युपगमात् साध्यः शास्त्रदृष्टोऽखिलो यदि ।

^४ PS. VA. PVM. ०बाधतः

^५ PS. VA. PVM. शङ्का

कृतोन्वितं ।

^६ PS. निवर्त्यते ।

^७ PVM. किञ्चि० ।

^८ PVM. PS.VAB. स ।

^९ VA. ० त्वर्थं ।

सिद्धसाधनरूपेण निर्देशस्य हि सम्भवे ।
 सा[ध्यत्वेनैव निर्देश्य इतीदं फल]^४ वद्भवेत् ॥ (७९)
 अनुमानस्य सामान्यविषयत्वञ्च वर्णिशतं ।
 इद्वैवं न ह्यनुक्तेऽपि किञ्चित्पक्षे विरुध्यते ॥ (८०)
 कुर्याच्चेद्विभिणं साध्यं ततः किन्तन्न शक्यते ।
 कस्माद्धेतुस्त्वयामावात्र च^५ दोषस्तयोरपि^६ ॥ (८१)
 [उत्तरावयवापेक्षो न दो]^७षः पक्ष इष्यते ।
 तथा हेत्वादिदोषोऽपि पक्षदोषः प्रसज्यते ॥ (८२)
 सर्वैः पक्षस्य बाधातस्तस्मात्तन्मात्रसङ्गिनः ।
 पक्षदोषा मता नान्ये प्रत्यक्षादिविरोधवत् ॥ (८३)
 हेत्वादिलक्षणैर्वाध्यं मुक्त्वा पक्ष [स्य लक्षणं ।
 ४५३ उच्यते परिहारार्थ]^८ न^९ व्याप्तिव्यतिरेकयोः ॥ (८४)
 स्वयमिपातरूपाख्या व्यतिरेकस्य बाधिकाः ।
 सह^{१०} निराकृतेनेष्टश्रुतिरव्याप्तिबाधिनी^{११} ॥ (८५)
 साध्याभ्युपगमः पक्षलक्षणं तेष्वपक्षता ।
 निराकृते बाधनतः शेषेऽलक्षणावृत्तितः ॥ (८६)
 स्वयमिष्टाभिधानेन गतार्थेष्ववधारणे ।
 कृत्यान्तं नानाभिः सम्बन्धादुक्तं काला]^{१२}न्तरच्छिदे ॥ (८७)
 इहानङ्गमिषेर्निष्ठा तेनेप्सितपदे पुनः ।
 अङ्गमेव तथाऽसिद्धहेत्वादि प्रतिषिध्यते ॥ (८८)
 अवाचकत्वाच्चायुक्तं तेनेष्टा^{१३} स्वयमात्मना ।
 अनपि च्याखिलं शास्त्रं तद^{१४}भीष्टस्य साध्यता ॥ (८९)
 तेनानभीष्टसंसृष्टस्येष्टस्यापि हि बाधने ।
 यथा साध्यमथा]^{१५} धातः पक्षहेतू न दुष्यतः ॥ (९०)

^४ VA. ० ननु । ^५ PS.VA. ० योरपि ।

^६ PS.VA. PVM. म ।

^७ PS.VA. PVM. सहा । ^८ PS.VA. PVM. बाधनी ।

^९ PS.VA. PVM. तेनेष्ट ।

^{१०} PVM. तद्वादीष्टस्य ।

(३) सद्धानिराकृतग्रहणफलम्

अनिषिद्धः प्रमाणाभ्यां स चोपगम इष्यते ।

सन्दिग्धे हेतुवचनाद् व्यस्तो हेतोरनाश्रयः ॥ (९१)

(४) बाधा चतुर्विधा

अनुमानस्य भेदेन सा बाधोक्तिः^१ चतुर्विधा ।

अत्रा^२भ्युपायः कार्याङ्गं स्वभावाङ्गं जगत्स्थितिः ॥ (९२)

(५) आगमस्ववचनयोस्तुल्यबलता

आत्मापरोधाभिः^३ तो भूतनिश्चययुक्तवाक् ।

आप्तः स्ववचनं शास्त्रं चैवमुक्तं समत्त्वतः^४ ॥ (९३)

यथात्मनोऽप्रमाणत्वे वचनं न प्रवर्तते ।

शास्त्रसिद्धे^५ तथा नार्थे विचारस्तदनाश्रये ॥ (९४)

तत्प्रस्तावाश्रयत्वे हि [शास्त्रं बाधकमित्यमुम् ।

वक्तुमर्थं स्ववाचास्य सहोक्तिः साम्यदृष्टये ॥]^६ (९५)

उदाहरणमप्यत्र सदृशं तेन दर्शितं^७ ।

प्रमाणानामभावे हि शास्त्रवाचोरयोगतः ॥ (९६)

स्ववान्निरोधे विस्पष्टमुदाहरणमागमे ।

दिक्मात्रदर्शनं तत्र प्रेत्य धर्मो [सुखप्रदः ॥ (९७)

शास्त्रिणोप्यतदालम्बे विरुद्धोक्तौ तु वस्तुनि ।

न वा]^८धा प्रतिबन्धः स्यात्तुल्यशक्तितया^९ द्वयोः ॥ (९८)

यथा स्ववाचि तच्चास्य तदा स्ववचनात्मकं ।

तयोः प्रमाणं^{१०} यस्यास्ति तत्स्यादन्यस्य बाधकं ॥ (९९)

प्रतिज्ञामनुमानं वा प्रतिज्ञापितयुक्तिका ।

तुल्यकक्षा यथार्थम्बा^{११} बाधेत कथमन्यथा ॥]^{१२} (१००)

^१ PS. VA. PVM. ०धोक्ता । ^२ VA. PVM. तत्र ।

^३ VA. समन्ततः PVM. चैक० त्वतः ।

^४ VA. शास्त्रदृष्टे ।

^५ PS. VA. PVM. वर्णितं ।

^६ PS. VA. PVM. तुल्यकक्षतया; VB. PVM. ०तया तयो ।

^७ VB प्रामाण्यं ।

^८ PS. PVM. VB. तुल्यकक्षा ।

45b प्रामाण्यमागमानाञ्च प्रागेव विनिवारितं ।

अभ्युपाय^१ विचारेषु तस्मादोषोयमिष्यते ॥ (१०१)

[इत्यन्तरालोकः ।]

तस्माद्विषयभेदस्य दर्शनार्थ^२ पृथक् कृतः ।

अनुमानावहिर्भूतोऽप्यभ्युपायः प्रबाधनात् ॥ (१०२)

अन्यथातिप्रसङ्गः^३ स्याद् व्यर्थता वा पृथक्कृतेः ।

भेदो वाङ्मात्रवचने प्रतिबन्धः^४ स्ववाच्यपि ॥ (१०३)

तेनाभ्युपगमाच्छास्त्रं प्रमाणं सर्व्ववस्तुषु ।

बाधकं^५ यदि नेच्छेत्स बाधकं किम्पुनर्भवेत् ॥ (१०४)

स्ववाग्विरोधोऽभेदः स्यात् स्ववाक्शास्त्रविरोधयोः ।

पुरुषेच्छा [कृता चास्य परिपूर्णा प्रमाणता ॥ (१०५)

तस्मात् प्रसिद्धेष्वर्थेषु शास्त्रस्या]^६ गोपि न क्षतिः ।

परोक्षेऽप्यागमाऽनिष्टौ^७ न चिन्तैव प्रवर्त्तते ॥ (१०६)

विरोधा^८ द्वावनप्राया परीक्षाप्यत्र तद्यथा ।

अधर्ममूलं रागादि स्नानञ्चाधर्मनाश^९ नं ॥ (१०७)

(६) प्रसिद्धिवाचनमनुक्तम्

शास्त्रं य[त्सिद्धया युक्त्या स्ववाचा च न बाध्यते ।

दृष्टेऽदृष्टेपि तद् प्राह्यमिति चिन्ता]^{१०} प्रवर्त्तते^{११} ॥ (१०८)

अर्थेष्वप्रतिषिद्धत्वात् पुरुषेच्छानुरोधिनः ।

इष्टशब्दाभिधेयत्वस्यातो वाक्षत^{१२} वाग्जनः ॥ (१०९)

उक्तः प्रसिद्धशब्देन^{१३} धर्मस्तद्व्यवहारजः ।

प्रत्यक्षादि [मिता मानश्रुत्यारोपेण सूचिताः ॥ (११०)

^१ VA. अभ्युपेत ।

^२ VA. दर्शनाय ।

^३ PS. बाधेत ।

^४ PS. VA. PVM. परोक्षेऽप्यागमानिष्टौ ।

^५ PVM. विरोधोद्भावनः ।

^६ VA. धर्मबोधनं ।

^७ PVM. प्रवर्त्तते ।

^८ PS. VA. वाक्षत ।

^९ VA. प्रसिद्धिः ।

तदाश्रयमुवामिच्छावर्तित्वाद्] 'निषेधिता' ।
 कृतानामकृतानां वा^१ योग्यं विरवं स्वभावतः ॥ (१११)
 अर्थमात्रानुरोधिन्या भाविन्या भूतयापि वा ।
 बाध्यते प्रतिरुन्धानः शब्दयोग्यतया [तथा ॥ (११२)
 तद्योग्यताबलादेव वस्तुतो घटितोऽध्वनिः ।
 सर्वोऽस्यामप्रतीतेपि]^२ तस्मिंस्तत्सिद्धता ततः ॥ (११३)
 असाधारणता न स्वात् बाधाहेतोरिहान्यथा^३ ।
 तन्निषेधो^४ ऽनुमानात् स्याच्छब्दार्थेऽनन्तवृत्तितः ॥ (११४)
 असाधारणता तत्र हेतुनां यत्र नान्वयि ।
 सत्त्वमित्यस्योदाहारो हेतोरेवं कुतो मतः ॥ (११५)
 [संकेतसंश्रवाः शब्दाः स चेच्छामात्रसंश्रयः ।
 वा^५ सिद्धः शब्दसिद्धानामिति शाब्दप्रसिद्ध^६ वाक् ॥ (११६)
 अनुमानप्रसाध्येषु^७ विरुद्धान्वयमिचारिणः ।
 अभावं दर्शयत्येवं प्रतीतेरनुमात्वतः ॥ (११७)
 अथवा ब्रुवतो लोकस्यानुमाऽभाव उच्यते ।
 किन्तेन भिन्नविषया प्रतीतिरनुमानतः ॥ (११८)
 तेनानुमानाद् वस्तुनां सदसत्तानुरोधिनः ।
 भिन्नस्यातद्वशा^८ द् वृत्तिस्तदिच्छाजेति सूचितं ॥ (११९)
 चन्द्रतां शशिनोऽनिच्छन् कां प्रतीतिं स बाञ्छति ।
 इति तं प्रत्यदृष्टान्तं तदसाधारणं मतं ॥ (१२०)
 नोदाहरणमेवैकमपि^९ कृत्येदमुच्यते ।
 लक्षणत्वात् तथाऽवृत्तो धात्री^{१०} ल्युक्तौ च बाधनात् ॥ (१२१)
 अत्रापि लोके दृष्टत्वात् कर्पूररजतादिषु ।
 समयाद् वर्त्तमानस्य काऽसाधारणतामि^{११} धा ॥ (१२२)

^१ PS. VA. निषेधिता ।

^२ VA. च ।

^३ PS. बाधातोऽपिहान्यथा ।

^४ PS. तन्निषेधानु० ।

^५ PVM. नासिद्धिः ।

^६ VB. प्रसिद्धिः ।

^७ PVM. प्रसिद्धेषु ।

^८ PVM. तद्वशा ।

^९ VB. मेवैकमपि; PVM. मेवेदमपि । ^{१०} PVM. वृत्तोऽधात्री ।

^{११} PVM. ०पि वा ।

यदि तस्य कचित् सिध्येत् सिद्धं वस्तुबलेन तत् ।
 प्रतीतिसिद्धोपगमेऽशशिन्यप्यनिवारणा^१त् ॥ (१२३)
 तस्य वस्तुनि सिद्धस्य शशिन्यप्यनिवारणं ।
 तद्व^२त् स्वभावे शशिनि वारणेऽपि न दुष्यति ॥ (१२४)
 तस्मादवस्तुनियतसंकेतध्वनि^३भाविनाम् ।
 योग्याः पदार्था धर्माणामिच्छाया अनिरोधनात् ॥ (१२५)
 तां योग्यतां नि^४रुन्धानं संकेताप्रतिषेधजा ।
 प्रतिहन्ति प्रतीताख्या^५ योग्यताविष^६याऽनुमा ॥ (१२६)
 शब्दानामर्थनियमः संकेतानुविधायिनां ।
 नेत्यनेनोक्तमत्रैषां प्रतिषेधो विरुध्यते ॥ (१२७)
 नैमित्तिक्याः श्रुतेरर्थमर्थम्वा पारमार्थिकं ।
 शब्दानां प्रतिरुन्धानो न बाध्यस्तेन^७ वर्णिष्यतः ॥ (१२८)
 तस्माद् विषयभेदस्य दर्शनाय पृथक्कृता ।
 अनुमानावहिर्भूता प्रतीतिरपि पूर्ववत् ॥ (१२९)
 सिद्धयोः पृथगाख्येने दर्शयिष्ये प्रयोजनम् ।
 एते सहेतुके ग्राह्ये नानुमाध्यक्षबाधने ॥ (१३०)

(७) प्रत्यक्षबाधा

तत्रा^८प्यध्यक्षबाधायां नानारूपतया ध्व^९नेः ।
 प्रसिद्धस्य श्रुतौ रूपं यदेव प्रतिभासते ॥ (१३१)
 अद्वयं शब्दाभासस्यादृष्टेर्बुद्धिजन्मनः ।
 तदर्थार्थोक्तिरस्यैव क्षेपेभ्यक्षेण बाधनं ॥ (१३२)

४. सामान्यचिन्ता

(१) सामान्यं व्यावृत्तिलक्षणम्
 तदेव रूपं तत्रार्थः शेषं व्यावृत्तिलक्षणं ।
 अवस्तुरूपं^{१०} सामान्यमतस्तन्नाच्चगोचरः ॥ (१३३)

^१ PVM. ० वारणं ।

^२ PVM. तद्वत्स्वभावे ।

^३ PPM. ० संकेतबलं ।

^४ PVM. विरुद्धं ।

^५ PVM. प्रतीत्यां ।

^६ PVM. ० विषये ।

^७ VB. बाध्यस्तेन; PS. न तेनेकोति बाधनात् । PVM. बाधनार्हो हि ।

^८ PS. अपां ।

^९ PVM. ध्वनी ।

^{१०} PVM. अवस्तुमूर्तं ।

तेन सामान्यधर्माणामप्रत्यक्षत्वसिद्धितः ।
 प्रतिक्षेपेऽप्यबाधेति श्रावणोक्तया प्रकाशितम् ॥ (१३४)
 सर्वथाऽवाच्यरूपत्वात् सिद्धा तस्य समाश्रयात् ।
 बाधनात् तद्वचलेनोक्तः श्रावणेनाक्षगोचरः ॥ (१३५)

(२) स्वधर्मिग्रहणप्रयोजनम्

सर्वत्र वादिनो धर्मो यः स्वसाध्यतयेप्सितः ।
 तद्धर्मवति बाधा स्यान्नान्यधर्मेण धर्मिणि ॥ (१३६)
 अन्यथास्योपरोधः को बाधितेन्यत्र^१ धर्मिणि ।
 गतार्थे लक्षणे नास्मिन् स्वधर्मिवचन पुनः ॥ (१३७)
 बाधायां धर्मिणापि स्यात् बाधेत्यस्य प्रसिद्धये ।
 आश्रयस्य विरोधेन तदाश्रितविरोधनात् ॥ (१३८)
 अन्यथैवन्विधो धर्मः साध्य इत्यभिधानतः ।
 तदुबाधामेव मन्येत स्वधर्मिवचन^२न्ततः ॥ (१३९)
 नन्वेतदप्यर्थसिद्धं सत्यं केचित्तु धर्मिणः ।
 केवलस्योपरोधेऽपि दोषवत्तामुपागताः ॥ (१४०)
 यथा परैरनुत्पत्त्यापूर्वरूपत्र स्वादिकं ।
 सकृच्छब्दाद्यहेतुत्वादित्युक्ते प्राह दूषकः ॥ (१४१)
 तद्वद् वस्तुस्वभावोऽसन् धर्मी व्योमादिरित्यपि ।
 नैवमिष्टस्य साध्यस्य बाधा कचन विद्यते ॥ (१४२)
 द्वयस्यापि हि साध्यत्वे साध्यधर्मोपरोधि यत् ।
 बाधनं धर्मिणस्तत्र बाधेत्येतेन वर्णितातम् ॥ (१४३)
 तथैव धर्मिणोऽप्यत्र साध्यत्वात् केवलस्य न ।
 यद्येवमत्र बाधा स्यात् नान्यानुत्पाद्यशक्तिकः ॥ (१४४)
 सकृच्छब्दाद्यहेतुत्वात् सुखादिरिति पूर्ववत् ।
 विरोधिता भवेदत्र हेतुरैकान्तिको यदि ॥ (१४५)
 क्रमक्रियाऽनित्यतयोरविरोधाद् विपक्षतः ।
 व्यावृत्तेः संशयादेष^३ शेषवद् भेद इष्यते ॥ (१४६)

^१ PS. नस्तः कारिकाद्वयं ।

^२ PS. ०प्यत्र ।

^३ PVM. स्वधर्मिग्रहण० ।

^४ PVM. संशयाप्राप्त्यं ।

(३) धर्मस्वरूपनिरासः

स्वयमिष्टो यतो धर्मः साध्यस्तस्मात् तदाश्रयः ।

बाध्यो न केवलो नान्यसंश्रयो वेति सूचितम् ॥ (१४७)

स्वयं श्रुत्यान्यधर्माणां बाधाऽबाधेति कथ्यते ।

तथा स्वधर्मिणान्यस्य धर्मिणोपीति कथ्यते ॥ (१४८)

५. पक्षदोषाः

(१) हेतुनिरपेक्षः पक्षदोषः

सर्वसाधनदोषेण पक्ष एवोपरुध्यते ।

तथापि पक्षदोषत्वं प्रतिज्ञामात्रसंज्ञिनः ॥ (१४९)

उत्तरावयवापेक्षो यो दोषः सोऽनुबध्यते ।

तेनेत्युक्तमतोऽपक्षदोषो सिद्धाश्रयादिकः ॥ (१५०)]

472 धर्म^१धर्मविशेषाणां स्वरूपस्य च धर्मिणः ।

बाधा साध्याङ्गभूतानामनेनैवोपदर्शिता ॥ (१५१)

(२) अवयविनिरासः

तत्रोदाहृतिदिङ्मात्रमुच्यतेऽर्थस्य दृष्टये ।

द्रव्यलक्षणयोक्तो^२न्यः संयोगेर्थास्ति दृष्टिभाक् ॥ (१५२)

अदृश्यस्य[१]विशिष्टस्य [प्रतिज्ञा निष्प्रयोजना ।

इष्टोद्भववची कार्य]^३ दृष्टादृश्येष्व^४सम्भवि ॥ (१५३)

अविशिष्टस्य साध्यस्य^५ साधने सिद्धसाधनं ।

गुरुत्वाधोगती स्यातां यद्यस्य स्यात् तुलानतिः^६ ॥ (१५४)

तन्निर्गुणक्रियस्तस्मात् समवायि न कारणं ।

तत एव न दृश्योसावदृष्टेः कार्यरूपयोः ॥ (१५५)

तद्बाधान्यविशेषस्य नान्त]^७रीयकभाविनः ।

आसूक्ष्माद् द्रव्यमालायास्तीत्यस्वादृक्षुपातवत् ॥ (१५६)

^१ PVM. धर्मधर्मः ।

^२ PS. VA. PVM. युक्तो ।

^३ PVM. अदृश्यस्य विशिष्टस्य ।

^४ VA. दृष्टादृश्येष्व । PVM. दृष्ट्वाऽदृश्येष्व ।

^५ PS. VA. वाच्यस्य । PVM. चान्यस्य ।

^६ VA. यद्यसौ स्यात्तुलानतिः ।

द्रव्यान्तरगुरुत्वस्य गतिर्ज्ञेयपरोब्रवीत् ।
 तस्य क्रमेण संयुक्ते पांडुरारौ सकृदयुते ॥ (१५७)
 भेदः स्याद् गौरवे तस्मात् पृथक् [सह च तोलिते ।
 क्रमेण^१ माष]^२कावीनां संख्यासाम्यं न युज्यते ॥ (१५८)
 सर्वपादेर्महाराशेरुत्तरोत्तरवृद्धिमत^३ ।
 गुरु^४त्वं कार्यमालाया यदि नैवोपलक्ष्य^५ते ॥ (१५९)
 आसर्वपाद् गुरु^६त्वन्तु[दुर्लभ]^७क्षितम[न]^८ल्पकं ।
 तौल्यं तत्कारण [ह् कार्यगौरवानुपलक्षणात्]^९ ॥ (१६०)
 नन्वदृष्टोऽङ्गुवत्^{१०} सोढो न च तत्कार्यमीक्ष्यते ।
 गुरुत्वागतिवत् सर्वतद्गुणा^{११}नुपलक्षणात् ॥ (१६१)
 मासु[? ४]कादेरनाधिक्यमनतिः सोपलक्षणं ।
 यथास्वमन्त्रेणाष्ट्रे^{१२} रूपादावधिकाधिके ॥ (१६२)
 अभ्यु^{१३}पायः स्ववागा]^{१४} दिवाधायाः सम्भवेन तु ।
 उदाहरणमप्यन्यदिशा गम्यं यथोक्त्या ॥ (१६३)

(३) नैयायिकसंलक्षणे दोषः

त्रिकालविषयत्वात् कृत्यानामतथात्मकं ।
 तथा परं प्रतिन्यस्तं साध्यं नेष्टं तदापि तत् ॥ (१६४)
 प्रत्यायनाधिकारैः स^{१०} [सर्वसिद्धावरोधिनी^{११}]^{१२}
 47b त^{१३}स्मात्] साध्यश्रुतिर्नेष्टं^{१४} विशेषमवलम्बते ॥ (१६५)
 तेनाप्रसिद्धदृष्टान्ते^{१५} हेतूदाहरणं कृतं ।
 अन्यथा शशशृङ्गादौ सर्वसिद्धेऽपि साध्यता ॥ (१६६)

^१ PS. PVM. सुवर्ण ।

^२ VA. ० वृत्तिमतः; PS. PVM. सर्वपादाम ० वृद्धिमतः ।

^३ PVM. गौरवं ।

^४ PVM. ० पलम्ब्यते ।

^५ PVM. गौरवं ० दुर्लभतः ।

^६ PS. न च दृष्टो ० ।

^७ VA. तत्तुल ।

^८ PS. यथास्वमुत्त ।

^९ PVM. अभ्युपायस्ववागादधाधायाः ।

^{१०} PS. VA. PVM. ० कारेतु ।

^{११} PS. ० नूरोधिनी ।

^{१२} PVM. यस्मात् ।

^{१३} PS. ० ज्ञेय वि ० ।

^{१४} VA. सन्दिग्ध ० । PVM. ० दृष्टान्तहेतु ० ।

सर्वस्य चाप्रसिद्धत्वात्^१ कथञ्चित्तेन न क्षमाः ।
 कर्मादिभेदोपक्षेपपरिह[र]राविवेचने ॥ (१६७)
 प्रागप्रसिद्धस्वभावत्वात्^२ साध्या^३वयव इत्यसत् ।
 तुल्या सिद्ध[ान्ततातो]^४ हि येनोपगमलक्षणाः ॥ (१६८)
 समुदायस्य साध्यत्वेऽप्यन्योन्यस्य विशेषणं ।
 साध्यं द्वयं तदाऽसिद्धं हेतुदृष्टान्तलक्षणं ॥ (१६९)
 असम्भवात् साध्यशब्दो धर्मिवृत्तिर्यदीष्यते ।
 शास्त्रेणालं यथायोगं लोक एव प्रवर्तता ॥ (१७०)
 साधनाख्यानसामर्थ्यात्तदर्थं साध्यता गता^५ ।
 हेत्वादिवचनैर्व्याप्ते[रनाशङ्क्यञ्च साधनं] ॥^६ (१७१)

(४) प्रतिज्ञालक्षणे दोषः

पूर्वावधारणे तेन प्रतिज्ञालक्षणाभिधा ।
 व्यर्था व्याप्तिफला सोक्तिः सामर्थ्याद् गम्यते ततः ॥ (१७२)
 विरुद्धतेऽसम्बन्धोऽनुपकारसह[र]स्थितीः ।
 एवं सर्वान्नदोषाणां^७ प्रतिज्ञादोषता भवेत् ॥ (१७३)
 पक्षदोषः परापेक्षो नेति च प्रतिपादितं ।
 [इष्टासम्बन्धसिद्धञ्च, स एव स्यात् निरा]^८ कृतः ॥ (१७४)
 अनित्यत्वसहेतुत्वे शब्द एवं प्रकोत्तयेत् ।
 दृष्टान्ताख्यानतोऽन्यत्किमस्त्यत्रार्थ[ानु]दर्शनं^९ ॥ (१७५)

(५) सामान्यचिन्ता

विशेषे^{१०} भिन्नमाख्याय सामान्यस्यानुवर्तवने ।
 न तद् व्याप्तेः फलं वा किं सामान्येनानुवर्तने^{१०} ॥ (१७६)

^१VA. ० सिद्धत्वं ।

^२VA. स्वरूपत्वात् ।

^३VA. साध्यो ।

^४PVM. सिद्धान्तता ते ।

^५VA. मता ।

^६सर्वलिङ्गदोषाणां—भो० भा० ।

^७VAB. किमस्त्यर्थानुदर्शनं । PS. किमत्यत्रार्थदर्शनं ।

^८PS. विशेषभि० ।

^९PVM. व्याप्तिः ।

^{१०}VAB. सामान्यस्यानुवर्तने ।

- स्यान्निराकरणं शब्दः स्थितेनैवेत्यतोब्रवीत् ।^१
 विरुद्ध^२ विषयेऽन्यस्मिन् वदन्नाहान्यतां श्रुतेः ॥ (१७७)
 स[1]च भेदाप्रतिज्ञेपात् सामान्यानाम् विद्यते^३ ।
 वृत्तो न शिंशपैवेति यथाप्रकरणे कचित् ॥ (१७८)
 सर्वश्रुतेरेकवृत्तिर्निषेधः स्यान्न चेयता^४ ।
 सो सर्वः सर्वभेदाना[मतत्वे तदसम्भवात् ॥ (१७९)
 ज्ञाप्यज्ञापकयोर्भेदो^५ दाद्वर्म्मिणो हेतुभाविनः ।
 असिद्धेर्ज्ञापकत्वस्य धर्म्मसिद्धः स्वसाधने ॥ (१८०)
 धर्म्मधर्म्मिविवेकस्य सर्वभावेष्वसिद्धितः^६ ।
 सर्वत्र दोषस्तुल्यश्चेन्न संवृत्त्या विरोधतः ॥ (१८१)
 परमार्थविचारेषु तथाभूता^७ प्रसिद्धितः ।
 तत्त्वान्यत्वं पदार्थेषु साम्यूतेषु निषिध्यते ॥^८ (१८२)
 48a अनुमानानुमेयार्थव्यवहारस्थितिस्त्विदं ।
 भेदं प्रत्ययसंसिद्धमवलम्ब्यावकल्पते^९ ॥ (१८३)
 यथास्वं भेदनिष्ठेषु प्रत्ययेषु विवेकिनः ।
 धर्म्मा धर्म्माश्च भासन्ते व्यवहारस्तदाश्रयः ॥ (१८४)
 व्यवहारोपनीतोत्र स एवास्तिभेदधीः ।
 साध्यः^{१०} साधनतां नीत[स्तेनासिद्धः प्रकाशितः^{११} ॥ (१८५)
 भेदसामान्ययोर्द्धर्म्म^{१२} भेदादङ्गाङ्गिता ततः ।
 यथा[ऽ] नित्यः प्रयत्नोत्थः प्रयत्नोत्थतया^{१३} ध्वनिः ॥ (१८६)
 पक्षाङ्गत्वेऽप्यबाधत्वात्त्रासिद्धिर्भिन्नधर्मिणि ।
 यथाश्वो न विषाणित्वादेव पिण्डो विषाणवान् ॥ (१८७)
 साध्यकालाङ्गता वा न निवृत्तेरुपलक्षणात्^{१४} ।
 विरोध[ो]पि प्रतिज्ञार्थो धर्मभेदान्न युज्यते ॥^{१५} (१८८)

^१ PS. विरुद्धं ।^२ VAB. युज्यते ।^३ स्यान्वेयता—भो० भा० ; VAB. तावता । ^४ भावेष्वभावतः—भो० भा० ।^५ PS. तस्य भूताप्र० ।^६ VAB. ०म्भ्य प्रकल्प्यते ।^७ धर्म्मा—भो० भा० ।^८ VB. प्रसिद्धितः ।^९ PS. प्रमेयोत्पत्तया ।^{१०} PS. VAB. PVM. ०लक्ष्य तत् ।

६. हेतुचिन्ता

(१) हेतुलक्षणम्

पक्षधर्मप्रभेदेन सुखग्रहणसिद्धये ।
 हेतुप्रकरणार्थस्य सूत्रसंक्षेप उच्यते ॥ (१८९)
 अयोगं योगमपरैरत्यन्तायोगमेव च ।
 व्यवच्छिन्नमस्ति धर्मस्य निपातो व्यतिरेककः ॥ (१९०)
 विशेषणविशेष्याभ्यां क्रियया च सहोदितः ।
 विवक्षातोऽ[प्र]यो[गे]पि तस्यार्थोयं प्रतीयते ॥ (१९१)
 व्यव]च्छेदफलं वाक्यं यतश्चैत्रो धनुर्धरः ।
 पार्थो धनुर्धरो नीलं सरोजमिति वा यथा ॥ (१९२)
 प्रतियोगिव्यवच्छेदस्तत्राप्यर्थेषु गम्यते ।
 तथा प्रसिद्धेः सामर्थ्याद् विवक्षानुगमाद् ध्वनेः ॥ (१९३)
 तदयोगव्यवच्छेदाद् धर्मि^१धर्मविशेषणं ।
 तद्विशिष्टतया धर्मो न निरन्वयदो^२षभाक् ॥ (१९४)

(२) हेतुभेदाः

स्वभावकार्यसिद्ध्यर्थं द्वौ द्वौ हेतुविपर्ययौ ।
 विवादाद्भेदसामान्ये शेषो व्यावृत्तिसाधनः ॥ (१९५)
 न हि स्वभावादन्येन व्याप्तिर्गम्यस्य कारणे ।
 सम्भवाद् व्यभिचारस्य द्विधा वृत्तिफलं ततः ॥ (१९६)
 प्रयत्नानन्तरं ज्ञानं [प्राक् सतो निवमेन न ।]^३
 तस्यावृत्त्यक्षशब्देषु सर्व्वथानुपयोगतः ॥ (१९७)
 कदाचिन्निरपेक्षस्य कार्याऽकृति^३विरोधतः ।
 कदाचित्कफलं सिद्धं तल्लिङ्गं ज्ञानमीदृशं ॥ (१९८)

(३) कार्यस्वभावहेत्वोनिर्देशस्य फलम्

एतावतैव^३ सिद्धोपि स्वभावस्य पृथक्कृतिः ।
 कार्येण सह निर्देशे मा ज्ञासीत्स[र्व्वमीदृशं] ॥ (१९९)

^१ PS. VAB. PVM. धर्मी । ^२ PS. कार्यकृतिः ।

^३ VAB. एतेनैव प्र० PS. PVM. ०सिद्धेऽपि ।

- व्युत्पत्त्यर्था च^१ हेतुकिरुक्तार्थानुमितौ कृता ।
 प्रभेदमात्रमाख्यातं^२ लक्षणन्तु न भिद्यते ॥ (२००)
 तेनात्र कार्यलिङ्गेन स्वभावोप्येकदेशभाक् ।
 सदृशोदाहृतिश्चातः प्रयज्ज्ञाद् व्यक्तिजन्मनः^३ ॥ (२०१)
 48b यन्नान्तरी[^f]यका सत्ता यो वात्मन्य^४विभागवान् ।
 स तेनाव्यभिचारी^५ स्यादित्यर्थं तत्प्रभेदनं ॥ (२०२)
 संयोगादिषु^६ येष्वस्ति प्रतिबन्धो न तादृशः ।
 न ते हेतव इत्युक्तं व्यभिचारस्य^७ सम्भवात् ॥ (२०३)
 सति वा प्रतिबन्धेस्तु स एव गतिसाधनः ।
 नियमो ह्यविनाभावे^८ऽनियतश्च न साधने^९ ॥ (२०४)
 (४) विवादाद् भेदसामान्य इत्यस्य व्याख्यानम्
 [ऐकान्तिकत्वं व्यावृत्तेरविनाभा]^{१०}व उच्यते ।
 तच्च नाप्रतिबद्धेषु तत एवान्वयि^{११}स्थितिः ॥ (२०५)
 स्वात्मत्वे हेतुभावे वा सिद्धे हि व्यतिरेकिता ।
 सिध्येदतो विशेषे न व्यतिरेको न चान्वयः ॥ (२०६)
 अदृष्टिमात्रमादाय केवलं व्यतिरेकिता ।
 उक्ताऽनैकान्तिकस्तस्मादन्यथा गमको भवेत् ॥ (२०७)
 (५) साध्याभावस्य साधनाभावेन न व्याप्तता
 [प्राणाद्यभावो नैरात्म्येव्या]^{१२}पीति विनिवर्त्तने^{१३} ।
 आत्मनो विनिवर्त्तत प्राणादिर्यदि तच्च न ॥ (२०८)
 अन्यस्य विनिवृत्त्यान्यविनिवृत्तेरयोगतः ।
 तदात्मा तत्प्रसूतश्चे^{१४}न्यैतदात्मोपलम्भने ॥ (२०९)

^१ VAB. मारख्यातुं । PVM. अत्र प्रभेद आख्यातः । ^२ PS. जन्मतोः ।

^३ PS. ० वात्मा सोऽवि० । VAB. यो वात्मो सो ।

^४ PS. स तेन व्य० । ^५ PVM. संयोग्यादिषु ।

^६ PS. प्रतिबन्धस्य । ^७ PS. PVM. ह्यविनाभावो ।

^८ VAB. PVM. साधनं । ^९ VAB. PVM. ०न्वयः ।

^{१०} PS. विनिवर्त्तते । ^{११} PS. PVM. तत्प्रसूति ० ।

तस्योपलब्धावगतावगतौ च प्रसिध्यति ।
 ते चात्यन्तपरोक्षस्य दृष्टयदृष्टी न सिध्यतः ॥ (२१०)
 [अन्यत्रादृष्टरूपस्य घटादौ]^१ नेति वा कुतः ।
 अज्ञातव्यतिरेकस्य व्यावृत्तेर्व्यापिता^२ कुतः ॥ (२११)
 प्राणादेश्च कचिद् दृष्ट्या सत्त्वासत्त्वं प्रतीयते ।
 तथात्मा यदि दृश्येत सत्त्वासत्त्वं प्रतीयते^३ ॥ (२१२)
 यस्य हेतोरभावेन घटे प्राणो न दृश्यते ।
 देहेपि यद्यसौ [न स्याद् युक्तो देहे न सम्भवः ॥]^४ (२१३)
 भिन्नेपि किञ्चित् साधर्म्याद् यदि तत्त्वं प्रतीयते ।
 प्रमेयत्वाद् घटादीनां सात्मत्वं किञ्च मीयते ॥ (२१४)
 अनिष्टञ्चेत्^५ प्रमाणं हि सर्ववैष्टीनां निबन्धनं ।
 भावाभावव्यवस्थां कः कर्तुं तेन विना प्रभुः ॥ (२१५)
 स्मृती[च्छायन्नजः प्राणनिमेषादिस्तदुद्भवः ।]^६
 विषयेन्द्रियवित्तिभ्यस्ताः^७ स्वाजातिसमुद्भवाः ॥ (२१६)
 अन्योन्यप्रत्ययापेक्षा अन्वयव्यतिरेकभाक् ।
 एतावत्यात्मभावोयमनवस्थान्यकल्पने ॥ (२१७)
 श्रावणत्वेन तत्तुल्यं प्राणादिव्यभिचारतः ।
 न तस्य व्यभिचारित्वा[द् व्यतिरेकेपि चेत् कथं ॥]^८ (२१८)
 नासाध्यादेव विश्लेषस्तस्य नन्वेवमुच्यते^९ ।
 साध्येपि^{१०} वृत्त्यभावोर्थात्तस्यान्यत्राप्यसौ समः ॥ (२१९)
 असाध्यादेव विच्छेद इति साध्येस्तितोच्यते ।
 अर्थापत्त्याऽत एवोक्तमेकेन द्वयदर्शनं^{११} ॥ (२२०)
 49a [इह]गव्यभिचारोतोऽनन्वयेषु^{१२} न सिध्यति ।
 प्रतिषेधनिषेधश्च विधानात् कीदृशोऽपरः ॥ (२२१)
 निवृत्तिर्नासतः साध्यादसाध्येष्वेव नो ततः ।
 नेति सैव निवृत्तिः किं निवृत्तेरसतो मता ॥ (२२२)

^१PS. VAB. व्यावृत्तिव्यापिता । ^२PS. नास्ति कारिकाद्वयम् ।

^३PS. PVM. अभिष्टेवचेत् । ^४PVM. चित्तेभ्यस्ताः ।

^५PS. ०वमिष्यते । ^६PS. VAB. PVM. साध्येन ।

^७PVM. नोभयदर्शः । ^८PVM. ०न्वयेषु ।

निवृत्त्यभावस्तु विधिर्वस्तुभावोऽसतोपि सन् ।
 वस्तुभावस्तु नास्तीति [परम बान्ध्यविजृम्भितम् ॥ (२२३)
 निवृत्तिर्यदि तस्मिन्न हेतोर्वृत्तिः किमि]¹ प्यते ।
 सा पि न प्रतिषेधोऽयं निवृत्तिः किं निषिध्यते ॥ (२२४)
 विधानं प्रतिषेधश्च मुक्त्वा शाब्दोस्ति नापरः ।
 व्यवहारः स चासत्सु नेति प्राप्तत्र मूकता ॥ (२२५)
 सताश्च न निषेधोऽस्ति सोऽसत्सु च न वर्त्तते² ।
 जगत्त्वेन न्यायेन नवर्थः प्रलयङ्गतः ॥ (२२६)
 देशकालनिषेधश्चेद् य]³थास्ति स निषिध्यते ।
 न तथा न यथा सोस्ति तथापि न निषिध्यते ॥ (२२७)
 तस्मादाश्रित्य शाब्दार्थं भावाभावसमाश्रयं ।
 अबाध्याश्रयमत्रेष्टं सर्व्वं विधिनिषेधनं ॥ (२२८)
 ताभ्यां स धर्म्मी सम्बद्धः कृत्यात्मभावोपि तादृशः ।
 [शाब्दप्रवृत्तेरस्तीति सोपीष्टो व्यवहारभाक् ॥]⁴ (२२९)
 अन्यथा स्यात् पदार्थानां विधानप्रतिषेधने ।
 एकधर्म्मस्य सर्व्वात्मविधानप्रतिषेधनं ॥ (२३०)
 अनानात्मतया⁵ भेदे नानाविधिनिषेधवत्⁶ ।
 एकधर्म्मिण्यसंहारो विधानप्रतिषेधयोः⁷ ॥ (२३१)
 एकं धर्म्मिणमुद्दिश्य नानाधर्म्म[समाश्रयं ।
 विधावेकस्य तद्भाजमिवान्येषा⁸]⁹मुपेक्षकं ॥ (२३२)
 निषेधे तद्विधितश्च तदन्येषामपेक्षकं¹⁰ ।
 व्यवहारमसत्यार्थं प्रकल्पयति धीर्यथा ॥ (२३३)
 तं तथैवाविकल्पार्थं¹¹ भेदाश्रयमुपागताः ।
 अनादिवासनोद्भूतं बाधन्तेऽर्थं न लौकिकं ॥ (२३४)

¹PS. PVM. न विद्यते ।

²VB. अनस्तमात्मतया ।

³PS. भेदेनान्येन विधिनिषेधनात् ।

⁴VA. विहितप्रतिषिद्धयोः; VB. ° प्रतिषेधयोः ।

⁵PS. मित्वन्येषा ।

⁶PS. नास्ति कारिकादम् ।

⁷VA. विकल्पार्थः ।

- तत्फलोऽत[त्फलश्रयो भिन्न एकस्ततस्ततः ।
 तैस्तैरुपलवैर्जात^१]सञ्ज्ञयापचयैरिव ॥ (२३५)
 अतद्भानपि सम्बन्धात् कुतश्चिदुपनीयते ।
 दृष्टि^२ भेदाश्रयैस्तेपि तस्मादज्ञातविसर्गाः ॥ (२३६)
 सत्तासाधनवृत्तेश्च सन्दिग्धः स्यादसन्न सः ।
 असत्त्वञ्चाभ्युपगमादप्रमाण[^३]न्न युज्यते ॥ (२३७)
 असतोऽव्य[तिरेकेपि]^४ सपक्षाद् विनिवर्त्तनं ।
 सन्दिग्धं तस्य सन्देहाद् विपक्षाद् विनिवर्त्तनं ॥ (२३८)
 एकत्र नियमे सिद्धे सिध्यत्यन्य^५ निवर्त्तनं ।
 द्वैराशये सत्य^६ दृष्टेपि स्याददृष्टेषु^७ संशयः ॥ (२३९)
 अव्यक्तिव्यापिनोप्यर्थाः सन्ति तज्जा[तिभाविनः ।
 ४९b कचिन्न नियमो दृष्टया^८ पा^९]^{१०} यथा लोहलेख्यवत् ॥ (२४०)
 भावे विरोधस्याद^{११}ष्टौ कः सन्देहं निवर्त्तयेत्^{१२} ।
 कचिद् विनियमान् कोन्यस्तत्कार्यात्मतया स च ॥ (२४१)
 नैरात्म्यादपि तेनास्य सन्दिग्धं विनिवर्त्तनं ।
 अस्तु नाम तथाप्यात्मा नानैरात्म्यात् प्रसिध्यति ॥ (२४२)
 येनासौ व्य[तिरेकस्य नाभावं भावमिच्छति ।
 यथा नाव्य]^{१३} तिरेकेपि प्राणादिर्ज्ञ सपक्षतः^{१४} ॥ (२४३)
 सपक्षाव्यतिरेको चेद्धेतुर्हेतुरतोन्वयी ।
 नान्वय्यव्यतिरेको चेदनैरात्म्यं न^{१५} सात्मकं ॥ (२४४)
 यन्नान्तरीयकः स्वात्मा यस्य सिद्धः^{१६} प्रवृत्तिषु ।
 निवर्त्तकः स एवातः प्रवृत्तौ च प्र[वर्त्तकः ॥ (२४५)
 नान्तरीयकता सा च साधनं सम]^{१७} पेक्षते ।
^{१८}कार्ये दृष्टिरदृष्टिश्च कार्यकारणताहिता^{१९} ॥ (२४६)

^१PS. दृष्टं । ^२VA. सिध्यत्वेव । ^३PVM. सति दृष्टेषु ।

^४SP. PVM. ददृष्टेपि । ^५PS. स्वचित् तन्निश्चयो दृष्टया ।

^६PVM. ०दृष्टेः । ^७VA. PVM. निवारयेत् ।

^८VA. सपक्षे प्राणतादिकः । PS. यथेष्टो व्यतिरेकोपि० ।

^९PS. नैरात्म्यान्न । ^{१०}PS. यस्यासि० ।

^{११}PS. अकार्यं । ^{१२}PS.VA. ०ताहिते ।

अर्थान्तरस्य तद्भावेऽभावो^१ नियमतोऽगतिः ।

अभावासम्भवात्तेषामभावे नित्यभाविनः ॥ (२४७)

(६) सामग्रीशक्तिभेदाद् विश्वरूपता

कार्यस्वभावभेदानां कारणेभ्यः समुद्भवात् ।

तैर्विना भवतो न्यस्मात् तज्जं रूपं कथम्भवे]^२ त् ॥ (२४८)

सामग्रीशक्तिभेदाद्धि वस्तुनां विश्वरूपता^३ ।

सा चेन्न भेदिका प्राप्तमेकरूपमिदं जगत् ॥ (२४९)

भेदकाभेदकत्वे स्याद् व्याहृता भिन्नरूपता ।

एकस्य नानारूपत्वे ते^४ रूपे पावकेतरौ ॥ (२५०)

[तत्तस्या जननं^५ रूपमन्यस्य यदि सैव सा ।]^६

न तस्याजननं रूपं तत्तस्याः सम्भवः^७ कथं ॥ (२५१)

ततः स्वभावौ नियतावन्योन्यं हेतुकार्ययोः ।

तस्मात् स्वदृष्टाविष तद् दृष्टे कार्येऽपि गम्यते ॥ (२५२)

एकं कथमनेकस्मात् क्लेदवद् दुग्धवारिणः ।

द्रवशक्त्यै[तः क्लेदः सा त्वेकैव द्वयोरपि ॥]^८ (२५३)

भिन्नाभिन्नः किमस्यात्मा भिन्नोऽथ^९ द्रवता कथं ।

अभिन्नेत्युच्यते बुद्धेस्तद्रूपाया अभेदतः^{१०} ॥ (२५४)

तद्बुद्धेऽपि दहनो दहनप्रत्ययाश्रयः ।

येनाच्छेनादधदुमं तेनाच्छेन तथा गतिः ॥ (२५५)

दहनप्रत्ययाङ्गादे[वान्यापेक्षात् समुद्भवात् ।]^{११}

धूमोतद्वयमिचारीति सिद्धं कार्यं तथापरं ॥ (२५६)

धूमेन्यनविकाराङ्गं^{१२} तत्पदे दहनस्थितेः^{१३} ।

अनग्निश्चेद्धूमोऽसौ सधूमश्चेत् सपावकः ॥ (२५७)

^{१४} [नान्तरीयकता ज्ञेया यथास्वं हेत्वपेक्षया ।

स्वभावस्य यद्योक्तं प्राक् विनाशकृतकत्वयोः ॥ (२५८)

^१ PS. PVM. ०ऽभावा ।

^२ VB. भिन्नरूपता ।

^३ PVM. VA. द्वे ।

^४ PS. तत्तस्याज्जनना ।

^५ VA. PVM. सम्भवेत्; PS. स भवेत् कथं । ^६ VA. भिन्ने च ।

^७ PS. अवगतः । ^८ PVM. तद्वत् । ^९ VA. PVM. राङ्गः ।

^{१०} VB. स्थितिः ।

^{११} VA. २६०-२८३ c. ।

१अहेतुत्वगतिन्यायः सर्वोऽयं व्यतिरेकिणः ।
अभ्युद्वाः श्रावणत्वोक्तेः कृतायाः साम्यदृष्टये ॥ (२५९)

७. अनुपलब्धिचिन्ता

हेतुस्वभावव्या^१वृत्त्यैवार्थव्या^२वृत्तिवर्णनात् ।
सिद्धोदाहरणेत्युक्तानुपलब्धिः पृथग् न तु ॥ (२६०)
तत्राप्यदृश्यात् पुरुषात् प्राणादेरनिवर्त्तनात् ।
सन्देहहेतुता ख्यात्या दृश्यार्थे^३ सेतु सूचितं ॥ (२६१)
अनङ्गीकृतवस्त्वंशो निषेधः साध्यतेनया ।
वस्तुन्यपि तु पूर्वार्था^४ पर्युदासो विधानतः ॥ (२६२)
न ह्यन्यानुपलम्भेषु नास्ति नानुपलम्भनात्^५ ।
इत्यज्ञापनायैकानुपाख्योदाहृतिर्मता ॥ (२६३)
विषयासत्त्वतस्तत्र विषयि प्रतिषिध्यते ।
ज्ञानाविधानसन्देहं यथाऽऽदादादपायकः ॥ (२६४)
तथान्यानोपलम्भेषु^६ नास्ति नानुपलम्भनात् ।
तज्ज्ञानशब्दाः साध्यन्ते तद्भावात् तन्निबन्धनाः ॥ (२६५)
सिद्धो हि व्यवहरोऽयं दृश्यादृष्टावसन्निति ।
तस्याः सिद्धावसन्निवृत्तौ तत्कार्यत्वेपि धीध्वनी ॥ (२६६)
विद्यमाने हि विषये मोहादत्राननुब्रुवन् ।
केवलं सिद्धसाधर्म्यात् स्मर्यते^७ समर्थं परः ॥ (२६७)
इति संग्रहः (श्लोकः) ॥

कार्यकारणता यद्वत् साध्यते दृष्ट्यदृष्टितः ।
कार्यादिशब्दा हि तयोर्व्यवहाराय कल्पिताः ॥ (२६८)
कारणात् कार्यसंसिद्धिः स्वभावान्तर्गमादियं ।
हेतुप्रभेदाख्याने न दर्शितोदाहृतिः पृथक् ॥ (२६९)
एकोपलम्भानुभवादिदं नोपलम्भे इति ।
बुद्धेरुपलम्भे वेति कल्पिकायाः समुद्भवः ॥ (२७०)

^१PS. सहेतुः । ^२PVM. ०निवृत्त्यै० । ०निवृत्ति० ।

^३PS. दृश्यार्थे । ^४PS. PVM. तत्रोपलम्भेष्वस्ति तत्त्वमुपलम्भेन चापरं ।

^५PS. न चान्यानोपलम्भेषु । ^६PS. स्मर्यते ।

विशेषो गम्यतेर्यानां विशिष्टादेव वेदनात् ।
 तथाभूतात्मसंविद्धिर्भेदधीहेतुरस्य च ॥ (२७१)
 तस्मात् स्वतो धियोर्भेदसिद्धिस्ताभ्यां तदर्थयोः ।
 अन्यथा ह्यनवस्था^१नाद् भेदः सिध्येन्न कस्यचित् ॥ (२७२)
 विशिष्टरूपानुभवाभ्रातोऽन्यान्यं^२ निराक्रिया ।
 तद्विशिष्टोपलम्भोतः तस्याप्यनुपलम्भनं ॥ (२७३)
 तस्मादनुपलम्भोऽर्थं स्वर्थं प्रत्यक्षतो गतः ।
 स्वमात्रवृत्तेर्गमकस्तदभावव्यवस्थितेः ॥ (२७४)
 अन्यथार्थस्य नास्तित्वं गम्यतेनुपलम्भतः ।
 उपलम्भस्य नास्तित्वमन्येनेत्यनवस्थितिः ॥ (२७५)
 अदृश्ये निश्चयायोगात् स्थितिरन्यत्र वार्यते^३ ।
 यथाऽल्लिङ्गगोन्यसत्त्वेषु^४ विकल्पादिर्न सिध्यति ॥ (२७६)
 अनिश्चयफला ह्येषा नालं व्यावृत्तिसाधने ।
 आद्याधिक्रियते^५ हेतोर्निश्चयेनैव^६ साधने^७ ॥ (२७७)
 तस्याः स्वर्थं प्रयोगेषु स्वरूपं वा प्रयुज्यते ।
 अर्थसाधनरूपम्बा भावे भावादभावतः ॥ (२७८)
 अन्योन्यभेदसिद्धेर्व्या^८धुवभावविनाशवत् ।
 प्रमाणान्तरबाधाद् वा सापेक्षधुवभाववत्^९ ॥ (२७९)
 हेत्वन्तरसमूहेस्य^{१०} सन्निधौ नियमः^{११} कुतः ।

८. भावस्वभावचिन्ता

भावहेतुभवत्वे किं पारम्पर्यपरिग्रहः ॥ (२८०)
 नाशनं जनयित्वान्यं स हेतुस्तस्य नाशनः^{१२} ।
 तमेव नश्वरं भावं जनयेद् यदि किम्भवेत् ॥ (२८१)
 आत्मोपकारकः कः स्यात् तस्य सिद्धात्मनः सतः ।
 नात्मोपकारकः कः स्यात् तेन यः समपेक्ष्यते ॥ (२८२)

^१PVM. संपत्तिः । ^२PVM. ० स्यातः । ^३PVM. ० वादन्यथान्य ।

^४PVM. वाध्यते । ^५PS. यथा विकल्पोन्य ० ।

^६PS. तापोधि ० । ^७PVM. निश्चितेनैव । ^८PS. साधनात् ।

^९PS. कादाचित्कीनपेक्षणात् । ^{१०}PS. PVM. ० त्वन्तरसमूहस्य ।

^{११}PVM. नियतः । ^{१२}PVM. नाशकः ।

अनपेक्षश्च किम्भावोऽतथाभूतः कदाचन ।

51a यथा न क्षेपभागिष्ठः] स एवोद्भूतनाशकः ॥ (२८३)

क्षणमप्यनपेक्षत्वे भावो भावस्य नेति चेत् ।

भावो हि स तथाभूतोऽभावे भावस्तथा कथं ॥ (२८४)

येऽपरापेक्षतः^१द्वावास्तद्भावनियता हि ते ।

[असम्भवाद् विबन्धे च सामग्री कार्यकर्मणि^२ ॥ (२८५)

अनध्यवसितावगाहनमनल्पधीराकिना-

प्यट्टपरमार्थसारमधिकाभियोगैरपि ।

मतं मम जगत्त्वलब्धसदृशप्रतिग्राह[कं

प्रयास्यति पयोनिधेः पय इव स्वदे]^३हे जरां ॥^४

प्रमाणवार्तिककारिकासु चतुर्थः परिच्छेदः ॥

कृतिरियमाचार्यधर्मकीर्तिपादानामिति^५ ॥

प्रमाणपरिच्छेदे ग्रन्थ (संख्या प्रथमपरिच्छेदे श्लोक ३४२) द्वितीये^६

श्लोक (२) ८ (५१) तृतीये श्लोक ५३९ चतुर्थे श्लोक २८८ ।

श्रुतार्थिना लिखितमिदं पुस्तकं पक्कडिद्वीप(?) मण्डलपालेने (ति ॥)

^१VA. अपेक्ष

^२... ..]^१ देकत्र सन्मतिः ।

तथापि विजयस्तस्या यदि धन्याः परीक्षकाः ॥

इयन्तु केवलं PH.

^३ भोटभाषान्तर इयं २८६ तमा कारिका स्वल्पभेदेन वादन्यायटीकायां
पृ० १४३ (४७) PVM. VA. नास्ति ।

^४ भोटभाषान्तर इयमपि दृश्यते—“(१) भारतीयपण्डितेन सुभूति-
श्रीशान्तिना भोट(देसीय)लोकचक्षुषा भिक्षुणा कल्याणमतितना (द्गे-बडि-
ब्लो-ग्रोस्) च... नृपतेः इन्द्रसेन(इवङ्ग-सुदे 1080 A. C. ?) स्यात्तया...
अनूदितम् ।... (ततः) ... (२) कदमीरविद्वच्चूडामणिना... महापण्डितेन
भक्ष्यराजेन भोटमहालोकचक्षुषा भिक्षुणा धीमत्प्रज्ञेन (ब्लो-ल्दन्-शेस्-रब्
1059-1108 A. C.) च (पुनः) अनूदितम् ।... (३) पक्कडाले...
महापण्डपातिक-शाक्यश्रीभद्र(1127-1225 A. C.) दिभिः शाक्यभिक्षुणा
आनन्दध्वजश्रीभद्रेण (1182-1251 A. C.) च (पुनः) अनूदितम् ।...

APPENDIX I

उदाहरणानुक्रमणी

उदाहरण	कारिका	उदाहरण	कारिका
अक्षम्	३।४०६	काष्ठविकारः	२।५५
अग्निजन्यः। अन्-	३।३९५	कामिनी	१।२१३
अनिताग्रवत्त्वम्	२।६२	कामीव	२।२४०
अग्निः क्षीतनोदनः	१।३३२	कीटसंख्या	२।३१
अग्निहोत्रं जुहुयात्	१।३२०	कुण्डावि	१।१४६; २।६०
अक्षुरः	२।२५	कुम्भकारः	२।१३
अङ्गलिः	२।९८, २।३१	केशगोलकम्	३।५०४
अञ्जनादि	१।१४९	केशादयः	२।२२८; ३।७
अयोगोलकम्	३।२७७	क्षेत्राविभेदः	१।७६
अलासदृष्टिः	३।१३५	स्लेखवत्	४।२५३
अंशुपातः	४।१५६	खङ्गः (=प्रत्येकबुद्धः)	२।१३८
अंशुवात्	४।१६१	राजनिमीलनम्	३।२१९
अश्वचान्	१।२५	वजस्तानम्	१।२३२
अश्वो न विषाणी	४।१८७	गवाविः	३।२३७
आलोकः	३।२६५, ४०६	गृद्धाः	२।३३
इन्धनम्	१।१०; १।३०९;	गेही	३।१५५
१।२५७		गोमय्यादि	२।६१
एकभाण्डे पाकः	१।३३३	गोत्वादि	१।१५१
औषधयः	१।७५	गोपालः	३।९९
ओष्ध्यम्	२।१७२	गोप्रत्ययः	३।२२५
कर्पूरम्	४।१२२	गोमान्	१।२६
काष्ठं	१।२४४; १।२७२;	घटः	२।१०२
१।२७४; २।१२४		घटः	३।४८३

घटादिः	१११८०; २११३; ४१२११, २१३	घात्री, अयुधः	४११२०
चक्रभ्रान्तिः	३११४०	धूमः	११३५; ३१३९३; ४१२५६, २५७
चक्षुरादि	१११४२	धूमाभाता	३१३९६
चन्दनं	२१२५२	धूमेन्धनविकारवत्	१११०
चन्द्रः (कर्पूरम्)	४११२२	ध्वनिः	१११३०; ४११८७
चन्द्रम् । द्वि-	३१२९४	निमेषादिः	४१२१६
चित्रः	३१२०२, २०८	नीलम्	३१२९४, ३८९
चित्रपलङ्कादि	३१२००	नीललोहितभास्वरम्	३१४०३
ज्वरादिक्षमनम्	११७५	नीलादि	३११५, २३, २०१,
तन्तुः	३११४९, १५१	२२०, ३७२, ३८६, ४३२	
ताम्रद्रवत्वम्	३१६२	नीलादिनेत्रविज्ञानं	१११०५
तिमिरम्	३१२९३	नीलाद्याकारः	३१५१२
तिमिरादि	३१२१७	पञ्चायतनमैहिकम्	२१११५
तिलादिः	३११९७	पटः	३११४९
तुलानतिः	४११५४	पटादिः	३१३५, ३२२
तैक्ष्ण्यादि	२११८०	पतङ्गादि	३१२००
तैमिरादि	३१३६३	पयः (=जलम्)	४१२८६
दृण्डादिः	३११५४	पयोनिधिः	४१२८६
दण्डी	३११४६	पशुसंशयः	११२५
दहनः	४१२५५, २५६	पाण्यादिकम्पः	२१८४
दहनेन्धनवत्	११३०९	पार्थिवम्	४१२४०
धाराः	११६८	पारवम्	२११२४
दीपतेजः	११८२	पावकः	४१४५७, २६४ (द्र. अग्नि वहनश्च)
दीपप्रभा	२१७४	पाशुराशिः	
दीर्घः	३१४८६	पितरौ	३१३६९
दीर्घप्राहिका	३१४९१	पीतम्	३१३८९
दुग्धम्	४१२५३	पुमान्	३१२७२
देशभ्रान्तिः	३११३	पुरुषः	१११८०; ४१२६१
वेहेः	४१२१३, २१४	प्रदीपः	३१४०७, ४८३
धनुर्धरः	४११९२	प्रदीपप्रभा	३१५७
धनलादयः	२११५९, १७३		

प्रवीपावि	३१४०३	रजतम्	४११२२
प्रवाहः	३१२८०	रजताकारः	११४५
प्राणनिमेषाविः	४१२१६	रूपादि	२११७४; ३११८१
प्राणादिः	३१४०३; ४१२१८,	संज्ञनम्	२११२७
२४३, २६१		संभनोदकतापवत्	२११२०
प्रासादः	३११५५	लोहलेख्यम्	४१२४०
प्राण्यविजृम्भितम्	४१२२३	खदरादिः	१११४६
बालाः	३११४१	वनिता	२१२४०
बाहुलेयः	१११४०	वर्णः	३१४८६
बीजम्	२१२७३	वट्टिः	३१२७७
बीजप्रभवा	२११२९	वारि	४१२५३
बीजसंज्ञा	११७३	वाससि रागः	११३३
बीजादि	२१२५८, ३, ४	वासी	२१२५२
भस्म	११७	विषाणी। अश्वो न-	४११८७
मणिप्रदीपप्रभे	३१५७	विषाणवान्	२११५
मणिरूपम्	३१२०१	वृक्षो न शिक्षा	४११७८
मत्तकासिनी	२१२३३	व्योमादिः	४११४२
मदादिशक्तिः	२११६०	शकमूर्द्धा (=बल्मीकः)	११३७
मदनैकस्त्रीनियतः	२११५४	शबलाभासस्थ	४११३२
मनस्कारः	३१४०६	शब्दाः	११९३१२७
मनोजयः	११३००	शशशृङ्गम्	४११६६
मंत्रावि	३१३५५	शशादिः	२११५
मन्दतेजः	२१८२	शशी अचन्द्रः	४, १२०११२३१२४
मन्दश्चक्षितम्	२१११०	शाटी	३११५१
मयूरचन्दकम्	३१४०३	शार्दूलशोणितादि	२१७७
माला	३११५५, १५७, ५१४	शावलेयः	१११४०
मायागोलकम्	३११०४	शिक्षा। वृक्षो न-	४११७८
माशाकादयः	४११५८, १६२	शितनोदगः	११३३२
मुनि। महा-तापादयः	२११५२	श्रावणत्वम्	४१२१८
मूकता	४१२२५	श्रुतिः	३११६३
यमलादयः	३१३८४	श्वमांसं लावेत्	११३२०
यमलादिः	३१४२५	शृङ्गः	११२१३

वण्णगरी	११६८	स्थाणुः	११३२७; २१२२
सर्पादिः	३१२९७	स्थालीलण्डुलपाकवत्	१११४
सर्षपादयः	४११५९, १६०	स्वप्नेऽपि स्मृतिः	३१२८२
सास्नादिः	३१२२५	स्वर्गः	११३२२
सितादिकम्	३१४३८, ३९	हन्तूधातः	११२७४
सिंहता	११२५१	हुतभुग्	११३५
सिंहो माणवकः	३१३६	हेम्	२१८८१२४
सुवर्णो काष्ठ-	२१५६	हेम्नि सरत्वम्	२१५७
सूतः	२१८८		

APPENDIX 2

नामानुक्रमणी

उर्वशी	११२२	बौद्धः	२११९
औलूक्यः (=कणादः)	२११९	भगवान् (=बुद्धः)	२१७
कापिलाः (=सांख्याः)	२११७	मुनिः । महा- (=बुद्धः)	२११७८
वैत्रो धनुर्धरः	४११९२	म्लेच्छः	११२४७
न्यायविद् (=दिग्गजः)	११२३३	समन्तभद्रः	१११
न्यायवादी (=विग्गनाः)	११२१४	सांख्यः	२११६५
पयः (=जलम्)	४१२८६	सुगतः (=बुद्धः)	२११३९
पाथो धनुर्धरः	४११९२	सूत्रम् (प्रमाणसमुच्चयः)	४११८९

JOURNAL
OF THE
BIHAR AND ORISSA
RESEARCH SOCIETY

VOL. XXIV]

1938

[PART III

PUNCH-MARKED COPPER BAND
FROM PATNA

[WITH PLATES]

By A. BANERJI SASTRI

In the J. B. O. R. S., Vol. V, p. 16, after an examination of the punch-marked coins found at Golakhpur in Patna City in July 1917, Mr. Walsh came to the following definite conclusions in his paper published in March 1919, further confirmed by the fifty-eight silver punch-marked coins found at Gorho Ghat in the Bangaon Thana of the Bhagalpur District in the Province of Bihar.

"An examination of the marks¹ on them shows that they occur in certain constant and regular groups on the obverse, ... and although other varying symbols were added to these constant groups, the above

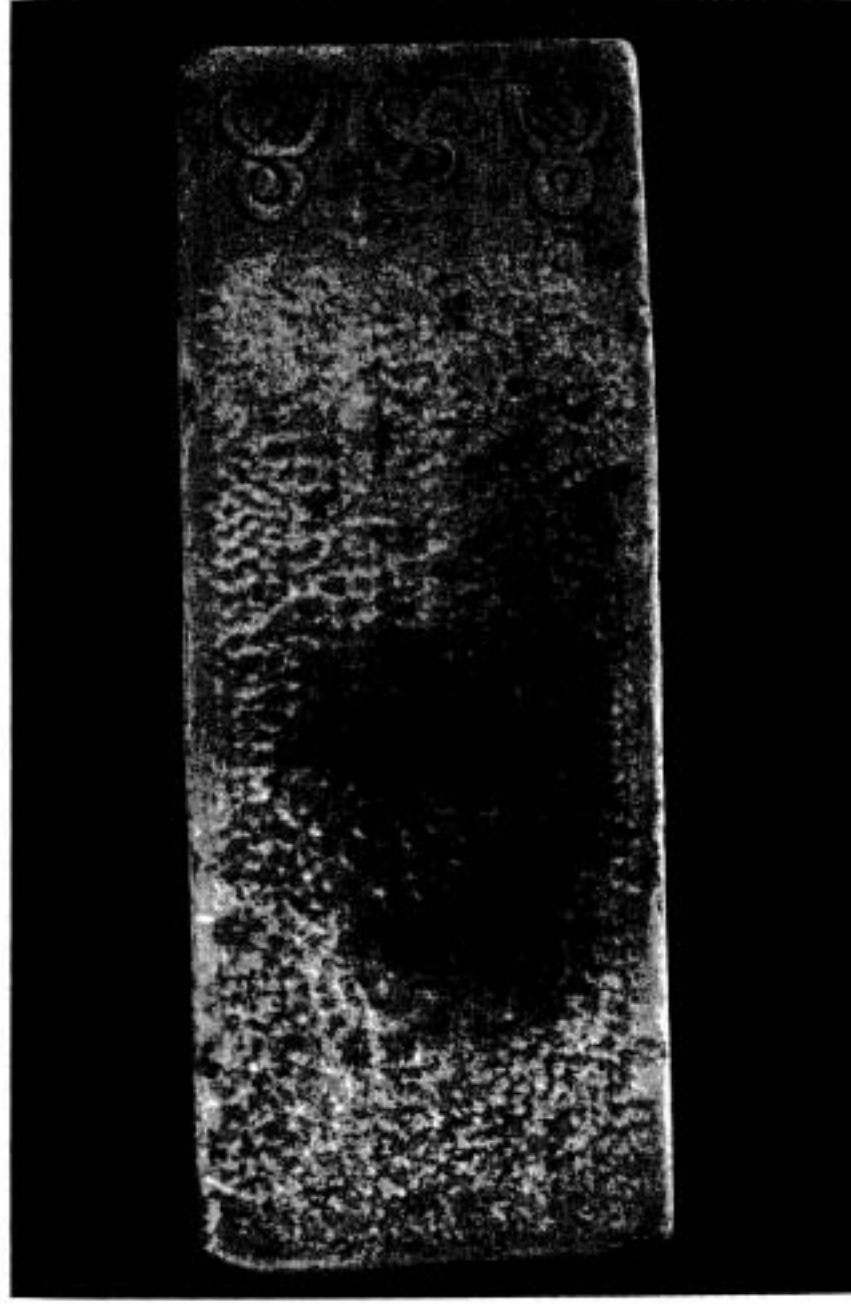
¹ In 1937 another horde of punch-marked coins was discovered at Mechuatoli in Patna now in the Patna Museum, prominently displaying many of these so-called 'Taxila marks'.

regular combinations, which cannot have been fortuitous, shows that the theory that these marks were affixed haphazard by sheriffs and moneyers through whose hands the coins passed cannot be maintained, and that the present coins in fact constitute a coinage." These conclusions have since been adopted by all standard studies, i.e., *Allan's Catalogue of the Coins of Ancient India*, (1936).

In his latest study, "Punch-marked Silver Coins. Their standard of Weight, Age, and Mint," in the *J. R. A. S.*, 1937, April, pp. 303-304, Mr. Walsh says—"...that these coins were considerably anterior to the time of Nanda is conclusively shown by the find of the 1059 coins, of the old large thin type, found at Taxila in 1924." In this, Mr. Walsh is simply corroborating in 1937 the opinion expressed by Cunningham in 1891 in his *Coins of Ancient India*, p. 43: "How old these punch-marked coins may be it is difficult to say. They were certainly current in the time of Buddha, that is, in the sixth century B. C. But I see no difficulty in thinking that they might mount as high as 1,000 B. C." Mr. Walsh holds that "...they carry the date of these coins back to 517 B. C."

Cunningham and Walsh thus agree that these punch-marked coins may be as old as the sixth century B.C.

But the marks on some of these coins found at Taxila and at Patna are highly intriguing. Cunningham describing coins found at Taxila described these marks as obtaining at Taxila. On the other hand, Mr. Walsh describing the finds at Golakhpur (Patna) and Gorho Ghat in Bihar, notes the same marks and

J. B. O. R. S., 1938. MORTAR FROM PATNA BEARING SO-CALLED "TAXILA MARKS."

calls them "Taxila Marks" but places the description within inverted commas. A comparison of these marks given on Plates II and III of Cunningham's *Coins of Ancient India*, facing p. 60, under Coins of Taxila, and these given by Walsh of Patna coins, J.B.O.R.S., Pt. I, Vol. V, pp. 23-72, and *ibid.*, Pt. IV, Vol. V, pp. 471 (nos. 1, 7, 17, 26, etc.), 491 (nos. 55, 56), is highly instructive.

What is the explanation of this similarity?

Are they Patna marks or Taxila marks?

All doubts have been set at rest by an important discovery of pre-Mauryan and Mauryan objects including a punch-marked copper band and a mortar, polished and bearing marks, Mauryan polish containing pre-Mauryan marks—a discovery made on 17.12.37 in the premises of the Patna branch of the Imperial Bank of India. Other antiquities found along with these two include copper vessels, stone rollers, copper pot, copper bangles, iron rings, iron pen with handle (perhaps scales for weighing articles), double-edged sword, terra cotta balls of the Mauryan type etc. All these objects were brought to light by a coolie working at the excavation of the foundation of the new building of the Imperial Bank of India at a depth of about six feet. With the help of the Agent of the Bank, the articles were removed to Government Court Malkhana and thence to the Patna Museum on the 31st March, 1938.

The marked stone mortar and the punch-marked copper band are reproduced in the accompanying plates.

The mortar bears the two taurine marks with a swastika in the middle in exactly the same form and order as the coin No. 13 of Plate III of Cunningham's *Coins of Ancient India*, p. 64. As on the coin, so on the mortar, the marks are placed on the top. The coin is described by Cunningham as follows:—

“On another class of coins, fig. 13, with a wheel, or *Dharmachakra*, on one side, there is a new legend in Gandharian letters, which I read as *pancha nekamma*, or “Five Nekamas.”” (Cunningham, *op. cit.*, p. 64.)

The copper band is 11 inches long, 1 inch wide, 1/10th inch in thickness. It is coiled into a round form, the two ends being held together with the help of a bolt. There are three holes at regular intervals which could pin the whole strip flat if fixed to a piece of wood or metal. The exact purpose of the band is not clear. It contains most of the marks of the coins reproduced on Plate II of Cunningham's *Coins of Ancient India*, under Coins of Taxila, p. 60, and described by Walsh as “Taxila marks” on the Patna and Bihar coins reproduced by Walsh in the papers mentioned above. The separate, clear and distinct way they are placed tends to suggest their use as specimens for verification purposes.

In an article on “The Mālavas” in J.B.O.R.S., 1937, Pt. III, I suggested from the data in the Purāṇas that Mahāpadma Nanda exercised sovereignty over the Assaka (Aśmaka) territory adjacent to or forming a unit with Taxila in the 3th century B. C.—4th century B.C. He claimed suzerainty over Aśmaka from Pāṭaliputra. These Patna marks on Taxila coins may be an indication in this direction.

ANTIQUITY OF GAYĀ

By J. C. GHOSE

1. *Viṣṇupada or Sāvitrīpada*

Gayā is a sacred place of the Hindus. But the sacred-most spot in the whole of Gayā is Viṣṇupada, which draws thousands of pilgrims from the different parts of India, throughout the year. It is very strange that the *Mahābhārata*, though describes many places of pilgrimage in that district, is silent about this Viṣṇupada. On the other hand, we find mention in it of a place named Sāvitrīpada on a hill, which is not to be found in Gayā now-a-days. This led us to suspect that the reading 'Sāvitrīyās-tu padam' in the following verse might be a corruption of the original reading 'Sāvitrīyan-tu padam.' For in the *Ṛgveda*, Viṣṇu stands for the Sun-god, and Savitrī for the 'Rising Sun':—

"Uđyantañ-ca tato gacchet parvatam gīta-nāditam ।
Sāvitrīyās-tu padam tatra dṛśyate Bharatarṣabha ॥
(*Mahābhārata Vanaparva*, Ch. 84)

With a view to ascertain this point, we wrote to Dr. V. S. Sukthankar, the General Editor of the *Mahābhārata*, which is being published by the Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona. To our great satisfaction, he replied as below :—

"Sāvitrīyās-tu padam is no doubt a corrupt reading. It is found only in certain Northern Mss. On the

other hand, the Southern Recension (supported by a few old Northern Mss.) reads *Sāvitram tu padam*."

This conclusively proves that Viṣṇupada was in Gayā even in the time of the *Mahābhārata*, and that this Viṣṇu was not the Pauranic Viṣṇu of the triad, viz., Brhmā, Viṣṇu and Śiva. This Viṣṇu was the Sun-god, whose three strides are mentioned in several *Ṛks*, of which the following is well-known :—

"*Idam Viṣṇu-vicakrama tredhā nidadhe padam*"
(I. 22. 17).

This goes to show that the *tirtha* of Viṣṇupada in Gayā has nothing to do with the Pauranic mythology of the Vāmana *avatāra*, but is based on the Vedic tradition. This must, therefore, be very ancient. The story of Gayāsura and Gadādhara seems to be a later fabrication. The time and the basis of this, we shall try to explain hereafter.

Let us see if we can trace the exact locality, where this *Sāvitra-pada* of the great Epic lay. We have quoted above the verse 93 of the Vanaparva, mentioning the so-called *Sāvitri-pada*. The next two verses run as follows :—

"*Tatra sandhyām-upāsita Brāhmaṇaḥ samśita-vrataḥ |*
Tena hy-upāstā bhavati sandhyā dvādasa-vārṣikī || 94
Yonidvāraṇ-ca tatr-aiva viśrutam Bbaratarṣabha |
Tatr-ābbigamya mucyate puruṣo yoni-saṅkaṣam || 95

These *tatras* in the first and the third lines indicate that the *Sāvitra-pada* or Viṣṇupada was on the same hill, where the *yonidvāra* is now pointed out. Dr. Barua says that the modern Brahmayoni hill is the same as the ancient Gayaśira hill proper, from

the east of which flows the small rivulet named Madhusravā to the Phalgu. (*Gayā and Buddha-Gayā*, Bk.I., p. 7).

We have seen that the *Ṛgveda* speaks of three steps of Viṣṇu. It is for consideration, which of them is in Gayā. We have shown elsewhere (*Ind. Cult.*, Vol. I., pp. 515-19) that the middle step or the '*Viṣṇupada*' was on a hill on the Vipāsā, somewhere on the border of Gurdaspur and Kangra districts, where the river has formed a sharp bend. As Gayā is to the east of this place, the *Viṣṇupada* here must be the first or the rising step of the Sun.

We shall now try to see when possibly this Vedic Viṣṇu was ousted from his place in Gayā by the Pauranic Viṣṇu and came to be known also as Gadādhara. It was not certainly in the time of the great Epic is apparent from what we have seen above. Although we find mention of the *Viṣṇupada* connected with the *Vāmana avatāra* elsewhere at *Vāmanaka tīrtha* (*Vanaparva*, ch. 83, v. 103). Dr. Barua says :—"The Gayā proper, as known to the Epic, is essentially a place sacred to Yama-dharmarāja, Brahmā and Śiva-śūlī. Vishnu or Vaishnavism has no place in it, either as a name or as an idea. It legitimately follows, therefore, that not to speak of the legends of Gadādhara, Gayāsura and Gadāsura and other later demoniac developments of the *Purāṇas*, even *Viṣṇupada* or footprint of Vishṇu, the earliest installation of Vishṇu worship, is simply out of the question." (*Gayā and Buddha-Gayā*, Bk.I., p. 80). In the light of what we have said above, we would add that Gayā was at the Epic period

sacred to the Sun-god also. It appears from the *Gayāmāhātmya*, embedded in the *Vāyu-purāṇa* (ch. 206, vs. 64-70) that the names of the forefathers of the Gayālī Brāhmaṇs mostly tally with the names of the disciples of the Maheśvara *avatāras* as given in chapter 23 of the same *Purāṇa*. This goes to show that these Brāhmaṇs were in all probability Śaivas. Mr. O'Malley informs us that they were converted to Vaiṣṇavism in the fourteenth century A. D. (*J. A. S. B.*, 1903, p. 4). But the Viṣṇu-worship had established itself in Gayā at least three centuries earlier in the reign of king Nayapāla. The Gadādhara-temple was built in the 15th year of his reign. (R. D. Banerji—*The Pālas of Bengal*, p. 78). So this displacement of the Vedic Viṣṇu took place between the eleventh century, and the fourteenth century, when, both O'Malley and Barua hold that the *Gayā-māhātmya* was composed. The earliest epigraphic mention of a Gayāla Brāhmaṇ is found in the Śaktipura plate of the 6th year of king Lakṣmaṇasena of Bengal (1190 A. D.) (*Ep. Ind.*, Vol. XXI., pp. 261ff).

2. *Udyanta or Udaya-giri*

We find that in verse 93, chapter 84 of Vanaparva of the *Mahābhārata*, quoted above, the Bull of the Bharatas has been asked to go *udyantam parvatam*, where the *Sāvitra-padam* or 'the foot-print of the rising-sun' could be seen. Here *parvatam* is in the second case-ending, singular, and so is its adjective *udyantam*. The basic word, therefore, is either *udyat* or *udyanta*, both meaning the same thing. The derivation of *udyat* is *ut*=up, *i*=to go and affix *satr*, while that of *udyanta*

is *ut*=up, *i*=to go, and the affix *jha*, both meaning 'rising.' In the *Mahābhārata* elsewhere (Vanaparva, ch. 163, v.), we find that *udyantam* has been used in the same sense, as '*Ataś-c-odyantam-Ādityam-upatiṣṭhanti vai dvijāb*. In the *Rāmāyaṇa* (Uttarakāṇḍa, ch. 36, v. 45) *udyat-giri* has been used in the sense of *Udaya-giri* or the hill of 'sun-rise.' Here also, we think, *udyantam parvatam* has to be taken in the same sense as the *Rāmāyaṇa* although it literally means 'rising hill.' Yāska, in explaining '*tredhā nidadhe padam*' (R. V. I. 22. 7), has cited Aurnavābha, who writes :—

"*Samārohaṇe Viṣṇupade Gaya-sirasi*" (Nirukta, 12. 9). Durgācārya explains *samārohaṇe* as *udaya-giran udayan padam-ekam nidhatte*, i.e., 'on ascending, one foot is placed on the Udayagiri.' All these go to show that Gayā was considered as the land of sun-rise or the eastern limit of Āryāvarta. Dr. Sukthankar, in reply to our query, writes :—

"Your explanation of 'udyat-parvata' as the 'sun-rise mountain' is also to a certain extent supported by a few Mss. which read *udayam* instead of *udyantam*"

"The reading *udayam* for 'udyantam' is not mentioned by (P. P. S.) Sastri, but I have found it in the Southern Mss. consulted by me."

Although the hill containing the *Sāvitra-pada* or *Viṣṇupada* in Gayā should be known by the name of *Udaya-giri*, it does not appear to have been called as such in that locality. P. C. Ray, in his translation of the *Mahābhārata*, gives the name of the hill as *Udyanta*. This is supported by the *Gayā-māhātmya* of the *Vāyupurāṇa* (ch. 108), as :—

*"Vama-baste silāyas-tu tathā c-Odyantako giriḥ ॥ 43
Sa parvataḥ samānīto hy-Agastyena mahātmanā ।*

i.e. 'on the left hand of the stone (which was placed on the head of Gayāsura to steady it) is the hill called Udyantaka. It was brought by high-minded Agastya.' This Udyantaka hill appears to have been connected with the Udaya-giri for the *Mābātmya* further says :—

*"Agastyen-āttha dewarṣe Udayābbrer-mābātmanā ॥ 46
Silāyā vama-baste' pi sthāpito girirāṭ subhah ।*

It thus appears that the Udyantaka hill was brought from the 'Udayādri' i.e. 'Udaya-giri' and placed there. So this 'Udaya-giri' must have been a different place from Gayā, and the 'Udyantaka' was but a peak of this 'Udayagiri.'

Let us see if we can find out the place wherefrom the 'Udyantaka' was transplanted to Gayā. In our paper on the location of the Viṣṇupada-giri, where the Meharauli (Delhi) iron pillar originally stood, we pointed out that the Viṣṇupada-giri, where the kings of Aṅga are said to have performed sacrifices and drank *soma* with Indra (*Mbh.*, Śānti. P., ch. 29; *Vāyu.* P., ch. 99, v. 102), must be a different place. We suggested that it was somewhere in Aṅga country, and probably on the Mandara hill in the Bhagalpur district. We have since discovered evidence, in support of this, from the *Mahābhārata* itself. It is stated in the Vanaparva (ch. 163, vs. 4-7 & 31-33) that while the Pāṇḍavas were staying at the hermitage of sage Ārṣṭiṣena on the Gandhamādana, one day at daybreak, Dhaumya pointed out to Yudhiṣṭhira the Mandara hill, which lay in the east, covering the

earth up to the sea. From here the sages, the Siddhas, the Sādhyas and the gods worship the rising sun (*udyantam-Ādityam*). It is clear from this that at one time the Mandara was considered as the 'Udaya-giri' and that it was not a solitary hill, but a range which extended *sāgara-paryantam*, i.e. 'up to the sea.' This Mandara in the east is identified with the Mandara hill of the Bhagalpur district in Bihar. But it must be remembered that it is only an offshoot of the chain, which has retained its old name.

Of the existence of a Viṣṇupada-giri here, further evidence is found in the *Mahābhārata* (Udyoga. P., ch. 80, v. 36). It is said therein that Kṛṣṇa and Arjuna, on their way to meet Śiva on the Mandara hill, reached a spot named Viṣṇupada on that hill. So we see that this Mandara was known as 'Udaya-giri' and that it also contained Viṣṇupada on it. This 'Udaya-giri' is probably referred to in the *Gayāmāhātmya*, from where Agastya is said to have transferred the 'Udyantaka' peak to Gayā. It is only a figurative statement. The true import seems to be that the Viṣṇupada at Gayā rose in importance, while the Viṣṇupada on the Mandara hill in Bhagalpur sunk into insignificance and was forgotten. There is a colossal image of Vāmana on the Mandara hill here. It was the glory of Mandara which was carried to Gayā, and not its peak. This may be in memory of the Balī-Vāmana legend recounted in the Epic and the *Purāṇas*. Balī was the king of Aṅga, which was the ancient name of Bhagalpur-Monghyr. Or it may be that when the Vedic tradition was lost sight of, but the memory of a Viṣṇupada in the locality still

lingered, somebody to revive its old glory set up that image. We have already shown that Viṣṇupada connected with the Vāmana *avatāra* was well current in the time of the *Mahābhārata* (Vana. P., ch. 83, v. 103).

At present neither the Mandara nor the Viṣṇupada-giri in Gayā is known as the 'Udaya-giri,' but other places go by this name. They are in Cuttack, Puri and Ganjam districts of Orissa, Nellore district of the Madras Presidency, and the Gwalior State, C. I. The 'Udayagiris' of Bhagalpur and Gayā, the Lalitāgiri-Udayagiri of Cuttack, the Khaṇḍagiri-Udayagiri of Bhuvaneśvara, Puri, and the Mahendra-giri-Udayagiri of Ganjam have formed into a chain of mountains, extending up to the sea. This is probably the Mandara of the *Mahābhārata*, of which only the hill in the Bhagalpur district has retained the ancient name. Any place on this range rising into importance came to be known as the 'Udayagiri.' The 'Udayagiri' in Nellore is only a continuation of this line of 'Udayagiris' along the Eastern Ghat. In fact the whole of the Eastern Ghat may be called the 'Udayagiri.' We shall hereafter explain how the 'Udayagiri' in Gwalior came to be known by that name.

3. *The Legend of Gayāsura*

Dr. Barua has discussed this question at length in the *Gayā and Buddha-Gayā* (Bk. I., pp. 33ff.). After criticising the theories of his predecessors, viz., Buchanan-Hamilton, Rajendralal Mitra and O'Malley, he has arrived at the conclusion that the Pauranic allegory of the upheaval of the granite hills of the Kolāhala

chain by volcanic action lie at the back of the *Gayā-māhātmya* story of Gayāsura. In support of his theory that Kolāhala was a long chain, he writes:—
 “From the statement that Kolāhala was the *giri* which ran north-west and south-west and on which the body of the giant rested at full length with his head on the Gayā range of hills, the naval on the Virajā hill and feet on the Mahendragiri, the conclusion is irresistible that Kolāhala, as known to the author of the *Gayā-māhātmya*, was not the name of a particular hill, such as the Brahmayoni, but that of a long chain connecting the Gayaśira hill with the Virajā at Jajpur and the Mahendragiri in Raja-mahendri..... The *Gayā-māhātmya* definitely says that the height of the giant’s body was co-extensive with the Kolāhala chain connecting the Gayaśira hill in the north-west with the Mhendragiri in the south-west. For forming an idea of the intended space one must take guidance from this rather than from the *yojanas*.” (pp. 48-9).

Let us see how far the above statements are justified by the *Gayā-māhātmya* account. It says:—

“*Nairṛtīm diśam-āśritya tadā Kolāhale girau ॥ 32*
Siraḥ kṛtv-ottare Daityaḥ pādau kṛtvā tu dakṣiṇe ।

.....
Akrāntam Daitya-jaṭharam Dharmena Viraj-ādriṇā ।
Nābhi-kūpa-samīpe tu devī yā Virajā sthitā ॥ 85
Tatra piṇḍ-ādikam kṛtvā triḥ-sapta-kulam-uddharet ।
Mahendragiriṇā tasya kṛtau pādau suniścalau ॥ 86

(*Vāyu. P., ch. 106*)

i.e. ‘At that time the demon taking up the south-west corner of the Kolāhala placed his head pointing

towards the north, and the feet towards the south..... The demon's belly was attacked by Dharma with the Virajā hill. Virajā-devī was placed near the navel-depression (of the demon). By offering *piṇḍas* etc. twenty-one generations are elevated. His feet were made motionless by the Mahendragiri."

First of all this Kolāhala must not be confounded with the well-known Kolāhala hill of the Epic and the *Purāṇas*. Pargiter places it in Bundelkhand. His head was, no doubt, placed in Gayā on the south-west (*Nairṛtīm dīsam*) of the Kolāhala. But if the Kolāhala range extended from Gayā to Mahendragiri, the south-west corner of it can not lie in Gayā. It must be in Mahendragiri. This mount Mahendra is the well-known *Kula-parvata*, which could not have formed a part of the very little-known Kolāhala. There is also nothing to show that Kolāhala was a great chain of hills. Kolāhala means 'a *kalakala* or indistinct sound.' This hill appears to be none other than the 'Gayaśira' or the 'Udyanta' hill of the *Mahābhārata*, which has been described as *gītanāditam* or 'resounding with songs.' This probably accounts for the name of Kolāhala. We find that three places, viz., Gayā or Śira-Gayā, Virajā or Nābhi-Gayā, and Mahendragiri or Pāda-Gayā claim to be Gayā. In all these three places, we find also 'Udayagiris.' In Gayā, the 'Udyanta;' in the Virajākṣetra, the Lalitāgiri-Udayagiri; and in Ganjam, the Mahendragiri-Udayagiri. So 'Udayagiri' came to mean Gayā, how, we shall try to explain hereafter. To connect these three as one, the huge body of the demon Gaya was conceived. To this being added the natural pheno-

menon of earthquake due to volcanic cause might have given birth to this Gayāsura legend. The height of the demon is said to be 125 *yojanas*. If a *yojana* is taken to be four miles, the height is equal to 500 miles. The length of the Mandara or 'Udayagiri' hills from Bhagalpur to Ganjam, as the crow flies, is about 450 miles.

4. *Udamita country*

The Śunahṣepa episode, as related in the *Aitareya-Brāhmaṇa* (VII. 3. 18), says that the sage Viśvāmitra had hundred sons, fifty of whom were older than Śunahṣepa. The other fifty with Madhucchanda were younger than him. The elder ones did not take kindly the installation of Śunahṣepa to the primogeniture. So Viśvāmitra pronounced a curse on them, saying :—

“*Āmītān vaḥ prajā bhakṣiṣṭh-eti ta ete-Māhrāḥ Puṇḍrā Savarāḥ Pulindā Mutibā ity'-Udamityā vabavo bhavanti Vaiśvāmitrā dāryunām bhūiṣṭhāḥ.*” (Haig's edition).

“‘You shall have the lowest castes for your descendants.’ Therefore are many of the most degraded classes of men, the rabble for the most part, such as the Andhras, Puṇḍras, Sabaras, Pulindas and Mutibas, descendants of Viśvāmitra.” (Haig, pp. 469-70).

Haig, following Sāyaṇa, has translated ‘*Āmītān*’ as ‘the lowest castes,’ and ‘*Udamityāḥ*,’ as ‘the most degraded class of men.’ He has further made ‘*dāryunām bhūiṣṭhāḥ*’ to qualify ‘*Vaiśvāmitrāḥ*,’ and thus made them Andhras etc. Āpte, in his dictionary, explains ‘*Udamita*’ as ‘reaching to the end or border

of anything,' and 'Udamitya' as 'living beyond border or boundary.' We, however, take 'Āmitān' to mean 'to the people living on the border (of Āryāvarta),' and 'Udamityāp' as 'the people living in the country of 'Udamita.' In derivation, it is similar to 'udyat' and 'udayanta.' We derive it as *ut*=up, *am*=to go, and affix, *tan*. So we take the word to be synonymous with the two words just mentioned, meaning 'the country of sun-rise.' We doubt very much if the Ethnologists will admit that the sons of an Aryan sage like Viśvāmitra could turn into non-Aryan tribes, such as the Andhras, the Puṇḍras, the Śavaras, etc. If they are descended from the same man, they are expected ethnologically to belong to the same race. But do the Ethnologists say so? We, therefore, take '*dasyunām bhūyīṣṭhāp*' to qualify the 'Udamityāp.' We translate the passage as below:—

"Let your descendants share with (*bhakṣiṣṭha*) the people living on the border (of Āryāvarta). They are the Andhras, the Puṇḍras, the Śavaras, the Pulindas, the Mutibas.' Many of the sons of Viśvāmitra are (thus) the residents of the country of sun-rise (i.e. the eastern border of Āryāvarta), who abound in robbers."

Now let us see if the tribes mentioned above can be found about the chain of Mandara or Udayagiri hills, which covered the ground from Bhagalpur in the north and Nellore in the south. The Andhra country is generally placed between the Kistna and the Godavari. Mahendragiri-Udayagiri is in the Andhra country. According to the Epic and the *Purāṇas*, Puṇḍra is one of the sons of Bali, the king of Aṅga.

So the Puṇḍras originally lived in Aṅga, from which country the Udayagiri range commenced. The Savaras and the Pulindas are mentioned along with the Andhrakas. (*Mbb.*, Sānti. P., ch. 207, v. 42). So it can be held that they were neighbours of the Andhras. The Savaras are also found in Orissa, of whom we shall have to speak hereafter. There is evidence to show that the Pulindas also lived there. King Subhākara II. of Orissa issued his Chitalpur grant at the request of Pulindarāja, who might be a Pulinda chief. (*JBORS.*, Vol. XVI., pp. 77ff.). Prof. Ray Chaudhuri says that Pulindanagara, the capital of the Pulindas, lay not far off from Bhilsa (*PHAI.*, 3rd. ed. pp. 65 and 213). It is very strange indeed that the 'Udayagiri' in Gwalior State is in the vicinity of Bhilsa. Can it be that the Pulindas and the Savaras carried with them the name of their former residence? The Mutibas are identified with Pliny's 'Modubae,' who inhabited a very large island in the Ganges (*Ibid.*, pp. 65-66). If so, they also lived in the east of the 'Udayagiri' range. Thus it appears that all the tribes, with whom the Viśvāmitras, due to some family quarrel, went to live, were residents of the Udaṁta-country. This amply justifies our interpretation of the word 'Udaṁta.'

Now we are going to show the connection of the Viśvāmitras with one of the Udaṁta-tribes, the Savaras of Orissa. Ekānamśā is an emanation of Durgā. She has got various other names, some of which seem to be after the names of her votaries. She is called Yādavī (*Vāyu*. P., ch. 9, v. 90; *Trikāṇḍaśeṣa*). This is no doubt derived from the Yādavas,

who worshipped her (*Hariv.*, Viṣṇu p., ch. 4, v. 48). The same thing may be said of her names of Kauśikī, Kātyāyanī (*Ibid.*, ch. 3, v. 3), and Bābhraṇī (*Mark. P.*, ch. 91, v. 22). Kauśika is the family name of the Viśvāmitras, while Kata and Babhru are the two sons of Viśvāmitra (*Brahma. P.*, ch. 10, vs. 58, 61). Kauśikī is said to have been born in the *gotra* of Kuśika (*Hariv.* Viṣṇu p. ch. 2, v. 48). But other explanations of the name are also found. (*Matsya. P.*, ch. 54, v. 74; *Devī. P.*, ch. 37). The *Kālikā. P.* (ch. 60, v. 77) says that the goddess Durgā is called Kātyāyanī because she was first worshipped by the sage Kātyāyana. This shows that the Viśvāmitras were among the votaries of Ekānarmśā. She was also worshipped by the Śavars, Varvaras and the Pulindas (*Hariv.*, Viṣṇu p. ch. 3, v. 7). In fact, we find a goddess named Reṇukā-Śavari (Mahidhara's *Mantramahodadhi*, ch. 6, Cal. ed., p. 24) and Parṇa-Śavari (*Sādhnamālā*, Vol. I, p. 306). These goddesses like the Śavaras are adorned with peacock-feathers. Reṇu is one of the sons of Viśvāmitra (*Brahma P.* ch. 10). The name Reṇukā-Śavari is a proof positive of the contact between the Viśvāmitras and the Śavaras. Parṇa-Śavari is a goddess of the Vajrayāna Buddhists, but she is still worshipped by the Parṇa-Śavaras of Orissa (*Man-in-India*, Vol. IX, pp. 47ff).

This is not all. We have yet another evidence to prove the connection of Ekānarmśā with the Śavaras of Orissa. It has been shown elsewhere (*JRASB.*, Vol. II, 1936, pp. 41-46) that Subhadrā of the triad worshipped at the Jagannātha temple at Puri is none other than the goddess Ekānarmśā. The images were

originally worshipped by the śavaras (*Skand P.*, Viṣṇu. Kh. *Puruṣottama-māhātmya*, chs. 7 and 8). The descendants of the Śavara-chief Viśvāṁsu, now called *Daitāpatīs* (*Daityapati*?) still performs periodical renovation (*lepaśamśkāra*) of the images. Others are not allowed to enter the sanctum, when they are employed in this work (*Ibid.*, ch. 19, vs. 33-4). The crude workmanship of the images also go to prove that they originally belonged to some aboriginal tribes, not developed in Art.

5. *Kikāṭa, Magadha and the Viśvāmitras*

Now the question is whether the Gayā region was known to the Vedic Aryans. We say it was. As an evidence we would like to refer to the *R̥gveda* (III. 54. 14), in which mention has been made of Kikāṭa. But there is no indication about its locality. Later authorities, viz., the *Bhāgavata-purāṇa* (I. 3. 24) with Śrīdhara's commentary, the *Bṛhadbharṇa-purāṇa* (II. 26. 20-22), the *Abhidhāna-cintāmaṇi*, and the *Gayā-māhātmya* of the *Vāyu-purāṇa* (Ch. 108, vs. 73-4) make mention of this place. The first two say that it is in the Gayā region, but the last two identify it with the Magadha country, of which Gayā forms a part only. The earliest mention of Māgadha is found in the *Yajurveda*, and of Magadha in the *Atharva-veda* (V. 22. 14). No evidence has hitherto been found to discredit this identification. So we see no reason to disbelieve it on the ground of lateness of the authorities. Below is given a translation of the hymn referred to above :—

“What do the cattle for thee among the Kikāṭas,

they yield no milk to mix with the soma, they need not the vessel (for libation), bring them to us; (bring also) the wealth of the son of the usurer (*Pramaganda*) and give (*raṁdbaya*) us, Maghavan! (the possessions) of the low branch (*naicā-sākeha* of the community)."

In the above rendering by Wilson, four words, viz., *Kikaṭa*, *Pramaganda*, *raṁdbaya* and *Naicā-sākeha*, placed in brackets by us, are of importance for our purpose. Yāska, in his *Nirukta* (VI. 32) calls *Kikaṭa*, a country inhabited by the non-Aryans. He derives the word from *kim-kṛta*. *Kim* has been used in its contemptuous (*prepsā*) sense. So it means 'of hideous-make.' We suggest that the word has a reference to the *dāryu* tribes of Andhras, Puṇḍras etc. the dwellers of the 'Udaṁta' country referred to in the *Aitareya Brāhmaṇa*. They reared cattle but did not perform Vedic sacrifices.

Yāska's interpretation of the word *pramaganda* seems rather fanciful. Weber thinks that *Pramaganda* is the name of the king of the country of the *Kikaṭas*. We would like to derive *maganda* as, *Maga*=the Magas, *dā*=to hold, and affix *ka*, i.e. 'that which holds the Magas,' or 'the country of the Magas.' (*aluk Cchāmdasaḥ*. See Sāyana on '*puramādhyaṁ*' in R. V. I. 5. 3). The use of verb to *dā* or *dad*, in the sense of 'holding' is very common. (R. V. I. 24. 7: *Nirukta* II. 2). Thus 'Maganda' and 'Magadha' mean the same thing, only with the difference that in the case of *Magadha*, the root *dhā* has been used, instead of *dā*. *Pramaganda* therefore, means the province of *Magadha*. (cf. *pradeśa*, *Pravaṅga*, *Vāyu. P.*, ch. 45, v. 122). *Maganda* can also be derived as, *ma*=light,

gam = to go, to proceed, and the *upādi* affix *dan*, i.e. 'from where proceeds the light.' Thus it is synonymous with *Udyanta* and *Udanta*.

The Magas or the Śāka-dvīpī Brāhmaṇas are still to be found in large numbers in Bihar. The Magas are identified with the Magis of Iran. It is not unlikely that they had formed a colony in Eastern India even before the R̥gvedic Aryans. We think that the *Brahmabandhus* of the Magadha country, mentioned in the *Srauta-sūtras*, as an inferior class of Brāhmaṇas, are none other than these Maga Brāhmaṇas. They were Sun-worshippers.

Now what is meant by *naicā-sākha*? Sāyaṇa explains it as, 'the posterity born of the Sūdra mother.' Literally it means 'the descendants of low or inferior branch.' But the question is whose branch has been referred to, and 'low' in comparison with whom? The seer of this *sūketa* is said to be the sage Viśvāmitra himself. But some of the R̥ks in it, including the one under discussion, seem to have been composed by his descendants. Apparently these *naicā-sākhas* belonged to the same branch or stock as the seer of this R̥k. They were considered as inferior because they lived on the outskirts of Āryāvarta, among *Dasyus* and others, leading irregular lives, unlike the Vedic Aryans. They are probably the sons of Viśvāmitra, who have been called as the *Udantyaś* in the *Aitareya Brāhmaṇa*.

The verb '*ramābaya*' has been translated by Wilson as 'bring,' but Yāska derives it from the root 'to *radb*' in the sense 'to control' (*vaśa*) or 'to go' (*gamana*). The Viśvāmitras, it appears, are praying to Indra to bring their kin under control, i.e., to bring those who once

belonged to their own stock but were severed and had gone astray back into the Vedic fold, and make them live orderly lives. These are perhaps the *Vrātas* (later *Vrātyas*) of Magadha, who were taken back into the Vedic society, after a certain ceremony.

The above hymn betrays the hatred and envy of a comparatively poor neighbour towards the wealth of a rich and alien neighbour. It is hard to believe that the Viśvāmitras living on the Sarasvatī coveted the riches of a people living in a distant eastern country like Magadha. If our surmise is correct, it presupposes the existence of a settlement of the Viśvāmitras in the neighbourhood of Magadha. Let us see if any evidence is forthcoming to that effect. The *Mahābhārata* (Vena. P., ch. 84) speaks of a *Kuśikāśrama* or the hermitage of Kauśika, on the river Kauśikī. Immediately after this, Campakāranya is mentioned. This is, no doubt, the same as the modern district of Champaran. So this Kauśikī has to be identified with the modern Kuśī, in the district of Purnea, in Bihar. This river forms the eastern boundary of Mithilā or Videha. It is also said here that on the Kauśikī, in the vicinity of the Bhāgirathī, Viśvāmitra attained Brahmanhood. If the story of the *Satapatha Brāhmaṇa* (I. 4. 1) is to be believed Videha is also an ancient settlement of the Aryans. Videgha-Māthava, with his priest Gotama Rāhugana, from the banks of the Sarasvatī, was the founder of the Videha kingdom. This Gotama is a seer of the *R̥gveda* (I. 74-93). Besides, according to the *Tāṇḍya Mahābrāhmaṇa* (25. 10. 16-17), Nami Sāpya was a king of Videha. He is mentioned in the *R̥gveda* (I. 53. 7; VI. 20. 6 and X. 48. 9) also. In

all probability some Viśvāmitras also of the same locality came to live in Videha in the wake of Gotama Rāhugaṇa. According to the *Mahābhārata* (Śalya. P., ch. 42, v. 4) the sage Viśvāmitra had also a hermitage on the Sarasvatī. There is also a river named Kauśikī in Kurukṣetra, lying between the Sarasvatī and the Dṛśadvatī (*Ibid.*, Vana. P., ch. 83). The Kauśikī in Videha might have been named after this Kauśikī in Kurukṣetra, whence they came to Videha. Not only this, we find that Aruṇā is the name of a branch of the Sarasvatī in Kurukṣetra (*Ibid.*, v. 152). It is also the name of one of the seven branches of the Kauśikī in Videha (*Purnea Gazetteer*, pp. 3-4). The confluence of the Kauśikī and the Aruṇā has been described in the *Mahābhārata* (ch. 84, v. 156). Besides the name of Sapta-Kauśikī might have been conceived of in imitation of the Sapta-Sārasvatā *tīrtha* of Kurukṣetra (*Mbh.*, Vana P., ch. 83, v. 115).

Another settlement of the Viśvāmitras was at the Siddhāśrama, lying between the Ganges and the Sona. Here Vāmana lived. (*Rāmāyaṇa*, I. 29). Viśvāmitra observed some vows here. (*Ibid.*, ch. 34, vs. 10-12).

It will thus appear that the Ṛgvedic Aryans had intimate knowledge of Magadha and its inhabitants. They could distinguish the different people living there, and knew of their religious and material conditions. This was not possibly obtained by hearsay alone, but by direct communication. They were envious of the people living in this eastern border of Āryāvarta. They hated the people and placed a ban on the country, because they could not bring

them to their mode of living, on the other hand, those of them, who went to live with these people, were influenced by these people. The Vedic Aryans called them *Vrātas* or *Vrātyas*. The sage Sutantara evidently had in mind these *Vrātyas*, when he said that those who had given up the worship of Agni were unhappy, but by resuming it they became well-to-do. (R. V., V. 12. 5).

6. *Odanta—or Udaṇḍapura*

Odantapurī monastery is well-known in history. But the place has not yet been satisfactorily identified. Cunningham located it in modern Tandwa, also called Bishenpur Tandwa, based on the account of Tāranātha (*A. S. I. R.*, vol. III., p. 129). Tandwa lies in South Magadha or Kikāṭa, east of Gayā. Beglar, on the other hand, identified it with Bihar, the chief city in the important sub-district of Bihar of the district of Patna. (*Ibid*, Vol. VIII., pp. 74-5). R. D. Banerji supports this view on the ground that a Buddhist brass image found in Bihar records a benefaction of Rāṇaka Thāruka, a resident of Udaṇḍapura. (*I. A.* Vol. XLVII p. 110). We, for the very same reason, think that Udaṇḍapura was a different place from Bihar, where the image has been found. If Udaṇḍapura had been both the place of residence of the donor as well as the place of setting-up of the image, the description of the donor as the resident of Udaṇḍapura was quite uncalled-for. We are inclined to think that 'Udanta' or 'Udyanta' has given this name of Udaṇḍapura, i.e., the city of the Udanta country. So we place it in Gayā or in its vicinity.

Cunningham noticed an inscription inside the sanctum of the temple of Sūrya, at a short distance from the Viṣṇupada group of temples in Gayā. It is of the time of Sultan Firuz Shah and is dated V. S. 1429. It is stated in line 7 of the inscription that the Gayākṣetra was in Udaṇḍapuradeśa (*Udaṇḍapura-deśe Gayākṣetre*) (*I. A.*, Vol. XX., pp. 344ff). The tradition which we have traced in the *Ṛgveda*, it appears, persisted in the name of Udaṇḍapura till the fourteenth century at least.

7. *Origin of the name of Gayā*

We have seen that according to Aurnavāva the third or the last step of the Sun is *Gayāśirasi*, which has been explained by Durgācārya as *Astagirau*. Now *Gaya* and *Asta* are synonymous only when it means *grha*, i.e., home. (*Yāska's Nighantu*, III. 4). *Gayaśira* is also the name of a hill in Gayā. (*Mbh.* Vana. P., ch. 95, v. 9; *Vaiṣṇava-dharmasāstra*, ch. 85). It was on this *Gayaśira* hill, we have seen, was the *Sāvitrāpada*. From these, it appears, both the hills of Sunrise and Sun-set were considered as the home of the Sun. In fact one leaves his home at day-break to work and retires to it after day's work for rest. In this way both the Udayagiri and Astagiri was conceived of as the home of the Sun. The middle step, where the Sun tarried for half a wink (*Mbh.*, Anu P., ch. 95, 18f.) is called 'the *Viṣṇupada*' or '*antarikṣa* only.' It is clear from all these that Gayā, the name of the place, is derived from *Gaya*, the home of Viṣṇu or the Sun. The other *Gayaśira* or the *Astagiri* was on the mount Niṣadha, where there was a temple of

Viṣṇu and also a lake named Viṣṇupada. (*Vāyu. P.*, ch., 41, vs. 48-49, and 47, v. 60; *Matsya. P.*, ch. 121, v. 66). The Sarasvatī is said to have risen from here. It is identified with the Hindukuṣa in Afghanistan. So at one time Āryavarta was considered to have extended from Gayā in the east to mount Hindukuṣa in the west, covering nearly 1100 miles.

Both the names of Gayā and the Viṣṇupada in it, we have seen, are based on the Vedic mythology. The name Kīkaṭa is a *Prākṛta* form of the Sanskrit word '*kinikṛta*.' That this *Prākṛta* form has found place in the *Ṛgveda* demonstrates that the people known by this name were earlier than the *Ṛgveda* itself. The derivation of the word '*Maganda*,' governed by the Vedic grammar, and used in the *Ṛgveda* only, also goes to prove its hoary antiquity. As '*Maganda*' and '*Magadha*' are synonymous, there remains little doubt about the locality of this place and that of Kīkaṭa. All these also satisfactorily prove that the Vedic Aryans advanced as far as the outskirts of Magadha in the *Ṛgvedic* period, if not earlier. The Magas, as the name Maganda indicates, must have been the earlier settlers of Magadha. They were Sun-worshippers. So they were probably first to introduce the Sun-worship there. We suspect that these Gayālī Brahmins might be the descendants of these Maga Brahmins. In the *Gayāmābātmya* (ch. 106, vs. 33 and 40) they are said to be 'mind-created' and 'invented' by Brahmā, for the sacrifices, which he performed in Gayā. Their holiness is confined to the Gayā-tīrtha only. Outside Gayā they are not treated as good Brahmins. All these go to show

that they were aliens, who were admitted into the Brahmanic fold, but were given an inferior status in society.

Miscellaneous Articles

PATERNAL 'DESPOTISM' IN ANCIENT INDIA

By V. R. RAMACHANDRA DIKSHITAR, M.A.
University of Madras

The ancient Indian monarch was the people's king, ever since the institution of kingship came into being. We see in the *Aitareya Brāhmaṇa* how he entered into a contract with his people during the coronation ceremony by taking a solemn oath ever to look to the welfare of his peoples, under penalty of losing his kingdom. This idea is illustrated in the epics, the Purāṇas, Nīti treatises and law books, as also in the inscriptions of Aśoka. Though I cannot cite all the references, still I shall draw attention to one or more places in these books to show the continuity of tradition in ancient India. In speaking of Rāma's character, the *Rāmāyaṇa* at the outset entitles Rāma with a number of attributes among which figure *sarvalokapriya*, and *sādhū*.¹ *Sarvalokapriya* shows that the whole world of which he was the prince was looked upon with love. The *loka* was the *putra* which showed *vātsalya* to the father who was the king. This is corroborated by the term *sādhū*, the very opposite of a tyrant. *Sādhū* conveys that even the ungrateful people he was prone to help, and thus

¹I. 1. 15.

make them feel their responsibilities to the state. Then it is said that Daśaratha desired to anoint Rāma as crown-prince seeing that he was devoted to his *prakṛtis* or people, and that such a thing was wished for by the people also.¹ This demonstrates beyond doubt that the king took cognizance of the common will and acted in consonance with it.

In the course of a learned disquisition of *Rāja-dharma*, the *Mahābhārata* has the following interesting prescription: One should endeavour to do *dharma* with a view to the moral and material welfare of his people.

तस्मात्प्रवर्षयेद्धर्मं प्रजानुग्रहकारणात् (Śānti, 90.19).

This is interesting in the sense that the term *anugraha* is used, and the full implication of the term is that the king was ever devoted to the welfare of his people by thought, word, and deed. *Anugraha* is just the opposite of *nigraha* which connotes the right of punishment. Nowhere is it said that a king was there for *nigraha*, though it figures as one of his duties towards breakers of law. But everywhere prominence is given to his *anugraha*, and *anugraha* is such a subtle expression denoting a spontaneous act born of sympathy, love and affection. There is no artificiality about it. It is something natural, the outcome of good nature. Much more interesting is the fact that Kauṭilya uses the very expression of *anugraha* when he says:

Tān Pitṛveva anugṛhṇāyāt (*Ar. Śās.* BK. II. 1)

As a father would ever ponder over the future wel-

¹Ibid. 20.

fare of his children, the king should do towards his peoples. That Kauṭalya means this and this only, can be seen from a statement made in the first book of the *Arthasāstra*. In fact it strikes an impartial reader as a paraphrase of the term *anugraha* of a father. It runs as follows : 'In the happiness of his people lies his happiness : in their welfare lies his welfare : he has no interests of his own : his interests are all his people's interests.'¹ Thus the *Arthasāstra* envisages a popular form of government where the king identified his own interests with those of his people. He gave no occasion to offend them, and Kauṭalya who is a staunch exponent of people's cause says elsewhere that if the king would do anything to rouse the wrath of his citizens, it would only end in his own ruin. And yet we hear today of ancient Indian states despotically ruled and that by very firm hands.

Let us then proceed to examine what Aśoka has indited in his inscriptions.² Aśoka says that all his peoples were his children, and as he would endeavour to promote the joy and welfare of his children he would do the same to his peoples. In another place Aśoka makes it sufficiently clear that he is ever at the service of his peoples. Solicitude for their welfare is exceedingly manifest when he says that irres-

¹ प्रजासुखे सुखं राज्ञः प्रजानां च हिते हितम् ।
नात्यप्रियं हितं राज्ञः प्रजानां तु प्रियं हितम् ।

BK. I. 19.

² Separate Kalinga Edicts :

Save manise Pajā mamā : ath (ā) pajāye Ichhāmi h(ā)
ka(m) kinti sa(ve) na hi ta. sukhena hidalo (kika)
pālalokike (na) y (ūjv) ū ti [tatha.....muni] sesu pi
icchāmi ha(ka)(m) *corpus*, p. 93.

pective of time and place, even when he bathes and dines, he is available to them.¹ What does this show? Surely we do not see any instance of irresponsibility or abuse of a privilege. On the other hand there is the certain indication of the king's anxiety to exercise his duty properly and to the full satisfaction of his peoples. That no distinction was made between man and man is seen from the interesting statement *sarvatra ca Janasa athe karomi*, meaning, all his peoples, an all-embracing humanity, to use the expression of L. Rice. It would be rather strange to put down such a monarch, who feels that he is at the most a superior servant of the State, as an absolute ruler. It may be noted also that the same terms *bitam* and *sukham* which Kauṭilya uses in connection with the *yogakṣema* of a king's subjects, are used by Aśoka in his First Separate Rock Edict (Dhauli) which has been already quoted—this being one more evidence of Aśoka being a follower of the Kauṭilyan school.

In the Purāṇas we have these views often repeated. That a father was only interested in the welfare of his child is put into the mouth of Pṛthu in the *Bhāgavata Purāṇa*.² We have to note particularly *bāla bitam*. Later in the eleventh book of the *Bhāgavata Purāṇa*

¹VI. R. E.

S(a)ve kāle bhūmja mānasa me orodhanamhi gabhā-gāramhi vachamhi va vinītamhi cha uyāneṣu chasavatra paṭivedakā titā athe me (ja)nasa paṭivedethaiti । sarvatra cha janasa athe karomi ।

Corpus, p. 11.

Cf. my *Mauryan Polity* : p. 100.

²IV. 20. 31.

यया चरेद्बालहितं पिता स्वयं
तया स्वमेवार्हति नः समीहितम् ॥

Kṛṣṇa narrates what constitutes *Sanātana dharma* to Uddhava, and there it is said, that a king should, in times of distress to his people, take courage with both hands and relieve them as also himself from sufferings just as a king-elephant rescues other elephants and himself.¹

In the same way the *Matsya Purāṇa* enjoins on the king to protect the kingdom with much care and attention from within and without the empire. In this respect the king should behave like a mother and like a father.² Ruling thus the king evokes the love and admiration of his people (*lokānurāga*). This is said to lead to peace and plenty of the state.³ In an earlier chapter again the *Matsya Purāṇa* urges on the part of the king to do such things as would evoke *anurāga*. This would bring the people in close touch with him and they would be faithful and loyal.⁴ On this account the *Purāṇa* rules that the king should act even like a father towards his *bandhu* which must mean here his children or very near relations.⁵

Kālidāsa the immortal poet is very clear when he

¹ ch. 17. 45.

सर्वाः समुदरेद्राजा पितेव व्यसनात्पुत्राः ।
आत्मानमात्मना धीरो यथा गजपतिर्गजान् ॥

² ch. 220. 44.

महता तु प्रयत्नेन स्वराष्ट्रस्य च रक्षिता ।
नित्यं स्वैयः परेयश्च यथा माता यथा पिता ॥

³ Ibid. 47.

⁴ 215. 98 and 99.

जनानुराग प्रभवति हि रुद्धमी राज्ञां यतो भास्करवर्षाचन्द्र ।
तस्मात्प्रयत्नेन नरेन्द्र मुख्यैः कार्योऽनुरागोभुवि मानवेषु ॥

⁵ Ibid. 57.

refers in his *Raghuvamśā* to Dilipa¹ as the father of all his people. These were treated by him as his sons and daughters in three ways, (i) by enforcing discipline and character, (ii) by protecting them from all kinds of danger, and (iii) by attending to all their comforts. A king who did these to his people could not be termed an autocrat. The same idea is expressed by the same poet in a later canto of the *Raghuvamśā* in his sketch of Rāma, son of Daśaratha.² We can compare in this connection the words of Duśyanta in the *Sakuntalā* of Kālidāsa.³

This conception of the king's duty is further supported by the evidence of Sangam literature of the Tamils. For do we not read in the Tamil classic *Silappadikāram* thus? "Due regard for the welfare of subjects and the fear of tyrannical rule always cause anxiety to the protecting king born of a noble lineage. The position of the king is not one to be longed for."⁴

¹ प्रजानां विनयाधानाब्रह्मणा नूरणापि ।

स पिता पितरस्तासां केवलं जन्महेतवः ॥

I. 24.

² XIV. 23.

तेनासलोकः पितृमान्वितेश्च तेनैव शोकापनुदेन पुत्री ।

³ Act. VI. st. 23.

येन येन विपुज्यन्ते प्रजाः स्निग्धेन बन्धुना

स स पापादृते तासां दुष्यन्त इति घृष्यताम् ॥

⁴ Canto XXV. 11. 102-4.

THE PILGRIM'S WAY, A BUDDHIST RECENSION

By A. K. COOMARASWAMY

We have omitted a great deal of material pertinent to the subject of 'The Pilgrim's Way' in the J.B.O.R.S., December, 1937. We should like, however, to call attention to the very interesting Buddhist adaptations of the story of Rohita which are to be found in *Saṃyutta Nikāya* I. 61-62 and *Anguttara Nikāya* II. 48-49. Here there is a dialogue between the Buddha and the former Rishi Rohitassa (Rohitāśva, "Red Horse") who had intended "to reach the end of the world by travelling" (*abhaṃ gamanena lokass 'antaṃ pāpumiṣṣami ti*), but not having succeeded, is now a Deva-putto. With a characteristic bias, the Buddhist sequel makes it appear that Rohitassa had been naïve enough to suppose that the end of the world could be reached merely by a persistent "travelling" in the most literal sense of the word, and had not understood that it was the following of a Way of Life that was required.¹ Granting this

¹ It is very curious to observe the subtle adaptation of familiar Brahmanical expressions to the purposes of a specifically Buddhist edification. *Lokaṃirodho* means the same as *lokass-antaṃ*, but rather as the station of the putting an end to the world, so far as the Wayfarer is concerned, than as reaching its end in terms of the spatial symbolism of the Brahmanical texts, which make use of such expressions as "end of the road" (*adbhaṇaḥ pāram = viśvoh paramaṃ padam*, KU. III. 9), or in terms of the corresponding temporal symbolism (*saṃvatsar-*

implausible assumption, the remainder of the Buddhist version is perfectly logical. What the Buddha teaches is summed up in the verses :

"Not to be reached by (merely) travelling is
World's End ever :

Yet there is no release from grief unless World's
End be reached.

So let a man become world-knower, wise, world-
ender (*lokantagn*)

let him have led the holy life (*vusita-
brahmacariyo*) ;

Knowing World's End, as one who is quen-
ched (*samitāvi*), he longeth not for this world
or another."

The former Rohitassa realises now, "that there is no making an end of grief without reaching World's End. Nay, Sire (he says) in this very fathom-long body, along with its percepts and thoughts, I proclaim that the world has its being, and so too its origin and its passing away, and therein likewise one takes one's way to the passing away of the world" (*lokanirodho-gāminim ca paṭipadanti*).

aryo' dream. JUB. IV. 15). In the Brahmanical texts the *nirodha* is at World's End, but is not so much an ending or destruction of the world as it is the Sundoor itself, by which the *arhat* departs, leaving the world behind him ; which Sundoor is "a forwarding for the wise, but a barrier to the foolish" (*ādityam . . . loka-dvāram prapadatām viduṣām nirodho' viduṣām*, CU. VIII. 6.5).

CORRESPONDENCE

Pargiter's *Ancient Indian Historical Tradition* (1922)

vs.

Basu's *Purāṇapraveśa in Bengali* (1934)

In the preface to his *Ancient Indian Historical Tradition* published in 1922, the late Mr. Pargiter describes the genesis of his forty years' work on the Purāṇas. I personally discussed with him some of his chronological results in the Indian Institute Library at Oxford. On my return to India, I had occasion to discuss some of these results with the late Mahāmahopādhyāya Haraprasad Sastri and Dr. Jayaswal, the two Indian scholars engaged in similar studies. Both of them handsomely acknowledged the debt they owed to Pargiter.

All of a sudden, came out a book in Bengali called *Purāṇaparaveśa* in 1934. The book embodies most of the important conclusions of Pargiter. The author's method of acknowledging his debt, however, is peculiar. He heaps abuses on Pargiter in language at once ungenerous and undignified.¹ At the time I thought that even this book would serve its purpose giving to the lay public the life-work of Pargiter. I had not foreseen the consequences of such quiescence.

In Part III, Vol. XXIII, 1937 of the J.B.O.R.S.,

¹ *Purāṇapraveśa*, pp. 2, 67, 68, 84, 178, 213, 218.

I published an article on "The Mālavas". In this article, I had *incidentally* to refer to the dates of the dynasties mentioned in the Purāṇas. I naturally accepted the dates arrived at by Pargiter, and in the body of text of the article referred to Pargiter's book without any arguments as the trend of my discussion was based on other materials. I was therefore astonished to receive a claim from the author of *Purāṇapraveśa* that he and not Pargiter should be cited as the original source. He even politely put forth the auto-suggestion that my failure to quote *him* was due to oversight.² I at once wrote back saying that it was done *deliberately* in fairness to one of the best and most disinterested students of Indology, whose results Mr. Bose had adopted *with very slight alterations*. I told him that in pursuance of his request, his letter (given below) would be published *in toto* in the J.B.O.R.S. so that Mr. Bose's clientèle might know to whom their thanks are ultimately due.

At first I had thought of quoting at length the relevant passages from Pargiter's *Ancient Indian Historical Tradition*. But as the book is well known, and easily available I indicate the pages on the left-hand margin of Mr. Basu's Statement.

² J. B. O. R. S., Pt. III, Vol. XXIII, pp. 288, 311.

14, *Parsi Bagan*
Calcutta

July 19, 1938

The Editor

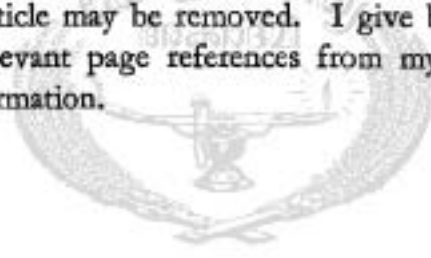
Journal of the Bihar and Orissa Research Society
Patna Museum Buildings
Patna

Sir,

My attention has lately been drawn to an article named "The Mālavas" by Dr. A. Banerji-Sastri appearing in Part III, Vol. XXIII, 1937, September issue of your Journal. There is a table of dates annexed to this article. All the dates, including that of Arjuna-Abhimanyu, mentioned in the table with the remark "according to the Purāṇas" have been, I venture to think, reproduced from my Bengali book "Purāṇa-praveśa" which was published in October, 1934. The dates are identical. Some of these dates have also been noted in the body of the text of the article. Further, certain arguments and statements such as the importance of 'etaiḥ sārdham' (to be found in the slokas quoted by the author of the article and italicized by him on page 292), the assertion that Nanda built up an empire (page 287 of the article), the date of Nanda's coronation as 401 B.C. (mentioned in the table as also noted in the body of the text), and the assertion that Nanda acted as the representative of his father Mahānandi for two years (mentioned in the table), have all been reproduced from my book although there is no acknowledgment

anywhere. I presume that the omission in referring to the source of the above items is due to oversight on the part of the learned author of the article. I may mention here that the dates and the reasonings that led me to fix them are all based on my own interpretation of the Purāṇas and are not to be found in any previous work on the subject. They were published for the first time in my book "Purāṇa-praveśa".

Under the circumstances I shall be obliged if you will publish this letter in your valued journal so that any misconception that might have been produced in the minds of the readers of Dr. A. Banerji-Sastri's article may be removed. I give below a list of the relevant page references from my book for your information.

(1922) PARGITER'S Ancient Indian Historical Tradition	Dates and Arguments	(1934) Purāṇapraveśa pages
C. 402+1015= C. 1417 B.C. pp.179, 180 "Approximately at 402 B.C." p. 179 10 Śiśunāgas in- cluding Mahā- padma Nanda's two years* as his father's re- presentative.— 165 years, p. 287 P.286	The date of Mahābhārata War and Arjuna-Abhi- manyu as 1416 B.C. 'M a h ā p a d m a' Nanda's coronation in 401 B.C. Nanda as representative of his father for two years	46, 47, 52-54, 83, 194-206 83, 94, 96, 102, 194-206 97, 134, 153, 154
P.285	Nanda as an empire builder and conqueror of other native states	77, 78, 95, 97
P.286-87	Importance of 'etaḥ sār- dham'	83, 84
	Table of dates for the Prad- yotas, Śiśunāgas and Nandas	127, 128, 152, 153

*This is made absolutely clear by Pargiter. He gives 165 years for 10 Śiśunāgas in his *Dynasties of the Kali Age*, p. 69. He then gives 165 years for 10 Śiśunāgas in his *Ancient Indian Historical Tradition*, p. 287, 2 years of Nanda as representative for his father.

A. Banerji-Sastri

Reviews of Books

THE MAHĀBHĀRATA. For the first time critically edited by Vishnu S. Sukthankar, Poona. Bhandarkar Oriental Research Institute, 1937. Fascicule 9. Udyogaparvan (1). 9 × 11½, pp. 1-400.

The admirable venture of the Bhandarkar Oriental Research Institute is making steady progress under the able guidance of Dr. Sukthankar. The Udyogaparvan edited by Dr. S. K. De maintains the standard of the earlier volumes.

In this Parvan, the editor has based his textual reconstruction on a comparison of the Northern Śāradā-Kāśmīrī and Bengali versions with the Southern Malayālam. The editor has doubts about the absolute authenticity of the Telugu-Grantha version of Śaṅkarācārya and received the Śāradā Codex of the Udyoga belonging to the India Office Library too late to make full use of in the present volume. The last named Codex is admittedly incomplete and fragmentary. But in view of the tradition of the identity of Śaṅkarācārya with the great philosopher bearing the same name, the Telegu-Grantha version is probably older than the oldest of the extant Mahābhārata MSS. As such, its value in the Mahābhārata text-tradition seems to have been under-rated by the editor, Dr. De. In any case his arguments in favour

of the Malayālam edition are inadequate and unconvincing.

We should like to draw the attention of the editor to the didactic and gnostic sayings in the Prajāgara sub-parvan traceable in the Nīti sections of other parts of the Mahābhārata, the Rāmāyaṇa, Manu and the extant Folk-tales and Fairy-stories. Some of them are traceable to still earlier literature. The editor would be rendering a service to the study of *Itihāsa* and *Kathā* literature in Sanskrit and Prakrit, if he could establish an inter-relation between them and their sequence,—thereby demonstrating the universal appeal of the Mahābhārata to all students of Indology.

Dr. Sukthankar and his colleagues, and the Institute they represent deserve the sympathy and support of all interested in the literature and history of India.

A. BANERJI-SASTRI

SANSKRIT BUDDHISM IN BURMA. By Nihar-Ranjan Ray. Published by the University of Calcutta, 1936. 6x9½, pp. 1-116, Plates 1-26.

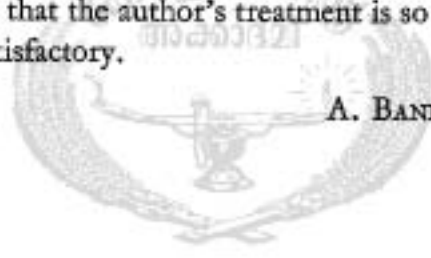
It is a thesis accepted for the Degree of Doctor in Letters and Philosophy of the University of Leiden.

The book suffers from a serious drawback. It is nowhere clear that the author is conversant with Burmese language and literature, folk-tales and rituals. A few Sanskrit texts supported by Burmese sculptures and images form the basis of the dissertation. It is neither a study of archaeology nor a work on literary

history—but a superficial collection of Sanskrit inscriptions and texts, and an equally superficial collection of the paintings of the gods and goddesses of Northern Buddhism. The author seems to be entirely oblivious of the fact that there must be a historical perspective, a milieu or background in Burma which profoundly affected the evolution of the Sarvāstivāda, Mahāyāna and Tantrayāna tenets and rituals in Burma as distinguished, for example, from those that developed in India or Tibet. This local influence is writ large on every one of the paintings reproduced at random in the Plates.

The printing and plates are done admirably. It is a pity that the author's treatment is so inadequate and unsatisfactory.

A. BANERJI-SASTRI

ERRATA

In the Paper on "Virakal and Sati Memorial Stones at Buddhpur and Burām" in this Journal of 1937, Part IV.

Page 435. Line 17; for "olden" read "older."

Page 441. Lines 16 and 23; for "cow" read "sow."

E. H. C. WALSH

Notes of the Quarter

Proceedings of a meeting of the Council of the Bihar and Orissa Research Society held on Friday, April 15, 1938.

An emergent meeting of the Council of the Bihar and Orissa Research Society was held on Friday, April 15, to discuss with the Rev. Rahula Sankrityayana several questions of importance connected with the manuscripts discovered by him in Tibet. Besides the Rev. Rahula Sankrityayana, the following Council members were present.

The Hon. Mr. Justice J. F. W. James
(in the Chair).

Mr. H. R. Batheja.

Dr. A. P. Banerji-Sastri.

Mr. Sham Bahadur.

Dr. S. Sarkar.

Mr. J. L. Hill.

1. Discussed the projected expedition to Tibet to photograph certain Sanskrit manuscripts.

Resolved that since Dr. Banerji-Sastri's party would not be *personae gratæ* with the Tibetan authorities, the Rev. Rahula Sankrityayana should himself go to Tibet to take the necessary photographs. The Rev. Rahula agreed to this, and it was resolved that the Hon. Secretary should write to the Secretary to Government in the Education Department for

permission to use as much as was necessary of the Rs. 6,000 granted for Dr. Banerji-Sastri's expedition, for the Rev. Rahula's travelling expenses.

2. Discussed the formation of an Editorial Committee to supervise the work of editing the Sanskrit manuscripts discovered by the Rev. Rahula in Tibet.

Resolved that the Committee be formed of the following gentlemen : The Hon. Mr. Justice J. F. W. James, Chairman ; Prof. F. W. Thomas ; Prof. Tcherbatsky ; Mr. Vidhushekhara Bhattacharya ; the Rev. Rahula Sankrityayana ; Dr. A. P. Banerji-Sastri ; Dr. S. Sarkar.

3. Discussed the publication of certain texts already printed or composed by the Allahabad Law Journal Press.

Resolved that *Pramanvarttikavritti* should be published in instalments in the Bihar and Orissa Research Society Journal.

The Rev. Rahula agreed to undertake the publication of the *Pramanvarttikavrittika* himself.

J. L. HILL

Honorary General Secretary

*Proceedings of a meeting of the Council of the Bihar and
Orissa Research Society held on August 14, 1938.*

Present

The Hon'ble Mr. Justice S. Fazl Ali (in the
chair).

The Hon'ble Mr. Justice Sukhdev Prasad
Verma

Mr. H. R. Batheja M. A., I. E. S.

Dr. S. C. Sarkar, M. A., Ph. D.

Dr. A. Banerji-Sastri, M. A., D. Phil.

Mr. Sham Bahadur.

1. (a) Resolved that the Vice-President should
be congratulated on his well-merited Knighthood
which he fully deserves.

(b) Resolved further that the Secretary should
convey thanks of the Council to His Excellency the
Governor of Bihar for the Knighthood conferred on
the Hon'ble Sir John F. W. James, the Vice-Presi-
dent of the Society.

2. Confirmed the proceedings of the meetings
of the Council held on January 30 and April 15,
1938.

3. (a) Passed the monthly accounts from Jan-
uary to June, 1938.

(b) Passed the Annual Accounts for the
year 1937-38

(c) Passed the revised Budget for 1938-39
and the budget estimate for 1939-40.

4. Confirmed payment of the following bills—

	Rs.	a.	p.
(a) Travelling Allowance to Dr. R. C. Majumdar invited to address the Annual Meeting of the Society	143	13	0
(b) Patna Law Press Bill No. 96/38 dated 21-3-38 printing charges of the Annual Meeting papers	64	2	0
(c) Proof reading charges of the Catalogue of Mithila Manuscripts, Vol.III.	52	5	0
(d) Allahabad Law Journal Press Bill No. 76 dated 11-3-38 (printing charges of Pramāṇavārtika)	444	8	0
(e) Allahabad Law Journal Press Bill No. 86 dated 24-3-38 (printing charges of December issue, 1937)	618	1	9
(f) United Press Bill for printing and binding Catalogue of Mithila Manuscripts, Vol. III	238	5	0
(g) Allahabad Law Journal Press Bill No. 173 dated 4-5-38 (printing charges of Journal March-June, 1938)	289	9	9

5. Elected the following persons as ordinary members of the Society—

(a) Khan Bahadur Syed Abu Nasar Muhammad Omar, Sub-Divisional Officer, Beguserai, Monghyr.

(b) Mr. Rudra Pratap Singh, Gaya.

6. Read Circular letter of the 20th International Congress of Orientalists to be held at Brussels from 5th to 10th September, 1938.

7. Resolved that Messrs. C. E. A. W. Oldham, E. H. C. Walsh, and Sir Saiyid Sultan Ahmad be requested to represent the Society at the above conference.

8. Considered the question of exchange with the following Publications—

(a) Poona Orientalist, (b) The Journal of the Royal Society of Arts.

(a) Resolved that the Society is unable to put "Poona Orientalist" on its exchange list.

(b) Resolved that the Journal of the Royal Society of Arts be put on the exchange list of the Society.

9. Sanctioned purchase of show cases for the Library.

10. Wrote off the following books which had been issued to Dr. Jayaswal and could not be traced after his death:—

Receipt No.	Name of the Book	Year of Issue
39	Cunningham-Archaeological Survey Reports, Vol. I	1935
36	Vajpeyi-Persian Influence on Hindi	1937

11. Resolved that the Secretary and the Editor be authorized to approach His Highness the Maharajahdiraj of Darbhanga when he comes to Patna about the payment of a further sum of Rs. 5000 which was promised by his father the late lamented Maharajahdiraj.

S. BAHADUR

Honorary General Secretary

ANNUAL ACCOUNT FOR THE YEAR 1937-38

INCOME

Heads	Actuals 1937-38			Revised Budget 1937-38		
	Rs. a. p.			Rs. a. p.		
Establishment	1140	0	0	1000	0	0
Mithila Pandit	1535	0	0	1535	0	0
Library	1000	0	0	350	0	0
Printing Charges of Journal ..	2200	0	0	2000	0	0
Sale of Journal	154	11	0	200	0	0
Subscription	1375	8	0	1300	0	0
Postage recovered	11	12	0	10	0	0
Miscellaneous*	260	1	0			
Huthwa Fund	502	0	0			
Tanjur	2000	0	0			
Darbhangra Fund	5	0	0			
Tibetan Expenditure	6000	0	0			
TOTAL	16182	0	0			
Opening Balance	2668	10	2			
GRAND TOTAL	18850	10	2			

*This includes—(1) Packing and Cartage to Rangoon Rs.132-12 (2) N. P. Sabha Rs.27-4 (3) Telephone Refund Rs.10 (4) Patna Law Press Rs.9-15 (5) J. L. Hill Telephone Rs.2-2 (6) K. B. Ismail's donation Rs.78. Total Rs. 260-1.

S. BAHADUR
Honorary Treasurer

ANNUAL ACCOUNT FOR THE YEAR 1937-38

EXPENDITURE

Heads	Actuals 1937-38			Revised Budget 1937-38		
	Rs. a. p.			Rs. a. p.		
Establishment	1280	4	0	1224	0	0
Provident Fund	56	0	0
Mithila Pandit	1275	0	0	1535	0	0
Provident Fund	75	0	0
Library	187	13	0	350	0	0
Unspent Balance	304	4	11	304	4	11
Printing Charges of Journal ..	2852	10	3	2400	0	0
Telephone	192	0	0	192	0	0
Postage	447	6	3	375	0	0
Stationery	72	13	0	90	0	0
Electrical Charges	93	8	0	133	0	0
Miscellaneous*	501	1	0	300	0	0
Tanjur	1000	0	0	2000	0	0
Huthwa Fund	2	11	6			
Darbhangra Fund	52	5	0			
Mayurbhanja Fund	405	10	1			
Tibetan Expenditure	45	10	0			
TOTAL	8713	1	0			
Closing Balance	10137	9	2			
GRAND TOTAL	18850	10	2			

*This includes the following extra items—

(1) Packing to Rangoon	...	Rs. 127	8
(2) Patna Law Press	...	Rs. 9	15

Rs. 137 7

S. BAHADUR
Honorary Treasurer

आचार्यमनोरीतः

प्रमाणवार्तिकम्

आचार्यमनोरथनन्दिकृतया वृत्त्या संवलितम्

राहुलसांकृत्यायनेन सम्पादितम्

PREFACE

The author Manorathanandin

We are quite in the dark about the time of Manorathanandin who wrote this very useful commentary on *Pramāṇavārttika*. His name is not mentioned in any Tibetan work and the author himself does not give any clue to his identity. He does not mention the name of any other scholar from which we could infer the precise time. The present manuscript was copied by Vibhūticandra, a pupil of Śākyaśrībhaddra (1127—1225 A.C.) who went to Tibet in 1203 A.C., so the lower limit of the period in which Manorathanandin flourished cannot be later than 1200 A.C. It seems that Manorathanandin's *vytti* was an important text for the beginners for the study of *Pramāṇavārttika* in Indian monasteries. The numerous footnotes which were found in the manuscript give further explanation on obscure points and sometimes they mention the names of scholars and different schools whose views are supported or criticized in the text. These names have nothing to do with the author. They were taken down by Vibhūticandra mostly from the mouth of his teacher while studying it.

The commentary—Manorathanandin's commentary is a *vytti*, i.e. a commentary which gives literal meaning of each and every word. Its object is to make the meaning of the text quite clear. It has nothing to do with any scholarly discussion to help or criticize in a general

manner the theory expounded by the author. The author is very modest about his performance. He only wants to make an easy commentary on the text which will help the ordinary students as the scholarly treatises are not easy for them.¹

The *Pramāṇavārttika* text is very difficult. *Dharmakīrti* wants to put all his hard thinking into a few words. Often the context becomes more complicated by the words appearing in a scattered way. Though the Tibetan translation of P.V. would have been a great help to the study of the Sanskrit text. But for those who do not know Tibetan, the text would have been very difficult to understand, if the present commentary had not been discovered. In view of the usefulness of the commentary, I wonder why this work was never translated into Tibetan. Who knows whether they might not have been proposing to make a translation of it? But translating activities came to an end soon after the destruction of the Buddhist institutions in India since the flow of Indian scholars towards Tibet stopped. In my search of Sanskrit manuscripts in Tibet I discovered several important treatises on Buddhist logic and philosophy and even a manuscript of *Kāvyaprakāśa* which were meant for translation but was never accomplished.

The order of chapters here, is (i) *Pramāṇasiddhi* (ii) *Pratyakṣa* (iii) *Svārthānumāna* (iv) *Parārthānumāna*, which is natural. While the order of chapters found in many Sanskrit and Tibetan MSS. is (i) *Svārthā-*

¹ स्वयमपि कृतिना महद्भिरन्यैरपि गमितो बहुविस्तरैर्न योषम् ।

तदपि च सुगमो न मद्भिषानामिति विवृतिच्छलतः करोमि चिन्ताम् ॥

numāna (ii) Pramāṇasiddhi (iii) Pratyakṣa (iv) Parārthānumāna, which could not be the order given by Dharmakīrti as I have discussed in another place.¹ The first two śloka which are found in the Pramāṇasiddhi are here found in the beginning of Svārthānumāna Chapter (the 1st chapter) of the text.

MSS.

The present text of the commentary is edited with the help of one paper manuscript which was discovered² by me in the monastery of Śha-lu—July, 1936. There are 105 leaves of the size of $26\frac{1}{2}'' \times 2''$, each page containing 7 lines. There were 16 paper leaves more of the size of $12\frac{3}{4}'' \times 2\frac{1}{4}''$, each page containing 7 to 9 lines which are placed as an appendix to this volume. The script is kuṭilā.³

Except for a few instances the MS. is mostly correct. Throughout the MS. no difference is made between व and व. The copyist has made mistakes in writing सलिल as शलिल four times; विषाण as विशाण four times; विशद as विषद twice; पर्येक्षितव्य as पर्येक्षितव्य; सकाशात् as शकाशात्, निष्पन्न as निस्पन्न; बास्या as बास्या. Most of these mistakes are of व, श, स, which were natural for a man living in the Māgadhi area. There are a few more mistakes—

उपन्न = पुन्न
श = शा

लिखि = लखि
पा = या

¹ Preface to Pramāṇavārttika.

² JBORS, vol. XXIII, part I, p. 33, No. 237.

³ Cf. Ep. Indica, vol. XXIII, part II, pp. 78-80.

इच = नृच
प्रसज्येदस्ति = प्रसज्येतास्ति

त्वयं = यत्त्व।
न = नं

The above mistakes have been shown in the edited text within brackets. In the MS. no care is taken for punctuation. In the footnotes Dignāga is often shortened into Nāga, Pramāṇasamuccaya to Samuccaya.

Editing—The kārīkās were not found in the MSS. which I have supplied from the P.V. text, which I have already edited in a previous volume. In selecting from various readings of the Kārīkās I have preferred the readings given in this commentary. Sometimes I have put my own full stops, but those have been placed within brackets. I am responsible for supplying the headings and the sub-headings in the present work in which also I was helped by this commentary.

Patna
23. 8. 37

Rāhula Sāṅkṛtyāyana

Dharmakīrti's
PRAMĀNAVĀRTTIKA
with a commentary by Manorathanandin

Edited by
RĀHULA SĀṆKṚITYĀYANA

प्रमाणवार्त्तिकवृत्तेः

विषय-सूची

प्रथमः परिच्छेदः

प्रमाणसिद्धिः

क. नमस्कारलोकः	१११
ख. शास्त्रारम्भप्रयोजनम्	११२
ग. प्रमाणसिद्धिः	११३
१—प्रमाणलक्षणम्	११३
(१) अविस्मृतिज्ञानम्	११३
(२) अज्ञातार्थप्रकाशकम्	११७
(३) भगवतः प्रामाण्यम्	११८
(४) ईश्वरादेरप्रामाण्यम्	११९
क. नित्यानित्यवोरप्रमाणाता	११९
(क) नित्यस्याप्रमाणाता	११९
(ख) अनित्यस्याप्यप्रमाणाता	११९
ख. ईश्वरदूषणम्	११९
(क) सन्निवेशमात्राश्वरानुमानम्	११९
(ख) ईश्वरबाधकं प्रमाणम्	१२३
a. अकारकं न कारणम्	१२४
b. संहती हेतुता नेश्वरादी	१३०
२—भगवान् प्रमाणम्	१३१
(१) ज्ञानकत्वात्	१३१
(२) हेयोपादेयवेदकत्वात् न तु सर्ववेदकत्वात्	१३४

(३) कारुणिकत्वात् प्रमाणम्	११३६
क. जन्मान्तरसिद्धिः	११३६
(कुरुषा जन्मान्तराभ्यासात्)			
(क) भूतचैतन्यमतनिरासः	११३७
I. बीजपक्षनिरासः	११३७
II. शक्तिमत्त्वनिरासः	११४०
(ख) विज्ञानसिद्धिः	११४३
I. अन्यमतः	११४३
A. प्रतिसन्धिः	११४३
a. कायाश्रयो बुद्धिः	११४३
b. प्रतिसन्ध्याशेषिका बुद्धिः	११४३
c. कायाश्रितं मनोविज्ञानम्	११४३
B. कर्म	११५०
a. कायभेदात् कर्ममनसोः सहस्यतिः	११५०
i. उपकारको निवर्तकश्च हेतुः	११५१
ii. न प्राणापानहेतुकं चित्तम्	११५३
b. स्थित्यावेषकत्वात् कारणं कर्म	११५५
i. अन्यथा दोषाभावे पुनरुज्जीवनम्	११५६
ii. वेदचित्तस्य नोपादानम्	११५७
II. व्यतिरेकतः	११६४
A. आश्रयाश्रयिभावनिरासः	११६४
a. सामान्येनाश्रयाश्रयिभावनिरासः	११६४
i. न कायचेतसोः सहस्यतिराश्रयाश्रयितया	११६४
ii. सहस्वाश्रयव्यतिरेकात्	११६५
iii. व्यतिरेकेऽपि नाश्रयः	११६६
iv. नोत्पन्नया स्थित्या भावस्वापना	११६७
v. नाशस्य सहेतुत्वे स्थितिहेतुनिष्फलः	११६७
vi. भावसन्ततेहेतुत्वाश्रयत्वम्	११६९
b. i. विशेषणाश्रयाश्रयिभावदूषणम्	११७०
ii. गुणसामान्यकर्मणां दूषणम्	११७०
B. समवायसमवायिभावनिरासः	११७२

(स्वित्तिस्थापकतानिरासे संग्रहश्लोकः)	..	११७२
C. उपादानोपादेयभावनिरासः	..	११७५
(ग) पुनर्जन्मपरिग्रहः	..	११८२
I. अविद्यातृष्णे बन्धकारणम्	..	११८३
II. गत्यान्त्योरदर्शनं इन्द्रियपाटवात्	..	११८४
III. मूर्त्तस्याऽपि मूर्त्ते प्रवेशः	..	११८५
IV. नोपादानमूर्त्तं शरीरं बुद्धेः	..	११८६
A. अवयवनिरासः	..	११८६
a. वावरमाद्यभावनिरासः	..	११८९
b. संख्यादिनिरासः	..	११९३
B. संख्याद्यभावेऽप्येकत्वसंयोगवोर्व्यपदेशः	..	११९९
a. धर्मवाचिन्वेय श्रुतिर्धर्मिवाचिनी	..	११९०१
b. समुदायवाचिनी श्रुतिः	..	११९०२
(घ) विज्ञानं कारणम्	..	११९०५
I. परमाणूनां समुदितानां न बुद्धिहेतुत्वम्	..	११९०५
II. प्राणापानयोरनियामकता	..	११९०६
III. परलोकानागतस्य प्राणे निर्हेतुकता	..	११९११
IV. क्षान्तिनियमाद् न क्षियां सकृज्जन्म	..	११९१४
(ङ) कर्मसिद्धिः	..	११९१६
I. सहास्थितिकारणं कर्म	..	११९१६
II. आमुत्रिकदेहेतुः पञ्चायतनमैहिकम्	..	११९१७
स. युक्तः करुणाभ्यासः	..	११९२२
(क) चित्तमात्रप्रतिबद्धत्वात्	..	११९२२
(ख) पुनर्यत्नापेक्षा	..	११९२३
(ग) स्वरसेनाभ्यासजः करुणादिप्रवाहः	..	११९२६
(घ) करुणा स्वबीजप्रभवा	..	११९३१
(ङ) अभ्यासात् करुणात्मकत्वम्	..	११९३३
(४) शास्तृत्वाद् भगवान् प्रमाद्यम्	..	११९३४
क. शास्तृत्वव्याख्यानम्	..	११९३४
ख. दुःखहेतुपरीक्षायाम्	..	११९३५

ग. नैरात्म्यदर्शनतो वासनाहानिः १११३८
घ. प्रत्येकबुद्धादिभ्यो बुद्धे विशेषः १११४०
(५) सुगतत्वाद् भगवान् प्रमाणम् १११४१
क. आत्मदर्शनबीजहानात् मुक्तिः १११४३
ख. बुद्धत्ववाधकयुक्तिनिरासः १११४५
(६) तायित्वाद् भगवान् प्रमाणम् १११४७
(कृष्णाहेतुकं सत्याभिधानम्) १११४८
क. तायैः चतुःसत्यप्रकाशनम् १११४८
ख. चत्वारि आर्यसत्यानि १११४९
(क) दुःखसत्यम् १११४९
I. संसारिणः स्वल्पा दुःखम् १११४९
II. रागादीनां वातादिदोषजत्वनिरासः १११५०
III. रागादीनां भूतधर्मत्वनिरासः १११५०
A. भूतधर्मत्वमेवात् १११५३
B. वासनाभेदतो भेवात् १११५५
C. अविज्ञानतो विज्ञानानुत्पादात् १११५७
D. भूतात्मतया समानरागताप्रसङ्गात् १११७२
E. न रूपवद् रागोऽपि भूतधर्मः १११७६
F. न भूतान्येव हेतुः १११७८
IV. चतुराकारं दुःखसत्यम् १११७८
(ख) समुदयसत्यम् १११८१
I. चतुराकारः समुदयः १११८१
II. तृष्णा जन्मसमुदयः १११९१
III. कर्माणि १११९१
(ग) निरोधसत्यम् १११९३
I. संसार्यभावे मुक्तिव्यवस्था १११९३
II. मुक्तानां संसारे स्थितिः १११९५
III. सत्कायदृष्टेर्विगमः ११२०१
IV. क्लेशमोक्षव्यवस्था ११२०४

(घ) मार्गसत्त्यम् ..	११२०७
(चतुराकारं मार्गसत्त्यम्) ..	११२०७
ग. सत्कायदृष्टिः ..	११२०८
(क) सत्त्वदर्शनाभावे कारणम् ..	११२०८
(ख) नैरात्म्यदर्शने दोषोत्पत्तिव्यवस्था ..	११२१२
(ग) मोहः सत्कायदृष्टिः ..	११२१५
(घ) दोषाः प्रतीत्यसमुत्पन्नाः ..	११२१७
(ङ) आत्मात्मीयबुद्धयोर्हानिः ..	११२३१
(च) प्रकृतिपुरुषयोर्भेदप्रतीतावपि न मोक्षः ..	११२४९
(छ) ज्ञानोपादानाहानित औदासीन्यम् ..	११२५३
I. संस्कारदुःखभावाद् दुःखभावना ..	११२५४
II. अनित्यदुःखानात्मता ..	११२५६
III. संसारी बलेष्टकर्मण्याममुक्ताः ..	११२५८
(ज) सत्कायदृष्टिर्मूलम् ..	११२५९
आगमनाश्रेण न मुक्तिः ..	११२६६
I. आत्मनोऽमूर्तत्वे न पापगौरवलाघवम् ..	११२६९
II. आत्मनो नित्यत्वे न पुनर्जन्म ..	११२६९
III. नैरात्म्ये स्मृतिसंगतिः ..	११२७१
घ. सम्यग्दृष्टिनैरात्म्यदृष्टिः ..	११२७३
(क) वृष्णाक्षायात् मोक्षः ..	११२७४
(ख) अक्षीणकर्मणो न मोक्षः ..	११२७७
ङ. तायात् सुगतत्वसिद्धिः ..	११२८२
(७) संवादकत्वाद् भगवान् प्रमाणम् ..	११२८५

द्वितीयः परिच्छेदः ।

प्रत्यक्षम्

१—प्रमाणसंख्याविप्रतिपत्तिनिरासः	..	२११
२—सत्यद्वयचिन्ता	२१३
३—सामान्यतत्कल्पनानिरासः	२१३-१७३
(१) सामान्यचिन्ता	२१५-५५
क. सामान्ये नार्धक्रियासामर्थ्यम्	२१५
ख. सामान्यस्य ज्ञानाकारता	२११०
ग. विजातीयव्यावर्त्तिक सामान्यम्	२११०
(२) परमते दोषः	२११६
क. व्यक्तितामान्ययोर्भेदे दोषः	२११६
ख. व्यक्तितामान्ययोरभेदे दोषः	२१४१
ग. न चक्षुरादिभिः प्रत्येवं सामान्यम्	२१४८
४—अनुमानचिन्ता	२१५५-१२२
(१) अनुमानसिद्धिः	२१५५
क. प्रान्तमनुमानं प्रमाणम्	२१५५
ख. द्वितीयं प्रमाणमनुमानम्	२१६४
ग. प्रमाणद्वयसिद्धिः	२१६८
घ. अवित्तवादादनुमानं प्रमाणम्	२१६६
ङ. अनुपलब्धेः प्रतिबन्धः	२१७२
च. अनुमानं त्रिविधम्	२१७३
छ. तत्र चार्वाकमतनिरासः	२१७३

ज. प्रत्यक्षाच्च सामान्यप्रतीतिः	२१७५
झ. अनित्यादयो नावस्तुधर्माः	२१८०
ञ. लिङ्गधीसंवादकता	२१८१
(२) अनुपलब्धिचिन्ता	२१८५
५—प्रत्यक्षचिन्ता	२१२३-२२७
(१) प्रत्यक्षलक्षणविप्रतिपत्तिनिरासः	२११२३
क. कल्पनापोढं प्रत्यक्षम्	२११२३
ख. परमतदूषणम्	२११३६
(२) सामान्यनिरासः	२११४५
क. वर्यसंस्थानराहित्यादसिद्धिः	२११४५
ख. समवायस्यातीन्द्रियत्वादसिद्धिः	२११४६
(३) अवयविनिरासः	२११५०
(४) नानुमानतः सामान्यसिद्धिः	२११५४
क. सामान्यस्वीकारे दोषः	२११५६
ख. विषयान्वयिसंकेतानुगमत्वाददोषः	२११६०
(५) अन्यापोहचिन्ता	२११६३
क. अतत्कार्यव्यावृत्तिः	२११६३
ख. अन्यापोहकञ्चन्दः	२११७०
(६) क. प्रत्यक्षे शब्दस्वरूपनानिरासः	२११७४
ख. उत्तरकालमाविविक्त्यज्ञानेनानुभवः	२११७६
६—प्रत्यक्षभेदाः	२११९१
(१) इन्द्रियप्रत्यक्षम्	२११९१
क. अक्षाणां गमकत्वात्प्रत्यक्षम्	२११९४
ख. चित्रैकत्वचिन्ता	२१२०८
ग. (क) कल्पनापोढत्वे धर्मधर्म्यादिसंगतिः	२१२११

(ख) शब्दविकल्पविषयः सामान्यम्	..	२/२३३
(२) मानसप्रत्यक्षम्	..	२/२३६-४६
(३) क. स्वसंवेदनप्रत्यक्षम्	..	२/२४६-८०
ख. सुखादिपरवेद्यतानिरासः	..	२/२५५
ग. तत्र सांख्यमतनिरासः	..	२/२६८
(४) योगिज्ञानप्रत्यक्षम्	..	२/२८१
७—प्रत्यक्षाभासचिन्ता	..	२/२८८
८—प्रमाणफलचिन्ता	..	२/३०१-१९
९—विज्ञप्तिमात्रताचिन्ता	..	२/३२०-५३९
(१) अर्थसंवेदनचिन्ता	..	२/३२०
क. अर्थसंविद्	..	२/३२०
ख. दृश्यदर्शने प्रत्यासत्तिविचारः	..	२/३२४
ग. नीलाद्यनुभवप्रसिद्धिः	..	२/३२६
घ. ग्राह्यग्राहकप्रतिभासव्यवसायः	..	२/३३०
ङ. बाह्यार्थनिरासः	..	२/३३३
च. विज्ञानद्वैतस्य	..	२/३३७
छ. अर्थसंवित्फलम्	..	२/३३८
ज. आत्मसंविदेवार्थसंविद्	..	२/३४८
झ. विज्ञप्तिमात्रतायां प्रमाणफलव्यवस्था	..	२/३६३
ञ. सामान्यस्य नित्यानित्यत्वप्रतिषेधः	..	२/३७१
(२) स्मृतिचिन्ता	..	२/३७३
क. नार्थात् स्मृतिः	..	२/३७४
ख. ज्ञानद्वयरूपतासिद्धिः	..	२/३८७
ग. अक्षयिकस्य व्यक्तिसंभवा	..	२/४२१
(३) स्वसंवेदनचिन्ता	..	२/४२३

क. बुद्धिरर्थाकारा २।४२३
ख. अर्थानुभवाकारा २।४२७
ग. स्वसंवेदननये योगिनामनातुरता २।४५६
घ. अर्थस्य ज्ञानरूपेण प्रकाशकता २।४८२
(३b) स्वसंवित्तिसिद्धिः २।४८५
क. स्मृतेः स्वसंवित्तिः २।४८५
ख. कमभाविनां वर्णानां स्फोटेनासंगतिः २।४८७
ग. न संयोगविभागद्वारेण शब्दाभिव्यक्तिः २।४९०
घ. बुद्धेर्बुद्धयन्तरेण गृहीतो नाविच्छेदप्रतिभासः २।४९५
ङ. तदा न विच्छिन्नं दर्शनम् २।५००
च. न वृणोत् चित्तद्वयसंप्रतिपत्तिः २।५०२
(४) प्रत्यभिज्ञाचिन्ता २।५०३
क. एकत्वमन्तरेण प्रत्यभिज्ञानम् २।५०४
ख. अविच्छिन्नं वर्णादिदर्शनम् २।५०७
(५) क. योगिनां ज्ञानम् २।५३२
ख. प्राकृताशक्तिज्ञानादपि न जननशक्तिः २।५३५
(६) हेतुसामग्र्याः सर्वसंभवः २।५३६
(७) आत्मानुभूतं प्रत्यक्षम् २।५३६

तृतीयः परिच्छेदः

स्वार्थानुमानम्

१—हेतुचिन्ता *द्र० परिशिष्टं १।१०	३।१
(१) हेतुलक्षणम्	३।१
(२) हेतुस्त्रिधा	३।१
(३) हेत्वाभासाः	३।१
२—अनुपलब्धिचिन्ता	३।२
(१) दृश्यानुपलब्धिकलम्	३।२
(२) अनुपलब्धिचतुर्विधा	३।३
क. शेषवदनुमाननिरासः	३।१३
ख. त्रिषु हेतुरूपेषु निश्चयः	३।१४
(३) व्याप्तिचिन्ता	३।१५
क. प्रतिबन्धो दिग्भागेष्टः	३।१५-१६
ख. आचार्यायमतनिरासः	३।१६
ग. परमतनिरासः	३।२१
(क) वैशेषिकमतनिरासः	३।२१
(ख) अविनाभावनियमः	३।३२
(४) सामान्यचिन्ता	३।५५
क. न्यायमीमांसामतनिरासः	३।५५
(क) व्यावृत्तस्वभावा भावाः	३।५५
(ख) भिन्नानामभिन्नं कार्यम्	३।७२
(ग) अपोहस्य विजातीयव्यावर्तकत्वम्	३।७५
(घ) सामान्याभावे प्रत्यभिज्ञासंगतिः	३।९७

(ङ) तद्वृत्तानिश्चयः	..	३१९९
ख, सांख्यमतनिरासः	..	३१९९२
ग, जैनमतनिरासः	..	३१९८०
३—शठद्विचिन्ता	..	३१९८४
(१) निर्हेतुकविनाशः	..	३१९८२
(२) अनुपलब्धिचिन्ता	..	३१९८७
क, अनुपलब्धेः प्रामाण्यम्	..	३१९८७
ख, स्वभावानुपलब्धिः	..	३१२०२
ग, अनुपलब्धिरेवामावः	..	३१२०३
घ, कल्पितस्यानुपलब्धिर्धर्मः	..	३१२११
४—आगमचिन्ता	..	३१२१२
(१) पौरुषेयत्वे	..	३१२१६
क, पुरुषातिशयप्रणीतं वचनं प्रामाण्यम्	..	३१२१६
ख, सत्कार्यदर्शनं दोषकारणम्	..	३१२२२
५—अपौरुषेयत्वे	..	३१२२३-३३७
(१) वेदप्रामाण्यनिरासः	..	३१२२४
क, अपौरुषेयत्वेऽप्यप्रामाण्यम्	..	३१२२७
ख, सम्बन्धचिन्ता	..	३१२३१
(क) सम्बन्धनित्यत्वे सम्बन्धानित्यता	..	३१२३१
(ख) सम्बन्धः कल्पितः	..	३१२३३
(ग) भेदाभेदाव्यवस्थातोऽपि सम्बन्धस्यावस्तुत्वम्	..	३१२३६
(घ) वर्णपदादिषु सम्बन्धस्यासम्भावः	..	३१२३८
ग, नापौरुषेयता	..	३१२३६
घ, न नित्यता	..	३१२४०
(क) a. गुर्वध्ययनपूर्वकत्वादपि न नित्यता	..	३१२४०
b. तथा म्लेच्छादिज्यवहाराणामपि नित्यता	..	३१२४५
(ख) a. अनादित्वेऽर्थसंस्कारभेदेन संशयः	..	३१२४७

b. लौकिकैः साम्यात् वर्णपौरुषेयत्वं निष्फलम् ..	३।२४७
c. वर्णाभिन्नत्वात् वाक्यस्य केवलं नापौरुषेयत्वम् ..	३।२४८
d. प्रत्येकमवयवानां सार्थकता ..	३।२४९
(ग) स्फोटनिरासः ..	३।२५१
a. नित्यानित्यत्वात्सम्भवत्वं वाक्यस्य ..	३।२५१
b. व्याप्याव्यापित्वेनाप्यसंगतिः ..	३।२५३
c. ध्वनिभ्यो भिन्नं न शब्दरूपम् ..	३।२५६
(घ) वर्णानुपूर्वचिन्ता ..	३।२५९
a. वर्णानुपूर्व्यां वेदवाक्यत्वेऽप्यसंगतिः ..	३।२५९
b. व्यञ्जकत्वानुपपत्तिः ..	३।२६२
c. कार्यत्वमेव वैदिकानामपि वर्णानाम् ..	३।२६३
d. नावरणविगमत्वं वर्णानाम् ..	३।२६४
e. प्रत्यभिज्ञानादपि न वर्णमित्यता ..	३।२६६
f. बुद्धेरपौरुषेयत्वादप्यसंगतिः ..	३।२६७
g. वर्णानुपूर्व्यां वाक्यमित्यकिञ्चित्करम् ..	३।२६८
(ङ) निर्हेतुको विनाशः ..	३।२६९
a. नाशस्याहेतुत्वे कारणम् ..	३।२७६
b. पुद्गलचिन्ता ..	३।२७६
c. नाशस्य सत्तामात्रानुबन्धाद् ध्वनेरनित्यता ..	३।२८१
d. (i) एवं सम्बन्धानित्यता ..	३।२८३
(ii) सम्बन्धानित्यत्वात् शब्दशक्तिर्दूषिता ..	३।२८३
(२) a नव्यमीमांसक(भाट्ट)मतनिरासः ..	३।२८४
क. अपौरुषेयत्वेऽपि दोषः ..	३।२८४
(क) अपौरुषेयत्वान्न याथार्थ्यसिद्धिः ..	३।२८४
(ख) अकृतकत्वे ज्ञानहेतुत्वाभावः ..	३।२८५
(ग) शब्दे समारोपितगोचरा बुद्ध्यः ..	३।२८६
ख. कृतकत्वेऽपि न दोषः ..	३।२८७
(क) कृतकत्वान्न मिथ्यात्वनियमः ..	३।२८७
(ख) समयत्वान्मन्त्राणां कृतकारिता ..	३।२९१
(ग) वर्णक्रमो मन्त्रेष्वकिञ्चित्करः ..	३।२९२

ग, नित्यत्वे दोषः ३।२६४
(क) असंस्कार्यस्य न प्रयोक्तृभेदापेक्षा	..	३।२९४
(ख) नित्यानां मन्त्राणां प्रयोजको निरर्थकः	..	३।२९६
(ग) नित्यस्य व्यक्तिरसिद्धा	..	३।२९७
घ, समर्थकारणानुक्त्या फलविशेषः	..	३।३००
ङ, वर्णानुपूर्वचिन्ता	..	३।३०१
(क) आनुपूर्व्यभावे नार्थभेदः	..	३।३०१
(ख) आनुपूर्वी पौरुषेयी	..	३।३०४
च, आप्तचिन्ता	..	३।३०६
(क) आप्तसिद्धिः	..	३।३०९
a. प्रणेतुः शक्त्यतिशयान्मन्त्रप्रभावः	..	३।३०९
b. पुरुषातिशयत्वस्वीकारे आप्तस्वीकारः	..	३।३१२
(ख) आप्तलक्षणम्	..	३।३१४
(ग) परपक्षे दोषाः	..	३।३१६
a. आप्तत्वास्वीकारेऽपौरुषेयता निरर्था	..	३।३१६
b. लोकप्रसिद्धिस्तत्र न सहाय्यकरी	..	३।३१९
c. नियामकमन्त्रा शब्दाज्ज्वलन्भाविनी	..	३।३२४
d. व्याख्याता वाचकतायाः कर्तव्यं	..	३।३२५
e. अनेकार्थानामेकार्थद्योतने को नियमः	..	३।३२६
f. अपौरुषेयत्वे विवक्षाद्यभावः	..	३।३२७
(२) b वृद्धमीमांसक (जैमिनि) मतनिरासः	..	३।३३०
क, वेदैकदेशसंवादित्वाच्च सर्वस्य प्रामाण्यम्	..	३।३३०
ख, वेदप्रामाण्यघोषणा जैमिनेर्घाट्यर्थम्	..	३।३३२

चतुर्थः परिच्छेदः

परार्थानुमानम्

१—परार्थानुमानलक्षणं (दिग्भागस्य) ..	४११
(१) तत्र स्वदृष्टग्रहणफलम् ..	४११
क. परमतनिरासाय ..	४११
ख. अनुमानविषये नागमप्रामाण्यम् ..	४१२
ग. प्रमाणेन बाध्यमानस्यागमस्य न सिद्धिः ..	४१४
(२) तत्र अर्थग्रहणफलम् ..	४१३
२—पक्षचिन्ता ..	४१५-१८८
(१) पक्षहेतुवचनमसाधनम् ..	४१५
क. हेतुवचनं न साधनम् ..	४१५
ख. पक्षवचनमसाधनम् ..	४१६
ग. (दिग्भागस्य) पक्षवचनमसाधनत्वेनेष्टम् ..	४१८
(२) प्रतिज्ञा न साधनावयवः ..	४२३
(३) पक्षलक्षणकरणे प्रयोजनम् ..	४२८
(४) आत्मार्थत्वविवादे दोषः ..	४३१
(स्यक्त्यसिद्धौ न सामान्यम्) ..	४३४
(५) स्वयंशब्दग्रहणफलम् ..	४४२
३—शब्दाप्रामाण्यचिन्ता ..	४४८
(१) शास्त्रविरोधोऽकिञ्चित्करः ..	४४८
(शब्दस्य नाकाशगुणत्वम्) ..	४६५
(२) अन्यथा स्वयंशब्दोऽनर्थकः ..	४७२

(३) सहानिराकृतग्रहणफलम्	४।६१
(४) बाधा चतुर्विधा	४।६२
(५) आगमस्ववचनयोस्तुल्यबलता	४।६३
(६) प्रतीतिबाधा	४।१०८
क. आतलक्षणम्	४।१०९
ख. बोध्यता प्रसिद्धिशब्दार्थः	४।१११
ग. वस्तुबलप्रवृत्तमनुमानम्	४।११६
(७) प्रत्यक्षबाधा	४।१३१
४—सामान्यचिन्ता	४।१३३
(१) सामान्यं व्यावृत्तिलक्षणम्	४।१३३
(२) स्ववर्भिर्ग्रहणप्रयोजनम्	४।१३६-४६
(३) धर्मिस्वरूपनिरासः	४।१४७
५—पक्षदोषाः	४।१४८
(१) हेतुनिरपेक्षः पक्षदोषः	४।१४९
(२) अवयविनिरासः	४।१५२
(३) नैयायिकपक्षलक्षणो दोषः	४।१६४
(साध्यशब्दचिन्ता	४।१६५)
(४) प्रतिज्ञालक्षणे दोषः	४।१७२
(५) सामान्यचिन्ता	४।१७६
क. सामान्यानुवर्तनं निष्फलम्	४।१७६
ख. सामान्यनिरासः	४।१८१
६—हेतुचिन्ता	४।१८८
(१) हेतुलक्षणम्	४।१८६
क. पक्षधर्मग्रमेदकवने कारणम्	४।१८६
ख. सूत्रे निपातग्रहणफलम्	४।१९०

(२) हेतुभेदाः ४।१६५
(३) कार्यस्वभावहेतुोर्निर्देशस्य फलम्	..	४।१६६-२०४
(४) विवादाद् भेदसामान्य इत्यस्य व्याख्यानम्	..	४।२०५
(५) साध्याभावस्य साधनाभावेन न व्याप्तिः	..	४।२०८
क, जीवच्छरीरं प्राणादित्वादित्यत्र दोषः—	..	४।२०८
ख, स्मृतीच्छादयः प्राणादिहेतुः	..	४।२१६
ग, शाब्दो व्यवहारो विधिप्रतिषेधप्रयोजनः	..	४।२२५
घ, धर्मभेदव्यवहारविचारः	..	४।२३५
(६)क, सामग्रीशक्तिभेदाद् विश्वरूपता	..	४।२४८
ख, प्राणादेरुक्तो दोष आचार्येण	..	४।२५६
७—अनुपलब्धिचिन्ता	..	४।२६०
(१) अनुपलब्धेः पृथग्ग्रहणे कारणम्	..	४।२६०
(२) अनुपलब्धेरभावसिद्धौ लिङ्गलिङ्गग्रहणप्रयोजनम्	..	४।२६३
(३) स्वभावानुपलब्ध्या विपर्ययः प्रतिषेधः	..	४।२६४
(४) विशिष्टवेदनादर्पणानां विशेषावगमः	..	४।२७१
(५) दृश्यानुपलब्धिः सूक्ष्मव्यवहारबाधिका	..	४।२७६
८—भावस्वभावचिन्ता	..	४।२८०
(१) हेत्वन्तरसापेक्षो न ध्रुवभावः	..	४।२८०
(२) न भावनस्वरस्वभावनियतो भावः	..	४।२८०
(३) अनपेक्ष्य एव भावो नस्वरत्वे	..	४।२८३

नमो मठदुधिये ॥

प्रमाणवार्तिकवृत्तिः

प्रथमः परिच्छेदः ॥

प्रमाणसिद्धिः

विमुक्तावरणक्लेशं वीप्ताखिलगुणधियं ।
स्वैकवेद्यात्मसम्पत्तिं नमस्यामि महामुनिम् ॥
स्वयमपि कृतिनां महद्भिरन्यैरपि गमितो बहुविस्तरैर्न योग्यम् ।
तदपि च सुगमो न भद्विधानामिति विवृतिच्छलतः करोमि विन्ताम् ॥
अहमपि न निजैकलाभलुब्धो न च परकृत्यरसानिलापमुक्तः ।
फलति पुनरियं परार्थवाञ्छाव्रततिरभीष्टफलानि पुण्यभाजाम् ॥

क. नमस्कारश्लोकः

शास्त्रा^१बाधविघ्नेन तत्समाप्त्यर्थं^२ भगवति प्रसादजनने ध्येत्^३जनानुग्रहार्थञ्च
स्तुतिपूर्वकमाचार्यो नमस्कारश्लोकमाह ।

विधूतकल्पनाजालगम्भीरोदारमूर्तये ।

नमः समन्तभद्राय समन्तस्फुरणविवधे ॥१॥

विधूतं^४ विघ्नस्तं अनुत्पत्तिकधर्मलामापादितं कल्पनाप्राप्तप्राहृकाध्यारोपः सैव
बाधं बन्धनहेतुत्वात् यासां ता विधूतकल्पनाजालाः । एतेन धर्मकाय उक्तः^५ । इय-
मन्यताया धर्मप्राप्तुत्वात् (१) तदधिगमस्य धर्मकायत्वात् । गम्भीराश्च लङ्ग-

^१ स्तुत्या पुण्योपचयात् ।

^२ व्याख्यातुञ्चेति परार्थदर्शनात् ।

^३ सर्वव्यवर्णविषयमात् ।

^४ पूज्यं नमः शब्दात्प्रणामतः शिष्टैश्च तद्वचः ।

तच्च स्वपरार्थतदुभयसम्पत्तिस्ततः अवृत्तिहानिगाम्भीर्योदार्यविशेषस्त्रिभिः
स्वार्थ उक्तः ।

आवकाशविषयत्वात् । उदारारश्च सकलज्ञेयसत्त्वार्थ^१व्यापनाविति गम्भीरो-
दाराः । आभ्यां साम्भोगिकनैर्म्माणिककायाबुक्ती तपोरेव स्वरूपत्वात् ।
विधूतकल्पनाजाला गम्भीरोदारा भूत्स्यो यस्य स विधूतकल्पनाजालगम्भीरोदार-
मसिः । (१) एतेन स्वार्थसम्पदुक्ता त्रिकायलक्षणत्वात्तस्याः ।

समन्तं निरवशेषं भद्रं कल्याणं परार्थसम्पत्सम्भारलक्षणं यस्मादसौ समन्तभद्रः
(१) अनया भगवन्नामव्युत्पत्त्या परार्थसम्पदभिहिता^२ । समन्ततः स्फुरन्तीति
समन्तस्फुरण्यः स्त्रियः तावत् (तु) त्विषो देशना यस्य स समन्तस्फुरणत्विद्
वस्तुतत्त्वावभासनोपायता च त्विद्देशनयोः साधर्म्यं (१) अनेन परार्थसम्पदुपायो
दर्शितः । देशनाद्वारेण भगवता जगदर्थकरणात् । एतेन स्तुतिस्वता असाधारणानां
स्वपरार्थसम्पत्तितदुपायानामुपदर्शनात् । सर्वत्र नमः शब्दयोगाच्चतुर्थी । अनेन
नमस्कारोभिहितः । यदा तु समन्तभद्रशब्दो^३ रूढ्या बोधिसत्त्वविशेषे वर्तते
तदापि पदव्याख्यानं पूर्ववदेव । अयन्तु विशेषः । विधूतकल्पनाजालत्वं बोधि-
सत्त्वभूम्यावरणप्रहाणतो वेदितव्यं । गम्भीर्यन्तु स्रग्भावकाविषयत्वात् । औदार्यन्तु
दर्शभूमीश्वरबोधिसत्त्वमाहात्म्यातिशयतः । कावच्यन्तु बोधिसत्त्वानामप्यस्ति
प्रकर्षनिष्ठागमनात् भगवता व्यवस्थाप्यते । देशना च प्रसिद्धैव तेषां ॥ (१)

ख. शास्त्रारम्भप्रयोजनम्

श्रोतृदोषबाहुल्याच्छास्त्रेण परोपकारमपश्यन् सूक्ताभ्यासभावितचित्तता-
मेवात्मनः शास्त्रारम्भकारणन्दर्शयन् वक्तव्यता दोषतापनयनेन शास्त्रे श्रोतृन्
प्रवर्तयितुम् (१) ह ।

* प्रायः प्राकृतसक्तिरप्रतिबलप्रज्ञो जनः केवलं,
नानर्थ्येव सुभाषितैः परिगता विद्वेष्ट्यपीर्ष्यामलैः ।
तेनार्थं न परोपकार इति नञ्छिन्तापि चेतस्ततः,
सूक्ताभ्यासविवर्द्धितव्यसनमित्यत्रानुबद्धसृष्टम् ॥ २ ॥

प्रायो भूयान् बाहुल्येन वा जनः प्राकृतेषु बहिःशास्त्रेषु सक्तिरभिज्ज्ञो यस्य
स प्राकृतसक्तिरनेन कुप्रज्ञत्वं श्रोतृदोष उक्तः । अप्रतिबला शास्त्रार्थग्रहणं प्रत्य-
याक्ता प्रज्ञा यस्यासावप्रतिबलप्रज्ञः अनेनाज्ञत्वमुक्तं ।^४ केवलं, नानर्थ्येव सुभाषितैः ।
किन्तु सुभाषिताभिषासिन् ईर्ष्या परसंपत्तौ चेतसो व्यारोधः सैव मलचित्त^५मलिनी-

^१ तर्धानां यथा ।

^२ अकारान्तः सकारान्तस्तृतीयार्थ इत्यप्ये ।

जनकायः ।

^३ द्रष्टव्यं परिशिष्टं १।१-४

^५ आत्मात्मीयास्त्रैधातुकाश्च चैताः सवासनाः ।

करणात् । तैः परिगतो युक्तः सन् विद्वेष्टेष्वपि । ईर्ष्यामलैरिति व्यक्त्यपेक्षया बहुवचनं । अनेन यथाक्रममर्थात्स्वममाध्यस्थ्यञ्चोक्तं (१) तेन श्रोतुदोषकलापेन अयमारिप्सितो वातिकारण्यो ग्रन्थः (१) परमुपकरोतीति परोपकार इति नोऽस्माक-
ञ्चिन्तापि नास्ति । कथन्तहि शास्त्रकरणे प्रवृत्तिरित्याह चेतश्चिरं दीर्घकालं
सूक्तस्याभ्यासेन विबद्धितव्यसनं विस्तारितामिष्वङ्गमितिहेतोरत्र वातिककरणे-
ऽनुबद्धस्पर्हं जातामिलां । एतेन कुप्रशताविदोषजातमात्मनो बोधिताः श्रोतार-
स्तत्परिहारेण शास्त्रे प्रवर्तिता एव भवन्ति ॥ (२)

य. प्रमाणासिद्धिः

अवमाचार्यो बृहदान्वार्यय प्रमाणसमुच्चयशास्त्रे वातिकं चिकीर्षुः
स्वतः कृतभगवन्नमस्कारः (:) तच्छास्त्रा^१रम्भसमये तदाचार्यकृतभगवन्नमस्कार-
श्लोकं व्याख्यातुकामः प्रथमं^२ प्रमाणसामान्यलक्षणमाह (१)

१. प्रमाणलक्षणम्

(१) अविस्वादि ज्ञानम्

प्रमाणमविस्वादि ज्ञानं;

ज्ञानं प्रमाणं^३ नाज्ञानमिन्द्रियार्थसन्निकर्षादि । कीदृशमविस्वादि । विस्वा-
दनं विस्वादो वञ्चनं तद्योगाद्विस्वादि । न तथाऽज्ञावविस्वादि । अविस्वादा-
नमुक्तमित्यर्थः । किं पुनरित्याह (१)

अर्थक्रियास्थितिः ।

अविस्वादनं ;

यद्योपदिशितार्थस्य क्रियायाः स्थितिः प्रमाणयोग्यताऽविस्वादनं (१) अतश्च यतो
ज्ञानादर्थं परिच्छिद्यापि^४ न प्रवर्तते प्रवृत्तो वा कुतश्चित्प्रतिबन्धादेरर्थक्रियाप्राधि-
गच्छति तदपि प्रमाणमेव प्रमाणयोग्यतालक्षणस्वाविस्वादावस्य सत्त्वात् । सैव
प्रमाणयोग्यता कथमसत्यामर्थक्रियाप्राप्तौ निश्चीयत इति चेत् (१) यत्तावदसकृद्-
व्यवहाराभ्यासाद्दर्शनमात्रेणोपलक्षितभ्रमविविक्तस्वरूपविशेषं साधना^५व्यक्षं तस्य^६

^१ द्वितीयां सम्बतितिद्धिम् । प्रमाणं भूतो जातो भगवान् मानमिव किन्त-
वित्याह । ^२ प्रमाणं सम्यग्ज्ञानमपूर्वगोचरमिति लक्षणं ।

^३ ममरीच्यादौ । ^४ प्रमेयस्य ।

स्वत एव प्रमाणयोप्यतानिश्चयः कृत्रिमाकृत्रिममणिरप्यादितत्त्वनिश्चयवत् । अनुमानस्य च साध्यप्रतिबद्धजन्मनो व्यभिचाराशङ्काविरहात् । अर्थक्रियानिर्भासन्तु प्रत्यक्षं स्वत एवार्थक्रियानुभवस्त्वर्थं न तत्र परार्थक्रियापेक्ष्यत इति तदपि स्वतो विशिष्टप्रामाण्यं । अत एवार्थक्रियापरंपरानुसरणादनवस्थावोषोपि दुस्त्य एव । यत्वनभ्यस्तदशायां^१ संदिग्धप्रामाण्यमुत्पत्तौ^२ तस्यार्थक्रियाज्ञानादनुमानाद्वा प्रामाण्यं निश्चीयते । एतच्चाविस्त्वादनं बाह्यार्थेतरवादयोः समानं प्रमाणलक्षणं (१) विज्ञा न नयेपि^३ साधननिर्भासज्ञानानन्तरं^४ मर्थक्रिया^५ निर्भासज्ञानमेव^६ संवादः । अतो विज्ञप्तिमात्रत्वे प्रमाणेतरविभागव्यवहारोऽसंकीर्णः ।

ननु शब्दगन्धरसस्पर्शान् चित्ररूपगन्ध पश्यतो ज्ञानस्य परमर्थक्रियाज्ञानं नास्तीति^७ तत्प्रमाणत्वं^८ स्यादित्याह ।

शाब्देऽप्यभिप्रायनिवेदनात् ॥३॥

शाब्दे शब्दजनिते ज्ञानेऽपि शब्दाद् गन्धादिविषयेऽपि अभिप्रायस्याभिप्रेतार्थक्रिया (या) निवेदनात् प्रतिपादनात्प्रामाण्यं (१) अर्थक्रिया हि स्वचित्स्वरूपप्रतिपत्तिरेव । स्वचित्तवैश्या यथासम्भवं व्यवहारविषयः । तत्प्रापणञ्च प्रामाण्यमिति नाव्यापकं प्रमाणलक्षणम् । (३)

ननु शब्दस्यार्थप्रतिबन्धाभावात् प्रामाण्यं स्यादित्यस्ते चानुमानत्वादित्याह (१)

वक्तृव्यापारविषयो योर्थो बुद्धौ प्रकाशते ।

प्रामाण्यं तत्र शब्दस्य मार्थैतत्त्वनिबन्धनम् ॥४॥

वक्तृव्यापारो विवक्षा तस्य विषयो योर्थः समारोपितवही रूपो ज्ञानाकारः प्रकाशते बुद्धौ विवक्षा^९ रिकारायां (१) तत्र शब्दस्य प्रामाण्यं लिङ्गत्वं । शब्दादुच्चरिताद्विवक्षितार्थप्रतिभासी विकल्पो^{१०} नुमीयत इत्यर्थः । तत्कार्यत्वात्तच्छब्दस्य । न पुनरर्थैतत्त्वनिबन्धनं तत्प्रतिबन्धाभावात् । (४)

ननु य^{११}दोयमित्यादिज्ञानात्प्रवर्तमानस्य सम्बन्धोस्त्येवेति तत् प्रमाणं स्यात् (१) इत्याह ।

^१ सत्यां । ^२ अव्यापकत्वं निरस्यन्नाह । ^३ बह्विज्ञानान्तरं बाह्यविज्ञानं ।

^४ रविचन्द्रान्मुखचित्रादीनां दर्शनमेवार्थक्रियास्थितिः ।

^५ यदर्थकारं ज्ञानं तद् बाह्यार्थाविनाभावि यथा अर्थक्रियानिर्भासं ।

^६ विना भ्रान्तिं प्रयुक्ते ।

^७ संकेतबलात् । ^८ विकल्पशब्द . . . न नवी । . . .

^९ येन ज्ञात्वा प्रवृत्तस्यार्थसंवावस्तच्चेत्प्रमाणं षट् विकल्पोपि स्यात्प्रमाणं ॥

गृहीतग्रहणान्नेष्टं सावृतं, धीप्रमाणता ।

प्रवृत्तेस्तत्प्रधानत्वात् हेयोपादेयवस्तुनि ॥५॥

गृहीतग्रहणान्नेष्टं सावृतं दर्शनोत्तरकालं सावृतं विकल्पज्ञानं प्रमाणं नेष्टं दर्शनगृहीतस्यैव ग्रहणात् तेनैव च प्रापयितुं शक्यत्वात् सावृतम्^१ किञ्चित्करमेव । कस्मात्पुनरिदं प्रमाणतेष्यते नेन्द्रियादेः (१) हेयोपादेयवस्तुविषयायाः प्रवृत्ते^२स्तत्प्रधानत्वात् ज्ञानप्रधानत्वात् धिय एव प्रामाण्यं (१) न हीन्द्रियमस्तीत्येव प्रवृत्तिः किन्ति हि ज्ञानसद्भावात् साधकतमञ्च प्रमाणं तस्याव्यवहितव्यापार^३त्वात् । (५)

एवं फलाधिनां प्रवृत्तिव्यवहारकारित्वेन धियः प्रामाण्यं प्रतिपादितं । साम्प्रतमधिगमफलविभागकारित्वमाह ।

विषयाकारभेदाच्च धियोधिगमभेदतः ।

विषयो विषयस्येवाकारो विषयाकारः^४ नीलादिस्तस्य भेदात् विशेषाधिगम^५स्य^६स्वार्थप्रतीतेर्भेदाद्विशेषादिय एव प्रामाण्यं नीलस्वरूपं हि ज्ञानं नीलप्रतीतिरन्यादृशमन्येति धीरेव प्रमाणं ।

तनु यथाधिगमसाधन^७भाकारस्तपेन्द्रियमपि तदुत्पत्तेरत आह^८(१)

भावादेवास्य तद्भावे ;

तस्याकारस्य भावेऽस्याधिगमस्य भावादेव साधनमव्यवहितत्वात् न त्विन्द्रियादि तद्भावेपि ज्ञानानुत्पत्ताधिगमभावात् । कश्चि^९आह^{१०}(१) सर्वज्ञानागमबाधितस्व-
लक्षणं प्रामाण्यं^{११}स्वत एव सिध्यति^{१२} आधकारणदोषज्ञानाभ्यां स्वचित्तदपोक्षते यथा शुक्तिकायां रजतज्ञाने^{१३} चन्द्रद्वयदर्शने वा । तच्चेदमयुक्तं यतः (१)

स्वरूपस्य स्वतो गतिः ॥६॥

^१ घटः । तद्गतसत्ता महासामान्यं । तत्संख्यानान्तर्गतः ।
उत्क्षेपणं कर्म तस्यैवैते व्यपदेशा इति सावृताः ।

^२ ज्ञातृवैव पुंसः प्रवृत्तेः ।

^३ रूपं ^४ धियः ।

^५ अधिगमस्य साधनमिन्द्रियादुत्पत्तेः ॥ ^६ मीमांसकाः ।

^७ उत्तरकालभाविनानन्यासजेन चेत् ।

^८ विषयाकारस्य स्वतन्त्रत्वात् ज्ञानसत्तासिद्धिः ।

^९ स्वतः प्रामाण्यस्य ज्ञाते ज्ञाने तदात्मभूतस्य प्रामाण्यस्यापि ज्ञातत्वात् ।

स्वरूपस्य स्वतो गति^१र्न प्रामाण्यस्य । स्वतो हि प्रामाण्यस्याभिव्यक्ति^२-
व्यक्तव्या ।^३ न तूत्पत्तिः । ज्ञानात्मभूतस्य स्वस्मादुत्पत्तिविरोधात् । यदि च स्वतो-
ज्वाधितत्वं प्रामाण्यमभिव्यक्त्या व्यवस्थापितं न तस्य बाधकानां सहस्रेणापि बाधो-
युक्तः । अथ सम्भवति बाधके बाधकादर्शनं यत्र तत्राबाधितत्वमपौद्यते बाधक-
दर्शनेन । एवन्तर्हि बाधकादर्शनाभावाधितत्वं किन्तर्हि बाधकाभावात् । तस्य
बाधदर्शनादन्यत्र साधनं । तच्चेदसाधनं नाबाधितत्वं नाम प्रामाण्यं नाप्यस्य स्व^४तः
सिद्धिः । अतः प्रथमं बाधकादर्शनात्प्रसक्तमबाधितत्वं बाधदर्शनादपौद्यत इति
किमत्रायुक्तं । ईदृश एव बाध्य^५बाधकभावः सम्बन्तः ॥

कीदृशोऽत्र प्रस^६ङ्गार्थः (१) किं सत्त्वमुत सत्त्वनिश्चयी । सम्भावनामात्रम्वा ।
तत्र न तावदनयोः पक्षयोरपवादो युक्तः । सतः केनचिदपि बाधितुमशक्यत्वात्
अन्येपि न स्व^७तोऽज्वाधितत्वनिश्चयः तद्विरुद्धत्वात् सम्भावनायाः । अनिश्चितमेव
तत्रा^८बाधितत्वं कथं^९भान्वयोरपद्यत इति चेत् । न तर्हि स्वतःप्रामाण्यनिश्चय इति
यत्रापि बाधदर्शनं नास्ति तत्राप्यनाश्वास एव (१) एवञ्च बाध्यबाधकभावः
सदसत्तापक्षयोरसङ्ग^{१०}तो वेदितव्यः ॥ (६)

*प्रामाण्यं व्यवहारेण ;

यदि स्वरूपमात्रं स्वतो गम्यते न प्रामाण्यं कथन्तर्हि तदवगम्यमित्याह ।
प्रामाण्यमव्यवहारेणार्थक्रियाज्ञानेन (१) यस्य साधनज्ञानस्य तादात्म्यादनुभूतेऽपि
प्रामाण्ये साक्षाद् व्यवहृतीरोज्ज्वला^{११}सत्त्वशादनुत्पन्नानुरूपनिश्चयाः तत्रार्थक्रियाज्ञा-
नेन प्रामाण्यनिश्चयः । अन्यत्र तु विभ्र^{१२}मशङ्कासङ्कोचादुत्पत्तावेव स्वरूप^{१३}स्य
प्रामाण्यस्य स्वतो गतिरित्युक्तं ॥ अथवा^{१४} पक्षुनिज्ञानेन रूपक्षण एको वृषयते न भावी
प्राप्यो नापि स्पर्शः तत्कथमन्यदर्शनमन्यप्राप्त्या प्रमाणं । एवं ह्यतिप्रसङ्गः स्यात् ।

^१ ज्ञानं । साधनं । ^२ सतो न वाचा सम्बादे बाजस्तः स्वयमेवासत्त्वात् ।
—सिद्धान्ती

^३ अबाधितत्वं प्रसक्तमिति । ^४ प्रमाणमिदमिति निश्चयरूपा न च
व्यक्तिः । प्रमाणतवाभासयोरुत्पत्तिकाले संशयादभ्यासम्बिता ॥

^५ निश्चितत्वावित्तेन । ^६ स्वतःप्रामाण्यसिद्धिरित्युत्पत्तिर्व्यक्तिवर्त्त-
स्यात् सिद्धः शब्दः सिद्धोद्भववत् । नोत्पत्तिः । जातजातज्ञानयोरकारकत्वात् ।
असत्त्वे नाजातस्य जातस्य प्रामाण्यात्सत्त्वात् । * ब्रह्मव्यं परिशिष्टं १।६

^७ इति बहिरर्थे प्रामाण्याभासोऽयम् । ^८ स्वसम्बेदनेन ।

^९ स्वरूपस्य स्वतो गतिः । प्रामाण्यं व्यवहारेणेत्यस्य व्याख्यानतरमाह ।

अनुमानञ्च व्याप्तिग्रहणसापेक्षं व्याप्तिश्च प्रत्यक्षेण पुरोवर्तिरूपमात्रग्राहिणा कथं
शक्यग्रहा । देशकालव्यक्तित्वव्याप्या च व्याप्तिरुच्यते यत्र यत्र धूमस्तत्र तत्राग्नि-
रिति प्रत्यक्षपृष्ठजश्च विकल्पो न प्रमाणं प्रमाणव्यापाराणुकारी त्वसाविष्यते ।
यत्रावमध्यक्षव्यापारमतिक्रम्याधिकमारोपयति तत्र न प्रमाणं अमूलकत्वात्तस्य
प्रमाणप्रमेयस्य । विजातीयव्यावृत्तेरध्यक्षेण दृष्टत्वादस्त्येव मूलमिति चेत् न
सजातीयव्यावृत्त्या विशेषितत्वात्तस्याः । अन्यथा शावलेयनाशम्प्रतियता प्रत्यक्षेण
गोमात्रनाशो व्यवस्थाप्येत । अनुमानाच्च व्याप्तिग्रहणेऽनवस्थापतिः । अत
वाह । स्वरूपस्य स्वतो गतिः ॥

स्वरूपमार्गं स्वतो गम्यते न प्राप्यरूपसापेक्षं प्रामाण्यज्ञानं किञ्चिदस्ति ।
कथन्तहि तद्व्यवस्थेत्याह । प्रामाण्यव्यवहारेण ।

सांख्यवहारिकस्येवं प्रमाणस्य लक्षणं संव्यवहारश्च भाविभूतरूपादिक्षणानामे-
कत्वेन संवादविषयोनवगीतः सर्व्वस्य । साध्यसाधनयोरेकव्यक्ति^१दर्शने^२ समस्त-
तज्जातीयतथात्वव्यवस्थानं सम्बा^३धमवधारयन्ति व्यवह^४र्त्तारः । तदनुरोधात्
प्रामाण्यव्यवस्थाप्यते । तत्त्वतस्तु स्वसम्बेदनमात्रमप्रवृत्तिनिवृत्तिर्क^५ ॥

ननु यत्र तावदभ्यस्तसाधनज्ञानादिषु गिरस्तभ्रमा व्यवहारिणस्तेषां स्वत
एव प्रामाण्यनिश्चयः यत्स्वनभ्यस्तसाधनं ज्ञानं तस्यापि व्यवहारेणेति निष्फलं शास्त्र-
प्रणयनमित्याह ।

शास्त्रं मोहनिवर्तनं ।

यदि व्यवहारतः प्रमाणस्वरूप^६सिद्धिः परस्परविरो^७धीनि लक्षणशास्त्राणि न
स्युः । तस्माच्छास्त्रेण लक्षणोपवर्शनात् तद्विषयः संमोहो निवर्तनीयः । येन^८ परलो-
कनिःश्रेयसादेर्व्यवहाराप्रसिद्धस्य सिद्धिर्भवति ।

(२) अज्ञातार्थप्रकाशकम्

तदेवमविसम्बादनं प्रमाणलक्षणमुक्तमिवानीमन्यदाह ।

^१ यदि धूमो बह्नेरन्यतोपि जायेतेह बह्नेर्न जायेत द्विकारणमकारणं यतः ।

^२ साध्याधिगतिः साधनं सारूप्ये तयोः । ^३ प्राग्वद्वृत्तो धूमाधीः ।

^४ सम्यग्ज्ञानाद् धर्मास्तित्वपरलोकनिश्चयः ततो मोक्षाधिगमात् प्रत्यक्षपृष्ठ-
विकल्पाख्यं (१)

^५ अस्याज्ञातस्य ग्राह्यत्वेपि नायमर्थः ।

अज्ञातार्थप्रकाशो वा;

प्रकाशनं प्रकाशोऽज्ञा^१ तस्यार्थस्य प्रकाशो ज्ञानं (१) तत्प्रमाणं अर्थग्रहणेन द्विचन्द्राविज्ञानस्य निरासः । अज्ञातग्रहणेन साम्बुत^२ स्यावयव्यादिविषयस्य । पुष्पं गृहीतानामेव रूपादीनामेकत्वेन विकल्पनात् (१) स्मरणञ्च पूर्वगृहीतार्थविकल्प-रूपत्वाभाविक्काहि (१) गृहीते च प्राक्तनमेव प्रमाणं । इदानीन्तु स्मरणमप्र^३वर्तकं तस्यैव सन्वेहात् ॥

नन्वविसम्बादादेवाज्ञातार्थप्रकाशो ज्ञातव्यः । अन्यथा पीतशंसज्ञानमपि प्रमाणं स्यात् । तथा चाविसम्बादित्वमेव प्रमाणमस्तु किमनेनानि^४हितेन^५ (१) स्यादे-तद्यदि सम्भवित्वमात्रे लक्षणं स्यात् । किं नूद्दिष्ट^६ त्वेनान्यथा ज्ञानत्वसत्त्वादिकमपि लक्षणं स्यात् ।

नन्वविसम्बादिभ्योऽज्ञातार्थप्रकाशकं ज्ञायते^७ न तु ज्ञानत्वादिभ्य इति पूर्वस्या-पेक्षणीयता लक्षणेन । न तु परेषामिति विशेषः । यद्येवं तदाऽविसम्बादित्वेभ्य-ज्ञातार्थप्रकाशनमपेक्षत एव (१) नान्यथा सांबुतस्य निरासः शक्यः कर्तुं (१) तस्मादुभयमपि परस्परसापेक्षमे^८व लक्षणम्बोद्धव्यं । (७)

ननु स्वलक्षणप्रतीतेरुद्भवं सामा^९न्यविषयं ज्ञानमज्ञातार्थप्रकाशकत्वात्प्रमाणं प्राप्तं तदेवाह (१)

स्वरूपाधिगतेः परम् ॥७॥

प्राप्तं सामान्यविज्ञानं ;

प्रमाणमिति शेषः^{१०} ।

अत्राह ।

अविज्ञाते स्वलक्षणे (१)

यज्ज्ञानमित्यभिप्रायात् ;

^१ बुद्धोप्यन्याज्ज्ञातज्ञानात् अप्राप्यविसम्बादादेव ।

^२ पूर्वबुद्धस्य यवस्तित्वं ।

^३ ज्ञानञ्चास्तञ्च स्वप्न बाह्ये प्रकाशार्थं यथा विकल्पकं ।

^४ यद्यलक्षि(गण) विषयं प्रमाणं प्रत्यक्षाप्र(?गु)हीतं सामान्यं स्वलक्ष-णविषयत्वात् परन्तु प्रत्यक्षप्राप्तं रूपिसमवायात्तज्ज्ञातुममाह मीमांसकादेः ।

^५ विसम्बादिनः प्रकाशकत्वायोगात् ।

^६ प्रमाणसमुच्चये आगमे च ।

^७ अस्तु बाज्जधिगमस्तथापि ।

अज्ञातस्वलक्षणविषयं यज्ज्ञानं तत्प्रमाणं न ज्ञातविषयमित्यभिप्रायान्नातिप्र-
सङ्गः ॥ एवन्तर्हि अनुमानमपि सामान्यविषयत्वात् प्रमाणं न स्यात् ।
नैतदस्ति तदपि^१ च लक्ष^२णमेवानित्यादिरूपतया विषयीकरोति ॥

किं पुनरधिगतस्वलक्षणविषयमेव प्रमाणमिष्टं ।

स्वलक्षणविचारतः ॥८॥

स्वलक्षणविचारतोऽर्थक्रियाभिः स्वलक्षण^३मेव प्रमाणेनान्विष्यते तस्यैवार्थ-
क्रियासाधनत्वात्^४ । यदेव च तैरन्विष्यते तदेव शास्त्रे विचार्यते सांख्यवहारिक-
प्रमाणाधिकारात्^५ ॥ (८)

(९) भगवतः प्रामाण्यम्

ययोस्तद्विचित्रलक्षणमुक्तं यत्प्रमाणं (१)

तद्वत् प्रमाणं भगवान्;

तद्वद् भगवान् प्रमाणं । यथाभिहितस्य सत्यचतुष्टयस्याविसम्बादनात्तस्यैव
परैरज्ञातस्य प्र^६काशनात्त्व^७ ॥

यद्येवं नमस्कारस्थलोके प्रमाणायेत्येवास्तु 'प्रमाणभूताये'ति किमर्थमित्याह ।

अभू^८तविनिवृत्तये (१)

भूतोक्तिः ;

^१ ज्ञानत्वादीनां ।

^२ अनधिगते स्वलक्षणे यदनधि (गम) विषयमिति तद्विशेषणं लक्षणं वाच्यं ।

^३ शब्दः प्रत्यक्षोऽन्यथाऽश्रयासिद्धिः स्यात् । वृष्टस्य शब्दानित्यत्वस्य प्रत्या-
यनात् ज्ञातस्य ग्राह्यत्वे ।

^४ अध्यक्षेण तु स एवानूहीतो यत्र निश्चयो जनितः । व्यावहारिकाधिकारात्
अन्यापोहविषयात्त्व ॥

^५ अनुफलमिदं प्रवेशः ज्ञानम्वेति वस्तुतो वस्त्वविष्ठानैव ।

^६ आत्माकाशादौ तद्वस्तुभूतशून्या तद्वद्विरेवाश्रयः ।

^७ आकाशादिविभुत्ववदीश्वरप्रामाण्यं कटाक्षयति द्विविधेन यथोक्तेन लक्षणेन
निर्विष्टं यदेतत् प्रमाणं । प्रमाणसाधर्म्यं तु साधयिष्यमाणं सिद्धं कृत्वोबाहृतं ।

^८ लक्षणं ।

^९ अज्ञातत्वनिवृत्त्यर्थं ज्ञातत्वोक्तं ।

भूतघाब्बनिर्देशोऽभूतस्य नित्यस्य निवृत्त्यर्थं नित्यं प्रमाणं नास्तीत्यर्थः ।

साधनापेक्षा ततो युक्ता प्रमाणाता ॥९॥

ततः साध^१नापेक्षा प्रमाणाता युक्ता भगवतश्च प्रामाण्यसाधनं वक्ष्यमाणं (९) ।

(४) ईश्वरादेरप्रामाण्यम्

क, नित्यानित्ययोरप्रमाणाता

(क) नित्यस्याप्रमाणाता

नित्यं प्रमाणं नैवास्ति प्रामाण्यात् ;

कस्मात् पुनर्नित्यं प्रमाणं नैवास्ति (१) आ^२ह वस्तुनोर्ध्वक्रियाकारिणः सतो गतेर्ज्ञानस्य प्रामाण्यास्ति नित्यं प्रमाणं । अत्रैव कारणमाह ।

वस्तुसंगतेः ।

ज्ञेयानित्यतया तस्या अप्रौढ्यात् ;

ज्ञेयस्य वस्तुनोर्ध्वक्रियाकारित्वेनान्तिवत्त्वात् तस्या वस्तुसङ्गतेरपि तज्जन्यायाऽ(? अ) प्रौढ्यादनित्यत्वात् ।

स्यादेतद् (१) अनित्यविषयमनित्यमेव ज्ञानं केवलं यस्य तत् ज्ञानं स ज्ञाता नित्यो भविष्यतीत्याह (१)

क्रमजन्मनां ॥१०॥

नित्यादुत्पत्तिविश्लेषादपेक्षाया अयोगतः ।

ज्ञानस्य नित्यात् ज्ञातुस्तत्तेष्वि^३श्लेषात् । नित्यं हि सदैकरूपं यदि क्रमजन्मनां ज्ञानानामर्जनसमर्थं सकृदेव तानि क्रियन्ति । अथ समर्थमपि नित्यं क्रमिसहकार्यपेक्षया क्रमेण करोति तदयुक्तमपेक्षाया अयोगात् ।

कस्मात् सहकार्यपेक्षा^४ न युक्तेत्याह (१),

कथञ्चिन्नोपकार्यत्वात् ;

^१ यथा भगवज्ज्ञानभूत्यर्थं तदा नाकास्मिकमिति स्वकारणं सूचयतीति अनुष्ठित-
प्रामाण्याविपरीतसाधनश्च भगवानिति स्वभावहेतुः ।

^२ नित्यमीश्वरं नैयायिकाः प्रमाणमाहुः । जातंसारमेकं प्रतिसत्त्वं बुद्धिं
प्रमाणमाहुः सांख्याः । ^३ अयोगात्

नित्यस्य सर्व्वदाऽविशिष्टस्वभावस्य परैः सहकारिभिः कचञ्चिन्नोपकार्यत्वात्
न च तदपेक्षा । ततः सर्व्वज्ञानानि सक्तदेव क्रूर्यादित्यवाय्वैः प्रसङ्गः ।

(ख) अनित्यस्याप्यप्रमाणात्

स्या^१देतत् (१) सन्तानविशेषाभिसर्गसिद्धापरारक्षणालम्बकं साधनापेक्षा^२शून्य-
मनित्यमेव प्रमाणं भविष्यतीत्याह ।

अनित्येप्यप्रमाणात् ॥११॥

अनित्येपि अपिशब्दाश्रित्येप्यप्रमाणात् साधनाभाव इत्यर्थः । (११)

ननु सन्त्येव साधनानि यथा स्थित्वा प्रवृत्तेः संस्थानविशेषादर्थक्रियासाधनत्वात्^३
कार्यत्वादेश्च विमत्प्राधिकरणानि तनुभुवनकर^४णादीन्युपादानाद्यभिज्ञबुद्धिमत्पूज्य-
काणि तुम्यदिक्त्वात् प्राप्तादादिक्त्वात् वास्यादिक्त्वात् घटादिक्त्वे^५त्येवमादीनि स्थि-
त्वा प्रवृत्त्यादयः । तुरीतन्वादिभूपादानाद्यभिज्ञबुद्धिमत्पूज्यकत्वमात्रेणोपलब्धव्याप्त-
योधिकरणसिद्धा^६न्तन्वायेन नित्यव्यापिसर्व्वज्ञानित्यबुद्ध्याश्रयात्मविशेषविशिष्टमेव
पक्षे साध्यमुपनयन्ति धूम इव पर्व्वतवर्त्तिनं बहूनां । न ह्यनित्येनाव्यापिना वा^७ नाना-
देशकालकार्यत्वात् शक्यक्रियं । नापि सर्व्वस्य कार्यस्योपादानकारणान्यसर्व्वविद् वेदितुं
समर्थः । नाप्यनित्यया बुद्ध्याऽप्रीतानागतकालवर्त्ति वस्तुवार्त्तं ज्ञातुं शक्यं^८(१) तद्वेद-
नाच्च सर्व्वविद् (१) न चैते हेतवोऽसिद्धा धर्मिणि सत्त्वनिश्चयात् । न च विरुद्धाः
सपक्षे सत्त्वात् (१) नानैकान्तिकाः साध्यसाधनयोर्व्याप्तिनिश्चयात् । न च कालात्य-
यापदिष्टाः साध्यसाधनबाधनाभावात् (१) नापि प्रकरणसमा विपर्ययसाधकहेत्व-
भावा^९दिति । अत्राह ।

स, ईश्वरदूषणम्

(क) सन्निवेशमात्रान्नेश्वरानुमानम्

स्थित्वा प्रवृत्तिः संस्थानविशेषादर्थक्रियादिषु ।

इष्टसिद्धिः ;

^१ यो यत्साधनमविपरीतमनुतिष्ठति तस्य तत्प्रतिभवंति । यथातुरस्यारोग्य-
साधनमविपरीतमनुतिष्ठति । ^२ ईश्वरज्ञानं ।

^३ इन्द्रियशरीरादीनां कालान्तरं स्थित्वा प्रवृत्तेः कार्यहेतुषु ।

^४ वैधर्म्येणात्यन्ताभावः ।

^५ यत्प्रसिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधिकरणसिद्धान्तः । (न्या० सू० ११।३०)
यथा सांख्यस्यान्तराभवनिवेद्ये आत्मैव सञ्चरत्यशरीर इति अपरीक्षिताभ्युपगमात् ॥

स्थित्वा प्रवृ^१त्तिः संस्थानविशेषार्थक्रियार्थक्रियाविधुः। साधनेपुपादानाद्यभिज्ञ-
बुद्धिमातृपूर्वकत्वे साध्ये दृष्टसिद्धिरस्माकं। वयमपि साधारणासाधारणचेतना
लक्षणवर्णननिर्मितं जगद्विचित्रमिच्छामः(१) तत्साधयता च परेण साहाय्यकमनुष्ठितं।
येन साध्यगतेन विशेषेण विना धर्मिणि लिङ्गमनुपपन्नं तस्यैवाधिकरणसिद्धान्तेन
प्रतीतिर्यथा पूर्ववत्वर्तितो घूमाद्वह्नेः पूर्व^२वर्तितत्वस्य(१) न ह्यन्यदेशस्थेनाग्निना
जन्ममानस्य धूमस्य पूर्ववत्तत्त्वमुपपद्यते(१) नत्वेवं नित्यत्वसर्वशक्तव्यापित्वादि
विना चेतनस्य तनुभुवनादियतं स्थित्वा प्रवृत्त्यादिकमनुपपन्नं(१) नित्यत्वादिविपर्यय-
योगिनापि चेतनेन त्रियमाणं तद् घटत एव।

तनुक्तमेवानित्याव्यापिनः सर्वदेशकालवर्ति कार्यमकार्यं असर्वविदश्च
सर्वोपादानाद्यभिज्ञता नास्तीत्यादिना। सत्यमुक्तमयुक्ततनुक्तं कर्तुरेकत्वासि^३द्धेः।
एकस्य कर्तुरनेकदेशकालं कार्यं कुर्वाणस्य तदुपादानादिकं ज्ञानानस्य नित्यत्वा-
दिकमन्तरेण स्थित्वा प्रवृत्त्यादि नोपपद्यत इति स्यादपि तावुशस्याधिकरण-
सिद्धान्तेन प्रतिपत्तिः। अनेकेनापि तु नानादेशकालवर्तिना स्वस्वकार्यस्योपादा-
नादिविज्ञता क्रियमाणं स्थित्वा प्रवृत्त्यादिसङ्गतमेवात एवैकत्वस्यापि तत एव
सिद्धिरयुक्ताऽनेकस्यापि हेतुत्वयोगात्। पक्षायो^४गव्यवच्छेद एव तु साध्यस्याधि-
करणसिद्धान्तेन सिध्यतु न तु तदधिको बह्वैरिव चान्दनत्वादिः॥

मन्यनेक एव ते चेतनावन्तोभिमतः^५(१) न चोपादानादिकं तन्वादीनां ते
जानते। नापि तत्कर्तृत्वमात्मनो मन्यन्ते तत्कथममी कर्तारः।^६अथाधिपत्यमात्रे-
णैवा कर्तृत्वं न तूपकरमात्राभोजनेन व्यापारेण यथा चन्द्रस्य चन्द्रकान्तद्रुती।
तेनोपादानाद्यभिज्ञता कर्तृत्वाभिमानस्य नैषां। एवन्तद्व्युपादानाद्यभिज्ञचेतन-
पूर्वकत्वे साध्ये नेष्ट^७सिद्धिर्वक्तव्या। यद्येवं भवत एव सूक्ष्मेक्षिका, तदा
चेतनापूर्वकत्वमात्रं साधय, वृष्टान्ते च कुम्भकारत्ववत् सद्व्युपादानाद्यभिज्ञत्वम-
प्रयोजकं मन्यस्व॥

सत्कार्यं परिहर्तव्यमिति चेत्(१) तर्हि^८ कुम्भकारत्वमपरिहार्यं।^९अप्रयोजक-
त्वाद् त्यज्यत इति चेत् उपादानाद्यभिज्ञत्वेपि समानमेतत्(१) उपादानादिकम-
ज्ञानतोपि बुद्धिमतोऽनेकस्यावि^{१०}ष्टा^{११}नमात्रेणापि कार्याणामुत्पत्तियोगात्।

^१ उपवर्तितमर्थं प्राप्तुकामा कायबागव्यापारसहाया बुद्धिः प्रवृत्तिः।

^२ बोद्धेव। ^३ ईश्वरादिकं विशेषं त्यक्त्वा सामान्येन चेतनामात्रपूर्वकं
बोद्धेनेष्टसिद्धिरक्ता न युक्ता।

^४ श्री[इ] प्राह। ^५ साध्ये।

^६ ईश्वरं साधयतः

^७ कुम्भकृत्वेत् मुन्यते। ईश्वरीयत्र न प्रयोजको दृष्टः इति त्यज्यतां।

^८ मयूरचन्द्रिकोपादानं मयूरो न केत्यर्थं च तदविष्टानाञ्चन्द्रिकोत्पद्यते।

असिद्धिर्वा दृष्टान्ते संशयोऽथवा ॥१२॥

अथ नित्यत्वादिनिशिष्टपुरुषपूर्वकत्वमेव साध्यं तदाऽसिद्धिर्बुद्धान्ते । साध्य-
शून्यो दृष्टान्त इत्यर्थः । न हि क्वचिद् दृष्टान्ते तावत् साध्यमुपलब्धं येन व्याप्तिः
प्रतीयेत^(१) असिद्धव्याप्तिकश्च हेतुरनेकान्तिक एव । स्थित्वा प्रवृत्तेरर्थक्रियासमर्थ-
त्वादिति हेत्वोः संशयोऽप्यभाजनैकान्तिकत्वं तेनैव त्वमि^२मतपुरुषेण । न ह्यसौ
स्मि^३त्वा प्रवर्तमानः कार्येष्वर्थ^४ क्रिया^५कारी वा तथा पुरुषाधिष्ठितः । अनवस्था-
प्रसङ्गात् । (१२)

सिद्धं यादृगधिष्ठातृभावाभावानुवृत्तिमत् ।

सन्निवेशादि ;

अथवा या^६दृशबुद्धिमत्पूर्वकं सन्निवेशादि दृष्टान्ते दृष्टं तस्य धर्मिण्यसिद्धि- 4b
रित्याह । षटे दृष्टान्तधर्मिणि सन्निवेशादि यावत् पृथुवृधोदरादि दृष्टैकव्यक्ति-
जात्या विशेषितमधिष्ठानुः पुंसोऽन्यव्यतिरेकानुविधानवत् व्यवहारप्रगल्भपुरुषाणां
तत्सिद्धान्तानुरोधरहितानां प्रत्यक्षबलेनानुसृपनिश्चयोत्पादासिद्धं निश्चितं ॥

तद्युक्तं तस्माद् यदनुमोयते ॥१३॥

तस्मात्सन्निवेशादपर^७शानुपलब्धपुरुषजन्मनि षटे यद् बुद्धिमदधिष्ठा-
नमनुमीयते तद्युक्तं तस्यैव पुरुषकार्यत्वेन निश्चयात् ॥ ^८असन्निवेशव्यावृत्तं सन्नि-
वेशमानं तु सदपि न तत्कार्यतया प्रत्यक्षमुपस्थापयति । प्रत्यक्षव्यापारविवादे च
पटुप्रचारा व्यवहारिणः शरणं (१) न हि कश्चिद् व्यवहारी षट् पुरुषकृतं पश्यन्
शरावादि पर्वतादिकम्वा तत्कृतमवधारयति (१) यदा तु शराबादीनपि तत
उदयमासादयतः^९ पश्यति तदा तानपि तत्कृतानवैति (१) अतः सन्निवेशविशेषं
पुरुषकार्यं दृष्टवतः सन्निवेशमात्रात्तदनुमानमयुक्तं (१३)

^१ सन्निवेशासिद्धोऽर्थं यथाग्निजन्मत्वेनानिश्चितो धूमः ।

^२ स यथाऽन्यानपेक्षः करोत्येवं दृष्टकारणेपि स्यात् स्थित्वा स्थित्वा कार्यं
प्रवर्तयति ।

^३ संशयश्चात्र दृष्टकारणस्य तदपेक्षत्वे सोपि तथा स्यात् । न च तथा ।

य...नामेकः प्रधानं मन्दादचर(?)भात्यत्र । एकाभावेऽप्यभावा कार्यस्य गुणप्रधान-
भाव इति कृत्वा स्थित्वेत्यादि उपयोगिनां ज्ञानस्य प्रधानत्वानिश्चयात् संशयः ।

^४ क्रमकरणमपि न नित्यत्वादेव । ^५ अर्थक्रियाऽकरणेपि न वस्तुत्वमनव-
स्थातः । स्थित्वा प्रवृत्तिरपि न नित्यत्वादिति नित्यपक्षे । ^६ न पुनर्वस्तुभेदे ।

एतदेवाह (१)

वस्तुभेदे प्रसिद्धस्य शब्दसाम्यादभेदिनः ।

न युक्तानुमितिः पाण्डुरद्रव्यादिवद् हुताशने ॥१४॥

वस्तुभेदे घटे प्रसिद्धस्य पुरुषपूर्वकत्वस्य सन्निवेश इति शब्दसाम्यादभेदिनः सन्निवेशमात्रात् पर्वतादौ न युक्तानुमितिः पाण्डुरद्रव्यादिवद् हुताशने । यथा पाण्डुरविशेषस्य धूमस्य कारणत्वेन दृष्टे वह्नी पाण्डुरशब्दसाम्यादभेदिनो यतः कुतश्चिद् पाण्डुरद्रव्याद् धूमादेरनुमानं मनुष्यतमो यत्तद् बुद्धिमद्व्याप्तं सन्निवेशा^१ इति त^२द्वमिति नास्तीत्यसिद्धिहेतूनां ॥ (१४)

ननु सन्निवेशादिसामान्यादसन्निवेशादिव्यावृत्त्या हेतवो भविष्यन्तीत्यत आह (१)

अन्यथा कुम्भकारेण मृद्विकारस्य कस्यचित् ।

घटादेः करणात् सिध्येद् बल्मीकस्यापि तत्कृतिः ॥१५॥

अन्यथा यदि साध्यव्याप्तं विशेषं त्यक्त्वा सामान्यं लिङ्गं क्रियते तदा कुम्भकारेण कस्यचिद् घटादेर्मृद्विकारस्य करणाद्वल्मीकस्यापि मृदि^३कारत्वात्तेन कुम्भकारेण कृतिः कारणं सिध्येत् ॥ (१५)

स्यादेतत् (१) न मृद्विकारत्वं कुम्भकारव्याप्तं तन्मन्तरेणापि बल्मीकस्योत्पत्तेः । यद्ये^४वं बुद्धिमन्तमन्तरेणैतत्तन्वादि जायत इति तदपि पक्षो न स्यात् । अयं पक्षेण न व्यभिचारः बल्मीकेष्यर्थे न्यायः समानः (१) तस्मात्सन्निवेशादिसामान्यं व्याप्त्यसिद्धेरनैकान्तिकमेव ।^५ न चैतत्कार्यसमं दूषणं यतः (१)

साध्येनानुगमात् कार्ये सामान्येनापि साधने ।

सम्बन्धिभेदाद् भेदोक्तिदोषः कार्यसमो मतः ॥१६॥

साध्येनानित्यत्वेनानुगमाद् व्यापनात् कार्ये कृतकत्वे सामान्येनापि साधने कृते सम्बन्धितोः साध्यधर्मिदृष्टान्तधर्मिणोर्भेदात् सम्बद्धस्य साधनस्य^६ भेदोक्त्या यदि साध्यधर्मिगतं कार्यत्वं हेतुस्तदा नान्वयसिद्धिरथ दृष्टान्तगतं तदाप्रसिद्धो हेतुरिति यो दोषः स कार्यसमो मतः ॥ (१६)

अथ तु सन्निवेशादिसामान्यं न साध्यव्याप्तं सिद्धमिति विशेषेऽसिद्धत्वं सामान्ये

^१ घटादेः । ^२ पर्वतादौ । ^३ घटवत् ।

^४ घटस्य कृतकत्वं शब्दे नास्तीति यथाकार्यं जात्युत्तरं तथेदमिति चेत् ।

^५ बहनेः । ^६ नन्वेतत् कार्यसमं सामान्ये हेतो विशेषपरिकल्पनादिति ॥

^७ अवशिष्टतत्स्थानसामान्यस्यैवाभावात् ।

चार्नेकान्तिकद्वयं न जात्युत्तरं ।

ननु सन्निवेशादिशब्दवाच्योऽर्थः कुम्भे बुद्धिमद्व्याप्ताः प्रतीतः स च तन्वा-
दिष्वपि द्रुस्यते ततो विशेषे विकल्पो न युक्त इत्याह (१)

जात्यन्तरे प्रसिद्धस्य शब्दसामान्यदर्शनात् ।

न युक्तं साधनं गोत्वाद् बागादीनां विषाणिवत् ॥१७॥

जात्यन्तरे^१ जातिविशेषे षट्सन्निवेशादौ प्रसिद्धस्य साध्यस्य बुद्धिमत्पुर्व्व-
कत्वस्य तं विशेषं परित्यज्य शब्दसामान्यदर्शनाद् सन्निवेशादिमात्रेण न युक्तं साधनं
बागादीनां गोत्वात् गोशब्दवाच्यत्वाद् विषाणिवत् विषाणित्वस्येव न युक्तं साधनं
विशिष्टजातेरेव विषाणव्याप्युपलब्धेः । (१७)

किञ्च (१)

विवक्षापरतन्त्रत्वान्न शब्दाः सन्ति कुत्र वा ।

तद्भावाद्; अर्थसिद्धौ तु सर्वं सर्वस्य सिध्यति ॥१८॥

विवक्षापरतन्त्रत्वान्न शब्दाः सन्ति कुत्र वा सर्वत्रैव सन्ति तस्य शब्दस्य
भावात् । अर्थसिद्धौ सत्यां सर्वस्य यथासमीहितं साध्यं सर्वस्य पुंसः सिध्यति
उक्तमीश्वरसाधनस्य दूषणं ॥ (१८)

अमुमेव न्यायमन्वत्राप्यतिदिशन्नाह ।

एतेन का पि सा दीनामपैतन्यादि चिन्तितम् ।

अनित्यादेश्च चैतन्यं मरणात् त्वगपोहतः ॥१९॥

एतेन शब्दसामान्यमात्रस्वार्थशून्यस्याहेतुत्वकथनेन यत्कापि लावेर्बुद्धिमुखादी-
ना^२ नित्यत्वोत्पत्तिमत्त्वादिहेतुतोऽचेतनत्वमिष्टं तथा दिग्मन्त्राणां चैतन्यं
तरुणां सर्वस्याः त्वचोऽपोहतोऽप्रगतेर्मरणादभिमत्तं तच्चिन्तितं वेदितव्यं (१) यथा
ह्यप्रच्युतप्राच्यरूपस्य तिरोधानमनित्यत्वं सा^३ क्य स्पष्टं वोढ स्य तु निरन्वयविना-
शित्वं । तस्य यथाक्रममुपादाने प्रतिवाद्यसिद्धता वाद्यसिद्धता च ।

^१ कुम्भकारादिनैव कृतत्वसम्भावनाया ।

^२ यद्यपि न प्रवर्तितः शब्दः । तथापि यदेव प्रवर्त्यते तदेव भवतीति ।

^३ रूपादिवत् ।

^४ आसर्गप्रलापित्येका बुद्धिर्न वेदना, प्रकृतिर्भोग्या भोक्ता पुरुषः सांख्यस्य (१)
सांख्यः स्वस्वभावाच्युतस्य तिरोधानमनित्यतामाहृतिरोधानं वोढस्यासिद्धं । निर-
न्वयनाशः सांख्यस्य । आत्मनः सञ्चरन्तो वृक्षाद्यवस्था भवन्तीति क्षणः ।
अनित्यता सामान्या सिद्धिर्विनिश्चयेति ।

ननु भयासिद्धमनित्यत्वमस्ति किञ्चित्कृते शब्दसाम्याद् तथा विज्ञानेन्द्रिया-
युनिरोधलक्षणं मरणमिष्टं बौद्धसिद्धान्ते तस्य च तद्वत्^१सिद्धिः । चेतनत्वस्यैव^२
साध्यत्वात् । न ह्यसिद्धेषु त^३विरोधो युक्तः शेष^४मात्रन्तु तद्वत् मरणमुपचारा-
५२ दुष्यते । यदि च मरणवाच्यत्वमात्रं हेतुः^५ तदा तैला^६दिष्वपि तत्सत्त्वात् साधा-
रणानैकान्तिकता । (१९)

नन्वेवं कृतकत्वादिकमपि हेतु^७स्य स्यादाकाशगुणवशाब्दस्य धर्मो बौद्धस्यासिद्धः ।
असंख्य, नान्यत्वेत्यत्र, आह ।

वस्तुस्वरूपेऽसिद्धेऽयं न्यायः सिद्धे विशेषणम् ।

अबाधकमसिद्धावप्याकाराश्रयवद् ध्वनेः ॥२०॥

वस्तुस्वरूपेऽसिद्धेऽयमन्यायः यथोक्तासिद्धिचोदनालक्षणः वस्तुस्वरूपे तु
धर्मिणि हेतोः सिद्धे विशेषणमसिद्धावप्यबाधकं किमिवाकाशाश्रयवद् ध्वनेः । यथा
शब्दस्याकाशगुणत्वं विशेषणमपि न बाधकं धर्मितायाः कृतकत्वादिहेतोर्बा विशेष-
णस्यासिद्धावपि हि शब्दो धर्मो प्रत्यक्षसिद्धः । कृतकत्वादि चानुमानसिद्धं
तानतैव च साध्यसाधनभावो निर्विरोधः । (२०)

यत्र शब्दोऽसिद्धो वस्तु तु सिद्धं तत्र कथमित्याह ।

असिद्धावपि शब्दस्य सिद्धे वस्तुनि सिध्यति ।

अथ लूक्यस्य यथा बौद्धेनोक्तं मूर्त्यादिसाधनम् ॥२१॥

असिद्धावपि शब्दस्य सिद्धे वस्तुनि साधनाभिमतं सिध्यति^८ साध्यो^९ यथा
औलूक्यस्य वै शेषे वि क स्य परमाणूनामनित्यत्वसाधनार्थं बौद्धेन मूर्त्यादिसाधन^{१०} -

^१ तत्सिद्धौ चैतन्यं सिद्धमिति साध्यं । ^२ न शेषमात्रस्य ।

^३ विज्ञानाविषु तत्र ।

^४ शेषोमरणमित्यपि न वर्णावादिनानेकान्तात् । अपि तु यच्छेषवत्तच्चेतना-
वन्न सिद्धं विपर्ययेऽबाधात् ॥

^५ घृतहिङ्गवाविषु ।

^६ वैशेषिके चापौरुषेयशब्दनिषेधाच्च मीमांसककृतः ।

^७ व्याप्यो हेतुर्न चायं विशेषणव्याप्तः । हेतुवादीष्टञ्च साध्यं विशेषणञ्च
तदनिष्टं । ^८ यः प्रत्ययभेदभेदी स कृतकः ।

^९ वस्तुत्वेव वस्तुनः प्रतिवग्भाद् गमकं न शब्दः ।

^{१०} सप्रतिभासाविवादिनां । ^{११} अनित्याः परमाणवो मूर्तत्वाद् घटादिवत् ।

मुक्तं शब्दासिद्धावपि सिध्यति (१) तथा हि वैशेषिकस्यासर्वगतं द्रव्यपरिमाणं मूर्तिरिष्टा बौद्धस्य स्पर्शवति^२ सा प्रसिद्धा । ततो नोभयसम्प्रतिपक्षा^३ मूर्तिशब्द-
वृत्तिर्वाच्यभेदात् ।

शब्दस्यासिद्धावपि च स्पर्शवत्त्वलक्षचोर्थो द्वयोरपि सिद्धः स एव हेतुत्वेनाभि-
प्रेत इति भवति साधनमतस्य च (१)

तस्यैव व्यभिचारादौ शब्देऽप्यव्यभिचारिणि ।

दोषवत् साधनं ज्ञेयं वस्तुनो वस्तुसिद्धितः ॥२२॥

तस्यैवायं व्यभिचारादावादिशब्दादसिद्धत्वे विषय्यैव व्याप्ती च शब्देऽप्यव्य-
भिचारिणि दोषवत्साधनं ज्ञेयं कस्माद्वस्तुनो हेतोर्वस्तुनः साध्यस्य सिद्धितः । एवं
साध्यव्याप्त्यर्थं सूत्रशब्दमात्रकाणीश्वरसाधनानि दोषवन्ति बोद्धव्यानि । (२२)

(ख) ईश्वरबाधकं प्रमाणम्

ननु किं पुनरीश्वरस्य बाधकं^४ प्रमाणमित्याह (१)

यथा तत् कारणं वस्तु तथैव तदकारणम् ।

यदा तत् कारणं केन मतं नेष्टमकारणम् ॥२३॥

यथा सदृशेन स्वभावेन तवीश्वराख्यं वस्तु कारणमिष्टं समावस्थायां तथैव
तेनैव स्वभावेन समात् प्राक् तन्न कारणं केन विशेषेण मतं । न त्वकारणमिष्टं ।
कारणत्वं ह्यकारकावस्थाविशिष्टत्वेन व्याप्तं तदभावात्कारणत्वाभावः । (२३)

१. अकारकं न कारणम्

यदि पुनरकारकावस्थाविशिष्टोपीश्वरः कारणमुच्यते तदा (१)

शस्त्रौषधाभिसम्बन्धाच्चैत्रस्य ब्रह्मरोहणे ।

असम्बद्धस्य किं स्थाणोः कारणत्वं न कल्प्यते ॥२४॥

^१ द्विविधं द्रव्यं सर्वगतं पृथिव्यादि असम्बन्धगतं घटादि ।

^२ न हि स परिमाणं नाम किञ्चिद्विच्छति ।

^३ यथा विषाणी शाबलेयः कलभो वा गोत्वात् हस्तित्वाद्वा गमनात्
हस्तयोगाद्देत्यर्थः ।

^४ विश्वकारणमीश्वर इत्यत्र ।

^५ योजकारकावस्थाविशिष्टो न स करोति स इव अविशिष्टश्चायमिति
व्यापकानुपलब्धिः ।

^६ अकारणमेवेत्यतां कारणावस्थायामप्यकारकावस्थाविशेषात् ।

चैत्रस्य शस्त्रोपयोगोः सम्बन्धाद् दण्डे क्षणरोहणे च वृत्तेऽसम्बद्धस्य व्यापार-
द्वारेणाप्रत्यासन्न^१स्य स्थाणोः किं कारणत्वं न कल्प्यते निमित्तस्य समानत्वात् । (२४)

नन्वकारणावस्थातो व्यापारसमावेशादस्ति विशेषः कारणावस्थायामित्याह^२ ।

स्वभावभेदेन विना व्यापारोपि न युज्यते ।

स्वभावभेदेन विना न केवलं कारकत्वं (१) व्यापारोपि निर्व्यापारस्य नित्यस्य
न युज्यते (१)

किञ्च (१)

नित्यस्याव्यतिरेकित्वात् सामर्थ्यञ्च दुरन्वयम् ॥२५॥

नित्यस्याव्यतिरेकित्वात् सामर्थ्यञ्च दुरन्वयं दुरवगमं न ह्यस्तीति कारणम्
(१)अपि तु यदभावात्कार्याभावः स तत्कारणमन्यथाऽकाशादीनामपि हेतुत्वप्रसङ्गः ।^३
(२५)

अपि च (१)

येषु सत्सु भवत्येव यत् तेभ्योऽन्यस्य कल्पने ।

तद्वेतुत्वेन सर्वत्र हेतूनामनवस्थितिः ॥२६॥

येषु कारणेषु सत्सु^४ यत्कार्यम्भवत्येव तेभ्यः कारणेभ्योन्यस्य पदार्थस्य तत्कार्य-
हेतुत्वेन क^५ल्पने सर्वत्र कार्यहेतूनामनवस्थितिः प्राप्तोत्पत्त्यापरापरकल्पनया (१)
तस्माद् दृष्टसामर्थ्या एव क्षितिबीजादयः कारणमङ्गकुरस्य नैश्वरादिरदृष्टसा-
मर्थ्यः । (२६)

ननु कित्वाविरप्यकारकावस्थातो न विशिष्टस्व^६भावः कारणावस्थायामङ्ग-
कुरस्येत्याह (१)

स्वभावपरिणामे न हेतुरङ्गं कुरजन्मनि ।

भूम्यादिस्तस्य संस्कारे तद्विशेषस्य दर्शनात् ॥२७॥

उपसर्पणप्रत्यया^७ददृष्टसह^८कारिणः प्राप्तकार्योत्पादानुगु^९णातिशया भूम्यादिः
स्वभावपरिणामे न कार्यानुगुणातिशयतारतम्यमुक्तापरापरक्षणलक्षणेनान्वावस्था-

^१ पूर्वस्यासिद्धिं परिहरति शशविषाणवत् ।

^२ निमित्तकारणमीशस्तन्नुवायवदित्याह ।

^३ यदा तदा तत्कारणं ।^४ एतेन पूर्वस्थानेकान्तमाह । असंस्कृतक्षेत्रादयः (१)

^५ आयुष्यती अगती निमित्तमिति चेन्न तेनैवानेकान्त ईश्वरान्तरप्रसङ्गात्
तन्मात्रहेतुत्वे कर्मपरिकल्प्यं ॥ ^६ दृष्ट्यादि ।

प्राप्ताऽङ्कुरजन्मनि हेतुर्भवति (१) स तु पूर्वपरैकरूपः कमाक्रमयोरर्थक्रिया-
विरोधात् । कुत एतदिति चेत् तस्य भूम्यादेः कर्षणपांसुप्रक्षोपादिना संस्कारे 5b
तस्याङ्कुरस्य पुष्टतरादिविशेषस्य दर्शनात् । (२७)

यथा विशेषेण विना विषयेन्द्रियसंहतिः ।

बुद्धेर्हेतुस्तथेदं चेन्न तत्रापि विशेषतः ॥२८॥

ननु यथा विशेषेण विना विषयेन्द्रियसंहतिरक्षेपक्रियार्थमिणी बुद्धेर्हेतु^१ भवति
तथेवमीश्वरादि वस्तुविशेष^२ म्विना सहकारिसन्निधानेन कार्यं करोतीति चेत् ।
न (१) तत्रापि विषयेन्द्रियादिसंहतौ प्रागवस्थावदुपसर्पणप्रत्ययजनिताद्विज्ञानजनन-
सन्तक्षणप्रशालक्षणाद्विशेषात् । (२८)

अन्य^३ या (१)

पृथक् पृथगशक्तानां स्वभावातिशयेऽसति ।

संहतावप्यसामर्थ्यं स्यात् सिद्धोऽतिशयस्ततः ॥२९॥

पृथक् पृथगशक्तानां विषयेन्द्रियाणां स्वभावातिशयेऽसति संहतावप्य^४ सामर्थ्यं
स्यात् । ज्ञानार्जनमप्रति स्वरूपाभेदात् । उत्पद्यते च ज्ञानं सिद्धोतिशयस्ततो ज्ञानो-
त्पादात् । (२९)

b. संहतौ हेतुता नेश्वरादौ

तस्मात् पृथगशक्तेषु येषु संभाव्यते गुणः ।

संहतौ हेतुता तेषां नेश्वरादेरभेदतः ॥३०॥

तस्मात् पृथगशक्तेषु येषु^५ सम्भाव्यते गुणः स्वरूपान्तरोत्पादलक्षणं संहतौ हेतुता
तेषां क्षणिकानां नेश्वरादेर^६ भेदतः । ईश्वरप्रधानपुरुषादेरकारकाभिन्नस्वरूपत्वाच्च
हेतुत्वमित्यु^७ पसंहारः । उक्तमीश्वरादिदूषणं ॥ (३०) ॥

२. भगवान् प्रमाणम्

(१) ज्ञानवत्त्वात्

भगवतोपि साधनाभावादप्रामाण्यं परमतेनाशङ्कते ।

^१ पुनरनेकान्तत्वमिह ।

^२ नातिशयोक्त्याऽपि तु संयोगं जनयन्ति संहिताः संयोगात्कार्यमित्याह
यथाकार्यजननाय नाहं तथा संयोगेऽपि ।

^३ कार्यासामर्थ्यवत् । ^४ आदिना स्थिरात्मनां ग्रहः ।

^५ तस्मात् स्थितमेव तत्र नित्यं प्रमाणमिति ।

प्रामाण्यञ्च परोक्षार्थज्ञानं तत्साधनस्य च ।

अभावात् ; नास्त्यनुष्ठानमिति केचित् प्रचक्षते ॥३१॥

प्रामाण्यञ्च परोक्षार्थज्ञानं, न सर्वस्येष्टम् । तत्साधनस्याभावात् । अनु-
ष्ठा^१नं कस्यचिन्नास्तीति कथन्तथाविधप्रमाणोपपत्तिरिति केचित् वै^२ मि नी याः
प्रचक्षते । (३१)

अत्राह ।

ज्ञानवान् मृग्यते कश्चित् तदुक्तप्रतिपत्तये ।

अज्ञोपदेशकरणे विप्रलम्भनशङ्किभिः ॥३२॥

न खलु व्यसन्नितया प्रमाणमन्विष्यते प्रेक्षावद्भिरपि तु स्वर्गापवर्गप्रधान-
पुरुषार्थं प्रेष्युभिः तद्विषयज्ञानवान् कश्चिदन्विष्यते तदुक्तस्योपायस्य प्रतिपत्तये-
ऽनुष्ठानार्थं अज्ञोपदेशकरणे विप्रलम्भनशङ्किभिः विसम्बावं सम्भावयद्भिः ॥ (३२)

तस्मादनुष्ठेयगतं ज्ञानमस्य विचार्यताम् ।

कीटसंख्यापरिज्ञानं तस्य नः क्वोपयुज्यते ॥३३॥

दुःखोपशमोपायोपदेष्टुर्ज्ञानं मृग्यते यतस्तस्मादनुष्ठेयगतं संसारदुःखप्रशमोपायं
ज्ञानमस्य प्रमाणपुरुषस्य विचार्यतां । अनुपयोगि कीटसंख्यापरिज्ञानस्तस्योपदेष्टु-
र्नोऽस्माकं न क्वचित्पुरुषार्थं उपयुज्यते इति न तद्विचार्यमिति प्रतिज्ञा प्रत्युपका-
राद्यपेक्षासमं सर्वसत्त्वेषु । तस्माद्यदेवं प्रेक्षावतामनुष्ठेयन्तद्विषयमुपदेष्टुं ज्ञानमुपयुक्तं
नान्यविवर्यं । (३३)

(२) हेयोपादेयवेदकत्वात् न तु सर्ववेदकत्वात्

हेयोपादेयतत्त्वस्य साभ्युपायस्य वेदकः ।

यः प्रमाणमसाविष्टो न तु सर्वस्य वेदकः ॥३४॥

तस्माद्धेतुत्वस्य दुःखसत्यस्य साभ्युपायस्य समुदय^३सत्त्वान्वितस्योपादेय-
तत्त्वस्य निरोधसत्यस्य साभ्युपायस्य मार्गसत्यसहितस्य प्रमाणपरिशुद्धस्य यो
वेदकः स प्रमाणमिष्टो न तु सर्वस्य यस्य कस्यचिद्वेदकः । न खलु सकलज्ञानादाय-
सत्यचतुष्टयदेशनाऽपि तु तज्ज्ञानत्वात् तदुपदेष्टृतयैव च प्रामाण्यमिष्यते । (३४)

तदेवाह ॥

^१ यत्साधनानुष्ठानात्प्रामाण्यं ।

दूरं पश्यतु वा मा वा तत्त्वमिष्टन्तु पश्यतु ।

प्रमाणं दूरदर्शी चेदेत गृध्रानुपास्महे ॥३५॥

इ^१ रं पश्यतु वा मा वा द्राक्षीतस्वमिष्टन्वाप्येतत्पश्यतुष्टयं पश्यति तावतैव भगवान् प्रमाणमन्यथाऽतत्त्वदर्शयि प्रमाणं दूरदर्शी चेद्विध्यते । एतावच्छत मुमुक्षवो गृध्रानुपास्महे दूरदर्शिनो दीर्घश्रुती^२श्च (? न च) बराहानित्युपहसति । उक्तमभिमतं प्रामा^३ण्यं (३५) ॥

(३) कारुणिकत्वात् प्रमाणम्

क. जन्मान्तरसिद्धिः

(कथना जन्मान्तराभ्यासात्)

नन्वीदृशस्य प्रमाणस्य किं साधनमित्याह (१)

साधनं करुणाभ्यासात् सा बुद्धेर्वैहसंधयात् ।

असिद्धाऽभ्यास इति चेन्नाश्रयप्रतिषेधतः ॥३६॥

साधनं करुणा दुःखादुःखहेतोश्च समुद्धरणकामता करुणा सा भगवतः प्रामाण्यस्य साधनं । सैव करुणा इत्यत आह । अभ्यासात्सा बोधविशेषात्कल्याणमित्र-संसर्गादिनुशंगदर्शनाच्च कश्चिन्महासत्त्वः कृपायामुपजातस्पृहः सा^४वरनिरन्तरा-नेकजन्मपरम्पराप्रभवाम्यासेन सात्मीभूतकृपया प्रेयमाणः सर्व्वसत्त्वानां समुदय-हान्या दुःखहानाय मार्गभावनाया निरोधप्रापणाय च देशानां कर्तुंकामः स्वयमसाक्षात्कृतस्य देशनायां विप्रलम्भसम्भावनाच्चतुरार्यसत्त्वानि साक्षात् करोतीति भगवति साधनं कृपा प्रामाण्यस्य । बुद्धेर्वैहसंधयावसिद्धौऽभ्यास इति चेत् बुद्धिर्वैहमाश्रिता कार्यत्वात् प्रदीपमिव प्रभा । शक्तिरूपत्वाद्वा मद्यमिव मदशक्तिः । गुणत्वाद्वा पटमिव शुक्लता । त्रेधाप्याश्रयविनाशे तस्य नाशात् । कुतो जन्मान्तराणि कथम्वा तेष्वभ्यासः कृपादेरिति वा व्या काः ।

^१ अतीन्निग्रयं सर्व्वतीन्निग्रयं ।

^२ आकाशगान् तिरश्चः परचित्तानुसारिणः क्षणिकादीन् ।

^३ पुरुषार्थसत्त्वेन । यतः सत्पावबोधार्थमचकावौ भगवान् सार्व्वज्ञं प्रतिज्ञातवान् ।

^४ वृत्तिस्तु “निरुपद्रवभूतार्थस्वभावस्ये” (प्र० १।१२२) त्यत्रोक्तो ।

तदेतन्न युक्तमाश्रयप्रतिषेधतो ब्रुतेः। बुद्धिरहितः कायो नाश्रयः
कारणत्वात् गुणित्वात् बाधितमत्वाद्वा । (३६)

6a

(क) भूतचैतन्यमतनिरासः*

i. बीजपक्षनिरासः

a. तत्र कारणत्वं प्रतिषेद्धमाह ।

प्राणापानेन्द्रियधियां देहादेव न केवलात् ।

सजातिनिरपेक्षायां जन्म जन्मपरिग्रहे ॥३७॥

अतिप्रसङ्गात्;

प्राणो वायुर्वृष्यः तद्विपरीतोऽपानः । इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि । धीर्बुद्धिः^१
तासां सजातिनिरपेक्षायां कारणभूतपूर्वसजातिप्राणादिपुञ्जनिरपेक्षायां देहादेव
केवलान्न जन्म भवति (१) कुत इत्याह (१) जन्मपरिग्रहेऽति (प्र)सङ्गात् (१)
यदि महाभूतेभ्य एव केवलेभ्यः प्राणादीनां जन्मग्रहस्तदा सर्वस्माद् भवेयु-
रिति सर्वं प्राणिमयं जगत् स्यात् (१) न चास्त्येतत्तस्मात्पूर्वसजातिप्रापेक्षाया-
मेवास्मादीनां देहाज्जन्मेति पूर्वजन्मप्रतिबन्धसिद्धिः । (३७)

भावजन्मपरम्परसिद्धयर्थमप्याह (१)

यद् दृष्टं प्रतिसन्धानशक्तिमत् ।

किमासीत् तस्य यन्नास्ति पश्चाद् येन न सन्धिमतः ॥३८॥

यत्प्राणापानादिमध्यावस्थायां^२ प्राणादीनामनुत्पादनशक्तिमुक्तं दृष्टं तस्य
किमासीत् प्रतिसन्धानकालेऽधिकं यत् पश्चान्मरणका^३ले नास्ति^४येन तद्वक्तव्यात्तदा
न सन्धिमतसमग्राप्रतिबद्धकारणत्वात् प्रतिसन्धानं प्राप्तमित्यर्थः । (३८)

b. स्यादेतत् (१) पूर्वसजातिहेतुकमिन्द्रियादि न भवति किन्तु देहहेतुकमेवेदं न
चातिप्रसङ्गः केषाञ्चिदेव भूतपरिणामानां देहात्मकानां तद्वेतुत्वात् । अन्येषाञ्च
तद्विरुद्धस्वभावानामहेतुत्वात् सुवर्णबीजाबीजपाषाणवत्^५ (१) अत्राह ।

^१ कारणत्वेनाश्रयो न । * द्रष्टव्यं परिशिष्टं १।९, ३७

^२ वर्तमानायां । तदपि प्राणादीनां सत्त्वात् पूर्ववित्त्वावत् नाधिकलकारणो
न सन्धते । प्राणापानेन्द्रियधियां ।

^३ कुतस्तद्देहनाशे ब्रुतेरभावः ।

^४ तदपि प्राणादीनां सत्त्वात् पूर्ववित्त्वावत् नाधिकलकारणो न संधते ।

न स कश्चित् पृथिव्यादेरंशो यत्र न जन्तवः ।

संस्वेदजाया जायन्ते सर्वे बीजात्मकं ततः ॥३९॥

न स कश्चित्पृथिव्यादेरंशः प्रदेशो यत्र जन्तवः संस्वेदजाया आद्यशब्दाज्जरा-
युजाण्डजप्रभृतयो न जायन्ते (१) ततः सर्वे भूतपरिणतिजातं प्राणादिजनने बीजात्मक-
मिति नास्ति बीजविरुद्धस्वभावता कस्यचित् । सुवर्णसुवर्णबीजत्वन्तु पाषाणा-
दीनां सुवर्णपरमाणूनामेव सदसत्त्वाभ्यामिति विषमो दृष्टान्तः । (३९)

ननु भूतमात्रहेतुकत्वाविशेषेऽपि परिणामस्य यथा विशेषः सुवर्णपरमाणुमयत्वे-
तराभ्यान्त^२था प्राणादिहेतुत्वाहेतुत्वाभ्यामपि स्यात् ।

उक्तमेवात्र सर्वत्र प्राणिनां दृष्टेः । सर्व्वं तद्बीजात्मकमिति नास्त्येवाबीजा-
त्मकता कस्यचित्परिणामस्य । अत्रापि वा तुल्यः प्रसङ्गः । यदि भूतमात्रहेतुकोऽयं
बीजपरिणामः सर्व्वस्तथा स्यात् हेत्वविशेषे कार्यविशेषायोगात् ।

ii. शक्तिमत्त्वनिरासः

अ. ननु भूतान्यप्यवान्तरानेकविधविशेषभाजिज विचित्राः परिणतीर्जनयन्तीति
न समानताप्रसङ्गः । न तावत्सर्व्वेषो भूतमात्रात्^३ सर्व्वत्र प्रसङ्गात् । न चान्यतो-
ऽन्यस्याभावात् । अस्माकन्तु कर्माणि सहकारि सम्मत्तं तद्वैचित्र्यात् विचित्रं कार्य-
जातमुचितं । शक्तिपक्षं निषेद्धमाह ।

तत् स्वजात्यनपेक्षाणामक्षादीनां समुद्भवे ।

परिणामो यथैकस्य स्यात् सर्व्वस्याविशेषतः ॥४०॥

ततस्माद् भूतमात्रहेतुत्वात् स्वजात्यनपेक्षाणामक्षादीनां समुद्भवे स्वीक्रिय-
माणे परिणामो यथैकस्य वेहस्यातद्भूतप्राणापानेन्द्रियचैतन्यशक्तितया तथा
सर्व्वस्य लोप्यादेरपि स्याद्धेतोरविशेषतः । अत एव हि प्रसङ्गाद् गुणपक्षोऽपि प्रति-
क्षिप्तो बोद्धव्यः । तस्मादाश्रयत्वमपि नास्त्यनिन्द्रियस्य कायस्य कारणत्वशक्ति-
मत्वे गुण^४त्वानामयोगतः । (४०)

b. सेन्द्रियोऽपि कायो नुद्धेराश्रयो न युक्त इति वक्तुमाह ।

प्रत्येकमुपघातेऽपि नेन्द्रियाणां मनोमतेः ।

उपघातोऽस्ति ;

^१ चार्वाको नित्यानि भूतान्येव परिणत्याद्भूतचैतन्यानि सत्त्वव्यपदेश-
भाजिज । तान्येव विरोधिप्रत्ययादनभिध्यक्तचैतन्यानीत्युक्तेः ।

इन्द्रियाणां प्रत्येकं यथास्वं प्रत्यये^१ पक्षातेपि^२ सति मनोभतेर्बिम्बकल्पबुद्धेरपघात
(१) पदुमन्दतादिलक्षणो नास्ति (१) यदि यदाश्रितं तत्तद्विकारे विक्रियते यथा
घटस्य दाह्यादौ तच्छुक्लत्वादि(१) तस्मात् तदाश्रिता बुद्धिः^३ ।

विपर्ययमेवाख्यातुमाह ।

भङ्गेऽस्यास्तेषां भङ्गश्च दृश्यते ॥४१॥

भयशोकादिभिरस्या मनोबुद्धेर्भङ्गे^४ (नाशे) विकारे सति तेषामिन्द्रियाणां
भङ्गो विकारश्च दृश्यते । (४१)

तस्मात् स्थित्याश्रयो बुद्धेर्बुद्धिमेव समाश्रितः ।

कश्चिन्निमित्तमक्षाणां तस्मादक्षाणि बुद्धितः ॥४२

हर्षादिना च परिपुष्टिरिति विकल्पबुद्धिविकारविकारित्वादिन्द्रियाण्येव
तदाश्रितानि (१) तस्माद् बुद्धेः स्थितेराश्रयः समानजातीयः कश्चिन्न सेन्द्रियः^५
कायः । स तर्हि तदाश्रितो भविष्यति न स च बुद्धिमेव समाश्रितः । निमित्त^६ तज्ज्ञा-
क्षाणां तस्मादक्षाणि बुद्धितो न बुद्धिस्तेभ्यः । (४२)

(ख) विज्ञानसिद्धिः

I. अन्वयतः

A. प्रतिसन्धिः

a. कायाश्रयो बुद्धिः

b. प्रतिसन्ध्याक्षेपिका बुद्धिः

यादृश्याक्षेपिका साऽसीत् पश्चादप्यस्तु तादृशी ।

ततो जन्मादौ यावृक्षौ दृष्टाऽग्नयह्नयोगिनी बुद्धिराक्षेपिका बुद्धीन्द्रियादी-
नामासीत् पश्चादपि मरणावस्थायामपि तावु^७ इयाक्षेपिका भवतु । जन्मान्तरस्य

^१ प्रसुप्तिर्नाम व्याधिनाऽस्तम्बहिः कायेन्द्रियेपि नाशिते बुद्धेर्भावात् ?

^२ नानिन्द्रियो भूतदेहे केशनक्षत्रादौ चैतन्यप्रसङ्गात् ।

^३ यस्मिंस्थिते यश्चिन्वर्तते तत्ततो भिन्नं ययोदकेऽग्निः (१) स्थिते मृतशरीरे
निवर्तते (? तर्प) ते प्राणादिभिरिति स्वभावहेतुः । यत्र पूर्वस्थिते प्रागविद्यमानं तत्र
पश्चात् भवति तत्ततो भिन्नं तद्यथा पूर्वस्थिते घटे प्रागसन् पश्चात्किममाणो
दीपः (१) पूर्वस्थितेषु भूतेषु च तत्राविद्यमानाः स्युः प्राणादय इति स्वभावः
पूर्वापरजन्मसाधनद्वयं । ^४ पूर्वक्षणो बुद्धेः ।

^५ जनकद्वय ।

^६ अविकलकारणत्वात् ।

शरीरा^१न्तरसम्बद्धबुद्धीन्द्रियाद्युत्पादनलक्षणस्येति पूर्वोक्तनिगमनं ।

c. कायाश्रितं मनोविज्ञानम्

न^२नु कायाश्रितत्वं मनसोप्युक्तं भगवताऽप्योन्वानु^३विधायित्वं कायमनसो- 6b
रिति वदता । तत्कथमित्याह (1)

तज्ज्ञानैरुपकार्यत्वादुक्तं कायाश्रितं मनः ॥४३॥

तज्ज्ञानैः कायविपर्ययैर्निरूप्यादिग्राहिभिरुपकार्यत्वात् मनसः सुखोत्साहादि-
रूपेणोक्तं भगवता कायाश्रितं^४ मनोविज्ञानं न साक्षात्तदुत्पत्तेः । (४३)

d. अन्योन्यहेतुके कायमनसौ

न^५न्निन्द्रियाणि विना न बुद्धि^६रिति मुक्तमाश्रयत्वमेवमित्याह ।

यद्यप्यसौर्विना बुद्धिर्न तान्यपि तथा विना ।

तथाप्यन्योन्यहेतुत्वं ततोऽप्यन्योन्यहेतुके ॥४४॥

यद्यप्यसौर्विना बुद्धिर्न भवति । तान्यप्यक्षाणि तथा विना न भवन्ति । भूतमात्रा-
दुत्पत्तेः सर्वस्मादुत्पत्तिप्रसङ्गादित्युक्तेः । तथाप्यन्योन्यहेतुत्वमुक्तमभवति । ततो-
प्यन्योन्यहेतुके कायमनसौ मध्यावस्थाकृत् अनादितादृक्प्रवाहवती इति सिद्धः
परलोकः । (४४)

किं^७ञ्च ।

नाक्रमात् क्रमिणो भावो नाप्यपेक्षाऽविशेषिणः ।

क्रमाद् भवन्ती धीः कायात् क्रमं तस्यापि शंसति ॥४५॥

^१सिद्धोऽभ्यासो जन्मान्तरसाधनात् । नापि बुद्धेर्देह आश्रयो येन देहनाशे बुद्धि-
नाशावभ्यासो न स्यात् ।

^२आयमविरोधमाह चार्वाकः ।

^३अन्योन्यबीजकं ह्येतद्द्वयं यदुत तेन्निवृत्तत्वं कयो विज्ञानञ्चेत्यभिधर्मौ ।

^४यतः समस्तव्यस्तेन्द्रियघातेपि न मनोघातः ।

^५चक्षुराविज्ञानपञ्चकं बुद्धिः । ययेन्द्रियधीरकल्पं रूपादि गृह्णाति तथा
मनोपि गृह्णीयात् कायेन जनितत्वात्सेन्द्रियेण ।

^६यदा कातरस्यान्यं शोणित्वादिविकृतं दृष्ट्वाैन्द्रियज्ञानं विकृतं मनो विकारयति ।
यदि नित्यात्कायादेव प्राणादवस्तदा ।

नाकमात् कर्मिणः^१ कार्यस्य भावः । क्रमरहितत्वात् कारणस्य । तत्रिणा^२ सानि कार्याणि सकृज्जावेरन् । क्रमवतः सहकारिणोऽपेक्ष्य क्रमाज्जनयिष्यतीति चेत् ताप्यविशेषिणः स्थिररूपस्य परैरनाधेयविशेषस्य परेषां सहकारिणामपेक्षाऽस्ति । तस्मात्क्रमाद् भवन्ती धीः कायात्मकमन्तस्यापि कायस्य दांसति^३ ॥ (४५)

ततश्च (१)

प्रतिक्षणमपूर्वस्य पूर्वः पूर्वः क्षणो भवेत् ।

तस्य हेतुरतो हेतुर्दृष्ट एवास्तु सर्वदा ॥४६॥

प्रतिक्षणमपूर्वस्य बुद्धीन्द्रियकायसमुदायस्य कार्यस्य पूर्वः पूर्वः क्षणस्तावतो हेतुर्भवेत्तः कारणावनन्तरस्य बुद्धीन्द्रियादेर्हेतुर्मध्यावस्थावद् बुद्ध एव बुद्धीन्द्रियादिकलापः^४ सर्व्वदा ऐहिकजन्मादौ वामुत्रिकजन्मादौ चास्तु ॥ (४६)

c. चित्तान्तरेण सन्धानम्

ननु यदि तद्विज्ञानकायत्वात् तदाभूतजननानुमानेन परलोकसिद्धिः तदा मरण-चित्तत्वान्निवृत्तान्तराप्रतिसन्धानमर्हच्चरमचित्तवदिति कस्मान्नानुमीयत इत्याह (१)

चित्तान्तरस्य सन्धाने को विरोधोऽन्यचेतसः ।

तद्वदप्यर्हत्तश्चित्तं असन्धानं कुतो मतम् ॥४७॥

चित्तान्तरस्य सन्धाने को विरोधोऽन्यचेतसो परमचित्तस्य न कश्चित् । तथा हि (१) न तावन्मरणचित्तेन चित्तान्तरसन्धानस्य सहा^५ नवस्थानलक्षणो विरोधः निवर्त्यनिवर्तकत्वाभावात् । नापि परस्परपरिहारस्थितिलक्षणः^६ अम^७रणचित्त-व्यवच्छेदेन मरणचित्तस्यावस्थानात् । तद्वदप्यर्हत्तश्चित्तमसन्धानं कुतः प्रमाणात् मतं येन दृष्टान्तः स्यात् । न ह्यर्हन् भवतां^८ सिद्धः । तद्वाधनाय यत्नात् । (४७)

अथाभ्युपगम्यते तदा तस्य क्लेशविसंयोगकृतमसन्धानं नान्यथा स च न पुष्पगुजनानामिति कथन्तेषां मरणचित्तमसन्धानं । क्लेशविसंयोगो हि प्रतिसन्धान-विरोधी लक्ष्यते न मरणचित्तं ॥^९

^१ क्षणिकस्य । ^२ सर्वथा विशेषेण हेतुरिति चेत् इत्यस्य न नियमः ।

^३ इन्द्रियविज्ञानादीनि । ^४ अनुमापयति ।

^५ प्रीतिदीर्घमनस्यादित्येन भिन्ना प्रतिक्षणं वेद्यमाना बुद्धिर्यदि नित्येभ्यते तदा तत्त्वान्तरं पञ्चमं स्यात् आलोकान्धकारवत् । ^६ भावाभाववत् । मनोज्ञानं ।

^७ न तु संतानचित्तं (?) व्यवच्छेदेन । ^८ चाख्याकाणाम् ।

^९ अनन्यसत्त्वनैयत्येत्यादिना प्रतिसन्धानं स्नेहात् वक्ष्यते न सोऽर्हत्तः । भावि-कारणानुपलब्धिः । एवं मन्यते न परेण ।

स्यादेतद् (१) भवत्सिद्धान्तसिद्धमहंश्चित्तमसं^१न्धानन्त एव दृष्टान्तसिद्धिः ।
अत्राह (१)

असिद्ध्यर्थः प्रमाणेन किं सिद्धान्तोऽनुगम्यते ।

हेतुर्वैकल्यतस्तथेत् किन्तदेवाऽत्र नोदितम् ॥४८॥

7a

असिद्ध्यर्थोऽनिश्चितार्थः प्रमाणेन किं सिद्धान्तोऽनुगम्यते तदनुरोधेन परलोकस्या-
भ्युपगमप्रसङ्गात् । अथ हेतुराशवासप्रवृत्तासेन्द्रियपाट^२यादेर्वैकल्यतो मरणचित्तस्य
तदप्रतिसन्धानमिति चेत् । किन्तदेव हेतुर्वैक^३ल्य^३मत्राप्रतिसन्धाने साधनत्वे नोदितं ।
दृष्टान्तविकलन्तु मरणचित्तमुक्तं । आशवासादिहेतुत्वनिषेधञ्च वक्ष्यति । (४८)

f. कायस्याहेतुत्वम्

तद्धीवद् ग्रहणप्राप्तेर्मनोज्ञानं न सेन्द्रियात् ।

ज्ञानोत्पादनसामर्थ्यभेदान्न सकलादपि ॥४९॥

कायश्च हेतुर्भवन् सेन्द्रियो वा स्यादनिन्द्रियो वा । सेन्द्रियोपि प्रत्येक-
मिन्द्रियैः सहितः समस्तैर्वी (१) तत्र प्रथमपक्षे तस्या इन्द्रियक्षिप^४ इव विकल्प्यमानेषु
रूपादिषु स्पष्टतरस्य ग्रहणस्य प्राप्तेः 7a ज्ञानं न सेन्द्रियात् कायात् । इन्द्रिय-
जन्यस्य स्पष्टतयाऽभ्रान्तज्ञानादिषु ... दृष्टेः । द्वितीयपक्षोप्याह (१) प्रत्येक-
मिन्द्रियाणां रूपादिग्रहणप्रतिनियतज्ञानोत्पादनसामर्थ्यभेदात् दृष्टात् । न सकला-
दपीन्द्रियकलापात्^५ प्रतिनियतविषयाग्राहिणो मनोविज्ञानस्य सम्भवः^६ । एकेन्द्रि-
यवैकल्येऽप्यनुत्पादप्रस^७ङ्गाच्च । (४९)

नाप्यनिन्द्रियो हेतुरित्याह

अचेतनत्वान्नान्यस्माद् ;

अचेतनत्वाभ्रान्तस्मादनिन्द्रियात् केशनसादेरिव मनोज्ञानं ।

मन्वचेतनत्वं किमिन्द्रियज्ञानरहितत्वमुत मनोज्ञानविमुक्तत्वं (१) तत्राद्यमिष्टमेव

^१ अर्हंतश्चित्तस्य हेतोः । ^२ मरणचित्तत्वादिति हित्वा ।

^३ अत्र रथ्यापुरुषे ।

^४ अव्ययधानेन च । तस्मादुत्तरबुद्धिजननसमर्था वासनारूपा कर्मसंज्ञिता
पूर्वबुद्धिरेवाव्यय इति स्थितं ।

^५ सामान्यविषयत्वादस्य ।

^६ तृतीयः तदा सम्बन्धाद् गवाश्चकत् पृथग्भावः स्यात् ।

इन्द्रियस्याभावे तज्ज्ञानाभावात् । अन्त्ये साध्याविशिष्टत्वं हेतोः । मनोज्ञानस्यैव साध्यत्वात् ।

उच्यते (१) यया सर्वा^१दयः सर्वाज्ञानेन^२ चेतयन्ते न तथा नस्यकेसादय इत्यचेतनाः । चेतनाप्रतिबद्धञ्च मनोविज्ञानं तदभावे न स्यात् ।

B. कर्म

३. कर्मभेदात् कायमनसोः सहस्थितिः

ननु यदि न काय आश्रयः कथं सहस्थितिरित्यत आह ।

हेत्वभेदात् सहस्थितिः ।

अक्षवद् रूपरसवदर्थद्वारेण विक्रिया ॥५०॥

हेतोः कर्मसंज्ञितस्याभेदात् । एकसामग्रीप्रतिबद्धत्वात् सहस्थितिः । न त्वाश्रयाश्रयिभावात् ।^३ अक्षवद्रूपरसवत् । यथाऽज्ञाणि रूपरसादयश्च परस्पर-मनाश्रयाश्रयिभूता अप्येकसामग्र्यधीनत्वात् सहस्थितिमन्तः ।^४ ननु यो यद्विकारेण विक्रियते स तदाश्रितो^५ यथा चक्षुरादिविकारेण विक्रियमाणन्तज्ज्ञानं चक्षुराद्या-श्रितं । विषयलेष्मादिना कायविकारेण विक्रियते मनोविज्ञानं अतस्तदाश्रित-मित्याह (१) तज्ज्ञानैरूपकार्यत्वादिनोक्तमपि । अर्थद्वारेण विक्रिया आलम्ब्यमाना हि शस्त्रप्रहारादयो विकारयन्ति मानसं न त्वाश्रय^६त्वेन । (५०)

i. उपकारको निवर्तकश्च हेतुः

सचोपकारिणी यस्य नित्यं तदनुबन्धतः ।

स हेतुः सप्तमी तस्मादुत्पादादिति चोच्यते ॥५१॥

न चोपकारक इत्येवाश्रयः किन्तु निर्वर्तकः । तदाह । यस्य सत्ता निर्वर्त्यस्य उपकारिणी स हेतुः स एवाश्रयः । कथमुपकारिणी (१) नित्यं तस्य निर्वर्त्यस्या-नुबन्धतो^७ऽनुवर्तनात् । यस्य तु कदा^८चिदुपकारकत्वमसौ विशेषस्यैव हेतुर्न धर्मिणः

^१ सर्वाभासस्य केवलासम्भवादादिशब्दः । तज्ज्ञानैरूपकार्यत्वादिनोक्तमपि ।

^२ किमिव ।

^३ नियतसहभावे नेति च तुल्यं वेहमनसोर्वा कल्पमनोभावात् ।

^४ एतेन कारणात्प्रादु निष्पन्नं तत्सहभावि वा न कार्यमिति भिन्नाभिन्नसन्तानयोः सामान्यः कार्यकारणभावः ।

^५ स्वसन्निधित्वेन . . . त्या कार्यकारीत्यर्थः मृत्पिण्डं घटकारीव । यथोपा-ध्यायः तदवस्थैऽप्यस्य सत्त्वं ।

तदभावेऽपि तद्भावात् । चित्तमात्रप्रतिबद्धञ्च चित्तं तद्विशेषस्तु कायादिहेतुकः ।
अतो नायं हेतुः न च तन्निवृत्त्या निवृत्तिश्चित्तस्य । निवृत्त्यानुबन्धितया हेतुत्वमभि-
प्रेत्य चास्मिन् सतीदं भवतीति सप्तम्युच्यते ।^१ तस्मादिति च पञ्चमी तद्धेतुत्ववद्धां
कार्यताञ्चाभिप्रेत्योत्पादादिति चोच्यते । (५१)

ननु हेतुरूपकारकः कथं^२ ङ्चिदुपकुर्वन् दृश्यते च^३ कदाचिद्देहविषयतमत्
आह (१)

अस्तूपकारको वापि कदाचिच्चित्तसन्ततेः ।

बह्मधादिबद्ध घटादीनां विनिवृत्तिर्न तावता । (५२)॥

अस्तूपकारको वापि कदाचिच्चित्तसन्ततेर्बहो यहन्याविबद्ध घटादीनां न च
तावतोपकारकनिवृत्त्या उपकार्यस्य निवृत्तिः । न हि वह्निर्घटस्यापाकमुपकारं
कुर्वन्प्रपि स्वनिवृत्त्या निवर्तकः । (५२)

किञ्च^४ (१)

अनिवृत्तिप्रसङ्गश्च देहे तिष्ठति चेत्तसः ।

अनिवृत्तिप्रसङ्गश्च देहे तिष्ठति चेत्तसः । स्वजातिनिरपेक्षस्य देहमात्रहेतु-
कस्याविकलहेतोरनुत्पत्त्ययोगात् ततो यावद्धेतुस्तावन्न मरणं भवेत् ।

ii. न प्राणापानहेतुकं चित्तम्

प्राणापानावपि चित्तकारणं^५ तयोर्व्येकस्यान्तरणावस्थायाञ्च चित्तोत्पाद इति
चेत् । आह (१)

तद्भावभावाद् वश्यत्वात् प्राणापनौ ततो न तत् ॥ (५३)॥

तस्य चित्तस्य भावे भावात् प्राणापा^६नौ ततो भवतः । चित्तवश्यत्वाच्च तत्
एव तौ न तु ताभ्यां तच्चित्तं विपर्ययात् । (५३)

^१ आकृत्ये भावात् ।

^२ कार्योत्पादनसमर्थस्य पूर्वं भावः कारणत्वं सप्तम्या पञ्चम्या च निर्दिष्टं
तदुत्तरत्वं कार्यत्वं प्रथममाह ।

^३ न चेदृशोन्वयः कायचित्तयोरस्ति बुध्यते वा ।

^४ परं पृच्छति । यदि बह्मधादिबद्धतया प्रदीपहेतुः तथा देहश्चेन्न्यावेशः ।

^५ कायाधित्तज्ञानद्वारेण । ^६ यदि देहः कारणं बुद्धेः ।

^७ आकुञ्चनप्रसारणवत् ।

एतदेतुद्वयसिद्धयर्थमाह (१)

प्रेरणाकर्षणे वायोः प्रयत्नेन विना कुतः ।

बहिरन्तरच प्रेरणाकर्षणे वायोर्यथाक्रमं प्राणापानौ पुरुषस्य बुद्धिलक्षणं प्रयत्नम्बि^१ना कुतः सम्भवतस्तस्मात् तदधीनी ।

किञ्च (१)

निर्हृत्सातिशयापत्तिर्निर्हृत्सातिशयात् तयोः ॥५४॥

यदि प्राणापानहेतुकञ्चित्तं तदा चित्तस्य निर्हृत्सातिशया^२पत्तिरपकर्षोत्कर्षा-
पत्तिः । निर्हृत्सातिशयात्तयोः प्राणापानयोः कारणविशेषानुकारित्वात् कार्य^३विशे-
षस्य । (५४)

तुल्यः प्रसङ्गोपि तयोः ;

^४अपि च तयोरपि प्राणापानयोर्देहे तिष्ठत्यनिवृ^५त्तिप्रसङ्गस्तुल्यस्तदेतुत्वा-
त्तयोः । ततो मरणकाले प्राणापानवैकल्याभावाच्चित्तानिवृत्तिप्रसङ्गस्तदवस्थः ।

b. स्थित्यावेधकत्वात् कारणं कर्म

स्यादेतत् (१) चित्तकारणेऽपि चित्ते स्वीक्रियमाणे मरणसमये चित्तानपायात्
चित्तोत्पत्तौ यावद्देहेऽनिवृत्तिप्र^६सङ्ग इत्याह (सिद्धान्ती) ।

न तुल्यं चित्तकारणे ।

स्थित्यावेधकमन्यच्च यतः कारणमिष्यते ॥५५॥

न तुल्यं चित्तकारणे चैतन्ये प्रसञ्जनं । न खल्वनुवर्तकमेव कारणमिष्टं
येन नित्यं तस्मिन्नाशये स्यात् । किन्तहि (१) स्थित्यावेधकमन्यच्च कर्मास्यं
कारणं यत् इष्यते तस्मात्तेन कर्मणा यावत्कालं तद्देहे स्थितिराक्षिप्ता तत् ऊर्ध्वं
हेत्वपायान्न प्रवर्तते देहान्तरे तु वर्तत इत्यसमानत्वं । (५५)

^७वृत्तिकृता (?) एतत्पदमनङ्गीकृत्य व्याख्यातम् । पुनः परमतमाशङ्कते
न कार्यं चैतन्यस्य कारणं किन्तु ।

^८तदुभावात् प्रेरणाकर्षणवत् ।

^९यथा मृतावस्थायां शरीरे तिष्ठति किन्तच्चैतन्यं न भवतीति चोद्यं बीडेन
तथा प्राणापानावपि कस्माद्विद्यते येन तदुभावात् चैतन्यम् ।

^{१०}परः मृतदेहे तिष्ठति चित्तं किन्न स्यादिति बीदस्य प्रसङ्गेन सह ।

^{११}अनेकान्तत्वमुक्तं परस्य ।

i. अन्यथा दोषाभावे पुनरुज्जीवनम्

न दोषैर्विगुणो देहो हेतुर्वर्त्यादिवद् यदि ।

मृते शमीकृते दोषे पुनरुज्जीवनं भवेत् ॥५६॥

दोषैर्ज्वालादिभिर्विगुणीकृतो देहो न हेतुश्चैतन्यस्य प्राणापानादेश्च वर्त्यादि- 7b
वद् यदि । यथा विगुणी^१कृतो वर्त्यादिर्न दीपस्य हेतुः । तदा मृते^२ शरीरे चैतन्यादि-
नाशान्मृतस्य शमीभवन्ति दोषा इति शमीकृते दोषे विकारविकारिण्यारोग्य-
लाभाद्वेतोर्वैहस्य पुनरुज्जीवनं प्राणा^३पानं चैतन्योत्पत्तिरक्षणम्भ^४वेत् । (५६)

ii. देहवित्तस्य नोपादानम्

निवृत्तेऽप्यनले काष्ठविकाराविनिवृत्तिवत् ।

तस्याऽनिवृत्तिरिति चेन्न चिकित्साप्रयोगतः ॥५७॥

निवृत्तेऽप्यनले हेतौ काष्ठविकारस्याङ्गारादेरनिवृत्तिवत् । तस्य चैतन्यादि-
निरोधस्यानिवृत्तिनिवृत्तिर्न भवति तद्दोषे मृतशरीराविनृत्तेषीति चेत्^५ । न
चिकित्साप्रयोगतः । (५७)

स्या^६देतद् (१) यद्धनिवर्त्या दोषाणां विकार(१): स्यात्(?) दृश्यन्ते न
चिकित्स्यमाना दोषविकारा ज्वरादयः ।

एत^७वाह ।

अपुनर्भावतः किञ्चिद् विकारजननं कश्चित् ।

किञ्चिद् विपर्ययाद्ग्निर्यथा काष्ठसुवर्णयोः ॥५८॥

किञ्चिद्वस्तु क्वचिद्विकार्ये विकारस्य जननं जनकमपुनर्भावतो यथा विकार्य-
स्यापुनर्भावो निर्विकारत्वं पुनर्न भवति यथाग्निः काष्ठे (१) किञ्चिदेव तद्विपर्य-
याच्चपाग्निः सुवर्णो । (५८)

आद्यस्थालपोष्यसंहार्यः प्रत्यानेयस्तु यत्कृतः ।

विकारः स्यात् पुनर्भावः तस्य हेन्नि खरत्ववत् ॥५९॥

^१ कस्यचित्स्वभावस्याकाराभिमतानाकार्यत्वावकिञ्चित्कणे नाश्रयः । असिद्धि
शशविषाणकल्पं किमाश्रयेत ।

^२ तस्माद्दोषाभावेऽप्यभावात् दोषतन्निविष्टात्रं चैतन्यवृत्तिं प्रतिबध्नातीति
स्थितं ।

^३ परः प्राह ।

^४ परिहरति

^५ पूर्वोक्तं स्पष्टयति ।

तत्राद्यस्य विकारस्यालोपोपि विकारः इयामताधिकोऽसंहायोऽनिवर्तनीयः ।
प्रस्थानेनो निवर्तनीयस्तु यत्कृतो विकारस्तस्य विकार्यस्य पुनर्भावः स्यात्
विकारनिवृत्त्या पूर्ववस्थापतिः । यत्किञ्चिद्वत्त्वे निवृत्ते हेतुर्न शक्यत्वम् । दृष्टव-
मिव ।^१ (५९)

ननु^२ यदि निवर्तनीयो दोषविकारस्तदा न कश्चिदवसाध्यो वि^३धिः स्यादित्याह ॥

दुर्लभत्वात् समाधातुरसाध्यं किञ्चिदीरितम् ।

आयुःक्षयाद् वा ; दोषे तु केवले नास्त्यसाध्यता ॥६०॥

यत्किञ्चिदवसाध्यं व्या^४धिजातमुक्तं तत्समाधातुः सद्यो दोषशमनीयपरसा-
यनादेर्दुर्लभत्वात् कर्माक्षिप्तस्यायुषस्तच्छरीरसहचरचैतन्यादिस्थितिहेतोर्न्या-
स्य^५त्वात् । भूतमात्राविविनः केवले दोषे तु स्वीक्रियमाणे नास्त्यसाध्यता कस्यचिद्
व्याधेः । भूतमात्रारब्धस्य दोषस्य चिकित्सादृष्टेः । विशेषकारिणश्च हेतोर-
भावात् । (६०)

तथा (१)

मृते विषादिसंहारात् तदंशच्छेदतोऽपि वा ।

विकारहेतोर्विगमे स नोच्छ्वसिति किं पुनः ॥ ६१ ॥

विषादिना मृते प्राणिनि सति वंशस्थाने विषादेः संहारात् संयजनास्य वंश-
स्थानस्य च्छेदतोपि वा विकारहेतोर्मरणहेतोर्विषादेर्विषयमात्रं स मृतः पुनर्नोच्छ्व-
सिति । कस्मात् (१) चैतन्यहेतोर्बहुस्य विकारत्वात् युक्तमुच्छ्वसितुं । (६१)

किञ्च (१)

उपादानाविकारेण नोपादेयस्य विक्रिया ।

कर्तुं शक्याऽविकारेण मृदः कुण्डादिनो यथा ॥६२॥

यद्युपादानं देहदिचतस्य तदोपादानस्य देहस्याविकारेण विकारं विनोपादेयस्य
चित्तस्य विक्रिया न कर्तुं शक्या स्यात् । यथा कुण्डाद्युपादानभूताया मृदो विकारेण

^१ चिकित्स्यते च ज्ञानाधिकृतो विकारः तस्मात्पूर्वप्रसङ्गस्तदवस्थः ।

^२ काष्ठविकारवधेनमाह परः ।

^३ सिद्धान्ती ।

^४ अलाभ्यस्याधिश्व तत्तत्कर्मवशात् । अकालमरणे ।

^५ कालमरणे ।

^६ तुल्यव्याधयोस्तुल्योपयोगश्च चिरक्षिप्रोपशमश्च बुध्यत एव कर्मकृतः ।

^७ यावज्जीवति तावदव्याप्नोति विषं मृते तु वंशस्थानं यातीति नियमः ।

विना कुष्ठादिनो विकारः कर्तुमशक्यः । (६२)

कस्मादेवमित्याह (१)

अविकृत्य हि यद् वस्तु यः पदार्थो विकार्यते ।

उपादानं न तत् तस्य शुद्धं गोगवयादिवत् ॥६३॥

हिर्यस्मात् अविकृत्य यद्वस्तु किञ्चिद्यः पदार्थो विकार्यते उपादानञ्च तत्तस्य पदार्थस्य युक्तं गोगवयादिवत् गोगवयो^१रिव नोपादानोपादेयभावः । एकस्या-
विकारेणापरस्य विकारात् । (६३)

II. व्यतिरेकतः

A. आश्रयाश्रयिभावनिरासः

a. सामान्येन आश्रयाश्रयिभावनिरासः

i. न कायचेतसोः सहस्थितिराश्रयाश्रयितया

चेतःशरीरयोरेवं तद्वेतोः कार्यजन्मनः ।

चेतःशरीरयोरेवं शरीरमविकृत्यैव भयशोकादिना समनन्तरप्रत्ययविज्ञा-
मात्रेण चेतसो विकारोत्पत्तेः नोपादानोपादेयभावः । यदि नाम देहोऽपि कथञ्चि-
दुपकारकविषयस्यावस्थाविशेषहेतुत्वात् तथापि सन्तानहेतुत्वाभावात् नोपादानम-
तस्तन्निवृत्त्या न चैतन्यनिवृत्तिः^१ । अवस्थाविशेष एव निवर्तते ।

कथन्तर्हि सहाव(स्या)नं चेतःशरीरयोरित्याह ॥

सहकारात् सहस्थानमग्निताम्रद्रवत्ववत् ॥६४॥

तस्य चेतसः शरीरस्य च हेतोः पूर्वचित्तक्षणस्य कललादेश्च । सहकारात्सह-
कारणात् कार्ययोश्चित्तदेहयोर्जन्मन उत्पादात् तयोः सहस्थानं भवति । यथाग्नि-
ताम्रजन्मनोर्बल्लिताम्रद्रवत्वयोः सहावस्थितिः । (६४)

ii स्थितिस्थानोरव्यतिरेकात्

ननु देहवित्तस्याश्रयस्ततः सहस्थितिः स्यादित्याह (१)

अनाश्रयात्सवसतोरनाश्रयः स्थितिकारणम् ।

सतश्चेदाश्रयो नास्याः स्थातुरव्यतिरेकतः ॥६५॥

अना^१श्रयात् सवसतोरनाश्रयः न हाकारण^१माश्रयः । अतिप्रसङ्गात् सतपच

^१ आश्रयत्वायोगात् ।

निष्पन्नत्वात् ना^१श्रयः कश्चित् । असतोऽपि वा कारणं किञ्चित् स्यात्^२ न त्वाश्रयः स्वस्वस्यैवान्नावात् । सतः स्थितिकारणमाश्रयश्चेदिष्यते (१) नैतदपि युक्तमस्याः स्वातुरव्यतिरेकतः । न हि स्थितिर्नाम स्यातुः पदार्थात् भिन्ना यां कुर्वन् आश्रयत्वं । (६५)

iii व्यतिरेकेऽपि नाश्रयः

8a व्यतिरेकेऽपि तद्धेतुस्तेन भावस्य किं कृतम् ।

व्यतिरेकेऽपि वा स्वीक्रियमाणे त^३द्धेतुराश्रयः स्यात् । तेन चाश्रयान्निमित्तेन भावस्य स्थितिमतः किं कृतं^४ येनासावाश्रयः ।

iv. नोत्पन्नया स्थित्या भावस्थापना

स्यादेतत् (१) भावसम्बन्धिनी स्थितिर्भावं स्थापयति तेन तत्कर्तुराश्रयत्वमित्याहुः (१)

अविनाशप्रसङ्गः स नाशहेतोर्मतो यदि ॥६६॥

तुल्यः प्रसङ्गस्तत्रापि ;

यदि स्थित्योत्पन्नया भावः स्थाप्यते तदा न कदाचिदस्य भा^५वस्य विनाशः स्यात् स नाशहेतोर्मदुद्गरादेर्मतो यदि (१६६) तुल्यः प्रसङ्गस्तत्रापि । नाशोऽपि न तावद् भावादव्यतिरिक्तः क्रियते तस्योत्पन्नत्वात् व्यतिरिक्तोऽपि नाशे कृते भावस्तदवस्थ इति प्राग्वदुपलम्भादिप्रसङ्गः ।

किञ्च (१)

v. नाशस्य सहेतुत्वे स्थितिहेतुनिष्कलः

किं पुनः स्थितिहेतुना ।

आ नाशकागमात् स्थानं ततश्चेद् वस्तुधर्मता ॥६७॥

नाशस्य ;

यदि नाशहेतुना नाशः क्रियते तदा किं पुनः स्थितिहेतुनाश्रयेण बाधना^६सहेतुर्नापतति तावत् स्वयमेव स्थास्यति । आपतितान्च तस्मान्नैव रक्षणक्षम इति

^१ यस्य पुनरदृष्टं किञ्चिदपरं सहकारि नास्ति यच्छक्तिभयादस्थिमि-
श्रयैतन्ये स्यात् ।

^२ एकाद्विष्टयोरपि कालदृष्टो क्षिप्यतेऽन्यो जीवतीत्यस्ति ।

^३ स्थितेः । ^४ न स्थितिकारणात्कुण्डादिबाधः किन्तु ।

किमनेन स्वीकृतेन । आ नाशकागमादि नाशकागमनं बाधत्त आश्रयात् स्थानञ्चेद्विष्यते । एवन्तर्हि वस्तुधर्मता ना^१शस्य । (६७)

यदि मन्वरो भावः^२ तदाश्रयेण नाशकोपनिपातं बाधत्स्याप्येतान्य^३था तु स्वयमेव स्थितिमान् किमाश्रयेण (१)

सत्यबाधोसाविति किं स्थितिहेतुना ।

यथा जलादेराधार इति चेत् तुल्यमत्र च ॥६८॥

एवं सत्य^४बाधोप्ताविति किं स्थितिहेतुना^५ विद्यमाने वस्तुनि स्वभा^६वत्वात् अबाधो बाधरहितोऽपि नाश इति किं स्थितिहेतुना स्वीकृतेनापि । यथा जलादेः सत एवाधारो घटादिस्ताया चित्तस्य देह इति चेत् । तुल्यमत्र च प्रागुक्तं सकलं ॥ (६८)

vi. भावसन्ततेहेतुत्वादाश्रयत्वम्

कथन्तर्ह्यधारव्यवहारः समर्थनीय इत्या^७ह ।

प्रतिक्षणविनाशे हि भावानां भावसन्ततेः ।

तद्योत्पत्तेः सहेतुत्वादाश्रयोऽयुक्तमन्यथा ॥६९॥

भावानां हि विनश्वरत्वभावतया प्रतिक्षणविनाशे यो भावः सहकारी भावसन्ततेः तथा तादृश्याः स्वोपादानदे^८शया उत्पत्तिर्निमित्तं सहेतुत्वादाश्रयो न त्वन्यथाऽनुक्तत्वात् । (६९)

b. i विशेषणाश्रयाश्रयिभावदूषणम्

ii गुणसामान्यकर्मणां दूषणम्

एवं सामान्येनाश्रयाश्रयिभावदूषणमभिधाय द्रव्यदूषणादौ विशेषे दूषणं वक्तुमाह ।

स्वादाधारो जलादीनां गमनप्रतिबन्धतः ।

अगतीनां किमाधारैर्गुणसामान्यकर्मणाम् ॥७०॥

स्वादाधारो जलादीनां प्रसर्पणधर्मणां गमनप्रतिबन्धतः कुण्डादिः अगतीनां

^१ यदि स्थापकं विना न तिष्ठति । ^२ नाशशीलः स्वयञ्चेद् स्यात् ।

^३ अनश्वरत्वे । ^४ विनाशित्वेऽस्य नाशहेतुनापि न किञ्चिन्नक्षत्रवत्त्वादेव ।

^५ भावस्य नाशित्वात् । ^६ कुण्डादयः किं कुर्वाणा आधाय इति ।

^७ आधारस्य ।

निष्प्रियत्वादिप्रमाणैः गुणिव्यक्तत्वादभिर्गुणसामान्यकर्मणां पदार्थानां । (७०)

B. समवायसमवायिभावनिरासः

एतेन समवायश्च समवायि च कारणम् ।

व्यवस्थितत्वं जात्यादेर्निरस्तमनपाश्रयात् ॥७१॥

एतेनाश्रयाश्रयिभावप्रतिषेधेन समवायो^१ ज्युतसिद्धानामाधारार्थानूतानामि-
हेति प्रत्ययहेतुर्यथा व्यक्तिप्रामाण्ययोः समवायिकारणञ्च स्वसमवेतकार्यजनकं
यथात्मादि बुद्ध्यादीनां व्यवस्थितत्वं जात्यादेः कामुचिदेव व्यक्ति^२गु^३ गोत्वं
वर्तते केपु^४चिदेव च देहाकारपरिणतेषु चैतन्यमित्या^५दि निरस्तमनपाश्रयादा-
श्रयप्रतिषेधात् । तन्मूलत्वाच्चात्तां व्यवस्थानां । (७१)

(स्थितिस्थापकतानिरासे संप्रहृल्लोकः)

उक्तमर्थं श्लोकत्रयेण संगृह्यन्नाह ।

परतो भावनाशश्चेत् तस्य किं स्थितिहेतुना ।

स विनश्येद् विनाऽप्यन्यैरशक्ताः स्थितिहेतवः ॥७२॥

परतो मुद्गरादेर्भावित्यानस्वरस्य नाशश्चेत् तस्य किं स्थितिहेतुनाश्रयेण
स्वयमनस्वरत्वादेव न नश्यति । अथ नश्वरस्वभावोसौ तदा स विनश्येत् विना-
प्यन्यैरशक्तेभिरशक्ताः स्थितिहेतवो भावं नश्वरं स्थापयितुं नव^६नश्वर^७स्वभाव-
स्यावश्यं नाशान् । (७२)

किञ्च (१)

स्थितिमान् नाश्रयः सर्वः सर्वोत्पत्तौ च साश्रयः ।

स्थितिमान् नाश्रयः सर्वो भावः । तत्र यो नाम कश्चि^८न्नित्याश्रयो यथा
सुखादिरात्माश्रितः । सर्वः स नित्यं स्थितिमान् स्यात् स्थापकस्य सदा स्थितेः ।
कश्चिन्नित्याश्रयो यथा शुक्लत्वादिः कार्यद्रव्याश्रितः । सर्वोत्पत्तावसर्वोत्पत्तो-
त्पद्यमानः । साश्रय इति द्रव्यादिरपि साश्रयः । तदाश्रयोपि कपालादिः क्षण्डो-
पपिषु समवेतः ।

^१ अपृथक् सिद्धानां द्रव्यगुणादीनां । ^२ गव्येव । ^३ आदिना ।

^४ जात्यश्रयनिषेधे समवायादेव सिद्धेः । अङ्कुरादीनां वा ।

^५ सत्त्वं । नाशयति

^६ यो नामानित्याश्रयस्तत्स्याप्यन्यो यावन्नित्याः परमाणव इत्याह ।

ते चान्येष्विति यावत् परमाणव आश्रयावध^१यः^२ तेषां नित्यत्वात्तदाश्रितं
ब्रह्मणुक्तं नित्यमित्यनया परम्परया गुणोपि नित्यः स्यादित्याह (१)

तस्मात् सर्वस्य भावस्य न विनाशः कदाचन ॥७३॥

तस्मात्सर्वस्य भावस्य बुद्ध्या^३देः शुक्लादेशन न विना^४शः कदाचन
प्राप्नोति । (७३)

किञ्च (१)

स्वयं विनश्वरात्मा चेत् तस्य कः स्थापकः परः ।

स्वयं न नश्वरात्मा चेत् तस्य कः स्थापकः परः ॥७४॥

स्वयम्बिनश्वरात्मा चेत् भावस्तस्य कः स्थापकः पर आश्रयाभिमतो न कश्चि-
दसामाध्यात् । स्वयं न नश्वरात्मा चेत् तस्य कः स्थापकः परः स्वयमविनाशितवैव
स्थितेर्व्यर्थात्स्थापकस्य । (७४)

c. उपादानोपादेयभावनिरासः

पुनश्चित्तशरीरयोः उपादानोपादेयतां निषेद्धुमाह (१)

बुद्धिख्यापारभेदेन निर्हासातिशयावपि ।

प्रज्ञादेर्भवतो देहनिर्हासातिशयौ विना ॥७५॥

बुद्धिख्यापारभेदेन न मनोशानस्याभ्यासविशेषेण निहृत्तातिशयाव^५पचयाप-
चयावपि प्रज्ञादेरादिशब्दान्मैत्रीकरणावैराग्या^६दीनां भवतो देहस्य निहृत्तातिशयो
विना । तस्माद् बुद्धिरेखोपादानकारणं तद्विकारविकारित्वात् न देहो विपर्य-
यात् । (७५)

इदं दीपप्रभादीनामाश्रितानां न विद्यते ।

इवमाश्रयविकारं विनापि विकारित्वं दीपप्रभादी^७नामाश्रितानां न विद्यते
तद्विकारविकारित्वात् ।

^१ इति नित्यमेव स्थितिः । ^२ नित्यभूताश्रितत्वात् चैतन्यस्यापि ।

^३ अस्ति च नाश इति किमाश्रयस्वीकारेण ।

^४ सम्मित्रासम्मित्रसंयोगादिना ।

^५ नाशः सहेतुको निर्हेतुको वा उभयथा स्थितिहेतुवैफल्यार्थं ।

^६ यत् प्रज्ञादीनां देहोत्कर्षापेक्षानिरपेक्षत्वं बुद्ध्यधीनत्वञ्च ।

^७ तत्र दीपप्रभादीनां तत्र देहमाश्रय इत्यभिप्रायः ॥

अथ देहादपि स्वस्यात्प्रज्ञादेस्तत्त्वो दृश्यत इति^१ तद्विकारविकारित्वमस्त्ये-
वेत्वाह ।

8b स्यात् ततोऽपि विशेषोऽस्य न चित्तेऽनुपकारिणि ॥७६॥

स्यात् ततो देहादपि विशेषोऽस्य प्रज्ञादे^२ न चित्तेऽनुपकारिणि । चित्तं हि स्वस्य-
देहोपकृतसोमनस्यमभ्यासविशेषवत् प्रज्ञादिकमुत्कर्षयति । न गुणोपि चित्ते देह
ए^३व । (७६)

अमुमेव न्यायं रागादावाह ।

रागादिवृद्धिः पुष्ट्यादेः कदाचित् सुखदुःखजा ।

तयोश्च धातुसाम्यादेरन्तरर्थस्य सन्निधेः ॥७७॥

या^४पि रागादिवृद्धिः पुष्ट^५्यादेः सापि न सर्व्वेदापि तु कदाचित् प्रकृत्या
मन्दरागस्य प्रतिस्थानबलिनश्च पुष्टस्यापि रागावृद्धेः । यदापि भवति तदापि न
केवलात्पुष्ट्या^६देः किन्तु सुखदुःखजा । सुखाप्राप्तः दुःखाद् द्वेषः इति न चित्तनिरपेक्षो
रागादिहेतुर्वेहः । तयोश्च सुखदुःखयोर्द्धातुसाम्यादेरन्तरर्थस्यानुप्राहकस्यान्तः
स्पष्टव्यविशेषस्यान्तरस्य स्पर्शज्ञानविषयीकृतस्य सन्निधेरन्तः । सुखदुःखज्ञाने अपि
विशिष्टविषयपूर्व्वज्ञानसापेक्षे एव न देहमात्रजन्ये इत्यर्थः । (७७)

एतेन सन्निपातादेः स्मृतिभ्रंशादयो गताः ।

विकारयति धीरेव ह्यन्तरर्थविशेषजा ॥७८॥

एतेनान्तरोक्तन्यायेन सन्निपातादेरादिग्रहणाज्ज्वरादेः स्मृतिभ्रंशादयो ग^७ता
व्याख्याताः । धीरेव हि पूर्व्विकाऽन्तरर्थविशेषादानुवैषम्याज्जाता तद्वाहि^८णी
चित्तसन्तति विकारयति स्मृतिप्रमोषाद्युपहृतां करोति । (७८)

शार्दूलशोणितादीनां सन्तानातिशये क्वचित् ।

मोहादयः सम्भवन्ति अवरोक्ष्णतो यथा ॥७९॥

^१ न मुख्यः किन्तु परम्परया ।

^२ उत्कर्षयति ।

^३ बुद्धयुत्कर्षादिनिरपेक्षः केवलो देहो रागादिनिमित्तमिष्याह ।

^४ धातुसाम्याद् वैषम्याच्चान्तःस्पष्टव्यविशेषेण कायविज्ञानमनुगृह्यते विकि-
यते च तद्विकल्पं जनयति ततो रागद्वेषौ परम्परया कायात् ।

^५ वैषम्योपप्लुता

यथा शार्दूल^१लशोणितादीनां यथाक्रमं श्रवणक्षणात् सन्तानातिशये नवचिद्
भीक्ष्णने मोहावय आदिशब्दाद् भयरोमहर्षादयो विषयविकृतबुद्धिद्वारेणैव
सम्भवन्ति । न हि मोहादीनां शार्दूलशोणितादय उपादानकारणानि किन्तु विषयाः
सन्तः परम्परसोपकारकाः तथा रागस्मृतिभ्रंशादयोपि बोद्धव्याः । (७९)

तस्मात् स्वस्यैव संस्कारं नियमेनानुवर्तते ।

तन्नान्तरीयकं चित्तमतश्चित्तसमाश्रितम् ॥८०॥

तस्मात् स्वस्यैव संस्कारं नियमेनानुवर्तते । तन्मन्तरीयकं चित्तमेतदव्य-
क्तश्चित्तमाश्रितं चित्तं चित्तसंस्कारस्यैवानुवर्तनात् । देहसंस्कारान्तु व्यभि-
चरति प्रतिसंस्थानबलिनामित्युक्तं । (८०)

चेतःशरीरयोर्भेदपक्षेणाश्रयाश्रयिभावो युक्त इति प्रतिपाद्य शक्तिपक्षेण्य-
भेदात्मके दोषमाह । (१)

यथा श्रुतादिसंस्कारः कृतश्चेतसि चेतसि ।

कालेन व्यज्यतेऽभेदात् स्याद् देहेपि ततो गुणः ॥८१॥

यथा श्रुतादिसंस्कारः कृतश्चेतसि पुनर्यथा प्रबोधप्रत्ययं चेतसि कालेन कर्म-
भाविना व्यज्यते तथा अभेवान्वित्तशरीरयोः स्याद् देहेपि ततः संस्कारप्रबोधकात्
प्रत्ययात् गुणोऽभिव्यक्तः । (१) ततश्च देहं पश्यता श्रुतादिसंस्कारोपि तदात्मभूतो
दृश्यो दृश्यते ।^२ तस्माद् देहस्याश्रयत्वप्रतिषेधात् तद्विनाशे चित्तविनाशो नेति
जन्मपरम्परायु युक्तः कृपाम्यासः । (८१)

(ग) पुनर्जन्मपरिग्रहः

कथं पुनर्जन्मपरिग्रह इत्याह । (१)

अनन्यसत्त्वनेयस्य हीनस्थानपरिग्रहः ।

आत्मस्नेहवतो दुःखसुखत्यागाप्तिवाञ्छया ॥८२॥

^१ देहश्चित्तमुपकरोति चित्तं प्रज्ञादीन् । चित्तेऽनुपकारिणि सति तु न विशेषः ।
व्याघ्र इहेति श्रुत्वा विभेति ।

^२ समानजातीयविकल्पविज्ञानस्य पूर्वकस्य ।

^३ न च दृश्यते । श्रुतादिसंस्कारेण संस्क्रियमाणेपि मनोविज्ञाने मनो न देह-
संस्कारः ।

अनन्यसत्त्वनेयस्य ईश्वरप्रतिषेधात् । हीनस्त्वानप^१रिग्रहो गर्भस्वाश्रयत्वेन स्वीकारः आत्मस्नेहवतः सत्पुण्यस्य दुःखे सुखमिति विपर्ययः । तस्य दुःखसुखयो-
र्यथाक्रमं त्यागाश्रितवाञ्छया । सत्पुण्यो हि दुःखे सुखमिति विपर्ययस्तः आत्मानि
स्निग्धो जन्माक्षेपककर्मवशात् सुखहेतुं गर्भस्थानं मन्यमानः परिगृह्णाति । (८२)

9a

I. अविवक्षा-तृष्णे बाधकारणम्

ततश्च (1)

दुःखे विपर्ययसमितिः तृष्णा बाधकारणम् ।

जन्मिनो यस्य ते न स्तो न स जन्माधिगच्छति ॥८३॥

दुःखे विपर्ययसमितिस्तृष्णा बाधकारणं आश्लेषहेतुर्जन्मिनः^२ । तृष्णया
आत्मस्नेहोप्याश्रितो हेतुवद्वेदितव्यः । यस्य तून्मू^३लित्वात्मग्रहस्य ते विपर्ययस्तृष्णा
च न स्तो न विद्येते न स जन्माधिगच्छति ॥ (८३)

II. गत्यागत्योरदर्शनं इन्द्रियापाटवात्

गत्यागती न दृष्टे चेदिन्द्रियाणामपाटवात् ।

अदृष्टिर्मन्दनेत्रस्य तनुधूमागतिर्यथा ॥८४॥

भावजन्मन्यतीतान्न जन्मनो यथाक्रमं गत्यागती न दृष्टे चेत् । इन्द्रिया-
णामपाटवात्सा अदृष्टिरदर्शनं ते सूक्ष्मस्यान्तराभवशरीरस्य । मन्दनेत्र^४स्य
पुंसस्त^५नधूमस्यागतिरदर्शनं यथा । न ह्यदृश्यस्यादर्शनावभावः । (८४)

III. मूर्तस्थापि मूर्तं प्रवेशः

ननु मूर्तं न मूर्तान्तरं मनुप्रविशति प्रतिघातात् (1) मूर्तञ्चान्तराभवशरीर-
मित्य^६त आह (1)

तनुत्वान्मूर्तमपि तु किञ्चित् कचिदराक्तिमत् ।

जलघत् सूतबद्धेऽत्रि नादृष्टेनासदेव वा ॥८५॥

^१ अपराधीनस्य भक्षिकाणामशुचिस्थानग्रहकामिनां स्त्रीकुणपशरीराविपरि-
ग्रहवत् ।

^२ दुःखे गर्भादिस्थानेभिरितिः सुखमेतदिति ।^३ परिणतोऽभिरतिपुरःसरः प्रपातपातादिविलक्षणः ।^४ किमिवेत्याह उपहतचक्षुषः । ^५ बिरलः ।^६ कथं गर्भं प्रविशति ।

तनुत्वान्मूर्तमपि तु किञ्चित्स्वचित्^१ न्मूर्तंऽशक्तिसद्व्यतिपातवत् जलवत् घटे
सूतवद् हेमि । जलसूती हि मूर्तावपि घटेहेम्नी भिन्दन्ती दृश्ये^२तेऽ(?अ)न्तरा-
भवशरीरमवशितमत् न दृष्टमिति चेत् नावष्टेनासदेव वा भवति तादृशमन्तराभव-
शरीरं । (८५)

६

IV. नोपादानभूतं शरीरं बुद्धेः

A. अवयविनिरासः

किञ्च (१) शरीरमुपादानं बुद्धेर्भवदे^३कमवयविरूपं वा स्यात् । अनेकं पर-
माणुसञ्चयस्वभाव^४ वा । तत्रावयविरूपं किमवयवा एव हस्तादय उत तेभ्योऽप्यत्
(१)द्वयमपि प्रतिषेद्धमाह^५ ।

पायादिकम्पे सर्वस्य कम्पप्राप्तेर्विरोधिनः ।

एकस्मिन् कर्मणोऽयोगात् स्यात् पृथक् सिद्धिरन्यथा ॥८६॥

पाण्यादिकम्पे सर्वस्य कम्पप्राप्तेः । यदि पाण्यादयोऽवयवा एव अवयव्यैक-
रूपः तदा पाण्यादेः कम्पे सति सर्वस्य पादावेदपि कम्पः प्राप्नोति । एकस्मिंस्त-
स्मिन् कर्मणः कम्पस्य विरोधिनोऽकम्पस्यायोगात् । एकन्तु द्वयं तत्समवेतश्च
कम्प इति सर्वं कम्पेत । अवयवानामेकावयविरूपत्वं हेतुः पराभ्युपगमसिद्धिः ।
सर्वस्य कम्पप्रसङ्गः । न च कम्पोस्ति इति साध्याभावेनैकावयविरूपत्वाभाव-
प्रसङ्गविपर्ययः । एवम्बन्धमाणावपि प्रसङ्गतद्विपर्ययौ वेदितव्यौ । अथावयवेभ्यो
भिन्नोऽवयवी । अत एवैकस्मिन्नवयवे कम्पमाने नावयवान्तरस्य कम्पः तदापि स्यात्
पृथक्सिद्धिरन्यथाऽवयवावयविनोर्भेदे पृथक्कम्पमानादवयवादकम्पमानस्यावयविनः
समवेतस्य^६ भेदेन तत्रै^७कावयवे सिद्धिः स्यात् वस्तो^८दकवत् । अत्राप्यवयवावय-
विनोर्भेदः पराभ्युपगमसिद्धो हेतुः । पृथक्सिद्धिः प्रसज्यते । साध्याभावे साध^९ना-
भावो विपर्ययः । एवम्बन्धमाणी च प्रसङ्गविपर्ययौ । (८६)

एकस्य चावृत्तौ सर्वस्वावृत्तिः स्यादनावृत्तौ ।

दृश्येत रक्ते चैकस्मिन् रागोऽरक्तस्य वाऽगतिः ॥८७॥

^१ प्रविशति । ^२ सूर्यरश्मयश्च स्कटिकं भित्तेन्धनं विद्वान्तीत्यनेकान्तः ।

^३ निरवयवं । ^४ एकान्येत् ^५ यथा एकदेशलग्नमुहकं वस्त्रैकदेशे
एव दृश्यते तद्वत् । ^६ पृथग्भावः स्यादवयवावयविनोः अवयवी भवेन दृश्येत ।

^७ सर्वाकम्पार्थं पृथक् स्वीकृतिः पृथगवयव्यसिद्धौ अवयवावयविनोर्भेदस्य
साधनत्वाभावः । ततः सर्वकम्पप्रसङ्गस्यापरिहारः ।

अथाभेदपक्षे एकस्यावयवस्यावृत्तौ सर्वस्यावृत्तिश्च स्यादिति प्रसङ्गः।
भेदपक्षमाश्रित्यानावृत्तौ चावयविनः स्वीक्रियमाणायामावृत एवावयवेऽनावृत्तौ^१
दृश्येतेति प्रसङ्गः। अथाभेदपक्षे रक्ते चैकस्मिन्नवयवे सर्वत्रावयवे रासो दृश्येतेति
प्रसङ्गः। भेदपक्षे तु रक्त एवावयवेऽरक्तस्य चावयविनो वाऽवृत्तिः स्यादिति
प्रसङ्गः। (८७)

सर्वत्र साध्याभावेन साधनाभावः प्रसङ्गविपर्ययः। तमाह (१)

नास्त्येकसमुदायोऽस्मादनेकत्वेऽपि पूर्ववत्।

नास्त्येकस्मिन् नास्त्येकोऽवयवी समुदायोऽवयवानामस्मात्कम्पाविसाध्या-
भावात्। अ^१वयवावयविनोरनेकत्वेऽपि पूर्ववत्। अभेदपक्ष इव साध्याभावेन
साधनाभावो विपर्ययः।

अविशेषादणुत्वाच्च न गतिश्चेन्न सिध्यति ॥८८॥

अविशेषः ;

अथ शरीरादौ प्रत्यक्षदृष्टे यमिणि कम्पाकम्पादिविरुद्धधर्माध्या^२सात्।
स्वतन्त्र^३हेतोरैकत्वप्रतिषेधः साधनीय इति। अवयविनोऽभावात् परमाणुपुंजरूपं
शरीरादि तदपि परस्परसङ्गमावस्थातः^४ पुञ्जावस्थायामविशेषाद् विशेषाभावात्
अणुत्वान्न। दर्शनानर्हसूक्ष्मतयापि शरीरादेर्न गतिश्चेत्^५। न सिध्यति (८८)
अविशेषः।

२. आवरणाद्यभावनिरासः

विशिष्टानामैन्द्रियत्वमतोऽनणुः।

परस्परसङ्गतेभ्यः प^६रमा^७णुभ्योऽदृष्टसहकारिभ्यो दुष्यानामेवान्योन्यसंहता-
नामुत्पत्तेः। तेषां विशिष्टानामैन्द्रियत्वमिन्द्रियग्राह्यत्वं अतः^८ ऐन्द्रियत्वादनणुरिष्टः
(१) इन्द्रियागोचरेष्वणुत्वं प्रसिद्धं तदेव तु हेतुकृतं। पुञ्जीभूतास्तु दुष्यमाना नाणव

^१ आवृतावयवावयविभेदपक्षेऽपि। अवयविवर्जनप्रसङ्गस्य साध्यस्याभावेना-
वृत्ताद् भेदस्य साधनस्याभावो विपर्ययः। तदशचाभेदपक्ष इव सर्वावरणादि स्यात्।

^२ अत्रोद्योतकरावय आह्वयं

^३ सिद्धान्तः।

^४ सकाशात्।

^५ अस्माकं मते

^६ क्षणिकत्वात्।

^७ येऽतीन्द्रिया अणवो न त एव पदवात् किन्तु तानाश्रित्या एव विशिष्टा
उत्पद्यन्ते।

उच्यन्ते किन्तु शरीराविव्यपदेश्याः । यथा तन्त्रवः पटावस्था न तन्त्रवः उच्यन्तेऽपि तु पट इत्यसिद्धौ हेतु^१ ।

9b

एतेनावरणादीनामभावश्च निराकृतः ॥८९॥

एतेन परमाणूनां पूर्वावस्थातो विशिष्टत्वकथनेनावर^२णाधारादीनामभावः परैरसंहृतावस्थायामिव यः प्रतिपादितः स च निराकृतो बोद्धव्यः । केचित् परमाणवः संहता जाता आवरणधारणादिवक्षमा भवन्ति नान्ये । (८९)

कथं वा सूतहेमादिमिश्रं तप्तोपलादि वा ।

दृश्यं ; पृथगशक्तानामच्चादीनां गतिः कथम् ॥९०॥

कथम्वा सूतहेमादिमिश्रं पिष्टिकावस्थायां तेजःपरमा^३णुसञ्चयस्थं तप्तोपलादि वा मिश्रं कथं दृश्यं विजातीयानां द्रव्यानारम्भात् न तदवयवि द्रव्यं । परमाणवश्च त्वन्मते न दृश्या इति न तेषां दर्शनं स्यात् । यदि च परमाणवः पृथगवस्थाया^४ ज्ञानजननेऽशक्ता इति पुञ्जावस्था अपि तथा । तदा पृथगवस्थानामश्वादीनां^५ ज्ञानजनने संहतो गतिर्ज्ञानं कथं । (९०)

संयोगाच्चेत् समानोऽत्र प्रसङ्गो हेमसूतयोः ।

दृश्यः संयोग इति चेत् कुतोऽदृश्याश्रये गतिः ॥९१॥

तस्मावनैकान्तिकमपि हेतुद्वयं नेन्द्रियादेर्ज्ञानजन्यं किन्तु संयो^६गात्तदीयाविति चेत् । समानोऽत्र प्रसङ्गः । यथा पृथगिन्द्रियादयः संयोगज्ञ जनयन्ति । तथामिलिता अपि न जनयेयुः । हेमसूतयोर्दृश्यः संयोगो दृश्यत इति चेत् कुतोऽदृश्याश्रये गतिः । हेमसूतपरमाणवो हि संयोगस्याश्रया^७स्तेषामवृक्ष्यत्वे कथन्तदावितस्य संयोगस्य दर्शनं (i) न हि कश्चित् पिशाचयोः संयोगमुपलभते (i) किञ्च (i) नानाद्रव्यारब्धपानकादिरपि संयोगो गुण एषितव्यः तस्मिन् मृष्टं पानकं स्वरूपं पानकमिति निर्गुणत्वाद् गुणानां विषयः ॥ (९१)

रसरूपादियोगश्च संयोग उपचारतः ।

दृष्टश्चेद् बुद्धिभेदोऽस्तु पंक्तिर्दीर्घेति वा कथम् ॥९२॥

^१ अविशेषादणुत्वाच्चेति परोक्तौ । ^२ अवयवित्वायोगात् ।

^३ यथा यद्येकं द्रव्यं नेष्यते तदा यथा तेषां पूर्वावस्थायां परमाणुरूपं नाव्योति न दधाति च तथा वक्ष्याम्यविशेषाद्भावानुयास्य द्रव्याच्चेति निराकृतं । तैजसाः परमाणवः काष्ठोपलादिपरमाणुभिः परस्परसंभवेनाविश्रन्तीति परः ।

^४ अणुरूपालोकमनसिकाराणां ।

^५ आत्मा मनसा युष्यते मनः इन्द्रियेण इन्द्रियमर्चनं ततो ज्ञानोत्पत्तिः ।

नानागुणिद्रव्येषु संयोगो रसरूपादयश्च समवेता इत्येकार्थसमवायात्तद्धर्मस्य पानकादिषूप^१चारतो रसरूपादियोग इष्टश्चेत् । तर्हि क्षीरा^२दी^३ पानकादी च मुख्यामुत्पत्त्येन स्पष्टास्पष्टतया मृष्टादिबुद्धेर्भेदः स्यात्^४ । न हि माणवकेऽग्नि-
बुद्धिरुपचारादन्नादिव भवति । पंक्तिर्वीर्येति वा कथं^५ पंक्तिषु समवेता पदक्तिः
सं^६ख्या गुणो वा स्यात्^(१) । न च तत्र वैधर्म्यमस्ति निर्गुणत्वाद् गुणानां^(१) नापि
पदक्तिषु वैधर्म्यमस्ति येनैकार्थसमवायादुपचारः स्यात्^(१९२)

b. संख्यादिनिरासः

एतच्चाभ्युपगम्योक्तं न तु संख्यादयः सन्ति तदाह (१)

संख्यासंयोगकमदिरपि तद्वत् स्वरूपतः ।

अभिलाषाच्च भेदेन रूपं बुद्धौ न भासते ॥९३॥

संख्यासंयोगकमदिः (१) आदिशब्दाद्विभागपरत्वापरत्वसामान्यादेरपि
तद्वत्स्वरूपतो द्रव्यस्वभावाद् भेदेनाभिलाषाच्च । संख्यासंयोग इत्यादिकात् । बुद्धौ
द्रव्यग्राहिण्यां रूपं न भासतेऽभासमानञ्च दृश्याभिमते दृश्यानुपलब्ध्या बाधितं ।
(९३)

यदि संख्यादयो न सन्ति कथमेको घटः संपुक्तो महान् पततीत्यादि व्यपदिश्यते-
ऽर्थभेदाभावे पश्ययिता प्राप्नोतीत्यत आह ।

शब्दज्ञाने विकल्पेन वस्तुभेदानुसारिणा ।

गुणादिष्विव कल्प्यार्थे नष्टाज्ञातेषु वा यथा ॥९४॥

शब्दज्ञाने एको घट इत्यादिके कल्प्यार्थे कल्पितार्थे विकल्पेन (१) कीदृशेन वस्तु-
भेदानुसारिणा वस्तुनो भेदो विजातीयत्वाद् व्यावृत्तिस्ताम्बिषयत्वेनानुसरता गुणादि-

^१ द्रव्यधर्मे गुणे ।

^२ भाविना क्षीरोदकादि ।

^३ यदि यत्र परमाणुषु रसादयः समवेतास्तत्र संयोगोपीति संयोगो रतोपचार-
स्तर्हि क्षारादिवत्पानके रसबुद्धिर्माभूदस्ति च ।

^४ एकार्थसमवायात्तद्धर्मोपचारतो उपदेशः पंक्तिः संयोगत्वाद् गुणः । न तत्र
वैधर्म्यं गुणोस्ति नापि पंक्तिषु कथमुपचारतोपि निर्देशः । न हि प्रत्येकं पदक्तिषु
वैधर्म्यमस्ति तस्मात् । येनैकार्थसमवाय उपचारबीजं स्यात् ।

^५ यद्यप्यपि विनाऽदर्शनं तदा कथं सूतहेममिथं दृश्यते । न हि तद्द्रव्या-
रम्भकं विजातीयानारम्भात् अन्यथा सर्वं सर्व्वरारभ्येति सिद्धान्तः ।

शिव यथा पञ्चमत्पादौ एका महती गच्छतीत्यादिशब्दज्ञाने । न हि तत्र संख्यावयः सन्ति निर्गुणत्वाद् गुणानां । नष्टाजातेषु वा यथा । एको द्वौ बहवो नष्टा भविष्यन्ति चेति शब्दज्ञानवत् । नष्टमजातञ्च स्वयमेव नास्ति किं पुनस्तत्र संख्यावयो भविष्यन्ति । (९४)

मतो यद्युपचारोऽत्र स इष्टो यन्नित्यन्धनः ।

102

स एव सर्वभावेषु हेतुः किं नेष्यते तयोः ॥९५॥

मतो यद्युपचारोऽत्र गुणादिषु संख्यादिष्वपवेशस्य स उपचार इष्टो यन्नित्यन्धनो^१ गुणादिषु संख्याद्युपचारस्य हेतुर्गः स एव सर्वभावेषु हेतुः किंनेष्यते तयोः शब्दज्ञानयोः येन संख्यावयः कल्पन्ते प्रमाणबाधिताः ॥ (९५)

उपचारो न सर्वत्र यदि भिन्नविशेषणम् ।

मुख्यमित्येव च कुतोऽभिन्ने भिन्नार्थतेति चेत् ॥९६॥

उपचारो न सर्वत्र यदि मुख्ये सत्युपचारो भवति^२ न तु सर्वत्रैवा^३त्ती । भिन्नविशेषणं मुख्यं यत्र भिन्नं विशेषणमस्ति तन्मुख्यं अन्यत्रोपचारः । भिन्नविशेषणं मुख्यमित्येतदेव कुतो निश्चितं अभिन्ने भिन्नार्थतेति चेत् । (९६)

यदि संख्यादि भिन्नं नास्ति तदा षट् एकः संपुक्तो महान् गच्छतीति शब्दानां पर्याप्ता स्यात् । न चास्ति ॥

अनर्थान्तरहेतुत्वेऽप्यपर्यायः सितादिषु ।

संख्यादियोगिनः शब्दास्तत्राप्यर्थान्तरं यदि ॥९७॥

नन्व^४नर्थान्तरहेतुत्वेऽप्यपर्यायः सितादिगुणे^५षु संख्या^६दियोगिनः शब्दा वृष्यन्ते । अत्राप्यर्थान्तरं यदि । सितादौ संख्यादि तिष्ठति । ततस्तच्छब्दानामपर्याप्तापत्तिः । (९७)

^१ लोकव्यवहारनिबन्धनः ।

^२ पृष्टः सिद्धान्तनैकं मुख्यमिति आह ।

^३ तावदां ते मुख्यलक्षणं । अविशिष्टं स्वतो ब्रह्मं विशिष्यते संख्याविना तत् विशेषणं तस्य भिन्नं ।

^४ तस्मान्नार्थविषयाः सिद्धाः । अत्र बौद्ध आहानेकान्ततां ।

^५ गुणेन गुणान्तरमित्यर्थान्तराभावात् पर्येकं शुक्लं संपुक्तं विभक्तमित्यादि ।

^६ अर्थान्तरनिमित्तं ।

गुणद्रव्याविशेषः स्याद् भिन्नो व्यावृत्तिभेदतः ।

स्यादनर्थान्तरार्थत्वेऽप्यकर्मद्रव्यशब्दवत् ॥९८॥

एवञ्च सति गुणानां द्रव्याणाञ्चाविशेषः स्यात् संकीर्णलक्षणत्वात्^१ । क्रियावत् गुणवत्समवायिकारणं द्रव्यमिति लक्षणं^२ स्पष्टयोरपि भावात् । कथं पुनरभिप्रायत्वेऽप्यपर्यायत्व^३ मित्याह । विजातीयभ्योऽनेकासंयुक्तादिभ्यो व्यावृत्तेर्भावात् भिन्नः प्रत्ययश्चैको षटः संयुक्ती षट इत्यादि । अकर्म द्रव्यमद्रव्यं कर्मेति^४ शब्दाविशेषे भिन्नो व्यतिरेकतार्थाभावेऽपि । न हि त्वन्मतेऽप्यकर्मद्रव्यशब्दयोरर्थो द्रव्यं^५ कर्मभ्यां भिन्नो वस्तुभूतोऽस्ति ॥ (९८)

B. संख्यासंभावेऽप्येकत्वसंयोगयोर्व्यपदेशः

यदि न सन्ति संख्यादयः कथं षट्स्यै^६ कर्त्तव्यं संयोगो वा इत्यादि व्यपदेश इत्याह ।

व्यतिरेकीय यच्चापि सूच्यते भाववाचिभिः ।

संख्यादितद्वतः शब्दैस्तद्वर्मान्तरभेदकम् ॥९९॥

व्यतिरेकीय भेदवदिव यच्चापि संख्यादि तद्वतो द्रव्याद् भाववाचिभिः द्रव्याभिधाचिभिः शब्दैः सूच्यते षट्स्यैकत्वमित्यादि । तत्सूच्यमानमेकत्वादियधर्मान्तरस्य शुक्लत्वादेः भेदकं । यद्यपि षटानेकत्वादयो भिन्ना वस्तुतस्तथाप्येकत्वशुक्लत्वादयो षटात्परस्परं चानुवृत्त्यननुवृत्तिभ्यां कल्पितभेदाः । (९९)

श्रुतिस्तन्मात्रजिज्ञासोरनाक्षिप्ताखिलापरा ।

भिन्नं धर्ममिवाचष्टे योगोऽङ्गुल्या इति क्वचित् ॥१००॥

तेषु यवैको धर्मः प्रतिपि^७ त्सितः तदा भेदेन निर्वि^८ष्टः स धर्मान्तरप्रतिषेधको भवति षट्स्यैकत्वमित्यादि तदा तन्मात्रस्यैकधर्ममात्रप्रतिपित्सोः प्रतिपाद्यस्यानुरोधेन च तथा संकेतवशात् प्रयुज्यता श्रुतिरनाक्षिप्तोऽविषयीकृतोऽपरोक्षलो धर्मो (व्यवच्छेदकः) । यथासम्भवी यथा सा तादृशी धर्मिणो धर्मान्तरेभ्यश्च भिन्नं निष्कृष्टमिव धर्ममाचष्टे यथाऽङ्गुल्या योग इति । (१००)

युक्ताङ्गुलीति सर्वेषां आक्षेपाद् धर्मिवाचिनो ।

ख्यातैकाध्याभिधानेऽपि तथा विहितसंस्थितिः ॥१०१॥

^१ गुणद्रव्ययोः गुणकर्मणोश्च समवायात् ।

^२ बौद्धस्यापि ।

^३ अकर्मकत्वादी परेण व्यतिरेको नेष्टोऽभिमतवतो व्यावृत्तिमुखेनैव ते स्याप्याः अकर्मत्वमद्रव्यत्वञ्चास्येति ।

^४ अत्र व्यावृत्तिरेव शरणं ।

^५ व्यतिरेकशब्दी ।

^६ प्रतिपत्तुमिच्छुः ।

१. धर्मवाचिन्येव श्रुतिर्धर्मवाचिनी

यदा तु स एव धर्मो धर्मान्तरसम्बन्धयोगो जिज्ञासितस्तदा तथा^१ संकेताद् युक्ताद्गुलीति श्रुतिः सर्वेषां धर्मान्तराणां^२ नास्तेषां धर्मवाचिनी क्वाप्ता । एकस्य विजातीयव्यावृत्तिलक्षणस्यार्थस्याभिधानेऽप्यप्यभिधागो युक्तः । यस्मात्तेन प्रकारेण विहितसंस्थितिः कृतव्यवस्था सा श्रुतिः संकेतेन । (१०१)

b. समुदायवाचिनी श्रुतिः

तदेवं धर्मवाचिन्यपि श्रुतिर्धर्मान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपाभ्यां धर्मवाचिनी धर्मवाचिनी वेति निर्दिष्टं ।

इदानीं समुदायवाचिनीं वर्णयति ।

रूपादिशक्तिभेदानामनाक्षेपेण वर्चते ।

तत्समानफलाऽहेतुव्यवच्छेदे घटश्रुतिः ॥१०२॥

घटव्य^३पदेशभाजां रूपादीनामवान्तररज्जना^४दिशक्तिभेदानामनाक्षेपेण तेषां रूपादीनां यत्समानं फलमुदकाहरणादि तस्याहेतोरस्वादेर्भ्यवच्छेदे प्रतिपाद्ये घट^५-श्रुतिर्वर्तते उदकाहरणादहेतुव्यावृत्ति समुदायवाची घटशब्द जाहेत्यर्थः । (१०२)

अतो न रूपं घट इत्येकाधिकरणा श्रुतिः ।

भेदोऽयमीदृशो जातिसमुदायाभिधायिनोः ॥१०३॥

अतः समुदायाऽभिधायित्वात् न रूपं घट इत्येकाधिकरणा श्रुतिः । रूपशब्दो हि धर्मवाची घटशब्दस्तु समुदायाभिधायी कथमन^६योरेकार्थता । भेदोऽयमीदृशो जातिसमुदायाभिधायिनोर्घटत्वघटशब्दबोधकः ज्ञेयः । (१०३)

समुदायाभिधायी चाप्रतिक्षिप्त^७धर्मान्तर एव भवतीति सोऽ^८णो घट इत्यादि सामानाधिकरण्यं । स च^९ द्विविधोऽनेकवृत्तिरन्वया^{१०} च । तथा घटादिशब्दो^{११} वि न्या द्वि शब्दश्च । यदि रूपादयः केचन नास्त्यवयवी तदा कथं घटस्य

^१ अङ्गुलीगतानां ।

^२ रूपरसादेः ।

^३ रक्तं चित्तं स्याद्विशिष्टरूपादी चक्षुर्विज्ञानादि ।

^४ रूपरसादे नैकत्र द्रव्ये एककार्यकारणशक्तिरूपावनाय ।

^५ स्वविकल्पोपरचितं न मुख्यं यौव्वर्हिणः वृत्त्युपचारश्च, न गुणेषु संख्यादिवृत्तिः । न ह्येकं रूपं एको घट इति प्रत्यये लोकस्यावसायभेदः ।

^६ जातिसम्बन्धत्वात् ।

^७ समुदायभेदापेक्षयाऽन्यानाक्षेपाय ।

^८ समुदायाभिधायी ।

^९ अनेकघटवृक्षादी । ^{१०} एकगिरौ स्वसमुदायापेक्षः ।

रूपादय इति सम्बन्धः (ः) इत्याह (१)

10b

रूपादयो घटस्येति तत्सामान्योपसर्जनाः ।

तच्छक्तिभेदाः स्याप्यन्ते वाच्योऽन्योपि दिशाऽनया ॥१०४॥

रूपादयो घटस्य इति सम्बन्धवाचिन्या श्रुत्या तत्सामान्योपसर्जना घटत्व-
सामान्यविशेषितास्तेषां रूपादीनां शक्तिभेदा रञ्जनादयः स्याप्यन्ते घटव्यपदेश-
विषयसमुदायान्तर्गतं रञ्जनक्षमरूपं निष्कृष्योच्यत इत्यर्थः । अन्योपि चन्दनस्य
गन्ध इत्यादिव्यपदेशोजन्या दिशा वाच्यः । विस्तरस्तृतीयपरिच्छेद एवास्व ।
तदेवमवयव्यादीनां प्रतिषेधात् पानकादिरिव परमाणुपुञ्जरूप एव देहः प्रत्यक्षेणे-
क्ष्यत इति स्थितं । (१०४)

(घ) विज्ञानं कारणम्

I. परमाणूनां समुदितानां न बुद्धिहेतुत्वम्

न चास्य बुद्धिहेतुत्वं युक्तमिति प्रकृतमनुबन्धं परमाणूनां समुदितानां प्रत्येकं
बुद्धिहेतुत्वाभावं वक्तुमाह ।

हेतुत्वे च समस्तानामेकाङ्गविकलेपि न ।

प्रत्येकमपि सामर्थ्ये युगपद् बहुसम्भवः ॥१०५॥

यदि समस्तानां देहपरमाणूनां हेतुत्वं तदाऽयवच्छेदादिना एकाङ्गविकलेपि
देहे न स्यात् बुद्धिः (१) न चैतदस्ति । अथ प्रत्येकं ते समर्थास्तदा प्रत्येकमपि
सामर्थ्ये स्वीक्रियमाने युगपद् बहुसम्भवः । परमाणुसंख्यानि ज्ञानानि युगपज्जायरेन्
सर्वेषां प्रत्येकं सामर्थ्यात् । (१०५)

II. प्राणापानयोरनियामकता

अथ प्राणापानाभ्यां नियामकाम्बामेकमेव ज्ञानमभिव्यज्यते^१ ततो न युग-
पदनेका व्यक्तिरित्यत आह (१)

नानेकत्वस्य तुल्यत्वात् प्राणापानौ नियामकौ ।

एकत्वेऽपि बहुव्यक्तिस्त्वेतौर्नित्यसन्निधेः ॥१०६॥

तत्र । परमाणुसञ्चयात्मकत्वेन देहवत् प्राणापानयोरप्यनेकत्वस्य तुल्यत्वात् ।
तेषां प्रत्येकमभिव्यञ्जकत्वे युगपदनेकाभिव्यक्तिप्रसङ्गादेकज्ञानाभिव्यक्तौ

^१ द्विधा रूपादीनां शक्तिः सामान्या यथा घटादेरुक्काहरणादि । प्रतिनियता
च चक्षुर्विज्ञानादिजनिका । ^२ सामान्यादिचिन्तायां (३।५५) । ^३ कर्णादि ।

प्राणापानी निग्रामकौ न युक्ता। एकत्वेऽपि प्राणस्या^१पानस्य च बहूनां नानाकाल-
भाविनां ज्ञानानां युगपदभिव्यक्तिः स्यात्। तस्याभिव्य^२क्तेर्हेतुः प्राणा^३देतिर्यं
सन्निधेः। (१०६)

नानेकहेतुरिति चेन्नाविशेषात् क्रमादपि।

नैकप्राणोप्यनेकार्थग्रहणान्नियमस्ततः॥१०७॥

युगपन्नानेकस्या^४भिव्यक्तिहेतुः प्राणादिरिति चेत्^५ (१) न स्याद्धेतुरविशेषात्।^६
क्रमादपि॥

किञ्चनै^७कस्मिन्नपि प्राणोऽनेकेवामर्शनां ग्रहणावनेकाभिर्व्युद्धि^८भिरैकः प्राणः
एकां बुद्धिमभिव्यनक्तीति नायन्तत एकप्राणान्नियमः। (१०७)

एकयाऽनेकविज्ञाने बुद्ध्याऽस्तु सकृदेव तत्।

अविरोधात्; क्रमेणापि मा भूत् तदविशेषतः॥१०८॥

एक^९या बुद्ध्याऽनेकवि^{१०}ज्ञाने च स्वीक्रियमाणेऽस्तु सकृदेव तत् यावद्
ग्रहीतव्यग्रहणमविरोधात् यद्येकस्या अनेकग्रहणं विरुध्यते कतिचित्पदार्थग्रहण-
मप्येकदा न स्यात्। न विरुध्यते चेत् यावद्ग्र^{११}हीतव्यं गृह्णीया^{१२}त्। अन्यथा
क्रमेणापि मा भूवनेकग्रहणं। तदविशेषतो बुद्धेश्विशेषाभावात्। (१०८)

बहवः क्षणिकाः प्राणा अस्वजातीयकालिकाः।

तादृशमेव चित्तानां कल्प्यन्ते यदि कारणम्॥१०९॥

बह^{१३}यः क्षणिकाः प्राणा अस्वजातीयकालिका असह^{१४}भाविनः। तावु^{१५}
ज्ञानेकक्षणिकानां बहूनामसहभाविनां चित्तानां कल्प्यन्ते यदि कारणं। (१०९)

^१ अथ माभूदेव दोष इति प्राणादिवैकं द्रव्यनिष्पद्यते।

^२ नित्यत्वावस्थ। यत् सन्निहिताविकलकारणं तत् भवत्येवेति न्यायावाह।

^३ वैहृत्य च।

^४ प्राणापानवैहृत्य य आत्मा विज्ञानहेतुः पश्चात्तत् पूर्वमपीति।

^५ अनेकत्वेऽपि प्राणापानयोर्वैहृत्य च एकत्रैव ज्ञाने सामर्थ्यं न बह्वयु चेत्
क्रमेणानेकज्ञानहेतुत्वमनेनाभ्युपेयमेव।

^६ यद्यप्युक्तमेकः प्राणादिवैकां धियं व्यनक्तीति तन्न।

^७ अनेकक्षणभाक्त्वावैकप्राणस्य एकप्राणकालोऽनेका बुद्धिः प्रवर्तते नियतते च।

^८ आसर्गप्रलयवैरेकैव बुद्धिरिति सिद्धान्तात्।

^९ अथ क्रमवत्येकैव तदा बुद्धिरिष्यते तदा।

^{१०} वीर्यद्वय सिद्धादौ यावन्तस्ते तत्रैव।

^{११} नैकः प्राणोऽनेकविज्ञानहेतुः किन्तु। ^{१२} यदैकः प्राणो न तदाऽप्यः।

^{१३} क्षणिकां।

क्रमवन्तः कथं ते स्युः क्रमवद्धेतुना विना ।

पूर्वस्वजातिहेतुत्वे न स्यादाद्यस्य सम्भवः ॥११०॥

तदा क्रमवन्तः कथन्ते प्राणाः स्युः क्रमवद्धेतुना विना । शरीर^१ं तेषां हेतुः तच्चाक्रमं । न चाक्रमात्कर्मिकार्यं युक्तं पूर्वस्वजातिहेतुत्वे न स्यादाद्यस्य प्राणस्य सम्भवः । (११०)

III. परलोकागतस्य प्राणे निहंतुकता

न हि परलोकागतः प्राणोस्ति य आद्यस्य शरीरसम्बन्धिनो हेतुः स्यात् । एतवेवाह ।

तद्धेतुस्तादृशो नास्ति सति वाऽकनेता ध्रुवम् ।

प्राणानां भिन्नदेशत्वात् सकृज्जन्म धियामतः ॥१११॥

^१तद्धेतुस्तादृशो नास्ति । सति च तद्धे^२तावनेकता ध्रुवं प्राणानां भिन्नदेशत्वात् । दे^३शानेदात् प्राणाः प्रतिदेशं भिन्ना अतोऽनेकत्वात् प्राणानां प्रत्येकं समर्पणां तेभ्यो व्यञ्जकोऽनेकत्वादतो धियां जन्म सकृत् स्यादिति प्रसङ्गः । (१११)

यद्येककालिकोऽनेकोऽप्येकचैतन्यकारणम् ।

एकस्यापि न वैकल्ये स्यान्मन्दस्वसितादिषु ॥११२॥

यद्येककालिकोऽनेकः प्राण^४ एकचैतन्यकारणमिष्यते तदैकस्यापि प्राणस्य मन्द-
स्वसितादिषु वैक^५ल्ये सति न स्याच्चैतन्यं कारणानामसमप्रत्वात् । (११२)

अथ हेतुर्यथाभावं ज्ञानेऽपि स्याद् विशिष्टता ।

न हि तत् तस्य कार्यं यद् यस्य भेदान्न भिद्यते ॥११३॥

अथ हेतुर्यथाभावं यथासम्भवं प्राणानां हेतुत्वं स्यात् । तदा ज्ञानेऽपि स्याद् विशिष्टता । (१) प्राणानामुपपत्त्यापचयान्यां ज्ञानमपि तादृशं स्यात् । न हि तत्तस्य कार्यं^६ युक्तं यद्यस्य भेदान्न भिद्यते । (११३)

IV. शक्तिनियमाद् न धियां सकृज्जन्म

त्वन्मतेऽपि धियां सकृज्जन्म कस्मान्न भवतीत्याह ।

^१ अथैतद्दोषतया देहं त्यक्त्वा पूर्वपूर्वप्राणहेतुकाः प्राणा इष्टास्तथा ।

^२ तथा ज्ञानेऽपि पटुत्वादिति ।

^३ अभ्युपगम्याह ।

^४ बहुत्वं युगबन्धनमप्येते ।

^५ युगपद्बहुसम्भवविरासार्थं ।

^६ न च ज्ञानं तवर्थकारि ।

विज्ञानं शक्तिनियमादेकमेकस्य कारणम् ।

विज्ञानं शक्तिनियमादेकविज्ञानमे^१कं । शक्तेः स्वका^२रणकृताया नियमादे-
कस्य विज्ञानस्य कारणमिति न सकृद् धियां जन्म ।

कुत एत^३दिति चेदाह ।

118 अन्यार्थासक्तिविगुणे ज्ञाने नार्थान्तराग्रहात् ॥११४॥

अन्यस्मिन्नर्थे आसक्त्या पुनः पुनः प्रवृत्त्यात्मिकया विगुणे विषयान्तरसञ्चारि-
ज्ञानोत्पादविरोधिनि ज्ञाने पूर्व्वके सति विषयान्तरस्याग्रहणात् । अविगुणे तु ग्रह-
णात्^४ । तस्मात् ज्ञानकार्यं ज्ञानं । तदन्वयव्यतिरेकानुविधानात् । (११४)

(ॐ) कर्मसिद्धिः

I. सहस्थितिकारणं कर्म

शरीरात् सकृदुत्पन्ना धीः स्वजात्या नियम्यते ।

परतश्चेत् समर्थस्य देहस्य विरतिः कुतः ॥११५॥

अथ शरीरा^५त्सकृत्प्रथममुत्पन्ना धीः स्वजात्या नियम्यते परत एकस्या बुद्धेरेका
बुद्धिर्भवतीति न सकृज्जन्मप्रसङ्गः । ननु बुद्धिजनने प्रथमं समर्थस्य देहस्य
पश्चाद्विरतिस्तज्जन्मनात् कुतः । येन बुद्धिश्रियात्मिका स्यात् परतः । (११५)

अनाश्रयान्निवृत्ते स्याच्छरीरे चेतसः स्थितिः ।

केवलस्येति चेच्चित्तसन्तानस्थितिकारणम् ॥११६॥

ननु यदि बुद्धेर्न देह आश्रयस्तदाज्ञाश्रयावाश्रयान्नावात् निवृत्ते शरीरे केवलस्य
चेतसः स्थितिः स्थाविति चेत् । स्यादेतत्^६ शरीरेण सह चित्तसन्तानस्य स्थितिकारणं
दृष्टं^७ सहायं यत्कर्म (११६ ।)

II. आभुजिकदेहेतुः पञ्चायतनमैहिकम्

तद्धेतुवृत्तिलाभाय नाङ्गतां यदि गच्छति ।

2. तद्वच्च तस्य पारलौकिकस्य देहस्य हेतुरैहिकमन्त्यं पञ्चा^८यतनं तस्य वृत्तिः

^१ सजातीयं ।

^२ न युगपत्समानजातीयानि विज्ञानानि विजातीयानि तु स्युः ।

^३ कालुष्यप्रसादादिमत्स्वपूर्व्वपूर्व्वविज्ञानैवूत्तराण्यपि तथा स्युः ।

^४ गर्भादी कायपरमाणवो जनयन्त्येकं चैतन्यं ।

^५ आकष्यभावः । ^६ पञ्चायतनं ^७ इन्द्रियं ।

पारलौकिकदेहजननाद्याभिमुख्यं । तस्य साभाष प्राप्तयेऽङ्गतां सहकारितां न गच्छति तदा केवलं चित्तं तिष्ठति । यथा विरूपे धातो ।

कः पुनरामुत्रिकवेहेतुः यस्य चित्तं सहकारीत्याह ।

हेतुर्देहान्तरोत्पत्तौ पञ्चायतनमैहिकम् ॥११७॥

हेतुर्देहान्तरोत्पत्तौ पञ्चायतनं पञ्चेन्द्रियाणि । ऐहिकमिदं जन्मभवं (११७)

तदङ्गभावहेतुत्वनिषेधेऽनुपलम्भनम् ।

अनिश्चयकरं प्रोक्तं इन्द्रियाद्यपि शेषवत् ॥११८॥

यच्च तयोः कर्म ऐहिकपञ्चायतनयोर्दशाकर्मभङ्गभावहेतुत्वयोः सहकारितो-
पादानत्वयोर्निषेधे कर्तव्येऽ^१नुपलम्भनं परंरुच्यते तदनिश्चयकरमनैकान्तिकम-
दुष्प्रविषयत्वात् प्रोक्तं इन्द्रियाद्यपि शेषवत् ।^२ यवपीन्द्रियादि शरीरान्तरसम्बन्धी-
न्द्रियादि प्रतिसन्धात् न भ^३वतीन्द्रियत्वादेरिति तदपि शे^४षवदनैकान्तिकं बोद्धव्यं ।
आविशब्दात्प्राणापानत्वादि ज्ञानत्वादि^५ च । (११८)

b. विरुद्धत्वमपि दर्शयति ।

दृष्टा च शक्तिः पूर्वेषामिन्द्रियाणां स्वजातिषु ।

विकारदर्शनात् सिद्धं अपरापरजन्म च ॥११९॥

दृष्टा च शक्तिः पूर्वेषामिन्द्रियाणां स्वजातिषु कर्तव्येषु मध्यावस्थायां
तत इन्द्रियावित्वात् । स्वजातिप्रतिसन्धात्त्वमेवैषां युक्तं । मध्यावस्थायाञ्च
पूर्वावस्थातः पाट^१शादिविकारदर्शनात् सिद्धं प्रतिकर्षणमपरापरजन्म चेन्द्रिया^२दी-
नामिति नादृष्टान्तो हेतुः । (११९)

c. ननु शरीरादेवेन्द्रियादीनां जन्मेत्याह ।

शरीराद् यदि तज्जन्म प्रसङ्गः पूर्ववद् भवेत् ।

चित्ताच्चेत् तत एवास्तु जन्म देहान्तरस्य च ॥१२०॥

^१ न दृष्टमेतत्सहकारित्वावीति । ^२ मध्यावस्थेन्द्रियवत् । अभ्याप्तेः ।

^३ अन्यं शरीरं ।

^४ यथा चैत्रेन्द्रियं मैत्रेन्द्रियस्यातिपरस्य विजातीयसंन्धानं दृष्टान्तः । स्वस्य तु
सजातीयं सन्धायकं पूर्वैन्द्रियेण परसन्धानदृष्टेः ।

^५ अन्यचित्तं न देहसहकारि देहान्तरोत्पादने चित्तत्वात् पूर्वचित्तवत् ।

^६ ज्ञानसहकारित्वे प्रतीभावः स्यात् ।

^७ प्रसङ्गावित्वादिना ।

शरीराद्यवि तेषामिन्द्रियादीनां जन्म तदा पूर्ववद्धे^१ तुल्ये च समस्तानामित्यादि-
नोक्तः प्रसङ्गो भवेत् । चित्ताच्चेदिन्द्रियचित्तादीनां जन्म शरीराज्जन्मनि
दोषदर्शनादिष्यते तदान्त्यावस्थापामप्यधिकल्लवाच्चित्तस्य तत एवास्तु जन्म देहा-
न्तरस्य पञ्चायतनरूपस्यानागतस्य । (१२०)

तस्मान्न हेतुवैकल्यात् सर्वेषामन्त्यचेतसाम् ।

असन्धिरीदृशं तेन शेषवत् साधनं मतम् ॥१२१॥

d. यतश्चित्तमेव चित्तस्य हेतुः । तूष्णाकर्मसहायञ्च पञ्चाय^१तनस्य । तस्मान्न
हेतुवैकल्यात् । सर्वेषामन्त्यचेतसामसन्धिः चित्तस्य पञ्चायतनस्य च हेत्ववै-
कल्यात् कार्यान्त्यावस्थावश्यम्भावित्वात् । (१) तेनैवामन्त्यचित्तत्वादि शेषवद-
नैकान्तिकं साधनं मतं ॥ (१२१)

ख. युक्तः करुणाभ्यासः

(क) चित्तमात्रप्रतिबद्धत्वात्

तदेवं चित्तमात्रप्रतिबद्धत्वाच्चित्तजन्मवो देहनिवृत्तावपि जन्मपरम्परा-
सम्भवे युक्तः कृपाभ्यास इत्यभ्यासास्तेति समर्थितः ।

अभ्यासेन विशेषेऽपि लब्धनोदकतापवत् ।

स्वभावातिक्रमो मा भूदिति चेद् ;

नन्वभ्यासेन विशेषेऽपि सत्पत्नीयसि स्वभावस्य कृपादेस्तद्विषयसंकीर्णत्व-
स्यातिक्रमो विपक्षव्यवकीर्णस्वरसम्प्रवृत्तकृपादिमयता सात्मीभावो मा भूत्
लब्धनोदकतापवत् ।

(ख) पुनर्यत्नापेक्षा

न हि पुरुषोत्कर्षं लक्षणेन कृताभ्यासो योजनमर्ह्ययोजनं वा लक्षयति । नाप्युद-
कमेकान्तं ताप्यमानं बहूनीभवति । किन्तु प्रकृतिसिद्धात् लक्ष्यतात् स्पृशान्च
विशेषमात्रं भवति यथा (१) तथोत्कर्षमात्रं स्यात् कृपया न तु सात्मीभाव इति
चेत् । अत्राह (१)

आहितः स चेत् ॥१२२॥

पुनर्यत्नमपेक्षेत यदि स्याच्चास्थिराश्रयः ।

विशेषो नैव वर्द्धत स्वभावश्च न तादृशः ॥१२३॥

^१ युगपद् बहुत्वं भूतेषु ।

आहितः स चेत् विशेषः (१२२) आधावकनिवृत्तावात्मलाभाय पुनर्यत्नम-
पेक्षेत न स्वरसबाही स्यात् लङ्गपनं यथाभ्यस्तमपि पुनर्यत्नापेक्षायैव प्रवर्तते न
स्वरसबाहि। यदि स्याच्चस्विराश्रय उदकतापवत्। क्वाप्यमानं ह्रस्वो दीर्घः।
11b एव इत्यस्विराश्रय उदकतापः पुनर्यत्नापेक्षी च स्वरसबाहित्वाभावात्। तदा
विशेषो नैव बद्धेत प्रकर्षनिष्ठां न गच्छेत् (१) तादृशश्च विशेषो नैव स्वभावः।^१
प्रकृतिविशेषः^२वत्। हे^३तुसन्निधा^४नव्यवधानसापेक्षत्वात् प्रवृत्तिनिवृत्त्योः।
(१२३)

तथा च (१)

तत्रोपयुक्तशक्तीनां विशेषानुत्तरान् प्रति।

साधनानामसामर्थ्यान्नित्यञ्चानाश्रयस्थितेः ॥१२४॥

तत्र पूर्ववृष्ट एव विशेषे उपयुक्तशक्तीनां साधनानां यत्नादीनां पुनरपि
विशेषानुत्तरान् प्रत्यसामर्थ्यात् नित्यञ्चानाश्रयस्थितेः। (१२४)

विशेषस्यास्वभावत्वाद् वृद्धावप्याहितो यदा।

नापेक्षेत पुनर्यत्नं यन्नोन्यः स्याद् विशेषकृत् ॥१२५॥

आश्रयस्थित्यभावात् तादृशस्य विशेषस्यास्वभावत्वात् वृद्धावपि व्यवस्थितो-
त्कर्षणं पुनर्यत्नापेक्षित्वेनाश्रयत्वेन व्यवस्थितोत्कर्षणं व्याप्तेत्यर्थः। यदा
तु विशेष आहितो नापेक्षेत पुनर्यत्नं प्रागुत्पन्नस्यात्मनो लाभाप्यापि तु स्वरसबाही
भवति तदा यत्नोन्यः क्तिमाणा विशेषकृत् यथाभ्यासमुत्तरोत्तरविशेषाधायी
भवति। (१२५)

(ग) स्वरसेनाभ्यासजः करुणादिप्रवाहः

काष्ठपारदहेमादेरग्न्यादेरिव चेतसि।

अभ्यासजाः प्रवर्तन्ते स्वरसेन कृपादयः ॥१२६॥

काष्ठपारदहेमादेरग्न्यादेरिव। यथाम्निना हेमचारणजार^१णादिना पुटपाका-
दिना यथाकम् का^२ष्ठे पा^३रदे हेम्नी^४व द्रवाहः। स्वररञ्जनसामर्थ्यवर्णिका^५—

^१ न क्वलति।

^२ संघनादिविशेषवन्न प्रकृतिः। अन्यानपेक्षत्वात्स्वभावस्याकाशवत्।

^३ नैवं प्रजादयोऽभ्यासात् काष्ठानिष्ठां प्रतिष्ठिताः। ^४ विशेषस्य।

^५ तुषवाह्ये प्रक्षिप्तानां तत्रैव क्षयनयनं। ^६ अग्निना। ^७ हेमादिना।

^८ पुटादिना कल्याणमुवर्णता। ^९ वानी(?)।

बुद्धय आहिताः स्वरसवाहिन्यो न पुनर्यत्नसापेक्षाः । तेषु यदा पुनर्वल्लघादयो व्याप्रियन्ते तदा समधिक्रमज्वारा^१ विविशेषमादधति । (१) तवाभ्यासजाः कृपादयः पुनर्यत्नानपेक्षितत्वात् स्थिराश्रयत्वान्न स्वरत्नेन प्रवर्तन्ते । (१२६)

तस्मात् स तेषामुत्पन्नः स्वभावो जायते गुणः ।

तदुत्तरोत्तरो यन्नो विशेषस्य विधायकः ॥१२७॥

तस्मात् स्वरसवाहित्वात् तेषामभ्यासवतां पुंसामुत्पन्नो गुणः कृपाविः स्वभावो जायते मनसः प्रकृतिर्भवति । तदुत्तरोत्तरो यत्नः पूर्वपूर्वाभ्यासादपरापरः प्रयत्नो विशेषकृद् भवति पूर्वप्रयत्नकृतस्य विशेषस्य सुस्थितत्वात् । आधिक्याधानमेवापरयत्नात् । (१२७)

यस्माच्च तुल्यजातीयपूर्वबीजप्रवृद्धयः ।

कृपादिबुद्धयस्तासां सत्यभ्यासे कुतः स्थितिः ॥१२८॥

यस्माच्च कारणात्तुल्यजातीयात् पूर्वस्मात् बीजाद्व्यसनाग^२ भसमनन्तर-प्रत्ययात् प्रवृद्धित्कर्षो यासान्तास्तथा कृपादिबुद्धयः । (१) तासां सत्यभ्यासे कुतः स्थितिर्भवत्येतोत्कर्षता । (१२८)

न चैवं लघनादेव लघनं बलयन्नयोः ।

तद्धेतव्योः स्थितशक्तित्वात् लघनस्य स्थितात्मता ॥१२९॥

न चैवं लघनादेव लघनं यथा कृपादिभ्य एव कृपादयः । तथा न लघनादेव लघनमपि तु बलयत्नाभ्यां बलयत्नयोस्तद्धेतव्योः स्थितशक्तित्वात् सामर्थ्यनियमात् लघनस्य स्थितात्मता व्यवस्थितोत्कर्षता भवति । (१२९)

अदि बलयत्नाभ्यामेव लघनं न स्वभावजातीयात्तदाभ्यासात्प्रागपि तावत्परि-मा^३णं स्यादित्याह । (१)

तस्यादौ देहवैगुण्यात् पश्चाद्वदविलघनम् ।

शनैर्यत्नेन वैगुण्ये निरस्ते स्वबले स्थितिः ॥१३०॥

तस्य लघनितुरादावभ्यासात् पूर्वं देहवैगुण्यात् श्लेष्मादिकृतगौरवात् पश्चाद-भ्यासानन्तरमिवाविलघनं शनैर्यत्नेन व्यायामादिना वैगुण्ये निरस्ते स्वबले स्थितिः शरीरस्य भवति । तेन पूर्वस्माल्लघनं निशिष्यते बलानुरूपस्थितिकञ्च । (१३०)

(घ) कठणा स्वबीजप्रभवा

मनोगुणास्तु सत्यभ्यासे विपक्षानभ्यासे च प्रकर्षनिष्ठां गच्छन्ति । तदाह । (१)

^१ यावद् भस्मझात् स्यात् ।

कृपा स्वबीजप्रभवा स्वबीजप्रभवैर्न चेत् ।

विपक्षैर्वाध्यते चित्ते प्रयात्यत्यन्तसात्मताम् ॥१३१॥

कृपा स्वबीजप्रभवा भूयोऽभ्यस्तस्वजा^१तीयसंस्कारवत् समनन्तरप्रत्यक्ष-
प्रसूतार्थबीजप्रभवैर्न चेत् विपक्षैर्द्वेषादिभिर्वाध्यते स्वोत्पत्त्या व्याहन्यते चित्ते चित्त-
सन्ताने प्रयात्यत्यन्तसात्मतां विपक्षासंकीर्णसात्मतां प्रकृतितां । (१३१)

तथाहि मूलमभ्यासः पूर्वः पूर्वः परस्य तु ।

कृपावैराग्यबोधेश्चित्तधर्मस्य पाटवे ॥१३२॥

तथा हि मूलं कारणमभ्यासः पूर्वः पूर्वः परस्योत्तरस्य कृपावैराग्यबो^२धादे-
विचिन्तधर्मस्य मनोगुणस्य पाटवे प्र^३कर्षे न तुल्यत्वात् । तस्याः सम्भवात् । (१३२)

(क) अभ्यासात् करुणात्मकत्वम्

ततः (१)

कृपात्मकत्वमभ्यासाद् धृणावैराग्यरागवत् ।

निष्पन्नकरुणोत्कर्षपरदुःखक्षमेरितः ॥१३३॥

कृपात्मकत्वमभ्यासाद् भवति धृणावैराग्यरागवत् । यथाभ्यासात् धृणा
स्वचिद्विषये वैराग्यं रागश्च सात्मीभवति (१) तदे^४वमभ्यासात् कृपा प्रकर्षविशे^५-
षवती निष्पद्यत इति समर्थितमिय^६त्ता च जगद्धितैषित्वञ्च (१) व्याख्यातं
कृपायाः प्रामाण्यसाधनत्वं (१३३)

(४) शास्त्रतत्वात् भगवान् प्रमाणम्

क. शास्त्रत्वव्याख्यानम्

शास्त्रत्वव्याख्यानाय (दयां) दर्शयितुमाह (१)

दयावान् दुःखहानार्थमुपायेष्वभियुज्यते ।

परोक्षोपेयतद्वेतोस्तदाख्यानं हि दुष्करम् ॥१३४॥

दयावान् बोधिसत्त्वः परदुःखं शमयितुकामः कुःखहानार्थमात्मनः उपायेषु
दुःखशमनोपायेष्वभियुज्यते । कस्मात्पुनः परदुःखशमनोपायेषु युज्यत

^१ न सर्वः किन्तु यस्य बीजं कृपायामस्ति ।

^२ बुद्धधादेः ।

^३ कारणमिति सम्बन्धः ।

^४ नैरात्म्यदर्शनं ।

^५ साधनं कारणेभिर्प्रस्तुत्य कृपावैराग्यरागवदित्यन्तेन ॥

JOURNAL
OF THE
BIHAR AND ORISSA
RESEARCH SOCIETY

VOL. XXIV]

1938

[PART IV

Leading Articles

SEARCH FOR SANSKRIT MSS. IN TIBET

By Rev. Rāhula Sāṅkṛtyāyana

This was my fourth journey to Tibet. We left Kalimpong on the 4th May, 1938. At the beginning our party consisted of three members *viz.*—the Tibetan Scholar Geshe Gendun Chhomphel, the photo-artist Mr. Fany Mockerjee and myself. Afterwards our number was increased to five when Pandit Abhay Singh Parera and Mr. Kanwal Krishna, an assistant to Mr. Mockerjee joined our party. This time we were fortunate enough to get the whole-hearted support from the Tibetan Government through the help of Reding-Chhang, the young regent, who has great love for Tibetan learning and its art. We were provided not only with three ponies and three pack-animals free of charge for our conveyance, but we were also given special letters of introduction to the local Government officials and the

heads of the monasteries where the precious manuscripts are kept. The Tibetan Government was ready to extend the field of our research to the country surrounding Lhasa and Samye where there was some possibility of finding new Sanskrit palm-leaf manuscripts, but unfortunately, all our time was spent in taking photographs of the MSS. in the monasteries of Şhalu, Pökhang, Ngor and Sa-skyä, and the winter was close. So we could not avail of the generous offer.

We were also helped by the Political Officer of Sikkim—Mr. Gould and the British Trade Agent Mr. Richardson. Both the gentlemen were ever ready to give useful advice and needful facilities for the work of our party.

We reached Şhalu on the 27th May. Our old friend Risur Lama was present, and so it was not difficult to begin our work without delay. In my last journey, though I searched this monastery twice, the search was not thorough. So I wanted to make a fresh attempt in order to discover some new MSS. Our trouble was rewarded by the fresh discovery of a complete set of the twelve works on Buddhist Logic by the great logician Jñāna Śrī and two chapters of *Yôgācārabhūmi* viz., *Srāvakabhūmi* and *Pratyekabuddhabhūmi*. Besides these two important volumes, I found six more volumes which are mentioned in my catalogue here. It took more than a fortnight to finish the work at Şhalu. Last time we took Photographs of some of these MSS., but we had failed to get good result. This time we were very particular about this matter, since failure of even

one leaf was enough to spoil the utility of the whole treatise.

In my second trip to Tibet, I visited the monastery of Pökhang where I saw three bundles of Sanskrit MSS. in which I noticed an important work by the great poet Aśvaghôṣa. My visit was so brief that I could not go through the whole work. Last time, I tried my best to visit Pökhang, but I could not go. This time I reached Pökhang on the 27th June. When the three volumes were brought, I found that one was *Tridaṇḍamālā* by Aśvaghôṣa with a separate work named *Parikathā* by a later author. They are not poetical works, but their importance is great, since they deal with the art of eloquence. In fact, they are practical lessons to the students of those days who wanted to become good speakers. The first work by Aśvaghôṣa is rather more primitive, but the later work is far advanced, which shows that since the time of Aśvaghôṣa (1st century A.C.) up to the 8th century when probably this second work was composed the art of public speech was greatly developed. The monastery of Pökhang was established sometime towards the end of the 13th century when the Indian teacher Vajrapāṇi or Gyagar Chhagna as he is known to the Tibetan, visited Tibet. The monastery has got some important relics among which we may specially mention the Chīvaras (monk's garb), alms-bowl, a pair of shoes, all belonging to Śākyasrībhadra, the last hierarch of the Buddhist church in India and the Head of the Vikramaśilā monastery, who went to Tibet in 1203 after the destruction of the Buddhist institutions in India. The monastery has got about

one hundred and five paintings in so-called Tibetan banners which were executed by a famous artist of the time (Stag-rtse-mkhas-pa) Rab-bratan-Kunbsang under the patronage of king Kun-dzang-rabtan of the 15th century. There is also one small plaster-cast statue of Śākyaśrī which was moulded by (Dbus-kyi-rgya-ma-rin-chen-rgang Rza-mkhan) Bkra-sis-hod-hvar possibly during the life-time of the Indian teacher.

After staying for a few weeks at Shigartse we went to Ngor on the 31st July. The monastery of Ngor is one of the three monasteries in Tibet which have got the largest collection of Sanskrit MSS. In subject-matter the collection of this monastery is more important. We did not give previous information of our arrival. We feared that the chief custodian may play a trick by absenting himself as his predecessors did last time. During the months of June, July and August the climate is agreeable since cold is not intense, but at the same time, the rain which is rare and the clouds which are always there in the sky obstruct the work of taking photographs. It took sixteen days to finish our work.

Narthatang is not very far from the monastery of Ngor. Though there was no possibility of finding any Sanskrit MS. in this ancient monastery which is famous for its wooden block-prints of Kanjur and Tanjur, it has got some very old paintings which were imported to Tibet from Nepal or were executed under the direction of Indian or Nepali master-artists. The work seems to belong to the 13th century.

From Narthatang we proceeded to Śākya where

we reached on the 1st September. We were welcomed by the present Śākya-hierarchy, the Lama of Phunchhog palace, our old friend and patron who greatly helped me in my previous journey. We went to Chhag-pe-lha-Khang, the Manuscript-library, to make a further search for fresh MSS. This time we made a more thorough search, but we could not get any new MS. We took the photographs of some important MSS. which I discovered in my previous journey. We could not finish our work before the 15th September. The temperature was going down and there was the less possibility of continuing our work in Tibet, but we had great desire to visit some of the important monasteries in the vicinity of Lhāsā and Samye, since I knew that it was a rare opportunity for our search in which we had the full cooperation and help of the Tibetan Government. We were still undecided when we left śākya, but after crossing the second pass of Dobta, we met a band of robbers who were camping not very far from the route. Fortunately, at first they did not notice the importance of our caravan. We halted in the next village. We did not know that there was any danger ahead. We met a few donkey-men who were coming from the opposite direction. They informed that about a dozen of robbers were encamping on the road two miles ahead. Our pack-animals left us hours before. We thought that our animals were going to fall in their hands. We hurried. The robbers had no clear idea about our party. They put a few simple questions to us, but did not try to harm us. Afterwards we were informed by our

men that the robbers enquired about us and they were told that the things belonged to the hierarch of śākya who was coming behind. Thus both we and our things were saved. We reached the next village, and when the pack-animals were returning to their home, our men saw the same robbers encamping on the other bank of a river about a mile from the village in which we were staying. Fearing that they might not be robbed of their animals, they came back in the village. We learnt that it was the same band of robbers whom we met the previous day. Now they had full information about our identity and of our numeral and armed strength. So they were earnest in their pursuit. All night not only ourselves, but the whole village was in fear of their attack. The dogs were unchained, and we were ready with our revolvers. Nothing, however, happened. The same night we decided to reach the Indian Frontier as soon as possible, since the road before us was more wild with scanty human habitation. We entered Tibet on the 9th May and left for India on the 25th September. Thus we spent in Tibet about four and a half months in which we took about fourteen hundred photographs of Sanskrit MSS. and important objects of art.

IX Shalu Monastery (continued from Vol. XXI, Part I, pp 8-10 and
Vol. XXIII, Part I, pp 33-52)

XXXXIX	1	337	सणभंगाध्याय ¹	(ज्ञान श्रीमित्र) मागवी 22" × 2"	62	7	complete
	2	338	व्याप्तिचर्चा ²	" "	"	9	"
	3	339	भेदाभेदपरीक्षा ³	[""]	"	1-2	"
	4	340	अनुपलब्धिरहस्य ⁴	(")	"	2-6/2	"
	5	341	सर्वशब्दाभावचर्चा	(")	"	6/2-8	"
	6	342	अपोहप्रकरण ⁵	(")	"	8-20	"
	7	343	ईश्वरब्रूषण ⁶	(")	"	20-33	"
	8	344	ईश्वरवादाधिकारव्याख्या ⁷	(")	"	33-54	"

¹ see also Shalu Vol. XIII. 3 In the colophon प्रवृत्तसेव्या ६४०.

² In the colophon "कृतिरियं महापण्डितज्ञानयोगिमित्रादानाम्"

³ Begins "प्रत्येकसोपनिषातिब्रूषणपरिनिर्दिष्टया कंचिद्व्याधीयमाणो भवेतावेवमः परीक्ष्यते ।"

⁴ Begins—"सिद्धास्ते विप्रकीर्णत्यागुलम्भस्य यावुशी । रूपनिष्ठेह तादृश्याः संपदः स्थिते स्फुटः"

⁵ Begins—"अपोहः शब्दलिङ्गाभ्यां प्रकाशत इति स्थितिः । साध्यते सर्ववर्माणामवाच्यत्वप्रसिद्धये ॥"

⁶ Begins—"कर्मनिमित्तवैचित्त्यमनीशं यो जगज्जगौ । प्रणमामि प्रमाणेन तमव्याहृतशस्त्रं ॥"

⁷ Ends—"ईश्वरवादाधिकारे वास्तविकतासत्यतोकीव्याख्यानं समाप्तं ।" which shows that it is a commentary

9	345	कार्यकारणभाषासिद्धि (ज्ञान श्रीमिच)	भागवी 22" × 2"	54-56	complete
10	346	योगिनिर्णय	(")	"	"
11	347	अद्वैतविन्दुप्रकरण	(")	"	"
12	348	साकारसिद्धि ¹	"	"	"
13	349	साकारसंयहसूच ²	"	"	"
XI	1	350 (आवक भूमि ³) ⁴ (असंग)	कुटिला 20 1/2" × 2 1/4"	126	7, 8 Incomplete

on the प्रमाणवार्तिक ch. II, 8-14

¹ Begins—"विपुलकल्पना जाल० (see प्रमाणवार्तिक ch. I, 1) । जीयान्मूनीन्द्रमस्तवार्तिकभाष्यकारः साकारसिद्धि-नवनाटकसूत्रधारः । संसारनिर्वृत्तिप्रथमानगणद्वैतवार्तिरवीरपुराणविक्रमधीः ॥ विज्ञप्तिमात्रमखिलं स्थितमेतज्जगत् त्रयं । तन्ना-वान्तरभेदस्य बलाबलमिदोच्यते ॥" In the end—"समाप्तञ्चैव बलाबलपरोक्षामुल्लारत्वं (?) साकारसिद्धिशास्त्रं कृतिमंदापण्डित-जीवान्धोमिप्रपाबानामिति ॥"

² Begins—"प्रज्ञा येन सत्सीकृताऽन्वरवयामाकृत्य नः प्रेयसी सासूढं सदसि स्थितेषु कृतिषु प्रख्यातकोतिजन्मि । दूरव्यापयस्यो निराकृतियसो दुःसासनः सांप्रतं सोयं मधुगणपञ्जरे निमित्तः संरक्षतां कौरवाः ॥" In the end—"अन्वप्रमाणं ७६६।"

³ Leaves 1 and 128 missing. There are two Bhūmis—आवकभूमि and प्रत्येकबुद्धभूमि. On the page 15b—"आवक-भूमावावतारभूमिः समाप्ता ॥०॥ नैवमन्मभूमिः कतमा ॥" p. 66a—"योगाचारभूमौ आवकभूमिसंज्ञितायां प्रथमयोगस्थानम् ॥" "लौकिकं चैव वैराग्यं तथा लोकोत्तरेण च । तयोश्चैव हि संसारो भूमिर्नैकस्य संज्ञितम् ॥" p. 129a—"आवकभूमौ चतुर्थयोगस्थानं । समाप्ता आवकभूमिः ॥ प्रत्येकबुद्धभूमिः कतमा (1) सा पञ्चाकारा" p. 129b—"समाप्ता च प्रत्येकबुद्धभूमिः ॥"

⁴ A chapter of योगाचारभूमि ।

2	351	अभिप्रायिक वाचानिर्देश	कुटिला	$20\frac{1}{2}'' \times 2\frac{1}{2}''$	1, 4	7, 9	Incomplete
	352	शोधितस्वभूमि ¹ असंग	"	12×2	226	7	Complete
XLI	353	कांतवर्णिका विलोचनदास	मागधी	$12 \times 2\frac{1}{2}$	57	7	Incomplete
XLII	1	अद्वयसमाकल्पराज ²	कुटिला	21×2	22	7	"
XLIII	2	परुषोत्तमसुन्दरराज	"	"	6	6	Complete
	3	वज्रदाकतंचटीका ³	"	"	24	7	Incomplete
XLIV	357	बलितत्त्व रत्नशील	मागधी	$22 \times 1\frac{1}{2}$	16	5	Complete
XLV	1	पंचरुमटिप्पणी ⁴ मुनिभीमद	कुटिला	13×2	50	5	"
	2	वज्रसत्त्व साधन ⁵ लीलावज्र	"	$13\frac{1}{2} \times 2$	4	7	"
	3	योगरत्नमालाटिप्पणी ⁶ वन्धुकीर्ति	मागधी	$12\frac{1}{2} \times 2$	22	3	Incomplete
	4	Leaves*	कुटिला	$13\frac{1}{2} \times 2$	5	5	"

¹ A chapter of योगचारभूमि ।

² Only first leaf missing.

³ Leaves 9 and 27 and after are missing. * Paper Mss. ⁴ For 42 and 43 there is only one leaf. In the colophon—"कृतिरियं मयदेशोपनिबन्धनात्पद्मिभूमिभोभद्रस्य ।"

⁵ In the colophon—"लिसि (तं) विनूतिता यवत्र पुण्यमित्यादि ।"

⁶ Leaf 8 missing.

¹ Name of the book and many leaves missing. A few leaves seem to belong to other Ms. Some of the chapters are—"तृतीयोऽध्यायः" (8a ?); "देवपुत्रकाराध्यायः पञ्चमः" (3b ?); "वारगुणाध्यायः पञ्चमः" (12b); "यात्रायां सन्निविद्योऽष्टमोऽध्यायः" (16a); "द्वेष्काणाध्यायो नवमः (?)"; "निधिकाध्यायो दशमः" (?) ; "प्रहशुद्धिर्नाम दशमोऽध्यायः" (18a); "उत्सवाद्याध्याय एकादशमः (22a); "स्वजाध्याय पञ्चदशमः" (29a); "स्ताननिधिः पौष्टोऽध्यायः" (30b); "प्रहृषकाध्यायः सप्तदशमः" (32a); "निर्णमाध्यायोऽष्टादशः" (32b); "एकोनविंशत्यायो हस्तोद्भूतः" (34b); "असंचिह्नं विंशतितमोऽध्यायः" (36b); "निर्मिताध्यायो एकविंशतितमः" An example of the verses—"यथो (?) च्चो) क्तं रागयुदये द्वावराभागेपि तत् कलम्बाख्यं । यन्म नवोत्तकविहितं विंशोऽस्योदये तत् स्यात् ॥" (देष्काणाध्याये)]

SPOK-KHANG MONASTERY¹

Vol.	No.	Name	Author	Script	Size (in inches)	Leaves	Lines in each page
I	1	4	(सूत्र-धारणीसंग्रह) ²	"	रंजन (ordinary)	21 × 14 $\frac{1}{2}$	100
							5 incomplete

¹ Some correction and addition to "Sanskrit Palm-leaf Mss. in Tibet" JBORS. Vol. XXI, Part I, Page 8.

² Very old Ms. Names of some of the Sūtras and Dhāraṇīs are—"बूढासणी नामम(हा)विद्या", "संक्षिप्ता प्रज्ञापारमिता", "आयंश्चजाप्रवेयूरा नाम धारणी", "आयंश्चद्विनाशूत नाम धारणी", "पुण्य-कूटा(?) ० (p. 130b)" "धारीकी महाविद्या (p. 131a)", "मूलपरमिता महाविद्या (p. 133a)", "आयंपरमिता हृदयं (p. 133b)", Here begins some new Sūtra or Dhāraṇī—"एवमस्या भूतमेकास्मिन् समये भगवान् पारावते विषये सिञ्च (?) नाम नवरं गोमितो नाम सिद्धरः नागमो वयः पारंगीर्षाते कृष्णपक्षपञ्चम्यां (1) वयस्यानो नाम भिक्षुः गन्तो नाम नवरं धीननगरात् चतुर्भिर्गोत्रैर्यजमानप्रतिपन्नो" । "पेशलीप्रवेष्टी(?) सूत्रं मारीच्युपद्रवोपशमनं समाप्तं ॥" Here (p. 138a) some of the gāthās—"स्वस्ति रात्रौ स्वस्ति दिवा स्वस्ति सच्यन्दिने विषये । सर्वत्र स्वस्ति यो भवतु मा कश्चित् पापमागमत् ॥ सर्वे सत्वाः सर्वे भूताश्च केवलाः । सर्वे दे सुखिनः सन्तु सर्वे सन्तु निरामयाः (:) ॥ सर्वदुःखविमुक्तात्मन्मा सत्सौख्यस्तमन्विताः । सर्वे भद्राणि पश्यन्तु माकश्चित् पापमागमत् । यानीह भूतानि समागतानि स्थितानि भूमावचयात्तरीके । कुर्वन्तुर्मयी() सततं प्रजान् दिवा च रात्रौ (च) चरन्तु वयं" एवमभवेत्त्यायुध्यानागवो भगवतः प्रतिपुत्र्य इन्द्रकोले पारं स्वामयित्वा विस्तरेण यावदिमानि मन्त्रपदानि भाष्यते इमाश्च गाथाः "सर्वान्तरायविशोधनं नाम महायानसूत्र", "आयंश्चप्रतिपत्तिरा द्वितीयमन्त्रपदानि समाप्तानि (p. 1412)" "राहुलमहावज्रधारणी (p. 146b)" "विशेषवती नामधारणी

2	5 (व्याकरण) ¹	" मागधी	22 X 2	26	4-6 Incomplete
	(p. 135a) "अपरजिताहृदयं (p. 135b) "अप्रदीपो नाम महापानसूत्रं (p. 151a) "आर्यमहाधारणी (p. 152b) "रत्नमालापरजिता समाप्ता", "आर्यं तथागतोष्णीषितातपत्रा नामापरजिता प्रत्यङ्गिरा समाप्ता (p. 156a) "सर्वतयागतचिच्छान हृदयगुह्यानुकरण्डक मुद्रातामधारणी धर्मपर्यायः (p. 161b) "आर्यवसुधारा धारणी (p. 163b) "प्राग्भां राजगृहस्थाग्रण्ड (1) नाम ब्राह्मणप्रामस्तस्योत्तरतो वीरेहके पर्वते इन्द्रशैलगुह्यां (p. 164b) "समन्तमुष्णप्रभरमिमिमिलोष्णोदप्रभासं सर्वतयागत-हृदयतमयविलोकितं नाम धारणीयं (p. 171b) "आर्यवज्राजितानलप्रमोहनी नाम धारणी (p. 178a) "आर्यहिरण्यवती नाम धारणी (p. 179b) "कोटिधारणी (p. 179b) "आर्यवद्भुषी नाम धारणी", "आर्यमा (? म) निभदधारणी", "बहुधर्मकन्नाम महापानसूत्रं",				

¹ It is commentary (व्यास ?) on some grammatical work—“(उ)पाध्यायवेदगच्छस्य त्वं छन्दोधीष्व । उपाध्यायवेदगमिष्यस्य त्वं व्याकरणमधीष्व । उपाध्यायवेदगताऽयं त्वं निरुक्तमधीष्वेति । भविष्यदुपाध्यायाण्य (? म) न मध्य न विषय (? प्रेषस्य विषयाद्यर्थस्य निमित्तं । एव (?) पूर्वमधीस्ति के मुहूर्त्तौर्ध्वमुहूर्त्तस्तत्रभवः काल ऊर्ध्वमधीस्ति कः क्रीतदित्वादि कण् । उत्तर पर वृद्धिः... । ऊर्ध्वमुहूर्त्तादिपाध्यायवेदगच्छति । आगमिष्यति । आगता वा । अथ त्वं छन्दोधीष्वेति । ऊर्ध्वमुहूर्त्तादिपाध्यायवेदगच्छेय त्वं छन्दोधीष्वेति । प्रार्थने विध्यादिलक्षणा सप्तम्यस्त्येवांशं (? शंस) नस्यापि प्रार्थनरूपत्वात् । यद्येवमुर्ध्वमुहूर्त्तदिव्यत्रापि सप्तमी स्यादिति चेत् स्यादेव प्रार्थनतन्तम्या निवेधेदु... स्वाद्या... ॥०॥ यच्च ॥ एवं कुरु (1) इच्छ (1) तनादेकः करोतेरिति गुणः । अत्योकारः साव्यधातुके गुणे इत्याकारस्योकारः । उकाराच्चेति द्वितीयः । च्छन्दो (? छिन्द्यो) ति । छिदिद् हि रुधादिवान्मध्यं न (?) नञस्ततो रुधादौर्व्यकरणान्तस्य लोपः ।... भ्यां हेहिः ॥०॥ तस्य ॥ अन्येषु समर्थनायां पञ्चमौ नै च्छान्ति । सर्ववर्त्मनस्तु दृष्टा-व्याकरणत्वादिष्टे (?) चेत्पाह (1) ॥ काले ॥ अथ किमर्थं सप्तम्यन्ततानुक्रियते । प्रथमाल एवानुक्रियतां । तस्य । प्रथमान्तत्वेन वक्ष्यमाणेषु योगेषु...

3 362 (काव्य)¹

कुटिला

22 X 2

5

6

विकाले वर्तमानेत्यादिषु.....²(P 15 a) एककृतकयोः पूर्वत् ॥ एक कृतकयोर्व्यापारयोः । यः पूर्व तदर्थान् कृत्वा भवति । भूकृत्वा
 व्रजति । द्विवचनव्याड (?) कृत्वाद् भूकृत्वा पीत्वा व्रजति । परा ये कृता (?) वा । एककर्तृकयोरिति किं । भूकृत्वति देववत्ते यज्ञवत्तो व्रजति ।
 पूर्ववदिति किं । भूकृते च पचति च । अत्राप्य नवी पचते । अतिक्रम्य पूर्ववत्तद्वरी हि भवते । सर्वत्र सम्भवत् । (15 b) एककर्तृकता
 पूर्वकालता च गम्यते ॥ आभीक्ष्ण्ये गमूच ॥...पूर्वप्रि प्रथमेषु ।

¹ Only Leaves 14-18. It begins (14 a 1) "कन्यान्वितत्वाज्जय....नयत् दत्तवान् याचिकाये (1) श्रव्यस्त-
 स्याप्रबुद्धेः प्रविमूत य सु(?)अ) सख्या र्थ देवस्य यो सौः(?) । यत्नात् तं लेखयित्वा यदमलकूशलं व्योम विरूपा(?)स्ता) रपूरि
 भिक्षोर्वरोचनस्य वि(?)जगति सकले बद्धसन्नाह दोषे चा भूतस्मे (?) तेन सत्या निखिलकुम्भनिर्भुक्ताचित्ता जिनाः स्युः (11)

भूया सञ्चाहमे.....गया प्रसया युक्तवेताः ॥ ॥ ॥ नमो बुद्धाय । महान्ति पाषाण्यभिभूय यस्माद्वज्रतशत्रुगणवान् बभूव ।
 उपेत्य सङ्क्रुस्तह संप्रयोगमसौ नियेक्या गुणवन्त एव ॥

अहो विभूतिगुणविस्तराणां गुणाधिक्येन सह संप्रपुण्य । गुणरंभूतं विगुणोभ्युपेति (गु) गप्रसिद्धि गुणभूषणेषु ॥
 अभूतसम्भावना तया तु हतोप्यसौ कालवशेन भूयाः(?)यः । मुखारदग्धदुग्धवद्वन्ते गुणप्रभावोऽजलतामपेति ॥
 स्वभावसंतिद्धिरित्यथा हि ज्ञानस्य सद्गुति(?) निरत्यक्तस्य । विजिह्वाभावेऽपि यत् प्रयाति गुणप्रसिद्धेः सन्तु हेतुभावं ॥
 ब्रवीम्यतो³ ह नरकौपासाय... रट्छि शिलाकराले । न भव समिभ्रनिराकृतस्य सुरेन्दराड्का(?) मुससम्पदोपि ।
 तदुक्तानुभूयते⁴ (1) राजा किला जात स कुर्वन्निहिरद वरोपग्रहणनिमित्तं स्वभूलादभिनिःसृत्य ददर्श महान्तं कुंजरवरं
 वनाभिमुलमभिदवन्तं (1) बुद्ध्या च पुनस्तमेव हस्तिन् 5(?)अ) नृजगाम । स च दन्तो ॥⁴

स्मृत्वा सरान्ति कमलोत्पलमण्डितानि कादम्बपक्षपवनोदततीकराणि । उड्डिख कोमलकेशोल्लासवानि वेगान्महीधरवना-

निम्नलो जगाम ।

उत्कण्ठितः किमलोक्यलयावपानां यद्वर्णनीलहरितोवृणतशाहलानां । उद्धृतशीकरकरो हिरदो जनानां तूर्णं ययो पवनानुप्र-
दुर्वायुर्गन्धमैः ॥

अथ स महोपतिः पवनपट्टजरातिशयपुरणवराधिक्यो दूरावपवृत्तकसहायो न विरेण सविरवरयवनिर्वभ्रुविकटकमुनमगहनं
नारवणकाशकुशवटशालजडिलकुस्तञ्चारप्रदेशं जीर्णशीर्ष्णविशिष्टाधिककालसकलवलयभूमिभागां प्रतिभयगम्भी^३ (P. 14b)
रपत्रपतस्तत्स्थानाण्वल्मीकदुर्लभगमप्रवेशाम्दर्वीं प्रपेदे ॥

स च गजाधिपतिस्तस्य रातो दर्शनमुजगाम ॥ राजातो विहृतपराकमावशो प्रोष्मोष्मकलमशिथिलाकुलप्रयत्नः ।
भूरेणुव्यतिकरधूसरापयोवास्तस्मोर्हं समुपजगाम साज्वलैर्न ॥

तस्मिन् खड्गविषाणकोटिकर्ण^४न सिंहव्याघ्रवरहृ महिषव्याडावकीर्णं वने । एकाकी स नृपोत्र मन्त्र (?) वि-
कारज्वालप्रतापादुरस्तूषार्तः पदवीं ददर्श सहसा शैलेन्द्रसंप्राप्तिको ॥

ताञ्च मूर्हतमनुगच्छन् ददर्श । दूरादेव नील (?) ल विपुलस्निग्धपलाशनिक्षिप्तविटपतखरगहनमचलसानुप्रदेशं (1)
बृष्टवा^५ सन् प्रोवाच ॥

अस्मिन् प्रवेशे नवनलनि वनच्छन्नतोयं सरो वा (1) धारासंलोदराद्वा पतति मणिदल स्वच्छदोभाजलस्य ।

वशास्तत्तन्निश्वार्णदुर्पक्षितविपुलन्यामशाशाप्रशाखा (:) येनेते शैलमेतज्जगदिव सकलं सज्जनाच्छोभयन्ति ॥ दूरत्वाद्
भारगुरवा (?) जीमूत्पूजा इव ।

एते बृद्धिमुपागता खलु परमासाद्य तोयाशयं सन्निभं समुपेत्य साकव (?) इव प्रचक्षत्यमाना रयः ॥ तदितो गच्छामीति संप्रचार्योपेत्य
च तं प्रदेशं समस्ततो विलोकयन् ददर्शान्वितमस्मिन् तखरगहनविचरे^६ कोपहारातिदर्शने विपुलशिलातलाभोनिकण्ठकताहार-
प्रयोजनमुपयसन्निर्मुलेन्द्रियप्रचारासौम्ययपुं शक्यमिदं बृष्ट्वा समाश्वासप्राप्तः प्रह्लादित इव विधास्त इव च चाजितमेकान्तो निजज्य

सप्रथमपुरो^१ ... स्तद्व च विकचकमलदनरेचुर्निवरसुरभिर्निशिखरसमीरणेन तं निखुमववीत् । भवन्त सलिलाशयप्रदेवामुपेक्षुर्महोसीति ।
तेन चोपविष्टमथ स राजा तमपविष्टं सलिलाशयमुपगम्य विषयतपिपासकलमपरि^२ (15 a) ... यूक्षेः प्रस्वेदवारिकाणि काद्रललाटभिनिः ।
पीत्वापि वारि कमलोत्पलालशीतं तीव्रकलमातुरमना न धृतिं जगाम ॥

अथ स भिक्षुः शान्द्रकल्पाभूतरसाद्रशीतरेण^३ (? लेन) चक्षुषा तं राजानमभिसमीक्ष्याच्चोत् । क्लीयस्त्वमिव व्या^४ (प्र) वावो
लोकवृत्तातिवृत्तप्रभावेच्युपलक्ष्यते । न क्षत्तु मुक्षोचिताः परदुःखानि जानन्तीति । जन्तु भवन्तावपि ॥

दवापि भू रविकरः स्पष्टदीप्तिमद्भिर्द्रुदैर्दृष्टते गतपूणेन ववानलेन । भर्तुः प्रवासविरहे वन्तिव दुःखेत्^५ स्सत्तापिता
रविकरः सुतरां प्रचण्डैः ।

कल्पाचमिन्निकलास्तु विचारधूत्या रागात्मका इव नराः प्रमदाविलासैः ॥ धर्मागुरो भयमनागतमप्रथायं चक्षुषां समाधयति
भोगिकणस्य भेकः ।

आपातमात्रमुक्ष^६ मिव राजलक्ष्मीं ॥ संशुक्कपालतल्कोटरसन्मिलीनो व्यर्थं विरोति परिशुक्कगलः कपोतः ।

अनागच्छरनिच्छ इवात्मवादी बालः पुनर्भवतुषाविषमूक्षितात्मा ॥ एते गजा रविकरोत्करतापितेषु नैव स्वप्नेषु न जलेषु
वृत्तिं लभन्ते ।

प्राग्मेष्टु पुण्यविकषेपु च काननेष्टु पारिल्ल^७ (?) बालपस्यो मतस्यो यथैव ॥ स्यन्वे^८ (?) व फलवज्जलं क्षयमभ्युपैति संशुक्क
शेवलजोरणपङ्कजेनाम् ।

मन्दागमस्य सदसीव विबुधममाणन्वाक्कोशलं स्वमति शक्तिनिराकुतस्य ॥ एते क्षणा वगतकम् परिव्रजयन्ति संशीर्णपण्यं-
निचयोर्धविशुक्क^९ दाशालम् ।

विस्मृत्य पूर्वपरिभोगस्तथान्यथार्थं वेदयाविशुत्तपन्सार्तामिवाल्पसत्त्वं ॥ वाबाणि अस्मपक्षेः पवनैर्यत्स्तमेतद् अमस्त्यविरतं
तत्पण्यं चकं ।

उत्पीडयमानमनिशं निरवग्रहेण संसारचक्रमिव कर्मसमीरणेन ।

पर्यन्तेषु स्फुरितसकलज्येष्ठसंपर्कशस्तोषाभ्यासे ध्रुतजल^६ (15b) सदा न इवो नासिद्युक्तः ।

किञ्चिद्व्यथेना कृत्यसलिलाप्लावितो मध्यभागे पङ्क्तुः शोथं स्फुरितशफरीजालगर्भः प्रयाति ॥

किञ्चिद्व्यथेयविषण्णपण्णजाला मूले कठोरारुणा मन्दश्यामपलाशसंचयवती मध्ये समार्द्रच्छवि ।

धर्मश्यामविभुजपल्लवदलाग्रान्ते लता नर्तको म्ला^७ति यात्यनिशं कलाविव युगे सत्योक्षी धर्मता ॥ क्षयैव्यंशसशाङ्कु-
मण्डलसितैरनुप्रभाभास्वरैर्व्यभिप्ताः किरणा यदस्य बहुशो निर्वाणकाले मम ।

तर्हरे हृदयेन तञ्चिमयं नूनं बहुव्यथुमां (?मान्) यन्मासिर्वहतीय दुर्जनवचस्तीक्ष्णमंयूलाष्टदुरैः ॥

अथ सभिषुः कथान्तरविवक्षया स्मि^८त्तमाविशकार ॥...पल—स राजा समन्ततो निरीक्ष्य म^९(?अ) न्यमनोक्ष्यमाणो
माभेवाधिकृत्य प्रव्रजितेन स्मितमार्दशतमिति विनिश्चित्य कृतहलाकालमतिस्तम्बयोत् ।

विनयधोरमिदञ्च वपुस्तव स्मितमिदञ्च भवन्त विपार्यसे । चलति बुद्धिरियं पचनाहता वनलोतेव किमननुकारणं^{१०} (1) ...

अथ स पाषिवः सुतरामुपजातविमर्शसंश्रमोद्भ्रान्तमानसः पुनरपि त्रिभिषु^{११} स्मितप्रयोजनमप्येषुच्छत् । स च भिक्षुस्तदुपकारक-
मतयेव राज्ञः प्रोवाच ॥

सूर्यात्पो वहति वस्त शरीरकं ते तस्मात् सुलोचितमिदं बहुरोगनीडं । दुः^{१२}.....मितानिनां ॥

यस्त्रातपञ्चतस्मद्विरचयन्मान्भूरादयस्तदुपधातनिमित्तभूताः । दुः^{१३}लं स्वनागतमर्बीचितसमुद्भवत्वे तावत् प्रयास्यति नरापि

कैलयायैः ॥ प्राणोपरोधसमकालमवश्यभावि यत् प्राप्स्यति स्वमहत्—बहु^{१४}—। दुः^{१५}लं यदा क्षण्य(?)—राथ तद्वज्रभया(?)—हैव
हृदय.....क्षणेन ॥

कर्मण्यः स्फुरित तत्र (?) सदा दृताशो दुर्बुत्तशोणित यतास्तवपानशौण्डः । यो बान्धवानिव परिण्वजते प्रगाढं ज्वाला भूजैरविरलेः
स्वहृतापराधान् ।

कान्ताकराप्रविधूतानि मधूनि पीत्वा निश्वाससञ्चि^४ (16 b) तदलोत्पलचंद्रिकाणि । संदशयन्त्रविभूतास्थपुटान्तरालस्ताप्य
(? हव) मू कथं कथय पात्यसि बह्निवर्णं (?) ॥

स्तात्वा त्वं गृहदीपिकामभसि इतत्पयोत्पललङ्कृते (1) तीरास्तानत पुष्पपादपलताच्छायासमालिङ्गिते ।
किलप्रस्विन्नतरास्थिपञ्जरवसानियासिपर्याकुले (1) तप्ये वीतरणीजले निपतितो दुःखात् कदा मोक्ष्यसे ॥
प्रासादे शरदश्रुतशिलरे पुष्पावलीमण्डिते (1) वीणावेषुमुदङ्गीतमधुरे संप्राप्य चित्रं कुलं ।
नित्यं प्रज्वलितस्फुटानलशिलासन्तानजालाकुलं (1) प्राप्यावीचिमनेकुलविहृतः किञ्चाम कर्त्ता भवान् ॥
लज्जामात्रविभूषणां सविनयां भारुपचारां प्रियां (1)^१ दृष्ट्वा प्रीतिविभूषमाणनयनो विस्मयभनिर्गन्धर्षं ।
कोचप्रज्वलितशिशिकोशविषयभ्रूभङ्गरीद्रानना (1) नालोत्पलतर्किकरानिभुखान् संमोहनायास्यसे ॥
श्रीमत्पद्माभरचारभासुरनरनानाविषैर्वाजिनिः (1) कालिङ्गैश्च विचित्रितोत्तरकुपेर्गन्धोपवाहूगैर्गजैः ।
तीव्रकोप विषैस्तृकण्व (?)^२ क. . . . सप्रतोबनरेन्द्रलक्ष्मीमृगगुह्य पापं कृतं त्वया दुःखदातावसानं ।
कुतोर. . . . के विशीर्णचरणो बोद्धासि दीप्तान् रथान् ॥

धृतदूढदापीडो बहुलकुसुमामोदुभगास्तव्या मूर्ध्ना येन स्फुरमणिकरालं च मुकुटम् । स्फुरद्वह्निज्वालावलम्यकपिलञ्च (?)
यवनमसिधं गहृन् मूर्ध्ना तेन त्वमनुभविता चापलङ्कलं ॥

किञ्च भूयः ॥

कर्णे'रा भवति खोवरा (?) ज्ञानम समयमुने (?) —स्य प्राणे त्रियहितसमाधान (?) विदुषः । जगन्नाथे तस्मिन्
भगवति भवोपद्रवहरे प्रदुष्टानाङ्गा या भवतु गतिरव्या परमतः ॥

उर्मि (?) म्नी) लिता इव विस्रो दश पश्य दीप्तैः कोर्त्तेशुभिर्धनतमः पटलावनद्धाः । तस्मिन् प्रदोषमुपगच्छति यस्तपस्वी^३ . . .
स्तिरसौ मुहृतः क्षतात्मा ॥

यो सतिव वित्तव बाण्यव इव प्राणिजन्तुकोशावान्तात्सवे (?) इन्द्रादभुलेन मन्त्रसा अल्पादयोगद्वारे । प्रज्ञायोगकुपाभ्युपायसचिवः
स्तेषां नानकमितः प्राप्नो बोधिमनुसरो सभगवान् कां सत्किमां नाहति ॥

अपदिताधानविधानदीक्षात्वभावास्तान्ना^६ (17.2) — हा— । मगः प्रसादायतनेपि तस्मिन् कथं नु चित्तानि विवृण्वन्ति ॥
असञ्जनसमागमस्य कटुकावसानं फलं नरेन्द्र समुपाजितस्तदधुना तवापायिकं । इदं समनुचितस्य सायुजनसङ्गमस्तेष्व्यता-
न्तस्तस्य भविष्यति व्यस्तनपरेरात्रिर्गमः ॥

एवं गतेपि किमतां प्रयत्नः पा^१—हाणे कृवालोदये च । अयमेव नाम व्यसनांदुरातोः (?) स्यात् तेवसान नरलोकपाल ॥
अनेकलव्यसतोषमृष्टां समुद्रवेलांजललोकशीलाम् । नरेन्द्रलक्ष्मीमुष्णुह्य पापं कृतं त्वया दुःखशतावसानं ।
बहुप्रकारस्यवधारणेषु विचार्यमाणालसुलोकयेषु । विषह्य का^२—मनस्त्वयात्मा स्वयं कृतो दुर्गतिदुःखसाक्षी ॥
अभिसन्निपट्टतस्य कर्मणो न हि नाशं प्रवदन्ति सूरयः । अपि कल्प सहजकोटिभिः फलदन्तद्वयमेव जायते ॥
अत एव जगो जगदुरो जगदालोककरः कृपाभयः । भगवान् भवभोगनिस्पृहः स हि कर्मस्त्वकतां शरीरिणां^३ (11)
सलज्जानिलराजतस्करैर्धनमन्रैव विलुप्यते नृणां । प्रभवन्ति तु तेन कर्मणा स्वमत (?) कर्म नृणां शुभाशुभं ॥
परिवर्तन्ति निश्चलेक्षणः क्षणमात्र प्रतिबद्धजीवितः । मरणाभिमुखो यदा नरो ननु कर्मैव तदा परायणं ॥
स्वजनो जनवनिवर्त्तने (?) गृहविताष्टपरं विलुप्यते ।^४—कृतं स्वमुपाति देहिनां भवसंकान्त्यनुकूलवर्त्तिनां ॥
अपि च हे महाराज ॥

मरणवशागतस्य जन्तोर्जिवद्व्युद्वेगवशास्युष्णकोट कण्ठस्य हिक्का प्रवेशानुक्त्याद् विनिर्युमानो रसः (1) कलविकल्पदाकारे
भाषिते विज्ञाने चर्चुवि चिह्नवसानेव सर्मस्त्वनामन्य रोवादेव प्रविश^५—मुनिः । महति शिथिलतां गते सन्धिसंघातव्यञ्जे रजा तीक्ष्णसूत्रो
निपातान्तरे स्वापि गन्तुं कृताभ्युद्यमे जीविते तिमिरगहनसङ्कटभ्रजं मार्गसाकामतो नास्ति पुण्यावृते कनिश्चकप्यः सखातः प्रयत्नं कुरु श्रेयसि ॥
अपि च महाराज ॥

अवश्यं त्यक्तव्यः परमवर्तितो वाच्यः⁶ (17 b) (अ)नः प्रवेष्टव्यं चोरं सभयमसहयेन गृह्णन् । प्रवर्तते वस्तव्यं सुचिरमपि वा सर्वसुखजनैः तदस्मात् कर्त्तव्यम्वहृदालपापेयमसह्यन् ॥

अथ स राजा तेन भिक्षुणा तथा संबोद्धितो यथा क्षणेनोपलब्धकुशलमूलोपवयाभिलाषस्तीक्ष्णमप्यविषादव्याकुलमानसश्च श्रोवाच्च ॥¹

(अ)धुना करवाणि भवन्त हे ब्रह्म बर्वास्ति दया यदि ते मयि । निपतितं महति व्यसनान्णवे कृपणकं कृपयोद्धर मां यते ॥

जलदवास्तवचन्वशीतलैरपि अयं अचनेस्तव तागिताः । स्वकुतपुष्टुतशकुशतक्षता विगणयलोलिपपराजितमानसाः ॥

विपरिणामकदूनि मया पुरा वि²(ब)यसङ्गं मुखान्यकुतलम्ना(?) । समुपगृह्य कृतं बहुदुष्कृतं दहति यन्मम संप्रति मानसं ॥

विधिगपरचिम(?)यं विषयाथयं सुलमनार्थनिषेधितमद्रुवं । यदुपगम्य नरा विषयहिषामिह भवन्ति सदा करुणास्पदं ॥

अविनयोनुगतो भवितुं यतो न गणितं कुलमायपतिरकिम्भ³(तं) । कलुषं विवृतो नवो विषय लील्य—यागया ॥

असदृशं जनसंगत्याभ्या स(?)शेषान्मर्यव प्रकृतिगुणविनाशो मन्वभाष्यस्य जातः । शठमतिभिरनार्थव्यप्रलब्धोस्मि वाक्यैर्विह

गुणधनानां शोचनीयोस्मि जातः ॥

प्रकृति शचिर वृत्तिः साधवो नामवृत्ताः सुच⁴—मानां वाह्यम(?)धुनाभिहितं । यवनयगहृनान्तव्यत्तिना—व्यतनशरशतानां लक्ष्यतामागतौह ॥

विषयसुखलवाशापात्र मामुच्य चित्तं तृणलवनिव जीर्णं प्रोज्झय सर्ववृत्तवन्तम् । परिणतिविरसानां कर्मण्यभात्मनं च विनिधर इव दुष्पूज्य राक्षसः संविभा⁵ (यो)पि मान्य(?)क्षयति श्रोवृत्ताक—लालपिङ्गल शिखो वङ्गिः कथं नारकः । पापात्मा मृत एव नाम सततं मोक्षोपि वात्मवृद्धिः (1) मृत्युः किमृतमारिकामकरणः कर्तुं व्यवहरेमयि ॥

विकसंमोहमुपगलोलिपयुता गच्छामि काम्वा दिशम् (1) मज्जा⁶ (18 a) मोच भवन्त शोकसरसि व्या पूर्वः ।

शैलस्यं स्फुटतीव पापचरितं मामख सन्धार्य(?)यन् (1) युष्मत्पावसमाभयात् शतधा न त्वेव याति द्रुवं ॥

१ 6 विरहमाला¹ अवधोप मुद्रिता 22 × 1½ 115 5 Leaf 107 missing

यवको¹प्यकृतावधामन (:) प्रदोषः संसारव्यसनतास्तनोति कृत्स्नं । तवैकः कथमपि चेतसः प्रसादो भोविष्ट्याद् व्यसन सहजगुणात् ॥

यं यथा शरणमहं जगद्वशीयं सर्वसिखरितविरोधिवीर्यप्रपन्नः । आर्याणां नव्यदशौ सनतभद्रान्नखन्दे कृपणजनाधिकानु²कथ्यम् ॥ इत्युत्था व्यसनरराष्ट्रमुत्त (?) : स राजा संयुद्धे भगवति निषकलप्रसादः (1) तं भिक्षुं क्षितितल्लग्नमौलिमूर्त्तां अनिरवा रदपुरवरोन्मुखो जगाम ॥

संयुद्धे प्रतिस्वयवाग्ररथिः अद्धामतो तारुणी (1) यत् कर्मावरमाहिजालमकरोदत्तावशोदाधयम् ।

दाम्प्येयम् विद्यते जिने प्रजति तत्तरकाय (?) : क्षय—केनैव हि शक्यते चित्तिजितुं यज्यस्यभायो (वा) ह्युप्यं ॥

अप्येव फकर्वनिजातवदानक्येदायतोदगुदरस्तस्याहा प्रविचार्यमानतनुनिः कार्येव शास्त्रुर्भेदेत् । यस्मात्तद्विमुखा विभक्ति नरकां (?) कान्) उद्यातावलीदारुणां (?) यान् (1) तस्याहा प्रवर्णः न ते सुखं वोप्राप्यते शासवत् ॥

स्वानिप्रायवन्तो क्वीनि सक्तं संसारमप्युत्तरे (1) वस्तुं भीमनयनकेचि नरके लोके जिनालंकृते (1) नखैकलमपि क्षपं मुरपुरे संयुद्धान्ये गगनमुद्भूतजलस्रराशतगणधामानुत्तपुण्योत्तरे ॥

तस्याप्यय यतति सध्यं एव लोको दुर्दृष्टि³—ऽनितते प्रमादकूपे । तत्त्वतप्रवचनभास्करं मतेस्तं तत्तावद् उचनरत्नायनं निवेद्य ॥

सर्व्वेते परमगुरो निवेद्य भक्तिं श्रोतव्यम्वचनमुये (?) समस्त शोभिः (?) । निरिष्य व्यसनमयीष्टुकायांचिन्तां नातोन्मय्य- रमिषकं यतोस्ति कृत्यं ॥

अथ नरकः कोर्षहेयामसच्छ⁴

¹ On the front page—"विदधकमालेय" in Sanskrit, and "Rgyud-3-gyi-phucn-ba" and

अथ स महत्तमा तं राजानं सम्भवन्तमानसं ५ (?अ) चेत् पात्रमयं श्रेयस इति विनिर्धार्योवाच ॥

तैन हि महाराज तमेव भगवन्तं विनिर्पाल—जन विलंब(?) यत्तलम पा—त्यक्तसकलश्वपायुर्मलिलजगद्धिताधानाम्लान-
प्रयोगम्वरिमितविशुद्धोदारातिशयगुणगवतना(?) विधासं महाकारुणिकं सर्वज्ञं सर्वदर्शनं शाक्यमुनिं शरणमुपैहि ॥ तत एव ते
दुःखपरंपरापर्वन्तो भविष्यति^२ ... (१)

मुखेन बोधमुत्तं भवति बहुफलं त्रिक्त मास्य प्रि(?) म्वा (१) श्रेयस्पासौ स्वभावो भवति समगुणः सर्वसत्प्रसूतो ॥
एवंकारापकारा भगवति तनवोव्याहिताः पापकाले पर्यन्त(?) नानुवृत्तिं व्युत्पद्यतसकलज्ञेयसत्तामकाले ॥

अथ स भूषतिः प्रविज्जन्ममायिकुशलमूलोपचयानिलायमुहुवयता बुद्धे भगवति समुत्प्रेम गोपु(?) र) व प्रसादबहुमानः
संप्रत्ययाश्रुसलिलवाष्पाविलीनमुदुमुकुलितनयनगुणलवणस्तं भिक्षुमुदीक्षमाणो वाण्यगणदूरोपस्थमानकपायकण्ठो धरणिगतप्रतिष्ठित-
जानुमण्डलः (कु) तकरपुट इत्युवाच ॥

एवमेव तन्मयि सज्जामि शरणं प्राणैरपि प्राणिनां (१) एकं बान्धवमेकमेव मुहुवं शास्तारयेकं परं ।

त्राणं त्रैभूवनास्तिगङ्गाहरदरीव्यावर्तिनां प्राणिनां (१) आचार्यम्परमार्थतत्त्वविवये भूतार्थनाथं विभुं ॥

पुनः पुनरनुत्तरं पुरुषवस्मत्सत्ताराधिभ्ययामि शरणं शरण्यतममप्यहं भक्त्वं (?) भिः । अचिन्त्यं धरितं तमेव भगवन्तमहं कृतप्रपञ्च-
विषयीजननिर्मलचित्तारथाशायं ॥

अप्यस्मिभिः (:) स्विस्मितां शरणं प्रयच्छे लोकोपकारकरणकरसः (?) स्वभावं । बुद्धं तमेव शलवा च सहस्रधा चा^३ (१८ b) —
मकरालयकर्णधारं ।

मय्ये पुमि दास्यन्भावमयुना शास्तुः प्रणमोऽस्युः (१) पुण्याभोभिरलक्षमणकुलशशिज्योत्स्नावलीनिर्मलैः ।

कोना तं प्रणिपत्य सान्द्रकरणाप्रह्लादविताप्याशायम् (१) तीक्षापयवतीं विभावमकरान्तीर्णो न दुःखापशाम् ॥

“Rgyud-phyag-3- pahi-phren-ba” It begins—“ममोरलत्रयाय ॥ यस्यैह सकलामलेष्वुकिरणप्रख्यैर्वशोभिर्जगद् व्याप्य
यच्च महाकुपपल्लवचक्रे हितं देहिना ।

बीर्योत्कर्षवशाच्च कुष्करजतैः क्षिप्तो जगद्भूतयै यो युक्तो विनिवृत्तबोधगहनो बुद्धाय तस्मै नमः ॥

यं संप्राप्तवत्तो मनोनिपिकृतिं संप्रापयत्स्यावदो नोत्सेकं जनयत्पल्लवविभववाः संपल्लवः¹ श्रीकाराः ।

लोकस्य व्यसनलयाय मुनिना योबोधि बुद्धः स्वयं तं धर्मं प्रणतोस्मि जन्मरज्जव्यापत्प्रयञ्जवर्ष्य ॥

व्याडाकान्तलता वितानगतु (?ह) नच्छायेपमान् ये भवान् विज्ञाय प्रयता भवक्षयविधौ क्षीणाक्षवा ये च तान् । साधूस्तोक्तुं
(?गि) रज्ज्वलमर्च्यचरणान् वृत्तान् विनीतशायान् वन्दे वल्लतमान् प्रकीर्णयशसः वि²द्यान् मुनेस्तापिनः ॥ ... (P. 2a) एतद्भूमितया
प्रणाम्य शिरसा रत्नत्रयं भावतः । कीष्किण्यप्रभूर्तोषिव सूत्रविनयव्याख्यानशोभाकरान् ॥ वक्ष्ये सूत्रमहं यथाविभवतः सर्वज्ञवज्रोद्भवम् ।
तन्मे साधुजनः शृणोतु मुदितः क्लेशक्षयायोजित इति ॥ एवमस्या भुतमेकास्मिन् समये भगवान् छावत्स्या³ विहरतिस्व जेतवनेऽजाय
पिण्डवस्थारामे (1) तात्र भगवान् भिक्षूनामन्त्रयते स्म ॥ यं ययं भिक्षवोऽनुकम्प्यध्वं । यं करुणायतपश्च (?) वो वचनं श्रद्धया श्रोतव्यं
कर्तव्यमन्येव (?) वृत् । तं ययं भिक्षवश्चबुद्ध (?) ध्वंवेत्य प्रसादेयु समादापयत विनयत निवेशयत प्रतिष्ठापयत । कतमेयु चतुर्धु⁴ बुद्धेयेत्यप्रसादे
समादापयत विनयत निवेशयत प्रतिष्ठापयत । धम्मो सये आर्यकालेयु शीलेषु समादापयत विनयत निवेशयत प्रतिष्ठापयत । तत् कस्य
हेतोः (1) स्यात् खलु भिक्षवश्चतुर्णां महाभूतानामन्यथात्वं तद्यथा पृथिवीधतोरव्यातोस्तेजोधातोश्चयुधातोर्नत्वेच भुतवत् आर्षे⁵
(P. 2b) आवाकस्य ० स्यादन्यथात्वं ... (P. 2b) ... इवमबोधवद् भगवानात्मनसस्ते च भिक्षवो भगवतो भाषितमभ्यनयन् ॥

यथा महात्तो विपुला नम आशाद्य पर्वताः (1) समन्तावन्तुर्वाति निविण्वन्तो चतुर्धरा ॥

न तत्र हस्ति⁶नां भूमिर्न पत्तिरथवाजिनां । न चापि मन्थमुद्धेन ज्योलम्भो बलेन वा ॥

एवं जरा च मृत्युश्च मनुष्यानिभिमर्दति । क्षत्रियान् ब्राह्मणान् वैश्यान् शूद्राश्चण्डालपुङ्गवस्तान् ॥

दुःखीनां शीलकुस्तोषिव गृहस्थान् स्तनिस्तथा । वह्निर्वैवैव (1) ति (?) बुद्धा (य) तथा मध्यममूल्यान् ॥

अस्मिन्दिनि सर्वा हि न किञ्चिदनुरक्षति । तस्मादि पण्डितः⁶ तोयः संपश्यत्यथमात्मनः ।

बुद्धे निवेशयेच्छ्रद्धान्यधर्मे स (इ) वेद्यनुत्तरे ॥ स धर्मचारी कायेन वाचा चाप्यथ चेतसा ।

इह ज्ञानिदितो जगुः प्रेत्य स्वर्गे च मोदते ॥ यावद्द्वैतनीलशाशिकरत्नचितं ध्योमतारकाचित्रं यावद्दीप्तीतरङ्गप्रचलित-
मकरकोनिताम्बुः समुद्रः । यावद्भूर्भूतघात्रीनगनगरनदी⁶ (3 a) वृक्षशुल्भोपवशास्ताम्बुमारवाभेतुश्चिभूखनमर्दितं शासनं जालवलीगु ॥

यानीष्ट भूतानि समागतानि स्थितानि भूमावयवान्तरिक्षे । कुर्वन्तु मंत्री सततं प्रजानु दिवा च रात्रौ च चरन्तु धर्मे ॥"
It ends (p 116 a) "बुद्धेन बोधिं परमान्ववाप्य ये स्वाश्रिताः सूत्रमयाः प्रबोधाः (1) ते नित्यमज्ञानतमनिश भित्वा लोकेषु निष्कम्प-
शिला ब्वलन्तु ॥

ज्वलन्तु चिरं धर्मोत्काया चिरपरिनिर्दोषि लोकपुरी । अज्ञानतिमिर⁷मयत्री समधिषमं संप्रकाशयति ॥

स्वस्ति रात्रौ स्वस्ति दिवा स्वस्ति मध्यन्दिने स्थिते । सर्वत्र स्वस्ति वो भक्त्यु मा कश्चित् पापमागमत् ॥

सर्वे सत्त्वाः सर्वे प्राणाः सर्वे भूतान् च केवलाः (1) सर्वे वै सुखिनः सन्तु सर्वे सन्तु निरामयाः (11)

सर्वे भग्नानि पश्यन्तु मा कश्चित् पापमागमत् ॥६॥

ये भ्यागता इह⁸ पुरासुरनागयक्षनयव्यकिप्रानराः श्रवणाय धर्मे । रक्षन्तु ते जगदिदं जिनशासनञ्च धर्मममुनीन्द्रकथितं
च चरन्तु नित्यं ॥ ॥ शीलचन्दनलिप्ताङ्गान् ध्यानाप्रारणायुताः (2) बोध्यङ्गकुमुमादीर्णानां विहरन् ॥ यथासुखं ॥ समाप्ता च ये
विदण्डमाला (1) कृतिराचार्यस्थविराजयौ⁹स्य शाक्यमिक्षोः सर्वार्तिविदितो महावर्धितः ॥ ये धर्माः ॥"

¹ It begins—"नमो बुद्धाय ॥ अलग्न्य सद्गुणकथाशस्त्रे नमस्तदुक्ताय च शाशा (? स) नाय । जिनप्रसं (? श) सा-
मुमुमाश्चिताय संपाय चाब्दोत्तमपुद्गलाय ॥

निशिष्याक्षिप्य च यथा सूत्रं धर्म्मकथोक्तः । युक्तः परिकथां कर्तुं कथेदं सप्रवक्ष्यते ॥
कामं लक्षणतः प्रोक्तः पूर्वोच्चार्यैर्यं विधिः । तावतातु न सर्वः^१ स्यात् कर्तुं परिकथां प्रभुः ॥
य (:) त्वधीत्येव शक्तः स्यात् पर्यचित्तकल्पतां । समाधातुम् शुचष्टेण तन्मया रचयिष्यते ॥
लब्धप्रसादात्वादा हि परिपत्तयया यथा । पात्रीभयति धर्म्मस्य प्रशान्तिमितोन्मुखी ॥.....

लोकास्तोत्राकरस्यैवं वैजानासंप्रतिग्रही । धर्म्मस्य स्थितये स्यातामस्तथायं ममादरः ॥

धर्म्मः परमसूक्ष्मोयमप्रसन्नो न चेतसा । चक्षुषा कर्तुर्नैवेव कथतत्त्वज्ञ लक्ष्यते ॥

प्रसन्नोऽपि तु चित्तेषु शारदेषु सरस्विव । धर्म्मोऽप्योत्तना भवत्येव श्रेयः कुमुदबोधनी ॥

अतः प्रसादसंवेगपूर्वणाविप्रयोजना^२ । वक्ष्ये परिकथादिबन्नाः शरणाधिसमाभयाः ॥.....तत्र शरणगमनविशेषणार्थमेवं परिकथा प्रस्तोतव्या ॥^३

सुवृष्टं वत पश्यामि कलावपि युगे सति । सद्धर्म्मोऽविदितोऽत्रान् स्यार्थमासंसतः सतः ॥

कुकार्यपर्याकुलमालोभेस्मिन् प्राप्येण लोके स्वहितप्रसत्ते । धर्म्मविस्मृतसूक्ष्मकुकार्यसङ्गर्भविद्वु रद्वुदितमार्थ्यवृत्तं ॥

न गणितां बालजनानुबृत्तं लोकवृत्तं व्यबभूतः कौसीष्ठ याम्ना । दक्षितं गुणाभिमुख्यं । आर्षि^४ (2 a) कृता कुवालाव्येषणपटुता । सूचितः कल्याणाध्यास्तविशेषः । चित्तपरागानुबृत्त्या कथितमभिजात्यं । ग्यायानितिवेशात् प्रकाशिता बुद्धितत्पत् । धर्म्मार्थम (?) विगमनात् युक्तः सद्धर्म्मः । सुभाक्षितानिलावागुणितः शरीरपरिज्वेदः । धुलेनातृप्या दक्षिता विद्वत्कृतिः । तथेवगुणां श्रेयोर्थमभिगतां पर्यदं को गम धर्म्मोतिपेयेन न प्रतिपूजयेततच्च ब्रूमेहे ।^५ Some of the other Parikathās are—“दानपरिकथा (p. 9 a)”, “मात्स्या—मिहारापरिकथा (p. 21 a)”, “शीलपरिकथा (p. 22 b)”, “यौवधपरिकथा (p. 29 b)”, “प्रणालिपतविरतौ परिकथा (p. 29 b)”, “अदस्तादानविरतौ (p. 30 b)”, “वागुरुचरितविरतये परिकथा (p. 32 a)”, “मृगपानविरतये (p. 33 b)”, “परसमयवर्तनार्थ

III 1 8 मध्यान्तदिनागकारिका¹ मैवेकनाय मावधौ 8½ × 2½ 8 7 Complete

सङ्कलनानुग्रहाय परिकथा (p. 36 b)"; "तथागतप्रतिष्ठाविधिभिर्गुः संहर्षणार्थं परिकथा (p. 42 a b)", "स्तूपसत्काराधिकारे (p. 45 b)", "अपराध...परिकथा (p. 46 a)", "शोकविनोदनार्थं...परिकथा (p. 49 a)", "धूतादीनवप्रशंसे (p. 53 a)", "तीर्थास्तिकेपरिषा (p. 54 a)", "अग्निप्रवेशादि धर्मपरिषा (p. 55 b)", It ends—(p. 57 a)—“अतस्तु (?श) नमपि वेहं कर्षयन्नेव पापं शुभमपि च ब्रूमंशा भ्रातृजितस्य किं स्यात् । इति तदपराधमेव स्वर्गमायस्य विद्यावशानविकलभावाद् द्यौ मृता वा क्वजति ॥ अतश्चानाञ्च यदि निदिवं कजेत्¹क इह नेह जनस्त्विदं कजेत् । बहुविधश्च निशास्य न भुज्यते कजतु तेन जनस्त्रिदशालयं ॥ अथ न तेन परंति मुरालयं ननु दिवो गमने तदकारणं । अनमिसंघिहृतादपि कर्मणः शुभमुदेति फलं शुभतात्मकं ॥...² भवेच्च धर्मस्य यदीदृशः कसो भवेदधर्मस्य नु कीदृशः फलः । अतो न धर्म्मोऽनशनेन कस्यचित्त आच्यधर्म्मोऽस्त्यशनेन कस्यचित् ॥ विवर्जयधर्म्मशाननि पापभाग् न सत्त्वहित्वादि विवर्जयेद् यदि । अवर्जयधर्म्मशाननि पुण्यभाग् भवेन्न हिंसादि विवर्जयेद् यदि ॥ धर्म्मप्रसिद्धिरिति नामशानेन कश्चित् पापशयो न च तपस्तपतः कथं स्यात् । क्षान्तिस्तु दोषतपनाच्छुभया च दीपया शोभतपस्तदिति साधु भवेत् तपोर्षी ॥

स्यादत्र यशशानेन न धर्म्मसिद्धिः कस्मान्मुनेः सुतपसो न विकालभोजी ।

अञ्जोच्यते गुणविशेषपरिग्रहार्थं किंचिद् विकालविगतमिति जिनोन्मुने ॥

इति नामशानं पतः परीक्षां सहते तेन न तत् तपो न धर्म्मः । निवेमन समावर्तते तस्माच्छुचि दीलादि तपः प्रसिद्धिकाम इति ॥ ०३० ॥ श्रीः ॥⁵

¹ Paper Ms. On the first extra title page—“ya-tse-bas-phul-bahi (=presented by ya-tse-ba) Mñon-rtog-rgyan, Chos-chos-ñid-mam-bbyed, Dbus-su-mthahñnam bñhugs.” On the second

2	363	धर्मवर्मताप्रविभागसूत्र ¹	"	"	"	5	"	"
3	9	अभिसमयालंकार ²	"	"	"	20	"	"

extra title page—"मैत्रेयकारिका" In the end of मध्याह्नविभाग—"मध्याह्न विभागे आनुसर्गपरिच्छेदः पञ्चमः ॥ ॥
आर्यमैत्रेयकुलवध्याविभागमहोपासनास्वकारिकाः समाप्ताः ॥ "(p. 8 b)"

¹ It begins (p. 9 a)—

"किञ्चित् परित्राय यतः प्रहेयं साक्षाच्च किञ्चित् करणीयमवत् । अतस्तयोर्लक्षणताविभागं चिह्नीकृता शास्त्रमिदं प्रणीतं ॥
इयमिदं सर्वं । धर्मवर्मतासंग्रहात् । धर्मप्रजावितः संसारः । धर्मताप्रभावितं यानत्रयनिर्वाणं ।" It ends (p. 13 a)—
"धर्मसिद्धयर्थे उदाहरणं ज्ञायास्वन्मदि (1) आभयपरिवृतो बुदाहरणमाकाशं बुधर्णवायमिदं ॥ धर्मवर्मतासूत्राध्यायं मे मे य-
थावस्य ॥ धर्मवर्मताप्रविभागसूत्रं समाप्तम् ।"²

² In the colophon—"समाप्तमिदमभिसमयालङ्काराख्यं प्रज्ञापारमितोपदेशशास्त्रं ॥ ॥ कृतिर्नगवत
आर्यमैत्रेयस्येति ॥...॥ संवत् १३७० (vikt=1313 A.C.) कालगुप्तविर २ सति विने ॥ सुरक्षेने ॥ राजराजेश्वरलोकोत्तरधी-
रिपुमल्लदेवराज्ये ॥ तस्मिन् काले वर्तमाने ॥ सकलप्रविश्यामि (?) राजन्मयुरोः श्रीपण्डितमुञ्जधीस्था (?) ये ॥ श्री वास्तव्याख्ये पं ।
श्री जीवधरेणालेखि ॥..."

A PALM-LEAF MANUSCRIPT OF
VIṢṆUPURĀṆA

DATED 1464 A.D. (*With Plate*)

By A. BANERJI-SASTRI

The Bihar and Orissa Research Society has acquired an old copy of the Viṣṇupurāṇa from Pandit Balabhadra Jha of Jogiara in the district of Darbhanga. The MS. is on palm-leaf 13" × 2", 5 lines per page, containing 428 leaves. The colophon states that it was transcribed by Pakṣadhara Miśra in Lakṣmaṇasena era 345 equivalent to 1464 A.D. The colophon reproduced in this issue settles two points which were controversial till now, viz., (a) the identity of Pakṣadhara Miśra and (b) his date.

(a) Peterson¹ supposed that he was an inhabitant of Vidarbha in Central India. From the writing it is evident that Pakṣadhara the transcriber of this copy of the Viṣṇupurāṇa belonged to Mithilā. The writing which is of Bengal and Mithila should be compared to the autograph of Vibhūticandra at the end of the MS. of Manorathanandin's glossary on the Pramāṇavārttika reproduced on page 10 of Part I of Vol. XXIII of March 1937 of this Journal. Vibhūticandra went from Jagattalā in Eastern Bengal to Nepal and thence to the Sa-skya monastery in Tibet in 1203 A.D.

¹ Introduction to *Subhāṣitāvalī*, p. 37.

Colophon of Palm-leaf Vignapurāṇa MS. Dated 1464 A. D.

A.B.S.

J.B.O.R.S. DEC. '38

The two autographs of Vibhūticandra in 1203 A.D. and of Pakṣadhara in 1464 A.D. show the Māgadhi script in the 13th-15th centuries.

Peterson's statement may, however, be justified in regarding Pakṣadhara originally from Magadha but living in Central India just as Vibhūticandra also originally from Magadha was residing in Tibet.

(b) The second point, viz., the date, 1464 A.D. is quite clear from the colophon which records as follows :—

बाणैर्बैद्युतैः सशम्भुनयनैः संख्यायते हायने
श्रीमन्वीडे महीभुजो गुरुविने मार्गेच पले सिते ।
षष्ठ्यान्ताममरावतीमभिवसन् या भूमि देवालयया
श्रीमत्पक्षधरः सुपुस्तकमिव शुद्धं व्यलेखीद्भुतम् ॥

i.e., Lakṣmaṇasena era 345. (See Plate).

The question, however, of identifying Pīyūṣa-varṣa Jayadeva the author of *Prasannarāghava* and *Candrāloka* with Pīyūṣavarṣa Pakṣadhara the author of *Cintāmanyāloka* remains open and requires further investigation.

A NOTE ON PAKṢADHARA MIŚRA

By DR. A. BANERJĠ-SASTRI AND SAHITYACARYA
SUEHADRA JHA

According to tradition Mahāmahopādhyāya Pakṣadhara Miśra was a resident of Sarisava, a village, sixteen miles to the north of Darbhanga.¹ Some scholars however think that he lived somewhere in Vidarbha.² Pandit Badrinath Jha considers him to be a resident of the village Mangarauni, situated at a distance of one mile from Madhubani, to the north.³ The last view has the support of the genealogical records of Maithil Brāhmaṇas (*pañjī*). His father's name was Mahādeva Miśra and his mother was Sumitrā.⁴ His teacher was Hari Miśra.⁵ Pandit Badrinath Jha calls him a student of Yajñapati Upādhyāya.⁶ He was a Śāṇḍilya by gōtra⁷ and his

¹ S. C. Vidyābhūṣaṇa, *History of Indian Logic*, p. 455.

² Krishnamachariar, *Classical Sanskrit Literature*, p. 645.

³ *Mithilāṅka of Mithilāmbhira*, p. 53.

⁴ महादेवः सन्नप्रमुखमखविद्यकचतुरः, सुमित्रा तद्भक्तिप्रणिहितमतिर्यस्य
पितरौ । अनेनासायाहः सुकविजयदेवेन रचिते, चिरं चन्द्रालोके सुखयतु
मयूखः सुमनसः ॥

(Concluding verse of Candrālōka).

⁵ जधीत्य जयदेवेन हरिमित्रातिपतुव्यतः ।

तत्त्वचिन्तामणेरित्यमालोकोर्म प्रकाशयते ॥

(Opening verse of Ālōka).

⁶ His full name was,

माण्डरकुलपुण्डरीकमार्तण्ड यज्ञपति उपाध्याय । (*Mithilāṅka*, p. 53).

⁷ *Ibid.* (If this be correct the reading कविः कौण्डिन्यः in one of the opening verses of Prasannarāghava may be considered to be a mistake for कविः शण्डिल्यः.)

real name was Jayadeva.¹ He was called Pakṣadhara on account of his having gained victory in a debate which he conducted for a fortnight.²

That he was called both Jayadeva and Pakṣadhara is borne out by the evidence of his disciple and nephew Vāsudeva, the author of *Cintāmaṇīkā*, a commentary on Pakṣadhara's *Āloka*.³ Further, the verse शङ्करवाचस्पत्यौ शङ्करवाचस्पतिसदृशौ । पक्षधरप्रतिपक्षौ लक्ष्मीभूतौ न क्वापि ॥ which is well known all over Mithilā lends support to the statement made above.

He is credited with the authorship of not less than twenty-two books on the Nyāya Philosophy.⁴ Except a few, all of them end in *Āloka*. The practice of naming all the books by one author with such names, all of which end in some particular word has been followed by others also. Vācaspati No. II calls his books—*Cintāmaṇi* while the names of books of

¹ *Catalogus Catalogorum* part I, p. 199.

² S. C. Vidyābhūṣaṇa *History of Indian Logic*, p. 455.

³ जयदेवगुरोर्वाचि ये केचिदोषदर्शिनः ।

प्रबोधाय मया तेषां दीप्तिर्भूयोजभिदीप्यते ॥

also

इतिन्यायसिद्धान्तसाराभिज्ञमिश्रपीयूषवर्षपक्षधरमिश्रभ्रातृपुत्रन्वाय

सिद्धान्तसाराभिज्ञवासुदेवमिश्रविरचितायाम्

(Colophon to *Cintāmaṇīkā*, *Catalogue of Sanskrit MSS. in the Library of the India Office*, part IV, p. 632).

⁴ The names are, (1) *Tatvacintāmaṇyāloka*, (2) *Dravyapadārtha*, (3) *Nyāyapadārthamālā*, (4) *Nyāyalīlāvattīkā*, (5) *Upanayālakṣaṇāloka*, (6) *Dvītyaśvalakṣaṇāloka*, (7) *Kāraṇmāda*, (8) *Trītyaśvalakṣaṇāloka*, (9) *Pakṣatāpūrvapakṣagranthāloka*, (10) *Pakṣatā-siddhāntagranthāloka*, (11) *Pratijñālakṣaṇāloka*, (12) *Vijñānirnyuktāloka*, (13) *Pratibhāṣālakṣaṇāloka*, (14) *Pratibhāṣāśvalakṣaṇāloka*, (15) *Viruddhāpūrvapakṣagranthāloka*, (16) *Viruddhasiddhāntagranthāloka*, (17) *Vyāptyanugamāloka*, (18) *Savyābbhicārapūrvapakṣagranthāloka*, (19) *Savyābbhicārasiddhāntāloka*, (20) *Sāmañyābbhāvāloka*, (21) *Hītulakṣaṇāloka*, and (22) *Parāmarśasiddhāntāloka*.

(*Catalogus Catalogorum*, part I, pp. 199 ff).

Caṇḍeśvara end in *Ratnākara*.

Besides, he was the writer of *Prasannarāghava*, a drama in seven acts and *Candrālōka*, a handbook of Poetics, having ten *Mayūkkas* or chapters. To this should be added the name of *Sītāvibhāra*, the authorship of which also is ascribed to him. This completes a list of twenty-five. Of them *Prasannarāghava*, *Candrālōka* and *Tatvacintāmanīlōka* or simply known as *Ālōka* are well known in the world of Sanskritists.

It has been suggested that the author of *Ālōka* was different from the person who wrote *Prasannarāghava* and *Candrālōka*.¹ Some scholars say that it is probable that they might have been written by the same person.² In the passage quoted above from Vāsudeva Miśra's *Cintāmaṇīlīkā*, it is suggested that Pakṣadhara Miśra alias Jayadeva Miśra was called *Pīyūṣavarṣa*—'one who showers nectar.' This title might have been given to him on account of his composition of *Prasannarāghava* and *Candrālōka* in a sweet style. The poet of *Candrālōka* designates himself as *Pīyūṣavarṣa* in the introductory verse.³

It is further an accepted fact that *Prasannarāghava* and *Candrālōka* were written by one *Pīyūṣavarṣa* Jayadeva. Further, the writer at the beginning of *Prasannarāghava* is described as a *Naiyāyika*.⁴ There is thus some reason to think that *Ālōka* with *Candrā-*

¹ Shyam Narayan Singh, *History of Tirhut*, pp. 139 ff.

² Krishnamachariar, *Classical Sanskrit Literature*, p. 465.

³

चन्द्रालोकमयं स्वयं कृतं नृते पीयूषवर्षः कृती ॥

⁴ मन्वस्यं प्रमाणप्रबोधिनीं वृक्षते । तदिमां चन्द्रिकाचण्डातपयोरिव
कवितातार्किकत्वबोरेकाधिकरणतामालोचय विस्मितोऽस्मि ।

lōka and *Prasannarāghava* may have been written by our Pakṣadhara Miśra, also called Jayadeva and Piyūṣavarṣa.

Two different limits are assigned to this celebrated author. According to one view he comes, sometimes after 1120 A.D.¹ as he has commented on the *Tatvacintāmaṇi* of Gaṅgeśa Upādhyāya who lived about that time. A later limit is put to this by the fact that Pakṣadhara commented on *Kiraṇāvalī* of Vardhamāna. Vardhamāna lived sometimes after 1225 A.D.² Krishnamachariar says that Jayadeva has been quoted from *Prasannarāghava* by Ballabhadeva in *Subhāṣitāvalī* written in 1247 A.D.³ He quotes S. M. Paranjape's *Introduction to Prasannarāghava* as his authority.⁴ But the passage is not traceable in Paranjape's edition. Perhaps Krishnamachariar found in S. C. Vidyābhūṣaṇa's *History of Indian Logic* a statement that Pakṣadhara lived in the 12th Century A.D. Paranjape gives a date which is more approximate.

He maintains that Pakṣadhara lived sometime about the 15th Century A.D.⁵ Aufrecht in the *Catalogus Catalogorum* notes that Pradyotanabhaṭṭa wrote a commentary on *Candrālōka*, by order of Virabhadra, the Bundela prince, whose time may be fixed somewhere about 1577 A.D.⁶ Therefore, Pakṣadhara may have lived sometime before 1577 A.D. Further, *Pratyakṣālōka* was copied in 509th year of the Lakṣ-

¹ Krishnamachariar, *Classical Sanskrit Literature*, p. 645.

² S. C. Vidyābhūṣaṇa, *History of Indian Logic*, p. 388.

³ *Classical Sanskrit Literature*, p. 645.

⁴ *Ibid.*

⁵ *Introduction to Prasannarāghava*, Bombay, 1894, pp. IX ff.

⁶ *Ibid.* p. X.

maṇa Sena era. S. C. Vidyābhūṣaṇa equates it with 1587 A.D.¹

The exact time of Pakṣadhara is given at the end of the MSS. of *Viṣṇupurāṇa* described above. The MSS. was transcribed by himself.² This gives us 345th year of the Lakṣmaṇa era. The year corresponds to 1464 A.D.³ It is further strengthened by the fact that according to tradition Pakṣadhara was a contemporary of Vidyāpati. A verse attributed to the latter, when Pakṣadhara, a boy, was a guest of Vidyāpati, with a reply thereto is widely known to Sanskrit Scholars of Mithilā.⁴ Vidyāpati received a grant from Sivasimha, in 293 of the Lakṣmaṇa era, i.e., about 1412 A.D. Further according to tradition, Pakṣadhara was the teacher of Dāmodara Ṭhākura,⁵ the elder brother of Maheśa Ṭhākura, who got the kingdom of Mithilā, during the reign of Akbar 1556 A.D.⁶ If this be correct, we will have to suppose that Pakṣadhara lived for a very long time, like Vidyāpati, i.e., more than 100 years. Further, it is believed that Pakṣadhara lived in the court of Bhairava Singh of Mithilā

¹ *History of Indian Logic*, p. 456 ल० सं, १५०६॥ ते श्रावणस्य

² The lines are

वाणैर्बेदयुतैः सवाम्भुनयनैः संख्यायते हायने
श्रीमद्गौडमहोभूजो गुरुदिने मार्गे च पक्षे सिते ।
दृष्टवान्तामभरावतीमधिबसन्त्याभूमि देवालय
श्रीमत्पक्षधरः सुपुस्तकमिदं गृह्यं व्यलेखी द्रुतम् ॥

³ Shyam Narayan Singh's calculation of 345 L. Sam. as equivalent to 1454 A.D. is an error for $1119 + 345 = 1464$ and not 1454. (Cf. *History of Tirhut*, p. 140.)

⁴ Vidyāpati said

आधुनोपपन्नवत्कोणे सूक्ष्मत्वाग्नोपलक्षितः
Pakṣadhara replied.

नहि स्थूलधियः पुंसः सूक्ष्मे दृष्टिः प्रजायते ॥

⁵ *History of Tirhut*, p. 139.

⁶ *Ibid.* p. 216.

who lived from 1435—1450 A.D.¹ Further Raghunātha Śirōmaṇi is said to have been a student of Pakṣadhara. Raghunātha lived in 1500 A.D.² This strengthens the statement that Pakṣadhara was a man of the fifteenth century A.D.

There has been some confusion regarding the place of origin of Pakṣadhara. Peterson calls him an inhabitant of Vidarbha.³ So also Krishnamachariar. "He was probably a native of Vidarbha in Northern India."⁴

The script of the *Viṣṇupurāṇa* is Maithilī. It suggests that he was a resident of Mithilā. His disciple Rucidatta Miśra calls himself as belonging to the *Sodarapur* family of Brāhmaṇas of Mithilā.⁵ This may be an indirect indication of Pakṣadhara's original place. Moreover, in *Prasannarāghava* we find him referring to an actor of Southern India with contempt.⁶ It may show that he was a northerner. Hence Paranjape remarks, "we are perfectly aware that the mention of the south in the passage in question has a special bearing on the incidents of the life of Rāma : still the words तामेवदिशं प्रचलितः cannot, we think, be possibly used by him unless he was a northerner."⁷

But in the verse quoted, from the transcript of

¹ S. C. Vidyābhūṣaṇa, *History of Indian Logic*, p. 388.

² *Mithilāṅka* p. 53.

³ *Subhāṣitāvalī*, Introduction, p. 37.

⁴ *Classical Sanskrit Literature*, p. 645.

⁵ अवीत्यरुचिवत्तेन जयदेवाद्भजगद्गुरोः.....

इतिसोदरपुरसम्भूतमहामहोपाध्यायरुचिवत्तमिश्रविरचिते.....

.... (*Catalogue of Sanskrit MSS. in the Library of the India Office*, part IV, p. 632).

⁶ केनापि दाक्षिणात्येन नटापसदेन ।

⁷ *Introduction to Prasannarāghava*, p. XIV.

the Viṣṇupurāṇa, he says that when he copied it, he was living in *Amarāvati* 'the heaven on earth.' From early days *Amarāvati* had been a famous seat of learning in the Berar of to-day. Many Maithil Pandits used to live in the royal courts in different parts of the country. Some of them settled there permanently. Consequently, we find them to-day in several provinces, other than Bihar which includes nearly the whole of Mithilā.

Thus Peterson's remark may refer to his sojourn at *Amarāvati* in Vidarbha, though he was an originaire of Mithilā.¹

¹ Compare the Autograph of Vibhūticandra, J. B. O. R. S. Vol. XXIII, part I. March 1937, p. 10, with the autograph of Pakṣadhara reproduced in this issue,

DASTUR-UL-IMLA—A COLLECTION OF LETTERS OF HISTORICAL INTEREST

By SYED HASAN ASKARI

A visitor to what is now known as Diwan Mohalla, in the old city of Patna, will find in the street, a little to the east of the Mahabir Ghat, and on his right side, the ruined remains of a magnificent mansion (as seen even now in the lofty gate and the broken statues of horses) wherein was located the library of Rai Sultan Bahadur,¹ a representative of the famous Maharaja Shitab Rai, the Diwan and Naib Nazim of Bihar, 1765-72. Unfortunately the valuable manuscripts and the precious works of art, specially the beautiful specimens of Patna paintings which once adorned this library are not now available. The library which even in 1930 consisted of a huge heap of books, already spoilt in great part, and huddled together in boxes and on benches, has now shrunk into a single almirah, placed within the zenanah of the house. Not a few of the books, even in this almirah, are now beyond recognition because

¹ Besides Maharaja Kalyan Singh, the Ray-i-Rayan of Bihar, 1773-1781? and the author of *Khulasat-ut-Tawarikh*, Maharaja Shitab Rai, the Saxena Kayastha of Delhi, who rose from the ordinary position of a clerk to be an All-India figure in the 18th century, left behind him another son (perhaps adopted), named Rai Khushal Singh whose great-grand-son, Rai Nandlal, was the father of the highly cultured Rai Sultan Bahadur. The latter died in 1889.

of the damage done by the white-ants and other pests. Dastur-ul-Imla is one out of some which are still of use.

This work was compiled, as we learn from the preface, by Mohan Lal, Mashhoor¹, son of Lala Kewal Krishna, Shuhrat, at Azimabad, in 1200-1785, at the instance of his brother, Lala Radha Krishna. The latter was anxious that the "writings, ornate and unadorned," which their father and teacher "had addressed on behalf of Raja Dhiraj Narain Bahadur, Naib Nazim of Bihar Subah, and other dignified chiefs to His Excellencies, the Nazims of Bengal and to other officials and nobles," should be gathered together and compiled in a book, "so that the seeker of the art of *belles lettres* should derive benefit therefrom." Fortunately, in preserving the literary production of his father for the guidance of the young learners, the compiler of Dastur-ul-Imla has also left for students of history certain valuable materials, including a good many which actually emanated from personages higher and more historical than Lala Kewal Krishna, Shuhrat.

We cannot consider here the letters written by Shuhrat "on his own behalf", which cover folios 24a to 47a, though here and there we do get certain

¹ It is Rai Mohan Lal who reported the death of Raja Dhiraj Narain on April 20th, 1773, and intended to "wait upon the Governor shortly." C.P.C. Vol. IV, p. 50. His father, described by Raja Dhiraj Narain in one of his letters as "dear brother", (D.I.22c.) was certainly a very close associate and confidant of the Raja and his famous brother, Raja Ram Narain. Shuhrat speaks of his having been "plundered and oppressed twice by the ruler of Bengal" (D.I.51a). Elsewhere he writes of his having "retired to the cell of obscurity" after the confusions in the "affairs of my patrons, Maharajas Ram Narain and Dhiraj Narain", and "sealed his lips like a recluse for a period of 12 years, in accordance with the promises and pledges made etc." (D. I. 47a).

interesting informations about his association with some contemporary personages, including the English. The chief value of the manuscript lies in the short notes and numerous letters, private and official, addressed by Raja Dhiraj Narain to such historical personages as Nawab Siraj-ud-Dowla, Mir Jafar, Raja Shitab Rai,¹ Muhammad Raza Khan (Muzaffar Jung),² 'Maharaja' Nand Kumar,³ Diwan Ram Charan,⁴ 'Rukn-ud-Dowla General Carnac Bahadur',⁵ 'Doctor Saheb' (Dr. Fullerton ?),⁶ John Bristow,⁷ 'Nawab Hushyar Jung' (George Vansittart),⁸ Nawab Nasir-ud-Dowla Zubdatul Mulk (Lord Clive), Diwan Ganga Bishun,⁹ etc., etc., (Imla 36 to 25a). There are also four *Arzdashts*, addressed to the Shahzada (later Emperor Shah Alam), on behalf of Raja Ram Narain, of which two¹⁰ are important, in that they are charac-

¹ S. M.; K. T. (a nice summary of the achievements of this celebrated man on p. 202-07).

² "Muslim" Review, July-Sept. 1927.

³ Famous for his trial and execution in 1189-1775. Served as the Foujdar of Hugli and was the all-powerful Diwan of Mir Jafar. Compassed destruction of Muslim administration, according to Macaulay. (F. S. P.)

⁴ He was the agent of Raja Durlabh Ram (later Maharaja Mahindra) and the channel of communication between his master and the Bengal officials, both native and foreign. (C. P. C. I.)

⁵ D.I.B. 73.

⁶ S. M.; Diary of the Three Surgeons at Patna.

⁷ D. I. B. 53.

⁸ A brother of Governor H. Vansittart, and a member of the Council.

⁹ The cash-keeper and one of the confidants of Raja Ram Narain who was imprisoned by Mir Kasim on the charge of concealing his master's treasures. His house was also razed to the ground. (S.M. 757).

¹⁰ As regards the other two, they acknowledge the receipt of Khilat, consisting of 6 pieces of cloths with other presents,

teristic replies to the royal Shuqqas, one calling upon the Raja¹ "to hasten to Daudnagar with all the troops of Azimabad (Patna), together with the field pieces and other war ammunitions and gain the fortune of audience," and the other informing him of the death of Emperor Alamgir II, and his own coronation on the 2nd (Jamadi I, 1173), and ordering him to "beat the drum, make the proclamation and issue the coins of the year 1st from the Azimabad Mint" (Imla 1a to 3b).

As regards the other important contents of the manuscript, one may refer to the interesting copy of a letter, addressed by Mir Ashraff,² a Zamindar of Bihar, to the famous Raja Balwant Singh³ of Benares wherein we read of the "treaties and documents" and come across the names of Dindayal Misra, Maharaja Nand Kumar, Mr. Stables,⁴ Major Carnac, Captain Sletton (Swinton ?),⁵ Major Chamkin⁶ or Champion (Imla 24a). Mention may be made also of the copies of 9 shuqqas (or royal letters) which "His Majesty, the shadow of God wrote to Maharaja Shitab Ran Bahadur" wherein we get references to Lord Clive,

and later on, a royal 'Do Shala' (a kind of plaid made of two shawls sewn together) as a gift of His Majesty to the writer.

¹ Munna Lal informs us about such a letter having been sent by the Shahzada during his advance towards Behar. See T.S.A. (O. P. L.).

² Some letters in C. P. C., Vol. I, will be found to be interesting in this connection.

³ T.B.; T.T.; S.M. Ruled between 1739-1770.

⁴ a, b, D.I.B. 399.

⁵ Fakir Khairuddin also mentions such a name. T.T.486; I.N.

⁶ D.I.B. 78-79.

Captain Stables, Murlidhar,¹ Rai Kheyali Ram,² Nawab Munir-ud-Dowla,³ Najmud-Dowla and Mohammad Yar Khan,⁴ (Imla 57a-60a). The complaint against the gradual reduction of the usual *Nazar* of 1001 Gold Mohars on the occasions of the two P'ds, despite the undertaking given by such an "undoubtedly well-wishing, well-directed, and excellent servants" as the addressee and "Nawab Amirul-Mamalik Zubdatul-Mulk Nasirud-Dowla" Sabat Jung Lord Clive, and the dignified rejection of the paltry amount of 101 Gold Mohars, form an interesting reading. The manuscript contains also the copies of the following

¹ S.M.; C.P.C. Reinstated by M. Shitab Rai (K. T. 514).

² A dependant of Raja Shitab Rai (K. T.) and his agent in the Imperial Camp in 1764 (C.P.C.) Rai (later Raja) Kheyali Ram was, perhaps, privy to the game which, to quote himself, made Balwand Singh take no part in the battle (Buxar) in conformity with his engagements but remain on the other side of the river under the pretence of sickness (C.P.C.). He was not allowed to succeed Monirud-Dowla as 'Manager of His Majesty's business in Bengal, in 1769," and began to serve his old patron, Shitab Rai, Naib Nazim of Behar 1765-1772, "communicating all messages to Mr. Vansittart and reporting to the Maharaja (S. Ray) the state of business in hand, and assisting him in passing Sanads, Dastaks Parwanch etc." Indeed, as M. Kalyan Singh wrote to the Governor in 1773, "Raja Kheyali Ram used to perform the entire functions of the Maharaja (S. Rai) during his absence from the province" (C.P.C. T.D.) The Governor recommended twice, in 1773 and 1774, "the restoration of Kheyali Ram's Jagir in Allahabad which was an Altamgha yielding 10,000 per annum, and held by him for the last 10 years" (C.P.C.). For his subsequent career as Naib of Kalyan Singh, the Diwan of the Bihar, 1773-1781, see, K.T. or J. B.O.R.S.; S.M; and Hand's Behar Administration.

³ The founder of Bhiknapahari family of Nawabs of Patna. Requires an independent treatment. S.M.; C.P.C.; T.M.; K. T.; M.N.

⁴ We know about one, Mohammad Yar Beg Khan, a half brother of Alivardi (Mahabat Jung) who had held the foudari of Hugli but the omission of 'Beg' creates a difficulty.

Firmans and Hasbul-Hukms ('documents issued agreeably to royal authority by the Wazir or other high officer of the government') :—(i) Copy of a firman¹ granted to Mir Jafar in 1757, conferring upon him the Governorship of Bengal and Orissa, together with the Faujdari and Deputy-Governorship of Bihar Subah..... on account of the death of Sirajud-Dowla..... with a Mansab of 4000 zat and 5550 sawars Do-aspa²..... and the title etc..... and 2 Karor and 72 lakhs Dam by way of INAM..... (ii) "Copy of Hasbul-Hukum..... of Nawab..... Amir-ul-Umra Khan Bahadur..... Mansoor Jang³ in the name of Shuja-ud-Dowla Shujauddin Mohammad Yar Khan Bahadur Asad Jang,⁴ the Nazim of Bengal" (iii) "Copy of the firman..... to Shujaul-Mulk, Husamud-Dowla Mohammad Alivardi Khan Bahadur Mahabat Jung,"⁵ dated, 7th Jamadi II, year 1st of accession, i.e., 1161/1748 June (Imla 51-56).

Besides these, and perhaps, the most valuable document in the whole collection, which comes in the last, and covers the folios 61a to 70a, is the hitherto unpublished copy of the long letter which the famous Mir Mohammad Kasim Khan, the ex-Nawab of Bengal

¹ The date given, "14th Rabi II, year 4th" is obviously wrong for Siraj-ud-Dowla was murdered 5 months later.

² Lit. 'having two horses'—a special honour. Note the difference in the title in respect of Bengal and Bihar.

³ He is the famous Samsa-mud-Dowla Khan Dauran, the premier noble of Mohammad Shah's court and the dominator of Delhi for about 7 years, 1732-1739.

⁴ Son-in-law and successor of Murshid-Quli Khan and Governor of B.B.O. 1727-1739.

⁵ Naib of Bihar 1733-1740 and Subadar of B.B. & Orissa 1740-1756.

and Bihar "addressed from Oudh to the Council at Calcutta..... in the 12th year¹ of his exile" from his "century-old home." It represents the last vain attempt made by Mir Qasim to explain and vindicate his position before those who did not or could not forget the wrongs done to their fellowmen. The limited space at the writer's disposal and the length of the letter do not permit a close translation, with critical notes thereon, which must be left over for a subsequent occasion. Only a few letters which occur in the beginning of the MS. and were addressed by Raja Dhiraj Narain to Siraj-ud-Dowla,² the Nawab of Bengal, during the absence of his brother from Patna and Bihar, need be considered here.

A. The following extracts throw some light upon the Purneah Expedition of Siraj-ud-Dowla against his first cousin, Shaukat Jung,³ and the part played by the Nawab; Naibs of Patna.

(i) Acknowledges the Nawab's Parwanah saying that "Shaukat Jung, the Naib of Purneah, has, at the instigation of his imprudent counsellors,

¹ Mr. B. Banerji in his paper, entitled "The last days of Mir Qasim", and read at the Rangoon Session of the Historical Records Commission, in 1927, refers to "a very long letter" which "Hastings received from Qasim Ali on the 8th June 1776", "Neither the original Persian, nor the English translation" whereof "is available in the Persian Section of the Imperial Records Office." Perhaps the letter, discovered, in the present MS. is the same. A paper, based on this letter, has been accepted for the 15th Session of the I.H.R.C., to be held on the 16th and 17th December, 1938, at Poona.

² The name of the Nawab is not mentioned but the context clearly refers to him.

³ S.M. He was the son of Saulat-Jung. The author of the Seyar was in his service and was, therefore, an eye-witness of the Purneah affairs.

deviated from the path of allegiance, and being puffed up with pride, has thrown aside the claims of kinship and fraternal relations, and, therefore, His Excellency has set out from Murshidabad with a view to teaching him a lesson and has also written a Parwanah, summoning Maharaja Ram Narain." Learns also that the writer "should, after the departure of the Maharaja, take due care, (of the subah), be vigilant and watchful, protect the fort, and keep the soldiery attached by paying off their salaries"..... "The Maharaja Saheb marched towards His Excellency on the 2nd instant with practically the whole force and artillery of Azimabad. His Excellency's devoted slave (the writer) is always alert in the fort of Azimabad with his 3000 horses (40) and 6000 foot and 50 Field pieces....." (Imla 7a).

(ii) "Feels honoured by the receipt of the beneficent Parwanah stating that the victorious army has arrived on the edge of Sheoganj and is about to cross the river Ganges; that Maharaja Mohan Lal¹ and other notable Chiefs have already gone across the river taking with them the Bengal artillery, and have established an entrenchment and encamped at the distance of one Manzil (stage) from the enemy; that Maharaja Ram Narain Bahadur arrived there at the head of 30,000 horse² and 50,000 foot, besides field

¹ The figures in this letter, taken with those in the following one, throw some light on the military resources of the then Bihar. The threat from the West (Mill. III) and the rebellions of turbulent Zamindars of Bihar may account for this large increase in the Bihar army.

² Note what the Patna Historian says "The force of Azimabad alone amounted to not less than the double of the forces at Purneah but which, at any rate, may have been a great deal

pieces, and was received in audience; and that some of the people,¹ who outwardly professed allegiance, but, at heart, wished for the prosperity of Shaukat Jung, have felt afflicted and ashamed..... With God's grace the victorious army must have crossed the river by now and an engagement might have taken place between Maharaja Mohan Lal Bahadur and the generals of the enemy..... Has been very much relieved to learn of the arrival of the Maharaja (Ram Narain) who is the hereditary slave² of His Excellency and one who has, from very olden times, eaten the salt of and been brought up at the expense of the Sarkar. Hopes that he would not desist from even laying down his life in trying to overthrow the enemy and destroying the hordes of his wicked people. Being fortified by the grace of God and desiring the good fortune of His Excellency, the devoted slave (the writer) is fully prepared for the safety and security of the fort..... and has already placed chowkis (military outposts) and kept guards at both the western and eastern passages so that not a single armed person can, without a Parwanah from this meanest of slaves, have access within the fort. Has also enjoined upon the officials of the Perganahs, on the other side of the river, to be very careful and cautious about the coming and going of the troops and not to allow a single person to march to the aid of Shaukat

more than equal". S.M., 528.

¹ Hill's Bengal, S.M.; M.N. etc.

² See below and also M.N. and S.M. 593.

Compare Gholam Hosain's version that "the Raja had been bred and brought up from his childhood (or boyhood?) by Alivardi". S.M. 539.

Jung, nor to leave the least chance for any one of the Purneah army to come to this side.....” (Imla 7b).

(iii) “Has the honour of acknowledging the..... Parwanah which says that a severe engagement took place between the victorious army and Shaukat Jung; that the aforesaid (Nawab) was led by fate to come out of his army at the head of a handful of men¹ and move about as if he was in a state of being sacrificed (‘Harkat-i-Mazbui’) and he actually rolled down on earth, being shot by a gun; that victory fell to the lot of His Excellency and it must be announced here by beat of drum; that the arrival of the Maharaja Rai Narain infused fresh hopes² in the victorious army and proved reassuring to His Excellency also; and it is actually the care and exertion of the Maharaja which was primarily responsible for the victory..... The devoted slave, immediately on the receipt of the happy tidings, offered thousand and one thanks to the Real Giver of victories and ordered the drum to be struck..... The Maharaja is the hereditary slave of the Sarkar and is devoted heart and soul to His Excellency.....” (Imla 9a).

(iv) “Acknowledges the receipt of the beneficent Parwanah saying that previously a Parwanah containing an account of the battle of Purneah and the death

¹ The description is in accord with the account given by the native historian of the time.

² Hill observes in this connection that “the malcontents hoped that Ram Narain would not come, but he obeyed the summons, and that the danger (of “Mir Jafar and other leaders of the Nawab’s Army being about to declare in favour of Shaukat Jung”) was nipped in the bud. Hill’s ‘Bengal’ and “The Three Frenchmen”.

of Shaukat Jung had been forwarded to this devoted slave; that the banners were marched to Murshidabad on the 5th of the month after arranging and regulating the affairs of that country; that Maharaja Ram Narain Bahadur was permitted at Rajmahal to proceed towards Azimabad; and that till the Maharaja arrived at Patna, this humble and devoted slave should take care of and continue to administer the affairs of this Subah..... A congratulatory Arzi, together with the packet of Nazrana (presents) which were sent through post must have reached His Excellency. As the proper¹ regulation, settlement and administration of many places in the subah (Bihar) is desired by His Excellency, the same would be done and seen to immediately after the arrival of the Maharaja at Azimabad. Till then, as desired by His Excellency, this devoted slave would never be off his guard as regards the necessity of vigilance and watchfulness." (Imla 10b).

B. The letters, translated below, are important in that they reveal further the fidelity of the Hindu officials of Bihar to Siraj-ud-Dowla and the extent of the confidence reposed by the latter in them. They also provide us with an additional proof of Raja Ram Narain's frequent absence from Patna, especially his preoccupation with the affairs of² Mai and Sadar

¹ The expression is significant showing the solicitude of the Nawab for good government.

² It is interesting to note in this connection what Broome writes about Major Coote's march to Bihar in July, 1757, "He received letters from Raja Ram Narain, the Governor of Bihar, apologizing for the escape of the French party under Monsieur Law which he attributed partly to his having himself been absent from Patna for some time, engaged in an expedition

in Gaya district at a time when troubles, quite unknown to him, were brewing for his patron's beloved grandson in Bengal. The fact that Dhiraj Narain was doing the duties of his brother at the metropolis of Bihar, during this time, and especially on the occasion of Law's arrival at Patna, takes away much from the charge levelled by the author of *Tarikh-i-Muzaffari* against Raja Ram Narain that the latter, "seeing the sun of Siraj-ud-Dowla on the descent, deliberately neglected payment of the allotted amount and gave it to M. Law when it was too late"¹ (TM 332).

(i) "Acknowledges the beneficent Parwanah saying that Hakim Beg Khan² and his sons, having incurred the displeasure of His Excellency, were enchained and fettered, and have been sent, under the custody of the Jemadars (Police officers), to Azimabad; that a Parwanah concerning this affair has been forwarded to Maharaja Ram Narain but as the latter is at present in the country of Mai, this devoted slave, (the

against the petty Rajahs of Moy and Sadar, whose districts lay about 30 miles south-east of Patna."

A more direct, definite, and reliable evidence is available in the two letters of the Raja, available in *Dastur-ul-Insha*, wherein we read of the writer's troubles and engagements in the "Districts of Mai for the last 4 months" i.e., Jamadi I to the end of Ramzan, year 4th of accession, March-June, 1757. (28b, 36 Insha).

¹ Gholam Husain's remark about "the slowness which is now-a-days the fashion or etiquette with the people of Hindustan" appears to be much near the truth (S.M.640).

² We read in *Seyar* how Ram Narain tried to conciliate Mir Jafar by immediately releasing Mirza Gholam Ali Beg of Arwal, who had been of old a friend of the new Nawab (S.M. 642). This is confirmed by a letter of the Raja ordering his brother to "release Gholam Ali Beg and Mirza Hakim Beg Khan and offer them apologies through Shaikh Mohammad Afīq" (Insha, 40b).

writer), should take charge of the captives and keep them confined in the Haveli of the late Haji Saheb¹... The said Khan and his sons arrived here, at Azimabad, today, the 7th of the current month, under the escort of the Jemadars. They have been placed in the Haveli, as directed, and reliable commanders and gunners have been appointed to keep guard over them. The deputed Jemadars are being sent back with a formal acknowledgment of their arrival. The papers containing an estimate of the daily expenses of these people, prepared under the advice of Shaikh Mohammad² Afaq and Khaja Fazal Ali, Daroga, is enclosed herein. Hopes to get it back after it has been honoured by His Excellency's signature." (Imla 5 b).

(ii) "Honoured by the receipt of the beneficent Parwanah which says that Gholam Ali Khan, the eldest son of Hakim Beg Khan, had stayed away from the path of allegiance, and was imbued with futile ideas and evil designs; consequently His Excellency, having dismissed him and paid off the arrears of his salary and those of his regiment, ordered him to leave for the west; that as soon as the above-mentioned person arrives at Azimabad, he should be sent for, put in chains, and kept confined with that of his father,

¹ This was Haji Ahmad, the notorious brother of Alivardi, and the paternal grandfather of Siraj-ud-Dowla. It was in his Haveli that the massacre of the English prisoners was perpetrated by 'Samru'. The Patna City Hospital and the famous cemetery of the English stand on its site.

² A confidant of Raja Ram Narain and the Kotwal of Patna. He was an inhabitant of Hajipoor. There are some letters in Dastur-ul-Insha mentioning him and his doings. M. Kalyan Singh writes that his father, M. Shitab Rai, on his elevation to the Niabat and Diwani of Patna, in 1765, appointed Mohammad Afaq again to his old post of the Kotwalship of Patna (K.T.).

Hakim Beg Khan..... The said Khan arrived here, at Azimabad, today, the 3rd instant, and this devoted servant immediately imprisoned him with his father, as directed." (Imla 6b).

(iii) "Acknowledges the..... Parwanah which says that Parganah Manpur (Gaya dist.) and the Mahals which formed the Jagir of Hakim Beg Khan and his sons have been confiscated and that immediately on the receipt of the Parwanah this devoted slave (writer) should send collector and agents to the said Mahal and set apart the money realised therefrom from the regular collections of the Subah..... Persons have been appointed to take charge of the said Perganah and the money collected would be kept apart, as directed." (Imla 6b).

(iv) "Has the honour of acknowledging the receipt of the Parwanah which says that His Excellency has dismissed Mons. Lass¹ (Mons. Law) towards Azimabad; that this devoted slave should take all possible care for his comfort; that whenever he wends his way to the west, he should be supplied, on demand, with everything necessary for the journey Mon. Lass (Law) arrived today, the 1st of Safar (?)² at Azimabad and came to see the writer and said that he would stay here for a week and then proceed further. At the time of his departure towards the west, everything that he wants would be arranged for and delivered to him." (Imla 7a).

¹ S.M.; T.M.; M.N.; Hill's Bengal I-III; The Three Frenchmen.

² This is obviously wrong, for, Law arrived at Patna in April which corresponds with Ramzan. It is difficult to account for the mistake.

(v) ".....Has already acquainted His Excellency with the arrival of the Frenchmen Mons. Lass (Law) and also of his coming to see this faithful and devoted slave..... The said gentleman declares in a spiritless manner ("Bedilana" or despondent mood !) that now he cannot stay in this place for even an hour and that he should be supplied with certain articles—a list whereof is enclosed herein—so that he might set out till Monday. Has the honour to submit that orders had been issued by His Excellency before this that this devoted slave (the writer) should furnish him (Law) with boats, travelling expenses, and one or two thousand musketeers.¹ Now the said gentleman demands a sum of Rs. 30,000 in cash, 50 maunds of lead and powder and 400 to 500 cannon-balls, besides 25 Manzils (?) of Pateela (?)² boats and other necessary accompaniments. Whatever is agreeable in this matter (will be carried out)....." (Imla 7b).

¹ Law's Diary (in Hill's "Three Frenchmen") and Hill's Bengal in 1756-57 form interesting reading in connection with this affair. A letter of Siraj, intercepted by Clive, refers to Rs. 10,000 which he granted to Law. The details, found in the present letters, are quite new things.

² The original expression is as follows:—

"Sawai Bist O Pang Manzil Kasti Pateela Waghaira."

Among the type of boats, then in use, we find mention in M.N. of the Vessels called Pateela.

Abbreviations

- D. Imla—Dastur-ul-Imla
 D. I.—Dastur-ul-Insha
 C.P.C.—Calendar of Persian Correspondence
 S.M.—Seyar-ul-Mutakharin. Persian Text
 T.M.—Tarikh-i-Muzaffari (O.P.L.)
 K.T.—Khulasat-ut-Tawarikh (O.P.L.)
 T.S.A.—Tarikh-i-Shah Alam (O.P.L.)
 M.N.—Muzaffar-Nama (O.P.L.)
 Hand's—Early English Administration of Bihar, 1781-85
 F.S.P.—Forrests' Sate Papers
 D.I.B.—Dictionary of Indian Biography by Buckland
 Hill's—Bengal, 1756-57. Vol. I-III
 Hill's—Three Frenchmen in Bengal
 J.B.O.R.S.—Journal of Bihar & Orissa Research Society,
 1919-20
 Mill—History of India, Vol. III

HISTORY OF IBRĀHIM 'ADIL SHĀH
OF BIJAPUR

(From *Fatuhāt-i-'Adil Shāhi*)

By K. K. BASU, M. A.

INTRODUCTION BY THE TRANSLATOR

Among the original sources of knowledge relating to the 'Adil Shāhi dynasty of Bijapur, the *Fatuhāt-i-'Adil Shāhi*, or the *Tārīkh-i-Fuzuni* as it is otherwise called, has got a special merit of its own.

History of Fuzuni, author of the Fatuhāt

Fuzuni Astarabādi, its author, gives the following incidents of his life in the epilogue of his composition. Having performed his pilgrimage to Mecca, he was prevented from returning to his native country by the unsafe state of the roads, and consequently, he set out for India and landed after a disastrous voyage in the Coast of Malabar. He then repaired to Bijapur, where he was generously received by Mirza Muḥammad Amin or Nawab Mustafa Khān, the minister of Muḥammad Adil Shāh of Bijapur and by him presented to the Sultan.

Date of composition and Character of the Fatuhāt

It was at the instance of the Nawab that the author took up the pen to commemorate in glowing

and clear terms the reigns of the 'Adil Shāhi rulers. This work, composed about 1640-43 A.D. consists of six chapters in all—the first four dealing with Yusuf 'Adil, Ismail 'Adil, Ibrāhim 'Adil and Ali 'Adil, the fifth featuring Ibrāhim 'Adil and the leading incidents of his reign, and the concluding chapter delineating the reign of Muḥammad 'Adil. The last two chapters are more comprehensive in their treatment than the preceding ones, and make together about two-thirds of the entire volume.

Regarding the pedigree of Yusuf, the progenitor of the 'Adil Shahis, Fuzuni places upon record an imaginative and capricious account which he claims to have derived from trustworthy sources. In his opinion, Yusuf was the younger son of Sultan Sulaiman the Great of Turkey; on the accession of Selim II (the elder brother of Yusuf) to the throne, the latter was clandestinely taken out of the palace and entrusted to the care of a well-to-do merchant named Khwajah Mahmud. The said trader carried him off to his own native place Sāwāh, and subsequently to Bidar.

Critical estimate of the Fatuhāt

Lacking in critical insight and acumen and disregardful of scientific delineation, Fuzuni Astarabadi has indulged in repetitions of facts, fulsome adulation, disagreeable literary innuendoes and abhorrent perorations. Though wanting in freshness and simplicity and saturated with nauseous verbosity, his style is ornate and florid, and it is characterized by elegance and grace and scattered

with flowers of rhetoric.

Importance of the Fatuhāt

The first four sections of the book dealing with the initial stages and final consummation of 'Adil Shahi greatness are compilations from earlier authors and thus they lose their significance by not being original. The events narrated in the last two sections of the work took place within the lifetime of Fuzuni and hence they carry substantial evidence behind them.

The full and complete manuscript copy of the *Fatuhāt-i-Adil Shahi* is known to exist in the British Museum Library and it is, so far known, the only copy that is at present extant. It carries the seal of Azim-ud-daulah Walajah, and the fly-leaf attached to the work carries the following impression—"From the Nawab of Carnatic to John Macdonald Kinneir." Sir Jadunath Sarkar has secured a roto-graph copy of the *Fatuhāt* from the British Museum. His monograph on Malik Amber, published in *The Indian Historical Quarterly* for Sep. 1933 is a translation of the relevant portions of the *Fatuhāt*, and it is the first attempt so far made to utilize this original source of Bijapur history.

The writer of these pages is greatly indebted to Sir Jadunath for his having lent him the use of the transcript of the roto-graph. In rendering the Persian text into English, the writer has tried to make it literal so far as the English synonyms and figures of speech and the English idioms and phrases could permit it. Again, these pages furnish the reader

with a condensed translation of one episode of the reign of Ibrahim Adil II; the rhetorical paddings and the verses in the Persian text have been here omitted and the omitted portions have been marked with asterisks.

TRANSLATION OF THE TEXT

Accession of Ibrahim II to the throne

The new King (Ibrāhim II) who bore resemblance to Jamshed¹ in magnificence** notwithstanding his tender age, for he was still under ten years, was quick-witted like a youth of twenty and honest as day-light. The date of his coronation is thus given.

VERSE

Its date

If the name of 'Ali (father of Ibrāhim II) ceases
to exist in the universe,
The name of Ibrāhim will ever remain under
the Sun!²

Condition of the country and the people after the accession

**Prosperity and affluence were pinioned to the royal seat. The king granted audience to the nobility and threw open the door of the royal treasury.

¹ Jam or Jamshed was a legendary king of Persia of the Pishdadian dynasty. He has been attributed with many mythical stories.

² The oriental poets or historians adopt the method of writing the date of important events connected with the reign of the emperor arranged in a phrase or verse. The second line of the verse gives, according to the *Abjad* system of reckoning, 979 H or 1571 A. D. as the date of Ibrāhim's coronation.

To the experienced and eminent generalissimos he presented the best robes of honour. The distressed and the afflicted were made cheerful and happy. The exchequer was filled up with abundant cash. In keeping with the royal usage he made a public announcement that repose and ease would be conferred on the subjects.** The stars of victory and triumph were on the ascendant, so that, in whatever direction did they move, the king, the friend of Fortune, played the deuce with the enemies.**

High-handedness of Kamil Khan

Afzal Khan and Kamil Khan** were placed at the helm of state affairs. Soon, Kamil Khan began acting the *grand seigneur*; his absolute domination over the administration got ahead. He became the master of the situation. Matters came to such a head that, the royal fisc was laid before his eyes, and he transferred to his own chest whatever sums he required from the treasury. No one could raise his voice against Kamil. Whenever the Stewards took stock of the bursary, they put upon record whatever sums the Khan took away. For this, Kamil kept his distance from them. "These wretched people," he would complain, "have a bone to pick with. No doubt, of the amount present in the coffer a portion belong to the officials. But as great folks come to me for paying their respects, and it is becoming that I ought to bestow proper gifts on them, none should grudge me the sums that I remove from the royal coffer." Again, the almoners were often vilified in their absence by Kamil. "Tut,"

he would exclaim in utter disgust, "of what avail are all these entries in the cash ledger!"

In fact, Kamil Khan spared no pains to carry off enormous cash and valuables, such as, jewels and ornaments from the Imperial depository. Further, the mischievous traitor became so saucy that he cast concupiscent looks at the female slaves of the royal harem, and harboured evil designs. He assigned monthly and daily wages on the attendants of the zenana, and fixed monthly allowances for the inmates of the seraglio. It so came about, that the stipends were put into the purse-strings with the names of the stipendiaries attached to each. The suscipients were required to see the Khan, so that, he could glance upon and have some knowledge of them and personally give away the subsidies; he would, besides, ween the respective merits of the recipients and find out if the donations were in proportion to their merits or claims. Thus the fills full of gold and other valuables were placed before him everyday, and Kamil held the *porte-monnaie* in his own hands and personally rewarded each of the ladies of the harem.

*The females of the harem entertain disgust at
Kamil's conduct*

In consequence, the pure-souled inmates of the royal zenana foamed with rage and felt the ground sliding from them. Malik Dastur, a certain Abyssinnian slave and the solitary figure in the Imperial staff, rode out the storm.** He entertained an aversion for the humiliating treatment that was offered to the ladies of the royal household. He strained

his throat, and put up a request to Kamil imploring him to mend his ways, but all to no purpose. The latter would gain upon the harem off and on, hold parley with some of the royal females and reward them with gold. In fine, he picked out twenty females, who were nearest to his heart, and accommodated them in a reserved and separate block, and conferred villages on them.

Chand Bibi molested

His precocity went to such a length that, one night, he caused Chand Bibi Sultan to be molested by the female slaves of the seraglio. On another occasion, he ordered her to leave the palace and proceed to her ancestral home. When she made a protest, Kamil began oppressing and using indecent language towards her. "How dare you," he thundered, "coerce me in the name of your brother Murtaza Khān? You shall get such a shoe-beating that your teeth will give way!"

At last, the men of rank took exception to the unseemly conduct of Kamil. Afzal Khan offered him counsel, but it was of no avail. At length, Chand Bibi Sultan, the daughter of Hussain Nizām Shāh Qadri, despatched some cotton and a spinning-wheel to Haji Muhammad Kishwar Khan, the son of late Kishwar Khan. "Evil has befallen us now," her message ran, "If you possess a grain of self-respect, you should consider the humiliation of your near relation as your own. Lo and behold! I have been put into a sea of troubles by the arrogant Kamil. Blow his brains out! the rank and dignity that he

now possesses was in fact once enjoyed by your father, and you being the rightful heir should receive it. Keep up the dust; some of the well-wishers of the royal family will be at your side. If not, put your hand to the cotton and the *charkha*!" Likewise did Chand Bibi fire the blood of the other peers, who made a bid for shedding the blood of the tyrant.

Misconduct of Kamil

Kamil was let into the secret, but as he was puffed up and self-satisfied, he remained off his guard and considered the affair as not worth a straw. He conceived that he had the ball at his feet and the dust of ruin would never touch the skirts of his fortune. At any rate, he conveyed his children to the castle and made it his own habitation. The convivial gatherings were packed with the female folk of the royal harem, the Dowager Queen and the princesses. At his orders the Bursar placed the hanaper at his disposal. Kamil rewarded his intimates as he liked, entered the strong-room every now and then and took out the ornaments set with jewels for presenting them to his near relatives. At times, he took his seat in the Exchequer and breathed flippant words. "Behold!" he would blurt out, "How the people pour forth their invectives: they want to browbeat and terrorise me. How odd, they take me for a child. Can any one doubt my claim to the throne as the successor of Ibrahim?"

Many a time and oft, informations reached Kamil that the barons had set their wits to work against

his interest. Afzal Khan, the Keeper of the Seals, admonished him, but he paid no heed to his advice and continued to paddle his own canoe. The peerage set their face against him. In fact, Kamil behaved like a phrenetic.

Kamil exercises regency for four months

Notwithstanding the warning made by his well-wishers that the enemies were at large, Kamil let the grass grow under his feet. At last, on Friday, 4th Jamadi-ul-awwal, 989 H (1591 A.D.), when he had carried on the duties of the Regency for four months and two days only, Kamil brought Ibrahim out of the palace, and kept him engaged in witnessing animal-combats.** The Regent gave expressions of feelings of merriment. "Your friends," warned the friends, "are hanging about : be on your guard !" Upon this, Kamil became dum-founded.

His enemies surprise him

One by one, the enemies arrived at the fort and hid themselves in holes and corners. Kamil led the emperor inside the fort, and posted himself at the gate. Lur Khan, the head chamberlain, offered stubborn resistance to the enemies in their attempt to find access into the fort. He was smitten by the sword ; a slave and an old attendant were run down ; the rest made a stampede.

Flight of Kamil

At the discomfiture of the party, Kamil stole out of the palace by the top-gate.** Having fastened a silken chord to the parapet wall he made his

descent, but was stuck to an adhesive mud below.** An Abyssinnian slave had secured a horse for Kamil, and the Regent galloped off to Gulburgah, with the object of securing the help of its ruler in the task of taking revenge on his enemies.

Meanwhile, Haji Muhammad Khan bin Kishwar Khan Lari reached the palace with a big force and made an exhaustive search for the fugitive. He then removed the emperor from the seraglio, conducted him to the apex of the palace-dome and exposed him to public view. Thus, when the public obtained deliverance from the high-handedness of Kamil, they offered their thanksgiving to God.

Kamil is beheaded

Subsequently, Haji Muhammad despatched an army in pursuit of Kamil. When the Imperialists overtook him, Kamil wheeled round and showed a bold front. Sher Bachcha, a young warrior, attacked him from the rear, brought him down the horse and beheaded him.

Discussion about the regency

There were four persons who now laid claims to the office of the Regency, *viz.*, Haji Muhammad Kishwar Khan, Murtaza Khan Anju, Shah Qasim, brother of Murtaza Khan and Ghalib Khan, the head-chamberlain. These officials were closeted together for four days and nights, and they discussed over the portfolios.

The nobles fall out

At last, the meeting ended in an open hostility.

Afzal Khan disagreed with his confreres and washed his hands of the whole business. Afzal, Murtaza and Qasim all worked at cross-purposes.

Meeting between Kishwar and Afzal—formation of a pact

With nightfall when everyone had retired, Kishwar met Afzal in his bed-chamber. "For mercy's sake," the former solicited, "I have been put to my wits end. If you don't bestow your thought to my suit, blood is sure to be spilt on the morrow. I am cut to the heart. Those who had been my nearest friends have now turned out to be my enemies." Kishwar went on groaning in this strain for some time and called for Afzal's instruction and advice.

"It is apparent," the latter said in reply, "how I labour under afflictions. I have been afflicted with a serious ailment, and I suffer from a shooting pain all over my body. I cannot move about." "Moreover," he at last concluded, "I do not know my own mind even; whatever I would say may not fall in with the views of others."

"Be reasonable," Kishwar implored again, "Why should you let the human blood shed for nothing! Please, feel for the people."

Thus Kishwar's supplication exceeded all moderation.

"Don't be too hard upon me," replied Afzal, "Let me reflect and cogitate. I shall tell you afterwards what has got to be done."

Kishwar protested, "I have no moment to lose.

Being panic-stricken, I have burst in upon your bed-chamber. God forbid, I may come to grief this night, and my enemies may allow me no quarter. You are my teacher and I, your disciple. Bethink yourself how we are bound to each other by closer ties. If you refuse your help, I shall, I am afraid, cast aside our mutual relation."

"I may very easily be set aside," replied Afzal with great mortification, "If you think that my existence is prejudicial to the interest of the State bid me farewell!"

At these words the countenance of Kishwar brightened up. He touched the feet of his tutor with all respect and was begone.

Next day, Kishwar met Ghalib Khan, the chief *Sar-i-naubat*.

"What's your idea?" the former enquired of the latter, and added, "Be as good as your promise."

Imprisonment and ostracism of hostile nobles

Ghalib Khan, Murtaza Khan Anju and his brothers were led out of the assembly hall and taken to a separate room. Shāh Qasim, likewise, was escorted to a different place. After a couple of days or so, all the aforesaid nobles were cast into prison. Ma'atbar Khan, a noble of Turkish descent, and his sons were ostracised. Ma'atbar then found his way to the court of Emperor Akbar.

Kishwar and his near relations retired to a secluded nook and sent for Afzal.

A discussion between Kishwar and Afzal

"Oh, my worthy Sir," Kishwar addressed him, "the traitors are out for putting the king and the Dowager Queen on a ship and sending them out to Mecca, the great seat of pilgrimage. They intend clapping up Fateh-ul-lah in the fort. They keep a sharp look-out on you as well and aim at putting out your eyes and calling to account your transactions in revenue matters. They cherish the idea of placing the brother of Ismail 'Adil on the throne of Bijapur. This nominee of theirs was born and bred up for sometime in a mountainous island, and is at present residing at Bijapur. These mischief-makers further desire to confer the Peshwaship on Murtaza Khan Anju, and the *vizirate* on me and Shah Qasim. The other portfolios they would like to bestow on the other magnates in keeping with their experience in matters of administration. With regard to Ibrahim, who had been repeatedly appointed heir-apparent by late 'Ali Adil Shah, these miscreants harbour evil designs; they want to throw him overboard."

"What's the palladium," Kishwar at last enquired of Afzal, "if the other peers and well-wishers of State lend their helping hand to the conspirators? It is not unlikely that the rogues would, in a short time, send me after Kamil Khan. It is, therefore, just the moment when you should take upon your shoulders the burden of administration, and put an end to the tumult and confusion that has arisen out of the malevolence of the enemies. The arch-traitors who have assumed sovereign authority are inimical to

the interests of the imperial line. At present, they aim at territorial conquest, and being goaded by avarice they have put the royal house in trouble and raised disturbance in the frontiers. In all likelihood they might be thrown off their balance, and their attempt come to nothing."

"I am, at present," answered Afzal, "indisposed and totally broken down. I should retire to some solitary place and minister to my sufferings. But whatever you do or think you have my fullest sympathy."

Kishwar replied in protest, "It is inadvisable that you should throw up the cards and consign me to the hands of the enemies. Pray, brighten up the state of affairs and don't leave me in the lurch***."

Kishwar undertakes regency: its consequences

Finding that Kishwar had exceeded all moderation** Afzal sobered down.** He embraced Kishwar and set himself to work. Under his management the administration became efficient. Those who had brought about the extermination of Kamil were rewarded with presents and higher dignity.

Bijapur attacked by Ahmadnagar and Golconda

Meanwhile, information reached the court that Nizam Shah, Qutb Shah and the infidels of Vijayanagar having raised up their armies had marched upon Bijapur.** Salabat Khan, the *Peshwa* of Nizam Shāh (of Ahmadnagar) marched against Sholapur: Bihzad-ul-Mulk, the circassian slave of Nizam Shāh,

was placed at the head of the army.** With 20,000 cavalry Mir Murtaza Meshedi or Beg Pari, the Amir of Berar joined Bihzad.

Defeat of Golconda forces

(On the advent of the confederate forces) Kishwar Khan appointed Afzal Khan Shirazi, as the Commander of the Bijapuri forces.** With a vast army consisting of brave warriors and experienced officers, Afzal marched against Qutbul Mulk's forces. At first, the Qutb Shahi forces displayed bravery and valour. Afzal (on the other hand) remained firm as a rock and instilled courage into his soldiery. At last, the forces of Qutb Shah being unable to withstand the attack of their adversaries made a stampede, and the victorious Bijapuri forces laid their hands on a huge booty consisting of several horses, elephants, diamonds, gold and other precious articles.**

Kishwar's vanity

On account of this victory Kishwar Khan held his head high and became vain-glorious.

Bijapur's war with Ahmadnagar

He (now) sent orders to his army to launch out against the forces of Nizam Shah.** The buoyant and propitious Bijapuri army pitched their camps near the fort of Shahdurg. **The garrison in the fort bent before the storm.**

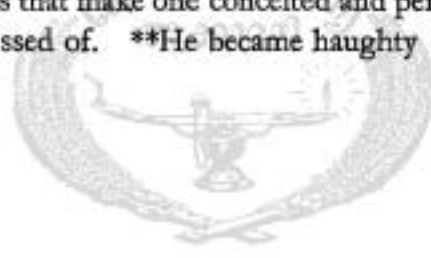
Defeat of Ahmadnagar

The two forces now drew up their forces in battle order **and opened fire.** At this moment, Afzal

addressed Ikhlas Khan, Hamid Khan and Dilawar Khan. "I shall," he said, "attack the opponents on their right wing, and you all should run a tilt on their left."* At length, the forces of Nizam Shah met with their defeat and left the battle-field in all haste. Bihzad-ul Mulk made his escape and thanked his own stars for it.**

(Later) The Bijapuris scored a second advantage over their enemies. The Bijapur General despatched to his Sultan a letter announcing the victory that he had obtained and sent with it the spoils of war secured from the Nizāmshāhis.

These successes turned the head of Kishwar. The things that make one conceited and pert, Kishwar was possessed of. **He became haughty and supercilious.

Miscellaneous Articles

DARIYĀ SĀHAB OF BIHAR AND HIS WORKS

By DHARMENDRA BRAHMACHARI SASTRI

Introduction

The following account of Dariyā Sāhab or Dariyā Sāh of Bihar (as distinct from Dariyā Sāh of Marwar) is based on the following main sources :

(i) An account of the District of Shahabad in 1809-10 by Francis Buchanan (B. & O. R. S.)—pp. 220-223.

(ii) Introduction to 'Dariyā-sāgara' printed and published by the Belvedere Steam Printing Works, Allahabad, in 1917 A.D.

(iii) Introduction to 'Jñāna-dipaka' published by Mahant Chaturi Das and printed at the Belvedere Press in 1936 A.D.

(iv) The MSS., numbering more than 40, in possession of the writer of the article.

Very little is known regarding Dariyā Sāhab in the histories of Hindi Literature written so far—(even the latest history of Hindi Literature written by Prof. Ramkumar Varma of Allahabad University makes but a passing reference to him),—the main reason being that there has never been in Bihar any serious attempt at a search for MSS. in Hindi in the manner of the Nagari Pracharini Sabha,

Benares, nor has there been any writer of Hindi Literary History with special reference to Bihar. Added to this is the mystical veneration with which the writings of the saint are regarded by the followers who would resent the slightest tampering with the words of the Master, and, who would not, consequently, suffer the MSS. either to pass on to the hands of a heretic or to undergo any possible distortion in passing through the press. Many of the MSS. in my possession contain at the end some such passage as "No one except a Dariyāpanthī sādhu or his follower is entitled to possess this book with impunity from sin," delivered on oath in the name of a Hindu or Muslim god.

My attention to Dariyā Sāhab and his works was first drawn when I visited the Mannoo Lall Library at Gaya. The proprietor, Shri Surya Prasad Mahajan, was kind to place before me the valuable MSS. in the library for an examination and even to suggest to me, by the way, that the works of Dariyā Sāh might prove useful for a research student of Hindi. There were, however, only five MSS. in that library. I began a systematic search for his other works, with the result that, partly through the generosity of Mahant Nathuni Das of village Sisain in Saran, and mostly through that of Mahant Chaturi Das of Shahabad, who is also responsible for the publication of 'Jñāna-dipaka,' the most important treatise of the sect, I have found most of the works of Dariyā Sāhab. A list of MSS. in my possession, with a record of the date of the copy and source, is given in the following table :

Serial No.	Name of the Book (in correct form)	Sources with Dates as Mentioned			No. of MSS. of each Book
		S.E.	C.E.	G.E.	
1	Jñāna-dīpaka	1266 F.	(a) 1909 V. (b) 1913 V. 1263 F.	..	3
2	Darīyā-sāgara	1266 F.	(a) 1909 V. (?) (b) 1279 F.	..	3
3	Bhakti-hetu	1266 F.	(a) 1248 F. 1897 V. (b) 1965 V. 1316 F. (c) 1909 V. (d) 1912 V. (?)	..	3
4	Jñāna-svarōdaya	1266 F.	1851 V.	..	2
5	Prém-mūla	1266 F.	(a) 1248 F. 1897 V. (b) 1909 V. (c) 1913 V. (d) 1279 F.	..	3
6	Brahma-vivēka	1266 F.	1913 V.	..	2
7	Amara-sūtra	1267 F.	(a) 1909 V. (b) 1912 V.	1900 V. 1251 F.	4
8	Nirbhaya-jñāna	1952 V.	1
9	Jñāna-ratna	..	(a) 1897 V. 1248 F. (b) 1909 V.	1834 V.	3

Serial No.	Name of the Book (in correct form)	Sources with Dates as Mentioned			No. of MSS. of each Book
		S.E.	C.E.	G.E.	
10	Sahasrānī	1870V.	1
11	Jñāna-mūla	..	1864V.	1899V. 1250F.	2
12	Vivēka-sāgara	..	(a) 1909V.(?) (b) 1279F.	..	2
13	Śabda or Bijaka	..	(a) 1937V. 1287F. (b) 1955V. 1305F. (c) 1851V.(?) (d) 1864V. (e) 1875V.	..	5
14	Dariyā-nāmā (in Persian)	..	Date not discovered	..	1
15	Agra-jñāna	..	1864V.	..	1
16	Mūrti-ukhāḍa	..	1870V.	..	1
				TOTAL ..	41

N.B.— I. Abbreviations :

S.E.=Sisain Edition (i.e. procured from Sisain Matha)

C.E.=Chaturi Edition (i.e. procured from Mahant Chaturi Das)

G.E.=Gaya Edition (i.e. procured from Gaya Mannoo Lall Library).

F.=Fasli Era.

V.=Vikrama Era.

II. Some of the MSS. are not complete.

III. Almost all are written in Kaithi Devanagari Script.

IV. All are poems, i.e., written in verses.

A comparison of the foregoing list of books with that of Buchanan shows that there is a discrepancy. Buchanan's list contains the names (in slightly incorrect forms, the inaccuracies in most cases being due to errors in reading or writing of 'g' in place of 'y', e.g., 'ngan' instead of 'gnyan,') of nos. 1, 2, 3, 5, 6, 7, 9, 11, 12 and 13 given in the list above *plus* the following :

- (a) Brahma-caitanya.
- (b) Alif-nāmā.
- (c) Gōṣṭhī (Rameśvara-gōṣṭhī ?).
- (d) Jñāna-gōṣṭhī.
- (e) Bait-nāmā.
- (f) Garbha-caitanya (Garbha-cetāvana).
- (g) Aril.
- (h) Yajña-samādhi.

The list of MSS. in my possession, however, shows the following works not included by Buchanan :—

Jñāna-svarōdaya	(no. 4)
Amarasāra	(no. 7)
Nirbhaya-jñāna	(no. 8)
Sahasrānī	(no. 10)
Śabda	(no. 13)
Darīyā-nāmā	(no. 14)
Mūrti-ukhāḍa	(no. 16)

Out of these no. 13 is a collection which includes (b), (c), (e), (f) and (g) of Buchanan's list as mentioned above. As to (a) and (h), I am very doubtful if they are at all the names of works, while (d) appears to

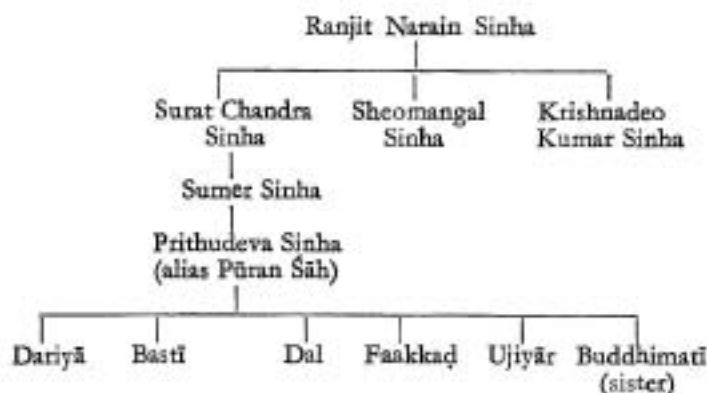
be a correct form of Gaṇeśagōṣṭhī which, along with Pārāsa-ratna, Jñāna-cumbaka-sāra and Kālacaritra, is mentioned by Mahant Chaturi Das, but which I have not been able as yet to procure. If these four are added to the list of 16, the number comes up to 20. The inaccuracies in Buchanan's list may be easily explained by the facts that he recorded the names as repeated to him, that though the priests "made no scruples in showing the books" yet they "did not consider it decorous to sell any of the books," and that the Pandit (employed by him), however, "failed in attempting to procure any of these works." There is much scope for investigation in this direction; but this much is certain that Dariyā Sāhab wrote at least 19 books, because in 'Jñāna-svarōdaya' he writes that he set himself to its composition after he had completed 18 works :

संख अष्टदस कहा बखानी ।

तब सरोद कहै दिल अनुमानी ॥

Biographical Sketch : Parentage

Buchanan does not mention anything except that Dariyā Sāh was a Muhammedan tailor. Pandit Sudhakar Dvivedi has written that Dariyā Sāh was born from a Muslim mother, daughter of the tailoress of the favourite queen of Aurangzeb. His father, Pūran Sāh, had married her under compulsion as a second wife for the sake of saving his brother from gallows. Mahant Chaturi Das has supplied a detailed lineage which may be represented in the following way :

Thus Pūran Sāh was the Muslim name of Prithudeva Sinha after his conversion to Islam. This Pūran Sāh settled in Dharkandha, about fourteen miles from Dumraon (Shahabad) in his mother-in-law's house at the instance of a friend of his, named Prabodh Narayan Sinha. Ranjit Narain Sinha, from whom the line is traced, belonged to a Kshatriya family of princes who were originally inhabitants of Ujjain but had subsequently migrated to Jagdishpur (Shahabad) where they ruled. The Dumraon Raj family, according to some, is just a ramification of the migrated Ujjain Kshatriyas. All these details, however, are based on mere tradition, and lack authoritative and documentary confirmation.

Date

The colophon, as occurring in the printed Jānādīpaka reproduced from a MS. stated to be scribed by Dal Dās in Sāhvat 1727 on Friday, the 30th day of Agrahāyana, contains eleven verses which give the following information :

- (i) Dariyā Das was born on the full moon day

of Kārtika in Sarnvat 1691.

(ii) He died on the 4th day of the bright half of Bhādra in Sarnvat 1837.

(iii) He installed Gunā Dās as Mahant in 1836 Sarnvat.

(iv) His wife was Rāyamati and (spiritual) son, Ték Dās.

(v) Fakīr Dās and Bastī Dās—all these were his brothers.

(vi) Keval Dās, Khaḍag Dās, Murli Dās and Dal Dās were his favourite disciples.

If the said dates of birth and death were accepted, Dariyā Sāhab should be supposed to have lived for 146 years (1837 minus 1691 = 146). In 'Dariyā-sāgara' (Belvedere Press), the editor remarks, however, that it is a well-grounded tradition amongst the Dariyā panthis (followers of the sect) that Dariyā Sāhab lived to the age of 106. Thus he arrives at 1731 as the date of his birth. There are reasons to be inclined in favour of this supposition on a purely metrical ground too, because the verse concerned runs as follows :

सम्बत सोलह सौ इक्कानवे, फाल्गुन पूरन जान ।

मातु गर्भ ते प्रगट भए, रहे दो परी जान ॥

Here the first foot of the first line is evidently a misfit; and if it were substituted by some such line as 'सम्बत सप्तह सौ इकतिस' it is a relief to the previously overburdened one, and will fit the metre with just a slight stretch as in the first half of the second line. But then this overburdening may also be relieved by simply omitting the word 'सम्बत' in the

first line, and an interpolation of such a more-or-less redundant word is just likely. In any case, it must be assumed that Dariyā Sāhab lived a very long span of life, and, in all probability, more than a hundred years, and, for the major portion of his life in the eighteenth century Vikrama Era. Buchanan refers to a tradition when he records : "At Dharkandha they have 101 bighas of land conferred on the Apostate by Kasem Aly." This Kasem Aly is the same as Mir Qasim who was the governor of Bengal Suba (including Bihar) between the years 1760-1763 A.D. During his regime he remained in Patna in 1761-62 A.D. (1175 Hijri) and during this period he also undertook an expedition against the refractory zemindars of Bhojpur and the adjacent locality with his temporary headquarters at Sasaram (*Seyar-ul-Mutakherin*, pp. 709-711, Lucknow edition). It is just possible that the name and fame of the saint-poet of Dharkandha might have attracted him, and he might have been induced to confer on Dariyā Sāhab a grant of the big plot of land mentioned above. Buchanan further informs that while he was touring the district of Shahabad (1809-10 A.D.), Téḱ Dās was occupying the position of the spiritual head at Dharkandha and that he had succeeded Guṇa Dās, the pupil of Dariyā Dās. This is just probable because the difference between 1780 A.D. (Dariyā Sāhab's death) and 1809 A.D. is of nearly thirty years that can be explained cogently.

Tenets

Dariyā Sāhab regarded himself as the incarna-

tion of Kabīr, and there is no doubt that the tenets of the two, belonging as they do to the class of Nirguṇa poets of Hindi Literature, are very similar. Both of them were apostles of Hindu-Muslim unity. The editor of Dariyā-sāgara writes by way of summarising the views of the sect: "In this sect there is a condemnation of the Veda, worship of *saguna* or incarnate forms of God, idol worship, pilgrimage, religious fastings, ceremonials, caste-classification, etc., and a prohibition of flesh, wine and all sorts of intoxication. The *Nirguṇa* or *Sat Puruṣa* alone is to be worshipped, and even such mystical symbols as *Sōham*, *Om* etc., which pertain to the world lower than the *Satya Lōka* are discarded" (Translation from the original in Hindi). Buchanan also adds: "These receive no secret form of prayer, but are taught to worship *Satya Sukṛit* alone, and to abstain from animal food, and spirituous liquors. They are promised that by this means they may obtain an union with God; and threatened, if they are neglectful, with being born again as persons full of trouble, or even as base animals; but a hell, or place appropriate for the punishment of the wicked, is not believed."

A brief description of the contents of the MSS. in my possession is given below in order to serve as a comment on the foregoing lines :

1. *Prēma-mūla*.—Love (*prēma*) is the basic factor (*mūla*) in devotion or towards attainment of God. But this higher and purer love is not to be confused with the baser and sensuous love of the householder.

2. *Jñāna-ratna*.—Most of the 117 pages, contain-

ing 64 lines each on the average, are devoted to the story of the Rāmāyaṇa interspersed with remarks about Rāma who is at times identified with the Nirguṇa Brahma as transcending the world of three guṇas (*triguṇa*). There are also references to the exploits of Kṛiṣṇa as embodied in the Mahābhārata.

3. *Bhakti-betu*.—Exhortation of *bhakti* or devotion to the 'Nirguṇa Lord' as well as to the True Preceptor (*satguru*). There are also denunciations of violence (*bīmsā*) and of Illusion (*māyā*) that binds people to the world and leads to abominable births in future.

4. *Mūrti-ukhāḍa*.—A disputation between one Gaṇeśa Paṇḍita and Dariyā Sāhab, the former supporting and the latter refuting idol-worship. The treatise ends with an exhortation to visualise the 'Immortal Idol,' the Nirguṇa God. (Some are of opinion that this treatise was composed by one of the disciples of Dariyā Sāhab, Fakkaḍ Dās, and fathered on to the name of the preceptor).

5. *Savda or Bījaka*.—A collection of more than a thousand lengthy verses in more than sixty metres and tunes on all sorts of subjects, like Brahma, Māyā, characteristics of the follower and the heretic, practical rules of life, exposition of the theories of *tattva* and *prakṛiti*, etc. The collection is designed for singing or chanting in chorus or in seclusion. It is the veritable encyclopaedia of the *panth*.

6. *Jñāna-svarōḍaya*.—Besides dealing with such topics as God, Soul, Body, the World and the Māyā, Emancipation, Heaven and Hell, Love and Mystical Ecstasy, Characteristics of the true Saint, Disciplines

of the Order, such as, Temperance, Non-violence, Self-control, Pridelessness and Poverty, the book—one of the most important ones of the sect—contains two theories propounded elaborately: (i) the Doctrine of the Elements (*tattva*) and (ii) the Doctrine of the Breaths (*svara*) containing predictions on the basis of the trends of flow of breath from the right and left nostrils. Hence the name '*Svarōdaya*.'

7. *Vivēka-sāgara*.—*Bhakti* (devotion) to the *satguru* and *vivēka* (discrimination) are the wings that can help the 'swan' (soul) in flying to the Mānasa Lake (Heaven). There are incidental references to Kṛiṣṇa, the saḡuṇa incarnation of the Nirḡuṇa, and his exploits as narrated in the Mahābhārata.

8. *Dariyā-sāgara*.—After some preliminary remarks about his childhood in his incarnation of Sukṛitā, the son of God, the saint describes how he was favoured by the Lord who 'victimised' him by the 'arrow' of His '*śabda*' or gospel and made him enlightened. The treatise is an exhortation of the true Name (*Satta Nāma*) as the saviour in this world of delusion characterised by the vagaries of mind (*manas*).

9. *Jñāna-dīpaka*.—By far the most important treatise of the sect and probably second in volume only to '*Bījaka*.' It contains various allusions to Hindu mythology regarding Rāma, Rāvaṇa, Jānakī, Agastya, Nārada, Sanaka, Śiva, Pārvatī, Hariścandra, Manu, Śṛiṅgī, Durvāsā and numerous others. There are also imaginary stories of Nirāñjana and Sukṛita, the Sons of God, and their incarnations. Dariyā Sāhab is one of the series of incarnations of Sukṛita;

and Kabīr too was but a previous link in the chain. There are also autobiographical details of Dariyā Sāhab.

10. *Brahma-Viveka*.—Contains exposition of 'Brahma' or God, interspersed with remarks on *māyā*, *bhakti*, *viveka*, etc. There are passing references to *Brahmalōka*, *Sivalōka* and *Viṣṇulōka* as also to Rāma and his life. There is also a discussion between Brahmā and Gāyatrī.

11. *Amara-sāra*.—Contains a defence of the 'way' (*panth*) of Dariyā Sāhab in comparison to others to which evils have "clung like creepers to a tree." Besides laying emphasis on Discrimination and Devotion, the treatise incidentally gives an elaborate description of the '*takht*' (throne) of Sat Puruṣa (God). It ends with a glorification and classification of 'winds' (*pavana*) and their repercussions on human beings.

12. *Nirbhaya-jñāna*.—A small treatise containing the characteristics of the 'Blissful, Indescribable and Priceless.' There are also references to mystical yogic practices. It ends with an elaboration of twenty-six '*prakṛitis*' or tendencies in human beings.

13. *Sahasrānī*.—A collection of stray verses of importance culled mostly from the other books of Dariyā Sāhab. The name means 'a collection of a thousand (verses)'. A portion of it containing 700 verses is called '*Satasāi*.'

14. *Jñāna-mūla* contains the description of God who is 'beyond the three guṇas' and of his abode, the *abhaya-lōka*, also called *amara-lōka*, as well as of the throne (*takht*) of God. There are also references

to the disciples of Dariyā Sāhab, some of whom are mentioned by name.

15. *Dariyā-nāmā*.—The Persian original of the free Hindi metrical translation, entitled *Jñānasvarōdaya*, mentioned above.

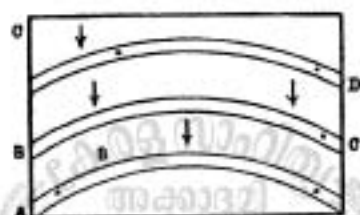
16. *Agra-jñāna*.—Says that the three guṇas (*sattva*, *rajas* and *tamas*) are the three miseries leading to the 'ocean of births' (*bhava-sāgara*). There is a description of the World of Fearlessness (*abhaya-lōka*) for the attainment of which the only step is the Primordial Name (*agra-nāma*). There is also the story of the meeting of Dariyā Sāhab (incarnation of Sukṛita) with Abdullah (the appellation of 'Nirañjana,' the Son of God and the elder brother of Sukṛita) as well as with Sāhab (God) himself.

CORRECTIONS TO NOTES ON THE COPPER BAND

[As reproduced in the Journal, Vol. XXIV,
1938, Pt. III.]

The three sections of the Band as shown in the
Plate are as follows:—

The relative order in which the three sections
appear is noted below:—

1st Section (1) D to C arrow.

2nd Section (2) C arrow to B arrow.

3rd Section (3) B arrow to A.

(a) Section D C begins from the point D.

(b) Section C arrow to B arrow begins from C
arrow.

(c) Section B arrow to A begins from B arrow
and ends at A- left of the plate.

(1) Measurement of the band is as follows.—

(a) D to C arrow is 9".

(b) C arrow to B arrow is 4".

(c) B arrow to A is $6\frac{1}{4}$ ".

(2) Width at section D is $\frac{1}{4}\frac{5}{8}$ ".

" " " C is 1".

" " " B is $\frac{1}{4}\frac{5}{8}$ ".

" " " A is $\frac{1}{4}\frac{5}{8}$ ".

The total length of the Band is $19\frac{1}{4}$ ".

There are four holes in the band. The first one and the last were found riveted.*

A.B.S.

*Information kindly supplied by Mr. S. A. Shere, Curator, Patna Museum. A.B.S.'

THE PRATIHĀRAS AND THE GURJARAS

By D. C. GANGULY M. A., Ph. D.

The Pratihāṇa was the name of a family, and Gurjara was the name of a country. The people of Gurjara were called the Gurjaras and their chief was called Gurjaraśvara. The Pratihāra Nāgabhaṭa II took possession of the Kingdom of Kanauj about 812 A.D. shortly after his expulsion from Mālava by the Rāṣṭrakūṭa Govinda III.¹ Drs. Majumdar and Bhandarkar agree that the predecessors of Nāgabhaṭa II ruled in Avanti. The country of Mālava comprised Avanti. The Vātsāyaṇa's commentator, who flourished in the fourteenth century A.D., remarks that the expression Mālava means only the eastern Mālava. But the epigraphic records do not recognise the division of Mālava into eastern Mālava and western Mālava. The Paramāras ruled from their capitals Dhārā and Ujjain. But they were always mentioned as kings of Mālava. Mālava mentioned by Bāṇa and Mālavaka, referred to in the inscriptions of the Maitrakas, comprise Avanti.² The name Mālava appears frequently in the Rāṣṭrakūṭa records. The Baroda plate³ of the Rāṣṭrakūṭa Karkarāja, dated

¹ *EI*, XIX, 15 ff; author's *History of the Paramāra Dynasty*, Ch. I.

² Author's "*Mālava in the Sixth and Seventh Centuries*," *J.B. O.R.S.*, Vol. XIX, 399.

³ *IA*, XII, 164.

812 A.D., states that Govinda III made Karkarāja a door-bar between Mālava and the kingdom of the king of Gurjara. Karkarāja was the king of Lāṭa, which extended at least up to Ānandapura (Wadnagar). The Nilgund inscription¹ proves that Citrakūṭa, modern Chitor, in Mewar, was within the kingdom of the king of Gurjara during the reign of Govinda III. It is evident from the above informations that Lāṭa, Mālava, and the kingdom of Gurjara were contiguous. Thus according to Rāṣṭrakūṭa records too Mālava was a country, which comprised Avanti.

The Wani grant² of the Rāṣṭrakūṭa Govinda III, dated in Ś. 730=A.D. 807, states that "the politic lord of Mālava, seeing from afar that the fortunes depended solely and entirely upon bowing down at his feet, performed obeisance to him with his hands placed palm to palm in supplication." The Radhanpur grant³ of the same monarch, dated in Ś. 730=A.D. 808, reproduces the above verse, and adds a fresh one, which states that "Gurjara on seeing how he, who made the lives and wealth of relatives prosper, and was favoured by the increase of fortune, and before whom the warriors desponded, had come near, quickly placing his bow and arrow aimed at himself—in fear vanquished nobody knew whither, so that even in a dream he might not see battle."

Fleet remarks⁴ that altogether seventeen verses of the Wani grant have been reproduced in the Radhanpur grant, which adds some new verses. "The fact

¹ *Ep.*, VI, 102, 103.

² *Ep.*, VI, 250, v. 16.

³ *IA*, XI, 161

⁴ *IA*, XI, 156, 157.

that the Gurjara king and the lord of Veṅgi are not mentioned in the Wani grant suggests the inference that it was between the dates of the two grants that Govinda III defeated them." It thus follows that the king of Gurjara was distinct from the king of Mālava who was evidently a king of the Pratihāra dynasty. The Nilgund inscription¹ also leads to the same conclusion when it states that Govinda III defeated the kings of Mālava and others, and the Gurjaras, who dwelt in the hill-fort of Citrakūṭa.

The Pratihāras lost Mālava shortly before 812 A.D., and established themselves in Kanauj.²

The Deoli plate³ of the Rāṣṭrakūṭa Kṛṣṇa III, dated 940 A.D., reports that "on hearing of the conquests of all strongholds in the southern regions simply by means of his angry glance, the hope of Kālāñjara and Citrakūṭa vanished from the heart of the Gurjara." This verse has been reproduced in the Karhad plate of the same king, dated 958 A.D. It has been argued on the authority of the Barah copper-plate of Bhoja that Kālāñjara formed a part of the Pratihāra kingdom of Kanauj, and that Gurjara, mentioned in the Deoli and Karhad plates, refers to the Pratihāras of Kanauj. In order to estimate the value of this opinion two things are to be examined viz., whether Kālāñjara formed a part of the Pratihāra kingdom of Kanauj, and whether the expression Gurjara, mentioned in the Deoli and the Karhad plates, means a tribe or a country.

¹ *EI*, VI, 102, 103.

² *Hist. Paramāra*, Ch. I.

³ *EI*, V, 194.

The Barah copper-plate,¹ dated 836 A.D., states that the Pratihāra Bhoja confirmed the grant of Balāk-āgrahāra, in the Kālāñjara-Maṇḍala of the Kānya-kubja-Bhukti. Śrīcandra of the Candra dynasty,² and Bhojavarman of the Varman dynasty,³ granted lands, in the Paundra-Bhukti. The Candras and the Varmans ruled in East Bengal, and never held sway over North Bengal, which formed a part of the Paundra-Bhukti.⁴ The city of Pundra, after which the Bhukti was called, was situated in North Bengal. Similarly the fort of Kālāñjara might not have been under the sway of the Pratihāras of Kanauj though they asserted their supremacy over a part of the Kālāñjara-Maṇḍala.

The Deoli and the Karhad plates or the inscriptions of the Rāṣṭrakūṭas, issued prior to those two, do not make it clear whether the expression Gurjara, mentioned in them, means a tribe or a country. But there is at least one Rāṣṭrakūṭa record, which was a contemporary of the Deoli and the Karhad plates, and which unequivocally states that Gurjara was the name of a country. This is the Karda plate of Karka II, nephew of Kṛṣṇa III, dated A.D. 972. It states that Karka II defeated his enemies in Gurjara i.e., in the Gurjara country.⁵ In this circumstance, in the absence of a contrary evidence Gurjara, mentioned in the Deoli and Karhad plates and other Rāṣṭrakūṭa

¹ *Ep.*, XIX, 15 f.

² *Inscriptions of Bengal*, 8.

³ *Ibid.*, 24.

⁴ *Ins. Bengal*, 24.

⁵ *Satyam Gurjjara-nirjjit-āri-nikharat Colā-dī-līlā-rata*, etc. *IA*, XII, 265, I, 32.

records, is to be taken to mean a country. During this period the fort of Kālāñjar was the target of attack of many kings. The attempt of the king of Gurjara, who seems to have been a king of the Guhila dynasty, to conquer it was frustrated by the Rāṣṭrakūṭa Kṛṣṇa III. But the Candella Yaśovarman succeeded in taking possession of it.

The Amoda plates¹ of the Kalacuri Pṛthvideva, dated in K.E. 831=A.D. 1079, state that Kokalla I, the founder of the Kalacuri dynasty in Tripuri, "raided the treasuries of the Karṇāṭa, Vaṅga, *Gurjara*, Koṅkaṇa and Śākambhari kings, and also of those born of the Turuṣka and *Raghu* families." I have shown elsewhere² that Raghu family, mentioned here, is the same as the Pratihāra family. The inscription thus distinguishes the Pratihāras from the Gurjaras.

A stone inscription³ from Khajuraha states that the Candella Yaśovarman was a scorching fire to the Gurjaras (v. 23). He easily conquered the Kālāñjara mountain (v. 31). He received an image of Vairāṇṇatha from the Hayapati Devapāla, the son of Hiram-bapāla (v. 43). The inscription then speaks about Yaśovarman's son Dhaṅga (vs. 44-45, etc.). Line 49 mentions the date (V.E.) 1011, and lays down that "While Śrī-Vināyaka (?) pāladeva is protecting the earth, the earth is not taken possession of by the enemies, who have been annihilated."

Kielhorn thinks that the inscription really belongs to the reign of Yaśovarman. After Yaśovar-

¹ *El*, XIX, 75.

² *IHQ*, XIII, 482.

³ *El*, I, 122.

man's death his son Dhaṅga added three more verses to it referring to himself, and set up the inscription. Dr. Majumdar¹ supports this view, and adds that Vināyakapāla of the inscription is identical with Mahīpāla I, whose son Mahendrapāla II issued an inscription in 946 A.D. "It may be readily imagined in these circumstances that the name of the suzerain king Vināyakapāla occurred in the original record and was retained in its subsequent modification in the time of Dhaṅga." Dhaṅga set up the inscription in (V.E.) 1011 during his reign. Hence Hayapati Devapāla cannot be identified with the Pratihāra king of this name, who was ruling in 948 A.D.

The second view² runs that Vināyakapāla of the Khajuraha inscription is to be taken as Vināyakapāla II, and not as the king of this name, who was the father of Mahendrapāla II (A.D. 946). Hayapati Devapāla is identical with the Pratihāra Devapāla (A.D. 948), and his father Herambapāla with Vināyakapāla I.

If the expression 'Gurjara', mentioned in the Khajuraha inscription, is supposed to have meant a Pratihāra king of Kanauj, it follows, according to Dr. Majumdar's view that Yaśovarman, in the same strain, claims to have won a victory over Vināyakapāla and acknowledges his suzerainty. One is forced to come to similar conclusion even if he accepts the second view. In this case Dhaṅga owes allegiance to the Pratihāra Vināyakapāla and boasts that his father Yaśovarman defeated the father or grandfather of his overlord. It is absolutely un-

¹ *J. Dept. Let.*, X, p. 60 ff.

² *Ray's Dynastic Hist.*, I, 572 ff.

likely that one having achieved a victory over a chief will care to owe allegiance to the latter. In the Candella inscriptions the Pratihāras of Kanauj are mentioned as the kings of Kanauj, and not as Gurjaras.

Thus the Candella inscriptions also distinguish the Pratihāras of Kanauj from the Gurjaras.

The Arab Geographers¹ Sulaimān, Abū Zaid, Ibn Khurdadba, Al Mas'ūdī, Al Idrīsī mention about the king of Jurz or Juzr. Here it is not definite whether Jurz or Gurjara means a country or a tribe. Al Bilāduri, who flourished in the middle of the ninth century A.D., makes it clear that Jurz was the name of a country. Hence it is unlikely that the same expression appearing in the report of other Arab Geographers, referred to above, conveys different meaning. It appears that the 'king of Jurz', referred to by Sulaimān and Abū Zaid,² is identical with a Pratihāra king of Kanauj. The Pratihāras of Kanauj were also the rulers of the Gurjara country, which bordered the kingdom of the Arabs. It may be some Arab Geographers have mentioned the king of Kanauj as the king of Gurjara. The Tibetans came in contact with Magadha. They mention Nayapāla, who ruled Magadha from his capital in the Gauḍa country, as the king of Magadha.³ A keen observer like Al Masudi could, however, see that Baṭṭra (Pratihāra), king of Kanauj, was distinct from

¹ *IHQ*, X, 620 ff.

² Elliot translates it as—Kanauj, a large country forming the empire of Joz (Jurz), (I, p. 10). The translation is faulty. The correct rendering will be Kanauj is a big city in the state or country of Joz. It has been suggested that Joz is an error for Jarr.

³ *Indian Sanjayis*. S. C. Das.

the king of Jurz. It has been pointed out elsewhere that the king of Jurz was a subordinate of the Pratihāras of Kanauj.¹ Elliot,² while commenting on the word Jurz, remarks that "Mas'udi locates the Batūra at Kanauj, and speaks of Jurz as quite a distinct kingdom.....".

If the above discussions are summarised it follows that some Rāṣṭrakūṭa, Kalacuri, and Candella records, and Al-Mas'ūdī definitely distinguish the kings of Gurjara from the kings of Mālava and Kanauj, who belonged to the Pratihāra dynasty. There is, on the other hand, not a single internal evidence, which proves the identity of the Pratihāras with the Gurjars.

Modern Gujarat was known as Gurjara and Gurjaratrā in the late mediæval period.³ Gurjara is evidently a contraction of Gurjaratrā. The Udepur Prāsaṣṭi⁴ of the Paramāra Udayāditya, issued in the third quarter of the eleventh century A.D., states that Bhoja defeated Cediśvara, Indraratha, Toggala, Bhīma, Lord of Karṇāṭa, Lāṭa, king of Gurjara, and the Turuṣkas. Bhīma, referred to, was the ruler of the country corresponding to the modern Gujarat. He ruled from A.D. 1022-1064. Hence the king of Gurjara, mentioned in the above verse, was not the ruler of modern Gujarat.

Al Birūnī⁵ states that from Kanauj, in travelling

¹ *IHQ*, X, 613.

² Vol. I, APP. 358.

³ *EI*, II, 445; *IA*, X, 159; *EI*, XVIII, 203.

⁴ *Cediśvara-Emdraratha-(Toggala) la-(Bhīma-ma) khyān Karṇāṭa-Lāṭa-paṭi-Gurjara-rāṣṭ-Turuṣkān*. *EI*, I, 235.

⁵ Sachau, I, 202, 205, Elliot, I, 58, 59, fn.

south-west, you come to Āsl, at the distance of eighteen parsangs; to Sahina, seventeen; to Candrā, eighteen; to Rajauri, fifteen; to Narāna, the capital of Guzerāt, eighteen. When the capital of Guzerāt was destroyed the inhabitants removed to a town on the frontier." Several manuscripts mention the name of this town as Hidud." The distance between Narāna and Māhūra is the same as between Māhūra and Kanauj i.e., 28 parsangs" "Anhilvara is 60 parsangs from Narāna".

Cunningham¹ suggests that Narāna of Al Birūnī is the modern Narayanpur in the Alwar State, Rajputana, a town 10 miles north-east of Bairat, in the Jaipur State. It is further suggested that Guzerāt of Al Birūnī is an error for Bairat. But this suggestion loses all its force in view of the information supplied by the Daulatpur and Khajuraha inscriptions.² It is known from them that there was a country named Gurjaratrā in north-eastern part of Rajputana. There cannot be any ground of doubt that Al Birūnī's Guzerāt is identical with this Gurjaratrā. Hidud, where the capital of Guzerāt was transferred, is, in my opinion, the modern town of Hindaun in the Jaipur State. Cunningham identifies Candra, mentioned by Al Birūnī, with Hindaun.

The Baroda plate³ of Karkarāja states that the kingdom of the king of Gurjara, bordered Malava in the south-west. The Nilgund inscription⁴ of Amoghavarṣa connects the king of Gurjara with Citrakūṭa, modern Chitor, in Mewar. It follows

¹ *Anc. Geo.* 388.

² *I.A.*, XII, 164.

³ *EI*, V.

⁴ *EI*, VI, 102.

from all these discussions that Didwana,¹ in Jodhpur; Manglona,² and Hindaun, in Jaipur; Narayana, in Alwar; Chitor, in Mewar were situated in the kingdom of Gurjara. This covers parts of Jodhpur, Alwar, and Mewar, and the whole of Jaipur States.

It has been pointed out³ elsewhere that a Guhila dynasty was ruling in the Gurjara country from the middle of the seventh century to the middle of the tenth century. About two thousand silver coins, bearing the legend Śrī-Guhila, have been found in the ruins of Agra.⁴ This Guhila is very likely identical with the king of the same name, son of Upendra-bhaṭṭa, who belonged to the Gurjara branch of the Guhila dynasty. If the identification proves to be true the kingdom of Gurjara, under the Guhilas, is to be taken to have extended up to Agra.

¹ *Daulatpur ins.*

² *IHQ*, X, 613.

³ *Khajuraho ins.*

⁴ *Arch. S. Rep.*, IV, 95.

Reviews of Books

- (1) MĀYĀVĀDA OR THE NON-DUALISTIC PHILOSOPHY (*Vedānta*) by Sādhū Śāntināth, published by the author (Available from Oriental Book Agency 15 Shukrawar, Poona 2), 153 pages, with quotations from important unpublished Sanskrit manuscripts about 18 pages.
- (2) THE CRITICAL EXAMINATION OF THE PHILOSOPHY OF RELIGION—(in 2 volumes; by the same author and available from the same place) 1110 pages.

Writers on Vedānta and other schools of Indian Philosophy are common in these days, and some of them very learned. But it is rarely that one finds a writer who has not only read the texts but has also devoted his life to the practical realisation of the truths learnt. The present writer belongs to this rare category. Having begun his life as a sādhu, he sought to confirm his spiritual experience with a systematic study of ancient and modern wisdom through published works and unpublished manuscripts. His views are entitled, therefore, to special consideration.

The first work is a justification of the well-known theory of Māyā, which is regarded by the author as a principle modifying consciousness, the substratal reality. His arguments are supported by texts and

independent reasoning.

The second work is more exhaustive and ambitious, and it is difficult to give here even a meagre idea of the contents of 1110 pages covering such a large variety of subjects like the fundamentals of religion, reverence for scriptures, faith in the supernatural, Nyāya-vaiśeṣika, Sāṅkhya-Pātañjal, Pāṣupata-Mādhva, Vaiṣṇava, Śaiva, Vedānta views of God, the law of Karma, the Self, sādhanā and liberation according to the different schools, the doctrine of avatāra and many others.

The object of the author throughout has been to present views of important thinkers of India, as well as, of Europe, and examine them critically with a free mind. His uncompromising rationalism leads him to reject all views of philosophers and all teachings of religious men as unsatisfactory and ends in disappointment. The mystery of the universe, he honestly feels after a weary search, is inexplicable by human reason. Lest one should object how a philosopher can prove the existence of even mysteries without being sure of his own self, the discoverer of mysteries, the author tries to prove his own existence as a self-luminous witness (sākṣī) in the first work (which is published later).

The volume of information contained in the two parts of the second work is prodigiously great but the writer is perhaps apt to consider the quantity of arguments as a guarantee for the quality of the conclusion. A careful reader, however, will discover some weak links here and there. To mention only one such, it is found that in rejecting many

of the mystic experiences of religious persons, the author's burden of argument is that such experiences are subjective. The author's underlying assumption, therefore, appears to be that what is true and valuable must be objective. Such an assumption will not be accepted even by many modern western *realists* who have exposed the fallacy of identifying falsity with subjectivity, and truth with objectivity. Such assumption is all the more puzzling when it is made by an author who believes in no reality except self-manifesting consciousness. To be a solipsist in metaphysics and yet reject an experience as false or useless because it is not objective is to add one more to the mysteries so painfully discovered by a life-long search.

Conclusions apart, these volumes contain a lot of valuable information mostly of the Indian schools of philosophy and religion, and seekers after truth will find them very useful.

D. M. DATTA

Notes of the Quarter

LIST OF MANUSCRIPTS PURCHASED FOR THE SOCIETY'S LIBRARY DURING THE YEAR 1938-39

1. Avayava-Nyāyaratna by Raghunātha, Devanāgarī character, Folia, 77. Date, Śaka 1772. 1386 Slokas. It is a commentary on Avayava of Gadādhara.
2. Saṁśaya-Pakṣatā-Nyāyaratna by Raghunātha. Devanāgarī character. Folia, 26. 566 Slokas. It is a commentary on Saṁśaya-Pakṣatā of Gadādhara.
3. Sāmānya-Nirukti-Nyāyaratna by Raghunātha. Devanāgarī character. 1st part—Folia, 35. 700 Slokas. 2nd part—Folia, 159. 3180 Slokas. It is a commentary on Sāmānya-Nirukti of Gadādhara.
4. Sāmānya-Nirukti by Gadādhara. Devanāgarī character. Folia, 67. 72 Slokas.
5. Anumiti-Nyāyaratna by Raghunātha. Devanāgarī character. Folia, 65. 1625 Slokas. Incomplete. It is a commentary on Anumiti of Gadādhara.
6. Advaitachintākaustubha by Mahādevānanda Sarasvatī. Devanāgarī character. Folia, 137. Date, Śaṁvat, 1903. 6000 Slokas.
7. Vidvanmanoraṅjanī by Rāmatīrtha. Devanāgarī

- character. Folia, 74. 220 Slokas. It is a commentary on Vedāntasāra.
8. Laghuparibhāṣā. Anonymous. Devanāgarī character. Folia, 54. 1850 Slokas.
 9. Vivādacandra by Misaru Miśra. Maithilī character. Folia, 30. 1980 Slokas.
 10. Dāyabhāga by Jimūtavāhana. Maithilī character. Folia, 47. 1469 Slokas.
 11. Mantrarājārtha-Dīpikā by Haridāsa. Devanāgarī character. Folia, 8. 230 Slokas. It is a commentary on Laghustava.
 12. Mantramahodadhi by Mahīdhara. Maithilī character. Folia, 176. 5280 Slokas.
 13. Madanapārijāta. Maithilī character. Folia, 168. 9324 Slokas.
 14. Prabhāvatī-pariṇaya Nāṭaka by Hariharopādhyāya. Maithilī character. Palm-leaves. Folia, 90. Date, La. Sam. 556. 1530 Slokas.
 15. Viṣṇu-Purāṇa copied by Pandit Pakṣadhara Miśra of Mithilā. Palm-leaves. Folia, 428. Date, La. Sam. 345.

List of members of the Bihar and Orissa Research Society on 31st December, 1938

Honorary Members

1. 1936 Burn, Sir Richard, K.T., C.S.I., 9 Staverton Road, Oxford.
2. 1936 Coomaraswamy, Dr. A. K., Museum of Fine Arts, Boston, Mass. U. S. A.
3. 1919 Foucher, Monsieur A., Professor, University of Paris, Paris.
4. 1916 Frazer, Sir James G., D.C.L., LL.D., LITT.D., Trinity College, Cambridge, England.
5. 1920 Gait, Sir E. A., K.C.S.I., C.I.E., PH.D., I.C.S., (RETD.) The Croft, Park Hill, Ealing, London.
6. 1916 Grierson, Sir George, K.C.I.E., PH.D., D.LITT., I.C.S., (RETD.), Rath Farnham, Camberly, Surrey, England.
7. 1916 Haddon, Alfred C., M.A., SC.D., F.R.S., 3, Cranmer Road, Cambridge, England.
8. 1920 Konow, Dr. Sten, Ethnographic Museum, Oslo, Norway.
9. 1936 Lanman, Prof. C. R., 9 Farrar Street, Cambridge, Mass. U. S. A.
10. 1926 Oldham, C.E.A.W., C.S.I., I.C.S. (Retd.), 21, Courtfield Road, London, S.W. 7.
11. 1934 Sankrityayana, Rev. Rahul, Patna.
12. 1919 Thomas, F.W., M.A., HON. PH.D., F.R.S., Boden Professor of Sanskrit, University of Oxford.
13. 1919 Walsh, E.H.C., C.S.I., I.C.S. (Retd.), c/o Lloyds Bank Ltd., Cox's & King's Branch, Pall Mall, London, S. W.

Life Members

1. 1918 Das, Mr. P. R., Barrister-at-Law, Patna.

2. 1917 Deo, Raja Dharanidhar Indra, *Feudatory Chief of Bonai State, P.O., Bonaigarh (Orissa).*
3. 1929 Deo, Raja Narayana Prasad, *Ruling Chief of Baudh State.*
4. 1918 Jalan, Rai Bahadur Radha Krishna, *Patna City.*
5. 1933 Lall, Babu Hira, *Benares.*
6. 1920 Maharaja Bahadur Guru Mahadeva Asram Prasad Sahi, *Hatbwa (Saran).*
7. 1928 Prasad, Mr. Ajit, M.A., LL.B., *Advocate, Ajitasram, Lucknow.*
8. 1918 Raja Bahadur Sir, R. N. Bhanja Deo, Kt. O.B.E., *Kanika (Orissa).*
9. 1918 Shah, Mr. Hiralal Amritlal, 8 *Chowpatty Seafare, Dabys Bhai Buildings Block B, 4th floor, Bombay, 7.*
10. 1924 Singh, The Hon'ble Sir Raja Raghunandan Prasad, *Monghyr.*
11. 1916 Singh, Rai Bahadur Harihar Prasad, *Arrah.*
12. 1916 Singh, Raja Radhikaraman Prasad, M.A., *Sarajpura (Shahabad).*
13. 193 Singh, Rao Bahadur Rudra Pratap, *Sasbaria State, Bhagalpur.*
14. 1928 Sinha, Mr. Mahendra Prasad, *P. A. to Inspector General of Civil Hospitals, Patna.*

Ordinary Members

A

1. 1934 Achan, P. Anujam, *Government Archaeologist, State Museum, Trichur.*
2. 1928 Acharya, P., B.Sc., *State Archaeologist, Mayurbhanj State, P.O. Baripada.*
3. 1932 Agarwala, Vasudeva Sharan, M.A., LL.B., *Curator Curzon Museum, Muttra.*
4. 1927 Ahmad, Hafiz Shamsuddin, M.A., *Patna College, Patna.*
5. 1916 Aiyangar, R. B. Dr. Krishnaswami, M.A., Ph.D., *43, Brodies Road, Mylapore, Madras.*

6. 1915 Aiyangar, R. B. K. V. Rangaswami, *Vasumati Vilas, Rangachari Road, Mylapore (Madras).*
7. 1933 Ali, The Hon'ble Mr. Justice S. Fazl, *High Court, Patna.*
8. 1933 Altekar, A. S., M.A., D. LITT., *Benares Hindu University.*

B

9. 1932 Bakhle, Vidyasagara Sadasiva, M.A., LL.B., *Advocate, 276 Yadava Gopal Petb, Satara City.*
10. 1936 Bakhshi, Jayanti Lal, *Secretary, Watson Museum, Rajkot.*
11. 1920 Batheja, Prof. H. R., M.A., I.E.S., *Director of Public Instruction, Patna.*
12. 1924 Bhandarkar, Dr. D. R., *Post Graduate Dept., Calcutta University, Calcutta.*
13. 1934 Bhargava, Lt. Col., M.L., I.M.S., *Indian Military Hospital, Jhansi.*
14. 1924 Bhattacharya, Benoytosh, *Director, Oriental Institute, Kotbi Buildings, Baroda.*
15. 1918 Bhide, H. B., *Dewanpur Road, Navapark, Bhawanagar.*

C

16. 1916 Chakladar, Haran Chandra, M.A., 28-4, *Sri Moban Lane, Kalighat, Calcutta.*
17. 1928 Chattopadhyaya, K. C., *Lecturer, Allahabad University, Allahabad.*
18. 1931 Chaudhuri, P., I.C.S., *Additional Dist. & Sessions Judge, Bhagalpur.*

D

19. 1929 Das, Kali Prasad, *Barb, District Patna.*
20. 1925 Das, Kashinath, M.A. *Ravenshaw College, Cuttack.*
21. 1925 Datta, Kalikinkar, M.A., *Lecturer, Patna College, Patna.*
22. 1928 Deo, Tekait Nripendra Narayan Singh, *Seraikela State, Singhbhum.*

23. 1929 Dhruva, A. B., M.A. *Ahmedabad.*

F

24. 1916 Fawcus, G.E., M.A., C.I.E., O.B.E., *Chairman, Public Service Commission, Ranchi.*

G

25. 1918 Gupta, Shiva Prasad., *Seva Upavana, Kati,*

H

26. 1927 Heras, Rev. H., S. J., M.A. *St. Xavier's College, Bombay.*
 27. 1920 Hill, J. L., M.A., *Patna College, Patna.*
 28. 1935 Hubback, H. E. Sir, J. A., K.C.S.I., I.C.S., *Governor, Orissa.*

J

29. 1937 Jalan, Hiralal, *Quila, Patna City.*
 30. 1923 James, the Hon'ble Sir J. F. W., I.C.S., *Barrister-at-Law, High Court, Patna.*
 31. 1933 Jha, Audh Bihari, M.A., *Advocate, Patna.*
 32. 1925 Jha, Lakshmikant, B.L., *Advocate, High Court, Patna.*
 33. 1930 Jha, Ramakrishna, B.L., *Advocate, High Court, Patna.*
 34. 1928 Jinjal, Srinarayan Lal, B.A., B.L., *Dhanni Tola, Advocate, Gaya.*
 35. 1937 Johnston, B. H., *Boden Professor of Sanskrit, 23 Linton Road, Oxford.*

K

36. 1928 Khan Bahadur Syd. Muhammad Ismail, *Patna City.*

L

37. 1924 Law, Dr. Narendra Nath, M.A., B.L., Ph.D., 96, *Amberst Street, Calcutta.*

M

38. 1915 McPherson, Sir H., K.C.I.E., C.S.I., I.C.S., (Retd.)
c/o Messrs. Grindley & Co., Ltd., 54, Parliament
Street, London, S. W.1.
39. 1915 Mahashaya, Rai Bahadur Harendra Narayan Ray,
Lakshmanath, Balasore.
40. 1920 Mahatha, Rai Bahadur Krishna Deva Narayan.
Muzaffarpur.
41. 1927 Majumdar, Bimanbehari, B. N. College, Patna.
42. 1920 Majumdar, Dr. R. C., Vice-Chancellor, Dacca Uni-
versity, Dacca.
43. 1920 Manuk, P. C., Barrister-at-Law. Advocate, High
Court, Patna.
44. 1927 Mishra, Pandit Janardan, M.A., B. N. College, Patna.
45. 1933 Mishra, Ganga Shankar, M.A. Librarian, Benares
Hindu University.
46. Mistra, Umesh, D.LITT. Allahabad University, Allaba-
bad.
47. 1920 Mitra, K. P., M.A., B.L., D. J. College, Monghyr.
48. 1929 Mukerji, Prof. A. 10, Bol. Gvozdnikovsky, Apt. 202,
Moscow.

N

49. 1915 Noor, The Hon'ble Sir Khwaja Muhammad,
Patna.

P

50. 1936 Pal, M. N. B. A., B.L., Advocate, High Court, Patna.
51. 1937 Pandit, Ramchandra, Bank of Bebar, Patna.
52. 1915 Perier, Most Rev. F.J., S.J. Archbishop of Calcutta,
32, Park Street, Calcutta.
53. 1928 Prasad, Biswanath, M.A., Professor, Patna College,
Patna.
54. 1926 Prasad, Mahabir, B.L., Pleader, Chapra.
55. 1928 Prasad, Nageswar, M.A., B.L., Advocate, Patna.
56. 1918 Prasad, Surya, Mahajan, Mansulal Library, Gaya.

R

57. 1934 Rajaguru, Pandit Hemraj Sharma, C.I.E., *Dhokatala, Kathmandu, Nepal.*
58. 1924 Ramdas, G. B.A., *Sri Ramchandra Vilas, Jeypur, Vizagapatam.*
59. 1927 Ranganathan, S. R., *Librarian, Madras University, Madras.*
60. 1915 Ray, Rai Bahadur Chuni Lal, *Diwan, Bonaigarb State, Bonaigarb P.O., Orissa.*
61. 1936 Regmi, Pandit Dilli Ramanji, M.A., *Dhokatala, Kathmandu, Nepal.*
62. 1937 Rev. Pandit Bisheshwar Nath, *Sumer Public Library Jodhpur.*
63. 1924 Richards, F. J., 1 A, *Collingham Road, s. w. 5, London.*
64. 1925 Rohatgi, Binayakrishna, *Dhanpura Kotli, Begampur, Patna City.*
65. 1915 Roy, Rai Bahadur S.C., M.A., B.L., *Ranchi.*

S

66. 1935 Sahay, S. N., *Barrister-at-Law, Patna.*
67. 1926 Sarkar Ganapati, 69, *Beliaghata Road, Calcutta.*
68. 1915 Sarkar, Jadunath, M.A., I.E.S., (Retd.), C.I.E., 169 *Southern Avenue, P. O. Kalighat, Calcutta.*
69. 1930 Sarkar, Dr. Subimal C., *Professor of History, Patna College, Patna.*
70. 1916 Sen, D. N., M.A., I.E.S., (Retd.) *Patna.*
71. 1936 Shah, Srinath, *Durga Kund, Benares.*
72. 1928 Sham Bahadur, *Barrister-at-Law, Patna.*
73. 1937 Sharma, Pandit Shyam Sundara, M.A., *Registrar, Agra University, Allahabad.*
74. 1934 Sharma, Ram Bahadur, M.A., *Law Superintendent, Hathwa, Saran.*
75. 1932 Sharma, Sri Ram, M.A., *D. A. V. College, Lahore.*
76. 1923 Shastri, Dr. A. Banerji, M.A., D. PHIL. *Patna College, Patna.*

77. 1918 Shastri, Dr. Harichand, D.LITT., I.E.S., *Principal T. N. J. College, Bbagalpur.*
78. 1920 Shastri L. D. Daurgadatti, *Superintendent, Sanskrit Association, Patna.*
79. 1934 Singh, Jaikishore Narayan, *Pakeri State, P.O. Bojpatti, Muzaffarpur.*
80. 1937 Singh, Pandit Sant Basant, *Gurdwara Motibagh Sahib, Patiala.*
81. 1915 Singh, Rai Brajabihari Saran, M.A., B.L., *Deputy Magistrate, Monghyr.*
82. 1916 Singh Raja Harihar Prasad Narayan, *Amawan, District Patna.*
83. 1915 Singh, Raja Bahadur Kirtyanand. *Banaili, Purnea.*
84. 1916 Singh, Raja Rajendralala, Baraha. *Barsambar, Padampur, Sambalpur.*
85. 1925 Singh, Sarangadhar, M.A., B.L., *K. V. Press, Patna.*
86. 1926 Sinha, Mahendrakishore, B.A., B.L., *Mamui, Dist. Raichur, Hyderabad, Deccan.*
87. 1930 Sinha, Paras Nath, B.A., LL.B., *Hindustan Times, Delhi.*
88. 1915 Sinha, S., *Barrister-at-Law, Patna.*
89. 1929 Sullivan, The Rt. Rev. Dr., S. J., *Lord Bishop, Patna.*

T

90. 1934 Tandan, R. R., M.A., *Muzaffarpur.*
91. 1915 Tarafdar, Rev. S. K., *Bishop Kishnagar, Nadia, Bengal.*
92. 1930 Taraporewala, Y. J., *Professor of History, Patna College, Patna.*
93. 1928 Terrell, The Hon'ble Sir Courtney, K.C., *Chief Justice High Court, Patna.*
94. 1933 Tirtha Swami, Vedananda. *P. O. Dinga, Dist. Gujrat, Punjab.*
95. 1916 Tripathi, Devadatta, *Kadam Kuan, Patna.*

U

96. 1934 Urqhart, Rev. Dr. W. S., M.A., D.D., D.LITT., *Principal, Scottish Churches College, Calcutta.*

V

97. 1930 Varma, The Hon'ble Mr. Justice S. P., *Patna.*
98. 1929 Vidylankar, Jaya Chandra. *Daraganj, Allahabad.*
99. 1920 Vogel, Dr. J., Ph.D., *Noordeindeplein, 40 Leiden, Holland.*

II

ARABIC AND ALLIED ALPHABETS

at beginning of word omit; elsewhere . . . <u>ـ</u> or <u>و</u>	ك k	ا a
پ p	ل l	ي i
ت t	م m	ذ n
ث t or <u>th</u>	ن n	
ج j or <u>dj</u>	و w or <u>v</u>	DIPHTHONGS
ح h	ا a	اَ ai
خ h or <u>kh</u>	ي y	اُ au
د d	و u	wasla ْ
ذ d or <u>dh</u>	ا a	hamza ْ or َ
ر r	ي i	silent t h
ز z	ا u	letter not pronounced ّ

ADDITIONAL LETTERS

PERSIAN HINDI, AND PAKHTŪ	TURKISH ONLY	HINDI AND PAKHTŪ	PAKHTŪ ONLY
پ p	ک when pro-	ط or ط t	خ ts
چ c or <u>ch</u>	nounced as	ڈ or ڈ d	چ g
ج j or <u>zh</u>	گ k	ز or ز r	ن n
ج g	ن n		ک kh

Transliteration of the Devanāgarī Alphabet adopted in the Journal of the Bihar and Orissa Research Society from 1925.

Devanāgarī	Roman	Devanāgarī	Roman
अ	a	त	t
आ	ā	थ	th
इ	i	द	d
ई	ī	ध	dh
उ	u	न	n
ऊ	ū	प	p
ऋ	r̥ or ṛi	फ	ph
ॠ	r̄ or ṛī	ब	b
लृ	l̥	भ	bh
लृ	l̄	म	m
ए	e	य	y
ऐ	ai	र	r
ओ	o	ल	l
औ	au	व	v
क	k	श	ś
ख	kh	ष	ṣ or sh
ग	g	स	s
घ	gh	ह	h
ङ	ṅ	ळ	ḷ
च	ch	◌ (Anusvāra)	m̐
छ	chh	◌ (Anunālīka)	m̐
ज	j	◌ (Visarga)	ḥ
झ	jh	×	(Jibvāmālīya) ḥ
ब	ḅ) ((Upadhāmānīya)	h
ट	ṭ	ऽ (Avagraha)	˘
ठ	ṭh	Udātta	—
ड	ḍ	Svarita	ˆ
ढ	ḍh	Anudātta	—
ण	ṇ		

इत्याह (१) परोक्ष जपेयो दुःखप्रसमः तद्धेतुद्वय मा^१गौ यस्य^२ तस्य तदाहया^३नं यस्माद् दुष्करं (११३४)

ख. दुःखहेतुपरीक्षयाम्

तत्र साक्षात्करणे परीक्षणमङ्गं तदाह (१)

युक्तथागमाभ्यां विमृशन् दुःखहेतुं परीक्षते ।

तस्यानित्यादि रूपं च दुःखस्यैव विशेषणैः ॥१३५॥

यु^१क्तथागमाभ्यामनुमानप्रवचनाभ्यां परस्परमविरुद्धाभ्यां विमृशन् विचारयन् दुःखस्य जन्मनो हेतुं परीक्षते मनुजः तस्य दुःखहेतोरनित्यादिरूपं आदिशब्दाभिवर्तनयोग्यतादिकञ्च परीक्षते । कथमित्याह । दुःखस्यैव विशेषणैः । कावाचित्वादिभिः । (१३५)

कस्मात् पुनर्दुःखस्य हेतोरनित्यत्वादि परीक्षणीयमित्याह ।

यतस्तथा स्थिते हेतौ निवृत्तिर्नेति पश्यति ।

फलस्य हेतोर्हानार्थं तद्विपक्षं परोक्षते ॥१३६॥

यतस्तथा स्थिते हेतौ नित्यत्वात्सदास्थिते हेतौ फलस्य दुःखस्य निवृत्तिर्नेति पश्यति जानाति (१) तस्मात् दुःखस्य हेतोर्हानार्थञ्च तस्या विपक्षं परीक्षते दुःखहेतु-विरुद्धं, यस्याभ्यासाद् दुःखहेतुरपेति ।

साध्यते तद्विपक्षोपि हेतो रूपान्वबोधतः ।

आत्मात्मीयग्रहकृतः स्नेहः संस्कारगोचरः ॥१३७॥

साध्यते निश्चीयते तद्विपक्षोपि हेतो रूपान्वबोधतः । ज्ञाते हि हे^१तौ तद्विरोधी बोद्धुं शक्यः । आत्मा^२त्मीयग्रहाभ्यां कृतः स्नेहः संस्कारगोचरः^३ (१३७)

^१ अशुचिविश्रमगुण्या (?) सुखदुःखयोर्वेदानुद्वेगौ च घृणाद्वयैः ।

^२ न ह्युपार्गन्तोऽविपरीतमाग्नौपवेशोऽधिक्रियते ।

^३ एतेन युक्त्यायुक्तिशून्यागमाग्रहः । तर्कमात्रत्याग आगमेन तत्र निग्रहस्था-नानान्तत्त्वज्ञानान्मोक्ष इति नैयायिकः । प्रकृतिपुरुषान्तज्ञानादिति सांख्याः कर्मक्षया-दिति दिगम्बराः ।

^४ दुःखहेतौ नित्यशुद्धाद्याकारे ।

^५ तच्छून्ये तदभिनिवेशः । अस्य चाविद्या सहजा ।

ग. नैरात्म्यदर्शनतो वासनाहानिः

हेतुर्विरोधि नैरात्म्यदर्शनं तस्य बाधकम् ।

I 23

बहुशो बहुधोपायं कालेन बहुनास्य च ॥१३८॥

अध्यात्मवत्क^१स्थेषु तदुपकारकेषु च बाह्येषु स्नेहोऽस्य हेतुर्दुःखस्या^२त्मात्मीय-
ग्रहणतः स्निग्धस्य तूष्ण्यात् जन्मपरिग्रहात् । तस्य नैरात्म्यदर्शनं विरोधि विपरीता-
लम्बनाकारत्वात् बाधकं विप्रक्षः । एतं दुःखहेतुं तद्विप्रक्षबागमादुपश्रुत्यानुमाना-
श्रितिक्षिप्तं बहुशो अनेकशो बहुधोपायमनेकप्रकारं कालेन च बहुनास्य बोधिसत्त्वस्य
(॥१३८॥)

गच्छन्त्यभ्यस्यतस्तत्र गुणबोधाः प्रकाशताम् ।

बुद्धेश्च पादवादेतोर्वासनातः प्रहीयते ॥१३९॥

अभ्यस्यतो भावयतः तत्र दुःखहेतौ तद्विपक्षे च गुणबोधा यथायोगं^३ प्रकाशतां
गच्छन्ति । अभ्यासाधीनो हि भाष्यमानबुद्धधाकारविशदीभावः ।

अतोऽभ्यासाद् बुद्धेश्च पादवादेतोरात्मग्रहस्य तूष्ण्याश्च वासना ।
कायवानुद्विग्वैगुण्यहेतुतः शक्तिलेशः प्रही^४यते निःशेषमपैति । (१३९)

घ. प्रत्येकबुद्धादिभ्यो बुद्धे विशेषः

परार्थवृत्तेः खज्जादेर्विशेषोऽयं महामुनेः ।

अयमेव वासनाहानिलक्षणः खज्जः प्रत्येकबुद्ध आविर्बस्य^५ स्था^६वकस्य तस्मात्
सकाशात् महामु^७नेः सम्पत्सम्बुद्धस्य विशेषः^८ स्वार्थसम्पत्तेः ।

नन्वेवमुपायाभ्यासो यस्मिन् न शास्तृत्वं त^९स्योपदेष्टृत्वादित्याह ।

उपायाभ्यास एवार्थं तादर्थ्याच्छासनं मतम् ॥१४०॥

उपायाभ्यास एवार्थं शासनं मतं तादर्थ्यात् शासनार्थत्वात् । कारणं कार्योप-
चारात् । (१४०)

^१ संस्काराख्येषु ।

^२ कः पुनरसौ जन्मलक्षणस्य दुःखस्य हेतुस्तद्विषयो वा धर्म इत्याह (१) दुःखे
विषयसित्वाविनोक्तः स्नेहः कीदृश इत्यत्रात्मेत्याविदुःखभूता आत्मीयरहिताः
स्वप्न्यादयं एवास्य शोचतौ विषयः ।

^३ एकमात्मनन्वमविष्यामीति नैवात्मात्मग्रहोस्ति । ^४ वासनास्ति ।

^५ क्लेशविसंयोगे ^६ स च परार्थवृत्तित्वात् ।

निष्पत्तेः प्रथमं भावाद्देतुरुक्तमिव द्वयम् ।

सुगतत्वस्य फलस्य निष्पत्तेः प्रथमं भावात्तावदेतत् द्वयं हि हितैरपि^१ शास्तृत्वं हेतुस्त्वं हेत्ववस्थाया अभिधानात् ।

(५) सुगतत्वात् भगवान् प्रमाणम्

सुगतत्वं व्याचिर्यासुराह (१)

हेतोः प्रहाणं त्रिगुणं सुगतत्वमनिश्चयात् ॥१४१॥

हेतोः समुदयस्य प्रहाणं निरोधः सुगतत्वं तच्च त्रिगुणं गुणत्रयमुत्तं (१)
सुशब्दस्य त्रिविधोऽर्थः प्रशस्तता सुरूपवत् । अपुनरावृत्तिः अनष्ट^२ज्वरवत् ।
निःशेषता च अपूर्णघटवत् ।

तत्र प्रशस्तं भगवान् ज्ञातवान् सुगत इति प्रशस्तार्थमाह । निःश्वपाद-
नाश्व^३णाद् । (१४१)

दुःखस्य शस्तं नैरात्म्यदृष्टेः युक्तितोऽपि वा ।

दुःखस्य शस्तं सुगतत्वं । तत् पुनर्दुःखानाश्रयणं नैरात्म्यबुद्धेः । आत्मदर्शी
ह्यात्मनि स्निह्यन् तद्दुःखसुखपरिहारप्राप्तीच्छया जन्म दुःखरूपमादत्ते । प्रही-
णात्मदर्शनस्तु नैतावृण इति प्रहीणदुःखोपायः युक्तितोऽपि वा युक्तिपरिदृष्टेनोपा-
येन वा गमनात्सुगतत्वं प्रशस्तं ।

अथवाऽपुनरावृत्त्या गमनं सुगतत्वं (१) तवाक्यानुमाह ।

पुनरावृत्तिरित्युक्तौ जन्मदोषसमुद्भवौ ॥१४२॥

जन्मनो रागादेश्च दोषस्य समुद्भवौ पुनः पुनरावर्तनात् पुनरावृत्तिरित्युक्तौ
(१४२)

क. आत्मदर्शनबीजहानात् मुक्तिः

आत्मदर्शनबीजस्य हानादपुनरागमः ।

तद्भूतमिन्नात्मतया ;

नैरात्म्यभावासात्मान्ये तु । आत्मदर्शनस्य जन्मप्रबन्धबीजस्य हानादपुनरा-
गमोऽपुनरावृत्तिः । तत्पुनरात्मदर्शनबीजस्य हानं भूता^४त्सत्यात् नैरात्म्याद् भिन्ना-

^१ लोके हि सुखं तदनुबन्धि च प्रशस्तं तद्विपरीतं साध्यम् । ^२ अनन्तरोक्तेन ।

^३ भूतत्वेनात्मदर्शनसमारोपाग्याकारताभिज्ञत्वेन तद्विश्रुता । आत्मत्वेन
स्वभावता कथिता (१) भूतो भिन्न आत्मा यस्य तद्भावस्तथा ।

स्मृतयाऽन्यत्वात् । न हि सात्मीभूतप्रतिपक्षस्य विपक्षवी^१जसम्भवः । निःशेषम्वायम-
नात् सुगतत्वं (१)

तदाह (१)

शेषमक्लेशनिर्व्वरम् ॥१४३॥

कायवाग्बुद्धिवैगुण्यं मार्गोक्त्यपदुताऽपि वा ।

अशेषहानमभ्यासाद् ;

कायवैगुण्यमचापलेप्युत्प्लुत्य गमनादि । वाग्वैगुण्यं मानाभावेऽपि वृषली-
वादादि । बुद्धिवैगुण्यं नित्यासमाधानादव्याकृतचित्तावस्थानं एतत् त्रयं शेषं सकल-
क्लेशोपक्लेशप्रशमादक्लेशं । निर्व्वरञ्चादोषमूलत्वात् । मार्गस्य क्षणिकनैरात्म्य-
भावनादेस्तत्तावपदुतापि वा शेषं तत्परित्यागादशेषहानमभ्यासादिति निःशेषगम-
नात्सुगतत्वं ।

दर्शितं त्रिगुणं सुगतत्वं ॥ ० ॥

स, बुद्धत्ववाचकयुक्तिनिरासः

तदेवं सर्व्वज्ञस्य सम्भवानुमानं प्रतिपाद्य तद्वाचकं दूषयितुमाह (१)

उक्त्यादेर्दोषसंज्ञयः ॥१४४॥

नेत्येके व्यतिरेकोऽस्य संदिग्धो व्यभिचार्यतः ।

अक्षयित्वं च दोषाणां नित्यत्वादनुपायतः ॥१४५॥

एके जे नि नी या उक्त्यादेर्हेतो रध्यापुरुषवत् रागादिवो^१पसंसमः कस्यचिन्ना-
स्तीत्याहुः । व्यतिरेको विपक्षाद् व्यावृत्तिः अस्य वक्तृत्वादिहेतोः संदिग्धोऽतो
व्यभिचार्यनैकान्तिकोपमिति विस्तरतो विपञ्चयिष्यते ।

किञ्च (१) अक्षयित्वं दोषाणां यो मन्यते स नित्यत्वाद्वाऽकाशवत्^२ अनुपायत
उपायाभावात् वा । नष्टस्य पुनरुत्पन्नजनवत् । (१४४) (१४५)

एषां त्रयाणामपि हेतूनामसिद्धत्वं दर्शयति (१)

उपायस्यापरिज्ञानादपि वा परिकल्पयेत् ।

हेतुमत्त्वात् विरुद्धस्य हेतोरभ्यासतः क्षयात् ॥१४६॥

^१ रागादिमान् विवक्षितः पुरुषो वक्तृत्वात् ।

^२ असति रागादिमत्वे न भवति वक्तृत्वमिति ।

उपायस्यापरिज्ञानाद् वा मूर्खस्य शब्दज्ञानवत् । परि^१ कल्पयेत् ।

12b

हेतुमत्त्वाद् विरुद्धस्य हेतुमत्त्वाद् दोषाणामनित्यत्वं ततोऽसिद्धं नित्यत्वं दोषाणां ।
हेतोरात्मदर्शनस्य विरुद्धस्य नैरात्म्यस्याभ्यास्ततः क्षयादुपायाभावोप्यसिद्धः । (१४६)

हेतुस्वभावज्ञानेन तज्ज्ञानमपि साध्यते ॥०॥

हेतोरात्मदर्शनस्य स्वभावज्ञानेन तत् ज्ञानमपि तद्विवृत्तुपायस्य तद्वि-
पर्ययरूपस्य ज्ञानञ्च साध्यते । यथा दाने ज्ञाते तद्विपर्ययरूपत्वान्मात्सर्यस्य तद्वि-
पक्षताऽवसीयत इति तृतीयोप्यसिद्धः । प्रत्युक्तं सर्वज्ञस्य बाधनं ॥

(६) तायित्वाद् भगवान् प्रमाणम्

तायित्वं व्याख्यातुमाह ।

तायः स्वदृष्टमार्गोक्तिः, वैफल्याद् वक्ति नानृतम् ॥१४७॥

दुःखहेतुनिवर्तकत्वेन स्वयं बुद्धस्य ^१मार्गस्योक्तेर्वैशना तायः । कारणे ^२कार्योप-
चारात् । तथा हि सत्त्वान् तायते तद्योगात् तायित्वं (१) स च वैफल्याद्वक्ति
नानृतं । आत्ममुखान्मिलाषादिना कश्चिदसत्यं वदति अज्ञानाद्वा । प्रहीणात्म-
दर्शनस्य साक्षात्कृततत्त्वस्य तदुभयं नास्ति । (१४७)

(कथ्याहेतुकं सत्याभिधानम्)

विशेषतः सत्याभिधानहेतुरेव कृपाऽस्तीत्याह (१)

दयालुत्वात् परार्थञ्च सर्वारम्भाभियोगतः ।

तस्मात् प्रमाणं ;

दयालुत्वाच्च परार्थञ्च सर्वस्य मार्गाभ्यासादेरारम्भेऽभियोगतः परार्थमेवो-
द्दिश्य भगवानभिसंबुद्धः कथन्तस्य मिथ्याभिधानेन सत्त्ववञ्चनाशङ्कापि । तस्मा-
त्तायित्वात् प्रमाणं भगवान् । यथादृष्टार्थप्रवक्तृत्वं हि सम्वादित्वमेवेति प्रथम-
प्रमाणलक्षणयोगात् प्रामा^३न्यमनेनोक्तं ।

^१ कश्चित्तवेता (?) ।

^२ अनुलोमतः पूर्वपूर्वजगद्धितैषित्वादेरुत्तरोत्तरस्य सम्भावनानुमानेनात्य-
न्ताभावनिरासः । नावश्यं कारणं कार्यवदिति न नियमहेतुः ।

^३ आस्यवक्ष्यान्नुज्ञासनीप्रातिहार्यनामके कारणे ।

क. तायः चतुःसत्यप्रकाशनम्

द्वितीयलक्षणयोगमप्याह^१ (१)

तायो वा चतुःसत्यप्रकाशनम् ॥१४८॥

तायो वा चतुःसत्यप्रकाशनं । परे^२ रज्ञातस्य सत्यचतुष्टयस्य प्रकाशनम्वा
तायः । तद्योगात् तायी प्रमाणं भगवानुक्तः । (१४८)

ख. चत्वारि आर्ये-सत्त्वानि

(क) दुःखसत्त्यम्

I. संसारिणः स्कन्धा दुःखम्

आर्यसत्त्वेषु दुःखमाह ।

दुःखं संसारिणः स्कन्धाः ;

कर्मवेदनासंसार्यस्कारविज्ञानाख्याः पञ्च स्कन्धाः । जन्ममरणप्रसङ्गः
संसारः । तत्र^३ न्तो दुःखं तिसृभिर्दुःखताभिः ।

ननु यदि स्कन्धा एव प्रतीत्यसमुत्पन्ना न तु कश्चित्सत्त्वो यः संसरति तदा
रागादयो यादृच्छिका अहेतवः स्युरित्याह (१)

रागादेः पाटवेक्षणात् ।

अभ्यासान्न यदच्छातोऽहेतोर्जन्मविरोधतः ॥१४९॥

अभ्यासाद्वागादेः पाटवस्येक्षणात् । अभ्यासादेव ते भवन्ति न तु यदृच्छातः ।
न ह्यकारणाद्विशेषसम्भवः । नाप्यहेतुका रागादयोऽहेतोर्हेतुरहितस्य जन्मविरो-
धतः । न ह्यकारणं कदाचिज्जायते । (१४९)

II. रागादीनां वातादिविशेषजत्वनिरासः

स्यादेतत् (१) वातप्रकृतिर्मोहवान् । पित्तप्रकृतिर्द्वेषवान् । श्लेष्मप्रकृति राग-
वानिति वातादिष्वर्मां दोषगण इत्याह ।

^१ अज्ञातार्थप्रकाशो वा द्वितीयलक्षणं ।

^२ अनुलोमतो व्याख्यायेदानीं प्रतिलोमतः कार्यप्रतिपत्त्या कारणसिद्धिदर्शनेन
प्रमाण्यमाह ।

^३ संसारिणः स्कन्धाः ।

व्यभिचारान्न वातादिधर्मः प्रकृतिसंकरात् ।

अदोषश्च तदन्योऽपि धर्मः किं तस्य नेद्यते ॥१५०॥

a. न व्यभिचाराद् वातादिधर्मो रागादिः^१ बालप्रकृतिरपि न मोहबहुलः । पित्तप्रकृतिरपि न पटुद्वेषः । श्लेष्मप्रकृतिश्च मोदभूतरागविशेषः कविचद् दृश्यत इति वातादिव्यभिचारिणो मोहादयो न तद्वेतवः । प्रकृतिसंकराददोषश्चेत् संकीर्णप्रकृतयो हि पुरुषाः प्रत्येकं वातपित्तश्लेष्मणां सत्त्वात् । अतो दोषाणां न कारणव्यभिचारः । अद्येवं तस्या^२द्वेषादेरन्यो^३ धर्मः खरत्वादिः^४ तस्य वातादेः किञ्चेद्यते^५ । (१५०)

b. अथ प्रत्येकं स^६र्वेषां रागादिधर्मस्ततो न व्यभिचार इत्याह (१)

न सर्वधर्मः सर्वेषां समरागप्रसङ्गतः ।

रूपादिवददोषश्चेत् तुल्यं तत्रापि चोदनम् ॥१५१॥

न सर्वधर्मः सर्वेषां स^७मस्य रागस्य प्रसङ्गात् । नानाप्रकृतिवत्त्वेपि रागादि-हेतोः समानत्वात् । रूपादिवददोषश्चेत् । यथा भूतमात्रहेतुवत्त्वेपि रू^८पादय उत्कृ-
ष्यन्तेऽप्रकृष्यन्ते च क्वचित् तदा रागादयोपीति चेत् । तुल्यं तत्र रूपादावपि चोदनं समत्वस्य । (१५१)

आधिपत्यं विशिष्टानां यदि तत्र न कर्मणाम् ।

आधिपत्यं विशिष्टानां कर्मणां श्रुताश्रुतलक्षणानां । यदि तत्र रूपादौ कार्यं नेष्यते^९ भूतसहकारिणां कर्मणां वैशिष्ट्यात् रूपादिविशेष इत्यर्थः ।

स्यादेतन्न दोषमात्राद्व्यावयोऽपि तु तेषां परिणाम^{१०}विशेषात् यथा व्याधयः ।^{११} ततो न समरागत्वादिप्रसङ्ग इत्याह (१)

विरोधेपि च दोषाणामविशेषाद् ;

^१ एकः कोपनः प्राज्ञः प्रस्वेदादिमांसश्च न स्यादस्ति च (१) पित्तगुणतमुदायः कोपपरिणामकाले प्रज्ञापरिणामोपि मा भूत् (१) न हि लाभे प्रवेदाच्छेदेपि पित्तप्रकृतेः निःशरणं युक्तं ।

?^२गन्धादिर्न दृश्यते कुतः । ?^३न दृश्यते च तद्वेतव्येत् ।

^४ वातादीनां । ^५ एवं तुल्यद्वेषादयः । ^६ क्वचिन्नतः क्वचित् स्पर्शः ।

^७ रागादेर्यः स्वस्वकीयः परिणामविशेषः तदभावात् ।

^८ द्वेषपरिणामभावेपि ।

विशेषेपि च दोषाणां प्रकोपादिनाऽविशेषात् रागादीनां न दोषपरिणाम-
हेतुता ॥ (१५२)

नन्वविशेषादित्यसिद्धो हेतुः । कफाद्युत्कर्षे रागाद्युत्कर्षवृष्टेरित्याह ।

138

असिद्धता ॥ (१५२) ॥

न विकाराद् विकारेण सर्वेषां न च सर्वज्ञाः ।

c. नासिद्धताऽविशेषस्य । तथा हि सर्वेषां कफादीनां विकारेणोत्कर्षेण पीडया
विकारात् द्वेषो भवति न रागादयः । सर्वज्ञत्वाददोष इति चेत् । न च सर्वज्ञाः
समरागतादिप्रसङ्गादित्युक्तेः ॥

किञ्च (१)

कारणे वर्द्धमाने च कार्यहानिर्न युज्यते ॥ (१५३) ॥

तापादिष्विव ;

सन्निपातावस्थायां कारणे कफादिके वर्द्धमाने कार्यस्य रागादेर्हानिर्न
युज्यते (१५३) तापादिष्विव तापादीनामिव पितादिवृद्धौ ।

d. स्यादेतद् (१) दोषाणां साम्ये रागादयो भवन्ति वैषम्ये तु द्वेषादयः । ततो
विशेषेपि दोषाणां न विशिष्यन्ते रागादय इत्यसिद्धो हेतुरित्याह (१)

रागादेर्विकारोऽपि सुखादिजः ।

रागादेर्दोषसाम्यावस्थायां विकारोपि वृद्धिलक्षणो यः स सुखादिजः आन्तर-
धातुसाम्यस्पर्शप्रभवेन सुखादिना वर्द्धन्ते रागादयः ।

वैषम्यजेन दुःखेन रागस्यानुद्भवो यदि ॥ (१५४) ॥

वाच्यं केनोद्भवः साम्यान्मद्वृद्धिः स्मरस्ततः ।

वैषम्यजेन दुःखेन द्वेषस्योत्पादनात् तद्विरुद्धस्य रागस्यानुद्भवो यदि मतः
(१५४) तदा वाच्यं केन हेतुना रागस्योद्भवः । साम्याद् दोषाणां मद्यस्य शुक्रस्य
वृद्धिः (१) स्मरो रागः । शुक्रवृद्धेर्यदीष्टमेतदप्ययुक्तं यतः (१)

रागी विषमदोषोऽपि दृष्टः साम्येऽपि नापरः ॥ (१५५) ॥

रागी विषमदोषोऽपि रागचरितः कश्चिद् दृष्टः साम्येपि नापरः प्रतिसंख्या^१न
बली मन्दरागप्रकृतिर्वा दृष्टः । (१५५)

^१ निजो योस्ति कर्कशत्वाद्यौ ।

^२ परा दलेष्माविवृद्धावपि यत्र रागाविवृद्धिः सा ।

^३ धातुवैषम्येपि ।

अथादसृक्स्तुतोऽप्यन्ये;

अथादसृक्स्तुतोऽप्यन्ये (? तु) तो रत्नं अर^१न्तोप्यन्ये रागबहुला वृष्टा इति
शुक्रमपि न रागहेतुः।

किञ्च (१)

नैकस्त्रीनियतो मदः।

नैकस्त्रीनियतो मदः। न ह्येकां स्त्रियमपेक्ष्य शुकं शुक्रीभवति। अपि तु
सर्वाः।

तेनैकस्यां न तोत्रः स्याद्, अङ्गरूपाद्यपीति चेत् ॥१५६॥

तेन साधारणत्वेन शुकस्य तज्जन्यो राग एकस्यां स्त्रियां न तोत्रः स्यात्^२
किन्तु साधारणः। अङ्गरूपाद्य^३पीति चेत्। (१५६)

e. रूपयौवनोपचारादि च सहकारि रागवृद्धेरिति चेत्।

न सर्वेषामनेकान्तात्र चाप्यनियतो भवेत्।

अगुणप्रादिखोऽपि स्यात्, अङ्गं सो ऽपि गुणग्रहः ॥१५७॥

न युक्तमेतत्। सर्वेषां रूपादीनामनेकान्तत्वात्^४ रूपादिरहितेष्वपि रागो-
त्कर्षदृष्टेः। किञ्च (१) यदि शुकं रूपादि च स्त्रियाः कारणं रागस्य तदा न चाप्य-
नियतोऽविषयीकृतस्त्रीविशेषः साधारणो रागो न भवेत्। रूपादिसहकारिणो-
ऽप्यापारात्। तथा रूपवत्या गुणमशुभाभावनाभावविषं गृह्यतोपि रागः स्यात्।
शुकरूपयोस्तद्धेतोः सद्भावात्। अङ्गमिति सौमि गुणग्रहस्ततोऽशुभां भावयतो
न स्याद्वायः (११५७)

यदि सर्वो गुणप्राही स्याद्, हेतोरविशेषतः।

यदि सर्वः शुभाशुभभावको गुणप्रा^५ही स्यात्। गुणग्रहस्य हेतो रूपादेः
सर्वान् प्रत्यविशेषतः।

किञ्च (१)

यदवस्थो मतो रागी न द्वेषी स्यात् तादृशः ॥१५८॥

यदवस्थः श्लेष्मप्रकृतिस्थः पुरुषो रागी मतस्तदवस्थो न द्वेषी स्यात्। (१५८)

कुत इत्याह (१)

^१ इन्द्रियेण। ^२ कस्यचिद् भवति च ततो न मदः कारणं रागस्य।

^३ रूप उपचारगुणरागी चेति त्रिविध आदिना रागी।

तयोरसमरूपत्वान्नियमश्चात्र नेक्ष्यते ।

तयो रागद्वेषयोरसमरूपत्वाद्विरुद्धत्वात् तदुत्पादिकयोरवस्थयोरपि विरोधः ।
स्यादेतद्रागोत्पादिकावामवस्थायां द्वेषो न भवत्येवेत्याह (१) नियमश्चात्र नेक्ष्यते ।
श्लेष्मावस्थो रागी न द्वेषीति नात्र नियमः ।

तवापि कस्मादमी समराग^१प्रसङ्गादयो दोषा न भवन्तीत्याह (१)

सजातिवासनाभेदप्रतिबद्धप्रवृत्तयः ॥१५९॥

यस्य रागादयस्तस्य नैते दोषाः प्रसङ्गिनः ।

सजातिवासना वात्मात्मीयग्रहमूलस्य स^१जातेः पूर्वपूर्वार्थान्यस्तस्य रागादे-
व्वासनाभेदरापररागादिजनिताः सक्तयः तासां भेदः परस्परतः तत्र प्रतिबद्धा
प्रवृत्तिर्जन्म येषां ते तथा (१५९) रागादयो यस्य बीजस्य नते तस्य नैतेऽन्तर-
मुक्ता दोषाः प्रसङ्गिनः ।

III. रागादीनां भूतधर्मत्वनिरासः

एतेन भूतधर्मत्वं निषिद्ध^१;

एतेन वातादिधर्मत्वनिषेधेन भूतधर्मत्वं निषिद्धं रागादेर्बौद्धव्यं दोषा^२णां
मरुतेजोऽग्निः स्वभावत्वात् ।^३

भवन्तु सभा^४महेतुकाः पृथिव्याऽश्वितास्तु स्युर्बल्लादिवदित्याह ।

निश्चयस्य च ॥१६०॥

निषेधात् पृथिव्यादिनिःश्विता धवलादयः ।

निश्चयस्याश्वयस्य निषेधादनाश्वयात्सदसतोरित्वादिना न पृथिव्यादिनिःश्विता
धवलादयोपि । कुत एव रागादयः ।

कथन्तहि भूतान्याश्वित्योपादाय रूपमुत्पद्यत इतीष्टमित्याह (१)

तदुपादाय शब्दश्च हेत्वर्थः स्वाभयेण च ॥१६१॥

अविनिर्भागवर्त्तित्वाद् रूपादेराश्रयोऽपि वा

^१ सत्कायदर्शनस्य । ^२ वातपित्तश्लेष्मणां क्रमात् महदादित्वेन रागादेर्भूत-
धर्मत्वं न भूतधर्मत्वे हेतुरर्थः ।

^३ स्वसद्भावहेतुका रागादयः सुराशक्त्योरिव ।

तदुपादाय शब्दश्च तानि भूतानि उपादाय शब्दश्च हेत्वर्थः । भूतानि हेतु-
कृत्योपादाय रूपमुत्पद्यत इत्यर्थः । स्वा^१श्रयेण भूतचतुष्केण रूपादेरेकसामर्थ्या-
नत्वेन (१६१) अभिनिर्भागवत्तत्वादिभागानवस्थितेराश्रयोपि वा भूतचतुष्कं ।

मदादिशक्तेरिव चेद् विनिर्भागो ;

स्यादेतत् (१) सुराया मवशक्तेरादिसत्त्वात् क^२नकादेरुन्मादशक्ते^३रिवाश्रित-
त्वेपि विनिर्भागो भूतैः सह चैतन्यस्य स्यात् ।

१. भूतचैतन्ययोर्भेदात्

यथा मदशक्तिरहिता व्यापना सुरा दुरूपते । एवं चैतन्यरहितानि भूतान्यपि
स्युरिति चेत् (१)

न वस्तुनः ॥१६२॥

शक्तिरर्थान्तरं वस्तु नश्येन्नाश्रितमाश्रये ।

तिष्ठत्यविकले याति, तत्तुल्यं चेन्न भेदतः ॥१६३॥

भूतचैतनयोः ;

न वस्तुनः सुरादेः शक्तिरर्थान्तरं किन्तु वस्तुवेवार्थविभाजकं शक्त्याद्यवस्थायां
न^४श्येत् । असमर्थस्य चोत्पत्तिर्नाश्रितं शक्त्याद्यविकल आश्रये तिष्ठति^५ वास्त-
वपति । तत्तुल्यञ्चेत् भूतचैतनयोर^६प्येकात्म्यं ।^७ तद्भूतचैतन्ये भूते नष्टे निश्चेतनं
भूतान्तरमुत्पद्यत इति चेत् । न युक्तमेतत् । भेदतो (१६३) भूतचैतन्ययोः ।

कथमित्याह (१)

भिन्नप्रतिभासावबोधतः ।

अधिकारञ्च कायस्य तुल्यरूपं भवेन्मनः ॥ १६४॥

रूपादिवत् ;

भिन्नप्रतिभासावबोधतः । भिन्नाकारज्ञानविषयतया भिन्ने^८ भूतचैतन्ये नान्यथा

^१ अभ्युपगम्याह ।

^२ धतूर

^३ शक्तिभावे, मद्यनिवृत्तेर्ब्रह्मस्त्वनिवृत्तौ ।

^४ क्षणिकत्वात् ।

^५ अथ सुरास्त्येतव तदाह ।

^६ शुक्लत्वादिवद् भूताश्रितत्वं ।

^७ भिन्नाकारज्ञानाभ्यामनयोर्गृहादव्ययातिप्रसङ्गः विदवमेकं स्यात् कायमन-
द्वित्रयाभ्यां च ग्राह्यत्वात् । यदा शरीरमनालम्ब्य विषयान्तरमालम्बते तदा-
शरीराकारोवयात् ।

नवचिदपि भेदसिद्धिः । यदि च देहचित्तयोरैक्यं तदा आविकारञ्च कायस्य यावत्
विक्रियते देहन्तावस्तुल्यमेकाकारम्भवेन्नमो^१ (१६४) रूपादिवत् ।

13E

b. वासनाभेदतो भेदात्

स्यादेतत् (1) एकरूपत्वेऽपि देहस्वार्थानां नानारूपत्वात् ज्ञानमपि तथे-
त्याह (1)

विकल्पस्य कैवार्थपरतन्त्रता ।

विकल्पस्य कैवार्थपरतन्त्रता । येनार्थनानात्वात् कल्पनापि तथा स्यात् ।
अनपेक्षितसन्निधयः उपादानबोधेन विकल्पाः प्रवर्तन्ते इति वासनाभेदादेशां भेदः ।

अनपेक्ष्य यदा कार्यं वासनावोधकारणम् ॥१६५॥

ज्ञानं स्यात् कस्यचित् किञ्चित् कुतश्चित् तेन किञ्चन ।

अविज्ञानस्य विज्ञानानुपादानाच्च सिध्यति ॥१६६॥

एवञ्चा^२नपेक्ष्य यदा कार्यं किञ्चिज्ज्ञानं वासनावोधस्य प्रबोधस्य कारणं
स्यात् । (१६५) कस्य^३चिदुत्पद्यमानस्य ज्ञानस्य तदा तेन प्रबोधनानुरोधेन
कुतश्चिज्ज्ञानादनन्तरं किञ्चन ज्ञानं स्यादिति सुस्पष्टमस्य^४ पक्षे । अविज्ञा^५नस्य
विज्ञानशून्यस्य लोप्यादेर्विज्ञानानुपादानाच्च^६ सिध्यति विज्ञानादेव विज्ञानं^७ ।
(१६६)

c. अविज्ञानतो विज्ञानानुत्पादात् ।

विज्ञानशक्तिसम्बन्धादिदृष्टेत् सर्ववस्तुनः ।

एतच्छास्त्रपरोः कोऽन्यः सलज्जो वक्तुमीहते ॥१६७॥

अदृष्टपूर्वमस्तीति तृणाग्रे करिणां शतम् ।

सर्वस्य वस्तुनो विज्ञानशक्तिसम्बन्धादविज्ञानाद्विज्ञानानुत्पादनमिष्टं^८ चेत् ।
ए^९तद्विज्ञानस्य शक्तिरूपतयाऽवस्थानं सांख्यपक्षोः कोऽन्यः सलज्जो वक्तुमीहते ।
(१६७) यो ब्रूयाददृष्टमपि तृणाग्रे करिणां शतमस्तीति ।

^१ भिन्नभिन्नार्थाकारं मनोज्ञानं न स्यात् ।

^२ स्वमतं समर्थयते । ^३ कार्यस्य । ^४ एतच्च तयोर्विरोधात् ।

^५ न भूतधर्मत्वप्रतिषेधादेरेव । ^६ अविज्ञानान्न विज्ञानमिति यदुक्तं

तद्विषयमेव सांख्यस्येति सिद्धसाधनं । ^७ सर्वत्र शक्तित्वव्यक्ती तन्मतेन ।

^८ सिद्धसाधनत्वं परिहरति ।

तथाहि यदि शक्तिरभिव्यक्तिरूपाद् विज्ञानादन्या तदाऽविज्ञानत्वं सिद्धं ।
अथान्यथा तदा (१)

यद् रूपं दृश्यतां यातं तद् रूपं प्राङ् न दृश्यते ॥१६८॥

शतधा विप्रकीर्णोऽपि हेतौ तद् विद्यते कथम् ।

यद्रूपं व्याप्तास्यं दृश्यतां यातमभिव्यक्तावस्थायां तद्रूपं प्राङ् शक्त्यवस्थायां
शतधापि विप्रकीर्णो हेतौ न दृश्यते (१६८) । कथन्तद्विद्यते इति नाविज्ञानत्वम-
सिद्धं (१)

किञ्च (१)

रागाद्यनियमोऽपूर्वप्रादुर्भावे प्रसज्यते ॥१६९॥

न चेत् परलोकादागच्छति चित्तसन्तानः तदाऽपूर्वसत्त्वप्रादुर्भावे
रागाद्यनियमवक्षुराद्यनियमवत् प्रसज्यते । यथा बक्षुःकरचरणश्वामतानियमः
पुरुषे नैक्ष्यते कदाचित् कस्यचिदभावदर्शनात् । तथा रागी रागितरो नीरागश्च
कश्चित् स्यात् । (१६९)

d. भूतात्मतया समानरागताप्रसङ्गात् ।

भूतात्मताऽनतिक्रान्तः सर्वो रागादिमान् यदि ।

सर्वः समानरागः स्याद् भूतातिशयतो न चेत् ॥१७०॥

भूतानां प्राणिताऽभेदेऽप्ययं भेदो यदाश्रयः ।

तन्निर्ह्रासातिशयवत् तद्भावात् तानि ह्रापयेत् ॥१७१॥

भूतात्मताया अनतिक्रान्तः सर्वः पुमान् रागादि^१मान् यदि तदा सर्वः समान-
रागः स्यात् । भूतात्मताया अविशेषात् । भूतानामवान्तरादतिशयतः समानरागता
प्रसङ्गो न चेत् (१७०) भूतानां प्राणिताया अभेदेऽप्य^२यं भेद उत्कटमन्दरागत्वाविको
यदाश्रयो यदवान्तरविशेषवत्^३ कारणमाश्रित्य तत्कारणं निर्ह्रासातिशयवत्
अपच^४यतारत्नम्यवत् तद्भावाद्वागादिमत्त्वात् तानि भूतानि ह्रापयेत् अंशयेदिति
नीरा^५गोपि कश्चित् सत्त्वः स्यात् । (१७१)

^१ आदिना सुखादयः ।

^२ अयं प्राणी प्राणितरः प्राणितम इत्यभेदे ।

^३ भूतातिशयः ।

^४ यो यत्रोत्कर्षवान् स तत्र सम्भवदुच्छेदधर्माद्यनिबन्धनं
रागादि निवर्तयेत् तत्र शुक्लत्वादिहेतुवत् ।

न चेद् भेदेऽपि रागादिहेतुतुल्यात्मताक्षयः ।

सर्वत्र रागः सदृशः स्याद्धेतोस्सदृशात्मनः ॥१७२॥

भेदे मन्दोक्तदरागादिजनकेऽवान्तरभूतविशेषेऽपि रागादिहेतुत्वेन या तुल्यात्म^१ता सदृशता तस्याः क्षयो न चेत् सर्वत्र पुंसि सदृशो रागादिः स्यात् । सदृशात्मनो हेतोर्भावात् । (१७२)

न हि गोप्रत्ययस्यास्ति समानात्मभुवः कश्चित् ।

तारतम्यं पृथिव्यादौ प्राणितादेरिहापि वा ॥१७३॥

न^२ हि गोप्रत्ययस्यास्ति समानात्मभुवः सदृशकारणोत्पत्तेः । क्वचित् शाबले-
यादौ तार^३तम्यमपि तु सर्वत्र समानतैव । पृथिव्यादौ तदृशे हेतौ प्राणितादेरिह
चा^४र्वा^५ क मते^६पि वा विशेषो न विद्यते^७ । (१७३)

औष्ण्यस्य तारतम्येऽपि नानुष्णोऽग्निः कदाचन ।

तथेहापीति चेन्नाग्नेरौष्ण्याद् भेदनिषेधतः ॥१७४॥

औष्ण्यस्य तारतम्येऽपि स्नादिरान्यादौ^१ नानुष्णोऽग्निः कदाचन । तथेह रागादि-
तारतम्येऽपि न वीतरागः कश्चिदिति चेत् कदाचन नैतद्युक्तं । अग्नेरौष्ण्याद् भेदस्य
निषेधतः । नैतद्युक्तं । भास्वरूपोष्णस्पर्शादिरग्निरुच्यते । तेनौष्ण्याभावेऽग्निरिव
न स्यात् । रागादिस्तु भूतेभ्योऽन्यस्तदभावेऽपि तेषां भावात् । (१७४)

अतः सविशेषं^२ हेतुन्दर्शयति ।

तारतम्यानुभविनो यस्यान्यस्य सतो गुणाः ।

ते कश्चित् प्रतिहन्यन्ते तद्भेदे धवलादिवत् ॥१७५॥

गुणेभ्योऽन्यस्य यस्य सतो धर्मिणो ये तारत^३म्यानुभविनो गुणास्ते क्वचिद्
धर्मिणि प्रतिह^४न्यन्ते । तद्भेदे भूतभेदे धवलादिवत् ।^५ न हि सर्वो भूतपरिणामः
शुक्लः । (१७५)

^१ रागादिहेतुः सामान्यं, तस्य यदि क्षयः स्यात्तदा विरागः स्यात्, न
चास्ति क्षयः । (१) यतोऽक्षयस्तेन वीतरागो न चेत् तदा । ^२ तुल्यहेतुकं
विशिष्यत इति वृष्टान्तमाह । ^३ योतरो गोतम इति । ^४ यथा न प्राणी
प्राणितर इति तथा रागी रागितर इत्यपि न युक्तं तुल्यहेतुसम्भवात् । ^५ सांख्या-
दिराह । ^६ धर्मिणो गुणा इति विशेषणं न औष्ण्यस्याग्निर्धर्मो ।

^७ उच्छिद्यन्ते । ^८ कृष्टस्य जन्तोर्बुष्टेः ।

f. न रूपवद् रागोऽपि भूतधर्मः

स्यादेतद् (1) भूतधर्मो रूपादिर्यथावश्यं अभूत्वा भवति तथा रागोपि देहि-
नस्यादित्याह (1)

रूपादिवन्न नियमस्तेषां भूताविभागतः ।

तत् तुल्यञ्चैव रागादेः सहोत्पत्तिप्रसङ्गतः ॥१७६॥

142

रूपा^१ विचित्र नियमो रागादेस्तेषां रूपादीनां भूताविभागतः । न हि रूपादि-
सामान्यं विना भूता^२ नि वर्तते । रागादेरपि तद्भूताविनिर्मागवर्तित्वं तुल्यञ्चेत् ।
नैतदस्ति । रागा^३ धैर्यैः सहोत्पत्तिप्रसङ्गतो विषयैः कादाचित्कसन्निधानै-
नियमितत्वात् । (१७६)

न सहोत्पादप्रसङ्ग इति चेदाह (1)

विकल्पविषयत्वाच्च विषया न नियामकाः ।

सभागहेतुविरहाद् रागादेर्नियमो न वा ॥१७७॥

विकल्पः कल्पितस्तद्विषयत्वाच्च रागादेर्विषया रूपाद्योऽग्राह्यत्वाच्च निषा-
मकाः । किञ्चाविज्ञानस्य विज्ञानहेतुत्वात् नेत्यु^४क्तं । त्वन्मते सभागस्य च^५ हेतो-
विरहा^६त् रागादेर्नियमो देशकालस्वभावविषयो न वा स्यादहेतुत्वात् । (१७७)

f. न भूतान्येव हेतुः

भूतान्येव हि हेतुरिति चेत् ।

सर्वदा सर्वबुद्धीनां जन्म वा हेतुसन्निधेः ।

तर्हि सर्वदा सर्वबुद्धीनां सुखदुःखेच्छादेषराग^७रूपादीनां जन्म वा स्यात् ।
हेतोर्भूतसंघातस्य सन्निधेः । तदेवं रा^८गादेः पाटवेक्षणादित्यादिना चतुर्णामरूपिणां
स्कन्धानां सभागहेतुकत्वे साधिते साधितं संसारिवमुपादानस्कन्धानां त एव दुःख-
मित्युक्ताः ।

^१ सामान्यमत्र विशेषे व्यभिचारात् ।

^२ सहवृत्तिनियमेनेत्यर्थः । ^३ सामान्यं कर्तुं । ^४ देयादेर्वृत्तपत् रागादिहेतुः ।

^५ अविज्ञानं न विज्ञानहेतुरित्युक्तं परं प्रति । इदानीमपि परं प्रत्याह ।

^६ वा समुच्चयार्थः ।

^७ यद्यपि तुणाद्यो हृत्पात्मना परिणतास्तत्रापि तेषां न तच्छक्तिरस्ति ।

^८ दुःखसत्यव्याख्यारम्भे ।

IV. चतुराकारं दुःखसत्यम्

दुःखसत्यञ्चानित्यतो दुःखतः शून्यतोऽज्ञातमचेति चतुराकारमाख्यातुमाह (१)

कदाचिदुपलम्भात् तदध्रुवं दोषनिश्चयात् ॥१७८॥

दुःखं हेतुवशात्वाच्च न चात्मा नाप्यधिष्ठितम् ।

कदाचिदुपलम्भाद् दुःखमध्रुवमनित्यं । दोषनिश्चयात् रागादिदोषाश्रयेणोत्पत्तेः । (१७८) हेतुवशात्वाच्च । सर्वं परवर्त्तं दुःखमिति न्यायात् दुःखं तत् । न चात्माश्रयं । अनात्मनः आत्मविलक्षणत्वात् । नाप्यधिष्ठितं । अधिष्ठानतुरात्मनोऽभावात् । अनेन शून्यत इत्याख्यातं ।

कस्मात्पुनरात्मा नाधिष्ठातेत्याह—

नाकारणमधिष्ठाता नित्यं वा कारणं कथम् ॥१७९॥

नाकारणमधिष्ठाताऽतिप्रसङ्गात् । नित्यं वा द्रव्यं कारणं कथं (१) तस्य कमयीगपद्याभ्यामर्थक्रियाविरहात् । (१७९)

तस्मादनेकमेकस्माद् भिन्नकालं न जायते ।

तस्मादनेकं भिन्नकालदृश्यमानं सुखदुःखादिकार्यं नैकस्मान्जायते एकस्यानेकारण्ये सनयस्य सकृदेव तत्क्रियाप्रसङ्गात् ।

कार्यानुत्पादतोऽन्येषु सङ्गतेष्वपि हेतुषु ॥१८०॥

हेत्वन्तरानुमानं स्यान्नैतन् नित्येषु विद्यते ।

किञ्चा^१नेकेषु हेतुषु सङ्गतेषु मिथो मिलितेष्वपि कार्यानुत्पादतो (१८०) हेत्वन्तरानुमानं स्यात् (१) यथा रूपालोकमनस्कारेषु सत्स्वपि चक्षुर्विज्ञानमनुत्पद्यमानं चक्षुरनुमापयति । नैतत्कार्यानुत्पत्त्याऽनुमानं नित्येषु विद्यते तेषामव्यतिरेकित्वात् (१)

(ख) समुदयसत्यम्

I. चतुराकारः समुदयः

चतुराकारं दुःखं व्याख्याय समुदयतो हेतुतः प्रत्ययतः प्रभवतश्चेति चतुराकारं समुदयं व्याख्यातुमाह (१)

^१ साक्यत्वात् उत्पत्त्या क्लियन्ति विषाकेन च ।

^२ हेतुवशात्वाच्च ।

^३ नात्मीयं ^४ सभागतो जातत्वात् ।

^५ तद्व्यतिरेकेषु कार्याव्यतिरेके ।

कादाचित्कतया सिद्धा दुःखस्यास्य सहेतुता ॥१८१॥
नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वा हेतोर्बाह्यानपेक्षणात् ।

अ. कादाचित्कतया दुःखस्य सहेतुता सिद्धा (१८१) । नित्यं सत्त्वमसत्त्वं^१ स्या
हेतोर्भवति यथाऽऽज्ञायास्य शब्दादिषाणस्य बाह्यानपेक्षणात् । य एव च दुःखहेतुः स
एव समुदयः ।

तैदृण्यादीनां यथा नास्ति कारणं कण्टकादिषु ॥१८२॥
तथाऽकारणमेतत् स्यादिति केचित् प्रचक्षते ।

न^१ नु यथा कण्टकादिषु तैदृण्यादीनां कारणं नास्ति (१८२) तथाऽकारणमेतत्
दुःखं स्यात् । तत् कुतः समुदय इति केचित् स्वभाववादिनः प्रचक्षते (१)

b. ते एवं वक्तव्याः (३)

सत्येव यस्मिन् यज्जन्म विकारे वाऽपि विक्रिया ॥१८३॥
तत् तस्य कारणं प्राहुस्तत् तेषामपि विद्यते ।

सत्येव यस्मिन् वस्तुनि यस्य जन्म । यस्य विकारे सत्येव वा यस्य विक्रिया
(१८३) तस्य जन्मिनो विकारिणश्च कारणं प्राहुर्ब्रह्मांसः । तज्जन्म सत्येव
बीजोदकपृथिव्यादिवु^२ तदुत्कर्षादिकर्षादिविकारे च विकृतत्वं तेषां कण्टकादीनाम-
प्यस्तीति तेषु सहेतुका एव । एवं स्कन्धा अपि ।

ननु स्पर्शं सति भवति चक्षुर्विज्ञानं । असति च न भवति^३ (१) न च तत्
कारणमतोऽतिव्याप्तिरित्याह (१)

स्पर्शस्य रूपहेतुत्वाद् दर्शनेऽस्ति निमित्तता ॥१८४॥

स्पर्शस्य रूपाद्यविनिर्भा^४गिनः सहकारिभावेन रूपहेतुत्वात् । दर्शने चक्षु-
र्विज्ञानेऽस्ति निमित्तता पारम्पर्येणेति नातिव्याप्तिः । (१८४)

एतच्च व्यतिरे^५कमभ्युपगम्योक्तं न तु रूपमुपदर्श्य स्पर्शाभावे नेत्रबुद्धेरभावः
शक्य^६दर्शनः । रूपस्पर्शयोरविनिर्भागवर्तित्वात् । तस्य च दुःखस्य (१)

^१ कः पद्मानालबलकेशरकर्णिकानां संस्थानवर्णरत्नानामुत्तादिहेतुः (१)
पत्राणि चित्रयति कोत्र पत्रत्रिषाम्वा स्वाभाविकं जगदिवं नियतं तथैव ॥
दुःखमहेतुकं चार्वाकः ।

^२ स्पर्शसत्येवं संहते चक्षुर्विज्ञानं भग्यते ।

^३ स्पर्शाभूतचक्षुष्कात्मा उपायाय रूपस्य हेतुः ।

^४ अतिव्याप्तिः ।

नित्यानां प्रतिषेधेन नेश्वरादेशच सम्भवः ।

असामर्थ्यादतो हेतुर्भववाञ्छा ;

नित्यानां क्रमाक्रमान्तराधिक्रियायामसामर्थ्यात् । प्रतिषेधेन^१ च नेश्वरादेरा-
दिग्रहणात् प्रधानपुरुषादेः कारणात्सम्भव उत्पादः । अतो नित्यादनुत्पत्तेर्दुःखस्य
हेतुर्भववाञ्छा जन्मतृष्णा, जन्मस्थानावस्था^२ सत्त्वाद्यभिलाषात्मिका । (१८५)

परिग्रहः ॥१८५॥

यस्माद् देशविशेषस्य तत्प्राप्त्याशाकृतो नृणाम् ।

यस्माद् देशविशेषस्य परिग्रहः तत्प्राप्तितृष्णाकृतो नृणां । नृशब्दः प्राप्नुय-
लक्षणः । ततो गर्भस्था^३नादानमपि तत्तृष्णाकृतमेव । (१८६)

८. तनूक्तं भगवता "तत्र कतमस्समुदय आर्यसत्तयं पीनर्भाविकी न^४न्दी
रागसहगता तत्र तत्राभिनन्दिनी बहुत कामतृष्णा भवतृष्णा विभवतृष्णा चे"^५ति
तत्कथमेका भवतृष्णोच्यते समुदयसत्त्वमिति । अत्राह (१)

सा भवेच्छाऽऽप्त्यनाप्तीच्छोः प्रवृत्तिः सुखदुःखयोः ॥१८६॥

यतोऽपि प्राणिनः कामविभवेच्छे च ते मते ।

यतः कारणात् प्राणिनः सुखदुःखयोः क्रमेणाप्त्यनाप्तीच्छोः प्रवृत्तिर्गर्भस्थान-
परिग्रहायातः सा भवेच्छापि (१८६) कामविभवेच्छे च ते मते । सुखप्राप्तीच्छा
कामतृष्णा । दुःखवियोगेच्छा विभवतृष्णा । भवतृष्णायां सुखदुःखप्राप्तिपरि-
हारेच्छापूजिकायां गर्भस्थानोपादानेच्छात्मिकायां द्वयोरपि संग्रहादविरोधः ।
(१८७)

सर्वत्र चात्मस्नेहस्य हेतुत्वात् संप्रवर्तते ॥१८७॥

अमुखे सुखसंज्ञस्य ;

समुदयस्य च समुदयात्मकत्वात् सर्वत्र विषयेऽमुखे सुखरहिते सुखसंज्ञस्य
दुःखविपर्ययस्तत्त्वानेनामुखौ शुचिविपर्ययोपि कथितः । न ह्यमुखौ तथा मन्यमान
कस्यचित् सुखसंज्ञाऽऽत्मस्नेहेनेति आत्मस्नेहस्य हेतुत्वादिति । अहङ्कारममकारो-

^१ "कारणम्विकृतिद्वन्द्वज्जायतेन्यस्य कारणमि"त्यादिना ।

^२ अवस्था मनुष्यदेवादि ।

^३ सहायाः सत्त्वाः उपकरणञ्चन्दनादि ।

गर्भादि ।

^४ द्वयो रागयोः समवधानाभावादाह । वर्तमानार्वाकम्भनाकुष्टा

प्रीतिर्नन्दी ।

^५ दीपनिकाय २।२२

त्वापितस्य ।^१ अनेनात्मनि आत्मस्नेहविपर्यास उक्तः । संप्रवर्तत इत्यनेनानित्य-
विपर्यासः सूचितः । न हि नित्यविपर्यासमिदं फलार्थं प्रवर्तते ।

तस्मात् तृष्णा भवाश्रयः ।

14b

तदेवं चतुर्विपर्यासवासितमानस एवात्मस्नेहात् सुखदुःखप्राप्तिपरिजिहीर्षया
प्रवर्तते । तथा गर्भस्यानेपि सुखदुःखप्राप्तिपरिहारेच्छैव तृष्णा । तस्मात्तृष्णा
भवस्याश्रयो हेतुः । अनेन हेतुत आख्यातं ।

विरक्तजन्मादृष्टेरित्याचार्याः संप्रचक्षते ॥१८८॥

अदेहारागादृष्टेश्च देहाद् रागसमुद्भवः ।

ननु "विरक्तस्य जन्मादृष्टेरि (न्यायसू० ३।१।२५) त्याचार्या गौ त मा
दयोपि संप्रचक्षते । (१८८) देहस्य रागादृष्टेश्च देहाद्वागसमुद्भवः स्थितस्ततो
न देही वीतरागः ।

अत्राह (१)

निमित्तोपगमादिष्टमुपादानं तु वार्यते ॥१८९॥

निमित्तस्य सहकारिकारणस्योपगमात् देहोस्य रागस्य सहकारिकारणमिष्टं
ततो नानिष्टमापद्यते । उपादानम्बु देहो रागस्य वार्यते । राग एव तूपादानकारणं ।
न च रागो जन्महेतुः । विरक्तस्य करुणया जन्मसम्भवात् । रक्तस्यापि तृष्णयैव
जन्मप्रदः । अनेन प्रत्ययत इति व्याख्या^२ते । (१८९)

इमां तु युक्तिमन्विच्छन् बाधते स्वमतं स्वयम् ।

जन्मना सहभावश्चेत् जातानां रागदर्शनात् ॥१९०॥

d. विरक्तजन्मादृष्टेरितीमां युक्तिमन्विच्छन् चार्वाकः स्वमतं स्वयं
बाधते । रागहेतुको देहः तदेतुकश्च राग इति । अन्योन्यहेतुत्वात् जन्मप्रबन्धसिद्धेः ।
वीतरागाभ्युपगमाच्च स्वमतबाधास्य जन्मना सहभावो रागादीनां न पूर्व
रागोस्ति जातानां रागदर्शनात् । अतो न रागो देहहेतुरिति चेत् । (१९०)

सभागजातेः प्राक् सिद्धिः ;

^१ अहंकारममकारो यस्य ।

^२ वसुधन्मुनैवमुक्ते चार्वाक आह ।

^३ देहस्य ^४ न रागमात्रात्

^५ प्रभवाकारमाह ।

II. तुष्णा जन्मसमुदयः

नन्वेवं देहोपि न स्यात् रागहेतुः सहभावात् । न चाहेतुक्ता । ततः सभा-
वात् सजातीयाद्रागान्जालेरुत्पादात् । प्राधान्यस्य सिद्धिरित्यायातं ।

III. कर्मापि

नन्वविद्या तुष्णा कर्म च जन्मकारणं* तत्कथं तृष्णैव केवला समुदय उक्त
इत्याह (1)

कारणत्वेऽपि नोदितम् ।

अज्ञानं, उक्ता तृष्णैव सन्तानप्रेरणाद् भवे ॥१९१॥

आनन्तर्याच कर्मापि सति तस्मिन्नसंभवात् ।

कारणत्वेऽपि नोदितमज्ञानमविद्या मोहापरसंज्ञकं । उक्ता तृष्णैव तयैव सन्ता-
नस्य पञ्चस्कन्धसन्ततोः प्रेरणात्^१ किमर्थं भवे(१९१) जन्मनिमित्तं कर्मापि हेतुत्वेऽपि
नोक्तं समुदयत्वेन सति तस्मिन्नज्ञाने कर्मणि च । तृष्णाऽसंमुखीभावेऽभावाज्ज-
न्मनः । आनन्तर्याच्च तृष्णायाः सतीरपि मोहकर्मणोस्तृष्णाया अरंभुसीभावे
जन्मन आक्षेपकत्वासंभवात्^२ यथा विमुक्ति (:) चित्तस्येत्युक्तः समुदयः ।

तदनात्यन्तिकं हेतोः प्रतिबन्धादिसम्भवात् ॥१९२॥

तदेतद्योक्तकारण(समुदय)स्वभावं दुःखमनात्यन्तिकं संभवदुच्छेदं दुःख-
हेतोस्तृष्णायाः प्रतिबन्धस्य संभाव्यमानत्वात् । आदिशब्दादविधादेः सहकारिणो
वैकल्यसम्भवात् ।

अनेन निरोध एव नास्तीति वादि^३नः प्रतिनिरोधत इति कथितं ।

(ग) निरोधसत्यम्

संसारित्वादनिमोक्षो नेष्टत्वादप्रसिद्धितः ।

ननु संसारित्वादननिर्मोक्षो मुक्तिर्नास्ति कस्यचित् । तत्कथं निरोधसम्भावना ।
नैव दोष इष्टत्वात् । को नाम मुक्तिं संसारिण इच्छति । अप्रसिद्धितस्तस्य ।
न हि संसारी कश्चिदस्ति । किन्तु दुःखं केवलं हेतुबलात्प्रवर्तते तदभावाच्च न
भवतीति ब्रूमः ।

^१ इयमेव प्रभवविष्णुत्वात् प्रभवः ।

^२ आनन्तर्याच्च तृष्णायाः ।

^३ भीमांसकावयः ।

I. संसार्यभावे मुक्तिव्यवस्था

यदि संसारी कश्चिन्नास्ति को^१ मुक्त्यर्थं किमर्थं प्रवर्तते इत्याह (1)

यावच्चात्मनि न प्रेम्णो हानिः स परितस्यति ॥१९३॥

152

तावद् दुःखितमारोप्य न च स्वस्थोऽवतिष्ठते ।

यावच्चात्मनि एकत्वाहंकारविषयेषु स्कन्धेषु प्रेम्णः स्नेहस्य न हानिस्तावद् दुःखितमात्मानमारोप्य स प्राण्यभिमतो दुःखसन्तानः परितस्त्विति (१९३) दुःखमास्ते । न च दुःखहेत्वपगमोपावाभ्यां स क्लेशाभिवना स्वस्थोऽवतिष्ठते ।

किन्तु (1)

मिथ्याधारोपहनार्थं यत्नोऽसत्यपि मोक्षरि ॥१९४॥

मिथ्याधारोपस्य संसारित्वाध्यवसायस्य हानार्थं यत्नोऽसत्यपि कस्मिंश्चिद्वात्मादौ मोक्षरि । न हि यथावस्त्येव व्यवहारः । किन्तु यथावसायञ्च । तथाहि रज्जुरपि सर्पाध्यवसायविषयत्वात् परिहारविषयः । एवमहमेव बद्धोऽहमेव मोक्षयामीत्यध्यारोपान्मुक्त्यर्थं व्यायामः । (१९४)

II. मुक्तानां संसारे स्थितिः

भवत्वात्मग्रहविपर्यस्तानां सुखाद्यभिलाषात्प्रवृत्तिलक्षणा संसारे स्थितिरुन्मीलितात्मग्रहयोनिसकलदोषराशयस्तु कस्मादासत इत्याह (1)

अवस्था वीतरागाणां दयया कर्मणाऽपि वा ।

2. अवस्था वीतरागाणां दययापि कर्मणापि वा वीतमोहानामपि दुःखाद् दुःख^१ हेतोश्च लोकमुद्धर्तुकामतया स्थितिः । तावत्कालानुबन्धिसारीरक्षेपकेन कर्मणा वा स्थितिः ।

तदेवाह (1)

आक्षिप्तेऽविनिवृत्तोष्टेः ;

आक्षिप्ते कर्मणा कार्येऽविनिवृत्तेर्निवृत्त्यभावस्येष्टेः । यद्येवं जन्मान्तराक्षेपकस्य कर्मणः सद्भावात् भवा^१न्तरञ्च स्वादित्याह—

सहकारिचयादलम् ॥१९५॥

नाच्चेतुमपरं कर्म भवतृष्णाविलंघिनाम् ।

^१ तत्र च ते प्रेक्षकाः ।

सहकारिण आत्मात्मीयाविविधपर्यायानस्य तृष्णायाश्च क्षयाप्राप्तं (१९५)
न शक्तं कर्मक्षेत्रमुत्तमं भवं भवतृष्णाविलंघिनी। तृष्णालंघना नैरात्म्यदृष्टिरि-
त्यात्मात्मीयादिमोहनिवृत्तिरुच्यते। अनेन सहकारिवैकल्यमुक्तं।

ननु यथा^१ सत्त्वदर्शनात् तच्च क्षीणं मुक्तानां तत्त्वबन्धवया स्थितिरित्याह (१)

दुःखज्ञानेऽविरुद्धस्य पूर्वसंस्कारबाहिनी ॥१९६॥

वस्तुधर्मो दयोत्पत्तिर्न सा सत्त्वानुरोधिनी ।

दुःखस्यानित्यदुःखवृत्त्यानात्मकाकारस्य ज्ञाने सत्त्वविरुद्धस्य द्वेषाभावात्
सर्वत्राप्रति^२ तस्य पूर्वसंस्कारबाहिनी (१९६) पूर्वोक्त्या^३ सप्रवृत्ता या दयोत्पत्तिः
सा न सत्त्वानुरोधिनी सत्त्वदृष्टिवशा किन्तु वस्तुनो दुःखस्य कृपाविषयतयाऽभ्यस्तस्य
धर्मः^४। उन्मूलितात्मदृष्टीनामपि दुःखस्य कृपाविषयतयाऽभ्यस्तस्य संमुखीभाव-
मात्रेण दयोत्पद्यत इत्यर्थः।

b. एवन्तर्हि रागोपि मुक्तानां^५ स्यादित्याह (१)

आत्मान्तरसमारोपाद् रागो धर्मेऽतदात्मके ॥१९७॥

आ^६त्मान्तरस्य स्थिरसुखात्मात्मीयरूपस्यारोपात् धर्मे स्कन्धमात्ररूपेऽतदात्मके
वस्तुनोऽस्थिरादिस्वभावे रागोऽभिष्वङ्गरूपो भवति ॥ (१९७)।

दुःखसन्तानसंस्पर्शमात्रेणैवं दयोदयः ।

दयोदयस्तु दुःखसन्तानस्य संस्पर्शो दर्शनं तन्मात्रेणैवं भवति। न तत्र सत्त्व-
दर्शनापेक्षा।

c. यथा दुःखदर्शनात् दयोत्पत्तिस्तथापकारिणि द्वेषोपि स्यादित्याह (१)

मोहश्च मूलं दोषाणां स च सत्त्वग्रहः;

मोहश्च^७ मूलमादिकारणं दोषाणां स च मोहः सत्त्वग्रहः। उन्मूलितसत्त्व-
दृष्टेश्च। (१९८)

विना ॥१९८॥

तेनाद्यहेतौ न द्वेषो, न दोषोऽतः कृपा मत्वा ।

^१ द्वेषो हि कृपाविरुधी स ग्रहीणद्वेषः। ^२ करुणाया। शास्तुः।

^३ एतेन धर्मस्त्वम्बनी कृपोक्ता ^४ उक्तस्त्वान्येभ्योऽन्यत्वादान्तरशब्दः।

^५ इति रागाद्वन्धा कृपा। ^६ अमूढस्य पापावृत्तेः।

तेन^१ सत्त्वग्रहेण विनाऽऽहेतावपकारिणि न द्वेषोस्ति आत्मनोऽवर्जना-
त्तदपकारभ्रान्त्यभावात् । अतो दोषमूलस्यात्मग्रहस्याभावाद्दुत्पद्यमाना कृपा
न दोषो मता (१)

b. यदि पूर्व्वकर्मविधत्तस्तदैव न निर्व्वर्ण^१ तदा सांसारिकतैव स्यादित्याह (१)

नामुक्तिः पूर्व्वसंस्कारक्षयेऽन्याप्रतिसन्धितः ॥१९९॥

अक्षीणशक्तिः संस्कारो येषां तिष्ठन्ति तेऽनघाः ।

मन्दत्वात् करुणायाश्च न यज्ञः स्थापने महान् ॥२००॥

नामुक्तिः किन्तु मुक्तिरेव पूर्व्वसंस्कारक्षये पूर्व्वकर्मविधक्षये सत्यन्यस्य दुःखस्य
हेतुर्वैकल्यादप्रतिसन्धितः । (१९९) येषां पुनर्महाकृपाणां प्रणिधानपरिपुष्टस्य
जन्माक्षेपकर्मणः संस्कारोऽक्षीणशक्तिस्तेऽनघाः सम्यक्सम्बुद्धाः यावदाकाश-
न्तिष्ठन्त्येव । आवकाणान्तु कर्मणो निवृत्तकालस्थितिकवेहाक्षेपकत्वान्मग्नत्वात्
करुणाया यत्नश्च महान् स्थापने नास्तीति न सदा स्थितिः । (२००)

तिष्ठन्त्येव पराधीना येषां तु महती कृपा ।

तिष्ठन्त्येव सर्व्वदा ते पराधीनाः परेषामुपकारणीकृतात्मानो महामुनयः ।
येषामकारणवत्सलानां महती कृपा ।

III. सत्कायदृष्टेर्विषयः

सत्कायदृष्टेर्विगमादाद्य एवाभवो भवेत् ॥२०१॥

मार्गे चेत् सहजाहानेर्न हानौ वा भवः कुतः ।

a. नन्वाद्य एव मार्गे दर्शनमार्गे सत्कायदृष्टेर्विगमात् स्रोत आपन्नस्य भवो
जन्मान्तरबन्धो न भवेदिति चेत् (२०१) । सहजाहानेर्न । द्विधा हि सत्काय-
दृष्टिराभिसंस्कारिकी या स्कन्धव्यतिरिक्तात्माध्यवसायिनी, सहजा च । तत्र
प्रथमा दर्शनमार्गे हीयते न द्वितीया भावनामार्गेहेया । सा च मोहः तृष्णायाश्च
हेतुरिति भवति जन्मप्रबन्धः । यदि तु पटुतरप्रज्ञस्याद्य एव मार्गे मार्गान्तर-
स्वभावः तदा हानौ वा सहजाया आत्मदृष्टेः पुनर्भवः कुतः^१ ।

b. कीदृशं पुनस्तत्सहजसत्त्वदर्शनमित्याह (१)

सुखी भवेयं दुःखी वा मा भूवमिति तृष्यतः ॥२०२॥

यैवाऽहमिति धीः सैव सहजं सत्त्वदर्शनम् ।

^१ किन्तु स्थितिस्तर्हि कृपापरवशस्य ।

सुखी भवेयं दुःखी वा माभूवमिति तृष्यतः । कांशमाणस्य यैवहमिति घीः
सैव सहजं सत्त्वदर्शनमुच्यते ।

c. तदप्रहीणं स्रोत आपन्नस्येति कथं ज्ञायत इत्याह (1)

न ह्यपश्यन्नहमिति कश्चिदात्मनि स्निह्यति ॥२०३॥

न चात्मनि विना प्रेम्णा सुखकामोऽभिधावति ।

15b

न ह्यपश्यन्नहमिति कश्चिदात्मनि स्निह्यति किन्तु पश्यन्नेव (२०३) ।

न चात्मनि विना प्रेम्णा सुखकामः कश्चिद् गर्भस्थानादिमभिधावति । अभिधावति
च गर्भस्थानं (1) प्रहीणाभिसंस्कारिक सत्त्ववृष्टिरपि स्रोत आपन्नं^१ तदस्याप्रहीणं
सहजं सत्त्वदर्शनं ।

IV. बन्धमोक्षव्यवस्था

ननु सत्यात्मनि बन्धमोक्षावेकाधिकरणी युक्ती । नेत्याह ।^१

दुःखस्योत्पादहेतुत्वं बन्धः, नित्यस्य तत् कुतः ॥२०४॥

अदुःखोत्पादहेतुत्वं मोक्षः, नित्यस्य तत् कुतः ।

a. दुःखस्योत्पादानस्कन्धानामुत्पादहेतुत्वं बन्धः । तत्कुतो नित्यस्य क्रमयोगपक्षा-
भ्यामर्थक्रिया विरहात् (२०४) । अदुःखोत्पादहेतुत्वं दुःखं प्रत्ययहेतुता मोक्षः ।
तच्च नित्य^२स्य कुतः । न हि पूर्वोपरिकस्य भावस्य दुःखहेतोः पश्चादहेतुत्वं युक्तं ।

b. स्यादेतत् (1) न नित्यस्य हेतुत्वं बन्धमोक्षौ च युक्ताविति । नित्यत्वानित्य^३
त्वाभ्यामवाच्यस्य पुद्गलस्य तौ भविष्यत इति मन्वानं वै भाषिकमप्र-
त्याह (1)

अनित्यत्वेन योऽवाच्यः स हेतुर्न हि कस्यचित् ॥२०५॥

अनित्यत्वेन योऽवाच्यः । अनित्यत्वमुपलक्षणं । नित्यत्वेनाप्यवाच्यः सहेतुर्न हि
कस्यचित् । तस्मैवाभावात् । तथाहि यद्यसावनित्यो न भवति स्यान्नित्यः । (२०५)

अथ नित्यो न भवति स्यादनित्यः । अन्योन्याभावलक्षणत्वादनयोरेकविधि
प्रतिषेधस्यापरप्रतिषेधविधिनान्तरीयकत्वात् न क्वचिद्वस्तुनि द्वयप्रतिषेधसम्भव
इति पुद्गलस्याभावादहेतु^४त्वं अतो बन्धमोक्षावप्यवाच्ये पुद्गले न युज्येते
कथञ्चन ।

^१ सत्यमप्यात्मनि बन्धाद्यभावमाह ।

^२ बन्धासिद्धौ ।

८. अथ नित्यत्वेनाव्याप्तत्वात् दोष इति चेत् । नन्वेवमनित्य एवोक्तः स्यात् । तथाहि^१ (१)

नित्यं तमाहुर्विद्वांसो यः स्वभावो न नश्यति ॥२०६॥

नित्यं तमाहुर्विद्वांसो यः स्वभावः सर्वदा न नश्यति स चेदीदृशो न भवत्य-
नित्य एव स्यात् । (२०६)

त्यक्त्वेमां द्वेषणीं दृष्टिमतोऽनित्यः स उच्यताम् ।

अक्षेमां पुद्गलदृष्टिं पुद्गलनैरात्म्यवादिनः संस्कारानित्यतावादिनश्च शास्तुः
विद्याणां ह्लेषणीं लज्जावर्द्धनीं त्यक्त्वाऽनित्यः स पुद्गल उच्यतां येन बन्ध^२मोक्षी
युज्येते । एकाकारो निरोधो व्याख्यातः । × ॥ × ।

(घ) मार्गसत्यम्

(चतुराकारं मार्गसत्यम्)

अथ आकारा वक्ष्यन्ते ।

उक्तो मार्गः, तदभ्यासादाश्रयः परिवर्तते ॥२०७॥

मार्गसत्त्वं चतुराकारं वक्तुमाह (१)

१. उक्तो मार्गः शास्तृपदव्याख्यानसरे^३ नैरात्म्यदर्शनलक्षणः । तस्याभ्यासादा-
श्रयः क्लेशवासनाभूतमा लभ्य विशानं परिवर्तते निलुप्तदशानिरोधात् क्लेशविसं-
युक्तचित्तप्रबन्धात्मना परिणमति । (२०७)

अनेन मार्गत इति मार्गाकारो दक्षितः क्लेशविसंयोगहेतुत्वा^४त् ।

सात्म्येऽपि दोषभावरचेन्मार्गवत् ;

मार्गस्याभ्यासप्रकर्षात् सात्म्येऽपि प्रकृतित्वे च प्राप्ते पुनर्वोषाणां मोहादीनां
भावः प्राप्नोति चेत् । मार्गवत् यथा बन्धावस्थायां दोषसात्म्येऽपि मार्गोऽभ्यास-
वशादाविर्भवति ।

अत्राह (१)

नाधिभुत्वतः ।

^१ न नित्यमन्यदेव किञ्चिच्छावता । ^२ “उपायाभ्यास एवायन्तादात्म्या-
च्छासनं मतम्” (१।१४०) त्यनेन भ्रान्तिनिवर्तकागमनकालमात्रमस्यावस्थानात् ।

नाविभूतवत्तः असामर्थ्यात् । मार्गसात्म्येऽपि स्थितस्य चेतसि न दोषाभा-
मुत्पत्तुं सामर्थ्यं^१ मस्ति । तन्निदानभूतस्य सत्त्वदर्शनस्योन्मूलितत्वात् ।

16a अनेन शान्तत इति निरोधाकार उक्तो दोषाणां सर्व्वथा शान्तत्वात् ।^२

ग. सत्त्ववदृष्टिः

(क) सत्त्वदर्शनाभावे कारणम्

सत्त्वदर्शनमेव पुनः कस्माच्च भवतीत्याह (1)

विषयग्रहणं धर्मो विज्ञानस्य यथास्ति सः ॥२०८॥

गृह्यते सोऽस्य जनको विद्यमानात्मनेति च ।

विषयग्रहणम्विज्ञानस्य तावत्सति ग्राह्यग्राहकभावो धर्मः^३ यथा चास्ति स
स विषयस्तथा गृह्यते । विज्ञानेन विषयिणः (२०८) । स च विषयोऽस्य विज्ञानस्य
जनको विद्यमानेनात्मना यथावस्थितेन रूपेण ।

एषा प्रकृतिरस्यास्तन्निमित्तान्तरतः स्खलत् ॥२०९॥

ठयावृत्तौ प्रत्ययापेक्षामदृष्टं सर्पबुद्धिवत् ।

यथावस्थितवस्तुग्रहणञ्च नात्मैषा प्रकृतिः स्वभावो ज्ञानस्य विषयिणः ।
यथास्वभावं स्वग्राहिज्ञानजननञ्च विषयस्य प्रकृतिः । अस्याः प्रकृतेस्तज्ज्ञानं
निमित्तान्तरतः^४ आन्तरादविद्यारूपादागन्तुकाञ्च विषयदोषादेः स्खलद्विषयग्रहण-
विपरीताकारं^५ भवति (१२०९) तच्च व्यावृत्तौ विषयविपरीतग्रहणाकारताया
निवृत्त्यर्थं प्रत्ययापेक्षं भ्रान्तिनिवर्तककारणमपेक्ष्यमाणमवृद्धमस्या^६ णु सर्पबुद्धिवत् ।
यथा सर्पबुद्धी रज्जा भ्रान्तिनिमित्तं^७ जाता रज्जुस्वरूपग्राहिणः प्रत्ययाभिवृत्ता न
पुनरुद्भवतीति । तथा भ्रान्तिनिमित्तनिरासात् दृष्टे नैरात्म्ये वस्तुनि सति नास्ति
सत्त्वे दृष्टिसम्भवः^८ ज्ञानस्य विषयस्वरूपग्रहणप्रवणत्वात् । विषयस्य च स्वाकारा-
पेक्षप्रवृत्तत्वात् ।

३. किञ्च (1)

प्रभास्वरमिदञ्चित्तं प्रकृत्यागन्तवो मलाः ॥२१०॥

प्रभास्वरमनात्मभूतदोषसञ्चयमिदं चित्तं प्रकृत्या स्वभावेन । ये तु मनोदोषा

^१ प्रकृतिशुद्धहेभवत् । ^२ अर्थाग्राहिज्ञानमिच्छतो वक्तव्यः । ^३ सत्त्वाभ्यव-
सायि । ^४ मन्दमन्दप्रकाशो सत्त्वोचितो प्रवेशो । ^५ असहजागन्तुर्बोधः ।
नैरात्म्यं प्रकृतिः प्रमासिद्धिः ।

दृश्यन्ते ते भ्रान्तिनिमित्तोपनीतत्वादागन्तव्योऽवभावभूताश्चेतसः । तमः तुहिनादय इव नभसः (२१०) ।

तत्रागण्यसमर्थानां पश्चाच्छक्तिः क तन्मये ।

तत्रागण्यं तस्माद्वैरात्म्यदर्शनात्पूर्वमपि ततः श्रुतिचिन्ताध्यवसानेऽप्यापात-
विष्कम्भनादुत्पत्तुमसमर्थानां मलानां पश्चान्मार्गेनिष्पत्ती शक्तिरुत्पत्तुं नव तन्मये
मार्गसात्म्ये^१ स्वरूपे (१)

एतदेवाह (१)

नालं प्ररोदुमत्यन्तं स्यन्दिन्यामग्निवद् भुवि ॥२११॥

बाधकोत्पत्तिसामर्थ्यगर्भे शक्तोऽपि वस्तुनि ।

शक्तोऽप्युद्धतोपि मनोमलो नालमत्यन्तं प्ररोदुं वस्तुनि चित्तसन्ताने वीदृशे
बाधकोत्पत्तिसामर्थ्यगर्भे सर्वदृष्टिबाधकस्य नैरात्म्यदर्शनस्य मार्गसत्योत्पत्तिस्तस्यां
सामर्थ्यं प्रभविष्णुत्वं तद्वर्गं जानन्तर्यस्य गर्भे तस्मिन् स्यन्दिन्यां^२ भुवि अग्निवत्
(२११) । यथा हि बह्वेहेतुबलादुत्पन्नोपि स्यन्दिन्यां भुवि बाधकवत्यां नात्यन्तं
प्ररोहति तथा मार्गोत्पत्तिसामर्थ्यगर्भे चेतस्सुत्पन्ना अपि मला नात्यन्तं विरोहन्ति ।
सात्मीभूतानां^३ तु हेतुवैकल्यान्नोत्पद्यन्ते एव ।

(ख) नैरात्म्यदर्शने दोषोत्पत्तिव्यवस्था

कथञ्च नैरात्म्यदर्शिनो मलोत्पत्तिराशङ्क्यते । न तावत् हेतुसाकल्यात्सत्त्व-
दृष्टेहेतुभूताया अभावात् नैरात्म्यदर्शनवत् सत्त्वदर्शनञ्च भावनयोत्पन्नं हेतुरिति
चेत् ॥

कुतस्तस्य भावना । किन्नैरात्म्यस्य सोऽपद्रवत्वात् । किञ्चाभूतत्वेन भ्रम-
हेतुत्वात् । अस्वभावेनोपहन्तुं शक्यत्वाद्वा । एतत्त्रयमसङ्गतमित्याह (१)

निरुपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः ॥२१२॥

न बाधा यन्नवत्वेऽपि बुद्धेस्तत्पक्षापाततः ।

दोषराशेरुद्वेजकस्य प्रहाणेन निरुपद्रवस्य प्रमाणसम्बाधित्वेन भूतार्थस्य
सत्यार्थस्यानारोपितत्वेन स्वभावस्य प्रकृतेर्नैरात्म्यस्याभिरुचितविषयस्य विपर्यये-
ष्वात्माद्याकारेष्वभ्यासे सोपद्रवत्वादिना प्रयत्न एव तावन्न सम्भवति प्रेक्षस्य ।
सम्भवेपि वा विपर्ययैः (१२१२)

^१ नित्यमुखकलाविष्ण्यां ।

^२ नैरात्म्ये यदि दोषः स्यात्तदा सत्त्वदर्शनं
भावयेत् । तच्च नास्ति दोषत्रयस्याप्यभावात् ।

३. न बाधा नैरात्म्यस्य सात्मीभूतस्य स्वभावस्यास्ति । ^१बुद्धेस्तत्र दोषप्रति-
पक्षे गुणवति मार्गे पक्षपातात् ।

न हि स्वभावः साक्षात्कृतोऽन्यथा कर्तुं शक्यः । अनेन प्रणीत इति निरोधा-
कारो दर्शितः ।

ब. ननु यदि नैरात्म्यसात्त्वत्वदर्शनयोः परस्परभेदाद् बा^२धा तदा राग^३प्रतिष-
योरोपि स्या^४दित्याह (१)

आत्मग्रहैक्योनित्वात् ;

कार्यकारणभावतः ॥२१३॥

रागप्रतिषयोर्बाधा भेदेऽपि न परस्परम् ।

आत्मग्रह एको योनिष्कारणं ययोस्ती तयोर्भावस्तस्मादेककारणत्वात् राग-
प्रतिषयोर्भेदे^५पि न परस्परं बाधा रूपरसयोरिव । तथा कार्यकारणभावतोपि
(२१३) नान्योन्यं बाधा । तथाहि यदैकस्मिन् रागस्तदा तदपकारिणि द्वेषः ।
यदा च क्वचिद् द्वेषस्तदा तदपकारिणि रागोपीति परस्परकार्यकारणभावात्तास्ति
विरोधः । चक्षु^६रादिवृद्धीनामिव ।

८. ननु द्वेषादिप्रतिष^७क्षा मैत्र्यादयो न च तानुच्छिन्दन्तीत्याह (१)

मोहाविरोधान्मैत्र्यादेर्नात्यन्तं दोषनिग्रहः ॥२१४॥

तन्मूलारब्ध मलः सर्वे ;

मोहाविरोधान्मैत्र्यादेः । मैत्रीकल्याणयो मोहाविरोधिनोऽतएव दोषकारणा-
वैकल्यान्नात्यन्तं द्वेषादिविरोधाणां निग्रहो मैत्र्यादेः । आपातविष्कम्भनमात्रं
भवति मोहस्यानपायात् (२१४) । तन्मूलारब्ध मलः सर्वे प्रसूयन्ते ।

(ग) मोहः सत्कायदृष्टिः

ननु सत्त्वदर्शनं दोषमूलं न मोह इत्याह (१)

स च सत्कायदर्शनम् ।

स च मोहः सत्कायदर्शनं ।

^१ चित्तसंप्रयुक्तत्वात् चैतानां संप्रयुक्ताऽविद्येत्याह ।

^२ विरोधात् ।

^३ न चास्त्येकभावनयाऽपरस्यात्यन्तनिरोधो लोक इत्यनेकान्तमाह ।

^४ लक्षणभेदेऽपि नात्यन्तविरोधस्तयोः । ^५ भेदेऽप्येकमन्यहेतुः ।

तद्विरोधाच्च तन्मयैः ॥२१६॥

विरोधः शून्यतादृष्टेः सर्वदोषैः प्रसिध्यति ।

तथा सत्त्वदृष्ट्या विरोधाच्च शून्यतादृष्टेर्नैरात्म्यदृष्टेः । तन्मयैः (२१६)
सत्त्वदृष्टिहेतुकैः सर्वदोषैर्विरोधः सिध्यति । शीतविषद्वयान्नेरिव तत्कार्यं
रोमहृषादिभिरतः सात्मीभूतनैरात्म्यानां न पुनर्दोषलोपोत्पत्तिरनेन निःशरणत
इति निरोधाकारो निर्विष्टः दोषेभ्यः सर्वथा निःशरणात् ।

(घ) दोषाः प्रतीत्यसमुत्पन्नाः

नाक्षयः प्राणिधर्मत्वाद् रूपादिवदसिद्धितः ॥२१७॥

सम्बन्धे प्रतिपक्षस्य त्यागस्यादर्शनादपि ।

a. स्यादेतदक्षयो रागादिः प्राणिधर्मत्वाद्रूपादिवत् न युक्तमेतदसिद्धितः । न हि
प्राणी कश्चिदस्ति यद्वर्मा रागादयः सिद्धयन्ति । सत्त्वे दृष्टौ तु सत्यां केवल^१मुप-
लभ्यन्त इति प्रतीत्यसमुत्पादभावमेतत् (२१७) । तेषां प्रतिपक्षस्य नैरात्म्यदर्श-
नस्य सम्बन्धे संभूतीभावे त्यागस्यापातविष्कम्भण^२स्यादर्शनादपि सम्भवत्प्रति-
पक्षत्वेनोच्छेदसम्भवात् नाशमित्वं ।

b. स्यादे^३तत् (१) तास्त्रादीनामग्नियोगाद् द्रवावस्थायां नष्टमपि काठिन्यं
पुनः शीतसम्पर्कादुत्पद्यते । तद्वन्नष्टानामपि दोषाणां मार्गसात्म्ये पुनः कुतश्चि-
द्वेतोरुत्पत्तिः स्यात् । अत्राह (१)

न काठिन्यवदुत्पत्तिः पुनर्दोषविरोधिनः ॥२१८॥

सात्मत्वेनानपायत्वात् अनेकान्ताच्च भस्मवत् ।

न काठिन्यवदुत्पत्तिः पुनर्दोषाणां । दोषविरोधिनो (२१८) नैरात्म्यस्य
सात्मत्वेन प्रकृतित्वेदानपायात् । न ह्यव्याहते विरोधिनि तद्विरुद्धस्योत्पत्तिरग्ना-
विव शीतकाठिन्यं कादाचित्कत्वादग्निनिवृत्तौ तद्विरोधिण्या द्रवतायाः स्वरस-
निरोधादुत्पद्यतेऽनेकान्ताच्च भस्मवत् । यथा भस्मनि भूते पुनर्न काष्ठोत्पत्तिस्तथा
नैरात्म्यसात्गतयायां न पुनर्नष्टानां दोषाणामुत्पत्तिरित्यनेकान्तिकता नष्टोत्पत्तेः ।

c. मन्वात्मभावतयापि भोक्षोस्ति तर्हि नैरात्म्यभावनया यदाहु^४“रात्मा मन्तव्यो
निदिध्यासितव्य” इत्यादि । अत्राह (१)

यः परयत्यात्मानं तत्रास्याहमिति शाश्वतः स्नेहः ॥२१९॥

स्नेहात् सुखेषु वृध्यति वृष्णा दोषास्तिरस्फुरते ।

^१ रज्ज्वां सर्पवृद्धिवदपेति च ।

^२ वैधर्म्यदुष्टान्तमाह ।

यः पश्यत्यात्मानं तत्रात्मन्यस्य द्रष्टुरहमिति शश्वतोऽनपायिस्नेहो भवति (२१९) ।

स्नेहात्मात्मने^१ हात्सुखेषु तृष्यति । तृष्णावान् भवतीति । तृष्णा च सुखसाधनत्वेनाध्यवसितानां वस्तूनां शोषानशुचित्वादीन् तिरस्कुर्वते प्रच्छादयति दोषतिरस्करणात् ।

गुणदर्शी परितृष्यन् ममेति तत्साधनान्युपादत्ते ॥२२०॥

तेनात्माभिनिवेशो यावत् तावत् स संसारे ।

गुणदर्शी शुचित्वेष्टत्वगुणान् पश्यन् परितृष्यन् ममेति ममेदं सुखमिति गर्दमानस्तस्य सुखस्य साधनानि गर्भगमनादीन्युपादत्ते । (२२०)

तेनात्मदर्शनमूल^२त्वेन जन्मादेरात्माभिनिवेशो यावत्तावत् स आत्मदर्शी संसार एव (१)

d. न केवलं जन्मप्रबन्धस्तस्य^३ दोषा अपि समस्ताः सन्तीत्याह (१)

आत्मनि सति परसंज्ञा स्वपरविभागात् परिग्रहद्वेषौ ॥२२१॥

अनयोः संप्रतिबद्धाः सर्वे दोषाः प्रजायन्ते ।

आत्मनि सति ततोऽन्यस्मिन् परसंज्ञा परबुद्धिर्भवति । स्वपरविभागान्न कारणात् स्वपरयोर्मैषात्रमं परिग्रहोऽभिष्वङ्गो द्वेषः परित्यागस्तौ भवतः (२२१) । अनयोरेतनुयप्रतिषेधयोः संप्रतिबद्धाः सर्वे दोषा रागमात्सर्येभ्यः प्रजायन्ते ।

e. यद्यप्यात्मनि स्नेहवान् तथाप्यात्मीये सुखसाधने वैराग्यान् संसरतीति चेत् । नैतच्छुक्तं यत्तः (ः१)

नियमेनात्मनि स्निह्यंस्तदीये न विरज्यते ॥२२२॥

आत्मनि स्निह्यन् प्रीयमाणस्तदीय आत्मी^४ये सुखसाधने नियमेन (न) विरज्यतेऽभिष्वङ्गत्येव तत्कथमात्मीयविरागान्मुक्तिः । आत्मस्नेहस्यात्मीयवैराग्यविरोधित्वात् । (२२२)

f. तमे^५व त्यजतीति चेत् आह (१)

न चास्यात्मनि निर्दोषे स्नेहापगमकारणम्^६ ।

स्नेहः सदोष इति चेत् ततः किं तस्य वर्जनम् ॥२२३॥

^१ आत्मदर्शनं मूलं यस्य जन्मादेः ।

^२ आत्मस्नेहः ।

^३ नैतच्छ्र्लोकार्थं विवृतं वृत्तकृता ।

य^१ज्ञप्तात्मा निर्दोषस्तथापि स्नेहः सद्योष इति चेत् । ततः सदोषत्वात् किं कर्तव्यं तस्य स्नेहस्य वर्जनम् (॥२२३॥)

171

अद्विषितेऽस्य विषये न शक्यं तस्य वर्जनम् ।

अद्विषितेस्य विषय आत्मनि न शक्यं तस्य वर्जनं । न हि स्नेहः स्वगुणदोषाभ्यामुपादीयते त्यज्यते वा^२ किन्तु विषयस्य विषयश्च निर्दोष इति त्रयमस्य वर्जनं ।

किञ्च (१)

प्रहाग्निरिच्छाद्वेषादेर्गुणदोषानुबन्धिनः ॥२२४॥

तयोरद्विष्टविषये ;

इच्छाद्वेषादेर्गुणदोषानुबन्धिनो यथाक्रमं विषयस्य गुणदोषानुवर्तिनः प्रहाग्निरिच्छाद्वेषादेर्गुणदोषाद्विष्टविषयेऽन्योपायतादवर्णनार्थमुपधारः । तयोर्गुणदोषयोरद्विष्टविषयेऽन्योपायतादवर्णनार्थमुपधारः । विषयगुणदोषावर्जने एवेच्छा द्वेषादिप्रहाग्न्युपाय इत्यर्थः ।

नन्वद्विष्टोपि इत्यादिनिच्छामात्रात् त्यज्यमानो दृश्यते^३ इत्याह (१)

न तु बाह्येषु यः क्रमः ।

न तु बाह्येषु वस्तुषु यः क्रमोऽनिच्छामात्रकृतत्वाग्रहः स आन्तरेष्वपि स्नेहादिषु युक्तः । बाह्याधीनं बाह्यमनिच्छया त्यक्तुं शक्यं आत्मदर्शनाधीनन्तु न शक्यपरिहारः । अविकलहेतुत्वेनोत्पत्तेः ।

किञ्च (१)

न हि स्नेहगुणात् स्नेहः किन्त्वर्थगुणदर्शनात् ॥२२५॥

कारणेऽविकले तस्मिन् कार्यं केन निवार्यते ।

न हि स्नेहगुणात्स्नेहः कियते किन्त्वर्थस्य विषयस्य गुणदोषदर्शनात् जायते (२२५) कारणेऽविकले तस्मिन् विषयगुणे कार्यं स्नेहः केन निवार्यते । न केनचित् ।

का वा सदोषता दृष्टा स्नेहे दुःखसमाश्रयः ॥२२६॥

^१“नचात्मनि निर्दोषे स्नेहापगमकारणमस्ति” इति वक्तुमुचितं व्याख्यानम् ।

^२ इदमेव समर्पयते ।

^३ इच्छाविषये गुणद्विष्टः प्रवर्ततो द्वेषो दोषद्विष्टः तेन तत्प्रवृत्तपाशतो निष्प्रवृत्तः (२) द्विष्टरपैति । तत्किमात्मनि तद्विषयेऽवदयन्तयाऽवर्जनमपेक्षते ।

का वा सर्वोपता वृष्टा स्नेहे येनायं वर्जयितव्यः । दुःखस्य समाधयश्चेदोषः ।
तथा ह्यात्मनि स्निह्यन् तत्सुखसाधनेषु तृष्णावान् दुःखभूतं संसारमुपादते ॥
(२२६)

तथापि न विरागोऽत्र स्वत्वदृष्टेर्यथात्मनि ।

तथापि दुःखहेतुत्वेपि न विरागोऽत्र स्नेहे यथात्मनि स्वत्ववृष्टेः दुःखनिदान-
भूताया हेतावात्मनि न विरागः ।

यदि दुःखहेतौ विरागस्तथा स्वत्वे दृष्टिद्वारेण सर्वं दुःखमिति तस्य हेतावात्मन्येव
स युक्तः । न चास्त्येतत् ।

न तैर्विना दुःखहेतुरात्मा चेत् तेऽपि तादृशाः ॥२२७॥

न तैः स्नेहबुद्धिनिद्रयादिभिरात्मीयैर्विना दुःखहेतुरात्मा चेत् । तेषु स्नेहा-
दयः तावृक्षा आत्मानमन्तरेण न दुःखहेतवः । (२२७)

निर्दोषं द्वयमप्येवं वैराग्यान्न द्वयोस्ततः ।

दुःखभावनया स्याच्चेदहिदष्टाङ्गहानिवत् ॥२२८॥

एवं परस्परसापेक्षत्वे निर्दोषं द्वयमपि स्नेहादिरात्मा च । वैराग्यं द्वयोरपि
ततः कारणीयं । तथा च संसारो दोषारूढ दुर्व्यास हेतुसाकल्यात् । प्रवृत्तिः
यदि स्नेहादिषु दुःखभावनया हानिः स्यात् । अहिदष्टस्याङ्गस्य हानिवत् ।
यथात्मीयमप्यहिदष्टमङ्गं दुःखवसाद् विरज्य त्यज्यते । अनुपभोगाश्रयत्वात् ।
(२२८)

आत्मीयबुद्धिहान्याऽत्र त्यागो न तु विचर्यये ।

उपभोगाश्रयत्वेन गृहीतेष्विन्द्रियादिषु ॥२२९॥

स्वत्वधीः केन वार्येत वैराग्यं तत्र तत् कुतः ।

आत्मीयबुद्धिहान्या । तत्राहिदष्टाङ्गे त्यागो न तु विचर्यये आत्मीयबुद्धि-
सत्तायां । यस्मादुपभोगस्याश्रयत्वेन कारणत्वेन गृहीतेष्विन्द्रियादिषु (२२९)
स्वत्वे धीरात्मीयत्वबुद्धिः केन हेतुना वार्येत न केनचित् । तत्कुतस्तत्रोपभोग-
साधने स्वीयावयवे वैराग्यं येन त्यज्यते । ततो यस्त्यज्यते आत्मीयबुद्धिहान्या
एव । न चैवं स्नेहादिष्वात्मीयबुद्धिहानिरस्ति येनैषां त्यागः स्यात् ।

^१ करणीयं ।

^२ तस्मात्सा ।

प्रत्यक्षमेव सर्वस्य केशादिषु कलेवरात् ॥२३०॥

च्युतेषु सघृणा बुद्धिर्जायतेऽन्येषु सस्पृहा ।*

एतच्च प्रत्यक्षमेव सर्वस्य केशादिषु कलेवरात् । (२३०) च्युतेष्वात्मीय-
बुद्धिविषयेषु सघृणा बुद्धिर्जायते । जनस्यान्यत्राच्युतेष्वात्मीयबुद्धिविषयेषु सस्पृहा ।

(ङ) आत्मात्मीयबुद्धयोर्हानिः

दुःखभावनाया^१ आत्मीयबुद्धिरेव हीयत इति चेत् । न युक्तमिदं (।)

समवायादिसम्बन्धजनिता तत्र हि स्वधीः ॥२३१॥

समवायादिसम्बन्धजनिता हि यस्मात्तत्र बुद्ध्यादी स्वधीः । तथा चात्मनः
सुखादिना समवायः सम्बन्धः । शरीरेण संयोगः । शरीराश्रितैः रूपादिभिः संयुक्त-
समवायः । श्रोत्रेन्द्रियेण संयोगश्चक्षुरादिभिः संयोगिसंयोग आत्मसम्बन्धः । (२३१)

स तथैवेति सा दोषदृष्टावपि न हीयते ।

समवायाद्यभावेऽपि सर्वत्रास्त्युपकारिता ॥२३२॥

स दुःखभावनायामपि तथैवेति सा स्वधीर्दोषदृष्टावपि न हीयते निमित्तस्या-
वैकल्यात् । अथ स^२मवायादिनास्त्येव तदा ।* समवायाद्यभावेऽपि सर्वत्र बुद्ध्या-
दावस्त्युपकारिता तत्कृता । (२३२)

दुःखोपकारात् भवेद्वृत्त्यामिव चेत् स्वधीः ।

न ह्येकान्तेन तद् दुःखं भूयसा सविषादवत् ॥२३३॥

तत्र स्वधीरसंख्यपारणा दुःखोपकारात् दुःखोपनिधाना^३त् न भवेदहिदृष्टा-
यामद्वयवृत्त्यामिव स्नेहबुद्ध्यादी स्वधीरिति चेत् । न ह्येकान्तेन तत्स्नेहादिवृत्तं
दुःखहेतुः पर्यायेण सुखहेतुत्वादपि । किन्तु भूयसा तद्दुःखं सवि^४षादवत् । परिणति-
दुःखहेतुरपि विषादप्रमाणात्सुखं च । (२३३)

३. ननु सविषमत्रं सुखमित्यञ्च बैराग्यविषयः स्वहितकामानामेव^५ स्नेहादि-
रपि स्मादित्याह (।)

विशिष्टसुखसङ्गात् स्यात् तद्विरुद्धे विरागिता ।

विशिष्टे सुखे सुखसाधने तदात्मपरिणामयोरनुग्रहीतरि विषादिदोषरहित-
भोजनादौ सङ्गादभिन्नसङ्गात् स्यात्तद्विरुद्धे सविषादादौ विरागिता ।

^१ सांख्यं प्रत्याह (।) प्रकृतिपुरुषान्तरज्ञानात्मकतेः । ^२ उपभोगाङ्गत्वेन
वृत्तेः । ^३ उपसमीपे निधानमर्पणन्ततः । ^४ यथात्मा न त्यज्यते तथायमपि ।

वैराग्याच्च (१)

किञ्चित् परित्यजेत् सौख्यं विशिष्टसुखतृष्णया ॥२३४॥

किञ्चित्सौख्यं परिणतिदुःखवद्गुलं परित्यजेदात्मकामो विशिष्टस्य सुखस्य परिणामाविरुद्धस्य तृष्णया अभिलाषेण । यदा त्वात्मनि सति न किञ्चित्सुखैककृत्यं १७b सर्वं सुखं दुःखसंमिश्रं तदा नव परिहारः कस्मिन्ननुरागः^१ स्वीकारो न चेच्छया शक्यपरिहाराः स्नेहादयः तत्कारणस्यात्मनोऽवैकल्यादित्युक्तं । (२३४)

b. नन्व^२नैरात्म्यपक्षेऽपि दुःखं सकलं । तन्निरोधः परसुखं । तत्त्वचित्तृष्णया प्रवृत्तिर्न स्यादित्याह (१)

नैरात्म्ये तु यथालाभमात्मस्नेहात् प्रवर्तते ।

अलाभे मत्तकासिन्या दृष्टा तिर्यक्तु कामिता ॥२३५॥

नैरात्म्यतत्त्वेऽध्यारोपादा^३त्मस्नेहात्सुखविपर्ययात् दुःखेऽपि सुखतयाऽध्यवसितेषु विषयेषु यथालाभं प्राप्यनुक्रमेण प्रवृत्तिर्भवति निर्व्याप्तिसुखव्युत्पत्त्यभावात् । व्युत्पत्तावपि तन्मार्गसात्मत्वाभावात् । सात्मीकृतमार्गास्तु क्वचिन्न प्रवर्तन्त^४ एव । तथा चालाभे मत्तकासिन्या मत्तगज्यामिन्या कामुकस्य तिर्यक्तु कामिता वृष्टा । बलवानात्मस्नेहो विशिष्टसुखसाधनस्वालाभे सुखाभासहेतो न प्रवर्तयति । (२३५)

c. किञ्च (१) यदि बुद्धीन्द्रियसरीरादीनां दुःखहेतुत्वात् तेषु वैराग्यात्स्थागात् कैवल्यमात्मन इष्टं । मुक्तिदशायान्तदात्मभोगादिसकलपरिच्छेदाभावात् नाशाविशेषान्नाश एवेष्टः स्यात् (१) तच्चेदमयुक्तमित्याह (१)

यस्यात्मा वल्लभस्तस्य स नारां कथमिच्छति ।

य^५स्यात्मा वल्लभ^६स्तस्य स कथं नाशमिच्छति न नारां कैवल्यभ्यप्रतीतिविषयत्वादिच्छति ।

कथं पुनः केवलमात्मानमिच्छन् नाशमिच्छतीत्याह (१)

निवृत्तसर्वानुभवव्यवहारगुणाश्रयम् ॥२३६॥

इच्छेत् प्रेम कथं ;

^१ यदि नैरात्म्यमेव सर्वधर्माणां वस्तुतस्तदाऽप्रवृत्तिस्तत्कार्यं स्यान्न चास्तीत्याह । नैरात्म्ये नैरात्म्ये तत्त्वे मूलव्याख्या, स्यादेतच्छब्दे नैरात्म्यज्ञानं स्यात् किन्त्वज्ञानावारोपात् प्रवर्तते । ^२ आत्मारोपात् ।

^३ सांख्यस्य । ^४ वेही एव मुक्तः ।

निवृत्तः सर्वस्वानुभवव्यवहारस्य समाश्रय आश्रयणं यस्मात् नाशकक्षणा-
विशिष्टमित्यर्थः । नाशा^१विशिष्टञ्चात्मानं कथं प्रेम स्नेहातिषाय इच्छेत् ।
यस्मात् (१)

प्रश्नः प्रकृतिर्न हि तादृशी ।

प्रेम्णः प्रकृतिस्तादृशी स्वविषयनार्थपणस्वभावा न भवति (१) तस्मात् (१)

सर्वथात्मग्रहः स्नेहमात्मनि द्रढयत्यलम् ॥२३७॥

सर्वथा आत्मग्रह आत्मनि स्नेहमलमत्यर्थं द्रढयति (१२३७)

स आत्मग्रहश्चात्मोपकारिषु ।

आत्मीयस्नेहबीजं तु तदवस्थं व्यवस्थितम् ।

आत्मीयस्नेहबीजं तदवस्थं व्यवस्थितमिति तत्प्रतिबद्धानां दोषाणाञ्चानि-
वृत्तिः ।

d. स्यादेतद् (१) आत्मीये दोषदर्शनाद्वैराग्यमूल्यते इत्याह (१)

यत्नेऽप्यात्मीयवैराग्यं गुणलेशसमाश्रयात् ॥२३८॥

वृत्तिमान् प्रतिबध्नाति, तद्दोषान् संवृणोति च ।

दोषदर्शनात् यत्नेषु सति तावत्कालमात्मीयेषु वैराग्यं यदुत्पन्नं तदात्मस्नेहो
वृत्तिमानात्मीयेषु गुणलेशस्य सुखसाधनत्वस्य समाश्रयणात् (२३८) प्रतिबध्नाति ।
तद्दोषांश्च दुःखसाधनादीन् संवृणोति । तत् कुत आत्मस्नेहवत् आत्मीये वैराग्य-
योगः । आत्मस्नेहस्य सर्वदोषमूलत्वात्^१ (१)

आत्मन्यपि विरागश्चेद्विदानीं यो विरज्यते ॥२३९॥

आत्मन्यपि विरागश्चेद्वाध्यते न नूतनमत्र । न चात्मनि निर्वोये स्नेहापगम-
कारणमस्ति । भवतु तावत्तथापीदानीमत्रापि पक्षे यो यत्र विरज्यते (१२३९)

त्यजत्यसौ यथात्मानं व्यर्थाऽतो दुःखभावना ।

दुःखभावनयाऽप्येष दुःखमेव विभावयेत् ॥२४०॥

तेन स तं त्यजति यथात्मानं । न ह्यात्मनि विरक्तोपि तं त्यजति, तथात्मी-
येषु विरक्तस्तं न त्यज्यतीति व्यर्थं^१ [१]तो दुःखभावनाऽत्मनोऽत्यागात् । दुःख-

^१ सुखाविभोक्तेत्यादि ।

^२ नैरात्म्ये विशेषात् ।

भावनायापि एष भावको दुःखमेव भाव्यमानं विभावयेत् प्रकाशयेत् । (२४०)

प्रत्यक्षं पूर्वमपि तत् तथापि न विरागवान् ।

यद्यप्येकत्र दोषेण तत्क्षणं चलिता मतिः ॥२४१॥

तच्च भावनातः पूर्वमपि प्रत्यक्षमेव दुःखमात्मस्नेहादिशस्त्रप्रहाराद्यनुभव-
काले तथापि प्रत्यक्षीकृतात्मस्नेहादिदुःखत्वेऽपि न विरागवान् तेषु कश्चित्तदा ।
ततो भावनाप्रकर्षेण स्यात् साक्षात्करणत्वात्तस्य । तच्च न विरागहेतुः प्रागिव
यद्यप्येकत्रापराधकारिणि दोषदर्शनात् तत्क्षणं नियतकालमनुरागाच्चलिता मति-
विविरागमजनात् (१२४१)

विरक्तो नैव तत्रापि कामीव वनितान्तरे ।

त्याज्योपादेयभेदे हि सक्तिर्यैवैकभाविनी ॥२४२॥

तथाप्यतो तत्र विरक्तः सर्वथा पर्यायेण रागोत्पत्तेः । किं पुनरन्यत्र कामीव
क्वचित् कामिन्यां रागकारिण्यां विरक्तोऽपि न वनितान्तरे विरक्तः । तस्यामपि
वा क्रमेण ।

किञ्च (१) प्रतिष्ठानुनयविषयत्वात् त्याज्योपादेयभेदे हि सति सक्तिरा-
सक्तिर्यैवैकस्मिन् भाविनी द्वेषविषयतयाऽनुरागविषयतया वा (१२४२)

सा बीजं सर्वसक्तीनां पर्यायेण समुद्भव ।

निर्दोषविषयः स्नेहो निर्दोषः साधनानि च ॥२४३॥

e. सा सक्तिर्बीजं कारणं सर्वसक्तीनां पर्यायेण परिपाट्या समुद्भवनिमित्तं ।
तथा हि क्वचिद् द्वेषासक्त्या तदनुकूलप्रतिकूलयोः प्रतिष्ठानुनयो भवतः ।
तथानुरागासक्त्यापि क्वचित्तयोरेवानुनयद्वेषौ भवतः । तदेवममात्रो निर्दोषत्वा-
भिर्दोषविषयः स्नेहो निर्दोषः स्वयं उपभोगसाधनानि चेन्द्रियवारीरादीनि
शब्दरसरूपादीनि निर्दोषाणि । आत्मादीनां सर्वेषां प्रत्येकं दुःखहेतुत्वाभावात् ।
(२४३)

एतावदेव च जगत् केदानीं स विरज्यते ।

सदोषताऽपि चेत् तस्य तत्रात्मन्यपि सा समा ॥२४४॥

^१ प्रत्यक्षावसानत्वाद् भावनायाः ।

^२ इति व्यर्था भावना ।

^३ आत्मनीत्यादिवचनमुपदेशः ।

^४ निर्दोषस्यात्मनः सतः ।

एता^१ वदेव च जगत् । त्रिभिर्जगतः संप्रहात् । क्वेदानीं स मोनतुकामो विर-
ज्यते । समुदायादोषदर्शनात् तत् एव विरज्यते चेत् । नन्वेवमात्मन्यपि वैराग्यं
प्राप्तं । न केवलं गुणवत्ता सदोषतापि चे^२ तस्य स्नेहेन्द्रियादेः । तत्रात्मन्यपि
18a कवत्पेनेष्टे सा सदोषता^३ समा तस्या अपि स्नेहादिदोषवत्त्वात् । (२४४)

f. एवन्तर्ह्यात्मदोषमेव वैराग्यभावनाया जह्यादिति चेत् ।

तत्राधिरक्तस्तदोषे केदानीं स विरज्यते ।

तत्रात्मन्यधिरक्तस्तदोषे क्वेदानीमात्मदर्शनकाले स मुमुक्षुविरज्यते । यथा
सदोषेऽप्यात्मन्यात्मदर्शनादधिरक्तस्तथा तदोषेऽपि स्नेहादात्मीयत्वदर्शनात् विर-
ज्येत (1) अपि च (1)

गुणदर्शनसम्भूतं स्नेहं बाधितदोषदृक् ॥२४५॥

गुणदर्शनसम्भूतं स्नेहं बाधितदोषस्य दृक् दृष्टिः (२४५)

स चेन्द्रियादौ न त्वेवं बालादेरपि सम्भवात् ।

दोषवत्यपि सद्भावात् स्वभावाद् गुणवत्यपि ॥२४६॥

अन्यत्र ;

स च स्नेहेन्द्रियाद्येवं गुण^४ दर्शनात् दृष्टः । बालादेरपि गुणपरीक्षाऽभ्यु-
(पग)म्य चक्षुरादावात्मी^५यत्वमात्रेण स्नेहस्य सम्भवात् । गुणदोषदर्शनात् न स्नेह-
भावभावौ । किन्त्वात्मीयत्वदर्शनादर्शनात्तदन्वयव्यतिरेकानुविधानादि^६ति । दर्श-
यति च^७ स्वकीये चक्षुरादौ गुणविकले काणत्वादोषवत्त्वमात्मीयत्वपरामर्शात्
स्नेहस्य सद्भावादन्यत्र परकीये नेवादी दोषरहिते गुणवत्य^८पि (1२४६)

आत्मीयतायां वा व्यतीतादौ विहानितः ।

तत् एव च नात्मीयबुद्धेरपि गुणेक्षणम् ॥२४७॥

कारणम् ;

आत्मीयतायामपि वाज्जीतादौ केशजलादौ आदिशब्दाल्लूनाडनगत्यादौ वर्त-
मानेन स्नेह आत्मीयत्वेनादृष्टेऽन्विहानितः परित्यागात् स्वत्वस्य तत् एव च बाला-
देरपि भावात् । आत्मीयबुद्धेरपि न गुणेक्षणं कारणं किन्त्वात्मदर्शनमेव (1२४७)

^१ आत्मस्नेहः साधनञ्च ।

^२ दुःसाध्यत्वात् ।

^३ आत्मीयबुद्धेरबाधकं दुःखदर्शनं कथमात्मीयस्नेहमपनुदेत् ।

^४ तदेवाह ।

^५ शिष्यान् परतः पूर्वार्थसमर्थनमाचार्यः ।

^६ स्नेहाभावात् ।

हीयते साऽपि तस्मान्नागुणदर्शनात् ।

तस्माद् गुणदर्शनहेतुकत्वाभावात् सा आत्मीयबुद्धिरपि अगुणस्य दोषस्य दर्शनात् हीयते । कारणविरुद्धो हि धर्मी निवर्तकः कस्यचिद्व्याप्ती रोमाञ्च-विशेषस्य । आत्मदर्शनं हि स्नेहात्मीयवृथादेः कारणं न च तद्विरोधिनी दोषवृक् ।

अपि चासद्गुणारोपः स्नेहात् तत्र हि दृश्यते ॥२४८॥

तस्मात् तत्कारणाबाधी विधिस्तं बाधते कथम् ।

अपि चासतां गुणानामारोपस्तत्रात्मीये स्नेहा^१द्धि यस्माद् दृश्यते (२४८) तस्मात्तस्य स्नेहादेः कारणस्यात्मदर्शनस्याबाधी अबाधको विधिर्दीक्षा दुःखभाव-नादिरूपः तं स्नेहादि बाधते कथं । कारणानिवृत्त्या कार्यनिषेधस्य कर्तुमशक्यत्वात् ।

(च) प्रकृतिपुरुषयोर्भेदप्रतीतावपि न मोक्षः

सां ख्या स्तु मन्यते । चेतनाचेतनयोः पुरुषप्रधा^२नयोर्बाधैक्यं मन्यते पुरुषः तावत्त स्नेहवान् अमुस्तच्च भेदप्रतीतो न स्नेहो कियुक्तश्चेति । अत्राह^३ (१)

परापरप्रार्थनातो विनाशोत्पादबुद्धितः ॥२४९॥

काणत्वादोषयुक्ता परापरस्य विशिष्टविशिष्टस्य चक्षुःशरीरादिकस्य प्रार्थनातः । आत्मनश्चान्यस्यानभिलाषतः । तस्मात्पृथग्भूतमात्मानमयममुक्तोपि जनो वेत्ति । तथा विनाशोत्पादबुद्धितः (१२४९)

इन्द्रियादौ पृथग्भूतमात्मानं वेत्त्ययं जनः ।

तस्मान्नैकत्वदृष्ट्यापि स्नेहः स्निह्यन् स आत्मनि ॥२५०॥

शरीरेन्द्रियादौ विपर्ययान्वात्मनि भिन्नमात्मानं तेभ्यो वेत्ति तस्मान्नैकत्व-दृष्ट्यापि स्नेहः किन्वात्मदर्शनात् । स आत्मदर्शी स्निह्यन्नात्मनि (१२५०)

उपलम्भान्तरङ्गेषु प्रकृत्यैवानुरज्यते ।

प्रत्युत्पन्नात् तु यो दुःखान्निर्वेदो द्वेष ईदृशः ॥२५१॥

न वैराग्यं ;

उपलम्भान्तरङ्गेषूपभोगसाधनेष्विन्द्रियादिषु प्रकृत्या स्वभावेनैवानुरज्यते । प्रत्युत्पन्नात् वर्तमानात्पुन^४र्बुःखाश्रित्यैवो यः स न वैराग्यं किन्तु द्वेष ईदृशः^५ ॥२५१॥

^१ प्रकृतिः ^२ एकबुद्धिरेवेन्द्रियादिष्व्वात्मनो नास्त्यतः पृथगात्मनो वेदनावित्याह

^३ स्यादेतवात्मीयस्नेहस्यात्मीयबुद्धिरेव हेतुः सा तु गुणदर्शनावित्याह ।

तदप्यस्य स्नेहोऽवस्थान्तरेषणात् ।

द्वेषस्य दुःखयोनित्वात् स तावन्मात्रसंस्थितिः ॥२५२॥

यस्मात्तत्रापि निर्व्वेदावस्थायां स्नेहोऽस्ति न च विरक्तस्य स्नेहसम्भवः । तदस्तित्वमेव कृत इति चेत् । अवस्थान्तरस्य दुःखहेतोर्निर्व्वेदकारिण्यां अवस्थायां विलक्षणस्वैयणात् । न हि स्नेहमन्तरेणैकत्वागादपरवाञ्छा । द्वेषस्य दुःखस्य योनि-
त्वात् । स निर्व्वेदाख्यो द्वेषो यावद् दुःखमनुवर्तते तावन्मात्रं तावत्कालपरिमाणं संस्थितिरस्येति (॥२५२॥)

(छ) हानोपादानहानित औदासीन्यम्

तस्मिन् निवृत्ते प्रकृतिं स्वामेव भजते पुनः ।

तथा तस्मिन् दुःखे कारणनिरोपान्निवृत्ते पुनः स्वामेव प्रकृतिं विषयेष्वधिराग-
लक्षणां भजते सत्त्वदर्शी ।

कीदृशं तर्हि वैराग्यं युक्तं^१ ।

औदासीन्यं तु सर्वत्र त्यागोपादानहानितः ॥२५३॥

वासीचन्दनकल्पानां वैराग्यं नाम कथ्यते ।

सत्त्वदृष्ट्यभावात् सर्वत्र विषये प्रतिकूलत्वानुकूलत्वान्वां जन्यवसिते
त्यागोपादानयोर्हानितौ (२५३) वासीचन्दनकल्पानां वासीचन्दनयोः कल्पाः
सदृशा ये वासीचन्दनकल्पा वा ये तेषां साक्षात्कृतनैरात्म्यतत्त्वानामौदासीन्यमनु-
नयप्रतिषेधरहितत्वं पुनर्वैराग्यं नाम आत्मप्रसिद्धं कथ्यते ।

I. संस्कारदुःखभावात् दुःखभावना

ननु यदि दुःखभावनाया स्नेहादिहान्या न मुक्तिः तत्कथं भगवतोक्ता दुःख-
भावनेत्याह (१)

संस्कारदुःखतां मत्वा कथिता दुःखभावना ॥२५४॥

संस्कारदुःखतां मत्वा कथिता दुःखभावना । न हि दुःखदुःखतामभिसन्धाय
तद्भावनोक्ता किन्तर्हि संस्कारदुःखतां । (२५४)

a. सैव किमुच्यत इत्याह (१)

सा च नः प्रत्ययोत्पत्तिः सा नैरात्म्यदृगाश्रयः ।

^१ यद्वा ।

^२ आत्मभावे तदुपकरणे च ।

^३ जडोऽहं ममेति ग्रहणम् ।

सा च संस्कारदुःखता मोऽस्माकं सी ग ता नो प्रत्ययोत्पत्तिहेतुपारतन्त्र्यं । सा प्रत्ययोत्पत्तिर्नैरात्म्यस्य^१ दूषो द^२र्शनस्याश्रयः कारणं ।

b. तथा हि हेतुफलभूताः क्षणक्षयिणो भावाः प्रवृत्तयो नात्मरूपा नाप्यात्माधि-
ष्ठिता इति संस्कारदुःखताभावना नैरात्म्यदर्शनानुकूला सैव च मुक्तिहेतुरित्याह (।)

मुक्तिस्तु शून्यतादृष्टेस्तदर्थः शेषभावनाः ॥२५५॥

मुक्तिस्तु शून्यताया निरात्मताया दृष्टेः । शेषस्य नित्यदुःखादेर्भावनास्तदर्थं^३ १८b
निरात्मदर्शनार्थः । (२५५)

II. अनित्यदुःखानात्मता

अनित्यात् प्राह तेनैव दुःखं; दुःखान्निरात्मताम् ।

तेनैवानित्यदुःखभावनायाः शून्यताभावनानुकूलत्वेन भगवाननित्यादनित्यत्वाद्
दुःखं संसारिस्कन्धानां हा (नाद्) दुःखाद् दुःखत्वाभिरात्मतामाह (।) तद्यथा
“स्वं भिन्नवो नित्यमनित्यं वा । अनित्यं भदन्त । यदनित्यं तद् दुःखं सुखम्वा ।
दुःखम्भदन्त । यदनित्यं दुःखं विपरिणामधर्मकं कल्प्यन्नु तदेवं द्रष्टुः एतन्मम एषोह-
मस्मि एष मे वात्मेति । नो हीदं भदन्त ।”^४ इत्येवं हेतुफलभाव^५ नैरात्मदर्शनमेव मुक्ते-
रुपाय इति कथितं । तदेवाचार्येणोक्तं (।) उक्तो मार्गः तदभ्यासादाश्रयः परिवर्तत
इति नास्ति विरोधः ।

यः पुनरात्मदर्शी सोऽविरक्त एव ।

अविरक्तश्च तृष्णावान् सर्वारम्भसमाश्रितः ॥२५६॥

अविरक्तश्च तृष्णावान् । हान्युपादानलक्षणान् कर्मप्रसवहेतून् समा-
श्रितः । (२५६)

सोऽमुक्तः क्लेशकर्मभ्यां संसारी नाम तादृशः ।

आत्मीयमेव यो नेच्छेद् भोक्ताप्यस्य न विद्यते ॥२५७॥

सोऽमुक्तः क्लेशकर्मभ्यां आत्मदर्शनप्रवृत्तिकारणकाम्यां संसारी नाम प्रसिद्धः
तावृशः । तदेवमात्मनि सति नात्मीयत्वात् । तथाऽमुक्तिरित्युक्तं । ननु वा-
ज्मीयत्वागस्तथाप्यात्मीयमेव यो नेच्छेत्तन्मतेऽस्यात्मीयस्य भोक्ता न विद्यते
भोग्यापेक्षत्वाद् भोक्तृत्वस्य^६ (२५७) ।

^१ सापि न साक्षाद्भाविनामुक्तमिति । ^२ मज्झिमनिकाये महापुष्पमसुत्तन्ते
(१०९) । ^३ हेतुफलभावकत्वेनात्मदर्शनमेव ।

III. संसारी क्लेशकर्मभ्याममुक्तः

(ज) सत्कायदृष्टिर्मूलम्

आत्माऽपि न तदा तस्य क्रियाभोगौ हि लक्षणम् ।

तस्मादनादिसन्तानतुल्यजातीयबीजिकाम् ॥२५८॥

उत्खातमूलां कुरुत सत्त्वदृष्टिं मुमुक्षवः ।

भोक्तृभावे आत्मापि नास्तीति प्रसङ्गात् । कुत इति चेत् । द्विर्वस्मादस्यात्मनः क्रियाभोगौ लक्षणं कर्ता भोक्ता चात्मोपपत्तेः (१) यदा चात्मीयमेव नास्ति किमर्थं कर्म कर्तव्यं किम्वा भोक्तव्यं । कर्तृत्वभोक्तृत्वाभावादात्माभाव एव स्वीकृतः स्यात् । तस्मात्सत्यात्मनि आत्मीयं तत्स्नेहादिसत्त्वेऽनुच्छेद एव संसारस्य । तस्मात् संसारादुद्विजमाना मुमुक्षव उ^१त्खातमूलामुद्धृतकारणां सत्त्वदृष्टिं कु^२रुत ।

ननु किमस्या मूलमित्याह (१)

अनादिसन्तानतुल्यजातीयः पूर्वपूर्वसत्त्वदर्शनस्वभावोऽविधारूपो बीजं कारणं यस्यास्तां (२५८) सत्त्वदर्शनमविद्यास्वभावं पूर्वपूर्वमुत्तरोत्तरस्य सत्त्वदर्शनस्य हेतुरित्यर्थः ।

(आगममात्रेण न मुक्तिः)

ननुक्तमीश्वरेणागमेऽस्त्यात्मा मोक्षश्चास्य दीक्षाविधिनेति । तत्किमत्र चिन्त्यते तत्कारणा वा धीविधिस्तं बाधते कथमित्यादिनोक्तत्वात् (१) अत्राह (१)

आगमस्य तथाभावनिवन्धनमपर्यताम् ॥२५९॥

मुक्तिमागममात्रेण वदन्न परितोषकृद् ।

आगमस्य तथाभावस्य प्रतिपादितार्थसम्बादित्वस्य निबन्धनं हेतुमपश्यतां^१ । (२५९) मुमुक्षूणामागममात्रेण मुक्तिं वदन् न परितोषकृद् भवति ।

दीक्षाऽकिञ्चित्करी—

नन्वास्ति ग्रामाण्यनिबन्धनमागमस्य दीक्षाविधिस्पृष्टस्यानारोहधर्मकत्वदर्शनं । यथा हि बीजं दीक्षाविधिस्पृष्टं न प्ररोहति तथा पुमानपि दीक्षितो न पुनर्भवतीत्याह (१)

^१ यथोक्तमिह “यावच्चतुर्थः श्रमणः शून्याः परप्रवादाः श्रमणैर्ब्राह्मणैर्व्या” ।

नालं बीजादिसंसिद्धो विधिः पुंसामजन्मने ॥२६०॥

तैलाभ्यङ्गाग्निदाहादेरपि मुक्तिप्रसङ्गतः ।

नालं शक्नो बीजादिषु संसिद्धो विधिर्दीक्षायाः पुंसामजन्मने । (२६०)
तैलाभ्यङ्गाग्निदाहादेरपि संसारान्मुक्तिप्रसङ्गतः । तैलेनाभ्यक्तं बीजमग्निना
च स्पृष्टं न प्ररोहति^१ तथा पुरुषो^२पि तैलाभ्यङ्गाग्निदाहाभ्यां न पुनर्भवेत् ।

I. आत्मनोऽमूर्त्तत्वे न पापगौरवलाघवम्

१. स्यादेतत् । दीक्षायाः प्राग् पापगुरोस्तत्परं तुल्या लाघवात् । पापाभावोप-
लम्भ आगमप्रामाण्यनिवन्धनमित्याह (१)

प्राग् गुरोर्लाघवात् पश्चान्न पापहरणं कृतम् ॥२६१॥

मा भूद् गौरवमेवास्य न पापं गुर्वमूर्त्तितः ।

प्राग् गुरोर्लाघवात् पश्चान्न पापहरणं कृतं । दीक्षायाः प्राग् गुरोः पश्चात्लाघ-
वात् दीक्षाया न पापहरणस्य दीक्षितस्य किन्तु गौरवमेवास्य कृतं सत् (२६१)
मा भूविति कस्मान्न कल्प्यते । लाघवं हि गौरवविरोधि दृश्यमानं तदभावमेव गम-
येत् । न पापभारं । पापमेव गुर्विति चेत् । न पापं गुरु । अमूर्त्तितो मूर्त्तत्वा-
भावात् । मूर्त्तधर्मो हि गौरवं कथं पापस्यामूर्त्तस्य स्यात् ।

ननु त्वत्पक्षेऽपि नैरात्म्यदर्शने भूतेषु कस्मान्न जन्मेत्याह (१)

मिथ्याज्ञानतदुद्भूततर्पसञ्ज्ञेतनावशात् ॥२६२॥

हीनस्थानगतिर्जन्म ततस्तच्छिन्न जायते ।

मिथ्याज्ञानं दुःखे विपर्ययमिति । तदुद्भूततर्पसंज्ञेतनावशात् तृष्णा ।
ताभ्यां संप्रयुक्ते चेतने । तद्वशात् हीनस्थानगतिस्तज्जन्मेत्युक्तं । अतस्तच्छिन्नम् ।
अज्ञानतृष्णाच्छेदको नैरात्म्यदर्शी न जायते कारणाभावात् ।

तवेवाह (१)

तयोरेव हि सामर्थ्यं जातौ तन्मात्रभावतः ॥२६३॥

19a

तयोरेवाज्ञानतृष्णयोर्हि सामर्थ्यं जातौ जन्मनिमित्तं तन्मात्रेण^३ भावतः ॥

ते च दीक्षितस्यापि स्त इति स जायते । (२६३)

^१ क्षोदश्वेदविहलनमादिना ।

^२ इह च तृष्णया देशान्तरं कुर्यात् । तृष्णाज्ञानभावाभावानुकारात् ।

c. ननु कर्माणि जन्मकारणमिष्टं तत्कथमज्ञानतृष्णे एवोक्ते इत्याहु (१)

ते चेतने स्वयं कर्मेत्यखण्डं जन्मकारणम् ।

गतिप्रतीत्योः करणान्याश्रयस्तान्यदृष्टतः ॥२६४॥

अदृष्टनाशादगतिः तत्संस्कारो न चेतना ।

ते चेतने मिथ्याज्ञानतदुद्भूततर्पसंचेतने स्वयमात्मना पूर्वशुभाशुभकर्मसंस्कार-
सहाये कर्म कर्मस्वभावे इत्यखण्डमन्यूनं जन्मकारणमुक्तमिति न विरोधः । स्यादे-
तद् (१) गतिप्रतीत्योरभिमतदेशगमनस्य ज्ञानस्य च करणानीन्द्रियाणि । आध्या-
कारणं^१ इन्द्रियेभ्य उत्पन्नेन ज्ञानेन विषयं परिच्छिद्य प्रवृत्तेः । तानीन्द्रियाणि
चादृष्टतः शुभाविलक्षणाव् (२६४) दीक्षया चादृष्टनाशात्तत्कार्याणां कारणा-
नामनुत्पत्तेर्विषयस्य परिच्छेदतृष्णयोरभावात् अगतिर्जन्मस्थान इति नास्ति
पुनर्भवो दीक्षितस्य (१) तदुद्भू^२ष्टञ्चात्मसंस्कारो न चे^३तना स्यात् दीक्षितस्यापि
सास्तीति जन्मापि^४ स्यात् ।

b. अत्रा^५हु (१)

सामर्थ्यं करणोत्पत्तेर्भावाभावानुवृत्तिः ॥२६५॥

दृष्टं बुद्धेर्न चान्यस्य सन्ति तानि नयन्ति किम् ।

बुद्धे^६र्भावाभावानुवृत्तितोऽन्वयव्यतिरेकानुवृत्त्या करणानामेक^७स्माद्देशाद-
प^८देशसम्बद्धानामुत्पत्तेः कारणात्सामर्थ्यं बुद्धेरिन्द्रियजननं प्रति (२६५) बुद्धं
नान्यस्य संस्काररूपस्यादृष्टस्य तदन्वयव्यतिरेकानुविधानानुपलम्भात् । सा बुद्धि-
श्चास्ति देशान्तरसम्बद्धकरजजिका दीक्षितस्य तस्मिन्तानि करणानि गर्भस्थानप्र-
यन्ति गच्छन्ति हेत्वैकत्वाद् भवितव्यं (२६६) ।

c. गमनेनावश्यं दीक्षयोपहृता बुद्धिर्देशान्तरं नेतुमिन्द्रियाण्यशक्ता चेत् ।

धारणप्रेरणक्षोभनिरोधारचेतनावशाः ॥२६६॥

न स्युस्तेषामसामर्थ्यं तस्य दीक्षाद्यनन्तरम् ।

अथ बुद्धेस्तदाभावाच्च स्युः सन्धीयते मलैः ॥२६७॥

नन्वेवन्तस्य मृमुक्षोर्भी^९ज्ञानान्तरं बुद्धेरसामर्थ्यं तेषामिन्द्रियाणां स्वविषये
व्यवस्थापनं धारणं । तत्रा^{१०}योजनं प्रेरणं । क्षोभो^{११} विकारः । स्वविषयाभिर्वर्तनं

^१ विधाति कुशलाकुशलाः ।

^२ वीढोक्तः ।

^३ इति पराभिप्रायः ।

^४ समाधानं ।

^५ मिथ्याज्ञानतर्पयुतायाः ।

^६ यत्रोत्पत्स्यते ।

^७ आकृष्य नयनं ।

^८ भ्रूभङ्गादि ।

निरोधः । ते बुद्धिनिवन्धनवृत्तयो न स्युः । अथ बुद्धेस्तदा मरणकालेऽभावाच्च स्युः
धारणप्रेरणायः ।

अत्राह । सन्धीयते जन्यते मलैर्मिथ्याज्ञानैर्मिथ्याज्ञानात्मरुनेहादिभिर्बुद्धिर्मरण-
समयेपीति कुतो बुद्धयभावः । (२६७)

बुद्धेस्तेषामसामर्थ्यं जीवतोऽपि स्युरक्षमाः ।

निर्हासातिशयात् पुष्टौ प्रतिपक्षस्वपक्षयोः ॥२६८॥

दोषाः स्वबीजसन्ताना दीक्षितेऽप्यनिवारिताः ।

अथ मला अपि दीक्षयोपहतसामर्थ्या न बुद्धि सन्दर्भति । तदा तेषां मला-
नामसामर्थ्यं स्वीक्रियमाणे जीवतोपि दीक्षितस्य मला बुद्धिसन्धानं प्रत्यक्षमाः स्युः ।
दीक्षा मलानां बाधिकेत्यपि मिथ्या । तथा प्रतिपक्षस्य नैरात्म्यभावनायाः स्वपक्षस्या-
योनिशोभनस्कारस्याभ्यासात् पुष्टौ सत्यां दोषाणां यथाक्रमं निर्हृत्तादपचयात् ।
अतिशयावभिबुद्धे (२६८) दोषाः स्वकीयाद् बीजात्तुल्यजातीयकारणात् सन्तानो-
पेयां ते दीक्षितेपि दोषबीजे^१ परिपोषवत्यनिवारिताः ।

II. आत्मनो नित्यत्वे न पुनर्जन्म

स्यादेतद् (१) आत्मनोपि गर्भगतकरणादिजनने व्यापारः स एव दीक्षया निरुद्ध
इति न पुनर्जन्मेत्याह (१)

नित्यस्य निरपेक्षत्वात् क्रमोत्पत्तिर्विरुध्यते ॥२६९॥

क्रियायामक्रियायाश्च क्रिययोः सदृशात्मनः ।

ऐक्यञ्च हेतुफलयोर्व्यतिरेकस्ततस्तयोः ॥२७०॥

नित्यस्यानूपकार्यतया निरपेक्षत्वात् करणादीनां क्रमे^१णोत्पत्तिर्विरुध्यते
समाप्त्यहेतुसद्भावात् सकृदुत्पादप्रसक्तेः । (२६९) इन्द्रियावेः क्रियायामक्रियायाञ्च
सदृशात्मनस्तुल्यरूपस्वात्मनस्तयोः कालयोस्ते ते विरुध्यते ।

यद्यसौ कार्यकरणस्वभावः^२ तदा कायविव क्रियाविरामोऽस्य विरुध्यते ।
एवमक्रियायामपि याच्यं । किञ्च (१) आत्मनः कर्मकर्तृता हेतुत्वं भोक्तृत्वञ्च फलं ते
आत्मन एकरूपस्य रूपे इति हेतुफलभेदप्रसङ्गः । व्यतिरेको भेदस्तत आत्मनस्तयोः
कर्तृत्वभोक्तृत्वयोर्धर्मयोस्ततो नैक्यप्रसङ्ग इति चेत् । (२७०)

^१ पूर्व कृतवान् पश्चादपि गर्भे व्याप्तिरिति क्रमः ।

III. नैरात्म्ये स्मृतिसंगतिः

कर्तृभोक्तृत्वहानिः स्यात् सामर्थ्याच्च न सिध्यति ।

एवं कर्तृत्वभोक्तृत्वहानिः स्यात् । आत्मनोऽतस्त्वभाक्त्वात् । तत्सम्बन्धात्
19b कर्ता भोक्ता च । अनुपकृतस्य सम्बन्धित्वेऽतिप्रसङ्गात् उपकृतत्वं वेदितव्यं
तच्चाशङ्क्यसाधनं यस्मान्नित्यस्याव्यतिरेकित्वात् सामर्थ्याच्च न सिध्यति ।

ननु यद्यात्मा नास्ति तदाऽप्येनानुभूतं कर्म च कृतमन्यः स्मरति भुङ्क्ते
फलमिति स्यात्तथा चातिप्रसङ्ग इत्याह (1)

अन्यस्मरणभोगादिप्रसङ्गादच न बाधकाः ॥२७१॥

अस्मृतेः; कस्य चित् तेन ह्यनुभूतेः स्मृतोद्भवः ।

अन्यस्य स्मरणभोगादिप्रसङ्गादच न बाधका भवन्ति (२७१) अस्मृतेः ।
कस्यचित् स्मर्तुरभावात् । एवं भोगोऽपि नास्ति भोक्त्रभावात् । तेन हि तस्मात्
स्मर्त्रभावात्^१ कारणाद्विषयाणामनुभूतेः सकाशात् स्मृतिरेव स्मृतं तस्योद्भवः ।
वस्तुधर्मो ह्येष यदनुभवः पटीयान् स्मरणबीजाधानद्वारेण स्मरणं जनयति ।
शुभाशुभचेतनाश्च संस्कारा भोगाकारं सम्बिदं प्रवर्तयन्ति (1) तत्किं स्मर्तृ-
भोक्तृदुर्ग्रहेण । तत्तवाकारः प्रतीत्यसमुत्पन्नो बुद्धिप्रवन्ध एव केवलो न तु संसारी
नाम कश्चित् ।

h. यदि नास्त्यात्मा कथं स कोऽपदृष्टिः संसारप्रवृत्तिर्व्येत्याह (1)

स्थिरं सुखं ममाहञ्चेत्यादि सत्यचतुष्टये ॥२७२॥

अभूतान् षोडशाकारान् आरोप्य परितुष्यति ।

स्थिर^१मक्षणिकं सुखं त्रिदुःखताविपरीतं ममेत्यात्मीयमहमित्यात्माहं-
कारश्चेति दुःखसत्यस्य विपरीता आकारा इत्याद्यान् प्रति सत्यं^२ चतुरः कृत्वा
षोडशाकारान् भूतान् प्राक् यथोक्तभूताकारविपरीतान् सत्यचतुष्टये (२७२)-
ऽरोपयतीति भ्रान्तिरेव सत्कायदृष्टिः स्वबीजप्रभवा । आरोप्य च किञ्चित्
स्वसुखसाधनञ्च मन्यमानस्तदर्थं परितुष्यति । तृणया च जन्मस्थानोपादानमिति
संसारप्रवृत्तिः ।

^१ नित्यमिति बाज्ये अगात् परं स्थायी सर्वो नित्य इत्यर्थः ।

^२ असमृचया हेत्वप्रभवाद्याः ।

^३ स सत्कायदृष्टिमान् तामारोप्य च ।

घ. सम्यग्दृष्टिर्नैरात्म्यदृष्टिः

मार्गविपर्ययं संसारहेतुमुक्त्वा मार्गमाह (१)

तत्रैव तद्विरुद्धार्थतत्त्वाकारानुरोधिनी ॥२७३॥

हन्ति सानुचरां तृष्णां सम्यग्दृष्टिः सुभाविता ।

तत्र सत्पचतुष्टय एव सम्यग्दृष्टिर्नैरात्म्यदृष्टिः तद्विरुद्धार्थतत्त्वाकारानुरोधिनी (२७३) तेषां स्थिरसुखाद्याकाराणामविचारोपितानां विषद्वोर्ध्वस्तस्य तत्त्वानि भूता आकारा अनित्या सुखादयः षोडशाकारास्ताननुरोद्धं खीलं यस्याः सा तथा सुभाविता सावरनिरन्तरदीर्घकालाभ्यासप्राप्तवैशद्या हन्ति तृष्णां जन्म-हेतुं सानुचरां मात्सर्यादिपरिवारां ।

(क) तृष्णाक्षयात् मोक्षः

ननु तृष्णाक्षयेऽपि कर्मदेहयोर्जन्महेत्वोर्भावात् जन्म किं न भवतीत्याह (१)

त्रिहेतोर्नोद्भवः कर्मदेहयोः स्थितयोरपि ॥२७४॥

एकाभावाद् विना बीजं नाङ्कुरस्येव सम्भवः ।

त्रिहेतोस्तृष्णाकर्मदेहेहेतोर्जन्मनस्तृष्णायाः क्षये कर्मदेहयोः स्थितयोरपि नोद्भवः उत्पत्तिर्न भवति (२७४) एकाभावात् हेतुसामग्र्यवैकल्यात् विना बीजं क्षित्युदकादिभावेऽपि नाङ्कुरस्योद्भवः ।

२. ननु त्रिहेतोर्जन्मन एकाभावेऽपि चेदनुत्पत्तिः तर्हि कर्मणो देहस्य वा क्षयो नाभ्यस्यते । परे चाहुः कर्मक्षयान्मुक्तिरिति । अत्राह (१)

असम्भवाद् विपक्षस्य न हानिः कर्मदेहयोः ॥२७५॥

अशक्यत्वाच्च तृष्णायां स्थितायां पुनरुद्भवात् ।

असम्भवाद्विपक्षस्य न हानिः कर्मदेहयोरस्ति । (२७५) अशक्यत्वाच्च । सत्यपि वा विपक्षे^१ तदभ्यासाद् देहकर्मनिवृत्तिरशक्यक्रिया । तृष्णायां स्थितायां तत्प्रचित्तस्यात्मग्रहवतो गर्भस्थानपरिग्रहे सति पुनरुद्भवात् देहस्य शरीरिणश्च तृष्णयैव प्रवृत्त्या सर्वत्र शुभाशुभप्रवृत्तेश्च (१)^२

b. एवन्तर्हि तृष्णा कर्म च क्षययितव्यं मुमुक्षुणेत्याह (१)

द्वयक्षयार्थं यत्ने च व्यर्थः कर्मक्षये श्रमः ॥२७६॥

^१ तृष्णामुपेक्षयाप्रहीणामेव ।

^२ बोद्धव्यमवश्यम् ।

द्वयक्षयार्थं यत्ने क्रियमाणे कर्मक्षये अर्थः श्रमः । तृष्णाक्षयमात्राज्जन्माभाव-
सिद्धेः सदापि कर्मानुपयुक्तमित्यलं उत्क्षयप्रयासेन । न च कर्मक्षयः प्रति^१पक्षानावात्
शक्य इत्युक्तं ।

(ख) अक्षीणकर्मणो न मोक्षः

२०२

सन्तापक्लेशोपभोगात् पूर्व्वर्जितकर्मक्षयोऽपरस्य चाकारणं ततो मुक्तिरित्यपि
मो^२हः । (२७६)

तथाहि (१)

फलवैचित्र्यदृष्टेश्च शक्तिभेदोऽनुमीयते ।

कर्मणां तापसंक्लेशात् नैकरूपात् ततः क्षयः ॥२७७॥

कर्मणां फलवैचित्र्यस्य^३ नानागत्युपभोग्याने^४ कविषोपकरणसाध्यविबिधमुख-
दुःखोपभोगप्रकारस्य दृष्टेश्च शक्तिभेदः सामर्थ्यनानात्वमनुमीयतेऽतो नानाप्रकार-
फलजननसामर्थ्यात् का^५रणादेकरूपात् फलात्तापसंक्लेशाच्च कर्मणां क्षयः । (२७७)

सर्व्वेषां कर्मणां ताप एव फलमिति चेत् ।

फलं कथञ्चित् तज्जन्यमल्पं स्यान्न विजातिमत् ।

अथाऽपि तपसः शक्त्या शक्तिसङ्करसंचयैः ॥२७८॥

तस्य कर्मणो जन्यं फलं^६ कथञ्चित् जगुप्सादिभिरल्पं स्यात् न तु विजाति-
मत् । दानं दत्त्वा हिसित्वा वा जगुप्सु^७स्तयोः फलमल्पीयोऽनुभवति । कारणता
न बापादानात् । न तु शुभस्य दुःखमशुभस्य वा सुखं फलं भवितुमर्हति । अथापि तपसः
शक्त्या शक्तिसंकरेण तापक्लेशमात्रफलेन तानि हीयन्ते । तपःशक्त्या कर्मणां संक्ष-
येण वा जन्माभावः । (२७८)

^१ सत्यां तृष्णायां ।

^२ विषम्बरस्य ।

^३ भोगाभोगरोगारोग्यादिः ।

^४ उत्पित्तुदलोकावताराय परमतं लिख्यते । स्यादेतत् (१) तृष्णा हि कर्मनिदानं
तस्याप्यत्र मार्गात् क्षयो निदानिनोपि कर्मणः क्षयात् त्वयापि कर्मणां क्षय एवेष्टः ।
येषां दोषविरोधिन उपाया नैरात्म्यवर्जनलक्षणा दृश्यन्ते । दोषनिदानं तृष्णान्ते
उपपन्नम् । अस्स्यां तृष्णायां अनागतदोषानुत्पत्तिः । उत्पित्तुदोषनिर्घातात्
शक्ता । अनेन चातीतकर्मनिदानतृष्णादिबाधको न भवत्येव मार्गस्तदुत्पत्तिकाले
तस्याभावादेवेत्यसिद्धिरुक्ता परे (२) । यवगोधूमाद्यनेकबीजेष्वनेकाङ्कुरवत् ।

^५ क्षेत्रासंस्कारेत्यफलवत् ।

क्लेशात् कुतश्चिद्दीयेतारोषमक्लेशश्लेशतः ।

b. यच्च किञ्चिदवशिष्टं तत् क्लेशात् कुतश्चित् केशोल्लुञ्चनादेः क्षीयते ।
कर्मसयाच्च मुक्तिः । अत्राह^१ (१)

हीयेतारोषमक्लेशश्लेशतः । यदि तपसा कर्मक्षयोज्ञेयं कर्म हीयेताक्लेशतो
विनैव केशोल्लुञ्चनादि^२ दुःखात्कर्मणः क्षीणत्वाद्यथा नारकादि दुःखं न भवति
तथाऽल्पीयोपि न स्यात् । शक्तिर्वाकर्म्येपि श्लेशतः सन्तापक्लेशात् केवलात् कर्म
हीयेत । न दुःखान्तरानुबन्धी संसारप्रबन्धः तपस्विनः स्यात् ।

यदीष्टमपरं क्लेशात् तत् तपः क्लेश एव चेत् ॥२७९॥

तत् कर्मफलमित्यस्मान्न शक्तेः सङ्करादिकम् ।

तपसः शक्त्या शक्तिसङ्करसंक्षयश्च तदा वक्तुं शक्यो यदि स्यादिष्टं
क्लेशादपरं^३ मन्यत्तपो मान्यथा । क्लेश एव चेत्तत्तपः । (२७९) तत्क्लेशरूपं
तपः कर्मफलं (तपोऽवशेषितस्य कर्मणः फलमिष्टं) मित्यस्मात्कर्मफलभूतात्तपः^४ सः
शक्तिसंकरादिकं न^५ युवत । आदिशब्दात्संक्षयश्च ।

c. तस्य^६ मते तु (१)

उत्पित्सुदोषनिर्घाताद् येऽपि दोषविरोधिनिः ॥२८०॥

तज्जे कर्मणि शक्ताः स्युः कृतहानिः कथं भवेत् ।

उत्पित्सोत्पृष्णादेर्दोषस्य निर्घातात् येषां दोषविरोधिनिः नैरात्म्याभ्यासादय
उपायाः (२८०) तज्जे तृष्णादिदोषप्रभवे कर्मणि कारणवारणद्वारेण व्याहृतं
शक्ता न प्राग्जनिते तस्योत्प^७त्तत्वात् । अतः कृतस्य कर्मणो हानिः
कथम्भवेत् ।

d. ननु यथा दोषेभ्यः कर्म तथा कर्मणो दोषाश्च भवन्तीत्यक्षीणकर्मणो न
स्यात् मुक्तिरित्याह (१)

दोषा न कर्मणो दुष्टः करोति न विपर्ययात् ॥२८१॥

^१ अत्र शक्तेः क्षयः साङ्ख्यम्वेति पक्षो द्वौ ।

^२ केशोल्लुञ्चनावेदन्यत् कुशलरूपं तपोपीष्टं स्यात् ।

^३ फलस्य कर्तृत्वाद्योगात् संकरक्षये ।

^४ यन्मते साम्प्रतितृष्णाक्षये कर्मणोपि क्षय इष्टः ।

^५ पूर्व्यकृतकर्मक्षयो नेति न कृतस्य हानिः ।

दोषा न कर्मणो भवन्ति किन्तु दोषैर्दृष्टः प्राणी कर्मकरो भवति न विप^१-
र्ययात् । नादुष्टः कर्म करोति नैरात्म्यदधिगमस्तृष्णाभावात् । क्वचित् प्रवृत्तिनिवृत्त्य-
सम्भवात् । (२८१)

ननु कर्मणः शुभात् सुखं सुखादभिलाषोऽभिलाषाच्च राग इति कर्मणो दोष-
जन्मेत्याह (१)

मिथ्याविकल्पेन विना नाभिलाषः सुखादपि ।

यश्च सुखादप्यभिलाषो रागहेतुर्दृश्यते स च मिथ्याविकल्पेन विना स्थिर-
सुखमदीपाहंकारविकल्पनमन्तरेण न भवतीत्यापोनिशोमनस्कार एव दोषहेतुः
न कर्म । ततः सत्यपि कर्मण्युन्मूलितात्मवृष्टयो निर्दोषा निर्व्याप्ति । निर्व्याप्य^१
दुःखनिरोधलक्षणं । दुःखं परिज्ञाय तत्समुदयं मार्गभावनया प्रहाय प्राप्यते नान्य-
थेति ।

अतुःसत्यप्रकाशक एव मुमुक्षुणामुपास्य इति तावित्वमुक्तं ।

७. तायात् सुगतत्वसिद्धिः

तदेवमनुलोमतः “प्रमाणभूताये”त्यावि पञ्चपदानि व्याख्याय प्रतिलोमतो
लिङ्गलैङ्गिकत्वं दर्शयन्नाह (१)

तायात् तत्त्वस्थिराशेषविशेषज्ञानसाधनम् ॥२८२॥

तायाच्चतुःसत्यप्रकाशलक्षणात् लिङ्गात् तत्त्वस्थिराशेषविशेषज्ञानस्य^१
त्रिगुणस्य सुगतत्वस्य साध^२नं सिद्धिः । तत्त्वस्य अणिकर्नैरात्म्यस्य ज्ञानात् प्रवास्तं ।
(२८२)

बोधार्थत्वाद् गमेः ;

अपुनरावृ^१त्या च स्थिरं निःशेषं विशेषज्ञानं त्रिगुणं सुगतत्वं बोधार्थत्वाद्
गमेर्गतशब्दः प्रकृतिः । न हि सम्बाधिनोऽज्ञासात्कृतस्यार्थस्य उपदेशः शक्यक्रियः (१)
न चानुमानेन ज्ञातस्योपदेश इति युक्तमुक्तं । अणिकत्वनैरात्म्यादिविषयस्यानु-
मानस्य भगवदुपदेशमन्तरेपोत्पत्तिबीजाभावात् अगृहीतोपदेशानामभावात् ।
न च नित्यपरोक्षस्यार्थस्य स्वैर्यादिविपर्ययाध्यवसायिनः कश्चिन्निश्चयोऽस्ति ।

^१ तत्त्वञ्च स्थिरञ्चाशेषञ्च तैर्विशिष्यत इति विशेषज्ञानं ।

^२ अतुःसत्यविषयमशेषत्वं ।

तस्मात्प्रमाणसम्बादिनः परोक्षार्थस्योपदेशस्तत्साक्षात्कारपूर्वक एवेति युक्तं
तामित्वात् सुगतत्वानुमानं भगवतः । स च भगवान् तावः सुगतत्वात् त्रिगुणात्
गुणानुक्रमेण ।

बाह्यशैक्षारौक्षाधिकस्ततः ।

बाह्यशैक्षारौक्षेभ्योऽधिकः ये लौकिकभावनामार्गेण वीतरागा बाह्या अतत्त्व-
दर्शिनस्तेभ्यः तत्त्वदर्शित्वादधिकः । ये वीक्षा जबाह्याः परिह्राणिधर्माणस्तेभ्यो-
ऽपुनरावृत्त्या । ये चावैक्षाः आवका अप्रहीणक्लेशवासना असाक्षात्कृतसर्वकार-
वस्तवस्तेभ्यो निःशेषप्रतीत्या । तस्मात् सुगतत्वात् शासनं शास्तृत्वमनुमीयते ।

किं पुनः शासनमित्याह (१)

परार्थज्ञानघटनं तस्मात् तच्छासनं ततः ॥२८३॥

दयापरार्थतंत्रत्वं ;

तच्छस्त्रं कारणे कार्योपपारात् परार्थं यज्ज्ञानं सुगतत्वं तदर्थं घटनं व्यायामः ।
बुद्धत्वसाधनमार्गान्यास इत्यर्थः । न स्युपायमन्तरेणोपैवसम्भवः । ततः शासनाद्
(२८३) दयापरार्थतन्त्रत्वं परार्थप्रधानत्वं जगद्धितैषित्वमनुमीयते इत्यर्थः ।

ननु नावश्यं कारुणिकस्य मोक्षमार्गान्यासः । स्वार्थबुद्ध्यापि बाह्यानामिव
सम्भवात् तत्कथमुपायाभ्यासाद्व्यानुमानमित्याह (१)

सिद्धार्थस्याऽविरामतः ।

सिद्धार्थस्य निष्पन्नमोक्षलक्षणात्त्वसम्भादस्यापि सुगतस्य सङ्गादिवत् परा-
र्थक्रियातोऽविरामतोऽनिवृत्तेः फलावस्थापान्दयासद्भावाद्धेतव्यस्यायामपि तस्या-
स्तित्वमनुमानश्च ।

जगद्धितैषित्वस्य सुगतत्वशास्तृत्वतामित्वसहितस्य प्रामाण्यसाधनत्वमाह (१)

दयया श्रेय आचष्टे ;

यतो दयया जगद्धितैषित्वेन श्रेय आचष्टे । निर्देयस्तु विसम्बादनाभिप्रायोपि
ब्रूयात् ।

सदयोप्यभूतमज्ञो वन्तीत्याह (१)

ज्ञानात् सत्यं ससाधनम् ॥२८४॥

ज्ञानात् सुगतत्वात् भूतमाचष्टे । तच्च ज्ञानं ससाधनं विद्यमानोपायान्यासं विद्य-
मानशास्तृत्वमित्यर्थः । (२८४)

तच्चामियोगवान् बभूवुः यतस्तस्मात् प्रमाणात् ।

तच्च सत्यचतुष्टयं विनेयानां वक्तुमभियोगः सावरसततप्रवृत्तिस्तद्वान् तापी चेत्यर्थः। तस्मात् कारुणिकत्वात् सुगतत्वात् शास्तृत्वात् तायित्वाच्च भगवतः प्रमाणता यथोपदिशितार्थसम्वादकताऽन्यैरज्ञातचतुःसत्यार्थप्रकाशकता चाङ्गुमीयत इत्यर्थः।

20b

एवञ्चानुमानानुमेयव्यवहारे स्थिते प्रामाण्यात्तामित्वं हितैरित्याहुः^१पायाभ्यासाच्च सुगतत्वम्भवतीत्युक्तं।

(७) संवादकत्वात् भगवान् प्रमाणम्

कस्मा^१त्पुनरनेकगुणसम्भारसम्भवेऽपि प्रामाण्येनैव भगवतः स्तुतिरित्याह (१)

उपदेशतथाभावस्तुतिस्तदुपदेशतः ॥२८५॥

प्रमाणतत्त्वसिद्ध्यर्थः ;

उपवेशस्य तथाभावः सम्वादकत्वं प्रामाण्यं। तेन स्तुतिराचार्येण कृता। तस्य भगवत् उपवेशतः (२८५) प्रमाणस्य तत्त्वं लक्षणं तस्मिन्निर्णयं भगवद्देशनायाः^२ प्रमाणविनिर्दययो नोत्प्रेक्षामात्रेणोत्पात्तुमित्यर्थः।

२. ननु “नीलसमङ्गी पुरुषो नीलं जानाति नो तु नीलमि”ति कृता भगवता प्रत्यक्षं दर्शितं। अनुमानं नोक्तं। कथमागमात् प्रत्येतव्यमित्याह (१)

अनुमानेऽप्यवारणात्।

प्रयोगदर्शनाद् वाऽस्य ;

अनुमानेऽप्यवारणादिष्टिर्दर्शिता। “शून्याः परप्रवादा” इत्यादिना शाब्दादेरेव निषेधात् प्रयोग^३स्य परार्थानुमानरूपस्य दर्शनाद्वारणमेऽस्यानुमानस्य निर्देशः कृत एव भगवता (१)

तमेव प्रयोगमाह (१)

यत् किञ्चिदुदयात्मकम् ॥२८६॥

निरोधधर्मकं सर्वं तदित्यादावनेकधा।

^१ “प्रमाणभूताये”त्येव स्तुतिपदमाह [प्रमाण] समुच्चये।

[“प्रमाणभूताय जगद्विर्लैविचे प्रचम्य शास्त्रे सुगताय तायिने।

प्रमाणसिद्धये स्वमतात् समुच्चयः करिष्यते विप्रसूताविहैकतः ॥ (१।१) ॥”]

^२ लक्षाशात्प्रमाणयोः।

^३ अन्याव्यप्याक्षिप्तानीति ग्राह्याणि स्मुरित्याह।

यत्किञ्चिदुच्यतात्मकं (२८६) तत्सर्वं निरोधधर्मकमित्याद्यावागमवान्येऽनेकधा स्वभावादिलिङ्गजमनेकप्रकारमनुमानं दृश्यते ।

b. कथं पुनरनेनानुमानमुक्तमित्याह (१)

अनुमानाश्रयो लिङ्गमविनाभावलक्षणम् ॥२८७॥

व्याप्तिप्रदर्शनाद्धेतोः साध्येनोक्तञ्च तत् स्फुटम् ।

अनुमानस्याश्रयः कारणं लिङ्गम्बन्धकत्वमनुमाननिर्देशार्थमन्यथाऽशक्यत्वात् ।

किं लक्षणमित्याह (१) अविनाभावः साध्याव्यभिचारित्वं तल्लक्षणं यस्य तत्तथा । (२८७) स चाविनाभावो लिङ्गं लक्षणं हेतोरुदयधर्मकत्वस्य साध्येन निरोधधर्मकत्वेन व्याप्तेः प्रदर्शनात् “यत्किञ्चिदुच्यतात्मकं तत्सर्वं निरोधधर्मकम्”^१त्यादिना स्फुटः प्रत्यक्तो दक्षितः (ः१)

इत्यनुमानप्रामाण्यनिर्देशोऽपि भगवदुपपन्नमेव (१) तदेवं भगवानेव प्रमाणभूत-
स्तायी मुमुक्षुभिरुपास्यो नेतर इति^२ दर्शनार्थमाचार्येण तस्य स्तुतिरुक्तोति युक्तं ॥

भाषार्थः न नो र ख न न्दि कृतावां प्रमाणवर्तिकदृष्टौ अधमः पारिच्छेदः ।

द्वितीयः परिच्छेदः*

प्रत्यक्षम्

प्रथमपरिच्छेदेन प्रमाणसामान्यलक्षणं व्यवस्थाप्य विशेषलक्षणमाख्यातुं द्वितीयपरिच्छेदारम्भः ।

१. प्रमाणसंख्याविप्रतिपत्तिनिरासः

विप्रतिपत्तयश्चात्र संख्यालक्षणगोचरफलविषयाः सन्ति । तत्र संख्या-विप्रतिपत्तिनिराकरणार्थमाह (१)

मानं द्विविधं विषयद्वैविध्यात्;

मानं द्विविधं । यत्तत्प्रमाणमविसम्बाधित्वाद्यज्ञातार्थप्रकाशकत्वात्सामान्य-^४लक्षणमुक्तं तद् द्विविधं । प्रत्यक्षानुमानभेदेन । कस्माद् (१) विषयस्य स्वलक्षणसामान्यलक्षणरूपतया द्वैविध्यात् । शब्दादिकमपि हि प्रमाणम्भवत्सविषयं वक्तव्यं (१) विषयश्च स्वसामान्यलक्षणादतिरिक्तो नास्ति । ततस्तद्विषयत्वे प्रत्यक्षानुमान-^५तैव । नापि सामान्यविशेषात्मक एकोऽस्ति विषयः । परस्परविषयद्वयोरैकात्म्या-योगात् ।

ननु कथं विषयद्वैविध्यसिद्धिः (१) न प्रत्यक्षाप्राप्यनुमानतो यथाक्रमं स्वलक्षण-सामान्यलक्षणत्वादनयोः । द्वाम्नां द्वयसिद्धिरिति चेत् ।

ननु प्रत्यक्षस्य सामान्याविषयत्वे साध्यसाधनसम्बन्धाग्रहणादनुमानमेव न स्यात् । सामान्यविषयत्वे च प्रत्यक्षत्वादेव तत्सिद्धेर्लब्धिकलमनुमानस्य प्रामाण्य-कल्पनं ।

अत्रोच्यते । प्रत्यक्षमपि स्वलक्षणं विषयीकुर्वन् तत्सम्भवि विजातीय-^६व्यावृत्त्युपकल्पितं सामान्यं पृष्ठविकल्पेन निश्चिन्वत्तद्विषयमपि निश्चयविषयेण

* द्रष्टव्यं परिशिष्टं ११९ । नीलोत्पलादि परस्य अर्थसामर्थ्ये स्वलक्षणत्वमेव ।

च प्रत्यक्षविषयव्यवस्था । एवन्तहि स्वलक्षणविषयता^१ न स्यादिति चेत्^२ । न(१) सजातीयव्यावृत्तत्वेनापि ततो निवर्णयात् । द्वे च व्यावृत्ती स्वलक्षणे स्तो निश्चिते च प्रत्यक्षबलात् । न चैकमप्यनुमानस्य वैषम्यं (१) न हि सामान्यमित्येव प्रत्यक्षविषयः । परोक्षे तस्याप्रवृत्तेः । न च यदैकदाऽपरोक्षं तत्सर्वदा तथा । स्वलक्षणं कदाचिदपरोक्षमप्यन्यदा परोक्षं एवं सामान्यमपि । ततोऽपरोक्षे सामान्ये गृहीतायां व्याप्तौ परोक्षे तस्मिन्ननुमानवृत्तिरिति न कस्मिद्विरोधः । तस्मात्^३ प्रत्यक्षत्वाद्वा विषयद्वैविध्यसिद्धिः प्रत्यक्षानुमानाभ्यां वेत्सुभयप्राप्युपपन्नं ।

विषयद्वैविध्यमेव कस्मादित्याह (१)

21A

शक्त्यशक्तिः ।

अर्थक्रियायां ;

शक्त्यशक्तितोऽर्थक्रियायां । स्वलक्षणस्यार्थक्रियाशक्तत्वात् । विजातीयव्यावृत्त्युपकल्पितस्य च सामान्यस्याशक्तत्वात् विषयद्वैविध्यं । न ह्येकस्य विरुद्धाविमौ धर्मौ युज्येते । यद्यनर्थक्रियाकारि सामान्यं केषांभ्युक्तजानप्रतिभासि केषांचापि सामान्यं स्यात् ।

केशादिर्नार्थानर्थविमोक्षतः ॥१॥

न के^४शादिरवै सामान्यरूपोऽनर्थविमोक्षतः । (१) यत्र हि व्यावृत्तं^५णा-
मर्थाध्यवसायः सोऽयैः स्वलक्षणं सामान्यत्वा स्यात् । यत्र पुनरर्थबुद्धिरेव नास्ति स कथं सामान्यमुच्यतां ।

^१ ननु यदतीन्द्रियं केशादिव्यवहितं स्वलक्षणं, यच्च सामान्यं न बोधरोनुमानस्य, तस्य कथं व्यवस्था ।

“यज्जातीयैः प्रमाणैश्च यज्जातीयार्थदर्शनं ।

भवेद्विद्वान् लोकस्य तथा कालान्तरेऽपि”ति

[कुमारिल]वचनात् ।

^२ अनर्थक्रियातो न स्वलक्षणं, स्पष्टप्रतिभास्यनन्वयित्वाभ्यां न च सामान्यमिति विषयान्तरत्वमस्य ॥

^३ अथारोप्येतत् अन्यथोत्पत्तिशक्त्याभ्यां विषयत्वे आकारो बहिर्भासि-
केशादेर्नोत्पादको न सत्त्वको नापि सम्बन्धस्येति चोद्धानवकाश एव सांख्यवह्णारि
प्रमाणमेतत् । देशादिविप्रकृष्टन्तु (१) “यज्जातीयैः प्रमाणैश्च यज्जातीयार्थदर्शनं ।
भवेद्विद्वान् लोकस्य तथा कालान्तरेऽपि” [कुमारिलस्य] ॥

सदृशासदृशत्वाच्च विषयाविषयत्वतः ।

शब्दस्यान्यनिमित्तानां भावे धीः सदसत्त्वतः ॥२॥

तथा^१ सवृशासदृशत्वाच्च विषयद्वैविध्यं । सदृशं सामान्यं सर्वव्यक्तिसाधारण-
त्वात् । असदृशं स्वलक्षणं सर्वतो व्यावृत्तत्वात् । अगयोश्चान्योन्याव्यवच्छेदरूप-
त्वात् न राक्षन्तरं । ततो यदि कल्प्यमाणं सदृशं तदा सामान्यमेव तत् ।
अथासदृशं स्वलक्षणमेवेति द्वैविध्यमेव विषयस्य । तथा^२ शब्दस्य विषयाविषय-
त्वतश्च द्वैविध्यं । शब्दस्य विषयः सामान्यं । अविषयः स्वलक्षणं । न च
शब्दविषयाविषयाभ्यामन्योस्ति सर्वस्य संग्रहात् द्वैविध्यमेव । तथा विषयाद-
न्यवाप्तिमित्तानां मनस्कारवत् सादृगुण्यसंकेतग्रहणानां भावे ग्राहिकाया धियः
सा^३मान्ये सत्त्वात् स्वल^४क्षणे चाभावात् विषयद्वैविध्यं । यत्र विषयव्यतिरिक्त-
निमित्तसदृभावे भवति बुद्धिस्तत्सामान्यं (१) यत्र^५ तु न भवति तत् स्वलक्षणं ।
प्रकारान्तरञ्च न सम्भवतीति बुद्धिविषयाविषयत्वे सामान्यस्वलक्षणतैवेति द्वैविध्य-
मेव विषयस्य । (२)

२. सत्यद्वयचिन्ता

तदेवार्थक्रियासामर्थ्यादिकं स्वलक्षणं^६दी योजयन्नाह ।

अर्थक्रियासमर्थं यत् तदत्र परमार्थसत् ।

अन्यत् संवृत्तिसत् प्रोक्तं ते स्वसामान्यलक्षणे ॥३॥

अर्थक्रियायां ज्ञानाक्रियायां स्वरूपोपधानेन समर्थं यत्तदत्र वस्तुविचारे परमार्थ-
सत् । एवं यदसदृशं शब्दाविषयोऽन्यनिमित्तभावे ज्ञानाभावश्च तत्परमार्थसत् ।
अतोऽन्यदशक्तं सदृशं शब्दविषयः । अन्यनिमित्तभावे बुद्धेर्विषयश्च तत् संवृत्तिसत्
प्रोक्तं कल्पनामात्रव्यवहार्यत्वात् । ते परमार्थसंवृत्ती स्वसामान्यलक्षणे । (३)

३. सामान्यतत्करूपनानिरासः

अशक्तं सर्वमिति चेद् बीजादेरङ्कुरादिषु ।

दृष्टा शक्तिः ;

स्वलक्षणसामान्यलक्षणे दृष्टे सर्वमर्थकारित्वेने^७ष्टमशक्तं । न किञ्चित्
कर्तुं समर्थमिति चेत् । बीजादेः कारणाभिमतस्याङ्कुरादौ कार्यसंभवे दृष्टा शक्ति-

^१ सांख्यमतेनाह ।

^२ ज्ञानद्वारेण निराकृत्य शब्दमुखेनाह ।

^३ अयं हतुं व्यवसायाग्न वस्तुतः । ^४ मनस्कारादीनां भावेऽपि यदभावे धियोऽभाव-
स्तत्स्वलक्षणं । ^५ विषये सत्येव बुद्धिर्भवति । ^६ माध्यमिको सिद्धतामाह ।

जननलक्षणा बीजान्वयव्यतिरेकानुविधाय्यङ्कुरो दृश्यते (१) इदमेव कारणस्य शक्तत्वं यत्प्राग्दुष्टस्य तद्भाव एव भावः ।

मता सा चेत् संवृत्त्या ;

सा शक्तिः संवृत्त्या मता चेत् कार्यकारणभावो हि व्यवहारमात्रतः सिद्धः न परमार्थतः । न तावत्प्रत्यक्षं तद्ग्रहणसमर्थं बीजाङ्कुरग्राहिणोः प्रत्यक्षयोः स्वविषयमात्रव्यवस्थापनात् केनान्वयव्यतिरेकग्रहणं । क्रमेण द्वयोर्गृहीतयोस्तद्वल-
भाविना स्मरणेन ग्रहणमिति चेत् ।

21b

ननु केनान्वयव्यतिरेको गृहीतौ । न प्रत्येकं बीजाङ्कुरज्ञानाभ्यां स्वस्वविषय-
ग्रहणात् । नापि द्वाम्नां ज्ञानबोर्ज्ञेययोश्च साहित्याभावात् । असाहित्ये बीजाङ्कुर-
मात्रस्य ग्रहणं नान्वयव्यतिरेकयोः । अमग्रहणमेव कार्यकारणभावग्रहणम् । तत्तु घट-
कुलालयोरप्यस्ति इति चेत् (१) न च क्रमोपि केनचित्छक्यग्रहणः ^१प्रतियोग्यवेदना ^२तु
पूर्वापरग्रहणमत एव नास्ति स्वज्ञानेन वर्तमानता ^३ग्रहणाच्च । कार्यकाले च कारणं
पूर्वमुच्यते तदा च तदेव नास्ति । तदेतन्मृतस्यारोग्यं । अथ यदैव बीजं तदैवाङ्कु-
रात् पूर्वं न तु पश्चात् अस्य पूर्वत्वं सम्भवति ॥

नन्वेवं पूर्वतया प्रतिभासोऽस्य प्राप्तः । न चैतदस्ति । अङ्कुरसाहित्यं पूर्वत्वं
तच्च गृह्यत एवेति चेत् । तादृशं पूर्वत्वमन्येषामप्यस्तीति तेषां कारणानि
स्युः । किञ्च (१) पूर्वत्वं वर्तमानकालात्प्राग्भावित्वमुच्यते (१) तद्यदि वस्तुनो रूपं
तदा वर्तमानं कदापि न ^४स्यात् । वर्तमानतातत्प्राग्भावित्वयोर्विरोधात् । स्यादे-
तदङ्कुरवर्तमानतायाः प्राग्भावित्वं पूर्वत्वं । तच्च बीजस्य वर्तमानत्वेनाविद्व-
मिति न तस्याभावः । एवन्तर्हि बीजग्रहणे पूर्वताग्रहणं प्राप्तं । न च बीजस्वरूप-
मिव पूर्वतामपि तद्ग्राहिणि ज्ञाने कश्चिदुपलभते ।

न ^५त्वापेक्षिकमिव पूर्वत्वं प्रतियोगिनोऽप्रतीती कथं प्रतीयतां । य ^६द्येवं वस्तुनो
नेदं केवलं भावान्तरापेक्षया व्यवहियत इत्या(या)तं (१) न हि वस्तुरूपं सति वस्तुनि
नास्ति (१) यच्चास्ति तेन वस्तुरूपावभासिनि ज्ञाने प्रतिभासितव्यमेव । अन्यथा ज्ञान-
ज्ञेययोर्विषयविषयित्वं न स्यात् (१) तस्मान्नाध्यक्षात् कार्यकारणताग्रहः । अतश्च
नानुमानादपि । न हि सर्वदा परोक्षेऽप्येज्जुमानवृत्तिः व्याप्तिग्रहणपूर्वकत्वात्तस्य ।
नापि प्रत्यक्षवलभावस्मरणं तद्ग्रहणप्रवर्णं (१) न हि तत्स्वतन्त्रं प्रमाणं किन्तु प्रमाण-

^१ स्वरूपमात्रवेदनात् । ^२ अक्रमवेद (ना)पेक्षत्वात् ।

^३ परः । ^४ माध्यमिकः ।

व्यापारव्यवस्थापकं । यदि यथानुभवं प्रवर्तते नान्यथा । न च कार्यकारणभावा-
नुभवो भूत इत्युक्तं । अतः स्मरणत्वमप्यस्य नास्ति । अनुभूतविकल्पनस्य स्मरण-
त्वात् (१) ततो विकल्पमात्रमेतत् न ततो वस्तुव्यवस्थेति संवृत्त्यैवाविचारस्तिरमणी-
यया कार्यकारणभावव्यवहारो न परमार्थतः ।

अस्तु यथा तथा ॥४॥

अस्तु^१ यथा तथा । सांस्तमपि कार्यकारणभावमाश्रित्य साध्यसाधनादि-
व्यवहारसम्वादसम्प्रत्ययात् समाप्तो लोकव्यवहारः । सांध्यवहारिकञ्च प्रमाणं
तावदेव सुखं । (४)

(१) सामान्यचिन्ता

(क) सामान्ये नार्थक्रियासामर्थ्यम्

सास्ति सर्वत्र चेद् बुद्धेर्नान्वयव्यतिरेकयोः ।

सामान्यलक्षणेऽदृष्टेः चक्षूरूपादिबुद्धिवत् ॥५॥

सार्थक्रिया सार्वत्र स्वलक्षणे सामान्येऽप्यस्ति चेत् न सामान्यलक्षणे ।
अस्तु तावदन्यस्य कार्यस्य बुद्धेरप्यन्वयव्यतिरेकयोरदृष्टेः । अन्त्यं हि भावानां
कार्यं बुद्धिः । सापि यदन्वयव्यतिरेको नानुविधत्ते (१) तस्य कुतोऽर्थक्रिया । प्रत्यक्षं
तावन्न सामान्यविषयं स्वलक्षणमात्रस्य प्रतिभासनात् । षट् इत्यादिविकल्पबुद्धिस्तु
सामान्यावसावात् त^२द्वियया । सापि समयभोगादिमात्रादुत्पत्तेर्न सामान्यान्वय-
व्यतिरेकानुविधायिनी^३ चक्षूरूपादिबुद्धिवत् चक्षूरूपादिजबुद्धेः । चक्षुराद्यन्वय-
व्यतिरेकानुविधानमिव सामर्थ्यं सति भावादेकापायेऽप्यभावाच्च । नैवं सामान्य-
बुद्धिरामोगमात्रादुत्पत्तेः । (५)

एतेन समयभोगाद्यन्तरङ्गानुरोधतः ।

घटोत्पत्तेरपणसामान्यसंख्यादिषु धियो गताः ॥६॥

एतेन सामान्यस्य ज्ञानमात्रकार्येऽप्यसामर्थ्यकथनेन समयभोगादेरन्तरङ्गस्या-
नुरोधतः । घटोऽप्यवि द्रव्यं । उत्प्लेपणं कर्म । सामान्यं संख्या गुणः समवायः आदि
शब्दात्संयोगविभागादयः । तेषु या धियो विकल्पिका भवन्ति ता गता व्याख्याताः ।

^१ सिद्धान्ती (—) अर्थक्रिया तावदस्ति । अन्यथा जगद्व्यालोपः ।

^२ चक्षुःश्रोत्रादिकृपशब्दादि । ^३ सामान्यविषयः ।

^४ चित्ताभोगो मनस्कारः ।

न हि स्यादिव्यतिरिक्तं द्रव्यं । अपरापरदेशजन्यहस्तादिक्षणाद् भिन्नं कर्म,
व्यक्तिव्यतिरेकि सामान्यं प्रत्यक्षबुद्धावभासते । विकल्पबुद्धिरस्तु कल्पिका । सा च^१
सकतसौत्कारप्रबोधमात्राभाविनी नार्थाधीनेति न तेषां सामर्थ्यं समर्थयति ॥ (६)

ननु यद्यर्थनिरपेक्षानामन्यनिमित्तानां भावे यत्र बुद्धिस्तत्सामान्यं तदा
तैमिरिकबुद्धिप्रतिभासिनः केशादयोपि सामान्यं स्युः । तेष्वपि धियोऽर्थनिरपेक्ष-
चक्षुरादिमात्रनिमित्तत्वादित्याह ।

केशादयो न सामान्यमनर्थभिनिवेशतः ।

केशादयस्तैमिरिकप्रतिभासिनो न सामान्यमनर्थभिनिवेश^२तः । न हि तेषु
विषयबुद्धिर्ब्यवहारिणां विषये च सामान्यचिन्तेयं । यदि ज्ञेयत्वेनाध्यवसायाभावात्
सामान्यं तदाऽभावोप्यनुपलब्धिविषयः सामान्यं न स्यात् ।

2.2.3

ततश्चानुपलब्धिरनुमानं न भवेदित्याह (१)

ज्ञेयत्वेन गृहाद् दोषो नाभावेषु प्रसज्यते ॥७॥

नाभावेषु सामान्यरूपत्वाभावदोषः प्रसज्यते ज्ञेयत्वेन गृहात् । दृष्टप्यभावेऽर्थ-
रूपताया अप्यवसायो नास्ति शेष^३तया त्वस्ति लोकस्य (१) तच्च ज्ञेयं यदर्थकारि
तत्सामान्यमेव । (७)

यदि तु (१)

तेषामपि तथाभावेऽप्रतिषेधात् ;

तेषां तैमिरिकगम्यानां केशादीनामपि तथाभावे ज्ञानान्तरेण ज्ञेयत्वे
समानरूपतेष्यते तदाऽप्रतिषेधादिष्टमेवास्माकं । तैमिरिकज्ञानगम्याः केशादय
इति यदा बुद्धयन्तरेण परामृश्यन्ते तदा केशादयो ज्ञेयत्वेन सामान्यमिष्टा एव ॥

यदि तैमिरिकदृष्टाः केशादयो न वस्तु तदा स्फुटामता न स्यादित्याह ।

स्फुटामता ।

ज्ञानरूपतयार्थत्वात् ;

ज्ञानरूपतया ज्ञानाकारतया केशादीनामर्थत्वात् ।^४ स्वलक्षणत्वात्स्फुटामता ।

यदि ज्ञानाकारतया केशादयः स्वलक्षणतया सामान्यं कथमित्याह (१)

^१ ननु प्रत्यक्षगम्यमेवोक्तोपणावीत्याह (१)

^२ समयाभोगं व्याचष्टे ।

^३ अर्थानामनुमाजनते ।

^४ प्रत्यक्षविषयेष्वर्थभिनिवेशमात्रं नार्थ इति

सूचनया मध्याप्रवेशमाह ।

^५ भावव्यावृत्तिः ।

केशादीति मतिः पुनः ॥८॥

सामान्यविषया ;

केशादीति पुनर्विकल्पिका मतिः तैमिरिकोपलब्धकेशाद्यवसायिनी सामान्यविषया । अपमर्थः (१) तैमिरिकदृष्टं केशादि सामान्यरूपेण व्यवस्थन्ती विकल्पिका बुद्धिरध्यवसायेन विषयेण सामान्यविषया । तैमिरिकधीस्तु स्वलक्षण-विषया बुद्ध्याकारस्य स्वलक्षणत्वात् ॥ (८)

किन्तहि निर्विषयमित्याह (१)

केशप्रतिभासमनर्थकम् ।

तैमिरिककेशप्रतिभासं ज्ञानमनर्थकम्बाह्यकेशाभावात् ।^१

ज्ञानरूपतयार्थत्वे सामान्ये चेत् प्रसज्यते ॥९॥

ननु ज्ञानरूपतयार्थत्वे केशादीति विकल्पबुद्धिप्रतिभासिनि सामान्ये स्वलक्षणता प्रसज्यते चेत् (१९)

तथेष्टत्वाददोषः ;

तथा ज्ञानाकारत्वा सामान्यस्यापि स्वलक्षणताया इष्टत्वाददोषः ॥

(ख) सामान्यस्य ज्ञानाकारता

कथन्तहि सामान्यरूपतेत्याह (१)

अर्थरूपत्वेन समानता ।

अर्थरूपत्वेनाध्यवसायमानज्ञेयरूपत्वेन समानता न तु बुद्ध्याकारत्वेन ।

(ग) विजातीयव्यावर्तकं सामान्यम्

कथं पुनरर्थरूपत्वेनापि समानतेत्याह (१)

सर्वत्र समरूपत्वात् तद्व्यावृत्तिसमाश्रयात् ॥१०॥

सर्वत्र व्यक्तिषु तद्व्यावृत्तिसमाश्रयात् विजातीयव्यावृत्त्याश्रयेण दृश्य-विकल्पैकत्वाध्यवसायादुपकल्पितस्य सामान्यस्य समरूपत्वात् साधारणरूपत्वा-दर्थत्वेन सामान्यबुध्यते ज्ञानाकारस्य सामान्यस्य संप्रति व्यतिरिक्तस्य^१ च पूर्वं प्रतिषेधात् ॥ (१०)

^१ ज्ञानाकारात् ।

रूपादिस्वभावमेवाविशेषेण सामान्यं किञ्चेत्यत इत्याह (१)

न तद्वस्त्वभिधेयत्वात् साफल्यदत्तसंहतेः ।

तत्सामान्यं न वस्तुरूपादिस्वभावमभिधेयत्वात् । शब्द^१धर्मवत् सामान्यं शब्दज्ञानगोचरः । न च शब्दविषयो वस्तु (१) कस्मादित्याह (१) साफल्यदत्तसंहतेः । यदि शब्दविषयो वस्तु भवेत् तदा रूपादिशब्दादेवायदिरपि रूपादिप्रतीती न किञ्चिदसौः । न चैवं । ततो वस्तुविषयेणेन्द्रियज्ञानेन शब्दस्य न तुल्यविषयता । तथा चावस्तुतैव शब्दज्ञानावभासिनः सामान्यस्य न रूपादिता ॥

न^२नु रूपादयो न शब्दस्य विषयः किन्तहि ना^३निमित्ते विप्रयुक्तसंस्कारसंज्ञे ते विज्ञानाद् व्यतिरिक्ते वै भाषि कस्येष्टे । तद्यापि (१)

नामादिवचने वक्तृश्रोतृवाच्यानुबन्धिनि ॥११॥

नामादिवचन इष्यमाणे किन्तन्नामादिकं वक्तुरि श्रोतर्यर्थे वा सम्बद्धम-
सम्बद्धमेव वा नवचित्^४ । सर्व्वथा वक्तृश्रोतृवाच्यानुबन्धिनि^५ । (११)

असम्बन्धिनि नामादावर्थे स्यादप्रवर्तनम् ।

असम्बन्धिनि वा नामादौ शब्देन चोदितोऽर्थोऽप्रवर्तनं स्यादचोदितत्वात् ॥^६

भवतु तावदन्यसम्बन्धिनि असम्बन्धिनि वा नामादावर्थोऽप्रवर्तनं । अर्थ-
सम्बन्धिनि तु कथमप्रवृत्तिः ।^७ अचोदितत्वात् ।

सारूप्याद् भ्रान्तितो वृत्तिरर्थे चेत् स्यान्न सर्व्वदा ॥१२॥

देशभ्रान्तिश्च,

न हि देवदत्ते प्रतिपादिते तत्त्वित्तिर प्रवृत्तिः । निमित्तस्यार्थसारूप्यात् ।
तद्भ्रान्तितोऽर्थे प्रवृत्तिश्चेत् सम्भाव्यत एतत् किन्तु न स्यात् सर्व्वदा । न हि
यमलकयोनियमेन भ्रान्त्याऽ^८न्यत्र प्रवृत्तिः । कदाचित्तत्रापि दर्शनात् । तथा^९

^१ शब्दस्यायन्धर्मो यदुक्त शब्दज्ञानगोचरत्वं ।

^२ वैभाषिकमतमाशङ्कते ।

^३ विज्ञानवाद्यतिरिक्ते ।

^४ इति चत्वारो विकल्पाः ।

^५ वक्तृसम्बन्धिनि । श्रोतृसम्बन्धिनि । अर्थसम्बन्धिनि ।

^६ वै० ।

^७ सिद्धान्ती, अर्थस्य शब्देनाचोदितत्वात् ।

^८ यावताऽयं पुरुषः सर्व्वदार्थ एव दृष्टः शब्दात्प्रवर्तमानः । न कदाचिन्नास्ति
वक्त्राविसम्बद्धे । तत्र भ्रान्त्या वृत्तिः ।

^९ देशभ्रान्त्यार्थे वृत्तिरिति चेत् ।

देशभ्रान्तिश्च न स्यात् । वस्तुभोवादिसम्बन्धिनि नियतदेशे नामादौ प्रतिपादिते तदन्वयदेशे घटादौ साकल्यादपि न युक्ता प्रवृत्तिः ॥ (१२)

ननु त्वन्मतेऽपि ज्ञानाकारस्याभिधेयत्वात्कथं बाह्ये प्रवृत्तिरित्याह (१)

न ज्ञाने तुल्यमुत्पत्तितो धियः ।

तथाविधायाः ;

न ज्ञाने ज्ञानाकारे बाह्येऽर्थेऽप्रवर्तनं तुल्यं । धियस्तथाविधाया बहिःस्त्वेनाध्यवसिताकाराया उत्पत्तिः । शब्दजनिता हि बुद्धिर्बन्धुतः स्वांशालम्बनाप्यनाद्यविधावशाद् बहिर्बन्धवया व्य^१वसीयत इति^२ युक्तमर्थे प्रवर्तनं ॥

अन्यत्र तत्रानुपगमाद् धियः ॥१३॥

अन्वयः नामादिनिष^३यिणि ज्ञाने तदर्थाध्यवसायात् । अर्थे प्रवर्तनं न युक्तं । निराकारबुद्धिवादि वै भा वि क मते बाह्यार्थप्रतिभासाया ज्ञानाकाराया धियोऽनुपगमतः । (१३)

बाह्यार्थप्रतिभासाया उपाये वाऽप्रमाणता ।

विज्ञानव्यतिरिक्तस्य ;

यदि ज्ञेयाकारा बुद्धिः स्यात् स्यात्तत्प्रतीत्याऽभिमानात्प्रवृत्तिरपि । अप्रवृत्ति-
दोषदर्शनाद् बाह्यार्थप्रतिभासाया बुद्धेर^४ उपाये स्वीकारे वाऽप्रमाणता नामादेः
विप्रयुक्तसंस्कारस्य विज्ञानव्यतिरिक्तस्य (१)

कथमित्याह (१)

व्यतिरेकाप्रसिद्धितः ॥१४॥

व्यतिरेकाप्रसिद्धितः ।^५ प्रतिभासमानस्याकारस्य ज्ञानत्वात् । न चेन्द्रियादिषु सत्स्वपि विज्ञानकार्यानुत्पत्तिदोऽर्थं इव नामादिरपि शक्यव्यवस्थानः । न हि गृहीतसंकेतस्य शब्दश्रुतौ क्वचिदर्थप्रति^६पत्तिः ॥ (१४)

सर्वज्ञानार्थवत्वाच्चेत् स्वप्रादावन्यथेच्छाणात् ।

अयुक्तं ;

^१ तथाहि त्वयेवं करणीयमिति नियुक्तः पुमान् साकल्यादन्वयः न प्रवर्तत एवेति वृत्तेः ।

^२ दृश्यविकल्पयोरैक्येन वृत्तेः । ^३ यस्यापि न नामादिभिर्बन्धुप्रयुक्तोऽभिधेयः ।

^४ अन्वयगमे ।

^५ परार्थानुमानेन ।

नन्वस्ति प्रमाणं सर्वस्य ज्ञानस्यार्थवत्त्वात् । शाब्दमपि ज्ञानमर्थवदेव । न च रूपादयो विषय इति पारिषोष्याभानादिकमेवेति चेत् स्वप्नादावाविशब्दात् तैमिरिकज्ञानादिष्वप्यथा अर्थशून्यस्येक्षणात् स^१ अर्थज्ञानार्थवच्छाब्दस्य^२ नामावि-
विषयत्वानुमाननयुक्तं । स्वप्नविज्ञानमपि निमित्तविषयमेवेति चेदाह (१)

न च संस्काराग्नीलादिप्रतिभासतः ॥१५॥

न च संस्काराग्निमित्ताख्यात् स्वप्नज्ञानं नीलादेर्वर्णसंस्थानविशेषतः प्रति-
भासतः । न च विप्रपुक्तसंस्कारो वर्णसंस्थानविशेषवान् । (१५)

नीलादिरेवासाक्षर्यं इति चेत् (१)

नीलाद्यप्रतिघातान्न ;

स्वप्नप्रतिभासि न नीलादि वस्तु अप्रतिघातात् । नीलादयो ह्यपीः स्वदेष्टे
पदार्थान्तरस्य व्याघातकाः स्वप्नोपलब्धास्तु नैवं । पिहितद्वाराववरकोदरमुप्त^३-
स्थानान्तरगमना (त्) हस्तियूथादिदर्शनात् ।

किन्ताहि तदित्याह (१)

ज्ञानं तद्योग्यदेशकैः ।

अज्ञातस्य स्वयं ज्ञानात् ;

ज्ञानं तत् नीलादि योग्यदेशकैः स्वप्नायमा^४नेन समानदेशैः पुस्तान्तरैरज्ञा-
तस्य स्वयं ज्ञानात् । स्वयम्भेद्यमसामान्यमिति ज्ञानलक्षणं । तच्च स्वप्नवृष्ट-
नीलादिषु व्यक्तं ।

नामाद्येतेन वर्णितम् ॥१६॥

एतेन स्वप्नवृष्टस्य ज्ञानत्वसाधनेन नामादि वर्णितं । नामादिकमपि
तन्न भवति योग्यदेशकैरज्ञातस्य स्वयं ज्ञानात् ज्ञानं तत्^५ । तस्मान्नास्त्यर्थः
सामान्यबुद्धिरिति । (१६)

अपि च (१)

सैवेष्टार्थवती केन चक्षुरादिमतिः स्मृता ।

अर्थसामर्थ्यदृष्टेश्चंदन्यत् प्राप्तमनर्थकम् ॥१७॥

यैव रूपादिविषयत्वेनेष्टा सैव चक्षुरादिमतिरर्थवती केन हेतुना मता ।
अर्थस्य रूपादेशचक्षुरादिमतिजनने सामर्थ्यबुद्धेश्चेत् । अन्यसामान्यविषयं

^१ अनैकान्तिक । ^२ सुखादिषु । ^३ यदुत्पाद्यरूपं योगी पश्यति न
तेन व्यभिचारस्तत्रान्यस्यायोग्यत्वात् । ^४ नामादि ।

विकल्पज्ञानमनर्थकं प्राप्तं (१) न हि यथा चक्षुरादिवृद्धेरर्थव्यतिरेकाद् व्यतिरेकः
तथा सामान्यबुद्धेर्यतिरेकः। आभोगमात्रेण भावात्। (१७)

अप्रवृत्तिरसम्बन्धेऽप्यर्थसम्बन्धवद् यदि।

न^१ केवलं वक्तृश्रोतृसम्बन्धिनि^२ असम्बन्धेऽपि नामा^३दावर्थेऽप्रवृत्तिः स्यात्।
अर्थसम्बन्धवत् नामादावर्थं प्रवृत्त्यर्थं यदीष्यते तदा अतीतानागतं नामादि तदभिधा-
यिनां शब्दानां वाच्यं न स्यात्। अभूत् मा न्वा ता भविष्यति शं ख दचक्रवर्तीति (१)

कस्मादित्याह (१)

अतीतानागतं वाच्यं न स्यादर्थेन तत्तुयात् ॥१८॥

अर्थेनातीतानागतेन सह तस्य नामादेः सम्बन्धिनः स्यात् स्वरूपा^४-
भावात्। (१८)

(२) परमते दोषः

क. व्यक्तिसामान्ययोर्मेदे दोषः

अथ (१)

सामान्यग्रहणाच्छब्दादप्रसंगो मतो यदि।

तत्र केवलसामान्याग्रहणाद् ग्रहणेऽपि वा ॥१९॥

शब्दात् सामान्यग्रहणात् तत्प्रतीत्या फलवन्त्वक्षाणीति तेषां वैफल्यस्याप्रसङ्गो
मतो यदि (१) तदेतन्न युक्तं (१) केवलस्य व्यक्तिशून्यस्य सामान्य^२स्याग्रहणात्।
व्यक्तिव्यर्थं हि सामान्यं व्यञ्जकाग्रहणे कथं गृह्यते। केवलस्य ग्रहणेऽपि वा। (१९)

अतत्समानता व्यक्ती तेन नित्योपलम्भनम्।

नित्यत्वाच्च यदि व्यक्तिव्यक्तेः प्रत्यक्षतां प्रति ॥२०॥

अतस्त^३मानता व्यक्ती। यत्प्रतीत्या यत्प्रतीयते तत्तस्य सामान्यं व्यङ्ग्यञ्च।
स्वतन्त्रप्रतीतिस्तु न सामान्यं व्यङ्ग्यं वा। तेनापराधीनप्रतीतित्वेन नित्योपलम्भनं
सामान्यं प्राप्तं। व्यक्तिवदसत्त्वयोरप्युपलब्धः स्यात्। स्वप्रतीती व्यक्तितिर-
पेक्षत्वात्। तथोपलम्भस्वभाव^४स्य सामान्यस्य नित्यत्वाच्च नित्यमुपलम्भनं भवेत्।

^१ शब्देवं नामादावप्रवृत्तिः।

^२ सम्बन्धेऽपि।

^३ अर्थेन सम्बद्धं।

^४ अनागतस्य चानुत्पत्तेः।

^५ आनुषङ्गिकमपनीय प्रकृतं सामान्यमाह (१)

शब्देन सामान्यस्यैव ग्रहणपूर्वावो सफलमर्थं ॥

^६ समानानां भावः समानता व्यक्तेः सामान्यं न स्यादित्यर्थः। व्यक्तिरभि-
व्यक्तिरपि न स्यात्।

^७ व्यक्त्यनन्तत्तिविनाशेऽपि।

यदि व्यक्तेर्विशेषात्^६ व्यक्तिरभिव्यक्तिः सामान्यस्य प्रत्यक्षतां प्रति प्रत्यक्षभाव-
निमित्तमिष्टा। प्रत्यक्षभूतसामान्यविषया प्रतीतिर्व्यञ्जिकाया व्यक्तेर्मवति।
अन्या तु सामान्यबुद्धिर्व्यञ्जकमन्तरेणापि ॥ (२०)

ननु (१)

आत्मनि ज्ञानजनने यच्छक्तं शक्तमेव तत्।

अथाशक्तं कदाचिच्चेदशक्तं सर्वदैव तत् ॥२१॥

य^१ सामान्यमात्मनि प्रत्यक्षात्मकज्ञानजनने व्यञ्जकव्यापारकाले शक्त-
मन्यदापि शक्तमेव तत्रित्येकस्वभावतयाऽनुपकार्यत्वात्। ततश्च केवलस्य
सामान्यस्य प्रत्यक्षजननादक्षयैकल्यप्रसङ्गः। अथाशक्तं तत्कवाचित्^२ केवलाद्यवस्था- 234
यात्वेत् तदा सर्वदैवाशक्तं तदुपेयं एकस्य स्वभावद्वयायोगात् स्वभावभेद-
लक्षणत्वाद्भस्तुभेदस्य। (२१)

एतदेव स्फुटयति (१)

तस्य शक्तिरशक्तिर्वा या स्वभावेन संस्थिता।

नित्यत्वाद्पि किं तस्य कस्तां क्षपयितुं क्षमः ॥२२॥

तस्य सामान्यस्य शक्तिरशक्तिर्वा स्वविषयज्ञानजननादौ या स्वभावेन
संस्थिता। तां शक्तिमशानितम्बा नित्यत्वादचिकित्स्यस्यानपनेयप्राचीनस्वभावस्य
कोऽन्यः क्षपयितुं क्षमः। (२२)

तच्च सामान्यविज्ञानमनुरुन्धन् विभाव्यते।

नीलाद्याकारलेशो यः स तस्मिन् केन निर्मितः ॥२३॥

किन्तु यत्तद्व्यक्तिनिरपेक्षमि^३ष्टं तच्च सामान्यविज्ञानमनुरुन्धन् विषयभावेनानु-
वर्तमानो यो विभाव्यते नीलाद्याकारलेशोऽतं^४ पूर्णस्फुटीभावः स^५ तस्मिन् सामान्य-
ज्ञाने केनार्येण निर्मितः। न तावज्जात्या तस्यास्त^६ वसम्भवात्। नापि व्यक्त्या तत्र
तस्या^७ अप्रतिभासनात्। ततश्च केवलसामान्यवाहि तत् ज्ञानमिति न युक्तं।
विशेषग्रहणे चाक्षयैकल्यं तदवस्थ^८। (२३)

स्यादेतत् (१) द्विविधो भावानां प्रत्ययः। प्रत्यशोऽप्रत्यक्षश्च। तत्र (१)

^१ सिद्धान्त्याह (१) सामान्यं तत्स्वभावतः प्रत्यक्षजनकं न वेति।

^२ सामान्यविषयं। ^३ विकल्पाविकल्पा तन्मतेन।

^४ व्यक्त्याकारासम्भवात्। ^५ ? व्यक्तिरिति। ^६ ? अभ्युपगन्तव्यं।

प्रत्यक्षप्रत्ययार्थत्वाच्चाणां व्यर्थेति चेत् ।

शब्दादिभावेषु प्रत्ययोऽप्रत्यक्षः । प्रत्यक्षस्तु अक्षेभ्य इति न तद्वैफल्यं ।

अथाह (१)

सैवैकरूपाच्छब्दादेर्भिन्नाभासा मतिः कुतः ॥२४॥

सैव^१ प्रत्यक्षाप्रत्यक्षाभासा भिन्नाभासा न^२तिरेकरूपात् शब्दादेराविशब्दाद्
गन्धरसादेः कुतः । एकरूपविषया च भिन्नप्रतिभासा चेति विरुद्धं । (२४)

किञ्च (१) जातिर्जातिमतो रूपाद् भिन्नाभिन्ना वा ।

न जातिर्जातिमद् व्यक्तिरूपं येनापराश्रयम् ।

सिद्धं ; पृथक् चेत् कार्यत्वं ह्यपेक्षेत्यभिधीयते ॥२५॥

तत्र न तावज्जातिर्जातिम^३देव व्यक्तिरूपं येन कारणेनापराश्रयमनन्यानुयायि
सिद्धं । न ह्येकस्या व्यक्ते रूपात्म्यमस्ति । सर्वानुयायि च सामान्यमिष्टं व्यक्तेः
सकाशात् पृथक् चेत्सामान्यं । अस्येवं सामान्यमिति भाविकसम्बन्धा^४नुपपत्तिः ।
अपेक्षालक्षणः सम्बन्धश्चेत् नन्वपेक्षेति कार्यत्वमुच्यते तत्सामान्यस्य नित्यस्या-
सम्भवि । (२५)

निष्पत्तेरपराधीनमपि कार्यं स्वहेतुतः ।

सम्बध्यते कल्पनया किमकार्यं कथञ्चन ॥२६॥

कार्यमपि निष्पत्तेरित्युत्वादपर^५ाधीनं सर्वत्र निराशंसं वस्तुतो न क्वचित्सम्ब-
ध्यते । केवलं कल्प^६नया कारणात्मनि सम्बध्यते । यत्तु कथञ्चन सामान्यमकार्यं
तत्किं क्वचित् सम्भ^७त्स्यते । (२६)

अन्यत्वे तदसम्बद्धं सिद्धाऽतो निःस्वभावता ।

जातिप्रसंगोऽभावस्य न ;

तस्माद् (१)

व्यक्तेः सकाशादप्यथे तत् सामान्यमसम्बद्धमतोऽस्य निःस्वभावता
सिद्धा व्यक्तिभ्यस्तत्त्वान्त्वाभ्यां व्यवस्थापयितुमशक्यत्वात् । यद्यपि निःस्वभावा
जातिस्तथापि नाभावस्य शशविषाणादेरपि जातेर्जातिरूपतायाः प्रसङ्गः । न हि
यो योऽभावः स जातिरुच्यते । किन्तु सामान्यं यत्तन्निःस्वभावं ।

^१ स्पष्टास्पष्टा । ^२ तत्त्वान्यत्वावाच्यस्य सामान्यत्वे शशशृङ्गादेः प्रसङ्गश्चेत् ।

^३ अभेदः । ^४ यदप्यहकुरादि बीजादेः तदपि निष्प्रमपराधीनं ।

^५ बीजादेरहकुरादीति । ^६ सम्बन्धमनुभविष्यति ।

ननु निःस्वभावत्वे कथं सामान्यमित्याह (१)

अपेक्षाभावतस्तयोः ॥२७॥

अपेक्षाभावतस्तयोः शाबलेयागोव्यावृत्त्योः परस्परमपेक्षाभावतस्तद्व्यावृत्तिरेव सामान्यं न शशविषाणादिः । न हि तदपेक्षा नवचिदस्ति । अतद्व्यावृत्तिस्तु निःस्वभावाप्यनृणामिप्रत्ययहेतुः सामान्यं । अभावत्वमिव प्रागभावादिषु पदार्थत्वमिव द्रव्यादिषु । (२७)

तस्माद्रूपा रूपाणां नाश्रयेणोपकल्पिता ।

तद्विशेषावगाहार्थैर्जातिः शब्दैः प्रकाश्यते ॥२८॥

तस्माद्वस्तुतो जातिररूपा निःस्वभावा रूपाणां शाबलेयादीनां नाश्रयेणोपकल्पिता जातिः । शब्दैस्तद्विशेषावगाहार्थैः । ते च ते विशेषाश्च तद्विशेषास्तेषामवगाहः प्रवृत्तिविषयत्वेन व्यापनं सोऽर्थः प्रयोजनं येषां तैः सकृदेककार्यानेकप्रतिपत्त्यर्थं तदाश्रयेणोपकल्पिता जातिरतद्व्यावृत्तिलक्षणा शब्दैरभिधेया । (२८)

यदि जातिनिःस्वभावा कथं स्वभावविशिष्टा व्यवसीयत इत्याह (१)

तस्यां रूपावभासोऽर्थं तत्त्वेनार्थस्य वा ग्रहः ।

भ्रान्तिः सा ;

तस्यां जाती रूपास्य स्वभावस्यावभासो यस्तत्त्वेन जातिस्वभावेन वार्थस्य यो ग्रहो भ्रान्तिः सा जातेनिःस्वभावत्वात् विशेषात्मकत्वाभावात् ।

किन्तहि भ्रान्तेर्वीजमित्याह (१)

अनादिकालीनदर्शनाभ्यासनिर्मिता ॥२९॥

अनादिकालीनानामनादिकालिकानां तयाभूताध्यवसायज्ञानानामभ्यासेन निर्मिता । (२९)

यद्यन्यव्यावृत्तिः सामान्यं किन्तस्य रूपमित्याह (१)

अर्थानां यच्च सामान्यमन्यव्यावृत्तिलक्षणम् ।

यन्निष्ठास्त इमे शब्दा न रूपं तस्य किञ्चन ॥३०॥

अर्थानां विशेषाणां यच्च सामान्यमन्यव्यावृत्तिलक्षणं । यन्निष्ठा यद्विषयास्ते इमे साफेतिताः शब्दास्तस्य रूपं स्वभावो न किञ्चन । वस्तुतः कल्पितत्वात् । (३०)

ननु बुद्धघाकारः स स्वभावः स एव तर्हि सामान्यमभिव्यधतीत्याह (१)

सामान्यबुद्धौ सामान्येनारूपायामवीक्षणत् ।

अर्थभ्रान्तिरपीष्येत सामान्यं साऽपि;

सामान्यबुद्धावरूपायां वा^१ ह्युपरहितायामपि सामान्येन विज्ञातीयव्यावृत्त्युप-
कल्पिता भेदेनाकारेण भेदेष्वर्थेष्वीक्षणात् सामान्यमपि यद्व्यवस्थाप्यते साप्यर्थ-
भ्रान्तिरिष्येत^२ विवेचकैः । न हि बुद्ध्याकारः सामान्यमुक्तं स्वलक्षणत्वात् ।

अभिसवात् ॥३१॥

अर्थरूपतया तत्त्वेनाभावाच्च न रूपिणी ।

निःस्वभावतयाऽवाच्यं कुतश्चिद् वचनान्मतम् ॥३२॥

अर्थनिष्ठतया तु सामान्ये गृह्यमाणेऽर्थभ्रमः^३ त^४था बुद्ध्याकारस्वार्थरूपत्वेन
व्यक्तिष्व^५ भिन्नत्वात् अभिसम्बन्धात् । त^६त्त्वेनार्थरूपत्वेनाभावा^७च्च । न
रूपि^८णी तथा भूतबाह्यविषयवती सामान्यबुद्धिः अलक्ष्य । ततश्च निःस्वभावतया
सामान्यं भेदाभेदाभ्यामवाच्यं व्यक्तिभ्यः । स्वभावं हि भिन्नमभिन्नं वा स्यात् ।
कुतश्चिदसामान्यात् भेदेन वचनात् यदि वस्तुसामान्यं मतं । (३१, ३२)

यदि वस्तुनि वस्तूनामवाच्यत्वं कथञ्चन ।

नैव वाच्यमुपादानभेदाद् भेदोपचारतः ॥३३॥

यद्येवं व्यक्तेर^९पि भेदाभेदाभ्यां वाच्यं स्यात् । यस्मात् वस्तूनामवाच्यत्वं
कथञ्चन । यथा हि सामान्यं स्वरूपवत्त्वात् सामान्यान्तराद् भेदेनोच्यते तथा
व्यक्तेरपि तत्त्वान्यत्वाभ्यां यथासम्भवमुच्येत^{१०} । तस्माद्यत् कुतश्चिदपि वस्तुनस्त-
त्वान्यत्वाभ्यामवाच्यं तदवस्त्विति सविशेषणो हेतुः । अथवा निर्विशेषणे हेतौ ना-
सिद्धिः । यत्^{११}०ः सामान्यान्तरादपि सामान्यं भेदेन नैव वाच्यमुपादानस्य^{१२} कर्क-
शाबलेभादेर्भेदात्तदाश्रयोत्पन्नबुद्ध्यालम्बना अत्यल्पगोत्यादीनां भेद^{१३} स्योपचारात् ।
(३३)

^१ बुद्धिप्रतिभासः सामान्यमित्यत्राह । ^२ अतस्मिंस्तद्वृत्त्यात् । ^३ तत्रैवाह हेतुः ।

^४ भाति स्वाकारमर्थेऽप्यन्ती ।

^५ वस्तुतोऽर्थरूपतया ।

^६ नाप्यर्थमर्थान्यापोहोत्र युक्तः ।

^७ निःस्वभावापूज्यहेतोश्च

^८ वस्तुत्वात् । ? अथ ।

^९ वस्तुभवस्तत्त्वान्यत्वम्वा नातिक्रामति ।

^{१०} षट्पादपि घटत्वमन्यत्वेन नैव वाच्यं । न चोपचरितभेदेन वस्तुत्वं । न हि
कलायविदलं स्वर्णमुपचर्य हेमवान् (?वत्) स्यात् ।

^{११} न तु भिन्नसामान्ये तदुपादय एव केवला भिन्नाः । उपचरितभेदात् वस्तुत्व-
सिद्धिः ।

किञ्च (१)

अतीतानागतेष्वर्थे सामान्यविनिबन्धनाः ।

श्रुतयो निविशन्ते सदसद्वर्मः कथम्भवेत् ॥३४॥

अतीतानागतेष्वर्थे सामान्यविनिबन्धना सामान्याश्रयाः श्रुतयो निविशन्ते व्यव-
तिष्ठन्ते । आसीत् घटो भविष्यतीत्यादयः । तथा चासतो घटस्य सामान्यं धर्मं
इत्थुवर्तं स्यात् । तच्च सामान्यं सबसतोऽतीतादेर्धर्मः कथम्भवेत् । न हि तद्व्यं
ज्ञाविषाणस्य भवति^१ । (३४)

उपचारात् तदिष्टं चेद् वर्तमानघटस्य का ।

प्रत्यासत्तिरभावेन या पटादौ न विद्यते ॥३५॥

अथोपचारात्तदसद्वर्तमानमिष्टं सामान्यस्य न वस्तुत इति चेत् । स^२ति घटे
तद्वर्तमानादुष्टेरस्त्यपि^३ तस्मिन् सा कल्प्यत इत्यर्थः ।

ननु सामान्यसम्बन्धिनो^४ऽपि घटस्याभावेनातीतादिघटलक्षणेन का प्रत्यासत्ति-
रुपचारविनिबन्धनमस्ति या पटादौ न विद्यते यदभावा^५त् घटसम्बन्धिता सामान्यस्य
प^६टे नोपचर्यते (१) सादृश्यं प्रत्यासत्तिरिति चेत् । तत्र (१) सदसतोः सादृश्याभावात् ।
प्राक् तादृशासीदिति चेत् । यदासीत् (तदा) तदुपचारः सम्बन्धस्य सत्त्वात् । यदा
यनास्ति तदापि न सादृश्यं । सति च किञ्चिदुपचर्येत नास्ति । (३५)

किञ्च (१)

बुद्धेरस्खलिता वृत्तिर्मुख्यारोपितयोः सदा ।

सिद्धे माणवके तद्वद् घोषणाप्यस्ति लौकिकी ॥३६॥

मुख्यारोपितयोरर्थयोर्बुद्धेर्प्राहिकाया अस्खलि^७ता बुद्धा वृत्तिः । तन्नाद-
वृत्तिश्च सदा । यथा सिद्धे माणवके च सिंहबुद्धेरस्खलिता । स्खलिता च वृत्तिरिति
लौकिक्यपि घोषणास्ति न केवलं प्रामाणिकी । न चातीतानागतघटादिवुद्धिः
स्खलन्ती जायते येनातीतानागतव्यक्तिधर्मता सामान्यस्यारोपिता स्यात् । (३६)

^१ अतीतादौ न सामान्यविनिबन्धना शब्दवृत्तिः किन्तुपचारादित्याहुः ।

^२ घटस्य रूपाविभ्योऽजायमानत्वेपि पटाद् घटे भिन्नता वाच्य एव ।
वर्तमाने घटत्वदर्शनात् । ^३ वर्तमानस्य ।

^४ यदि वस्तुभूतसामान्याश्रयेण शब्दवृत्तिस्तदातीतादौ न स्यात् ।

^५ घटे यस्याः प्रत्यासत्तेरभावाजोपचार इति ।

^६ अस्खलिता वृत्तिरित्यावश्यकं यत्नात् ।

यत्र रूढयाऽसदर्थोपि जनैः शब्दो निवेशितः ।

स मुख्यस्तत्र तत्सान्याद् गौणोन्यत्र स्वलद्गतिः ॥३॥

तस्माच्च^१ विषयेऽसदर्थो वाच्यरहितोपि शब्दो रूढया वाचकत्वेन जनैर्निवेशितः संकेतितः स मुख्यः तत्रार्थे तत्साम्यात् । तद्विषयसादृश्यादभ्यप्र स शब्दः स्था^२लवृत्तिरवृत्तया प्रत्ययहेतुः । गौणः । ततश्च सदर्थविषयत्वं मुख्यत्वं असदर्थविषयत्वञ्चामुख्यत्वमिति मुख्यगौणलक्षणमपास्तं । संकेतवशेन नियमानामात् । (३७)

यथा भावेऽप्यभावाख्यां यथाकल्पनमेव वा ।

कुर्यादशक्ते शक्ते वा प्रधानादिभ्रुतिं जनः ॥३८॥

यथा भावेऽपि पुत्रादौ तत्कार्यासमर्थत्वादसत्कल्पेऽभावाख्यां शशविषाणं बन्ध्या-सुत इत्यादिकां जनः कुर्यात् । तत्र भावेऽप्यमुख्योऽभावशब्दः । अभावे तु मुख्यः त^३था यथा कल्पनमेव सांख्या अभिमते वस्तुतोऽशक्ते प्रधानादौ शक्ते वा पुरुषादा-वनेककार्यसम^४र्थं तत्साम्यात् । प्रधानादिभ्रुतिं जनः कुर्यात् । स प्रधानशब्दो-ऽभा^५व एव मुख्यो भावे सामुख्यः । तस्मात्सदसदर्थविषयता मुख्यगौणविषयतेति व्यवभचारिलक्षण^६ । (३८)

यथासंकेतमेव तु शब्दवृत्तिरिति युक्तं न चैतद्वस्तुविषय(य)त्वे न्याय्यं । तथा^७हि (१)

शब्देभ्यो यादृशी बुद्धिर्नष्टेऽनष्टेऽपि दृश्यते ।

तादृश्येव ;

शब्देभ्यो यादृशी यादृशाकारा बुद्धिः नष्टे विषये । तादृश्येवानष्टेऽपि विषयेऽव्याप्तलेन्द्रियस्य दृश्यते । न हि शब्दजनिता घटबुद्धिर्निमीलितनयनस्य नष्टेऽनष्टे वा घटे विशिष्यते । तुल्याकारत्वात् । व्याप्तलेन्द्रियस्य तु शब्दं शृण्व^८-तो वा स्पष्टा बुद्धिः सा प्रत्यक्षैव न शब्दकृता । तस्मादवस्तुविषयैव शाब्दी बुद्धिः ।

सदर्थानां नैतच्छ्रोत्रादिचेतसाम् ॥३९॥

^१ सिंहादौ । ^२ पुनर्व्यवभचारमाह । ^३ अवस्तुनः कुतो भेदः ।

^४ कर्तृत्वादिमारोप्य त्रिगुणीमये प्रधानकल्पना तस्य च लोकेनानिष्टेरपरत-व्यापारेऽनेककार्यसमर्थेऽर्थं सांख्यपुरुष इति ।

^५ सांख्यमते प्राह ।

^६ अभिप्राया वाच्यत्वाभ्यामवस्तुत्वात्तत्रैवोपपत्त्यन्तरमाह ।

सद्वर्णानां वस्तुविषयाणां तु श्रोत्रादीन्द्रियजातानां चेतसां नैतद्विषयसद्वसत्ता-
कालयोः साम्यं शब्दबुद्धेरिवार्थभावे इन्द्रियबुद्धेरनुत्पत्तेः । (३९)

ननु नष्टेऽज्ज्ञेयं वस्तुनि ये शब्दाश्च चेतसा जायेते ।

सामान्यमात्रग्रहणात् सामान्यं चेतसोर्द्वयोः ।

ताभ्यां सामान्यमात्रस्य ग्रहणात् । तयोर्द्वयोश्चेतसोः सामान्यं साम्यं ग्राह्य-
प्रतिभासकृतमस्ति । एतच्चायुक्तं यस्मात् (१)

तस्यापि केवलस्य प्राग् ग्रहणं विनिवारितम् ॥४०॥

तस्यापि सामान्यस्य केवलस्य व्यक्तिशून्यस्य ग्रहणं (२।१५) प्राप्तिवा-
रितम् अतस्तमानताऽव्यक्ती (२।२०) इत्यादिना (४०)

तु, व्यक्तिसामान्ययोरभेदे दोषः

भिन्नं सामान्यं निषिध्याभिन्नमपि निषेद्धमाह (१)

परस्परविशिष्टानामविशिष्टं कथं भवेत् ।

तथा द्विरूपतायां वा तद् वस्त्वैकं कथं भवेत् ॥४१॥

परस्परविशिष्टानां विशेषाणामविशिष्टमभिन्नं कथं कथम्भवेत् ।
अयस्य हि व्यक्तीनां भेदः कथञ्चिदङ्गीकर्तव्यः । सत्त्वरजस्तमसामिव प्रकृतिचैत-
न्ययोरिव बाध्यथा सामान्यमेव न स्यात् । भिन्नानामभिन्नस्य रूपस्य तत्त्वात् ।
ये च भिन्नस्वभावास्ते नाभिन्ना भवितुमर्हन्ति विरुद्धत्वात् । अयैकस्यापि तमान-
मसमानञ्च द्वे रूपे । तथा द्विरूपतायां तद्वस्त्वैकं कथम्भवेत् । अन्यो हि समानाद-
समानः स्वभावः । अतश्च द्वे वस्तुनी स्यातां न त्वैकं द्विरूपं । (४१)

अथ द्वयोरेकं तद्रूपं सामान्यं ।

ताभ्यां तदन्यदेव स्याद् यदि रूपं समं तयोः ।

यदि तयोर्द्वयोः समं समानं रूपं तदा (१) ताभ्यामेवान्यदेव तत्त्वात् ।

पृथग्भूतमेव सामान्यं भविष्यति को दोष इति चेदाह (१)

तयोरिति न सम्बन्धो व्यावृत्तिस्तु न दुष्यति ॥४२॥

१ पूर्वं न जातिर्जातिमदेव केवलमित्युक्तमधुना तत्र पुक्तिरुच्यते ।

२ योपि जगत् एकत्वमिच्छति तेनापि । ३ सामान्यत्वात् ।

तयोस्तत्सामान्यमिति न सम्बन्धः। उपकार्योपकारकत्वाभावात्। तथा-
सम्बन्धेऽतिप्रसङ्गात्।^१ अस्मान्मते तु व्यावृत्तिः सामान्यं न दुष्यति। अतत्कार्य-
व्यावृत्तौ तैरवस्तुत्वात्। अन्यथाऽन्यानन्यत्वपक्षोपपत्तिर्योः। (४२)

तस्मान् समानतैवास्मिन् सामान्येऽवस्तुलक्षणम्।

यतः समानत्वेनावस्तुता तस्मात्समानतैवास्मिन् सामान्येऽवस्तुलक्षणं यत्सा-
मान्यं तदवस्थितिर्व्याप्तिसिद्धेः। भेदेऽभेदे च वस्तुत्वायोगात् प्रकारान्तरस्य
चाभावात्।

किञ्च (१)

कार्यञ्चेत् तदनेकं स्यान्नश्वरञ्च न तन्मतम् ॥४३॥

सामान्यं कार्यमकार्यम्वा स्यात्। सम्बन्धिनीनां व्यक्तीनां कार्यञ्चेत्
प्रतिव्यक्ति सामान्योक्त्यावनेकं स्यात्। एकञ्च सामा^२ न्यमिष्टं। अनेकत्वे सामान्य-
रूपतानाशः। नश्वरञ्च न तत्सामान्यं मतं। कार्यत्वाप्रश्वरञ्च तत्प्राप्नोति
कार्यत्वस्य नाशित्वेन स्वभावस्य व्याप्तेः। (४३)

किञ्च (१)

वस्तुमात्रानुबन्धित्वाद् विनाशस्य न नित्यता।

वस्तुनाशानुबन्धित्वात् नाशस्य वस्तुनो^३ न नित्यता स्यात्। अ^४नित्यता-
विरहे तु वस्तुविरहोपि व्याप्याभावस्य व्यापकाभावनियतत्वात्।

अथ द्वितीयः पक्षः। तदा (१)

असम्बन्धश्च जातीनामकार्यत्वादरूपता ॥४४॥

अकार्यत्वात् जातीनां स्वव्यक्तिभिः सह सम्बन्धश्च न स्यात्। कार्यकारण-
भावाभावे तस्येदमिति सम्बन्धस्यानुत्पत्तिरित्युक्तं^५ कार्यत्वं ह्यपेक्षेत्यभिधीयते
(२।२५) इत्यनान्तरेऽकार्यत्वाज्जातीनामरूपता निःस्वभावता। उत्पन्नानं हि
सस्वभावं भवेत्तैरतत्। नि^६यामकाभावेन स्वभावाभावप्रसङ्गात्। (४४)

शाब्दप्रत्ययस्यावस्तुविषयतायामुपपत्त्यन्तरमाह (१)

^१ तर्ज्जण्या यथाऽङ्गुष्ठाद् भेदस्तथा परिशिष्टानामेव। वस्तुत्वे।

^२ किन्तु क्षणिकता स्यात्।

^३ वस्तुत्वे च सामान्यस्यानित्यतैव। अनित्यत्वेऽनेकत्वादसामान्यत्वं।

^४ लोकेनासम्मतत्वादसन्मुख्यः प्रधानं कुतः। देवदत्तादिः सन्नमुख्यः

यच्च वस्तुबलाज्ज्ञानं जायते तदपेक्षते ।

न संकेतं न सामान्यबुद्धिर्बलेतद् विभाव्यते ॥४५॥

यच्च ज्ञानमिन्द्रियजं वस्तुनो रूपादेर्बलाज्जायते तन्न संकेतमपेक्षते, बालबधिरादेरपि भावात् । सामान्यबुद्धिषु त्वेतत् संकेतानपेक्षत्वं न विभाव्यते संकेतग्रहणस्मरणमपेक्षत्वात् । तस्मात्तन्न वस्तुबलमाविन्यस्ता^१ । तथात्वे सती-न्द्रियार्थसन्निपाते क्षेपायोगात्^२ । (४५)

याप्यभेदानुगा बुद्धिः काचिद् वस्तुद्वयेक्षणे ।

24b

संकेतेन विना सार्थप्रत्यासत्तिनिबन्धना ॥४६॥

या^३पि संकेतेन विना वस्तुद्वयेक्षणे शावलेयं दृष्ट्वा बाहुलेयं पश्यतः अभेदानुगमात् स एवायमित्यभेदमध्यवस्यन्ती बुद्धिस्तपक्षते शावलेयकर्कशक्षणे तु नोत्पद्यते । सा^४र्था^५नां शावलेयादीनामसत्यपि सामान्ये या प्रत्यासत्तिरे-कबुद्ध्यादिकार्यत्वं तस्मिन्बन्धना । (४६)

सामान्यं विनैककार्यत्वं न स्यादित्याह (१)

प्रत्यासत्तिर्विना जात्या यथेष्टं चक्षुरादिषु ।

ज्ञानकार्येषु जातिर्वा २ 24b । विभागतः ॥४७॥

प्रत्यासत्तिर्विना जात्या चक्षुरादियै^६षां विषयालोकमनस्काराणां तेषु ज्ञानकार्येषु ज्ञानहेतुषु जात्यादि विना रूपज्ञानैककार्यजनकत्वं प्रत्यासत्तिर्यथेष्टा । यथा वा शावलेयाद्बाहुलेयादीनां कर्कादीनाञ्च तुल्ये भेदे यथा प्रत्यासत्या जात्यन्तरं विनैव विभागतो जातिरन्वेति । शावलेयबाहुलेयादिष्वेव गोत्वं समवेतं न कर्कादिषु सैवानुगाभिप्रत्ययनिबन्धनमास्तामलं जात्या । (४७)

ग, न चक्षुरादिभिः प्रत्येयं सामान्यम्

इतश्च न वस्तु सामान्यं (१)

कथञ्चिदपि विज्ञाने तद्रूपानवभासतः ।

दृश्यत्वेनाभिमतस्य तद्रूपस्य स्वप्नादिणि^७ विज्ञाने कथञ्चिदप्यनवभासतः ।

^१ सामान्यबुद्धयः ।

^२ ? संकेतापेक्षा न स्यात्

^३ प्रत्यक्षं सामान्यमिति वाचिनं शङ्कते ।

^४ सिद्धान्तयति

मनु सन्धपीन्द्रियाणि नोपलभ्यन्ते । ततोऽत्रानुपलम्भादसत्त्वं न । न हीन्द्रियाणि स्वप्राप्तिणि ज्ञाने प्रत्यवभासमानत्वात् सन्तीष्यन्ते (१) किन्तिहि (१) सत्स्वपि विषयमनस्कारादिषु कदाचित्प्रवर्तते ज्ञानं कदाचिन्नेति व्यभिचारबलावतीन्द्रियाणि कानिचिदिन्द्रियव्यपवेक्ष्यानि व्यवस्थाप्यन्ते ।

यदि नामेन्द्रियाणां स्याद् द्रष्टा भासेत तद्वपुः ॥४८॥
रूपवत्त्वात् ;

यदि त्वतीन्द्रियानामतीन्द्रियदर्शी द्रष्टा नाम स्यात् । भासेत रूपवत्त्वात्तेषा-
मिन्द्रियाणां वपुः । (४८)

न जातीनां केवलानामदर्शनात् ।

व्यक्तिग्रहे च तच्छब्दरूपादन्यन्न दृश्यते ॥४९॥

जातीनान्तु वृक्ष्याभिमतानां केवलानां व्यक्तिस्वरूपव्यतिरिक्तानामदर्शना-
दभाव एव । व्यक्तिग्रहे तस्या व्यन्तेः । शब्दस्य गौरित्यस्य रूपादन्यत् सामान्यं
न दृश्यते । (४९)

ज्ञानमात्रार्थकरणेप्ययोग्यमत एव तत् ।

तदयोग्यतयाऽरूपं तद्वचस्तुषु लक्षणम् ॥५०॥

अत एवाद्वैतमानत्वात् ज्ञानमात्रस्यार्थस्यार्थक्रियायाः करणेप्ययोग्यमेव तत् ।
अन्त्या हीयं भावानामर्थक्रिया यदुत स्वज्ञानजननं । तत्राप्ययोग्यतया तत्सामान्यम-
रूपं निःस्वभावं । हिर्यस्मात् सत्त्वार्थक्रियायामशक्तत्वमवस्तुषु लक्षणं सर्वसा-
मर्थ्यरहितं ह्यवस्तिष्यते । (५०)

तथा च सामान्यमिति न वस्तु^१ ।

यद्योक्तविपरीतं यत् तत् स्वलक्षणमिष्यते ।

यद्योक्तात्सामान्याद्विपरीतं यत्तत्स्वलक्षणमुच्यते । इदञ्च वैपरीत्यं । अन-
विषयेयत्वं । तत्त्वान्यत्वाभ्यां वाच्यत्वं । असदर्थप्रत्ययाविशिष्टप्रतिभासविषयत्वं (१)
असाधारणत्वं । संकेतस्मरणानपेक्षप्रतिपत्तिकत्वं । अन्यरूपविविक्तस्वरूपप्रतिभास-
वत्त्वं (१) अर्थक्रियाक्षमत्वञ्च । एतद्युक्तं स्वलक्षणमिष्यते । एतद्विपर्ययस्यावस्तुत्व-
साधनस्य सामान्यलक्षणत्वात् ।

यच्चा^१ तत्कार्यव्यवच्छेदलक्षणमुक्तं (१)

^१ रूपाहितवातनानाभित्योत्पत्तेः ।

सामान्यं त्रिविधं, तच्च भावाभावोभयाभ्यात् ॥५१॥

सामान्यं तत्त्वं त्रिविधं बोद्धव्यं भावाभावोभयाभ्यात् । किञ्चिद् भावोपादानं सामान्यं यथा रूपादीन् भावानाश्रित्य क^१तकत्वादिसव्यवस्थं लिङ्गं । अभावोपादानं यथोपलब्धिलक्षणप्राप्तस्यासतोऽनुपलब्धिरनुत्पत्तिमत्त्वादि च । तद्वद्भावाभ्यां सामान्यं लिङ्गं । उभयाभ्यामनुपलब्धिमार्ग^२ ज्ञेयत्वादि च भावाभावसाधारणत्वात् । (५१)

यदि भावाभ्यां ज्ञानं भावे भावानुबन्धतः ।

नोक्तोत्तरत्वाद् दृष्टत्वाद् ; अतीतादिषु चान्यथा ॥५२॥

यदि किञ्चित्सामान्यं भ^३वाभ्यां तत् ज्ञानं तद्भावे भावविषयं प्राप्नोति । भावानुबन्धतो भावान्वयव्यतिरेकानुविधानात् । नैतद्युक्तं न तद्वस्तु । अग्नि^४धेयत्वाविनोक्तोत्तरत्वात् । निषिद्धं हि सामान्यस्य वस्तुत्वमनन्तरमेव प्रपञ्चेनेत्यनुमानवाचितत्वं प्रतिज्ञा^५याः । दृष्टत्वात् । अतीतादिषु चान्यथा वस्तुव्यतिरेकेणैवात्तौ यतो भविष्यति चेति सामान्यबुद्धिरुत्पद्यते इत्यसिद्धतापि भावानुबन्धत इति हेतोः । (५२)

भावधर्मत्वहानिश्चेद् भावग्रहणपूर्वकम् ।

तज्ज्ञानमित्यदोषोय ;

वस्तु विना सामान्यबुद्ध्युत्पादे भावधर्मत्वहानिः सामान्यस्य प्रसज्यते चेत् । भावस्य रूपादेर्ग्रहणपूर्वकं^६ तस्य सामान्यस्य साधारणबाह्यरूपतयाऽव्यवस्थितबुद्धधाकारलक्षणस्याप्यवसायेन ज्ञानमित्ययमवस्तु^७धर्मत्वलक्षणोऽदोषो दोषो न भवति । न हि सामान्यं^८ रूपादिरिव भावरूपतया ज्ञानविषय इति भावधर्म इष्टं^९ ।

^१ पक्षित्तेनादिवत् ।

^२ किं पिशाचादयोऽप्यन्तमसन्तोऽप्य सन्तोपि नेक्ष्यन्त इत्युभयोपादानत्वं प्रत्येतुं ज्ञानधर्मभूत्वा विषयधर्ममाह ज्ञेयत्वादि ।

^३ यद्यपि भावानुविधानं पारम्पर्येण तथापि न साक्षाद्वस्तुविषयत्वं सिध्यति ।

^४ भावविषयत्वमिति परप्रतिज्ञाभिषेयत्वादिनानुमानेन बाध्यते । परंपरया भावानुविधानेपि न साक्षाद्वस्तुविषयता सिद्ध्यति ।

^५ रूपाहितवासनामाश्रित्योत्पत्तेः ।

^६ वस्तुधर्मत्वहान्या ।

^७ ? भावस्य सत्त्वे भवत् । भावाभ्यात्वात् ।

^८ ? रूपादिरिव ।

मेयं त्वेकं स्वलक्षणम् ॥५३॥

किन्तु भाववासनाप्रबोधप्रसूतविकल्पकल्पितत्वात्^१ परमार्थतो मेयं त्वेकं
२१३ स्वलक्षणं। तस्यैव रूपबुद्ध्युत्पादकत्वात्। (५३)

तस्मादर्थक्रियासिद्धेः सदसत्ताविचारणात् ॥

सामान्यस्य तु कल्पितत्वात्। सामर्थ्याभावात्स्वलक्षणमेकं प्रमेयं तस्माद-
र्थक्रियासिद्धेः। अर्थक्रियापिभिः सदसत्ताभ्यां तस्यैव विचारणात्। असत्त्वमपि
स्वलक्षण^२स्यैव विचिन्त्यते।

यद्येकमेव प्रमेयं तदा^३चायं प्रमेयद्वैविध्यं यदुक्तं न स्वसामान्यलक्षणाभ्या-
मन्यत्रप्रमेयमस्तीति तद् विश्रम्यते इत्याह।

तस्य स्वरूपपात्र्यां गतेर्मैयद्वयं मतम् ॥५४॥

तस्य स्वलक्षणस्य प्रत्यक्षतः स्वरूपेणानुमानतः पररूपेण सामान्याकारेण
गतेर्मैयद्वयं मतं न तु भूतसामान्यस्य सत्त्वात् (५४)।

४. अनुमानचिन्ता

(१) अनुमानसिद्धिः

क. भ्रान्तमनुमानं प्रमाणम्

अयथाभिनिवेशेन द्वितीया भ्रान्तिरिष्यते।

या च द्वितीया पररूपेण गति^४रयथाभिनिवेशेन भ्रान्तिरिष्यते साऽनुमानं
यथाऽर्थोस्ति यथा वा स्वाकारस्तथा नाभिनिवेशेन किन्तु स्वाकारं बाह्यं साधारण-
तया मन्यते।

गतिरचेत् पररूपेण न च भ्रान्तेः प्रमाणात्ता ॥५५॥

मन्वनुमानं पररूपेण गतिरचेत् तदा भ्रान्तिरेव। न च भ्रान्तेः प्रमाणतेष्यते
नृगतृष्णादेरिव। (५५)

^१ यत् एवं नाप्यदर्थक्रियाक्षमं।

^२ व्याप्तिः पक्षधर्मता चेत्पत्र नेदं वाच्यं। अन्यव्यतिरेकपक्षधर्मताकालेपि
न वाच्यं। अन्यव्यतिरेकमात्रे तु वाच्यं। अस्ति न वेति कृत्वा। बुद्धत्वात्

^३ दिग्भागेन।

अत्रोच्यते ।

अभिप्रायाविसंवादादपि भ्रान्तेः प्रमाणता ।*

गतिरप्यन्यथा दृष्टा ;

भ्रान्तेरपि प्रमाणता । अभिप्रायस्यार्थक्रियाविभिः ज्ञानगोचरतयाऽभिप्राय-
विषय^१कीकृतस्यार्थक्रियासमर्थस्यार्थस्य संवादात् । अर्थक्रियाविनो हि तत्साधनसम-
र्थार्थप्रापकं^२ प्रमाणमिच्छन्ति । अन्यथा पररूपेण गतिरपि काचिदभिप्रेतार्थ-
संवादादिका दृष्टेति प्रमाणमेव ।

नन्वनुमानं वस्तुत्वेन गृह्यन्तु प्रमाणमस्तु किं भ्रान्तिरिष्यत इत्याह ।

पक्षश्चायं कृतोत्तरः ॥५६॥

पक्षश्चायं प्रागेव न तद्वस्तु अभिधेयत्वावित्यादिना (२।११) कृतोत्तरः । (५६)

ननु भ्रान्तमपि यथानुमानं प्रमाणं तदा सर्व्वेव भ्रान्तिः प्रमाणं स्यादित्याह ।

*मणिप्रदीपप्रभयोर्मणिवुद्ध्याभिधावतोः ।

मिथ्याज्ञानाविशेषेपि विशेषोऽर्थक्रिया प्रति ॥५७॥

मणिप्रदीपयोर्^३ प्रभे तयोर्मणिवुद्ध्या मणिरेवायमित्यव्यवसायेन तद्ग्रहणार्थं
धावतो मिथ्याज्ञानस्य भ्रान्तत्वं^४स्याविशेषेपि विशेषोऽर्थक्रियाप्रति । मणिप्रभाया-
मप्यव्यवसायी मणिसाध्यामर्थक्रियां प्राप्नोति । (५७)

यथा तथाऽवधार्यत्वेऽप्यनुमानतदाभयोः ।

अर्थक्रियानुरोधेन प्रमाणत्वं व्यवस्थितम् ॥५८॥

वीपप्रभावान्तु मणिव्यवसायी तत्र प्राप्नोतीति यथा तथा निरूपलिङ्गजमनु-
मानं । तद्वानञ्च तत्र न तथा । तयोः स्वाकारे बाह्याध्यवसायप्रवृत्तत्वात् अवधा-
र्यत्वेपि प्रमाणत्वं व्यवस्थितं । विशेषेणावस्थितमर्थक्रियानुरोधेनानुमानमेव
प्रमाणं । परम्परयाऽर्थादुत्पत्तेः तत्प्रापकत्वात् । नेतरद्विपर्ययात्^५ । तस्मात्प्रमेय-
द्वित्वं गतिमेवात् । (५८)

तयोर्लक्षणं ग्रहणञ्चास्यानुमाह ।

बुद्धिर्वत्रार्थसामर्थ्यादन्वयव्यतिरेकिणी ।

तस्य स्वतंत्रं ग्रहणमतोऽन्यद् वस्त्वतीन्द्रियम् ॥५९॥

* द्रष्टव्यं परिशिष्टं १।११

^१ प्रवृत्तिविषयस्य ।

अर्थसामर्थ्याज्जायमाना बुद्धिर्यत्रान्वयव्यतिरेकिणी तत्स्वलक्षणन्तस्य ग्रहणम-
पराश्रयं स्वरूपग्रहणं स्वजन्यव्याप्यस्वरूपया बुद्ध्या साक्षात्तस्य ग्रहणात् । अतः
स्वलक्षणत्वादन्यद्वस्तु यदन्वयव्यतिरेकी नानुकरोति बुद्धिः साक्षादप्रतिभासमानं
केवलमध्यवसायविषयः तत्सामान्यलक्षणमतीन्द्रियं बुद्धिष्वप्रतिभासनात् (५९) ।

कथन्तत्प्रत्येतव्यमित्याह (१)

तस्यादृष्टात्मरूपस्य गतेरन्योर्थ आश्रयः ।

तदाश्रयेण सम्बन्धी यदि स्याद् गमकस्तदा ॥६०॥

तस्य सामान्यस्य स्वलक्षणविशेषेण स्वलक्षणविवेकेनादृष्टात्मरूपस्य^१ गतेः
प्रतीतिः तस्मादन्योऽर्थो लिङ्गभूत आश्रयः सिद्धिनिमित्तं यदि ततः प्रत्येतव्येना-
नग्नित्ववच्छेदादिना तदाश्रयेण च धर्मिणा सम्बन्धी सम्बन्धवान् स्यात्तदा
गमको नान्यथा ॥ अनेन साध्यप्रतिबन्धोऽन्वयव्यतिरेकरूपः पक्षधर्मता च
लिङ्गस्योक्ता (६०) ।

नन्वन्याश्रयेण च स्वरूपप्रतीतिर्भविष्यति तथापि परोक्षता कथमित्याह (१)

गमकानुगसामान्यरूपेणैव तदा गतिः ।

तस्मात् सर्वः परोक्षोऽर्थो विशेषेण न गम्यते ॥६१॥

तदाऽनन्तरात्प्रतीतिकाले गमकं पक्षसपक्षानुयायि लिङ्गं^२ तदनुयायिना
तद्व्यापकेन सामान्यरूपेणैव परोक्षोऽर्थो गम्यते । न तु सर्वतो व्यावृत्तेन विशिष्टेन
रूपेण । तस्मात्सर्वः परोक्षोऽर्थः प्रतीयमानो न विशेषेण कथञ्चिद् गम्यते येन
परोक्षताहानिः स्यात् । (६१)

या च सम्बन्धिनो धर्माद् भूतिर्धर्मिणि जायते ।

सानुमानं परोक्षाणामेकान्तेनैव साधनम् ॥६२॥

या च सम्बन्धिनो धर्मादन्यव्यतिरेकतो लिङ्गात् तदाश्रये धर्मिणि जायते
परोक्षार्थप्रतीतिः सानुमानं त्रिरूपलिङ्गप्रभवत्वात् । तदेवानुमानं परोक्षाणा-
मेकान्तेनैव साधनं । प्रत्यक्षस्य तत्रावृत्तेः । (६२)

न प्रत्यक्षपरोक्षाभ्यां मेयस्यान्यस्य सम्भवः ।

तस्मात् प्रमेयद्वित्वेन प्रमाणाद्वित्वमिष्यते ॥६३॥

न च प्रत्यक्षपरोक्षाभ्यामन्यस्य प्रमेयस्य सम्भव इति दर्शितं प्राक् । तस्मात्प्रमे-
यस्य द्वित्वेन प्रमाणाद्वित्वमिष्यते प्रमेयमधिगच्छत् प्रमाणमुच्यते । (६३)

^१ साक्षात् गतिः । तत्सामान्यस्य ।

^२ तस्यैव

क्षणज्ञानस्य ।

^३ हेतुसत्तयैव साध्यसत्त्वात् ।

स, द्वितीयं प्रमाणमनुमानम्

अ्येकसंख्यानिरासो वा प्रमेयद्वयदर्शनात् ।

तच्च द्विविधमिति तद्ब्राह्मकं द्वयमपि प्रमाणमेव प्रमेयद्वयस्य दर्शनात् । अ्येकसंख्यानिरासो वा बोद्धव्यः (१) तृतीयादिकं न प्रमाणं तृतीयादिप्रमेयाभावात् । नाप्येकं^२ द्वितीयस्य प्रमेयस्य तेनानधिगतैः । न हि प्रत्यक्षं स्वलक्षणसामर्थ्यात् तदाकारप्राप्तिं जातं सामान्यं प्रत्येति कल्पनागम्यत्वात्तस्य ।

एकमेवाप्रमेयत्वादसत्तश्चेन्मर्तं च नः ॥६४॥

ननु प्रत्यक्षमेकमेव प्रमाणमसतोऽप्रमेयत्वात् । असत्त्वं सामान्यमवाह (१)

असतोऽप्रमेयत्वं न^३ तच्च नः । (६४)

अनेकान्तोऽप्रमेयत्वेऽसङ्भावस्य विनिश्चयः ।

तन्निश्चयप्रमाणं वा द्वितीयं ;

किमनिष्टमापद्यते । स्वलक्षणमेव तु परस्परैष गतेः सामान्यलक्षणमिष्टं । तच्च सदेवेति कथमप्रमेयं ततस्तत्साधनमपि प्रमाणमेव । तथाऽसतोऽप्रमेयत्वे साध्ये-
ऽसत्त्वाविति हेतुरनेकान्तोपि । तथा^४ हि परलोकादेरसत्तया चाव्याके ग्रापीष्यत एव केनापि प्रमाणेन निश्चयः । अथवा प्रमेयत्वाभावस्याप्यसत्त्वहेतुर्नैव निश्चय इति व्यक्तमनैकान्तिकत्वं । अतश्च यत एव प्रमाणात्तस्याभावस्य निश्चयस्तदेव-
द्वितीयम्प्रमाणमनुमानं नाध्यक्षं ।

कस्मादेवमित्याह (१)

नाक्षजा मतिः ॥६५॥

अभावेऽर्थबलाज्जातेरर्थशक्त्यनपेक्षणे ।

व्यवधानादिभावेपि जायेतेन्द्रियजा मतिः ॥६६॥

ना^५क्षजा मतिरभावे विषये प्रवर्ततेऽर्थस्य ब्राह्मस्य बलाज्जातेः । यद्वलेन प्रत्यक्षं प्रवर्तते तदेव^६ प्रतिपद्यते न चाभावस्य सामर्थ्यं^७ नाम । यदि पुनरर्थसामर्थ्यान-
पेक्षणमस्य तदा ब्राह्मस्यार्थस्य शक्त्यनपेक्षणे तद्व्यवधानादिभावेपीन्द्रियजा मति-
र्जायेत । न चैतदस्ति । ततोऽर्थसामर्थ्यापेक्षि नाभावविषयं भवितुमर्हति । (६५, ६६)

स्यावेतत् (१)

^१ चान्वाकं प्रति सिद्धसाधनमाह ? तत्सत्तामात्रस्य ।

^२ परलोकादेः प्रत्यक्षादेवाभावनिश्चयोऽस्तीत्याह । ^३ प्रत्यक्षं निश्चिनोति ।

अभावे विनिवृत्तिश्चेत् प्रत्यक्षस्यैव निश्चयः ।

विरुद्धं सैव वा लिङ्गमन्वयव्यतिरेकिणी ॥६७॥

प्रत्यक्षस्यैव प्रवृत्तिर्भावे सत्त्वनिश्चयो विनिवृत्तिश्चाभावे निश्चयो न तु प्रमाणान्तरवृत्तिरिति चेत् ।^१ विरुद्धमिदं यः प्रत्यक्षाभावाभिश्चयः स प्रत्यक्षादिति । न हि प्रत्यक्षतन्निवृत्त्योरेका^२ 'स्म्यं' तथा ह्यभावो भाव एव स्यात् । भावोपि चाभावः । न च प्रत्यक्षनिवृत्तावप्यवश्यमभावः । व्यवधानादिष्वर्थसत्त्वेपि तस्याभावात् । अथा-र्थान्वयव्यतिरेकानुविधायिनी प्रत्यक्षनिवृत्तिरेकज्ञानसंसर्गिष्वप्यन्तरोपलब्धि-रूपोऽभावनिश्चयहेतुस्तदा सैव प्रत्यक्षनिवृत्तिरनुपलब्ध्याख्यान्वयव्यतिरेकिणी लिङ्गमिति तज्जा प्रतीतिरनुमानमेवेति कथं नाप्रत्यक्षं प्रमाणं ।^३ (६७)

ग. प्रमाणद्वयसिद्धिः

किञ्च (१)

सिद्धं च परचैतन्यप्रतिपत्तेः प्रमाणद्वयम् ।

परचैतन्यप्रतिपत्तेः प्रमाणद्वयं सिद्धं । न हि प्रत्यक्षादव्यावृत्तिर्दर्शनः परचैतन्यम-वेति । किन्तु स्वसन्ताने बुद्धिपूर्वकत्वेनोपलब्धचेष्टादिदर्शनात्तदनुमानं परचित-निश्चयः किमस्तीत्याह (१)

व्यवहारादौ प्रवृत्तेश्च सिद्धस्तद्भावनिश्चयः ॥६८॥

परस्परप्रेषणाध्येषणव्यवहारादौ प्रवृत्तेश्च सिद्धश्च तस्याः परचैतन्यप्रतिपत्ते-र्भावनिश्चयः । (६८)

घ. अविर्त्तवादादनुमानं प्रमाणम्

मन्वनुमानाभिमतता प्रतीतिर्नास्त्येवेति न भ्रमः । किन्तु प्रामाण्ये तस्याः विप्रति-पत्तिरामह इत्याह (१)

प्रमाणमविसंवादात् तत् क्वचिद् व्यभिचारतः ।

नाशवास इति चेल्लिङ्गं दुष्टं छिरतदीदृशम् ॥६९॥

प्रमाणान्तदनुमानमविसंवादात् । प्रत्यक्षमपि हि सम्वादकत्वात् प्रमाणं तज्जानुमानस्यापि समानं । क्वचिच्छ्रामतादिसाधनार्थमुपात्ते तत्पुत्रादौ लिङ्गे

^१ प्रत्यक्षनिवृत्त्याभावस्य निश्चयश्च स्यात् ।

^२ स्ववचनविरुद्धं ।

^३ ऐकाल्प्यभाव एव स्यात् । ? अवेति ।

स्वपुत्रादौ ।

